

gondola

Varga Domokos György

összegyűjtött írások

2005-2007

Varga Domokos György

összegyűjtött írások

gondola.hu

2005–2007

Varga Domokos György
összegyűjtött írások

gondola.hu

2005–2007

ISBN 978-963-12-4889-0

Budapest

2016

Tartalom

Szigorúan véve	7
Szigorúan véve – az aránytévesztés veszedelméről	10
Útkeresőben – Magyar hagyott cserben magyart Nepálban. <i>Beszélgetés Dr. Tóth Tündével</i>	14
Romaügy: a balliberálisok esélytelensége	25
Móricz és a zsidókérdés? „Antiszemita” példatár. Új fogalmak, új értelmezések	42
Szigorúan véve – Intelem a magyar birkához	45
Szigorúan véve – a szocialisták lelkivilágáról	47
Szigorúan véve – a „köcsög” fesztiválról	50
Szigorúan véve – Orbánról, az Apüsztől és a „zsidózásról”	54
Szigorúan véve – az ötödik sms-kérdésről	59
Töprengés – New Orleans felett	60
Szigorúan véve – az MSZP-ről és a vastapsról	65
Laufer Gábor üzenete Lukács Csabának	67
Szigorúan bizalmas: MSZP-s kampánykommandó	69
Orbán Viktor, Fidesz: „Miért szavaztál igennel?”	75
Hogyan védte meg Gyurcsány Orbánt?	77
Turultéboly	79
„Máig ideézni.” Gyere el, Feri, a Rongylabdára!	83
Laufer Gábor: Boldog új évet – s egy sztorit egy letűnt korról	90
Kérdések Gyurcsány vagyonnyilatkozatával kapcsolatban	93
A „príma” meseíró – körutazás Lázár Ervinnel (I. rész). <i>Beszélgetés az írásról, a sikerről, a világról, a kilátásokról és a politikáról</i>	95
	3

A „prima” meseíró – körutazás Lázár Ervinnel (II. rész). <i>Beszélgetés az írásról, a sikerről, a világról, a kilátásokról és a politikáról</i>	104
Mi fán terem az igazi liberalizmus? <i>Mese a turulról, a menoráról, a toleranciáról, tóta w-ről és az szdsz-ről</i>	110
Ügynök-ügy 3+1 felvonásban	115
Értelmiség, titkosszolgák, ügynökök. <i>gondola-interjú dr. Schmidt Mária történésszel, A titkosszolgálatok kulisszái mögött szerzőjével</i>	121
Nemzeti Hírháló a semmiből. <i>gondola-interjú Kovács János „mindenessel”</i>	130
Egy kóbor kutya nyílt levele Gyurcsány Ferenchez	135
Díszszidózás és antiszemitizmus	139
<i>Volt nekünk, volt nekünk egy rendszer-változásunk...</i> Zöldi László: Lefülelt mondatok	143
Keresetlen kampánytanácsok 1.	147
Keresetlen kampánytanácsok 2.	148
Keresetlen kampánytanácsok 3.	150
Keresetlen kampánytanácsok 4.	153
A prosti esete Gyurcsány Ferencel	155
Szigorúan véve: a vereségről	161
Fidesz-vereség: az ország tényleg a változásra szavazott	169
Kuncze 7 pontja: végy egy nagy levegőt, és fogadd el!	173
Baloldal: démonok vagy emberek? Válasz a válasza	176
Időszerű elmélkedés Pelle János: Az utolsó vérvádak című könyvéről	185
Turul és piszoár	198
Rémálom Orbánról	201
Hogyan terem az antiszemita? – avagy a Népszabadság „ártatlanságáról”	204
JETI-elemzés az új kormányról: „Mától számítva másfél év”	215
Élőlánc	224

Felhívás a Fidesz, a KDNP és az MDF vezetőihez – és egy levélváltás	227
Gyurcsány–Magyar kéziszótár. <i>Varga Domokos György beszéde Az igazság napján</i>	232
Gyurcsány–Magyar kéziszótár. <i>Varga Domokos György beszéde Az igazság napja 2. menetében</i>	235
Hazugságok szárnyain. Egy könyv és egy irányzat, amelyre nagyon oda kell figyelni I.	237
Hazugságok szárnyain. Egy könyv és egy irányzat, amelyre nagyon oda kell figyelni II.	248
Még egyszer: hazugságok szárnyain. Hogyan lesz az öncenzúrából libanoni háború?	257
USA, Izrael, Hit Gyülekezete, Libanon? Na, hát akkor vitassuk meg!	266
Az SZDSZ elhatárolódhat az MSZP-től és saját magától, ha akar	270
Gyurcsány: elkúrtuk. És mi?	274
Demokráciában a Gyurcsány-félék a politika vandáljai. <i>Na, ez eskalálódott!</i>	276
„Akkor biztos, hogy semmi nem lett volna!” – interjú Toroczkai Lászlóval. <i>Beszélgetés a budapesti tüntetés egyik vezetőjével</i>	278
Ha másképp nem megy, jöjjön a forradalom. <i>Varga Domokos György felszólalása a Kossuth téri tüntetésen</i>	284
A szellem kiszabadult a palackból. <i>Interjú Pokorni Zoltánnal a Gyurcsány-válságról</i>	286
Mi lesz a közkegyelemmel? <i>Levél Pokorni Zoltánhoz</i>	294
Egy kecskepásztor elmélkedése elé. <i>gondola-interjú Polczér Miklóssal</i>	299
Szózat a javíthatatlan kétszázhoz	310
<i>Dokumentum. Ötven évvel ez előtt, ötven év múltán – Ünnepi ajánlás a kitartó tüntetőknek</i>	315
„A sas lecsapott az égből.” Október 23: ahogy a szemtanúk látták	329

Gyurcsány, köszönöm	340
Csak jelzem – már nincs, aki szóljon értem	353
Gergényi, csak így tovább!	354
Rendőrállam: szorul a hurok?	360
Morvai: a mi kis Jeanne d’ Arc-unk?	363
Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát	371
Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat I.	386
Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat II.	393
Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat III.	396
Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat IV.	399
Minek nekünk nemzet? Hogy lehessen demokráciánk! <i>Balek zsidók, balek antinacionalisták</i>	405
„Mi, kommunisták, különleges emberek vagyunk.” Döbbenetes dokumentum! – Molnár Lajos miniszter levele egy szakmai kollégium elnökének	424
„Hozzád száll minden álmom.” Beszélgetés Mihályfalvi Jánossal, a „Mihi filmek” alkotójával	426
Na, itt a megoldás: zászlómat egy Gyurcsányért	435
Új hitvallásom” – Varga Domokos György búcsúja olvasóitól, a politikai újságírástól	438
Egy pszichiáter elemzése A törzsi háborúról	447

Szigorúan véve

2005. március 1.

Sehol nincs leírva, hogy a szólás- és véleménynyilvánítás szabadságát úgy kellene értelmeznünk, ebből egyre több és több jár azoknak, akik már amúgy is jócskán kanyarítottak belőle, s talán ilyen-olyan hatalomra is szert tettek már.

Az egyik oldalon vagy egy félszázadnyi egyetemi hallgató, a másik oldalon a hivatalos magyar miniszterelnök. Egyik oldalon két-háromtucatnyi erdélyi magyar fiatal, a másik oldalon a szabaddemokraták országgyűlési képviselője. Az egyetemi hallgatók, Debrecenben, füttyülnek, közbekiabálnak, amikor az ország miniszterelnöke beszél. Az erdélyi ifjak, Kolozsváron, NEM feliratú táblákkal elállják a magyar országgyűlési képviselő útját, nem engedik be a Sapientia egyetem épületébe, Bocskai István egykori szülőházába.

Gyurcsány Ferenc miniszterelnök azt mondja a kiabálóknak és füttyülőknak, hogy demokráciában meg kell hallgatni a másikat; hogy lehet választani a demokratikus mértékletesség, a jobbító szándékú diskurzus (azaz egyfelől a miniszterelnök, a kormány, a szocialisták, a baloldal); valamint a nemzeti radikalizmus, a „nem látható háttérű mozgalmak” (azaz másfelől a Fidesz, illetve a Fidesz „tüzelte” „szélsőjobboldal”, „szélsőségek”) között.

Vajon meg kell-e hallgatni demokráciában a miniszterelnököket?

Az egyik fideszes politikus (Németh Zsolt) sajnálatosnak nevezi, hogy Eörsi Máttyást megakadályozták előadása megtartásában.

Vajon sajnálatos-e, hogy Eörsinek útját állták?

Szigorúan véve, a szólás- és véleménynyilvánítás szabadsága – joga – a demokráciának nevezett politikai rendszerben arra szolgál, hogy a nyilvánosságon keresztül mindenki szabadon részt vehessen a közvélemény alakításában, négyévenként pedig a választások – ezeken kívül a népszavazások – eredményének befolyásolásában. Szigorúan véve tehát a kérdést úgy kell feltenni, hogy *sérült-e eme szabadságjog Gyurcsány Ferenc vagy Eörsi Máttyás vonatkozásában?*

Látszólag sérült, hiszen nem nyilvánulhattak meg szabadon, kedvükre. Valójában azonban – szigorúan véve – egyáltalán nem sérült, sőt! A velük való szembenállás (szembeszállás) legfőbb oka ugyanis saját magukban keresendő:

viselkedésükben, magatartásukban, egyik-másik megnyilvánulásukban. E téren már bőséges előnyre tettek szert új ellenlábasaikkal szemben: ezerszer elmondhatták ország-világ előtt, kellőképp felerősítve, kihangosítva, miként vélekednek, mondjuk, a határon túliaknak nyújtandó kedvezményes magyar állampolgárságról, vagy az oktatási reformnak nevezett politikai szököárról. Jószerivel minden népszavazó állampolgárhoz eljuthatott például a miniszterelnök felszólítása, hogy ne szavazzatok; de ha már igen, nemmel szavazatok. Vagy hallhatták Eörsi Mátyásnak, az Országgyűlés külügyi bizottsága alelnökének igazán minden köntörfalazás nélküli szavait a Magyar ATV műsorában, ahol szó szerint ez hangzott el: „Megalapozott aggály, és én is tisztában vagyok azzal, hogy az erdélyi magyarok kilencven százaléka a Fideszre szavazna, ha lenne választójoga. Ezért valóban úgy gondolom, nem érdekünk szavazójogot adni nekik. Nekem speciel nem érdekem, és azoknak sem, akik a Szabad Demokraták Szövetségére vagy a Magyar Szocialista Pártra szavaztak, hogy kétmillió ember ne 8 évre, hanem 18 évre készüljön kormányozni.”

Sehol nincs leírva, hogy a szólás- és véleménynyilvánítás szabadságát úgy kellene értelmeznünk, ebből egyre több és több jár azoknak, akik már amúgy is jócskán kanyarítottak belőle, s talán ilyen-olyan hatalomra is szert tettek már. Szigorúan véve sokkal inkább arra a következtetésre kell jutnunk, hogy amikor a hatalom birtokosait a hatalomnélküliek nem engedik szóhoz jutni, sokkal inkább a demokrácia valóságos működésének örvendhetünk, s egyáltalán nem igaz, hogy demokratikus jogok – nevezetesen a hatalombirtokosok jogai – sérülnének.

Ez egyes-egyedül abban az esetben következhetne be, ha a szembeszálló tucatnyiak vagy századnyiak a demokrácia egy másik fontos elemének érvényesülését akadályoznák meg: a tájékozódás jogát. Csakhogy itt sem hibázik semmi, sőt, megint csak: a szembeszállás éppen a demokrácia valóságos működését segíti elő. A hatalom demokráciából fakadó feladata ugyanis nem a propaganda, nem a népbutítás, hanem a valóságos tájékoztatás. Ám a szembeszállók pontosan azért nem óhajtják meghallgatni a hatalom nevezett birtokosait, mert folyamatosan azt tapasztalják, hogy akár népszavazás dolgában, akár oktatási reform dolgában (ld. „tudásalapú” kényszerelbocsátások), de akár a traktoros tüntetés ügyében („a gazdák meghátráltak”), hamar és könnyen hazudnak. Nem a nép kedvére és hasznára mennek a nép közé, hanem a maguk kedvére és a maguk hasznára. Mi az tehát, ha nem a demokrácia legtündöklőbb működése, amikor a nép erre azt mondja nekik: Na, ebből elég volt! Fogjátok be! Többé ne gyertek ide!

Elvileg persze lehetséges, hogy a hatalom birtokosa csakugyan „nem megosztó személy”, és politikája csakugyan „világos és következetes” – ahogyan

ezt egyébként Gyurcsány Ferenc állította nagy meggyőződéssel saját magáról egyetemi hallgatósága előtt –, s voltaképp mégiscsak a hallgatóság (a nép) az, amely „szélsőségesnek”, „antidemokratikusnak”, mi több, antiszemitának nevezhető. A Gyurcsány-afférrel kapcsolatban ugyan ez utóbbi súlyos vád nem hangzott el, s a rettenetes szó ezúttal nyomdafestéket se látott, ámde Eörsi képviselő ügyében már éppen nem ez a helyzet. „Antiszemita szólamokat is skandáló csoport akadályozta meg szombat délután Kolozsváron Eörsi Mátyás SZDSZ-es képviselőt, az Országgyűlés integrációs bizottságának elnökét abban, hogy a magyar állam által finanszírozott Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem egyik termében előadást tartson” – olvashattuk a 2005. március 7-i Népszabadságban a következő cím alatt: „Eörsit kolozsvári szélsőségesek tartóztatták fel”.

Mindenféle szigorúság nélkül is el kell fogadnunk, hogy ha Eörsinek valóban egy „antiszemita szólamokat skandáló csoport” állta útját, akkor ez a csoport rosszabb a legrosszabb szellemi és fizikai útonállóknál. Ám ha 1) valójában csupán egyetlen gyanús alak engedte meg magának azt az egyetlen megjegyzést, hogy „menjenek beszélgetni a Gázai övezetbe”; 2) az Erdélyi Magyar Ifjak egyesülete kinyilvánította, hogy eme egyetlen hang tulajdonosa nem tagja az EMI-nek; 3) magyarán nem volt semmiféle skandalás és nem voltak ott semmiféle kolozsvári szélsőségesek; nos akkor, szigorúan véve, arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a Népszabadság tudósítója és tudósítása volt szélsőséges. Mégpedig annyiban, amennyiben bűnösen hazugnak és kártekonynak bizonyult.

Igazi demokrácia, nyilván, csak akkor épülhet errefelé, ha az efféle összefüggéseket kellőképpen sokan látják és vallják.

Szigorúan véve.

(<http://gondola.hu/cikk.php?sza1=41131>)

Szigorúan véve – az aránytévesztés veszedelméről

2005. április 7.

Hír a Magyar Rádióból: Az uniós integráció elmélyítéséről tárgyalt Stockholmban a svéd miniszterelnökkel Gyurcsány Ferenc. A magyar miniszterelnököt előtte fogadta a svéd király is. Gyurcsány Ferenc délután virágcsokrot helyezett el a svéd parlament Wallenberg emlékhelyénél, s ezen a megemlékezésen Raoul Wallenberg féltestvére, Nina Lagergren asszony is részt vett. Az esti órákban az Ericsson vállalat központjában az üzleti együttműködés lehetőségeiről tárgyalt a Gyurcsány Ferenc vezette magyar kormánydelegáció.

Zsúfolt napirend, sűrűn váltják egymást az arrafelé ritka vendég, a magyar kormányfő gondosan kicentizett és kidekázott programjai, zsinórban négy. Vajon melyik közülük a kakukktojás?

Svédországot sokféle magyar lakja – mint minden országot, ahol magyarok élnek. Svédország magyarsága azonban letett egy olyan névjegyet a magyarság asztalára, amely páratlan – páratlanul fontos – a maga nemében. Ez pedig a HUNSOR: a „Magyar-Svéd Online Források”. Az egyszerre levelezőlistaként és hírláncként működő Hunsor, kihasználva az internet – a számítógépes világháló – nyújtotta technikai lehetőségeket, szempillantás alatt továbbít minden olyan információt, hírt, véleményt, kérést, felszólítást, amely a magyarság egésze szempontjából fontos lehet. Például bárhol, bárkit támadnak magyarsága miatt (s ez ugyebár mostanság sem Délvidéken, sem Erdélyben nem ritka dolog), a Hunsor és kiterjedt tagsága rögtön felzárkózik mögötte, és akár magyar, akár uniós vagy egyéb politikai tényezők „bombázásába” kezd, annak érdekében, hogy minél előbb, minél hatásosabban a kiszolgáltatott magyarok védelmére keljenek. A Hunsor „gárdája” természetesen éppen annyira vegyes felvágott, mint amilyenek a lelkesedéstől és lelkesültségtől fűtött, jó és rossz értelemben egyaránt amatőr egyesületek szoktak lenni. Ami viszont teljesen elvitathatatlan: jól és dicséretesen szolgálják a magyarság, a magyar nemzet egészének érdekeit, a globalizálódó világban való ügyes fennmaradásunkat, okos boldogulásunkat.

Szigorúan véve jobban, mint Gyurcsány Ferenc kakukktojása. Egy kurta nap szoros menetrendjében a magyar miniszterelnöknek Wallenberg szobrát

választani, mondjuk, a Hunsor alkotói és működtetői vagy bármely más helyi, magyar közösség előtti tisztelgés helyett, alighanem olyan súlyos aránytévesztés, amelynek nemcsak Magyarország, de az egész világ kárát látja.

Ez azonban még bizonyításra vár. Erre teszek most kísérletet.

Wallenberg szobra: jelkép. Minden *neki* juttatott koszorúzási és főhajtási gesztus elvileg a zsidóság gyilkosaival való mindennemű cinkosság megtagadása. Általában véve pedig a humanizmus (vagyis az emberség, emberiség) melletti, és a gonosz (vagyis az embertelenség) elleni nyílt demonstráció.

Szigorúan véve azonban ez már régen nincs így. Amióta némely országokban a törvény szigora, más országokban a „politikailag korrekt” pallosa sújt le mindazokra, akik a zsidó holokausztot „relativizálni” merészelik; amióta a gombamód szaporodó holokauszt-megemlékezések minden más, emberiségellenes bűn jelentőségét háttérbe szorítják, azóta Wallenberg szobra is leginkább csak a zsidóság elleni, és nem az emberiség elleni büntettek mementója.

No de miért baj ez? Baj-e egyáltalán? A zsidóság szörnyű szenvedése, áldozata kétségbevonhatatlan történelmi tény; ha minden áldott napra jutna egy visszaemlékezés, egy koszorúzás, voltaképp még az is kevés volna, akkor sem szólhatnánk (szólhatnék) egy szót sem.

Csakhogy. A holokauszt túlélői, közvetlen és közvetett áldozatai sem gyászukban, sem a mások bocsánatkérése, főhajtása felett érzett, felszakadó örömeikben nem hallják – nem hallhatják – meg a meg-megkonduló vészhangot. A lelkükben mélyen érintettek közül kevesen alkalmasak arra, hogy idejében megértsék a nemes törekvésükben rejlő irdatlan veszedelmet. Azáltal, hogy a holokausztot teszik minden bűnök legfőbb bűnévé; azáltal, hogy törvényi szigorral és erkölcsi pallossal fenyegetnek minden földi halandót, aki e bűn egyediségét vitatja; azáltal tehát, hogy abszolutizálják a holokausztot, relativizálnak minden más, szörnyűsége, ember- és emberiségellenes bűnt.

A modern emberiségnek a holokauszt-dramaturgia szerint építkező közgondolkodása éppen emiatt van hosszú sikerre ítélve. A holokauszt-tragédia mesterséges, szüntelen hízlalása, az ebben való jeleskedés minden hamiskodó hatalom számára egyenesen kívánatos. Persze hogy Gyurcsány Ferenc azt a jelképet fogja – és nem a magyar közösségeket – figyelemben részesíteni, amelynek nyilvános tisztelete nyilvános üzenet a világ befolyásosainak: én is közétek tartozom. Legyetek kedvesek segíteni nekem hatalmam megóvásában és megerősítésében.

Az még a jobbik eset lenne, ha e világ befolyásosai – ahogyan sokan képzelik – a világ zsidóságának ilyen-olyan rangú egyedei, képviselői lennének. Szigorúan véve azonban szó sincs erről, és éppen ezért kondulnak

a vészharangok. A világ különböző szintű és rangú – akár csupán helyi szintű és huszadrangú – befolyásosai azt vették észre, hogy a Wallenberg-gek sűrű megkoszorúzásával, az antiszemiták, a fasiszták és tsaik szapora szidalmazásával simán és egyszerűen levethetik magukról saját bűneiket. Legyenek ezek akármily szörnyűségek is.

Mi másra volt jó a „zsidó orvosok” ellen koholt vádat kezdeményező Sztálinnak a nácik (és „fasiszták”) ellen múlhatatlanul és kérelhetetlenül küzdeni, a hitleri borzalmakat olykor a szörnyű valóságnál is nagyobbra és rémisztőbbre fűjni, mint arra, hogy a saját bűneit, az oroszok, a szovjetek, a kommunisták bűneit viszonylagossá és feledhetővé tegye. Sikeresen. Miközben itt, a gondolán is szemtanúk és áldozatok számolnak be a második világháború szovjet hadseregének menetrendszerű rémtetteiről, az ország és elitjének tekintélyes része – köztük a magyar miniszterelnök is – gond nélkül beszél Magyarországról *felszabadításáról*. Ausztriát valóban *felszabadították* – meg lehet nézni, mi lett belőle a rendszerváltás idejére, no meg mára. S meg lehet nézni, Magyarországból mi lett.

Felszabadulásról is ezért kell beszélni, mert a zsidóság legfőbb üldözői alól valóban felszabadultunk. Ez így politikailag korrekt. Am Magyarországot többnek kell tekintenünk a zsidóságnál és üldözőiknél, ebben az esetben pedig, szigorúan véve, helyénvalóbb arról beszélni, hogy az egyik megszálló helyett jött egy másik. Akik pedig együttműködtek akármely megszállókkal, azokat helyénvaló kollaboránsoknak nevezni. Hogy ugyanúgy gondolhasunk rájuk, mint például azokra a franciákra, akik együttműködtek a hitleri megszállókkal.

Minden hatalomra ácsingózó volt kommunistának, szocialistának – és ilyen-olyan örökösének – elemi érdeke, hogy Hitler nagyobb bűnös legyen Sztálinnál, hogy Hitlernek (de még Horthynak is) összehasonlíthatatlanul nagyobb bűnrész jusson a zsidók tragédiájából, mint Sztálinnak. Ennek „köszönhető”, hogy elemi – elementáris – történelmi tények csak oly nehezen, oly sokára akarnak napvilágot látni. E tények szerint „a német haderőnek nem lett volna támadóképesége, ha Lenin és Sztálin – a versailles-i békeszerződés ellenére – 1922 és 1933 között nem hagyták volna, hogy a német hadsereg szovjet földön gyakorlatozzon, erősödjön, s például tankgyárat építsen” – nyilatkozza a Magyar Nemzetnek (2005. április 5.) Michiel Klínkhamer holland russzológus, s mindjárt hozzáteszi: „Hitler Sztálin nélkül sohasem juthatott volna hatalomra, hiszen Sztálin volt az, aki 1932-ben megakadályozta a német kommunisták és szociáldemokraták természetes választási koalícióját a nemzetiszocialisták ellen. Mindennek tetejébe Hitler Sztálin hozzájárulása nélkül nem is tudta volna megkezdeni a második világháborút...” és így tovább, és így tovább.

Természetesen mindenkiben, aki az igazságot kedveli, rossz vért szül, ha nap mint nap azt tapasztalja, komoly szellemi és politikai erők azon fáradoznak, hogy a Wallenbergeket háta mögé bújva saját bűneiket feledtessék, saját pecsenyéjüket sütögessék. A zsidóság egyedeinek és féltőinek tudniuk kell, hogy a zabolátlan igazságtalanság, aránytévesztés rossz vért szül, s ez a rossz vér egyszer akár a Wallenberg-szobrok, sőt, maguk a Wallenbergeket ellen is fellázadhat. Ezért, erről szólnak most a harangok. Szigorúan véve.

(<http://gondola.hu/cikk.php?szal=41442>)

Útkeresőben – Magyar hagyott cserben magyart Nepálban.

Beszélgetés Dr. Tóth Tündével

2005. április 22.

Amíg az ember meg nem hal, ott liheg a saját nyakában. Keresi a helyét, útját – küldetését? –, míg ki nem fut az időből. Dr. Tóth Tünde harminckettedik próbálkozásként Nepálnak vágott neki. Miért pont Nepál? Kiderül a beszélgetésből.

Miért pont Tóth Tünde? Mert fekszel a fogorvosi székben, a fúró ott züm-mög a fogadban, a fejedben, a szád fémszerszám feszíti szét, nyelved tövében kemény kampó szörcsög, te pedig, csodák csodájára, belealszol. És miért pont a gondola? Ezért: „A fiú elment, beszélt a nepáli túravezetővel, aztán vissza-jött, és mondta, hogy száz dollár. Mondtuk neki, hogy ne viccelj, 35 kilométer-re van Pokhara, s Nepálban száz dollár nagyon sok pénz. A fiú erre azt felelte, megemelve a sörösüvegét, hogy ennyit tudtam tenni értetek, felszállt, és el-ment a busz. Abban a pillanatban nagyon szégyelltem, hogy magyar vagyok.”

– *Miért pont Nepál?*

– Belső érzésből. Egyik barátom vetette fel, hogy szervezett formában, utazási irodán keresztül menjünk oda, de ez az az ország, ahova szerve-zetten soha nem mennék. Kimaradnék a kalandokból, még akkor is, ha az utat kalandtúrának hirdetnék. Ha nagyobb csoporttal utazom, nem tudok a helybeliekkel szóba állni, nem érzem át a hely hangulatát, nem érzem a lelkét, szellemét... Én hegyek közt születtem, Erdélyben, Marosvásárhelyen, s számomra a Himalája egy nagy álom. Hegyi ember vagyok. Előző életemet bizonyára hatalmas hegyek között töltöttem. Talán vándorként. Harminchá-rom éves vagyok, és harminckét országban jártam eddig. Éppen annyiban, ahány fogam van.

– *Hányan vágatok neki?*

– Hárman. Előbb említett barátommal, aki urológus, vele egy portugáliai úton ismerkedtem meg, s az ő barátnőjével. Barátom egyébként alföldi fiú...

– *S vele készültél megmászni a Himaláját?*

– Nem. Erre nem készültünk. Csak a hegyek között akartunk tölteni egy kis időt. A hegy nem játék. Ott a szíved helyett inkább az eszedre kell hallgatnod, mert igazi veszélyeknek vagy kitéve.

– Tehát csak látni akartad a Himaláját? A nyolcezres hegycsúcsokat? Lehet, hogy valójában menekültél?

– Pontosan.

– Mi elől?

– Egyre erősebb tapasztalatom, hogy az ember élete jól elkülönülő periódusokból áll, s ha nem zársz le egy szakaszt, hiába viszed előre az életed, tudat alatt cipelsz magaddal mindent, s képtelen vagy úgy élni, ahogy szeretnél.

– Most mit akartál lezárni?

– Nagyon vágytam egy babára. Áldott állapotban voltam, de elveszítettük a babát. Aztán a kapcsolatom is tönkrement. Aztán pedig azt is megtapasztalhattam, hogy minden betegség lelki eredetű. Folyamatosan, szárazon köhögtem, végigköhögtem Nepált, s amint leszálltam itthon a repülőgépről, mintha elvágták volna. Pedig semmi különös nem csináltam odakint, nem meditáltam, nem jógáztam... Egyszerűen helyreállt minden, a lelkemben, a szívemben, a fejemben, elmúltak a testi tünetek. Ugyanúgy jönnek a problémák, mint eddig, de ezeknek a feldolgozása most sokkal könnyebben megy.

– Csupán mert mögötted egy út?

– Mindenkinek meg kell éreznie, hogy mi segít. Nekem, mondhatni, szenvedélybetegségem az utazás. Megérzem, hogy mennem kell, és megyek.

– Fontos, hogy éppen hová mégy?

– Biztos. Ha én most egy tengerparti útra mentem volna, és egy hétig luxusszállodában pihentem volna, semmit nem hagytam volna magam mögött.

– És most mi volt az, ami gyógyítólag hatott?

– A nepáli emberek.

– Mitől mások, mint az itthoniak?

– Őszinték. Nagyon egyszerű életet élnek. Nagyon sokat tudnának tanulni tőlünk civilizációban, higiéniében, mégis azt kell mondanom, hogy ilyen boldog emberekkel ritkán találkoztam. Azt érezted ott a hegyekben, hogy mész, közeledsz egy település felé, és árad belőle a nyugalom, a harmónia. Pedig nem történik semmi különös. Nagyon-nagyon szegényen élnek. Ha egyszer nagyon sok pénzem lesz, visszamegyek, és a nepáli gyerekeket megajándékozom, mert mindegyik jött oda hozzánk, és édességet kunyerált, de amikor az egyheti cuccodat a hátadon viszed... Tényleg elmegyek úgy, hogy ajándékok lesznek a hátizsákomban... Felrepültünk a hegyek közé egy belső járattal. Onnan nem tudsz sehogy lejönni, csak repülővel, de ez kudarcként, mert visszafordultál; vagy pedig végigjössz gyalog. Találkozol ezekkel az emberekkel, akiknek fogalmuk sincs, holnap miből fognak megélni. Ételt, innivalót számárháton vagy a saját hátukon tudnak felvinni. Úgy építkeznek, ahogy a madár rakja a fészket: fogják a kisebb fákat, vastagabb gallyakat, hátukra veszik, mennek

egy hétig, lepakolnak, aztán visszafordulnak. És most te is cipeled a hátizsá-
kod, mindennap leküzdöd önmagad, mert ilyen a Nirvánába vezető út: rögzös,
kemény. Sokszor volt, hogy leültem, és azt mondtam, ezt nem bírom tovább.
Pihenek, nem megyek tovább. De menni kell.

– *Kell?*

– Kell, mert a két település közötti távot meg kell tenned egy nap alatt,
mert nem tudsz hol megszállni. Elég hideg volt, csak épphogy tavaszodott. És,
mondjuk, ha mégis megállsz pihenni egy árnyékos teraszon, ahonnan gyönyörű
a kilátás, akkor odajön hozzád egy ember. Ez az ember abból él, hogy fillé-
rekért veszel tőle valami innivalót vagy ilyesmit. De nem veszel, mert viszed
a hátadon. S nem haragszik rád. Nem kerget el, leül veled beszélgetni, útbai-
gazít, mosolyog, és érzed, hogy tényleg szívből mosolyog. Csodálatos dolog...
Az egyik településre nagyon hosszú, gyötrelmes út vezetett. Maga a település
nem volt se szép, se meghitt. Ott maradtunk éjszakára. Ám hiába jártunk több
ezer méter magasan, fűtés itt se volt a szálláson. Az étkezés úgy folyt, hogy a
turisták és a helyiek körülültek egy asztalt, amely egy nagyon-nagyon vastag
pokróccal volt leterítve. Mindenki az ölébe hajtotta a pokróc rá eső részét, az
asztal alatt pedig ott volt egy üst, benne parázs. Derékig tehát nagyon jól érzed
magad, fölfelé pedig nagyon fázol...

– *Közös, intim légtérben másokkal. Nem feszélyezett?*

– Nem. Ilyen helyen az ember nagyon nyitottá válik. Ismerek egy német
házaspárt, hasonlóképpen örültek, mint én, azaz nagy utazók. Az asszony me-
sélte, hogy útjaikon mindig odamegy az emberekhez, amit otthon nem tenne
meg. Kinéz magának valakit, és azt mondja neki, olyan szimpatikus vagy, ne
menjünk már el egymás mellett. És akkor beszélgetnek egy jót, hasznos in-
formációkat gyűjtenek. Szóval ott ültünk a pokróc alatt, és mi hárman éppen
összezörrentünk valamin. Ilyen utazásokon ez mindig előfordul. A megpró-
báltatás, a fáradság, az éhség... És mindenkinél máskor jön el a mélypont.

– *Éppen min zörrentetek össze?*

– Semmiségen. Akármennyire is figyelmes volt hozzám a két útitársam,
mégiscsak egy pár voltak, én meg egyedül voltam. És nagyon sérülékeny.
Mivel nekem van a legnagyobb utazási tapasztalatom, mindig én voltam a
húzóember, mindig én mentem előre, én diktáltam az ütemet. De amikor meg-
érkeztünk, mindig közösen rendeltünk, például egy kanna teát, hogy pótoljuk
a folyadékvesztességünket. És aznap este a barátom odaszólt a barátnőjének,
hogy rendeljünk ilyen és ilyen teát, s engem kihagytak, nem kérdeztek meg.
És akkor eleredtek a könnyeim. Ült mellettem egy nepáli ember, aki odáig két
másikkal társalgott. Most hirtelen megszólított...

– *Milyen nyelven?*

– Angolul. Mindenki beszél angolul. Hihetetlen. De hát igazából a megélhetésük feltétele... Szóval kérde tőlem, hogy honnan vagyunk. Mondom neki, hogy Magyarországról, de közben nem is remélem, hogy tudná, hol van Magyarország. Mire mondja, hogy ó, Európa, ő nagyon-nagyon sokat járt Európában! Nagyot csodálkoztam, mert a legtöbb nepáli még Katmanduba se jut el. Kérdeztem tőle, hogy üzletember? Sejtelmesen mosolygott. Tovább beszélgettünk, addig-addig, amíg bizalmába fogadott, s elárulta, hogy ő a nepáli külügyminiszter. Csak épp házi őrizetben van a hegyekben. Később, amikor alaposabban körülnéztünk a szálláson, láttunk is róla fényképet, ahol éppen Tony Blairrel tárgyalt. Akkor kezdtük kapizsgálni, hogy ez volt a legveszélyesebb éjszakánk. Ugyanis Nepálban a király sorra börtönöztette be a kormány embereit, nyilván a külügyminisztert is megfigyelés alatt tartották, miközben mi egész este vele voltunk. De mindezt nem ezért mesélem, hanem azért, mert ez az ember belenézett a szemembe, és azt mondta, hogy ő tudja, hogy én miért jöttem Nepálba. És elmondta, hogy min mentem keresztül. S azt is elmondta, hogy én ide egyszer vissza fogok térni. Ehhez tudni kell, hogy én soha nem megyek vissza oda, ahol egyszer már voltam. Kíváncsi vagyok, beteljesedik-e jóslata...

Nepált nagyon nehéz európai aggyal megérteni. Ami körülöttesd zajlik, arról az az érzésed, hogy valami nagy ívű színjáték, aminek kevés köze van a lényeghez, az igazi történetekhez. Nepált olyan király vezeti, aki az egész családját megölette. És ezt az egész ország tudja. Nagyon furcsa, hogy egyfelől érzed a tiszta hitet, az abszolút tiszta, őszinte gondolkodásmódot, másfelől pedig a király kiirtja a családját, és ennek tudatában élnek. Istennek tekintik, s talán ezért tudják elfogadni. Mindenesetre én ezt sehogy sem tudtam megérteni, s kérdeztem is a külügyminisztert, hogyan tudja ő ezt magában helyrerakni. Ő pontosan emlékezett arra a napra, amikor az egész történet, a feleségével éppen étteremben volt, ott érte a telefon, aztán két-három napon át dolgoztak azon, mit fognak a népnek bejelenteni. Arról, hogy a király a fegyvereseivel egy családi ebéd alkalmával megölette az édesanyját, az édesapját, a testvérét, a testvérének a családját, a gyerekeket, mindenkit... Amit érteni vélek, hogy ők úgy gondolják, ennek az embernek isteni hatalma van, és meg van írva, hogy neki kell vezetni az országot, bármi áron. Ha ilyen áron, akkor ilyen áron. A nepáli embereket, mindig ezt éreztem, vezetik. Elfogadnak mindent. Ha öt napig kijárási tilalom van, és nincs közlekedés, akkor nincs. Ez van. Hagyjuk a rossz gondolatokat hátra. A teljes jóhiszeműség. Soha nem tapasztaltuk, hogy rámenősek volnának. Odajöttek hozzánk, hogy szükségünk van-e sherpára, azaz vezetőre és teherhordóra. Azt hiszem, az egész túra során mi voltunk az egyetlenek, akiknek nem volt sherpájuk. De akármennyire is szegények voltak,

akármennyire is szükségük lett volna a filléreinkre, nem tolaakodtak. Mondom, elfogadnak mindent. Mindenkit olyannak, amilyen. Például találkoztunk egy kanadai csoporttal. Abban a harmóniában, amely körbelengte az embert, borzalmas volt ilyen felszínes amerikaiakkal találkozni. Vacsorára popcornrt és kólát rendeltek – gondolom, ezeket a sherpák hozták a hátukon. Volt a kanadaiak között egy rettenetesen harsány ember. Hatalmas bársonykalap a fején, az elején egy jókora csirkefejjel. Két-három órán keresztül azzal szórakoztatta magát, hogy ő csirkefejű. Nagyokat hahotázott hozzá – szörnyen nem hiányzott az ember lelkének! Mégis, tőlük is láttam emberi gesztust. A teherhordók egész nap cipelik a cuccokat. És ezek nem úgy pakolnak, mint amikor te saját magadnak pakolsz, hanem az összes felesleges holmit felvitetik velük, nem gond. Ott ültek ezek a hordárok a tűz körül. Jó hideg volt, az egyikükön egy gumipapucs, a csupasz lábán. És akkor az egyik kanadai nő elment, hozott neki egy zoknit. Ez is hozzátartozik a teljességhez. A nepáliak szemlátomást kényszeredetten nevetnek a harsány bohóckodáson. Az is igaz lehet, hogy amit ilyenkor kapnak, abból talán egy fél évig eltarthatják a családjukat, de az is valószínű, hogy nemcsak a pénze miatt fogadják el a másikat, hanem mert ilyenek.

– *Tehát megérkeztetek Katmanduba...*

– Egy napot ott töltöttünk, s úgy terveztük, hogy busszal megyünk tovább Pokharába, és majd onnan indul egy hetes hegyi túránk. A két leghíresebb terület, ahol jót lehet kirándulni, az Everest és az Annapurna-kör. Mi emitt jártunk, mert azt hallottuk, hogy ez a szebb... Pokhara kétszáz kilométerre van a fővárostól. Ezt a kerek kétszáz kilométert sikerült 12 óra megtennünk, mivel épp a politikai helyzet miatt mindenütt katonai ellenőrző pontok voltak. Életemben nem láttam még ekkora dugókat. Két órán át álltunk, mentünk egy kicsit, megint két órát álltunk. Szerencsére az ember mindig tanul valamit, ez egyébként a nepáli utunkra különösen igaz volt. Visszafelé a helyiek azt mondták, bárhogy is menjünk, csak katonai felvezetéssel ne, mert ezt a maoisták provokációnak tekintik. Ezt ugyan nem tudtuk megfogadni, mert visszafelé sem volt más választásunk, azt viszont ellestem tőlük, hogyan lehet kezelni a helyzetet. Ott állt a rengeteg kirobbantott járműt az út mentén, én pedig úgy csináltam, mintha minden a legteljesebb rendben volna, beletemetkeztem egy könyvbe, nehogy a társaimat elfogja a pánik.

– *Igazi maoisták?*

– Igazi. Azt mondták, nyolcvan-kilencven százalékban munkásemberek, hihetetlenül primitív fegyverekkel...

– *Találkoztál velük?*

– Nem. Szerintem megálltak a bokor mögött, látták, mennyire szenvedünk ott a hegyen, s úgy döntöttek, nem bántanak minket.

– *Szenvedtetek?*

– Fizikailag. Volt egy olyan nap, amikor 3500 lépcsőn mentünk fel és 1600 méter szintet emelkedtünk. Olyan magasak voltak a lépcsők, hogy ráülni nagyon kényelmes volt, de rálépni...! Fellépsz a fél lábaddal, utána minden alkalommal ki kell lökni a saját súlyodat és még a hátizsákodét, hogy eggyel feljebb juss. Nagyon kemény volt!

– *Milyen nyomai voltak a maoistáknak?*

– A többi turista mesélte mindig, hogy itt meg ott találkoztak velük. Elkéri az útleveled, megnézik, hogy milyen országból jöttél, s ha szegényebből, akkor kevesebbet kell adnod, ha gazdagabból, akkor többet. Bizonylatot kapsz róla, s azt mondják, ha megnyerik a forradalmat, akkor majd visszaadják a pénzt... A kormánykatonák viszont folyamatosan ellenőriztek bennünket. De ezt is színjátéknak éreztük, mert ahol egyetlen maoista sem volt, ott hemzsegték a fegyveresek, ahol pedig egy hatalmas sziklára vörös betűkkel fel volt festve, hogy maoista régió, ott egy szál sem volt belőlük.

– *Tehát 12 óra múltán megérkeztek Pokharába.*

– Onnan repülővel mentünk tovább a hegyekbe. Életem legizgalmasabb félórája volt. Úgy éreztem, ha ezt megúszom, akkor már mindent megúszok. Légcsavaros repülőgép, egy-egy sor ülésel. Azzal kezdődött, hogy amikor kimentünk a repülőtérré, odajött hozzánk egy francia fiú, és kérdezte, hogy mi hanyadszorra próbálunk felmenni. A másik lány, szerencsére, nem beszél angolul, mi meg a barátommal nem árultuk el neki, miről van szó, bőven elég, hogy ketten izgulunk. A francia fiú elmondta, hogy ők megpróbálkoztak tegnap is, de olyan szél volt, hogy majdnem odacsapta a gépet valamelyik nagy hegynek, ezért visszafordultak. Mi azért elindultunk. Körülbelül tízen ültünk a repülőn, nyitva volt a pilótafülke, s a pilóta mondta, menjek oda mellé, onnan fényképezek. Én meg ott térdepeltem mellette, fényképeztem, ahogy tudtam, a gép azonban szörnyen rázkódott, nem is sikerült egyetlen felvétel sem.

– *Neked pedig közben halálfélelmed volt.*

– Halálfélelmem. De végig arra gondoltam, hogy ha ez van megírva, akkor ez van megírva. Ha lezuhanok, akkor legyen. Amikor viszont már megérkeztünk és kiszálltunk a gépből, az tűnt félelmetesnek, hogy milyen hihetetlen csend van. Katmanduban még az állandó zsvaj, tülkölés, itt meg az abszolút csend.

– *Mit értesz azon, hogy meg van írva?*

– Úgy gondolom, hogy az életben minden valami miatt történik. Az csak hiú ábránd, hogy mi irányítjuk a sorsunkat. Miután az egész hegyi túrán keményen végimentünk – hét nap helyett hat nap alatt –, Kali Gandhakin, a világ legmélyebb völgyében haladva nagyon-nagyon éreztem a társaimon, hogy

nekik elég volt. Le kell érünk. És végig ezzel biztattam őket, hogy van egy ilyen belső érzésem, hogy ma visszaérünk Pokharába, és forróvízes zuhany vár, végre pihenni fogunk, csónakázunk a tavon, és így tovább, ők meg mondták, hogy bennük nincs semmi ilyen érzés. Megérkeztünk a tervezett faluba, beszélgetni kezdtünk az emberekkel, és mondták, hogy nagy baj van, mert öt napra teljesen leállt a közlekedés, és nincs semmiféle jármű a faluban, még egy bicikli se. Tehát nem tudunk elmenni Pokharába ...

– *Ide még visszatérünk, de előbb még beszélj a csendről.*

– Mi az Annapurna-kör közepébe érkeztünk. Elméletileg innen lefelé kellett volna haladnunk, de mi azt terveztük, hogy nagyon-nagyon picit fölfelé megyünk még, utána vissza. S ennyit számít a tájékozatlanság: első napra akkora utat terveztünk, amekkorát minden edzett turista is két nap alatt tesz meg, már csak az akklimatizálódás miatt is. Nyolcszáz méter magasán fekszik Pokhara, innen felrepültünk Jomsonba 1750 méterre, s onnan még ugyanaznap 2800 méter magasra kapaszkodtunk fel. A másik lány valószínűleg hegyibeteg lett. Ment, nézett maga elé, és állandóan azt hajtogatta, hogy befordultam, befordultam. A vége felé már tízlépésenként megálltunk, és pumpáltuk bele a lelkierőt, hogy tarts ki, mindjárt ott vagyunk. Egy nagyon-nagyon meredek rész állt előttünk, a tetején egy pirosra festett épülettel, nagy kapuval, mint később kiderült, turistaház volt. Utána már könnyebb rész várt ránk, de ez volt a holtpon. Ezeken a helyeken általában fejből megy az ember, nem erőből vagy izomból. Ha megpróbálsz pozitívan gondolkodni, hogy meg tudom csinálni, megyek, élvezem, akkor tudsz menni. Ha elhagyod magad, nem vagy képes rá. Jött egy öreg asszony, legalább kilencven éves volt, és úgy elszaladt mellettünk, mint egy üregi nyúl. Nem tudott egy idegen nyelvet se, de a gesztikulálásából azt értettük, hogy lassan, nyugodtan haladjunk, oda fogunk érni. Jóval azután pedig, hogy megérkeztünk Muktinathra, majd továbbálltunk, egy német turista megkérdezte tőlünk, hogy mi feljutottunk-e Muktinathra? Mondtuk, hogy fel. Elmesélte, hogy ő ment, ment, látott egy piros házat, végre-valahára felért, ott eldőlt, vett egy képeslapot Muktinathról, s másnap visszafordult. Neki is ez volt a holtpon.

– *Ti viszont nem fordultatok vissza.*

– Mi nem. Mindannyian azzal biztattuk egymást, hogy ha csökken a magasságkülönbség, egyre jobb lesz. És tényleg könnyebb lett. Nem mentünk be a piros házba, csak megpihentünk egy kicsit, aztán újra feltápáskodtunk, s nekivágtunk az utolsó szakasznak. Azt gondoltuk, fél óra az egész, de volt az még egy óra is, mire megérkeztünk. Már sötétedett. De megérte. Egy buddhista kolostorrendszer bontakozott ki előttünk, s felemelő érzés töltött el bennünket. Ez volt túránk legmagasabb pontja. 3800 méter.

– *Célt értetek. És nem is képeslapon.*

– Azzal a némettel egyébként többször is összeakadtunk. Farkastapancsnak neveztük el, olyan iramban szaladt a hegyeken. Elmesélte, hogy alkoholproblémái voltak, s úgy érezte, hogy ezektől úgy fog végképp megszabadulni, ha eljön Nepálba. Sokan járnak oda gyógyulni. Az is érdekes a hegyekben, hogy jóformán semmit nem ettünk. Pont ellenkezőleg gondolnánk: ha nagyon nagy terhelésnek vagyunk kitéve, a szervezet igyekszik pótolni az energiát, és ezért nagyon sokat eszünk. Pont fordítva: rendeltünk mind a hárman egy palacsintát, s tudni kell, hogy én a palacsintára nem tudok nemet mondani. Beleharaptam, s képtelen voltam megenni. De a többiek is így voltak vele: egy-egy levest ettünk, mert kellett a folyadék, és jólesett a meleg, de mást nemigen.

– *A levesek milyenek?*

– Sűrűk.

– *Mitől?*

– *A zöldségtől, keményítőtől...*

– *Birka vagy hasonló?*

– Húst egyáltalán nem ettünk, nem is hiányzott.

– *Hozzá tartozott a tisztuláshoz?*

– Részben. Részben pedig úgy tárolják a húsokat, hogy a napon dongják a legyek. Inkább a halál...

– *De honnan volt az energiátok, ha nem pótolták a veszteséget?*

– A tartalékainkat éltük fel.

– *Lefogytatok?*

– Nem. De ahogy mentem, éreztem, ahogy az izmok helyreállnak. Amikor pedig megérkeztünk, a fáradtságtól bezuhantunk az ágyba.

– *„Nem a cél a fontos, hanem maga az út.”*

– Az út kezdetén többször elfogott minket a bizonytalanság, merre is kell menni. Kérdeztük a sherpákat. Erre azt felelték, hogy „Follow the animals”. Kövessétek az állatokat! Mert az állatok mindig hazamennek. Onnantól kezdve mindig a jakokat követtük. Különös hangú kolomp szólt a nyakukban. Csoportban követtük őket, de tulajdonképpen egyedül vagy, magadban. Abban az egy hétben az összes ember eszembe jutott, akit szeretek. Nagyon sokat gondoltam azokra az emberekre, akik körülvesznek, és ez nagyon jó. És nagyon jó volt, hogy közben ilyen hegyek vesznek körül. Azt olvastam valahol, hogy a Himalája az Isten egyik arca. Van egy olyan csúcs, mint a halfarok. Ezt szent hegynek tartják, és még senki nem mászta meg. Nem is adnak engedélyt rá. És bárhol forogsz, mindig látod. Ez volt a kedvencünk. Machapuchare.

– *Eljutottatok a legmagasabb pontra, ahová terveztétek?*

– Nem. Szerettünk volna még felmenni a hágóra, amely 5400 méter magas van. Miután nem kívántam semmit enni, kimentem, s szóba elegyedtem egy angol csoporttal. Ők egy egész kört tettek meg, s a másik irányból jöttek. Megkérdeztem tőlük, hogy milyen volt a hágó. S azt mondták, el ne induljunk, mert derékig érő hó van. Tehát kizárt, hogy sherpa nélkül megeljük az utat, ráadásul beázik mindenünk. Visszamentem, s mondtam, hogy ne menjünk tovább. Szerintem jó nagyot sóhajtottak magukban a jó hír hallatán. Kell néha ilyen döntést is hozni.

– *Nem érezted úgy, hogy megrövidültél?*

– Én ilyenkor mindig sérülök azért. Amikor Marokkóban voltam, egy 4200 méteres csúcst készültünk megmászni, és a legjobb barátom lázas lett. Mint orvos és barát, ott maradtam. Este néztem a csúcst, és hangtalanul sírtam: itt van kéznnyújtásnyira, és nem tudok odamenni. De ezek a dolgok is valami miatt vannak. Nem kellett odamenni.

– *Másnap?*

– Elindultunk visszafelé. És minden szakasz egészen más volt. Fölfelé inkább havas csúcsoakat láttál magad előtt. Lefelé kopár hegyeket. Aztán a teraszos földművelés nyomait, ahol minden csupa zöld. Utána pedig megérkeztél a paradicsomba. Általában minden turistacsoport itt tart egynapos pihenőt. De mi találkoztunk olyan emberekkel is, akik egy napra jöttek, de már egy hete ott voltak. Ilyet még nem láttál! Minden virágban! Olyan rododendron fák, hogy dinnyényi vörös virágok rajta. Mandarin fák! Addig azt hittem, hogy a mandarin trópusi növény. Itt pedig, ahol reggelre megfagy a víz, narancssárga fák roskadásig gyümölcscsel.

– *Szakajtottatok?*

– Mondtam a barátomnak, hogy nem bírom ki, ha nem szedhetek róla. És rengeteg citromfa... A szállásunkon az ágy kőkemény, szinte csak egy deszka, közös zuhanyzó, de mind nem számít. Mert a kert végében hévízforrások, medencék, és szinte éget a forró víz. Ne tudd meg, milyen érzés. Egész úton, ugye, ki volt írva, hogy forróvízes zuhany, ami azt jelentette, hogy egy hordó fel volt téve a zuhany tetejére, s a nap melege meglangyosította. De mire megérkeztél, nem volt nap, s a víz ki is hűlt. Többnyire befogtam a szám, ne hallják, hogy visongok, olyan hideg volt. Itt meg élvezhetted a valóban forró vizet. Ült benne egy ember, akiről először azt hittem, meghalt. Teljesen hozzá volt idomulva a lépcsőhöz. A lába kint, a teste függőlegesen le, a szemei fennakadva... És időnként kortyolt egyet a söréből. Mint kiderült, svájci. Harminc éve jár ide, eleinte ötvenként, most már évente.

– *A paradicsom után?*

– A legnehezebb szakasz jött, először föl, aztán le. Itt volt a maoista régió, a sziklán a vörös felirattal. Minden bokorrezdülésre odakapod a fejed, hogy ez biztos egy maoista. Pedig lehet, hogy csak majom ugrált a fán. Vagy egy egzotikus madár... A turistakönyv azt írta, hogy ez a táv összesen nyolc gyalogóra. Reggel fél hétkor indultunk el, de mi nagyon sokat pihentünk, hogy magunkhoz térjünk. És sötétedés előtt meg kellett érkeznünk a következő helyre, amely borzalmasan csúnya volt. A paradicsomi állapotok után világoskékre festett, csúf bádogházak egy rakáson. Ott megaludtunk, hajnalban felébredtünk, s felkapaszkodtunk még négyszáz métert, ahonnan sok nyolcezres csúcsot láthattuk volna – ha nem lett volna felhős a reggel. Ezután már csak lefelé mentünk. Csakhogy kétnapi távot tűztünk ki egy napra, rengeteg lépcső volt, és állandóan esett. Borzasztóan csúsztak a kövek. De mentünk, mentünk, mert már lelkileg ráálltunk, hogy vége. A munkával is így vagyunk. Ha tudod, hogy nyolcig vagy, fél lábon is kibírod addig. De ha nyolc óra öt perckor még tenned kell valamit, akkor összeomolsz.

– *És ekkor volt az, hogy mondtad a többieknek, érzed, hogy ma megpihentek Pokharában, forróvízes zuhanyt vesztek, csónakáztok, ők viszont nem érezték.*

– Ekkor. És itt történt az is, hogy a helybeliek azt mondták, nincs közlekedés, a barátom meg kiment az útra, aztán egyszer csak visszafordult, belecsapott a tenyerembe, és azt mondtá, nem fogod elhinni, ki van itt. Az az utazási iroda, amelyikkel évek óta utazunk. Hát ezt éreztem! Leraktuk a zsákunkat, leültünk a busz mellett, hála Istennek, vége. És mégsem volt vége... Ha én külföldre megyek, és bárhol magyarokkal találkozom, én annak nagyon örülök. Boldog vagyok. Most meg nagyon furcsa volt, ahogy a huszonkét főből álló csoport tagjai sorra érkeztek meg, mi mindenkinek nagyon kedvesen köszöntünk, hogy sziasztok, hogy vagytok, nem fáradtatok el nagyon? Körülbelül hárman-négyen fogadták a köszönésünket, de odajönni, már senki nem jött oda hozzánk, hogy megkérdezze, ti hogy kerültetek ide, vagy hasonlót. Lehet, hogy fáradtak voltak, ennek tulajdonítható az egész. Közben megérkezett Farkastappancs is, mondtuk neki, hogy gyorsan üljön oda mellénk, nincs közlekedés, de itt van egy magyar busz, elviszünk. És végül megérkezett a túravezető is. Egy olyan fiú, akivel már utazott együtt a két útitársam, nevezetesen Korzikára. Tehát kezet fogtak, örömködés, s akkor a barátom a maga udvarias módján megkérdezte, hogy ugyanoda mentek, ahova mi, ugye, nincs közlekedés, el tudnátok-e vinni? Hely volt bőven, hisz egy ilyen buszba legalább negyvenen férnek. A fiú elment, beszélt a nepáli túravezetővel, aztán visszajött, és mondtá, hogy száz dollár. Mondtuk neki, hogy ne viccelj, 35 kilométerre van Pokhara, s Nepálban száz dollár nagyon sok pénz.

A fiú erre azt felelte, megemelve a sörösuvegét, hogy ennyit tudtam tenni értetek, felszállt, és elment a busz. Abban a pillanatban nagyon szégyelltem, hogy magyar vagyok.

– *Nem a nepálin múlt?*

– Nyilván mindenki szeretett volna keresni egy kis pénzt. De pénzről sem tárgyaltak, mert se szó, se beszéd, otthagytak minket. Egyébként is: a nepáli ember bármit mondott, ha mondott, aki a pénzt adja a túrára, mindig az dik-tál, ez pedig a magyar utazási iroda volt. A magyarok nyugodtan mondhatták volna, hogy márpedig addig nem megyünk tovább, amíg ezt a négy hátizsá-kost el nem vesszük. És nem is csak azért, mert magyar. Hanem azért, mert a hegyekben mindenki segít mindenkinek. Komolyan gondolom, hogy job-ban jártunk volna, ha bármilyen más nemzetiségű busz áll ott, biztos elvittek volna. Nagyon szomorú dolog. Nem is tudtam mit mondani a német fiúnak. És gondolj bele, hogy egész nap hajtottunk, és nyolc óra túra a lábunkban, visszaveszed a hátizsákot, és elindulsz az aszfalton. Szerencsére épp telihold volt, legalább láttunk. Két órán keresztül vonszoltuk magunkat, mire találtunk végre egy szállást, valami csirkeól-szerűséget, ahol úgy, ahogy voltunk, ruhás-tól, koszosan, étlen és szomjan lefeküdtünk, s másnap reggel taxival mentünk el Pokharába. Már itthon, írtam egy levelet az utazási iroda vezetőjének, aki válaszolt, három oldalon keresztül magyarázva a bizonyítványát. Hogy ilyen meg olyan helyzet volt Nepálban, leállították a forgalmat, rendőri ellenőrzé-sek stb., mire az feleltem, hogy ha nem lett volna vészhelyzet, nem kértünk volna segítséget. Nem azért kértünk segítséget, mert pénzt akartunk spórolni, hanem mert segítségre szorultunk, nem volt más lehetőségünk. S valóban, ha belegondolunk: az, hogy mind a huszonkét magyar utas elnézte, hogy mi ott maradunk a bajban, legalábbis tanulságértékű.

– *Óhatatlan a párhuzam: 2004. december 5. Azaz a népszavazás a határon túli magyarok kedvezményes magyar állampolgárságáról.*

– Próbálom azt is, ezt is feldolgozni magamban, de még egyiket sem sikerült. Azért mentem Nepálba, hogy a rossz gondolatokat hátrahagyjam, de ezeket még nem tudom hátrahagyni, hiába próbálok nem gondolni rájuk. És bárhogy próbálok pozitívan gondolkodni róluk, nem tudok eljutni odáig, hogy megbo-csáthatók. Mert meg kell tanulnunk, hogy nem szabad ilyennek lennünk. A le-velet is csak ezért írtam meg: örök optimista vagyok. Hiszek abban, hogy min-den megtanulható. Hogy minden hibánkból tanulhatunk. Nem muszáj annak a huszonkét embernek mindig ugyanígy döntenie – vagy nem döntenie.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=41689>)

Romaügy: a balliberálisok esélytelensége

2005. április

Friss hír: kilépett a Medgyessy-kabinet idején létrehozott, a kormány mellé rendelt Romaügyi Tanácsból Oláh József, a Roma Diplomások Országos Szövetségének elnöke. A neves MSZP-s cigány politikus – írja a Magyar Nemzet – csatlakozott a tanácshoz mint legfelső roma fórumhoz fűződő reményeiben. Alig néhány hete a szintén baloldali Zsigó Jenő, a Fővárosi Cigány Önkormányzat elnöke mondott le a szóban forgó grémiumbeli tagságáról, azt írva Gyurcsány Ferencnek: „Egy nem létező Romaügyi Tanácsnak nincs szüksége tagokra.” Vajon mi az oka annak, hogy cigányügyben a balliberálisok az égedta világon semmi eredményt nem tudnak felmutatni? Varga Domokos György a kiadásra váró könyvében (A törzsi háború természetrajza a rendszerváltozás Magyarországon) Jászládány ürügyén ennek járt utána.

A JÁSZLADÁNYI ROMASZINDRÓMA

Félarasznyi vastag újsággöteg hever előttem: a Népszabadság már kiszemeztetett-kivágott oldalai, amelyek mind ugyanarról szólnak: Jászládányról, pontosabban a jászládányi alapítványi iskoláról, ennek minden hercehurcájáról. Az elmúlt pár évben – Budapest fővároson túl – bizonyosan nem volt Magyarországnak még egy olyan települése, s nem volt még egy olyan iskolája, amellyel a vezető balliberális napilap ennyit foglalkozott volna. Jászládány szimbolikus jelentőségre tett szert. Jászládány mint jelkép körül, így vagy úgy, halványabban vagy élesebben, de felbukkant mindaz a tünetegyüttes, ami a magyarországi romák – cigányok – sorsát kíséri: kisebbségellenesség és többségellenesség; hátrányos társadalmi helyzet és pozitív diszkrimináció; emberi és kisebbségi jogok elsődlegessége, kötelességek másodlagossága; egy kisebbség kirekesztése, avagy a közösségi normák semmibevétele; rasszizmus vagy fordított rasszizmus; közösségek elkülönülése vagy elkülönítése; cigányok a magyar önkormányzatban, magyarok a cigány önkormányzatban; belső széthúzás és külső beavatkozás; önkéntes önazonosság vagy jogi csúrcsavarás... És így tovább, és így tovább.

Csupa olyan kérdés, amire ma még nincs „normatív” – a többség által elfogadott, a mindennapi életbe ültethető – válaszunk; miközben a gyorsan

szaporodó cigánysággal együtt sokszorozódó problémák megoldása az egész magyarság számára (természetesen beleértve a romákat) olyan súlyos, sürgető feladatot, amelynek további halogatása, elodázása egyenesen mindennapi létében fenyegeti.

A közös megoldás megtalálását történetesen az teszi oly nehezzé, hogy élesen elkülönül egymástól a média fősodra és a „politikailag korrekt”, azaz liberális hatalmi tényezők által sulykolt felfogás a helyi közösségek gyakorlatias megoldásaitól. Míg az előbbi liberális szellemi sémáktól, politikailag korrekt jelszavaktól hemzseg, utóbbiak egyaránt figyelembe veszik a többség és kisebbség érdekeit, ennél fogva rendszerint működőképesek.

Jól példázza ezt a Népszabadság egyik – 2003. október 7-ei – félhasábos tudósítása, amelynek háromsoros címe így szól: *Palánkot építettek keszthelyi roma porták elé*. Amint a tudósítás bevezetőjéből kiviláglik, az eset a „közelmúltban” történt, vagyis nem valamifajta friss eseményről volt szó. De maga a történés is voltaképp teljesen hétköznapi: a keszthelyi önkormányzat palánkot húzott néhány lerobbant ház és környéke, valamint a főút közé, hogy az arra haladó turistákat ne riassza el a „vigasztalan” látvány. Az a tény, hogy a Népszabadság mégis foglalkozott az esettel (miközben ezer más fontos történés marad említés nélkül), egyetlen elemének köszönhető: annak, hogy akiket eltakartak, romák. Márpedig törzsi háborúval sújtott szellemi állapotaink közepette ennek a momentumnak különös jelentősége van. Ami benne rejlik: kisebbség és többség, egyén és közösség, nemzetek feletti és nemzeti viszonyának rendezetlensége, megoldatlansága, feldolgozatlansága. Ami miatt a balliberális újság újra és újra nekiesik a témának, nemcsak a háborúzó közösség – benne az olvasóközönség – érdeklődése, de a megoldás (a harmónia) lázas keresése is. Azért foglalkozik vele, mert hátha egyszer rendes fogásokat talál rajta.

Erre azonban se a Népszabadságnak, se a média fősodrának nincs túl sok esélye; se a keszthelyi palánk, se Jászladány dolgában.

Az íróasztal mellett ápolgatott liberális doktrína ugyanis eleve hamis feltevésekből indul ki: a többség eredendően rosszat akar a kisebbségnek; a kisebbségnek eleve igaza van a többséggel szemben; emiatt eleve élesen elkülönülne és szemben állna egymással többség és kisebbség.

Bár csak a sorok között olvasva derül ki: a keszthelyi palánk is csupán azért nem felelt meg a rasszizmus, a szegregáció, a kirekesztés vagy hasonlók riasztó példajaként való felmutatásra, mert egyelőre nem akadt se cigány, se roma szervezet, se valamilyen magasságos miniszter – szemben Jászladány esetével –, aki vagy amely hangosan tiltakozott volna. „Az önkormányzat tulajdonában

lévő lakások lebontására, az ott élő – zömében önkényes lakásfoglaló – roma családok elhelyezésére a városnak jelenleg nincs pénze” – tudósít tisztességes tárgyilagossággal a Népszabadság, hozzátéve a minden bizonnyal az újságíró érdeklődésére, a gettóba zárás és a kiközösítés dolgának feszegetésére kapott városvezetői választ: „A palánképítéssel – mint mondták – nem zárták gettóba az ott élő romákat, nem kiközösítették ki őket – csupán a főút és a lakások közé felhúzott deszkapalánkkal eltakarták a látványt az arra járók szeme elől.”

Szintén a sorok között olvasva tudjuk elképzelni az újságírói munka további fázisát, amely továbbra is a kirekesztés bizonyítékainak összeszedésére irányul. A balliberális lap tárgyszerűsége javára írandó, hogy bár az igyekezet nem járt sikerrel, a tudósítás nem lett a szemétkébe hajítva. Ily módon tudhatjuk meg egyáltalán, hogy a helyi (keszthelyi) cigány kisebbségi önkormányzat elnöke (Horváth Gyuláné) a lap tudósítójának érdeklődésére (!) azt mondta: a téglagyári lakásokban élők nem tettek panaszt a palánk megépítése miatt (!). Vagyis a törzsi háború dúlta Magyarországon nem abból lesz hír vagy tudósítás, hogy valakik hangosan tiltakoznak a rossz sorsuk ellen, netán emiatt botránynak kavarznak, hanem abból, hogy az újság(író) szerint botránynak kellene lenni, de mégsem akar lenni. A cigány önkormányzat bizonyára cigány vezetője ráadásul hozzátette, hogy maga is jogosnak tartja az önkormányzat lépését, „mivel az idegenforgalom bevételeire építő Keszthelynek és Hévíznek hosszú ideje negatív reklámot jelentenek a téglagyári roma családok piszkos, rendezetlen portái”.

Tiszta kép, azaz a hétköznapi gyakorlatias nyelvére lefordított világos helyzet. Itt nem cigányok és nem cigányok feszülnek egymásnak (bár e pillanatban éppen feszülni sem feszülnek), tehát nem egy etnikai kisebbség és egy (másik) etnikai többség, hanem a *közösségi normákat elutasító kisebbség és a közösségi normákat betartó-követő* (cigány és nem cigány) *többség* kerül szembe egymással. Esetünkben a normabontó (önkéntes lakásfoglaló, piszkos, rendezetlen) kisebbség történetesen még csak nem is tiltakozik a bizonyos fokig ellene is irányuló fizikai elkülönítés (palánképítés) ellen, mert feltehetően belátja: normasértésének ez az ára. „Szocializációja” (kialakult társadalmi helyzete, kisközösségi, családi szokásai, netán munkanélkülisége és pénztelensége) miatt nehezebbre esne a többség normái szerint élni, ezért él inkább a maga normái szerint, s örül, hogy ezt a többség hagyja egyáltalán.

Ez a kétségkívül nem túl barátságos és szemet gyönyörködtető (hiszen palánkos), de mégiscsak egyensúlyi helyzet addig maradhat fenn, amíg nem akadnak valakik, akik mindenáron cigánykérdést csinálnak az ügyből.¹ Akik tehát a normabetartók és a normabontók között húzódó határvonalat nem

kezdik el szélesíteni és mélyíteni, de úgy, hogy közben az egészet áttolják a romák és nem romák közé, az etnikai kisebbség és etnikai többség közé. Innentől kezdve a politikailag korrekt (balliberális) médiában és politikában minden ellentét, minden feszültség, minden harc az intoleráns, rasszista, cigánygyűlölő többség nyakába varrható, s az egész cigány kisebbség (de akár többség) a nem cigányok fajgyűlöletének ártatlan áldozataként mutatható fel.

Mint ahogy Jászladány esetében történt – s történik, ki tudja, még meddig.

*

A botránykeltés alapjául az szolgált, hogy Jászladány normakövető (azaz valamelyest polgárosulni vágyó, törekvő, a szellemi és anyagi leépülést mindenesetre elkerülni igyekvő) része elhatározta: alapítványi iskolát létesít a tanulni vágyó gyerekeknek; pontosabban azoknak a szülőknek, akik a minden szempontból lepusztult, bár kétségkívül ingyenes önkormányzati iskola helyett szívesebben taníttatnák a gyermeküket egy jobb körülményeket biztosító, fizetős (tandíjas) iskolában, vagyis tudnak és akarnak erre pénzt áldozni. Hogy csakugyan vannak ilyen hajlandóságú szülők, azt egyebek mellett onnan is lehetett látni, hogy évről évre egyre több szülő íratta csemetéjét valamely más település iskolájába, csak hogy ne a jászladányi önkormányzati intézménybe kelljen. Itt ugyanis mindenféle értelemben hiányoztak a jó körülmények. Legelőbb is amiatt, mert az iskolát többé-kevésbé megtöltötték a normabontó-normakerülő közösségek (nem egyszer túlkoros) palántái, akik családi-közösségi indíttatásuknál fogva (vagy egyszerűen csak rossz családi körülményeik miatt) kevésbé tartották szem előtt a jó iskolai előmenetelt, a „normális” (azaz normakövető) magaviseletet; ezzel szemben zavartalanul zavarták-akadályozták más tanulók (szülők) ebbéli törekvéseit.

*

Egy ilyen helyzetre két elv (két életfilozófiai) mentén lehet gyakorlati választ (megoldást) keresni. Az egyik – jelképesen szólva – a *palánkos*: elkülönítem (leválasztom) azokat, akik képtelenek a normakövetésre, ugyanakkor képesek magukkal húzni-rántani a normakövető többséget. Az elkülönítéssel élni és erősödni hagyom a jobb sorsra érdemeseket, akiknek gazdagodásából azonban egyszer majd így-úgy segítek az elkülönítettek (leválasztottak) sorsán is.

„Gyermekeink érvényesülésére törekvés nem az elitek kiváltsága. Egy jászladányi kőművesnek, bolti eladónak, parasztgazdának vagy éppen egy romának éppúgy célja lehet, hogy gyermeke az általános iskolában megfelelő oktatásban részesüljön, hogy aztán gimnáziumban, végül főiskolán vagy egyetemen tanulhasson” – véli Löffler Tibor, a Magyar Nemzet újságírója.²

A másik elvet – kevésbé jelképesen – *humanistaszerűnek* lehetne nevezni, a *málnaízű szörp* mintájára. Az efféle „ízű”-feliratokat a szörpgyártók akkor találták ki, amikor a gyümölcs alapanyagot mesterséges (szintetikus) anyagokkal, aromákkal kezdték helyettesíteni. A fogyasztásvédelmi hatóság természetesen nem engedte meg, hogy (példánknál maradva) málnaszörpnek hívják azt, ami nem az; ugyanakkor az „ízű” ellen nem emelhetett kifogást. Nos, elvileg nem zárható ki, hogy a málnaízű szörp egyúttal málnaszörp is legyen. Miként az sem zárható ki, hogy a *humanistaszerű* valóban humanista legyen. Egyelőre azonban ezt kell a ritkább, valószínűtlenebb esetnek tekintetünk.

Nem tekinthető ugyanis humanistának – legfeljebb is humanistaszerűnek – az a „megoldás”, amely a gyakorlatban egy közösség egészének inkább a leépüléséhez, mintsem felemelkedéséhez vezet. Az a politikai elit, amely ma Magyarországot uralja, nem alkalmas arra, hogy a jelenlegi gazdasági, erkölcsi közállapotaink közepette valóságos humanizmusra, valóságos szolidaritásra biztassa-szoktassa a jónépet. Magyarország állampolgárainak többsége egyelőre anyagi – nem egyszer lelki – vesztese a rendszerváltozásnak, szemben a Gyurcsány Ferenc-féléket (vagy akár Magyar Bálint-féléket) is magába foglaló elittel, amely viszont szembetűnően sikeres erőfeszítéseket tett a maga látványos boldogulására. De az a fajta roma vagy „kisebbségvédő” elit sem alkalmas a romák – nem-romák együttélésének jobbítására, amely nem csupán a „többséggel” képtelen szót érteni, de még a „saját” közösségével sem, hiszen a humanistaszerű csólátás újabb és újabb feszültségek állandó forrása. E mentalitás jelképerejű megtestesítője az SZDSZ támogatta Horváth Aladár, a Roma Polgárjogi Alapítvány elnöke, aki – vélhetően Magyar Bálint megaláztatására – ezúttal a jászladányi Kállai László hóna alá nyúlt. Nem sajnálta a fáradságot a személyes bátorításra és támogatásra, akár úgy is, hogy együtt kerestek a jászladányi cigány önkormányzatból kiszorult Kállaival alkalmas helyet egy új romaszervezet megalapítására. Amint a Népszabadság helyi tudósításából megtudhatjuk, az – „állítólag” – karbantartás miatt bezárt művelődési háztól a romák (no meg Bársony János kisebbségkutató) „egy faluszéli csárdába vonultak, ahol harmincnyolcan írták alá a Jászszági Roma Polgárjogi Szervezet alapító szándéknyilatkozatát”.³

És végezetül az a szellemi elit sem alkalmas e közösségek felemelésére, amely úgy vélekedik és úgy beszél egy egész település nem igény részéről, mint ahogy Kertész Ákos a ma már legnagyobb példányszámú napilapban (Metro): „Hadd kapjanak a jászladányi fajgyűlölők gutaütést! Találjanak ki valami mást a megkülönböztetésre a pénz helyett [...]”.⁴ Éppen ezért eme elitek részéről annak a humanistaszerű tételnek és követelésnek a hangoztatása, hogy minden (jászladányi) gyerek egyenlő, és minden (jászladányi) gyereknek azonos esélyt kell nyújtani a tanulásra és felemelkedésre, a (jászladányi) közösség számára erkölcsi értelemben maszlag (azaz valamilyen „ízű”, „szzerű” porhintés), gyakorlati értelemben pedig a hatalom és holddudvara erősza-kos (nem kívánatos, kéretlen) beavatkozása, ami inkább kárára, semmint hasznára válik a (jászladányi) közösségnek.

Válhatna természetesen hasznára is, ha valóban humanista lenne és lehetne. Magyar Bálint oktatási miniszter, a jászladányi roma-szindróma (mint látni fogjuk) talán legodaadóbb, legkitartóbb előidézője, az egyik Keresztútban joggal állította, hogy számos nyugati ország példája (oktatási gyakorlata) igazolja annak a szemléletnek a helyességét, hogy a hátrányos helyzetűeket nem szabad leválasztani az „egészséges”, „normális” gyerekekről, mivel elkülönítve még lassabban fejlődnek; de azért sem szabad, mert ha együtt nevelik-oktatják őket, akkor az „egészségesekben”, „normálisakban” egy életre szóló szolidaritás alakul ki kevésbé szerencsés társaik iránt. Elvileg helyénvaló tehát, hogy valaki Magyarországon is megkíséreljen utat törni az ilyen szép – a szegregációt nagy ívben elkerülő – eszmének. Humanistaszerűvé (álhumanistává) akkor és azáltal válik ez az igyekezet, ha valaki nem hajlandó tudomásul venni, hogy Magyarország s benne Jászladány egyelőre még nem a Nyugat. Magyarországnak s benne Jászladánynak egyelőre nincs elegendő pénze, hogy fizikai és szellemi értelemben rendbe rakja az iskolákat; nincs pénze, hogy kis létszámú, jól felszerelt, jól képzett és jól tartott oktatókkal és nevelőkkel ellátott iskolai közösségeket hozzon létre s finanszírozzon; olyanokat, amelyeknek elegendő energiája és felkészültsége van ahhoz, hogy a legkülönbélebb szocializációjú gyerekekből összetereledő osztályközösségeknek minél több útravalót (ismeretet, követhető normát) adjon. De – másfelől – Magyarországnak és Jászladánynak egyelőre arra sincs elegendő pénze és többség által elfogadott normatívája, hogy a nagyszámú hátrányos helyzetű („problémás esetet”) kitermelő társadalmi (szocializációs) háttérrel gyökeresen megváltoztassa. Éppen ezért Jászladány (és más, hasonló helyzetű települések) önkormányzati iskolájában agyonterhelt, testileg-lelkileg kiszipolyozott oktatók és kezelhetetlen diákseregnek állnak szemben egymással, amelytől túl sok útravaló képződése eleve nem várható.

Ezt odalent, a (jászladányi) helyi közösségben egy idő múltán kénytelen-kelletlen észrevették. Odafönt, balliberális politikai és médiamagasságokban azonban az eszme szépsége (azaz a szintetikus „íz”) elfedte a rideg valóságot. S ha csak elfedte volna – de el is torzította. Odafönről úgy tetszett, mintha a jászladányi Antal Mihály Alapítványi Általános Iskola létrehozásával a nem cigány többség a cigány kisebbséget akarta volna kirekeszteni, elhatárolni – mondhatnánk: elpaláncolni. Minden további nélkül – bár nem feltétlenül minden politikai érdek nélkül – felültek a látszatnak: mivel a hátrányos helyzetűek többsége Jászladányban is a roma etnikumhoz tartozik, ebből egyenesen levonták a következtetést, hogy az egész alapítványi iskoladolog a cigány népesség ellen irányul, vagyis súlyos faji megkülönböztetés (rasszizmus, diszkrimináció) esete forog fenn.

„Alkotmányellenes a jászladányi cél – állítja állásfoglalásában a kisebbségi ombudsman” – adja hírül a Népszabadság kétsoros címe. „Nem engedélyezhető a jászladányi iskolában folyó oktatás, mert azt alkotmányellenes cél elérése érdekében szervezték meg – fejtette ki Kaltenbach Jenő, a nemzeti és etnikai jogok országgyűlési biztosa az Oktatási Minisztériumnak küldött állásfoglalásában. [...] Az ombudsman szerint a településen előbb a szegregációra való törekvés szándéka fogalmazódott meg, majd utóbb ennek kivitelezése érdekében történt meg az alapítvány bejegyzése, valamint az iskola létrehozása”. Figyelemre méltó, hogy az állásfoglalásról – amint ez a 2003. szeptember 10-ei tudósításból kiderül – az oktatási tárca tájékoztatta a lapot (tehát mindjárt a tanév megkezdése után). Ugyancsak figyelemre méltó Tóth Ibolyának, az alapítványi iskola igazgatójának meglátása, aki „furcsállja, hogy Kaltenbach Jenő ítéletet alkot a magániskola működéséről, miközben személyesen nem járt az intézményben, annak nevelési elveiről nem tájékozódott a helyszínen.” (Az én kiemelésem – VDGY)

„Az olyan települések, mint Jászladány vagy Németkér, könnyen fajgyűlölő ultrák bázisaivá válhatnak, a roma polgárok tömegei pedig iskolájuktól, lakásuktól megfosztott páriákká, ha az állam nem rendszabályozza meg a törvénysértő önkormányzatokat” – véli a Népszabadság (valamint a 168 óra meg az Élet és Irodalom) politikailag korrekt lózungjairól nevezetes szerzője.⁵

A látszat megerősítéséhez mindenképp hozzájárult, hogy némi buzdításra – amint ez a törzsi háborúzás során egyébként gyakran előfordul – a helybéli romák egy része hangos tiltakozásba és mozgolódásba fogott. Az agitátor – ennek később lesz igazi jelentősége – a jászladányi cigány kisebbségi önkormányzat, egyszersmind a jászszági roma polgárjogi szervezet öntudatos vezetője, Kállai

László. A demonstráló szülők szemmel (tévén) láthatóan egytől-egyig romák; a tévés műfaj sajátosságaiból fakadóan az viszont már nem látszik, hogy nem minden cigány szülő van ott. Vannak ugyanis olyan romák is, akik ugyancsak az alapítványi iskolába óhajtják íratni gyermeküket, mert ugyanolyan igyekvők, mint az igyekvő nem-romák. Szintén a tévés műfaj sajátossága, hogy a képernyőn ez se tűnik fel: vannak nem cigány szülők-családok is, akik ugyancsak nem képesek előteremteni a tandíjra valót, s továbbra is az önkormányzati iskolába fogják íratni gyermeküket. De őket a kisebbségi önkormányzat vezetője nem hívta tüntetni, mert belezavartak volna a képbe; kiderült volna, hogy az árok mégsem a cigányok és nem cigányok, inkább a szegények és a gazdagok, kevésbé módosak és módosabbak között húzódik. Az efféle elkülönülés azonban – mióta kapitalizmust építünk, mióta a verseny fontosságát hangoztatjuk – kevésbé botrányos (sőt, egyenesen „EU-konform”), szemben a rasszizmussal, az etnikai alapú elkülönüléssel-elkülönítéssel, szegregációval.

Mint köztudomású, az egymással háborúzó törzsek füle jellemzően nem az igazságra („makacs tényekre”) van kihegyezve, sokkal inkább a jól bevált előítéleteket alátámasztó eseményekre és megnyilvánulásokra. Minden bizonnyal ennek tudható be, hogy a megyei közigazgatási hivatal politikai korrektségre törekvő bürokratája méltányolta a jászladányi cigány önkormányzat (pontosabban vezetője) tiltakozását, és elutasította az indulásra kész alapítványi iskola bejegyzését – noha erre semmiféle jogi alapja nem volt. A jogi eltévelyedés a tekintetben viszont mindenképpen gyümölcsöző volt – mármint a balliberális humanistaszerűek számára –, hogy Magyar Bálint miniszter csupán erre (azaz formai okokra) hivatkozva tagadhatta meg a működéshez szükséges azonosító minisztériumi kiadását, s érhetette el odafönről, hogy odalent egy éven át csukva tartsa kapuit a végre-valahára elkészült alapítványi iskola.

A jászladányi normakövetők számára kényszerű pihenésre kijelölt év azonban nem telt el haszontalanul. A hatalom erőszakos beavatkozása ezúttal nem szétverte, hanem összehozta a település igyekvő közösségét. Mindenekelőtt arról döntöttek, hogy az ellenük hergelő sajtót (pontosabban: a sajtó módszeresen ellenük hergelő részét) minél távolabb tartják maguktól: nem is mutatkoztak előttük egyetlen egyszer sem, nem adva nekik egyetlen egy nyilatkozatot sem. Ettől fogva nyugodtan szervezhették a maguk életét, s nem kellett attól tartaniuk, hogy külső segítséggel egymásnak ugrasztják őket. Ebben a békés helyzetben, csodák csodájára, ragyogóan szót értett egymással igyekvő cigány és igyekvő nem cigány. Nemcsak nem cigány, de cigány származású gyermekek is számosan felkerültek az előre (és előrelátóan) elkészített, következő tanévi beiratkozási listára.

Amikor közeledett az új tanév, jött az újabb roma-tüntetés, sőt, megjelent Soros György is – pontosabban alapítványa⁶ – a társadalmat nyitogató,

közösséget bomlasztgató pénzével: minden egyes önkormányzati iskolás cigány gyereknek kész volt állni a tandíját, amennyiben az alapítványi iskolába iratkozik.⁷ Függetlenül attól, hogy mennyire igyekvő, mennyire normakövető (azaz tanulni, közösségbe illeszkedni vágyó) az a gyermek. Nem volt ez szempont a Népszavának sem, amely a Roma Sajtóközpont tudósítása szerint „gyűjtést rendez a jászladányi roma gyermekeknek az alapítványi iskolába történő beíratásra. A listára eddig mintegy negyven közéleti személyiség iratkozott fel.” Itt jött jól egy másik – a már elkészült – beíratkozási lista: a férőhelyek korlátozott száma miatt az igazgatónő okosan annyit vállalt, néhány gyereknek talán tudnak még helyet szorítani: nyilván olyanoknak, akik beférnek az igyekvők közé.

A sajtó főárama most sem felejtett el fanyalogni – miként a magyar oktatás főirányítója sem –, hogy az a pár cigány gyerek csupán kirakatnak van ott – de már hiába. Jászladány néma elszántsága, makacssága sorban nyerte a fontos csatákat. Félig-meddig már a Népszabadság is megadja magát. Helyszíni tudósításában részletesen beszámol – jókora képpel illusztrálva – arról, hogyan zárták ki a lap újságíróját a iskola tanévnyitójáról.⁸ A szalagcím is erről szól: kivételezettek és kitiltottak. A bőséges képaláírásból egyebek közt megtudhatjuk, hogy „Tóth Ibolya, az alapítványi iskola igazgatója megkérte a helybélieket: mutassanak rá az idegenekre, mert azok – szavai szerint – csak újságírók lehetnek, így nem kívánatos a jelenlétük.” De ugyanebből a tudósításból végre olyasmit is megtudhat az olvasóközönség – ráadásul nagyobb betűkkel kiemelve –, ami a jászladányi igyekvők nagyon méltányolható vágya és elgondolása. „Nem szegregálunk, nem rekesztünk ki senkit, vegyék le végre ezt a stigmát Jászladányról! – mondta tegnapi sajtótájékoztatóján Dankó István, a település polgármestere, és Tóth Ibolya, az alapítványi iskola igazgatója.” Ugyanez a polgármester – a Népszabadság tudósítójának kérdésére (!) – azt is elmondta, hogy „az önkormányzat anyagilag nem, de erkölcsileg és eszméileg támogatja a helyi magániskola működését, amely – szavai szerint – nem a romák elkülönítésére, hanem az oktatás színvonalának javítására, s a szülők választási lehetőségeinek bővítésére jött létre.” Az aznapi Magyar Nemzetből még ennél is többet tudhatunk meg: Dankó István polgármester kerek-perec kijelentette, hogy a mai magyar viszonyokra jellemző botránypolitizálás miatt „egy oktatási szakkérdésből csináltak cigánykérdést”⁹. A Magyar Televízió Híradójában is addig szokatlan képek s vélemények kerültek képernyőre. Egy szemmel láthatóan (vagyis vonásaiból, színéből, öltözkéből megítélhetően) cigány asszony azt nyilatkozta a jászladányi járdán, hogy ő is az alapítványi iskolába íratta a gyermekét, s egyáltalán nem hiszi, hogy ez az iskola cigányellenes volna, hogy ki akarná rekeszteni a cigányokat. Ami azonban még ennél

is jobban a meglepetés – sőt, meghökkenés – erejével hatott, hogy a település polgármestere, Dankó István is nyilatkozott pár szót; ám ezúttal nem az volt különös, amit mondott, hanem az, amit a nézőközönség eddig nem tudhatott (mert nem láthatott): Jászládány első embere cigány. Vajon mennyire lehet rasszista az a magyar közösség, amely cigány nevű, cigány származású embert választott vezetőjének?!

Jászládány néma makacssága magasabb szinteken is elismeréseket vívott ki s támogatásokat nyert meg magának. Az Országos Cigány Önkormányzat vezetője, Kolompár Orbán már tájékozódni ment az alapítványi iskola vezetőihez, közösen megbeszélni s megoldani a helyzetet, nem pedig fölényesen rendreutasítani őket. Ehhez persze az is kellett, hogy az OCÖ puccsszerűen megszabaduljon a balliberálisok által favorizált korábbi vezetőjétől, Horváth Aladártól; aki köztudomásúlag a humanistaszerű megoldások (azaz megvalósíthatatlan álmegoldások) híve, s ennek megfelelően különös képessége, hogyan lehet különféle emberi jogokra hivatkozva cigány és nem cigány (de akár cigány és cigány) között éles viszályt szítani. Jászládány másik – még nevezetesebb, ám nem kevésbé békés – látogatója maga az esélyegyenlőségi miniszter, Lévai Katalin, aki a helyiekkel folytatott tanácskozás után – látványosan eltérve a Magyar Bálint-i keményvonalától¹⁰ – azt hangoztatta, hogy az alapítványi iskolának meg kell adni a bizalmat, s majd a gyakorlat alapján kell megvizsgálni, valóban tapasztalható-e kirekesztés, szegregáció.

*

Az igazi fricskát azonban nem ezek a végkimenetelt előrejelző csatanyerések helyezték el a balliberálisok kényes orrán, hanem egy olyan különleges, nyakatekert epizód, amelyet hetyke szürkeállományuk azóta sem tudott feldogozni vagy kiheverni. Noha ez irányú kísérletek bőségesen folytak; és minden bizonnyal sokáig folynak még: abban a világképben ugyanis, amelyet a balliberálisok jellemzően magukévá tettek, akármennyire is szeretnék (éppen döntő fontossága: elvi, filozófiai jelentősége miatt), e különleges élethelyzetre nem létezik érvényes (helytálló, megvalósítható) megoldás.

Miről is van szó?

Jászládány igyekvői úgy döntöttek, hogy nem fogadják el a balliberálisok kétfenekű (s önmagában már ezért is ellentmondást hordozó) életfelfogását. E felfogás sajátossága, hogy egyfelől egyenlőséget hirdet minden ember között származására való tekintet nélkül – a származás firtatását ekkor kifejezetten rossz néven veszi. Másfelől viszont arra biztat mindenkit, hogy vállalja másságát, kisebbségi önazonosságát – a többséggel szemben; ekkor viszont

kimondottan kíváncsi a másság (például a származás) hangoztatása, felmutatása. E nélkül ugyanis elég esélytelen a küzdelem: demokráciában a többségi akaratsnak (normának) magától értetődő elsőbbsége van a kisebbséggel szemben. Ezt a magától értetődőséget csak úgy lehet megingatni, ha a politikailag korrekt „közgondolkodás”, és az erre a srófra járó tömegtájékoztató a kisebbségek jelentőségét, fontosságát a többségének rangjára emeli. Ehhez pedig folyamatosan fel kell mutatni ezeket a kisebbségeket (ld. például: melegek fesztiválja), s balliberális támogatóknak folyamatosan ki kell állni, meg kell nyilvánulni mellettük (ld. például Demszky Gábor főpolgármester meleg-fesztivál-megnyitóját).

A jászladányiak fogták magukat, s egy suhintással átvágták a gordiusi csomót: nyilvánvalóan nem cigány származású igyekvők összebeszéltek nyilvánvalóan cigány származású igyekvőkkel, s olyan cigány kisebbségi önkormányzatot választottak, amelynek a vezetője cigány, a tagjai viszont zömükben nem cigányok (ha lehet hinni a Jászladány dolgában elfogult Népszabadságnak, „mindössze egyetlen cigány származású képviselő került be”¹¹; egyébként, ha belegondolunk, mennyire nem illik egy ilyen megállapítás a balliberális lap „szájába”!) Egyszóval: botrány! Balliberális jogászok és közgondolkodók, kisebbségvédők és hasonlóak azóta is lázasan törnek a fejüket, hogyan lehetne hasonló helyzeteknek elejét venni – netán hogyan lehetne Jászladányra példás büntetést kimérni –, de mindeddig teljesen sikertelenül. Kállai László – akinek kiszavazására fogott össze tulajdonképp igyekvő cigány és nem cigány – azóta is szalad fűhöz-fához. Miután a megyei Területi Választási Bizottság elutasította választási kifogásait, Teleki László romaügyi államtitkártól és Horváth Aladártól, a Roma Polgárjogi Alapítvány elnökétől – személyes jelenlétükkel – megtámogatva, kijelentette a sajtónak, hogy keresetet nyújt be a TVB döntése ellen, majd hozzátette: ha kell, minden fórumot végigjár, elmegy akár a nemzetközi bíróságig is.¹²

Alighanem hiába.

A jászladányi nem cigány „cigányoknak” ugyanis nemcsak szívük joga, de (nem mellékesen éppen a liberalizmus vívmányaként) egyenesen állampolgári, azaz törvény által garantált joguk, hogy maguk határozzák meg identitásukat. Ha viszont valaki más próbálkozna ezzel, az rögtön kimerítené a faji megkülönböztetés, a rasszizmus fogalmát. Történetek és történnek ugyan kísérletek arra, hogy talán előbb névjegyzékbe kellene szedni, kik tartoznak a cigány kisebbséghez, utóbb pedig majd csak a listán szereplők választhatnak a listán szereplők közül, csakhogy ez a származásfirtatást tiltó jogi és a holokausztos történelmi környezetben valószínűleg megvalósíthatatlan: részint maguk a cigány szervezetek vonakodnak az ilyen listák összeállításától¹³, részint meg egyszerűen nem létezik szabatos jogi meghatározás, amelynek segítségével

büntetlenül rá lehetne mutatni valakire, hogy márpedig te nem vagy cigány; ha szőke és kékszemű, akkor se.¹⁴

És akkor még nem is szoltunk arról a nagyon is életszerű helyzetről, hogy egy nem cigány magyar messzemenőig figyelembe veheti és teljes önzetlenséggel szolgálhatja a cigány kisebbség – és rajta keresztül az egész magyarság – érdekeit.¹⁵ A mostani balliberális – politikailag korrekt – felfogásban éppen az a faramuci, hogy a kisebbség és a többség szembeállításával elfedi azt a nagyon fontos igazságot, hogy kisebbség és többség érdekei hosszabb távon nagyon is egybeeshetnek, tehát ezt a közös érdeket kell közösen megfogalmazni és közösen szorgalmazni, érvényre juttatni; s kevésbé támogatandók azok a megoldások, amelyek rövid távon ugyan könnyíthetik a kisebbség (pontosabban a kisebbség egy részének) helyzetét, ugyanilyen időtávatban azonban a maradék többség helyzetén semmit nem javít (ha egyenesen nem ront), hosszabb távon nézve pedig az egész közösség sorsát nehezíti meg (ha nem teszi egyenesen drámaivá, azaz elviselhetetlenné).

Hogy ezúttal sem a levegőbe beszélek, arra talán elegendő egyetlen példa, amely annál figyelmeztetőbb és megdöbbentőbb. A budapesti, józsefvárosi önkormányzat úgy döntött, hogy buldózerrel küld azokra a házakra, amelyekbe önkényes lakásfoglalók „ásták be” magukat, kriminalizálva az egész környéket, tönkre téve az ott élők életét, nyugalma. A Magyar Hírlap szalagcíme szerint: „Tíz csoport tartja rettegésben Józsefvárost: rabolnak, erőszakoskodnak, néha még gyilkolnak is...”¹⁵. Az országos napilapok legliberálisabbja (a szónak nem az eredeti, hanem ideológia értelmében) ilyesféle színes, hangulatos leírásokkal illusztrálja elborzasztó mondandóját:

„Levágta a gyerek karját. Karddal. Mér’ hagyta volna magát? Jöttek rám tizenketten! Úgy kezdődött, hogy megverték az öreget, én meg beszóltam, miféle ember vagy, hogy hatvanévesre támadol. Rám csapott, bevartam az orrát, akkor hozta a tizenkét pereputtyát, én meg a kardot...”
A józsefvárosi szamuráj negyven körüli, tetovált férfi. Lakatos György néven mutatkozik be a Dobozi utca 41. füves, fás, szemetes udvarán.”

„Tíz csoport teszi pokollá a többiek életét. Önkényes családok kiskorú gyerekei a Dobozi utcában megverték egy édesanyját, és nem engedték hazatérni otthonába – mondja Takács Gábor alpolgármester. Mindennaposak az ehhez hasonló események a környéken.”

„Az alpolgármestert azzal a panasszal kereste fel valaki, hogy mire hazajöttek a nyaralásból, önkényesek feltörték és elfoglalták a lakásukat. A hivatal semmit nem tehet, a bérlő legfeljebb a bírósághoz fordulhat. Az ítéletig az önkényesek benn laknak a lakásban.”

„A rendőrség csak annyit tehet, hogy rendszeresen ellenőrzi az önkényesek által lakott házakat. Mindig találkoznak új arcokkal. Életerős fiatal emberek ők, nincs munkahelyük, mégis a legdrágább ruhákban, sokszor csodaautókkal járnak.”

A kérdés tehát úgy merül fel, hogy a nem cigány és a cigány igyekvők közös sorsán inkább segít vagy inkább ront az a liberális (politikailag korrekt) életfelfogás, hogy bár nem foglalkozunk a származással, mégis származási-etnikai alapon osztjuk kisebbségre és többségre a világot, s származási alapon juttatunk a többség türelméből és anyagi lehetőségeiből minél többet a pozitív diszkrimináció alapján kiváltságosnak ítélt etnikai kisebbségnek. A választ valószínűleg már az (ideológiai értelemben) legliberálisabb zászlóshajónál, a Magyar Hírlapnál is tudják, különben aligha jelent volna meg náluk ez a riport. A megoldásnak ugyanakkor még a közelébe sem értek, mert arrafelé is még azt gondolják, hogy a fejnek a homokba dugása bármit is segíthet: a lap végrehajtotta azt az antitájékoztatási bravúrt, hogy oldalas riportjában egyetlen egyszer le nem írta azt a szót, hogy roma vagy cigány. Más orgánumok megtették (megírták, megmutatták) helyette, innen lehet bizonyosan állítani, hogy egy jól behatárolható etnikum szélsőséges elemeiről van szó. A Magyar Hírlapnak mint liberális orgánumnak természetesen teljesen helyénvaló volna a titkolózása, ha a csoportok, valamint származásuk és jellegzetes módszereik, magatartásjegyeik között nem lenne szoros összefüggés. Ez a korreláció azonban nagyon is valóságosan létezik. Amiről a leginkább úgy lehet meggyőződni, ha feltesszük a következő kérdést: A cigányságnak az össznépességen belüli létszamarányát tekintve mekkora a valószínűsége annak, hogy a tíz rettenetes család egytől egyig mind cigány? Ha száz golyóból kilencven fehér és tíz fekete, véletlen kiválasztásnál mekkora a valószínűsége annak, hogy épp a tíz feketét húzom ki? Nos, a Magyar Hírlap nem akkor jár el helyesen, ha hallgat az összefüggésről, hanem akkor, ha, miközben beszél róla, egyúttal azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy a romák többségének életét ugyanúgy megkeserítik ezek a roma bűnözők, mint a nem romákét, s e többség ugyanúgy megveti ezt a bűnöző életmódot, mint a nem cigányok. A Magyar Hírlap – ha felhagyott volna a politikailag korrekt szemérmeskedéssel – kiválóan demonstrálhatta volna ezt a tényt a Lakatos nevű szamurájával, aki – feltehetően – cigány létére is bátran szembeszállt az egyik családdal, a tizenkétszeres túlerővel.

S még inkább arról kellett volna elmélkednie jeles napilapunknak, hogy ez a drámai helyzet nem jöhetett volna létre, ha e liberáliszerű felfogás nem egyes-egyedülként emeltetik a szalonképes gondolkodás rangjára, vagyis ha nem zártak volna ki minden más (jobboldali, nemzeti liberális) felfogást a

politikailag korrekt uralta szalonokból. Ott, ahol menetrendszerűen rasszizmust gyártanak abból, ha valakik szembeszállnak a terjeszkedő cigány bűnözéssel vagy öntörvényű cigány életmóddal, noha korántsem a cigány származással van bajuk, csupán a bűnözéssel vagy másképp normasértő életmóddal – nos ott ennek a kisebbségnek éppen a normasértő része lesz az, amely visszaél a származásával, a „hátrányos helyzetével”, az ezek címén-jogán nyert különleges védettségével. „Jászladányban nincs szegregáció, fordított rasszizmus van, mert a többség jogait el akarják vitatni” – állítja Kolláth György alkotmányjogász „Mintegy hat család nem tud megbékélni azzal, hogy Jászladányban alapítványi iskola is legyen” – olvashatjuk a Magyar Nemzetben.¹⁷

Az alapítványi iskola védelmét ellátó Kolláth szerint Jászladány polgárainak három alkotmányos jogát sértették meg: a tanszabadság, a tanítási szabadság és a szülők azon jogát, hogy a gyermeküknek adandó nevelést megválasszák. Mint a Magyar Nemzetnek elmondta, feltételezhetően nyomást gyakoroltak a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Közigazgatási Hivatalra, hogy törvénysértően vonja vissza az iskola működési engedélyét, s az ügyben folyó per során a bíróság minderre nem fordított figyelmet.¹⁸

Az a szomorú tény, hogy egy városrész polgármestere már semmilyen tekintetben nem számíthat a rendvédelmi szervekre, nem számíthat a törvényhozókra és törvénykezőkre, számíthat ellenben a házakat a családi maffiák feje felől eltakarító buldózerekre, annak a hosszú folyamatnak a szerves (logikus) következménye, amelyben a kivételezettek egyre jobban vérszemet kaptak. Budapesten ráadásul – de nem sokkal jobb a helyzet többi városunkban sem – a darabokra szaggatott közösségek legfőbb szellemi táplálója a média, ahonnan minden földi jót kaphatnak-nyerhetnek, csak éppen civil kurázsit nem. Jászladány, ha végül megmenekül, jó sorsát éppen annak köszönheti majd, hogy az emberek itt még ismerik (megismerik) egymást, megbeszélnek közös bajaikat, teendőiket. S ha odafönt mennydörög, összegyűlnek, egymás mellé húzódnak, egymást védik – ahogy a birkák is teszik, időtlen idők óta. S ahogy az emberek is mind tették – amíg kis közösségeiket ki nem kezdte, szét nem rombolta ez a szabadszerű világ.

*

Nem istencsapás ez, hogy örökké így legyen. Nemcsak egy falu vagy közösség népe, de egy nemzet egésze is szembeszállhat az eddig magukra hagyott tendenciákkal. Főképp ha olyan vezetői akadnak, akik a jelen oltárán nem hajlandók többé feláldozni a jövőt. Akik vállalják a ma kemény konfliktusait a holnap szebb reményeiért. Még annál is jobban, mint Orbán Viktorék tették. Pedig eddig ők merészkedtek legmesszebbre.

Azzal, hogy négyévi uralkodásuk idejére befagyasztották a családi pótlékot (azaz nem emelték egy forintot sem), ugyanakkor lehetővé tették a családok számára, hogy gyermekeik számától függően kisebb-nagyobb összegeket vonjanak le adóalapjukból, megkezdték a családi pótlékokból és segélyekből élő, szlömös világ felszámolását. Felfogásuk szerint azokat kell ily módon – adócsökkentéssel – támogatni, akik (éppen adózásuk révén) amúgy is viselik a nem adózókra jutó, óriási közterheket. Egyik oldalról ezek erősítése, másik oldalról a szlömös világ gyengítése átmenetileg kétségkívül nehezíti – nehezítette – a hátrányos helyzetűk, legfőképpen is a nagycsaládos cigányság sorsát. Ennek alternatívája viszont az a balliberális felfogás, amely a szocialisták – szabad demokraták újbóli hatalomra jutásával visszanyerte régi (uralkodó) szerepét. S amely belső logikájából fakadóan hordozza magában az afféle emberek kirívó sikerét, irigylésre méltó gazdagodását, mint a buldózerre váró házak hátrányos helyzetű, munkanélküli ifjúsága, akik különben, mint láttuk, „életerősek”, s „a legdrágább ruhákban, sokszor csodaautókkal járnak”.

A nagycsaládos, hátrányos helyzetű cigányság erős érintettsége miatt a Fidesz nem beszélt elég nyíltan felfogása (filozófiája) nemzetstratégiai jelentőségéről, s nem beszél ma sem elég világosan a balliberális felfogás (filozófia) nemzetet fenyegető veszedelemiről. Amikor a Lungo Drom cigány szervezet a Fidesz megnyerte magának, s szerződést kötöttek választási együttműködésre, ott volt a ragyogó alkalom ország-világ előtt bizonyítani, világossá tenni: íme, egy cigány szervezet, amely a maga kisebb és nagyobb közössége boldogulása érdekében helyénvalónak tartja azt a Fidesz-politikát, amely a balliberálisok felfogása szerint cigányellenes. Be kell végre látni, nincsen egységes cigány nép, nincsen egységes kisebbségi sors vagy hátrányos helyzet, a cigányság tehát nem lehet többé így vagy úgy – kimondva vagy kimondatlanul – a kisebbségi sors vagy a hátrányos helyzet, de akár a pozitív diszkrimináció szinonimája. Éppen úgy, ahogy a bűnözése sem, természetesen.

Jegyzetek

- ¹ Hogy milyen kevés kell az egyensúlyi helyzet felborulásához, kiválóan példázza a Népszabadság idézett cikke. A nagyhatalmú médium részéről elég volt csupán feszegetni a kirekesztés-rasszizmus kérdését ahhoz, hogy a keszthelyi városvezetés azonnal visszatáncoljon. Ennek tényét – sajátos módon – a Népszabadság egyik rövid tudósításának elejtett befejező mondatából tudhattuk meg: az 2003. október 14-én (vagyis egy héttel az iménti után!) megjelent hír szerint „Hónapok óta nem tud megegyezni hat-hét

keszthelyi roma család egy helyi vállalkozóval [...] A vállalkozóval meg-
egyezni nem tudó romák nem azonosak azokkal, akiknek otthonait nem-
rég egy deszkapalánkkal takartatta el a város vezetése. Az önkormányzat a
palánkot később lebontatta.”

² Löffler Tibor: Jászladány és a radikálisok, Magyar Nemzet, 2003. szeptem-
ber 25.

³ Népszabadság, 2002. november 25.

⁴ Metro, 2002. szeptember 24.

⁵ Papp László Tamás: Ki jogosult jogtiprásra, Népszabadság, 2003. szeptem-
ber 15.

⁶ „A Nyílt Társadalom Alapítványt hajlandó volt kivétel nélkül minden jász-
ladányi roma iskolás, összesen százegy gyermek tandíját fizetni az alapít-
ványi iskolába való beiratkozáshoz, csakhogy bizonyítsa: diszkrimináció
történik.” Uo.

⁷ Hogy pusztá kirakatpolitikáról – azaz álhumanizmusról van szó – , való-
színűsíti az a tény, hogy Laura Silber, a Soros-birodalomhoz tartozó Nyi-
tott Társadalom Intézet New York-i politikai tanácsadója nem tudott példát
mondani arra, hogy a jászladányi roma általános iskolásokon kívül adtak-e
más cigány gyerekeknek pénzt arra, hogy alapítványi iskolában tanuljanak.
(Kettős mérce Sorosnál? Magyar Nemzet, 2003. november 18.)

⁸ Népszabadság, 2003. szeptember 1.

⁹ Magyar Nemzet, 2003. szeptember 1.

¹⁰ 2003. október 29-én (tehát mintegy két hónappal a tanév megkezdése után)
a Népszabadság arról tudósít, hogy az Országos Közoktatási Értékelési és
Vizsgaközpont (OKÉV) elkezdte annak a vizsgálatát, hogy „a jászladányi
alapítványi iskola létrejöttével megsértették-e a hátrányos megkülönböz-
tetés tilalmára vonatkozó rendelkezéseket.” Ugyanitt megtudhatjuk, hogy az
oktatási miniszter „időközben utasította az OKÉV-et, hogy hatósági ellen-
őrzés keretében vizsgálja meg az iskola működését.”

¹¹ Népszabadság, 2002. október 24.

¹² Uo.

¹³ „A cigány önkormányzat elutasítja a kisebbségi névjegyzéket” – közli címé-
ben a Népszabadság „A Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Hivatal, valamint a
kisebbségi ombudsman úgy ítéli meg, a névjegyzék bevezetésével lehet el-
érni, hogy a kisebbségi önkormányzati választásokon – szemben a jelenlegi
helyzettel – valóban csak kisebbségek legyenek választók és választhatók.
Bár az OCÖ [Országos Cigány Önkormányzat]a névjegyzék bevezetésével
nem ért egyet, annak szükségét érzi, hogy valamilyen formában megoldód-
jon a kisebbséghez tartozás igazolása.” (Népszabadság, 2003. október 6.)

Későbbi sajtóhírek arról számoltak be, hogy az OCÖ – nyilván kormány-nyomásra – mégis elfogadja a „listázást”. Ezzel szemben a Roma Polgárjogi Mozgalom sajtótájékoztatón jelentette be, hogy nem ért egyet a névjegyzék bevezetésével. Horváth Aladár, a mozgalom vezetője szerint nem adna garanciát arra, hogy a jövőben valóban a kisebbségek választhatják meg saját önkormányzataikat. (Népszabadság, 2003. december 5.) „Roma vagyok, nem kartotékadat” – írja idevágó írása címében (Népszabadság, 2003. december 10.). Jól tükrözi az ellentmondás (mondhatni: csapdahelyzet) feloldhatatlanságát, hogy 1994 márciusában (25-ei számában) már arról tájékoztat az országos napilap, hogy tüntetésre készül a Független Cigány Kerekasztal nevű szövetség, így tiltakozva a kisebbségi választói névjegyzék tervezett bevezetése ellen. Az újság emlékeztet arra, hogy az Országos Cigány Önkormányzat (OCÖ) egyszer már a névjegyzék elfogadása mellett döntött; Kövesi Vilmos elnökhelyettes, a Független Cigány Kerekasztal vezetője szerint azonban – mint közleményében állítja – ez nem tükrözi a „képviselők valós, egyöntetű véleményét”.

¹⁴ 2001. szeptember 11. óta, s ettől nem függetlenül, mióta Európában felerősödtek az Izraellel szembeni kritikus hangok, a nyugati demokráciák ugyancsak csapdahelyzetbe kerültek a származásfirtatást illetően. Az antiszemitizmusról szóló brüsszeli jelentés késedelmének az oka, mint ezt a Népszabadságból (2003. november 27.) megtudhatjuk, hogy „Gondot okozott például, hogy állampolgárságuk alapján holland, francia vagy belga antiszemitának számítanak azok az itt élő mozlímok is, akik a zsidó intézmények elleni atrocitások zömét elkövetik.” (Szorosan nem tartozik ide, ezért csak érdekességgéppen említem meg: a tudósítás arról is beszámol, hogy állítólag nem boldogultak a jelentés szerzői azzal sem, miként kezeljék „a politikai bal- és jobboldalon egyaránt jelentkező, de eltérő formákat öltő zsidóellenesség jelenségeit”).

¹⁵ Ez a helyzet például a Rádió C-nél – vagyis a romarádiónál –, amelynek vezetője nem cigány, s bizalmas értesülesem szerint kifejezetten cigány származásúak kérelték, fogadja el kinevezését.

¹⁶ Magyar Hírlap, 2003. október 10.

¹⁷ Magyar Nemzet, szeptember 1.

¹⁸ Kolláth György szerint Magyar Bálintnak távoznia kell. Magyar Nemzet, 2003. június 19.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=41768>)

„Antiszemita” példatár. Új fogalmak, új értelmezések – I. rész

2005. május 13.

„Móricz és a zsidókérdés” – olvashatjuk a Népszabadság Kultúra rovatának vezető, féloldalas írásában, 2005. május 7-én. Már Móricz Zsigmond is? – akad meg a szemünk a vastagbetűs címen. Ha már ő, ez a velejéig „humanista”, remek író is antiszemita, akkor ki nem az? Ha ő is bűnös, akkor ki nem bűnös? De az is menten eszünkbe ötlük, pár évvel korábban, amikor egyik jobboldali politikusunk „zsidókérdésről” merészelt beszélni, mire az egész túloldali (tehát balliberális) tábor azt harsogta: csak „antiszemita-kérdés” van, s aki zsidókérdést emleget, az maga is antiszemita.

Épp itt az ideje, hogy e szellemi, fogalmi kavarodásnak és kavarásnak féket fessünk. Már csak azért is, mert a jó szándék itt-ott már megvolna a kibeszéléshez, tisztázáshoz: a szóban forgó cikkből azt is megtudhatjuk, hogy Hegyi Katalin, a Petőfi Irodalmi Múzeum munkatársa szerint ezzel a kérdéssel – antiszemita-e Móricz, vagy nem? – *„tanulmányok egész sorának kellene foglalkozni, és nem elsősorban irodalomtörténészeknek, hanem történészeknek kellene feltárni ezt a bonyolult kérdést”*.

Csakhogy két okból sem elégséges történészekre testálni e nehéz feladatot. Mindenekelőtt azért nem, mert nem csupán történelmi alakjaink, hanem – mint látjuk és látni fogjuk – eleven közéleti személyiségeink is „tisztázásra” szorulnak. De azért sem, mert a legfontosabb teendő nem igazán történészi: a fogalmak tisztázása. Hogyan is tudhatnánk eldönteni, hogy ki számít, ki nem, antiszemitának – aztán fasisztának, nácinak, nacionalistának, szélsőségesnek –, amíg maguk az alapfogalmak sem világosak? (Amíg például Shiffer János főpolgármester-helyettes fejében Kupper András azért lesz egylényegű Szálasi Ferencsel, mert a fővárosi Fidesz-MKDSZ frakcióvezetője nem tekinti felszabadulásnak azt a napot – 1945. február 13-át –, amikor a szovjetek bevégezték Budapest elfoglalását.)

1990 áprilisa óta, immáron tehát másfél évtizede egyfolytában foglalkoztat a „bonyolult kérdés”. Nem véletlenül. Édesapám, édesanyám, szélesebb családom nem akárki, nem akármi. Sokaknak sokat mond apám talán legnépszerűbb és legmaradandóbb könyvének címe: Kutyafulűek. Másoknak meg ez

a kurta tény: írói munkásságáért – többek között a népes családukról szóló könyveiért – Kossuth-díjat kapott. Tehát egy közismertségnek és közszeretetnek örvendő család egyik tagja volnék. Ám az is én volnék, akiről Ungváry Rudolf ezt írta a Magyar Hírlapban, 2000. augusztus 26-án: „A rendszerváltás után először 1990 tavaszán kezdte valaki politikai értelemben a zsidókat emlegetni”. A sajtóválasz „nagyon heves volt” – emlékezik vissza –, ezért a szerző (azaz én) „Meg is sértődött, amiért antiszemitának nevezték”.

Nyilvánvaló tehát, hogy erősen izgatott az antiszemizmus fogalma, jelentése, de nemcsak az antiszemizmusé, hanem mindama kifejezése, amelyek menetrendszerűen vele jártak: fasiszta, félfasiszta, náci, nyilas, nacionalista, szélsőjobb és így tovább. És nyilvánvalóan foglalkoztatott azoknak a közsereplőinknek a személyisége, akiket a rendszerváltozás viharában e súlyosan vádló szavakkal illettek: most zsidógyűlölők vagy nem zsidógyűlölők? Fasiszták vagy nem fasiszták? Bűnösök vagy nem bűnösök?

Alapos vizsgálódásaim és körültekintő elemzéseim eredményét a – még mindig – kiadásra váró könyvem (Törzsi trilógia. A törzsi háború természetrajza a rendszerváltozás Magyarországon) három fejezetében összegeztem. Az első címe: „Antiszemita” példatár. Ebben közismert – bizonyos körökben köztiszteletnek vagy közszeretetnek, más körökben netán közutálatnak örvendő – személyek, „antiszemita” botrányok főszereplőinek idevágó munkásságát, illetve mások általi megítélését veszem górcső alá, mondhatni, igen módszeresen. Avégett, hogy esetleges tévedéseimet még inkább kordába szorítsam, elvégeztem az „ellenpróbát” is: ennek eredménye az „Ellenpróba” című fejezet. A gyakorlati vizsgálódás alapján leszűrtem végső, elvi következtetéseimet is, így születhetett meg az Új fogalmak, új értelmezések című fejezet, mintegy a trilógia megkoronázásaként.

Felajánlásomra a **gondola** vállalkozott a merész lépésre, könyvem eme kulcsfejezeteinek első közlésére. Tudnivaló, hogy az Index egyik idevágó vitafelületén kísérletet tettem az új fogalmak elfogadtatására: zömében elképesztően durva, közönséges reakció volt a válasz. Sokan vannak ma széles e hazában, akik jól elvannak ezzel a törzsi háborúskodással, a dum-dum töltetű politikai fegyvereikkel, és semmi szükségük bármiféle tisztázásra, megvilágosodásra. Aligha tévedek, hogy ezek a rövidlátó antigondolkodók, ahol lehet, meg fogják szórni átkaikkal a **gondolat**, amiért teret adott „eretnek” gondolataimnak.

A három fejezet közül az első túl hosszú ahhoz, semhogy egyvégtében lenne érdemes közölni vagy olvasni. Éppen ezért az alábbi módon kellően rövid szakaszokra tördeltem. Így következnek tehát majd az egyes részek az eljövő napokban, hetekben.

- „ANTISZEMITA” PÉLDATÁR

1. Franka Tibor és a csöpögő orr
2. Csurka István csónakja
3. Ifj. Hegedűs Loránt és a „galíciai jöttmentek”
4. Csoóri Sándor és a szabadelvű zsidók parlamenti dobantója
5. Lovas István és a susogó szél

- ELLENPRÓBA (Összevetés Sartre antiszemitájával)

- ÚJ FOGALMAK, ÚJ ÉRTELMEZÉSEK

A könnyebb olvashatóság kedvéért írásom internetes változatából az összes lábjegyzetet elhagytam. Egyetlen egyet őriztem meg, mégpedig az Új fogalmak, új értelmezések fejezetben, de erre – amint ez majd kiderül – alapos okom volt.

„ANTISZEMITA” PÉLDATÁR

A folytatás itt található:

Varga Domokos György

A törzsi háború természetrajza a rendszerváltozás Magyarországon
(<http://mek.oszk.hu/11600/11637/>)

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=41993>)

Szigorúan véve – Intellem a magyar birkához

2005. június 12.

Amikor csaknem egy éve, Keresztúz-beli mérkőzésünkre várakozván, megkérdeztem Kuncze Gábort, nem gondolja-e, hogy sem a Malév, sem pedig a Budapest Airport eladása nem lenne szerencsés nemzetstratégiai szempontból – a másoknak való kiszolgáltatottságunk, sebezhetőségünk egyértelmű növekedése miatt –, a szabad demokraták elnöke így felelt: az előbbiről nem gondolja, ám az utóbbi esetében a felvetés valóban megfontolandó.

Azóta, úgy látszik, már ezen a megfontoláson is túl vagyunk.

Kormányaink, pártjaink és különféle rendű és rangú dögevőink ezerszer lakmároztak már a Malévból. A köz pénzből újra és újra felhizlalták: legyen mit megint – saját zsebre, pártzsebre – lemarcangolni róla, kiszivattyúzni belőle.

Nincs az a kötekedő ember ugyanis, aki egyetlen szót is merne szólni, amikor valamelyik pártos vagy kormányos ember így kiált: *Azonnal meg kell akadályozni a Malév csődbe jutását! Meg kell menteni a nemzeti légitársaságot! Meg kell támogatni ennyi is ennyi milliárddal!*

Hát, ha meg kell, akkor meg kell.

Ezért aztán így menne ez a konszolidáció – felhizlalás – az idők végezetéig, amíg a világ világ, a birka birka, az elit meg elit. Szigorúan véve tehát, lehet, hogy valóban ez lenne a legjobb: eladni mielőbb, egyszer és mindenkorra. Többe kerül nekünk, birkáknak – adófizetőknek – minden egyes óra, amelyet elitünk felügyelete alatt tölt.

Szigorúan ugyanilyen megfontolásból talán a Budapest Airporton is jobb lenne mielőbb túladni. Igaz, hogy a világ legjobb és legbiztosabb üzlete egy olyan infrastruktúrát birtokolni, amely egyszerűen megkerülhetetlen a repülő vállalatok és nem vállalatok számára, ezért aztán jobban tejel a legnagyobb magyar vállalatnál is. Ám nincs az a bővizű forrás (tejlő tógy), amelyet el ne lehetne apasztani. A Budapest Airportnál is történtek ezirányú, biztató kísérletek, gondoljunk csak a fél éve kirobbant spekulációs – nem kevésbé korrupciós – ingatlanüzelmekre.

Mondhatni, még szerencse, hogy a Gyurcsány-kormány szénája ilyen rosszul áll. A szóban forgó üzelmekből – a jelek szerint – elsősorban pártos emberek

jutottak volna bő milliárdokhoz, ha nem maga a – nagyobbik – kormányzó párt. Csakhogy miniszterelnökünk nem az a fajta, aki szeret bukni. Aligha tévedek, amikor arra a következtetésre jutok, hogy az ingatlanok ügyében már megköttött – Budapest Airport-os – szerződéseket a feleknek azért kellett felbontaniuk, mert Gyurcsány Ferenc hamar átlátta – no és a szocialistákkal is hamar beláttatta: akármennyi pénzt spájzol is be választásokra az MSZP, ha bukik a kormány, bukik a párt is. Márpedig a kormány – akár még a választások előtt – biztosan bukni fog, ha a mérhetetlen államháztartási hiányt nem enyhíti valamiképpen.

Például a Budapest Airport eladásával.

A mi közös tulajdonunk eladásával.

A több százmilliárdra rugó vagyonunk eladásával.

No, birkák!

Akkor most jelentkezzenek közületek azok, akik 2002-ben azért voksoltak a szocialistákra és a szabad demokratákra, mert ők azt ígérték, hogy az ország működőképeségét a közös tulajdonunk, közös vagyonunk eladásából fogják biztosítani.

No, birkák!

Ha ilyenek nincsenek köztetek, akkor most jelentkezzenek azok, akik legalább így, utólag, jó szívvel lemondanak a közös vagyonról, áttestálva a maguk részét a magyar kormányra és kormányzó pártokra, tegyenek vele, amit jónak látnak. Legalább így, utólag megbízzák őket, tartsák fenn magukat – s hatalmukat – belőle, ameddig csak bírják.

No, birkák!

Ha ilyenek sincsenek köztetek, akkor most mi lesz?

Tátott szájjal nézzük, hogy – szigorúan véve: megbízás, felhatalmazás híján – simán meglopnak minket?

Nem akarnánk véletlenül felírni egy táblára: „A Budapest Airport nem a tiétek!” Meg: „Ne add el, ami nem a tiéd!” Vagy röviden és tömören: „Ne lopj!”.

Nem akarnánk esetleg *sok* táblára, nagyon sokra felírni?

Ha nagyon sokan lennének, elegendők lennének egészen kicsi, otthon barkácsolta táblák, kartonlapok is. Egy közös, magasztos pillanatban ki-ki kimenne a közeli térre, és a tábláját magasra tartva, némán kimondaná: elég volt a színjátékból! Elég volt a megvezetésünkből, az átverésünkből!

Elég volt a birkalétből!

Ha elég volt.

Szigorúan véve.

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=42483>

Szigorúan véve – a szocialisták lelkivilágáról

2005. július 7.

Meghalt Síklaky István.

2005. július 5-én.

No és?

Mi köze ennek a szocialistákhoz?

2004 februárjában a következő levél jutott el hozzám az egyik „nemzeti” levelezőlistán:

SEGÍTSÉGGÉRÉS

Kedves Barátaim!

Anyagi csődbe jutottam. Négy iskolás gyerek nevelkedik a háztartásomban, Anyjuk tanári fizetése és az én nyugdíjam csak a szerény élelemre elég, ezért kedvezményes tandíjukat sem tudom fizetni másfél éve.

Eddig 240 ezer forint adósságom halmozódott fel az iskolájukkal szemben, és közüzemi díjhátralékaim is vannak. Megalapozottnak tűnt az iskolának tett ígéretem, hogy „Létebiztonság és harmónia” c. könyvem honoráriumából fogom kiegyenlíteni tartozásom.

Jött az őszi papír-áremelés, és a kiadó közölte, hogy az első ezer példány után nem tud honoráriumot fizetni. Ekkor megoldásnak tűnt, hogy a gödöllői egyetem rendelt egy 50 oldalas tanulmányt 300 ezer forintért („A fenntarthatóság gazdaságtana”). A tanulmányt november végén átadtam. Most közölték, hogy a kormány pénzmegvonásai miatt bizonytalanná vált, hogy egyáltalán kifizetik-e a szerződött összeget.

Ezért kérem barátaimat, segítsenek olyan munkához jutni, amellyel a havi minimálbért megkereshetem. Képes és kész vagyok takarításra, mosogatásra, fordításra angoltól, németből, franciából, számítógépes szövegszerkesztésre, korrektúrázásra, sajtófigyelésre, korrepetálásra bármely gimnáziumi tárgyból, és bármi effélére, amire fizetőképés igény van.

Kérlek Benneteket, aki tud ilyen lehetőségéről, tájékoztasson a következő telefon/fax számon:

1-215-0034.

Segítségeteket előre is nagyon köszönöm.

Síklaky István

No és?

Mi köze ennek a szocialisták lelkivilágához?

Szigorúan véve?

„Korunk legnagyobb közgazdásza és társadalomtudósa volt” – írta Síklaky István legközvetlenebb munkatársa a *Nemzeti Hírháló* közleményében. „Meg-tisztelt azzal, hogy önkéntes munkatársa lehettem az utolsó 8 évében.”

És olyat nem hallottál, hogy valaki a közügyekért dolgozik? Azért, hogy az országon segítsen?

Ilyet nem – felelte párttársa kérdésére Szekeres Imre, a szocialisták elnök-helyettese. – Ilyenre az elmúlt 15 évben nem volt példa – tette hozzá.

Nem tudta, hogy egy magnónak is mondja éppen.

Meg nem gondolt Síklaky Istvánra.

Hanem arra gondolt a szocialisták elnökhelyettese, hogy így, választások-hoz közeledve mindenki csak a hatalomért tülekedik.

Odabent is, odakint is.

Amikor pedig a hatalom már foglalt.

A fenébe!

Amikor Magyarország: kirobbanó siker!

Gyurcsány Ferenc, a szocialisták – no(s) és a szabad demokraták – minisz-terelnöke az öklét rázza.

Le az ellenzékkal!

A közmédiának nem az a felelőssége, hogy visszhangozza a politikusok szavait – közli a kormányfő a Magyar Rádióban. – Hanem az a felelőssége, hogy keresse az igazságot, és ha úgy látja, hogy valaki nem mond igazat, akkor azt mondja, hogy többet hazugsághoz nem adok teret.

Mármint az ellenzéknek.

Az amúgy választottnak. Az amúgy nem választott.

Demokráciában.

Gyurcsány Ferenc miniszterelnök a 100. lépés megtétele előtt elveszítette minden nyugalmát.

Megőrül a gondolattól, hogy megbukhat.

Megőrül a gondolattól, hogy „a lelkét kiteszi” e nép, e nemzet felemelke-déséért, naponta száz meg száz helyen bizonyítja, milyen nagyszerűen megy minden, mondják és mutatják, ródsók és fizetett hirdetések – már alig-alig al-szik, éppencsak hogy egy hunyásnyit, és mégis megbukhat.

Megőrül a gondolattól, hogy hiába vigyázott, megszállta a korábbi pártel-nök, Kovács László Orbán-fóbiája. „Megfutamodott” – kiáltja bele a világba széles mozdulattól kísérvé, s noha kétségkívül jólesik így, egy lendülettel ve-télytársa becsületébe gázolnia, legbelül érzi: ez már a bukás útja.

„Tiszta lélekkel, derűsen ment el.”
Ráadásul neki még ez sem adatik meg.
Ami Síklaky Istvánnak.
A népét, nemzetét valóban szolgálónak.
Hatalom nélkül.
Már-már nyomorban.
Szigorúan véve.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=42870>)

Szigorúan véve – a „köcsög”fesztiválról

2005. július 15.

Még idejében szólok: a köcsög nem azonos a közönségesen buzinak, szépelegve szólva melegnek, homokosnak, „tudományosan” homoszexuálisnak nevezett emberi lénnyel. A köcsög egy mélyen taszító, heves undort keltő kifejezés. Gyűjtőfogalom, amibe, akár egy külibe, minden mocsok belefér. Ám nem fér bele mindegyik „buzi”, „meleg” vagy „leszbi”. Egyik legnépszerűbb színészünk nemcsak a képernyőn nyűgözött le mindig, de egy ízben személyes találkozásunkkor is: kevés nála szeretetreméltóbb, kedvesebb, előzékenyebb emberrel találkoztam életemben. Tudtam, hogy homokos, de e tudat a legkevésbé sem nyomasztott vagy taszított. Kultúrlény volt. Emelkedett. Emberi. Akármennyire paradoxon: áradt belőle a természetesség.

Amikor rá gondolok, legszívesebben azt mondanám a Jobbiknak, hagyd a fenébe a melegeket békében vonulni.

Ám amikor a budapesti melegfesztivál vonulóit nézem, egyáltalán nem így gondolom.

Ha egyesével találkoznék velük, családi asztalnál, mint a nagyszerű színésszel, vagy akár egy kávézóban, bizonyára nem fogna el az iszony. De így, egy harsány, magamutogató „köcsögfesztiválba” sűrűsödve, kifejezetten zavaróak. Taszítanak.

Árad belőlük a természetellenesség.

Akkor meg mire jó az egész? Kinek?

Szigorún véve?

Magam elé képzelem a vakokat. Mondjuk, éppen azért demonstrálnak, hogy minden közlekedési lámpánál legyen hangjelzés, megkönnyítendő az átkelésüket. Libasorban haladnak, némán, az előttük lévő vállát szorítva. A pusztá képzelet is megrendít. Sajnálom őket. Noha nem sajnálatni akarják magukat. Rászorulók. Szívesen segítenék nekik, rajtuk.

Magam elé képzelem a nyomorékokat. Nem esik nehezemre: sokukkal találkozom az egyik budai bevásárlóközpont környékén. Hívhatnám őket hivatalos nevükön is: mozgásukban korlátozottak; csakhogy akkor hideg bürokratákat látnék lelki szemeim előtt, és nem segítségre szoruló, esendő embereket. Pedig éppen ezt próbálgatom: ha ők vonulnának fel tiltakozásul amiatt, mert

Magyarország tojik végrehajtani az akadálymentesítést... Gurulószékeikkel ezer meg ezer közintézményből, szórakozóhelyről szorulnak ki, *szegény nyomorultak*. Bizonyára nem örülnek neki, hogy így gondolok rájuk; némelyikre kéz és láb nélkül. Ők szeretnék teljes embernek érezni-gondolni magukat. Teljes életet élni. Szorítok nekik. Szívesen segítenék nekik, rajtuk.

A melegek is nyilván ezért vonulnak: a teljes emberi élet jogáért. Ne kelljen másodrangúnak érezni, tudni magukat. Ne csúfolják, ne buzizzák őket. Ne tekintsék természetellenesnek őket. Ugyanúgy járjon nekik az élettársi, házastársi kötelék joga, sőt, a családalapításé, gyereknevelésé, mint akárki másnak.

Magam előtt látom a parlamenti tévéközvetítések jelbeszélőjét, ott a képernyő bal felső sarkában. Ha éppen nem érdekel, mi zajlik a tisztelt házban, ki mit mond és tesz közös jövőnkért, elkap a jóérzés: lám, milyen emberséges világ ez. Szegény süketnémák így legalább ugyanúgy nyomon követhetik, mi történik az ország házában, mint a „fogyatékos nélkül élők”. Amikor viszont – egyre ritkábban – érdekel, pontosan mi hangzik el, megőrjít a képernyőn hadonászó ember. Megosztja a figyelmem. Nem hagy a mondandóra, az ország dolgára, sorsára összpontosítanom.

Teljesen természetellenes helyzet.

Cirkusz. Mutatvány.

Fesztivál.

Az álemberség oltárán feláldozzuk maradék józan eszünket.

A törvény kimondásának pillanatában tudom, hogy az országnak nem lesz elegendő pénze az akadálymentesítés végrehajtására, de megszavazom, mert ettől vagyok nagyon emberséges, nagyon demokrata, nagyon kisebbség- és másságpárti, azaz politikailag korrekt. Innentől fogva kényelmesen hátradőlhetek a szalon pamlagán, a végrehajthatatlan törvények burjánzása, a normasértések napi megszokássá válása legyen a közösség – a közösség sorsáért aggodók – gondja.

Mint oktatási miniszter már most, a törvénytervezet elfogadása előtt tudom, hogy bizony a Magyar Püspöki Konferenciának van igaza: pénz, paripa és fegyver híján aligha lehet parancsszóra beolvasztani a hátrányos helyzetű gyerekek képzését a „hagyományos” képzésbe. „Mélyen elítélendő”, „előítéletes”, „nincs tekintettel sem a hátrányos helyzetű gyerekek érdekeire, sem pedig az esélyegyenlőség európai eszméire és pedagógiai eredményeire” – harsogja a katolikus egyházzal Magyar Bálint, politikailag korszerűen, én meg lelki szemeim előtt Iván atyát és templomát látom, a reverenda alól kibukkanó kopott farmernadrágot és viseltes sarut, no meg a Dawn-kóros minisztránst, a tolókoksis nyomorultakat; és amint Iván atya méltósággal, lélekben emelkedetten, mégis (vagy éppen ezért) könnyedén, a maga szeretetteli

természetességével lépked oda mindőjükhöz, s helyezi szájukba az ostyát („Krisztus testét”). Veres András, a püspöki konferencia titkára „adatokkal is előhozakodott” – írja a Népszabadság. Ha tisztességes, ha elfogulatlan akart volna lenni – mármint a lap –, számos más kifejezést is választott volna: például *alátámasztotta, bizonyította, igazolta*; de hát nem akart. Tény és való: míg a katolikus iskolákban 44, addig az államiakban 18,5 százaléknyi hátrányos helyzetű – bikkfanyelven: „sajátos nevelői igényű” – diák tanul.

Ha kis unokahúgomat nézem, messzi Skóciában, előtte meg Spanyolországban, ahogy kórja ellenére befogadták a „normális” közösségek, s ő élhette – élheti – a maga „teljes” életét közöttük – nos, akkor hajlok Magyar Bálint igazára.

Ha az idegileg és fizikailag végtelenül lefárasztott, anyagilag lerongyolódott magyar pedagógustársadalmat nézem, inkább arra hajlok, hogy a szabad demokraták nem – most sem – a magyar valóságban élnek. Erőszakosságuk, árnyalatlan doktrinerségük éppen annyi mérget fog velünk itatni minden (élet)téren, amire csak rászabadulnak, mint a kommunisták valóságtól elrugaszkodott eszmevilága.

Amelytől csupán másfél évtizede menekültünk meg végre-valahára.

Szigorúan véve.

Nyugodtan kísérletezgetnek velünk, mint Csernobillal az atomtudósok.

Hátha nem robban.

De robbant.

Az ifjúsági és családlügyi miniszter távozását követeli a Jobbik Magyarországért Mozgalom. Göncz Kinga nyitotta meg a meleg és transzvesztita mozgalom budapesti rendezvénysorozatát.

A melegfeszítvált.

Ezért követeli.

Azért, mert e demonstráció „deklarált célja, hogy megváltoztassa az alkotmány által is védett házasság és család intézményének több ezer éve kialakult normáját” – mondja a Jobbik.

Valóban.

A köcsögök Spanyolországot éltették, mert törvénybe iktatta a homoszexuálisok házasságának jogát.

Spanyolország már igazodott.

Mihez?

Magyarország, Göncz Kinga, Gyurcsány Ferenc, a szocialisták és a szabad demokraták az igazodókkal igazodnak.

Mihez?

A kisebbség-doktrínához.

A demokrácia paradoxonjához.

A demokrácia a nép, a többség hatalmának kinyilvánítása és gyakorlása. A Szalon eközben azon ügyködik, lelkesen és szorgosan, hogy e többség mélyen hajtson fejet a normáit rombolók előtt. Államilag, kormányilag, ifjúsági és családügyileg ösztönzi, hogy a többség együtt ünnepeljen saját normáinak züllesztőivel és rombolóival.

Nem a másokkal, esendőkkal, rászorultakkal.

Nem az ilyen vagy olyan kisebbségekkel.

Hanem a köcsögökkel.

Hogy világos legyen.

Szigorúan véve.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=42999>)

Szigorúan véve – Orbánról, az Apüsről és a „zsidózásról”

2005. augusztus 4.

No, az APÜSZ beszállása Orbán Viktor „zsidózásába” már megéri, hogy én is rámozduljak arra, amire – hála Istennek – egyre kevésbé támad kedvem rá-moccanni. A hal érezheti így magát a vízben, amikor hosszú-hosszú idő után eldönti, többé nem hajlandó bekapni a műcsalit, akármilyen ravaszul és kártatóan kínálgatják is neki. Annyi szép dolog van még az életben, miért épp a zavarosban pecázók döntsék el, hol és mire harapjon, mivel töltse maradék idejét, drága életét. Hát még ha a műcsali-rágcsálók közül is egyre többen tudják, valójában miféle közbevetés folyik, s meglepő felvilágosultsággal-megvilágosodással tátognak „az antiszemita kártya” kijátszásáról, „az antiszemita gőzhenger” beindulásáról, meg hasonlókról.

Halunknak, mondhatni, végre nincs teendője.

De ha az APÜSZ is ott tolong a csali körül, az egészen más.

Mert az APÜSZ, akárcsak testvérkéje, a Deport '56, egészen ritka, mondhatni, kiveszőben lévő fajta. Mindig egyedül és mindig az ár ellen úszik. Mások vagy ilyen vagy olyan rajokba gyűlnek, így indulnak áldozatukra vadászni, vagy így védekeznek a természetesje ellen; de még az is lehet, hogy némelyik csupán azért verődik oda, mert sokkal felemelőbb érzés együtt – kórusban – tátogni, mint magányosan nyeldekeln.

*

No de éppen ezért van az, hogy politikai, szellemi és egyéb közállapotaink olyanok, amilyenek. Nem önmagukban a nemes értékek, a mélyebb igazságok és magasabb harmóniák vonzanak és mozgatnak bennünket, közönségeseket, hanem a hatalmi, törzsi megfontolások, kötődések.

A baloldalon ezért és így lesz Orbán Viktorból egy szempillantás alatt a bűnösök legbűnösebbike, azaz antiszemita. Mondjon le! – tátog a túlnani kórus.

No de ugyanezért nem akad senki az Orbán vezette táborban, aki meg arról tátogna, hogy a vezér helytelent húzott. Ha Orbán Viktor történetesen fityiszt mutat Nagy Amerikának, például mert álságosnak ítéli az Iraki Nép Önzetlen és Áldozatos Felszabadításának Bush elnök vezette hadműveletét, a nép

(mondjuk – felfelé kerekítve – a fél ország) lelkesen tapsolja vezérét. Ám nem különben, ha ugyanő meghívja az Aktuális Nagy Felszabadítót, látogasson el ötvenhatos forradalmunk évfordulójának közös megünneplésére. Jó-jó, mint közönséges egyedek elfogadjuk, hogy van reálpolitika is a világon. De mi lenne ebből a világból, ha nem volna Szerdahelyi Szabolcs apüszös meg deportos (egyfős?) kis csapata („társadalmi mozgalma”), amely ilyenkor a magasabb igazságért kiált? Még ha a nyilvánosság mellékvizeire szorulva is, jobbára ki- és megtagadva jobb és baloldali médiától?

Hogy a fenébe hívhatjuk ide Bush elnököt – kérdezték közleményünkben –, amikor Amerika a színpalak előtt (a Szabad Európa Rádió révén) fegyveres ellenállásra buzdította a pesti srácokat, a színpalak mögött pedig – szintén reálpolitikából, geopolitikai megfontolásból – úgy, ahogy volt, ötvenhatostól, szabadságharcostól, odavetette a Nagy Szovjet Birodalomnak egész Magyarországot?

„Azt csinálsz vele, amit akarsz.”

(No persze, szigorúan véve, ez is reálpolitika: a menekülteket aztán tisztességgel befogadta.)

*

A magasabb igazságokért való kérlelhetetlen és tisztességes harcáért érdemli meg Szerdahelyi Szabolcs és – ezúttal – az APÜSZ, hogy legújabb – Orbán Viktor „zsidózásával” foglalkozó közleményüket górcső alá vegyük. Mint partra vetett halak, joggal vélük úgy, hogy hozzá tudnak járulni „a nagy vihart kiváltó kijelentés” „autentikus” értelmezéséhez.

Valóban hozzá tudtak-e?

Szigorúan véve?

Orbán Viktor „kritikus nyilatkozata” szerint: „Nekünk egy nemzeti baloldarra is szükségünk van. Sokan persze szkeptikusak, mondván, hogy különböző, hát genetikailag talán túlzás lenne mondani, inkább fogalmazzunk úgy, történelmi meghatározottság miatt ennek az esélyei csekélyek.”

Többen ezt kódolt zsidózásként fogták fel – állapítja meg a közlemény. – „Az APÜSZ úgy véli, hogy ez fogalmazás valóban félreérthető, különösen ha félre akarják érteni. Márpedig a mai magyarországi viszonyok között erre bizony lehet számítani. Éppen ezért Orbán Viktort felelősség terheli.”

A „genetikailag” kifejezés rövid jelentéstani és történelmi elemzése után a közlemény arra is emlékeztet, hogy ilyesféle eset nem először fordul elő a volt miniszterelnökkel. Annak idején éppen az Apüsz tette szóvá, amikor Orbán Viktor „Kitartás!”-sal köszönt el hallgatóságától egy rádiós műsor keretében. „Az Apüsz akkor is felhívta arra figyelmét, hogy ez a kifejezés

történelmileg már foglalt. Őszintén szólva, az Apüsz nem tudja eldönteni, hogy mi a nagyobb gond, ha Orbán Viktor nem veszi észre ezeket az aknákat, vagy ha szándékosan lép rá azokra” – fejeződik be a közlemény.

*

No, akkor jöhet végre az analitika analitikája.

Első pillantásra az Apüsz-Deport mintha most is fején találta volna a szöveget. Hiszen Orbán Viktor ezúttal maga is beismerte, „nem árt óvatosabban fogalmazni”. Meg az ügy egy újabb mellékszála, fejleménye is mintha azt igazolná, hogy azért magyarázzák félre a miniszterelnök szavait, mert félremagyarázhatók. Magyarán: alapos okot adott rá, hogy zsidózással, antiszemitizmussal vádolják.

Sas József, a Mikroszkóp Színpad igazgatója ellen adócsalás, tb-csalás és magánokirat-hamisítás miatt vádat emelt a Fővárosi Főügyészség. Sas József nem állítja, csupán mondja („elindultak benne a gondolatok”), hogy e mögött az lehet: olyan országban él, ahol „bizonyos genetika tanácsokat adnak”. Értsd: ő teljesen ártatlan és büntelen, ám zsidó, és ebben az országban az Orbán-félék vezérletével üldözik a zsidókat.

És hogy még jobban értsd: „Aki engem továbbra is üldözni fog, az antiszemita”.

Ekkora aknákra lépeget Orbán Viktor? Nyomában kibicsaklik minden maradék igazság? Ennyire óvatlan volna – vagy netán szándékosan tenné?!

*

Szigorúan véve egészen más a helyzet.

Figyeljük meg végre szóról szóra az ominózus mondatot: „Sokan persze szkeptikusak, mondván, hogy különböző, hát genetikailag talán túlzás lenne mondani, inkább fogalmazzunk úgy, történelmi meghatározottság miatt ennek az esélyei csekélyek.”

Orbán Viktor történetesen pont az ellenkezőjét állítja, mint amivel vádolják. A mondat, szigorúan véve, pontról pontra, ezt állapítja meg:

- Sokan vannak
- akik szkeptikusak
- ő szerintük
- különböző okok miatt
- például genetikai okokból
- de hát ezt talán túlzás mondani

- inkább fogalmazzunk úgy
- történelmi meghatározottság miatt
- [nem alakul ki nemzeti baloldal].

Orbán Viktor elveti tehát, hogy a magyar baloldal „nemzetietlensége” mögött pusztán származási okokat lásson, ezzel szemben a történelmi meghatározottságra teszi a hangsúlyt.

Annyit már mindenképp leszögezhetünk, hogy semmiféle „genetikai” tanácsokat nem osztogatott, tehát ilyesféléért semmiféle felelősség nem terheli.

De hogy immár ez is világos legyen: semmilyen tekintetben nem tisztem és nem is szándékom bármiféle felelősséget levenni róla. Ez legyen az ő és pártja – esetleg a felfelé kerekített fél ország – gondja. Engem az egész magyar beszéd, a tiszta magyar gondolkodás érdekel: minden azt jelentse, amit, és senki ne akarjon senkit óvatos mellébeszélésekre – kegyes hamisságokra, hazugságokra – kényszeríteni.

Orbán Viktor ugyanis valójában itt nagyon pontosan fogalmazott, s olyan igazságot mondott ki, amelynek megértése nélkül nem érthető meg a mai magyar baloldal viselkedése. A törzsi háború természetrajza a rendszerváltozás Magyarországon című (megjelenés előtt álló) könyvemben több száz oldalt szentelek annak, milyen okai, milyen közös gyökerei vannak a hazai zsidóság és a hazai baloldal antinacionalizmusának, nem egyszer kifejezetten magyar és nemzetellenességének. Reménytelen itt még csak felvázolni is a gondolatmenetet, vagy akár csak szemeztetni a bizonyítékokból. De talán felvillant valamennyit az igazságtartalomból az a tény, hogy a legutóbbi elnökválasztásra készülő Mazsihisz közgyűlésén – a Népszabadság híradása szerint – „Többen sürgették az elnökjelölteket, hogy tegyenek meg mindent a lehetséges jobboldali kormánnyal való kiegyensúlyozott politikai viszonyért, fejezzék ki a zsidó közösség nevében a többségi társadalom történelmi sérelmeiben való osztozkodásukat”.

A „történelmi meghatározottságtól” szerencsére zsidó és nem zsidó magyar egyaránt szabadulni szeretne már.

Az Orbán Viktor-i politika ehhez nagyon jó keretet nyújt, kár lenne bármilyen irányban is torzítani rajta. Az „Orbán-kabinet alatt vezették be a holokaust kötelező oktatását az iskolákban, akkor kezdték meg a Holokaust Emlékmúzeum építését, újjáépült a szarvasi és a hódmezővásárhelyi zsinagóga is, Orbán Viktor pedig nemrégiben tett látogatást Izraelben” – sorolta Fónagy János a tetteket és tényeket, az „antiszemita gőzhenger” beindulása miatti felháborodásában. Mint Orbán egykori minisztere, mint mostani fideszes képviselő – és mint zsidó... Az Orbáni politika megadja a zsidóknak – a holokaust áldozatainak –, ami a zsidóké. Úgy helyes, hogy megadja az egész nemzetnek

is – beleértve a zsidókat –, ami a nemzeté, mindenekelőtt a történelmi igazságot. S úgy helyes, hogy ne engedje elvenni, ami az egész nemzeté, ugyancsak ideértve mindenkit, aki éppenséggel zsidónak érzi, vallja magát.

Ezért nem értek egyet az Apüsz-szel a „kitartás” szó használatának dolgában sem.

Semmilyen történelmi esemény nem veheti el tőlünk egy életre valamely szavunkat. Orbán Viktor mint politikus megfontolhatja, hogy kiteszi-e magát „áthallásoknak”, de nem tartanám szerencsésnek, ha a civil világból biztatnánk, figyelmeztetnénk őt – vagy bárkit – arra, hogy a félreértés és kiforgatás veszélye miatt ne használja köznapi szavainkat. Hogy ne mondandójával törődjön, hanem csakis a csomagolással. Hogy a baloldal rárontásai közepette ne azt mondja híveinek, „kitartás”, hanem valami efféle: „Jó lenne bizony, ha nem adnák meg magukat, mert akkor hátha mégse jönnek vissza azok, akik ugyebár némi gondokat okoztak már ennek a nemzetnek s hazának, helyesebben szólva, országunk lakosságának”.

Kinek lenne ez jó – a baloldaltól hatalomra ácsingózók kivételével?
Szigorúan véve.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=43288>)

Szigorúan véve – az ötödik sms-kérdésről

2005. augusztus 16.

„Egyetért-e azzal, hogy törvény büntesse, ha határozott jelzése ellenére szórólapokat helyeznek el postaládájában?” – kérdezi a kormány az sms-kampány ötödik hetében.

Alulírott Magyar Állampolgár, született Nyomorult Ember, anyja neve, lakik, adószám, tájkaárszám, szem. ig. szám, ujjlenyomat

ezúton nyilvánítom ki szerény egyetértésemet az igennel.

Igen,

ha azok után,

hogy én most tehetetlenségemben és kiszolgáltatottságomban

határozott jelzéssel,

bocsásd meg, ó, Istenem,

ekkora nagy lófa...t mutatok,

háromszor egymás után,

így ni,

a kormánynak,

mert egyszerűen nem tudok mit tenni,

hogy meg ne találjon

az én zsebemből fizetett

hülyébbnél hülyébb

sms-üzeneteivel;

tehát: igen,

igen,

ha ezek után

a kormány

kéretlenül

még egy sms-t merészelne küldeni nekem,

akkor példásan sújtson le reá a törvény ereje,

de úgy,

hogy nyekkenjen belé.

Szigorúan véve.

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=43402>

Töprengés – New Orleans felett

2005. szeptember 9.

Él Amerikában egy okos barátom: Laufer Gábor.

„Kedves Gábor, döbbenetes” – írtam neki, s levelemhez csatoltam egy részletesebb hazai híradást a hurrikán utáni pusztításról. – „Alacsonyabb IQ? A feketéknél? Csőcselék – ha sz...-ban hagyják?” – kérdeztem a véleményét.

„Igen” – válaszolta a feketékre. „Is” – válaszolta a csőcselékre.

Laufer Gábor hosszú évtizedek óta az Egyesült Államokban él. Foglalkozására nézve szülész-nőgyógyász, származására nézve magyar, felmenőit tekintve zsidó. Mindegyiknek megvan a maga jelentősége: az elsőből él, a második és harmadik kötődése okán pedig ő lett légyen az a Mr. Spock, aki itthon, az Index politikai vitafórumán a Zsidó – antiszemita párbeszéd című topicot indította, s moderálta aztán hosszú éveken át – onnan, Amerikából! Még hozzá errefelé teljesen párját ritkító türelemmel és párját ritkító nyitottsággal, a hozzászólókat rendre logikus és megalapozott érvelés felé terelgetve.

Levelét így folytatta:

„Tényleg teljesen döbbenetes az egész, minden részletével együtt. Könnyű okoskodni a computerem mellől, az egésztől távol, na de azért van ám itt több levonható tanulság.

Az első persze az, amit te is írtál. Úgy az áldozatok, mint a csőcselék zöme fekete. Ami annyiból érdekes, hogy New Orleans-nak van (volt) fehér lakossága is. Ez egyetlen módon lehet: a fehérek zöme hallgatott a felszólításra, a feketék meg vagy nem értették meg, vagy semmibe vették, alapjában magam sem tudom. A lényeg az, hogy a fehérek nagy százaléka egyszerűen elment a KÖTELEZŐ elhagyási felszólításra, a feketék zöme viszont maradt. Hogy ez minek a kombinációja? Nem tudom.”

Alacsonyabb IQ? Egyáltalán hogy kerül ez ide?

Nos, úgy, hogy az interjú elkészülte után egymással levelezésbe keveredvén, Laufer Gábor egy ízben felvetette: Vajon nincs-e köze a zsidó sikernek és a zsidó IQ-nak egymáshoz? Hosszan sorolta idevágó érveit – és küldte rendre az adatokat. Egyebek közt ezt a táblázatot az amerikai főbb etnikumok intelligencia-hányadosáról:

Etnikai csoport	Népesség belüli arány (%)	Átlagos intelligencia
Fehér	72	100
Ázsiai	3	106
Zsidó	3	117
Fekete	12	85
Spanyol	10	89

Laufer Gábor végül – egyebek között – erre a következtetésre jutott: „Nekem személyes meggyőződésem, hogy igenis van valamilyen genetikai különbség a különböző fajok között.

És ez az, amit az emberiség még csak meghallani sem akar. Az Amerikába szállított afrikai feketék rabszolgaként voltak tartva a 19. század második feléig, azóta 125 év eltelt, és ez sem volt elég egy akár félig-meddig beilleszkedésre. Az amerikai feketék még mindig alapvető problémákkal küszködnek. /.../. Egy nem genetikai különbség már régen elmosódott volna.”

Laufer Gáborral vitatkozni – beszélgetni – éppen ezért jó dolog: a logikát, a következetes gondolkodást mindenek elé (fölé) helyezi; és kevésbé törődik az-
zal, hogy mit szólnak majd hozzá. Ha őszinte, higgadt szavakat akarok hallani egy-egy világba kiáltó dologról, leginkább hozzá fordulok.

Főleg, ha ilyesféle „helyzetjelentéseket” olvasok, itt a távolban, az egyik internetes levelezési listáról:

„A hullákat kimosta az áradás a temetőből. A föld felett temetkeznek többnyire, mert a tengerszint alatt van a város. Vadon élő állatok szabadultak be az elöntött területekre. Olyan mint több ezer kígyó, aligátorok, stb. Sőt! Még több tengeri fókát is kivitt a vihar a tengerből, majd sok mérföldre a víztől a parkolókban »landoltak«. Ott locsolgatják szegényeket az emberek, hogy életben maradjanak valahogy, mert jelenleg nincs rájuk sem idő, sem mód az elszállításukra. Elsők az emberek, akik a kötelező /mandatory/ evakuálási parancs ellenére a városban maradtak. Ez nyírja ki Amerikát. Egyszerűen köpnek az emberek a törvényes rendelkezésekre. Ők amerikaiak, tehát »szabadok«, rájuk nem vonatkoznak a törvények. Úgyhogy sajnálja őket a rosseb. Ezzel a szeméttel mentalitással találkozom nap mint nap, és undorodom tőle. Úgy kell nekik! Miért nem mentek a francba akkor, amikor a Mayor kiadta a parancsot a város elhagyására? Most megint kiadta. Ha ennek ellenére nem mennek el, hát ott pusztuljanak a hülye pökhendi arrogáns jenkik!”

Hülye, pökhendi, arrogáns jenkik?

A helyszíni képek, híradások, nyomukban az országos politika, a tiltakozó énekesek, színészek leginkább a feketékről szólnak. Nem annyira az elvetemültségüket domborítják ki, mint inkább a cserbenhagyásukat.

„Csak nagyon keveseknek lehet az IQ-ja annyira alacsony – folytatja válaszát amerikai barátom –, hogy egy ilyen felszólítást ne értsen meg: »Jön a hurrikán, és olyan erős lesz, hogy mindenkinek el kell hagynia a várost! Mivel a város tengerszint alatt van, ezért a pusztítás nagysága várhatóan még annál is sokkal nagyobb lesz, mint ami a hurrikán erejéből következik.« Talán az évtizedek óta érvényben lévő »akármilyen is van, valaki kisegít minket, mert mi feketék vagyunk« hozzáállás következménye? Őszintén nem tudom.”

Odaképelem magam egy pillanatra New Orleansba. S aztán odaképelem magam egymás után két fényképre. Az elsőn ott állok másokkal együtt a tömegben, talán egy teraszon, s egy korlát mögül figyelem a tengert. A másodikon már a cunami elől futok. De igazából nem tudom eldönteni, melyik figura volnék a sok közül. Csaknem mindegyikük fehér és fiatal, néhányuk arcán kifejezetten a kaland izgalma, sőt, öröme. Igazából csak egyetlen arcon tükröződik a halálos rémület, a pár pillanat múlva bekövetkező halál iszonyatos árnyéka: egy férfién, akinek nyakában kisgyerek ül, s akitől az emeletes víztömb alig pár lépésnyire dübörög már.

Amíg nem éljük át, nem éljük meg, nehezen hisszük el, hogy minket is elérhet a katasztrófa.

Lehet, hogy én is maradtam volna. Fehér IQ-val.

Harminc idős ember holttestére bukkantak New Orleans központjától tíz kilométerre, a St. Bernard megyei St. Rita öregek otthonában. Az intézet lakóit evakuálni akarták, ám végül mégsem hagyták el az otthont – adta hírül a CNN.

A túlélők közül is sokan – tízezerszám – maradni akarnak most megint.

Az otthon több mint logikus számítás. Több mint vak engedelmesség. Az otthon – akár az idősek otthona is – az a hely, amelyet az Élet kijelölt. Nekünk. Nekem, neked. Ilyen értelemben: a legnagyobb biztonságérzet – a legnagyobb veszedelemben is. Mivel kijelöltetett, ottlétem nem az én döntésem, nem az én felelősségem. Ha elmegyek, az viszont a saját elhatározásom – még akkor is, ha, úgymond, kötelező mennem. A magam döntése, a következményeiért én felelek. Magam előtt.

Hát még ha valójában nincs is más otthon, ahova mehetek. Nincs annyi pénzem, hogy bárhol is újrakezdjem, hogy új otthont teremtsék.

„A másik része a dolognak – mondja Laufer barátom – a csöcselék, bűnbándák, lövöldözés. Itt viszont van szerepe az IQ-nak, ugyan közvetve és általánosan. Hiszen az »emberi mivolt« az agy intelligens működésétől függ. Enélkül csak egy másik állatfajta vagyunk. Nem tudom, emlékszel-e, de az

idevonatkozó beszélgetéseinkben említettem, hogy az emberiség túlértékeli a saját intelligenciájának társadalom-meghatározó szerepét. És példaként épp ilyesmit hoztam fel: ha valahol a társadalmi kontrol abbamarad, azonnal ott van a csöcselék, azonnal ott van az erőszak, a rablás, és az összes többi »állati mivolt«. Mi annak a valószínűsége, hogy PONT OTT legyenek a bűnözők, ahogy éppen történik valami? Nem sok. Tehát ami sokkal valószínűbb, az az, hogy akárhol történik is ilyesmi, az ott levő emberek bizonyos százaléka átmegy állatba. És hát minél alacsonyabb az IQ, ez annál valószínűbb. Tehát ilyen viszonylatban van köze az IQ-nak az egészhez.”

Jó néhány évtizede már, hogy olvastam egy érdekes kísérletről. Nem tudom, hogy merő véletlen-e, de a napokban – miközben New Orleans körül forogtak gondolataim – újra belebotlottam a kísérlet leírásába, nem is akárhol: a világhírű regényíró, Paulo Coelho könyvében, a *Zahírban*. Íme:

„1971-ben az amerikai stanfordi egyetem kutatócsoportja létrehozott egy kísérleti börtönt, hogy tanulmányozhassa a kihallgatások pszichológiáját. Kiválasztottak huszonnégy önként jelentkező diákot, akiket két csoportra osztottak: »örökre« és »bűnözőkre«. Egy hét múlva abba kellett hagyniuk a kísérletet, mert az »örök«, normális értékrenddel bíró, jó családokból származó lányok és fiúk, valóságos szörnyetegekké változtak. A kínzás mindennapossá vált, a foglyok szexuális zaklatása nem számított bűnnek.”

Egyébként hírek szerint az az amerikai börtönőr lány is normális értékrenddel bíró, jó családból – de mindenképp fehérből – származik, akinek fényképe bejárta a világot. Ha emlékezetem nem csal, bal oldalon az ő mosolyát, jobb oldalon a meztelenül rabláncra fűzött és egymásra halmozott irakiakat lehetett látni.

Bajban ismerszik meg az ember.

Nem tudom, nincs-e összefüggés a település nagysága, városias jellege és az alantas ösztönök elszabadulása között.

Székelyföldön még soha nem volt melegfeszítívál.

Arról viszont beszámolt a világsajtó, alig pár nappal a hurrikán elvonulása után, hogy az élet konszolidálódása jegyében New Orleansban megtartják a hagyományos melegfeszítívált. Biztos, hogy az egészséges életösztönök megnyilvánulását kell látnunk már e gondolat pusztá megszületésében?

A román miniszterelnöktől kezdve a Magyarországról – hál’ Istennek – odaseregltő segítőkig mindenki őszinte ámulattal és elismeréssel szólt arról, ahogy az évezred árvízére, a szörnyűséges – emberéleteket sem kímélő – természeti csapásra reagáltak a székelyek. „Ma kilenc friss sír a tanú Farkaslakán, hogy milyen kegyetlen tud lenni a máskor életet adó víz. /.../ Most a bajban megmozdultak az emberek, s a két óra alatt lezajlott tragédia

után már mindenki takarított, mentett, vigasztalt. S elindultak a szomszéd falvakból, a Székelyföld más tájairól. S elindultak – a Tápió-vidékről!” – írja Tápiószentmárton polgármestere egy helyi kis újságban. Tőkés László püspök – a katasztrófa helyszínére látogatván – örömmel állapította meg, hogy „nagyon hamar talpra álltak az árvíz sújtotta falvak, a porták már takarosak, építkeznek, az emberek tele vannak energiával.”

Vajon min múlik?

„A másik fontos tanulság – fejezi be választát Laufer Gábor –, hogy itt persze most a Bush-ellenzők ki fogják használni a helyzetet, és a kormányt fogják hibáztatni a »lassú reakcióért« (tényleg lassabb volt, mint amelyet én is elvártam volna), de az igazság az, hogy senki és semmilyen szervezet nem áll készen (és nem is állhat készen) nagyobb horderejű katasztrófák kezelésére. Pláne a 20. század után, amikor is egyre komplexebb módon függünk a technológiai be rendezésektől, egyre inkább kritikussá válhatnak olyan dolgok, amelyeknek a hiányát egy-két száz évvel ezelőtt észre sem vehették volna, egyszerűen azért, mert még nem is voltak (pl. elektromosság).

Ezen múlik?

Az interneten bukkanok rá erre a helyszíni – Székelyföldi – beszámolóra (szerzője szerényen csak így jelöli meg magát: gé). „A hodgyai Irma néni nem haragszik a vízre, hiszen a víz kárt tett bár, de az életet is biztosítja nekünk. Nemcsak pusztítást hagyott maga után az ár, hanem békességet is, hiszen nemcsak a szomszédos telkeket nem választják már el kerítések, de a sokat szenvedett emberi lelkeket sem. – Nem vitt el semmit a víz, hisz a jó emberek, a jólelkű szomszédok megmaradtak – mondja az amúgy jelentős károkat elszenvedett Irma néni. Reménykedve és nagy lelki békével néz a jövőbe, mert – mint mondja – mindent elvihet a víz, de az ő nagy szeretetét nem viheti el semmiféle ár.”

Ezen múlik?

New Orleans-ban túl kevés volt a szeretet? Már réges-rég átszakadt a szeretetgát?

Ezen múlik igazán?

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=43764>)

Szigorúan véve – az MSZP-ről és a vastapsról

2005. szeptember 17.

A vastaps olyan a politikának, mint a jó vasút. Menetrendszerűen rá lehet csatlakozni. Rokonszenv-nyilvánítás. Matthäus mellett? Akkor rácsatlakozunk. Arról szólnak a hírek, hogy ők mennyire szeretik ezt a szeretetre méltó szövetségi kapitányt, akit te is annyira szeretsz, kedves választó. S mennyire szeretnék, ha meghosszabbítanák a mandátumát. Te meg az övékét.

Az MSZP-frakció ifjúsági és sport munkacsoportja csütörtöki sajtóközleményében azt javasolja a Magyar Labdarúgó Szövetség elnökségének, hogy a jövőben is bízsa Lothar Matthäusra a válogatott irányítását.

Vajon miért?

Vajon miért érzi mulhatatlan szükségét az MSZP, hogy sajtóközleményben álljon ki a szövetségi kapitány mellett? Szigorúan véve ugyanis az égvilágon semmi köze ahhoz, hogy ki irányítja a magyar válogatottat.

Akkor meg?

Nem kapta meg még az MSZP éppen elégszer, hogy megfélekeznek arról, volt egyszer egy rendszerváltozás? Hogy jó ideje már demokráciát írunk? Hogy nem a pártelvtársak feladata – tanyázzanak ám bárhol – megmondani, ki futtassa a magyar focistákat?

Voltaképp két eset lehetséges. Az egyik, hogy szavuk falra hányt borsó: úgyse számít, mit sajtóközölnek, az MLSZ úgyis úgy dönt, ahogy akar. Tehát valójában nem sérül semmit a demokrácia, az MSZP megszólalása az ügyben nem több, mint a feketerígó fütyte akár a Kossuth, akár a Köztársasági téren.

Jölesik fütyülniük, hát hadd fütyüljenek.

A másik lehetőség, hogy mégsem falra hányt borsó.

Szó, ami szó. A pártos emberek befolyása attól még nem lett sokkal kisebb, hogy rendszerváltáskor osztódtak egy nagyot. Legfeljebb mostanság nem egy, de leginkább két uralkodó széljárásra érdemes odafigyelni – ha nem akarunk éppen szembenemetelni. Valakik lobbizhattak a szocialistáknál Matthäus mellett, barátaink meg rövidre zárták a dolgot: a sajtóval kidoboltatták, merre fúj a szél. Ennyi.

Ám, szigorúan véve, alighanem egy harmadik esetről van szó – azaz egészen más megfontolás kergette szereptévesztésbe az MSZP honatyáit. Voltaképp sem Matthäus nem érdekes, sem a magyar sport – mindegy, mi lesz a sorsuk. Egyetlen dolog érdekes úgy istenigazából: a vastaps.

„Lothar Matthäus szövetségi kapitányt nem véletlenül fogadta vastaps a Svédország elleni elvesztett selejtező utáni sajtótájékoztatón” – fogalmaz sokatmondóan a szóban forgó sajtóközlemény.

A vastaps olyan a politikának, mint a jó vasút. Menetrendszerűen rá lehet csatlakozni.

Lám, az MSZP-frakció ifjúsági és sport munkacsoportja is felfigyelt a tenyerek ütemes csattogására. Zakatolására. Így kampány idején megélesednek az érzékszervek: hamar meghallik a nép hangja. Hol, ki mellett folyik valamiféle szimpátiatüntetés.

Rokonszenv-nyilvánítás. Matthäus mellett? Akkor rácsatlakozunk. Az sms-kampánynak ugyan vége, azt most nem tudjuk megkérdezni, akarja-e ön, hogy a kormánypártok a végsőkéig kiálljanak a nagyszerű főkapitány mellett; egy jól időzített sajtóközleménnyel azonban előrukkolhatunk. Hisz az sms-ben sem az volt a bolt, hogy pár ezren válaszoltak a törzsgárdából, hanem az, hogy az egész média menetrendszerűen, hétről hétre, napra és percre pontosan, kihangosított bennünket. Bal- és jobboldali egyaránt.

Gondolják a szocialisták.

S igazuk is van.

Mert a híradások, jobb- és baloldalon egyaránt, most sem arról szólnak, hogy a szocialisták újabb arány- és szereptévesztésbe keveredtek. Hogy vigyázat, voltaképp a vastapsra ugranak. Hogy vigyázz, választó, igazából nem a mozdulataid, nem a rezdüléseid lesik – kizárólag a politikai hasznukat.

E helyett arról szólnak a hírek, hogy ők mennyire szeretik ezt a szeretetre méltó szövetségi kapitányt, akit te is annyira szeretsz, kedves választó.

S mennyire szeretnék, ha meghosszabbítanák a mandátumát.

Te meg az övékét.

Szigorúan véve.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=43890>)

Laufer Gábor üzenete Lukács Csabának

2005. szeptember 21.

Bevallom, különös élvezetet lelek a dicséretre méltók dicsérésében. Még az se érdekel, ha látszólag semmi hasznom belőle. A Magyar Nemzet jeles újságírójával, Lukács Csabával – valójában Lukács Csabáról – készítettem egy terjedelmesebb interjút, s éppen nem akadt orgánus, amelyik közölte volna. Ekkor fordultam a Hunsor nevezetű, levelezőlistás fórumhoz – itt ugyanis rendszeresen jelentek meg Lukács Csaba írásai, s gondoltam, a szép számú listatagot egyrészt érdekelheti a kiváló szerző élete, munkássága, véleménye, másrészt nem fenyegeti presztízavesztés pusztán attól, mert nem őket dicsérem.

Az interjú megjelent, Luki Csabi nem hívott, hogy kösz, örülök neki.

Mondhatnám, magánügy, de még ennél is kevesebb: Lukács Csaba ugyanis ettől még ugyanannyira jó újságíró maradt, mint eddig volt. Páratlan riporter munkásságából semmit nem vett el ez az apróság; mint ahogy az a furcsaság sem vesz el semmit, hogy újságja, a Magyar Nemzet – habár állítólag egy a zászló, egy a tábor – szeret kifejezetten hűvös, hogy ne mondjam: undok lenni a gondolához. Olyannyira nem számít mindez, hogy tegnap egyszerre öt Lukács-cikket is továbbítottam a Hunsorról, mégpedig egészen Amerikába, egyenest Laufer Gábornak, azzal, hogy kukkantson bele.

A gondola olvasói talán még emlékeznek arra, hogy itt az újságban a minap töprengtem egyet New Orleans – és nem mellékesen Székelyföld – felett. Kérdéseim megválaszolásába távoli barátom, Laufer Gábor segített be a maga módján: mindenféle sémáktól, politikailag korrektéktől mentesen. Márpedig Lukács Csabának mind az öt írása – riportja, jegyzete – New Orleans-ról – és nem mellékesen Székelyföldről – szólt, ezért küldtem el neki az „ajándécsomagot”.

És akkor most következze Laufer Gábor üzenete, dicsérete Lukács Csabának – és egy kicsit nekünk, mindahányunknak:

„Belekukkantottam, aztán végigolvastam. Csuda, hogy ez volt az első emberi hangú cikk a hurrikán után, amit olvastam, akárhol is (amerikai médiában, magyar médiában). Gratulálok Lukács Csabának, akárki is ő. Ha módod van átadni, add át.

Az ő cikkén kívül, teljesen szégyenletes, ahogy ezt a tragédiát az egész világ kezeli. A tipikus a kárörvendő csámcsogás, az álsajnálkozás, azonnal összekötve az USA-Bush-amerikai kormány valamilyen kritikájával, amiből gyorsan ez nő ki fő témaként, nem maga a tragédia. Hogy ne értsd félre, elsőként leszögezem: tényleg elégtelen volt a kormány reakciója. Ám az igazi kérdés, hogy miért...”

Lám, az igazi kérdésekre is meg lehet találni a választ.

„Csupán” annyi kell hozzá, hogy az ember nyakába vegye a világot, s azt írja meg, amit lát; és ne azt, amit mások akarnak láttatni vele.

Ahogy Lukács Csaba teszi.

Ezt üzenik Amerikából.

Neki.

Nekünk.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=43945>)

Kapcsolódó cikkeink

> Töprengés - New Orleans felett

Szigorúan bizalmas: MSZP-s kampánykommandó

2005. szeptember 26.

Újságunk birtokába került szigorúan bizalmas információk szerint az MSZP-n belül ún. kampánykommandó alakult. A titkos kommandót közvetlenül Gyurcsány Ferenc miniszterelnök irányítja. A csapat vezetőjét és tagjait szigorú átvilágításnak s ugyancsak szigorú – egyszersmind rendkívül bonyolult – kiválasztási eljárásnak vetették alá. A titkos kommandóba csak olyanok kerülhettek be, akik erre eddigi életük, továbbá különleges személyiségjegyeik alapján egyaránt megfelelőnek bizonyultak. Több forrásból is megerősített információink szerint a legfontosabb kritérium az volt, hogy a jelölt feleljen meg egy látszólagos paradoxonnak: minden felsőbb utasítást maximális lelkiismeretességgel hajtson végre, különben pedig soha, semmilyen körülmények között ne hallgasson a lelkiismeretére. Egybehangzó állítások szerint meglepően sok jelölt felelt meg ennek a szempontnak. Szakértőink ezt azzal magyarázzák, hogy az MSZP két – pszichológiai szempontból ellentétesnek tekinthető – személyiségtípusból is bőségesen tudott meríteni: az egyik az ún. *pártfüggő*, a másik az úgynevezett *feladatfüggő* személyiség. Az elsőnek a párt a mindene: ha a párt veszítene a választásokon, ezt élete legsúlyosabb kudarcaként fogná fel. Még az sem kizárt, hogy illegalitásba vonulna, esetleg – végső elkeseredésében – saját maga, de inkább ellenségei ellen fordulna – állítja szakértőnk. Szerinte a *feladatfüggő* személyiséget egy esetleges vereség után ilyesféle gondolatok nem gyötörnék. A *feladatfüggő* egyik jellegzetes szavajárása, hogy „szarik” a pártra (*elnézést – a szerk.*). Ezzel szemben – valóságos, tehát orvosi értelemben – megőrül már a gondolattól is, hogy egy feladványt ne tudna megoldani. Számára minden feladat kihívás: minél lehetetlenebb, minél kilátástalanabb, annál nagyobb. Nem a szívére (lojalitására) büszke, ellenkezőleg: hűvös kombinálókészségére. Arra, hogy egy egész országot képes teljes elvonatkoztatásában látni. Meg is kéri vastagon az árát – vagy dollárban, vagy euróban –, szemben a *pártfüggővel*, akitől nem idegen még az ingyenes (önkéntes) munka sem, ha „a pártérdek úgy kívánja”.

Szigorúan titkos információforrásunk bizonyítható összefüggést lát Gyurcsány Ferenc miniszterelnök legújabb megnyilatkozásai és a kampánykommandó

működése között. Első kézből szerzett tudomása van arról, hogy most is a jól bevált technikát alkalmazták. Az egyik *feladatfüggő* kommandós – ún. gyorsbevetésű akcióvezető – feltette a kérdést, hogy kik a legnyomorultabbak az országban, akik kiábrándultságukban már el sem mennének szavazni, vagy ha elmennének, akkor is biztosan a szocialistákat büntetnék. A titkos hangfelvétel és az informátor vele egybecsengő beszámolója szerint az ülés ezek után a következőképpen zajlott:

– A kisnyugdíjasok nagyobbik része – jött kapásból a felelet. – Különösen az özvegyi nyugdíjasok.

Néhányan a kimutatásokat böngészték, aztán bólintottak.

– Így van.

– Helyes. Hány ilyen kisnyugdíjas van? – kérdezte az iménti ember.

– Temérdek.

– Özvegyi?

– Az is jócskán.

– Helyes. Mit kap egy ilyen?

– Úgy húszegynéhány ezer forintot.

– Naponta?

E kérdésnél a pártfüggők minden erejükkel megpróbálták visszafogni kínálkozó megjegyzéseiket és somolygásukat. Gyurcsány Ferencre néztek, aki kurtán válaszolt.

– Havonta.

– Viccel?

– Nem szokásom.

– Helyes. Akkor itt nem elegendő sem az ideológiai malaszt, sem az ellenzék ócsárolása, itt kézzelfoghatóan kell ígérni. Mégpedig sokat és sokaknak. Gyurcsány úr, vállalja-e?

– Hogyne.

– Ki kell menni a nép közé.

– Rendben.

– Hogy állunk anyagilag?

– Elég rosszul. A Budapest Airportot nem sikerült első lendületből eladni, és már túl sokaknak túl sokkal tartozunk. Ráadásul túl nagy a lyuk a költségvetésen. Nem jött be az autópálya-trükk sem...

– Kormányzati vésztartalékok? Önkormányzati, alapítványi pénzek? Dugi pénzek?

– Akadnak. A lényeg, hogy inkább ígérjünk, mint fizessünk.

– Nem, Gyurcsány úr! A lényeg az, hogy egy keveset mindig fizessünk, hogy aztán nagyot ígérhessünk. A lényeg az, hogy ha már egyszer ilyen hamar

belevágtunk a totális kampányszakaszbba, hogy egyáltalán győzhessünk, akkor ezt végig kell csinálni, különben minden eddigi ráfordítás, minden eddig erőfeszítés merő veszteség! Remélem, egyetért.

-Tökéletesen. És remélem önök is - fordult most Gyurcsány Ferenc a hallgatósághoz, mindkét öklével a levegőbe csapva.

-Egyet.

-Helyes - bölintott az akcióvezető, és futólag elmosolyodott. - Akkor szedjük elő megint az összes fontos építőelemet s rakjuk ki belőle a lehető legjobb projectet. Ne feledjük, mindenki csak egyetlen szót mondhat, és azt se, hogy mindig az alapoknál kezdjük.

-Szegénység.

-Rászorultság.

-Nélkülözés.

-Éhezés.

-Pénz.

-Ingyen.

-Ajándék.

-Kaja.

-Megélhetés.

-Biztonság.

-Föld.

-Kajaosztás.

-Sörosztás.

-Földosztás.

-Brávó! - kiáltotta ekkor az akcióvezető, és tapsolt is hozzá. - Akkor most jöhetnek a konkrétabb ötletek, megoldások, érvek és erősítések, immár tőmondatokkal.

-Rendezzünk népünnepélyt!

-Gulyáspartit!

-Tálaljunk hamisgulyást igazi marhahússal!

-Brávó! - csattant rögtön a feladatfüggő tenyere! - Ezt már szeretetem! A látszat a valóság! Ezek az emberek állítólag még mindig a békés, nyugodt kádári időket sírják vissza! Jól tudom?

-Jól.

-A gulyáskommunizmust.

-Azt.

-Helyes. Kapnak egy jó adag ingyen gulyáslevest, feledhetetlenül finomat, lágy kenyeret, ingyen söröcskét, és mindjárt a régi szép időkben érzik magukat! Ez azonban még kevés! Menjünk tovább!

-Ígérjünk földosztást nekik. Ezeknek szintén jól hangzik és szintén nosztalgia.

-Vannak pártföldek? - csodálkozott egyet a feladatfüggő.

-Nincsenek. Állami földek vannak. Gyurcsány fogja ígérni.

-Helyes. Nagyon helyes. És oda szabad adni?

-Nem szoktuk megkérdezni. Meg egyébként sincs szándékunkban, legfeljebb néhányaknak majd a sajtó nyilvánossága előtt. Arra a földre egyébként is van bőven jelölt - jegyezte meg a miniszterelnök.

-Ez kevésbé érdekes. Tudja vállalni, vagy nem tudja?

-A földosztást nem. De a beígérést igen.

-Ez a beszéd! Ám sose felejtjük, hogy jön majd újabb és újabb négy év.

-Ha megengedi, ez érdekel most a legkevésbé. Mindig csak a soron következőt kell megnyerni!

-Úgy van - kiáltottak szinte egyszerre a pártfüggők.

A feladatfüggők örültek, hogy végre esztelenségen kapták a pártfüggőket. Egyikük csendesen megjegyezte:

-Ne felejtjük az arany szabályt: a spirálnak mindig van egy magasabb szintje.

-Vagyis? - kérdezte a miniszterelnök.

-Vagyis nem azt kell megígérni, hogy földet osztunk, hanem azt, hogy meghirdetjük a földosztás programját.

-Zseniális - csettintett elismerően Gyurcsány Ferenc, s hozzátette: - Így lesz.

-Mivel elsősorban a kisnyugdíjasokról, a nélkülözőkről van szó, meg kell említeni a konyhakert lehetőségét: a burgonyát, a zöldséget, no meg a kukoricát az állatoknak.

-Háztáji! A látszat a valóság! - lelkenedett az egyik pártfüggő.

-Brávó! - fordult egy pillanatra feléje az akcióvezető. - Mivel azonban igen nagy a tét, a földosztás kapcsán ugyancsak említést kell tennünk a gazdálkodókról, vállalkozókról.

-Így lesz!

-Helyes. De ez még mindig nem elég. Mint tudjuk, semmi nem hat jobban, mint a hitelesség látszata. És semmi nem igazolja jobban a hitelességet, mint az érintettség. Van-e önnek édesanyja? - kérdezte a miniszterelnöktől.

-Van.

-Helyes. Hol lakik? Remélem, nem palotában.

-Nem. Lakótelepen.

-Brávó! És miért? Nem futja többre?

-Neki nem.

- És önnek?

- Nekem éppen futná, csak nagyon makacs. Azt mondja, hogy nem kell a pénzem. Tudja, ilyen régi vágású... Nem is nagyon beszélünk egymással. Mondtam neki, hogy az életben kell tudni elfogadni másokét, sehol nincs megírva, hogy úgy kelljen spórolnod a gázfűtéssel, hogy a konyhát csak addig melegítéd, amíg megfőzöl. Meg hogy mindig azt nézd, mennyi gáz fogyott. Azt mondta rá, hogy inkább ez, minthogy a máséból gazdagodjon. Nem kell törődni vele!

- Nagyon jó!

- Mármost mi nagyon jó?

- Hogy ilyen édesanyja van. Az ilyenekkel lehet megnyerni a választásokat! Próbálja utánam mondani, miniszterelnök úr! „Tudom és ismerem, milyen nyugdíjasnak lenni ebben az országban. Látom édesanyámon, aki kétszobás lakótelepi lakásban lakik, aki csak akkor kapcsolja be a konvektort, ha nagyon muszáj, a konyhában pedig azért nem, mert a gáztűzhely úgyis ad elég meleget. Tudom, hogyan számolja és hogyan olvassa a gázórát, hogy hány köbméter fogyott ebben a hónapban.”

Gyurcsány Ferenc szó szerint megismételte.

- Zseniális! Mondták már önnek, hogy nagyon jó agya van?

- Őszintén szólva, nem volt nehéz dolgom. Mintha csak magamat ismételttem volna.

- Helyes! Akkor minden tiszta és világos?

- Minden tiszta és világos.

- Mindenkinek minden tiszta és világos?

- Tiszta és világos.

- Akcióra!

*

Itt megszakadt a felvétel, alighanem azért, mert befejeződött a megbeszélés. Midőn szerkesztőségünk erős kétségét nyilvánította ki a dokumentum hiteltelenségét illetően, informátorunk olyannyira meggyőző bizonyítékkal állt elő, amellyel minden egyes szavát igazolta. Miként olvasóink most saját szemükkel is meggyőződhetnek róla, helyszíni tudósítások a miniszterelnök battonyai szereplésének olyan elemeit rögzítették, amelyek tökéletesen egybevágnak az akcióterv fent hangoztatott, súlyponti elemeivel. Íme:

Ingyenébéd és Gyurcsány Ferenc miniszterelnök várta szombaton Battonyán azt a több mint tízezer nyugdíjast, akiket ötven busszal szállítottak a nagygyűlésre. Az esemény szervezője az a Karsai József szocialista országgyűlési képviselő volt, aki az előző ciklusban búzaégetéséről híresült el, és ígéretet tett Gyurcsánynak a tízezres

hallgatóságra. Karsai önkormányzati, pályázati és részben saját pénzének szétosztásával hálálta meg a nyugdíjasoknak, hogy eljöttek meghallgatni Gyurcsányt. A rendezvény több millió forintba került, 41 mázsa húsból 130 bográcsban főztek pörköltet a nyugdíjas- és civil szervezetek mai országos találkozóján a résztvevőknek.

– Új földosztás kell Magyarországon, új földosztás- és földértékesítő-programot kell hirdetni, hogy a gazda azt lássa, van perspektíva, van jövő, és meg fogjuk hirdetni ezt a programot – jelentette be Gyurcsány Ferenc. A miniszterelnök szerint a Nemzeti Földalapon több százezer hektár föld van állami tulajdonban, s eljött az ideje annak, hogy kis parcellákon gazdálkodó gazdák és vállalkozók „ilyen-olyan módon, hosszú-hosszú hitelekkel is támogatva több földhöz juthassanak”.

Szociális földprogramról is beszélt a nyugdíjasoknak, hogy akiknek nincsen pénzük, kellő anyagi tehetségük, kis darabka föld birtokában legalább azt megtermelnék, ami ahhoz kell, hogy a családjuk éljen, hogy „ne kelljen burgonyát, zöldséget venni, hogy legyen egy kis kukorica az állatoknak”. A miniszterelnök beszélt az 1989 előtt vagy 1991–96 között nyugdíjba mentek problémájáról, valamint a már bejelentett özvegyi nyugdíj-emelésről. Utóbbi esetben az ötven százalékot szeretnék két lépésben hatvanra emelni.” Megjegyezte: „Lehet, hogy a pár ezer forintnál még többet kellene adni, de ez is sokat jelent.” Majd hozzátette: „Tudom és ismerem, milyen nyugdíjasnak lenni ebben az országban. Látom édesanyámon, aki kétszobás lakótelepi lakásban lakik, aki csak akkor kapcsolja be a konvektort, ha nagyon muszáj, a konyhában pedig azért nem, mert a gáztűzhely úgyis ad elég meleget. Tudom, hogyan számolja és hogyan olvassa a gázórát, hogy hány köbméter fogyott ebben a hónapban.”

A dokumentum megkérdőjelezhetetlen hitelessége, akcióterv és akció egymással való tökéletes fedése a gondola szerkesztősége számára igazolni látszik a szocialista kampánykommandó kétségtelen létezését. De ennél többet is: Magyarország miniszterelnöke a feladatfüggő típusba tartozik – még hozzá a legjavából.

Jaj nekünk!

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=44049>

Orbán Viktor, Fidesz: „Miért szavaztál igennel?”

2005. szeptember 28.

Révész Máriusz: A frakcióban hosszas vita alakult ki arról, mi lenne a helyes magatartás. Végül két fő szempont döntött. 1) 2004. december 5. elvette a romániai magyaroktól a magyar állampolgárságot. Ha Románia nem kerülne be az EU-ba, ez elvonná tőlük az EU-állampolgárság lehetőségét is. 2) A romániai magyarok legnagyobb képviseleti szerve, az RMDSZ azt kérte a Fidesztől, hogy szavazzon igennel. Az ottani magyarok többsége is azt várta tőlük, hogy támogassák Románia csatlakozását.

Ha nem is az első nyilvánosságban, de a másodikban – Nemzeti Hírhálón, Hunsor listán, kuruc.hu internetes hírcsatornán stb. – bő teret kapott az a kampány, amelyet „elkötelezett nemzeti érzelműek” indítottak, nehogy „megismétlődjék” 2004. december 5.

A sajtó fősodra egyedül a Jobbik akciójával foglalkozott, ez ugyanis egyszerűen megkerülhetetlen volt. A kuruc.hu beszámolója szerint az ülésterem karzatáról tízméteres nemzeti színű szalagot gurítottak le, és egy „Ne legyetek hazaárulók” feliratú óriástranszparensszel próbálták jobb belátásra bírni a Románia EU-csatlakozásáról szavazó politikusokat. A szavazás alatt pedig több száz „Autonómiát az erdélyi magyarságnak” feliratú röpcédula zúdult a képviselőkre, a Románia EU-csatlakozásával kapcsolatos törvényjavaslat szavazásakor. A piros-fehér-zöld alapú szórólapok arra figyelmeztették a honatyákat, hogy az EU számos feltételt állított a csatlakozó országok, így Románia elé is. A Jobbik szerint a magyar parlamentnek is kell szabnia egyet: autonómiát az erdélyi magyarságnak.

A magyar országgyűlésben pár tucat függetlenül kívül azonban mégsem szavazott senki nemmel. A Fideszből sem. Orbán Viktor is az igen gombot nyomta meg. Voltaképpen híven tükrözi az első nyilvánosság minden elképzelést felülmúlóan elképesztő, borzalmas állapotát, hogy miközben komoly erők mozdultak meg az egész jobboldalon a nem érdekében, nem lehet – nem lehetett – tudni okát s magyarázatát, miért szavazott a Fidesz és Orbán Viktor úgy, ahogyan. „Na ugye, Orbán sem különb semmivel!” „Áruló!” – kaptak lábra a „nemzeti” listákon a radikális vélemények. De a higgadtabbakban sem mutatkozott több

megértés: „Nem azt kifogásolom – írja Maleczki József barátom –, hogy megszávtuk, hanem azt, hogy nem szabtuk meg ennek az igennek a feltételeit. Mondhattuk volna, hogy a Székelyföld autonómiájának megvalósítása után boldogan megszavazzuk Románia csatlakozását, mert ezzel az autonómiával bizonyíthatja, hogy már nem elvakult nacionalista politikát folytat, hanem megérett arra, hogy az európai közösség tagja lehessen. Ekkora adut dobtunk el megint. Szerintem a Fidesz ostoba módon gondolkozott most.”

A fene se akarja elvenni a tudósítók kenyerét, de már csak megfogalmaztam az alábbi kérdést, és csak útjára indítottam a párt elnökéhez (egy fideszes országgyűlési képviselőn keresztül):

– A seregnyi erdélyi „könyörgésén” és számtalan magyar állampolgár kérésén túl olyan tekintélyes hazai szervezetek is, mint a Magyarok Világszövetsége vagy a Százak Tanácsa arra szólították fel a magyar Országgyűlést, hogy addig ne szavazza meg Románia csatlakozását, amíg nem szavatolja törvényben és gyakorlatban a tömbben élő magyarság számára a területi-közigazgatási autonómiát, a szórványban élő magyar népcsoportok számára pedig a kulturális és személyi elvű autonómiát. Nyilván megvan az alapos oka és indoka, hogy Ön- és párttársainak mintegy fele – mégis igennel szavazott. Elárulná?

Hamar eljutottam Révész Máriusz szóvivőhöz, aki röviden a következőkről tájékoztatta a gondola olvasóit:

A frakcióban hosszas vita alakult ki arról, mi lenne a helyes magatartás. Végül két fő szempont döntött. 1) 2004. december 5. elvette a romániai magyaroktól a magyar állampolgárságot. Ha Románia nem kerülne be az EU-ba, ez elvenné tőlük az EU-állampolgárság lehetőségét is. 2) A romániai magyarok legnagyobb képviselői szerve, az RMDSZ azt kérte a Fidesztől, hogy szavazzon igennel. Ráadásul a Fidesz vezetőinek, képviselőinek tapasztalata szerint az ottani magyarok többsége is azt várta tőlük, hogy támogassák Románia csatlakozását.

Belső információim szerint azonban minden bizonnyal más is állt még a háttérben. A párt vezetői úgy ítélték meg, hogy miközben a nem szavazatukkal valójában nem akadályozhatják meg Románia csatlakozását, s valójában nem kényszeríthetik Romániát az autonómia megadására, addig a baloldalt egy könnyen kijátszható kártyához juttatnák. Nem annyira a küszöbön álló, mint inkább a későbbi, európai uniós választások során nyomhat sokat a latban, hogy a Fideszt a szélesebb közvélemény előtt folyamatosan úgy állíthatná be, mint „aki”, lám, ádáz ellensége a közös Európa gondolatának.

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=44074>

Hogyan védte meg Gyurcsány Orbánt?

2005. október 11.

A Buw Yok Times mai száma részletesen beszámol arról, hogyan védte meg Gyurcsány Ferenc mostani miniszterelnök Orbán Viktor volt miniszterelnököt. A helyszíni tudósító lényegében alátámasztja mindazt, amit erről a kormányfő mondott a Nap-kele adásában.

Az újságíró szerint Bush elnök először nem értette, hogy jön a képbe Orbán Viktor. Előzőleg ugyanis George W. Bush arról beszélt, hogy előbb volt szeptember 11-e, és csak azután az Iraki megszállás, és jó lenne, ha ezt senki nem felejtene el. És nagy szerencséje a világnak, az egész emberiségnek, hogy azért akadnak még ilyen derék emberek is, mint Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr, aki szintén nem feledkezik meg az igazságról, és ezért az Amerikai Egyesült Államok ezúton fejezi ki háláját és nagyrabecsülését Magyarországnak és nagyszerű kormányfőjének. Azt gondolhatnánk – tette hozzá a tudósító szerint –, hogy egy ilyen kis ország viselkedése semmit nem számít. Pedig éppen az ilyen kicsik mutatják meg ellenségeinknek, hogy Amerika nem a saját szabadságáért harcol, nem a saját javára cselekszik és hozza hatalmas anyagi és emberi áldozatait, hanem a világért és a világszabadságáért.

– Hát nem volt mindig így! – mondta ekkor Gyurcsány Ferenc, és komoran megcsóválta fejét.

– Pardon? – meredt rá az amerikai elnök, mint aki nem hall jól.

– Orbán Viktor...

– Mi van vele?

– Nem azért mondom, de ő sumákkolt. Szerintem ő úgy gondolkodott, mint Csurka. Összekacsintott vele.

– Csurkát mondott? Az ki?

– Csurka István. Súlyos antiszemita.

– Ja!

– Azt mondta, hogy szeptember 11-ért az USA is felelős. És szerintem még azt is gondolta, hogy a Pentagonnak nem ment neki semmiféle repülőgép, mert senki nem látta, és a roncsot sem találta meg senki. És nyilván Orbán is ugyanezt gondolta.

- Az baj! - mondta ekkor Bush kissé idegesen, s odaintette egyik tanácsadóját. Fülébe súgott valamit, az meg vissza. - De hiszen Orbán Viktor küldött nekünk egy táviratot, amelyben együttérzéséről biztosította az amerikai népet, s kiállt a világterrorizmus megfékezéséért. Sőt, a magyar országgyűlésben a pártok közös kiállítását szorgalmazta, és ez ugyebár meg is történt.

- Ez meg. De amikor Irak felszabadítása ügyében az elődöm, Medgyessy Péter titkon szervezkedni kezdett, hogy Európa álljon ki ön mellett, akkor ezért már nem lelkesedett! Sőt, nyilvánosan elítélte! Nem szólva arról, hogy nem szavazta meg a magyar katonák további iraki szolgálatát!

- Hát ez nem is volt szép tőle!

- Bizony nem! De nagyon szeretném, ha nem neheztelne rá ezért a botlásáért! Nyilván ezerszer megbánta. Már csak azért is, mert ön, nagyon helyesen, megmutatta, Amerika tud hűvös is lenni, ha éppen akar.

A Buw Yok Times helyszíni tudósítása szerint itt Bush sokatmondóan bólintott. Gyurcsány Ferenc arcán elégedett mosoly ömlött szét, mintha csak arra gondolt volna, hogy no, ezért már érdemes volt eljönni. Aztán körbenézett, nincs-e ott az újságok és újságírók között valaki, aki, ne adj Isten, rosszhiszeműen tálná az ő őszinte törekvését: megnyerni Amerikát, megnyerni Bush elnököt a magyar népnek, a magyar fejlődésnek, a magyar jövőnek. Biztos, ami biztos, ujjbegyeit gondosan összeillesztette, kissé ájtatosra igazította tekintetét, s odafordult George W. Bushhoz. Fennhangon, hogy mindenki pontosan értse, a nézők és hallgatók is, kijelentette: „Orbán Viktor ma, az azóta összegyűjtött tapasztalatok birtokában már biztosan másképp formálná külpolitikáját, mint tette azt annak idején!”

Itt némi kétségünket kell kifejeznünk a lap tudósítójának hitelességét illetően. Az újságíró aligha láthatott a magyar miniszterelnök fejébe, tehát némi megállapításait merő spekulációnak kell tekintenünk. Azt a vélekedését viszont a későbbi nyilatkozatok teljes mértékben alátámasztották, hogy abban a pillanatban, midőn az elnök felállt, s széles mosoly kíséretében meglapogatta vendége hátát, Gyurcsány Ferencben megfogalmazódott az új helyzetet leginkább jellemző kulcsszó: történelmi. „Történelmi fordulat a magyar- amerikai viszonyban!” Ez az! Ezt fogom mondani!

Ezt is mondta - mint azóta már meggyőződhattünk róla. Csak még hozzátette: - Odakinn egységet kell mutatnunk! Még akkor is, ha erről itthon nem mindenki gondolkodik így...

„Szent ember!” - néztek rá áhítattal az újságírók.

„Megy ez” - bólintott a kormányfő.

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=44290>

Hajdanában-danában, amikor először oldott kékítőt a Híradó a kincstári képernyőn, írtam egy levelet Betlen Jánosnak, miért provokálnak a színnel. Visszaírt, hogy ne örüljek meg.

Azóta szeretjük egymást.

Van ennek talán már tízegynéhány éve is.

Azóta egyszer már az is előfordult, hogy írtam egy mesekönyvet. Ez nem a reklám helye, ezért többet nem mondok róla. Annyi azonban mégis idetartozik, hogy gyönyörű a borítója. S kedvenc könyvárusomnak is tetszik – mutattam neki, mielőtt utcára került volna (mármint a könyv). Annyit azért megkérdezett: „Kék helyett nem lehetne-e inkább zöld színű?”.

Mondtam neki, hogy ne örüljön meg.

De ettől még szeretjük egymást.

Tisztelettel értesítek mindenkit, hogy hosszú szenvedés után megjelent új könyvem, *A törzsi háború természetrajza*... Még mindig nem a reklám helye, viszont az igazságé: megszületésében nem kis szerepet játszott egy olyan civil ember (Orosz Ferencnek hívják), akinek véleménye számomra mindenki másénál hitelesebb. Ugyanis mint a Raoul Wallenberg Egyesület egyik vezetője végig a túloldaltól, azaz kellő távolságból figyelt és mérlegelt. Szorgalmasan elolvasta minden küldeményem – ezernyi oldalt, negyedszáz fejezetet! – s teljes nyitottsággal és megértéssel fogadta minden gondolatom, ami még „emberileg” megérthető és elfogadható volt. A könyv hátulját is az ő egyik levelének részlete ékesíti, imígyen:

Kedves Uram!

Eleinte azt hittem, hogy egy „semleges” írást olvasok. Később kiderült, hogy ez nem így van, ami egyáltalán nem baj, hiszen így egyrészt hitelesebb, másrészt felhívja a figyelmet annak szükségességére, hogy a másik törzsből is legyenek olyanok, akik Önhöz hasonlóan megértésre/megoldásra törekedve gondolják végig e kérdéskört.

Orosz Ferenc
Raoul Wallenberg Egyesület

Nos, Orosz Ferencnek küldtem A törzsi háború természetrajza... leendő bemutatójára egy meghívót. Két mottó szerepel benne. Ez az egyik:

„Vannak olyan kérdések, amelyekben az az igazi demokrata, aki a világot CSAK feketének, vagy csak fehérnek látja. Ilyen a náciizmus, a hungarizmus, az antiszemitizmus és a rasszizmus.”

M. B.
oktatási miniszter.

És ez a másik:

Vannak olyan kérdések, amelyekben az az igazi demokrata, aki a világot NEM CSAK feketének, vagy csak fehérnek látja. Ilyen a náciizmus, a hungarizmus, az antiszemitizmus és a rasszizmus.

VDGy

Orosz Ferenc megígérte, hogy akár szabadságáról is visszatér Budapestre, s eljön a könyvbemutatóra; ám a mottómat sehogy sem érti. Az rendben van, hogy az antiszemitizmus dolgát nem szabad feketén, fehérén nézni – ebben már egyetértésre jutottunk. – „Azonban az illusztris társaság többi tagjáról ezt nem merném mondani. A náciizmus, Hitler, Auschwitz, II. VH elválaszthatatlanok. Ha a hungarizmus csak egy zavaros ideológia lenne, akkor nem lenne gond, de ez meg Szálasi rémuralmával fonódott össze. A rasszizmusra mint biológus kell nemet mondjak.”

Ez a kitűnő ember – akiről szeretném azt hinni, ha kellő számban klónoznánk és mindkét törzsben elszaporítanánk, örökre megszűnne a háborúság – nem mondta, hogy ne örüljek meg, csak azt, hogy ez a mottó aligha fog jól tenni a könyvnek.

Én se mondom neki, hogy ne örüljön meg. Szeretni fogjuk egymást.

Hanem csak arra gondolok, semmi nincs véletlenül.

Ennek a törzsi háborúzásról szóló könyvnek, úgy látszik, éppen a turul jegyében kellett megszületnie. Éppen azon a napon látott napvilágot, amidőn Magyarországon, Budapest XII. kerületében, éjnek évadján, lázasan dolgoztak egy szobor befejezésén. A művészi alkotás a második világháború áldozatainak emelt maradandó emléket, de ettől még nem kellett volna az utolsó díszítőelemet az éjszakai órákban emelni helyére; akkor, amikor a másik törzsbeliék már javában alszanak; s nincsenek tiltakozó- vagy rombolóképes állapotban.

Merthogy az utolsó elem egy turul volt.

A nyilasok kedvenc madara.

Turultéboly.

Hungarizmus fekete-fehérben.

A turul ugyanis a magyarság szent állata. Mitologikus jelképe. A magyar királyok első címerszerűen ábrázolt szimbóluma. „A múlt, a történelem igazolta, hogy a Turul-mítosz eltűnése – az Árpád-ház kihalása – indította meg a magyar önállóság megszűnését.” (Kiszely István, Nemzeti Hírháló)

Náci az, aki ilyet gondol?

Nyilas az, aki ilyet gondol?

„Ne írd azt – kérte apai nagybátyám felesége édesapámtól –, hogy *derék magyar ember*, csak azt, hogy *derék ember*.”

Turultéboly.

Identitáskampányt hirdetett meg Gyurcsány Ferenc miniszterelnök. Újra a vörös a nyerő!

A kommunisták színe. Több embert pusztítottak el, mint az összes nyilas együttvéve. Nem éjjel, titokban bálványozzák a vöröst, hanem hatalmas csinnadrattával, ország-világ előtt.

Lám, *derék emberek*, nem tagadják meg a múltat. A sajátjukat legalábbis...

Ám ettől, az övéktől nem retteghet senki. Aki mégis, az nem demokrata, nem európai. Az megoszt. Árkot ás. A múltba révedez a jövőépítés helyett.

A turul, az más.

Ennek felépítése ellen, s most ennek lebontásáért a szabad demokratáktól kezdve, a közigazgatási hivatalon át, Demszky Gábor főpolgármesterig mindenkin meg kell mozdulni.

Turultéboly.

Néhány tébolyodott nyilas hajdanában beleszeretett a magyarság szent madarába, mert azt remélte, segít majd megvédeni Magyarországot az idegen világtól.

Az örülteknek is megvan a maguk logikája, de ez nem az igazság logikája.

A magyarság valóban önvédelemre szorult, de nem a zsidóság ellenében. Hiszen aki Radnótit s a Radnótikat megölte, nem a zsidót, hanem a Szépet ölte meg. S aki bárki mást meggyilkolt, valójában az sem védte meg magát, hisz' saját magában is örökre végzett az Emberrel.

Ez az igazság logikája.

A turul azonban ettől még turul maradt.

A turul soha nem volt a nyilasoké, csak kisajátították. Ha azt mondom, hogy mindenki, aki az ősi magyar jelképhez ragaszkodik, csakis hungarista lehet, akkor miért ne mondhatnám: mindenki, aki ma a vörösre tesz, csakis véresszájú komcsi lehet.

Aki pedig Károlyi Mihályra tesz, az úttáblára, aki kijelölte, merre van Trianon, nem lehet más, mint a haza elvesztője, árulója.

Ez az igazság logikája.

Vagy dupla, vagy semmi. Vagy mindkettő, vagy egyik sem.

„Vannak olyan kérdések...”

Akkor vannak, ha a felsorolás hiánytalan: „Ilyen a nácizmus, a hungarizmus, az antiszemitizmus, a rasszizmus – és a *kommunizmus*.”

Amíg a legutolsó elem hiányzik a felsorolásból, valójában nem kérdések vannak, hanem téboly.

Mint most.

Turultéboly.

(<http://gondola.hu/cikk.php?szal=44486>)

„Máig ideérezni”

Gyere el, Feri, a Rongylabdára!

2005. november 9.

– Állj meg, testvér! – állít meg jó ismerősöm a piacra menet. – Teljesen el vagyok keseredve! – néz rám teljesen elkeseredve. – Mi lesz velünk? Te közel vagy a tűzhöz, csak tudsz valami reményteltit mondani!

Tudok.

Mindenekelőtt azt, és másodszor is azt, hogy ne féljetek.

Éppen azért ne, mert nagyon is van mitől.

„Máig ideérezni” – mondja a maga költői érzékenységgel Hegedős László költő-drámaíró a Rongylabdában.

*

Estván Volt egy idős zárkatársam, egy vidéki nemzeti bizottság elnöke. Kis keresztet faragott magának fogkefenyélből. Az egyik hipisnél megtalálták. A smasszer röhögött, és bedobta a kiblibe. Amikor magunkra maradtunk, a jó öreg könyékig turkált az undorító szószban, míg a keresztjét ki nem halászta.

Jobbról autó érkezését, majd kürtjelzését hallani. Estvánt kivéve mindenki felfigyel.

Vizünk inni is alig volt. A szerencsétlen nem tudta lemosni magát, csak a keresztet. Napokig búzlótt a zárka, de ettől a bűztől a rendszer lett még büdösebb. Máig ideérezni.

*

„Máig ideérezni.” Ezért írtad, Laci, a Rongylabdát. Most fogja bemutatni a TÉRSZÍNHÁZ. Hogy legyen hova beülni és szagolni.

Mert sehol másutt nem érezni már azt a jó kis kijózanító, fertelmes szagot. Mindenütt csak az illatot. „Imre, mit szólnál ahhoz...” – kérdezi kedvesen-kedélyesen Ferike, és megpaskolja a mártír arany pofikáját... Szegény Nagy Imre! Békés idillben kénytelen-kelletlen ácsorog a szépen ívelő hazugság románcos hídján, ott csacsognak-suhannak el naponta mellette. De így, hullameleven, nem tud már a nyakára se böknöni, dühtől tajtékozva: „Baszd meg, Feri, inkább nem kellett volna felakasztanotok!”

Kádár apró dögeinek.

Ahogy apám emlegette Kádárt, Aprót és Dögeit.

Azután, hogy kiszabadult. Jóval azután! Amikor már nem félt, hogy mi, gyerekek, kikotyogjuk, s őt visszaviszik.

Egyáltalán nem magát féltette! – hanem anyámat a gondján maradó gyereksereggel. „'56 decemberében született meg a hatodik, és '57 január 19-én vittek el engem, abból a szobából, ahol pelenkák voltak végig kiterítve, mert csak egy szobát tudtunk fűteni” – meséli apám, nem sokkal a halála előtt, egy televíziós interjúban.

Ötéves se voltam még akkor, kedves Feri, amikor Kádár apró dögei eljöttek a világ legtisztességesebb emberéért.

Anyám így emlékezik: „Csöngettek. Nem sokkal lehetett éjfél után. Háloíngben fogadtam őket. El sem tudtam képzelni, hogy mindez valóság... Sokan jöttek, fegyverekkel. Ezeket a pribékeket azzal tüzelték fel ellenünk, hogy az írók, akiket a népi demokratikus hatalom elkényeztetett, jó dolgukban fellázították a dolgozó népet. És e helyett mit tapasztaltak? Száradó pelenkákat, szegénységet, ócska bútorokat. Láttam, hogy néhányan meg vannak rendülve. Az egyik fegyveres, akit később az egyik legvadabb nyomozótisztrel tudtam azonosítani, odajött hozzám, és fülembe súgta, adjak a férjemre meleg ruhát, és a zsebébe összetett kenyeret.”

Így vitték el, Feri.

A világ legtisztességesebb emberét.

Aki még november 4. után is hitt abban, van kiút. A Bibó István-féle. November 14-én felolvasta a tervezetet Újpesten, a Nagy-Budapesti Munkástanács alakuló ülésén.

Ezért ült.

Ennyiért, ennyicskéért, kedves Feri.

Könyörgöm, ne kérj bocsánatot!

*

A DEPORT-'56 – Szerdahelyi Szabolcsék – minapi közleménye megint telitalálat.

„Az '56-os Deportálások Tényfeltáró Bizottsága (DEPORT-'56) felszólítja Gyurcsány Ferenc miniszterelnököt, hogy fejtse ki bővebben: kikre gondolt akkor, amikor a Klub Rádió november 4-i adásában elítélte azokat, akik 1956-ban »gyalázatos tetteiket elkövették«. Kifejezetten térjen ki arra, hogy a »gyalázatos tettek elkövetői« közé besorolja-e Apró Antalt, és Horn Gyulát is? Csak így derülhet ki, hogy családi kapcsolatai és pártkötődései mennyire zavarják véleményének kialakításában.”

*

Hidd el, nagyon békés természetű vagyok, kedves Feri! Semmi bajom veled. Ügyes fiú vagy, jól csavarod a szót. Nem veled van bajom. Szép adag intelligencia vagy, ráadásul fáradhatatlan, képes vagy az ujjad köré csavarni az országot. Az országgal van bajom, a szellemi és erkölcsi közállapotával. Hogy hagyja magát tőled az ujjad köré csavarni. Hogy az elvtársaid ennyire kilúgozták az agyát, a gerincét.

*

Iszonyatos színjáték folyik, s ennek a színjátéknak immáron te vagy egyszerre a főszereplője és a főrendezője. A zsák megtalálta a foltját, mondhatnám, de valójában a folt csinál ripegő-ropogó reklámszatyrot az ósdi zsákból.

Horn, a pufajkás, Medgyessy, a 209-es hiába dirigált, a szag – már csak miattuk is – mindig ott terjengett. Sokan azt gondolták – gondoltuk? –, hogy ez a vég: ilyen kétes figurák a demokrácia, az új, szabad köztársaság élén?! Tévedtek. Tévedtünk? Többször leírtam, elmondtam, vegyük észre: Horn Gyulában is, Medgyessy Péterben is dolgozik a büntudat. „Büntudat-kormány” – ezt a kifejezést használtam. Mert kitapintható, mert látható volt, hogy vezekelni szeretnének: a maguk módján valóban jót akarnak Magyarországnak, az ország lakosságának.

Benned, kedves Feri, mintha nyoma se volna büntudatnak.

Ez akár jó is lehetne. A minap is odaültél Orbán Viktorhoz az Országgházban. Lehetnél az, aminek mondod magad: az árokbetemető, a múltfelejtő, a nagy közös jövő. Hiszen nem az a fontos a népnek, hogy jobbról vagy balról irányítják, hanem hogy végre lendületbe hozza valaki, száz lépésekkel, száz ugrásokkal, mindenre elszántan, bármi áron.

Bármi áron.

*

Nos, egyedül ez aggaszt, kedves Feri. Te nagyon tanulékony vagy, te soha többé nem fogod azt mondani, az ember megérdemli, hogy lecserélje öregecske feleségét, de ettől még mindig ezt fogod gondolni. Egyetlen istened a siker, a hatékonyság. Semmi nem állhat utadba, a sikerért bármiféle hazugságra, színjátékra kapható vagy. A magánélet a tiéd, arról nem beszélek. Az üzleti umbuldaid hovatovább ismerjük. A politikaiak közül csak egyet, a főbenjárót említtem: Orbán minapi, menetrendszerinti hírbehozását Csurkával és szeptember 11-ével. Leülsz egy ebédre Tom Lantosékkal, felállsz, s máris tudod, mered és teszed: két legyet egy csapásra. Orbán Viktor mint a terroristák, Orbán Viktor mint az antiszemiták titkos támogatója. A Nagy Bush üzeni.

„Az antiszemitizmus a legnagyobb bűnök egyike, ennél nagyobb csak az, ha ártatlanokat vádolnak meg ezzel.” – mondotta Sándor György 1991-ben.

„A terrorizmus a legnagyobb bűnök másika, ennél nagyobb csak az, ha ártatlanokat vádolnak meg ezzel” – tehetjük hozzá 2001 óta.

Érted, Feri?

Hogyne értenéd. Azért csinálod.

*

„Belefér” – mondhatnád. „Az MSZP jól politizál” – állapítja meg Lovas István is a Vasárnapi Újság milliós hallgatóságának. „Aki a politikát összekeveri bármi mással, nincs igaza. A politika más. Az ellenfél legyőzésének tudománya, technikája és gyakorlata.” Igaza alátámasztására egy másik neves, saját oldali publicistára hivatkozik: „Seszták Ágnes nemrégiben egy hosszabb cikket így fejezte be a Magyar Nemzetben: »Nem hiszek a szeretet mindent elsöpítő erejében, de hiszek az erőben. És rajtam kívül sokan.« Sesztáknak teljesen igaza van. A politikában a választók mindenhol az erőt szeretik.”

A két tömegmozgató, lám, akaratlanul is kijelölte az irányt: „Utánad, Feri!”

*

Mindenki nyomuljon, ahogy bír! Ehhez persze pénz kell. Mindenki lopjon, ahogy bír! És média... Hazudjunk, ahogy bírunk!

A két jobbos tömegmozgató nem veszi észre, hogy az effélékben verhetetlenek vagytok. Azt, sajnos, már nem állítanám, hogy utánozhatatlanok is...

Nemcsak a diktatúrának, a demokráciának is megvannak a piszkos eszközei. Például meg lehet venni kilóra a médiát. És akkor valójában máris nincs igazi demokrácia: mert a választó nem a tények, nem az árnyalt vélemények, hanem csupán a nagy csinnadrattával kirakatba tett tények és vélemények alapján dönt.

De akkor sincs demokrácia, ha már jószerivel nem akad MSZP-s alapszervezet, ahol szintén ne kilóra vásárolták volna meg a tagokat. Csoda-e, ha úgy beindul a bűn, hogy a végén bandában erőszakolják meg az ellenséget? Persze hím a hímet, mert így még elrettentőbb, még visszataszítóbb.

*

„És olyat nem hallottál, hogy valaki a közügyekért dolgozik? Azért, hogy az országon segítsen?” – kérdezték ugyebár Szekeres Imrét, az MSZP alelnökét. S mert nem gondolta, hogy ifjú párttársa magnóra veszi, azt felelte, amit talán mindig is – de a diktatúrában is bizonyosan – gondolt. „Ilyet nem. Ilyenre az elmúlt 15 évben nem volt példa.”

Szekeres még nem tudja, hogy hamarosan neki is mennie kell. Nem a jelene, hanem a múltja miatt. Kedves Feri, te megértetted az idő szavát, hogy a baloldalt szagtalanítani, illatosítani kell. Szekeresnek, akármennyire is püderozza magát, vasalgatja a mosolyát, szaga van. Ti úgy szeretnétek a vörös drapériát múltból jövőbe prolongálni, hogy megmaradjon az élcsapat-büszkeség, de a régi koloncok nélkül. A megboldogult Apró Antalt ugyan már nem tudod kiirtani magad mögül, de ezért kell az egész baloldali médiát a tenyeredből etetned – no meg fennen csurkáznod és orbánoznod –, hogy aztán a legolvasottabb baloldali napilapban Pütkösti Árpád bebizonyítsa: Apró Antal politikailag senki volt, teljesen súlytalan, amúgy pedig egy tisztességes munkásszármazék. Azaz nem felel az égvilágon senkiért és semmiért. A világ legtisztességesebb emberének sítire vágásáért sem. Az akasztásokért sem.

*

Apám meséli az említett tévéinterjúban: „...ott volt a siralomház, ott voltak azok a cellák, ahol a halálra ítéleteket tartották... Úgyhogy sok mindent lehetett hallani, de a sok mindenből a legborzasztóbb az volt, amikor lehetett a halálra ítéteknek a bitó alá hurcolását hallani. Ez olyan iszonyata volt az életemnek, amit soha el nem feledhetek.”

Apám itt bemutatta, hogyan nyögtek. Hosszan, teljes átéléssel utánozta őket. A hideg veríték ütött ki az egész tévéstábon.

Rajtam is.

Az adásból ez a jelenet aztán ki is maradt.

*

Pedig nem te vágattad ki, Gyurcsány Ferenc. A múlt átírása, románcos átrajzolása nem veled kezdődött. Te csak beteljesítetted.

Csakhogy amíg Horn és Medgyessy rejtett bűntudata motyogott a képünkbe, éreztük a szagot. Ha keveseknek jutott is el az eszéig, a szívükben sokan érezték-sejtették: hát, hiszen ezek megint a régi recept szerint főznek! „A november 3-i, első tárgyalás után, ami a szovjet megbízottak és a magyar kormány megbízottja, Maléter Pál között folyt, még azt ígérték, hogy kivonulnak” – meséli apám. – „És Tökölön tartják a tárgyalások második fordulóját, és ott beszél meg ennek a módozatait. Na hát tudjuk, hogy mi történt: Maléter Pálékat letartóztatták, ott volt személyesen Szerov, az NKVB-nek a fő embere, eljött Moszkvából, hogy ezt a dicsőséges tettet végrehajthassa...”

Most is úgy köszönt el a nómenklatúra, hogy valójában itt maradt.

A rendszerváltás kezdetekor te, Feri, még fiatal voltál, mint KISZ-vezér, azt hitted, a Fidesz támadása a fő csapásirány. Aztán hamar rájöttél: a pénzen múlik, a pénzre épül minden. Horn még a pártnak – az újnak – dugdosta, harcolta. Te már magadnak is.

Elmentél vállalkozónak, s pénzzel, sikerrel kitapétázva visszajöttél politikusnak.

S kenterbe verted a büntudatosokat.

Nem erővel, hanem lendületes gátlástalansággal.

Bármilyen útra hajlandó vagy lépni, ha az politikai sikerrel kecsegtet. Nem vagy te rossz ember, Feri, sőt, láthatod, hallhatod: jó politikus vagy.

*

Gondosan építik ötvenhat díszletét, rendezik az állami előadásokat. Korhű teher- és személyautók a Széna téren – pontosabban a Mammut két üvegpaltája közé zárt utcában –, korhű busz, korhű öltözetek, korhű lyukas zászló. Egyedül a pufajkákat nem látom – no meg a pribékeket –, a nyögéseket, sikolyokat nem hallom, a szagot nem érzem. Mondhatnám, kellemes és kedélyes minden, szinte kedve támad az embernek (újra) átélni ezt a dicső kort.

*

No, biztatjátok is erre szegény védtelen, üresfejű ifjainkat, vegyenek példát ötvenhat fiatal forradalmáiról. „Lázadatok a szabadságért, a progresszióért, az igazságosság eszméjéért, egy őszintébb világért!” – s elég cinikusak vagytok ahhoz, hogy szándékotokat még csak ne is rejtsetek véka alá: „Most azonban itt a pillanat – emelte fel ujját 2004-ben az újgenerációs Hiller István –, hogy a forradalomban a szocializmussal szembeni ellenállás helyett a progresszió, az igazságosság eszméjének előképét lássuk. Az emlékezet főszereplőivé pedig a forradalom kirobbantói váljanak... Így lehet, 56 – a még élő hősök, résztvevők, saját emlékeket hordozók személyes ünnepe mellett – újra a magyar fiatalok büszke ünnepe.”

*

Mit szólnál ahhoz, kedves Feri, ha én mától ugyanezt csinálnám Auschwitz-cal? Ha azt kezdeném hirdetni, ifjaink fejébe sulykolni, hogy felejsük el Hitlert, felejsük el a nácikat, felejsük el – ahogy az akasztásokat – a krematóriumokat, a gázkamrákat; és legyen Auschwitz mától a felszabadulás, a szabadság büszke ünnepe, végtére is néhány zsidót csak kimentettek a szövetségesek.

Auschwitzra nem a zsidók miatt kell emlékezni, hanem az emberiség miatt: nehogy egy ilyen aljasság még egyszer megtörténhessen. Ám ötvenhatra is ezért kell! Ha beülsz műsort vezetni egy tipikus – mert ugyancsak kilóra megvett – magánrádióba, s ott két bohóckodás közt bocsánatot kérsz ötvenhatért, akkor az emlékezés drámáját azonnali könnyű showműsorra lényegíted.

Nem volna ez olyan nagy baj, ha csak ötvenhattal tennétek ezt. De mindezzel ezt teszik: mindennek már csak helyi értéke van, éppen csak annyi, amennyivel hozzájárul politikai sikerekhez. Mindent újra átszűz a hazugság, mindent újra lázasan csomagoltok, díszítetek, szépítetek, s belül marad a talmi tartalom. Mindent művi illattal fújtok be, minden lopást megint megideologizáltok, mindent megint a nép – ha már nem is csak a dolgozó nép – nevében követek el, a rosszat éppúgy, mint a jót.

Nem hiszek abban, hogy hazugságra lehet erős, tartós várat építeni.
Legfeljebb légvárat.

*

Bizony, mégis azt mondom néktek, testvér, ne féljete. Gyertek el velem jó mélyeket szippantani az igazi emlékezésből. A felkelés szagából. Mert ötvenhat lényege valójában ez volt: a felkelés, a lázadás a hazugságok, a népámítások s a hatalom, az elviselhetetlen erőszak ellen.

Kedves Feri, még te is eldöntheted, melyik utat követed. Azt-e, amelyet R. Székely Julianna kínál neked a Magyar Hírlapban? „Képzeld el – biztat az újságíró –, amint egy politikus azzal indul neki a választásnak, hogy ő se jólétet, se adócsökkenést, se több munkahelyet nem tud ígérni, illetve ígérni tudná, de teljesíteni nem. Helyette följánlja, hogy becsületes lesz, kenőpénzt, kapcsolati tőkét idegentől sem fogad el, és keményen dolgozik. Pályára lehet küldeni az ilyen játékos, amikor tudjuk, hogy a mezőnyben mindenki anabolikus hazugsággyorsítót szed? Marhaság.”

Tehát akarsz-e maradni ez az ember, kedves Feri, vagy nem?

Én nagyon örülnék, ha te is velünk jönnél a Rongylabdára, Hegedős Laci darabjára. 12-én a Térszínházba. Hogy te is szippanthass egyet. Hogy még idejében megérezd a szagot. Hogy megsejtsd: mi vár rád, mi vár rátok, ha így folytatjátok.

Nem azért, mert erősek volnánk.

Nem azért, mert terveznénk valamit.

Ötvenhatot se tervezte senki.

Jött magától, kedves Feri.

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=44847>

Laufer Gábor: Boldog új évet – s egy sztorit egy letűnt korról

2006. január 7.

(Laufer Gábornak – A törzsi háború... egyik szereplőjének, amerikai barátomnak, aki polgári foglalkozására nézve egyébként szülész-nőgyógyász – az ajtón beesvén csupán ennyit írtam hirtelenjében: „Kedves Gábor, bocsáss meg a hosszú hallgatásért, de dec. 19-én kiszaladtunk Erdélybe, s csak ma érkeztünk vissza. Gondoltam rád, rátok karácsonykor, s most a boldogabb új évet is őszintén kívánom nektek.” Gábor postafordultával válaszolt, nem is akármit. Egy letűnt kor sötét, komor képei, hideglelős hangulatai ugrottak elő a semmiből, de az egykori fiatal ember őszinte értetlenségének, rácsodálkozásának köszönhetően olyan átélhetően, olyan tapinthatóan, hogy szívből ajánlom e levelet a gondola olvasóinak becses figyelmébe. VDGy)

Boldog új évet kívánok én is!

Életemben kétszer voltam Erdélyben. Az első egy érdekes sztori. Nevelőapám Kolozsvárott született, és Marosvásárhelyen nevelkedett fel, ott élt a családja (édesanyja, húga, húgának férje, két gyerek). Egy nap értesültünk, hogy meghalt az édesanyja. Hónapokkal később megtudtuk, hogy édesanyja végrendelete alapján valami 30.000 forintnak megfelelő pénzt is örökölt. Az akkori időkben ez nagy pénz volt. Legalábbis nekünk. Emlékszem, hogy az ebédlőasztalnál édesanyám és nevelőapám arról beszélgettek, hogy nem lehet áthozni a pénzt Magyarországra – valami miatt illegális volt. De állítólag, ha valaki elvitte a pénzt a bukaresti magyar követségre, onnan valaki áthozta (átcsempészte?) Magyarországra. A probléma az volt, hogy senki nem mert besétálni a bukaresti magyar követségre. Én akkor nem értettem, hogy ez miért lenne probléma? Nem emlékszem pontosan, hány éves voltam, 19-21 körül lehettem, de arra emlékszem hogy a romániai rokonok visszautasították annak a lehetőségét, hogy akármelyikük elmenjen a bukaresti magyar követségre.

Nevelőapám szintén nem mert menni. Anyám szóba sem jött. Nem értettem a félelmet (hogy is érthettem volna, hiszen még ma sem értem, tulajdonképp mi is történt akkor). Mindenesetre korábban – 13 éves koromban – voltam egyszer Prágában négy napra, és egyelőre ez volt minden külföldi tartózkodásom.

Felajánlottam, hogy elmegyek én. Mindenki döbbenetn nézett rám (anyám, nevelőapám). Biztos vagyok benne? Mondom, igen, miért ne? Nekem ez jó kalandnak ígérkezett akkor...

Persze megvették nekem a vonatjegyet Romániába, és kaptam pénzt a visszaútra. Szépen felültem a vonatra, és nekem már maga a vonatút Marosvásárhelyre élmény volt. A rokonok nagyon kedvesek voltak. Egy kis aktatáskában átadták a pénzt. Egy éjszakát aludtam náluk, másnap délután felszálltam egy hálókocsis vonatra Bukarest felé. Teljesen úgy éreztem magam, mintha egy James Bond filmben lettem volna. Pénzt csempészek, illegális cselekedetet követek el, de egy „magasztos cél” érdekében. A vonaton persze mindenki „gyanús” volt. Mindenkit alaposan megvizsgáltam, és az aktatáskát megpróbáltam annyira lezseren kezelni, amennyire csak lehetett. Nekem volt gyanús minden mozdulatom. Amikor elálmosodtam és lefeküdtem aludni, magamhoz öleltem az aktatáskát, és magamra húztam a takarót. Egész éjjel vagy azt álmodtam, hogy lopják a pénzt, vagy azt, hogy rendőrök jöttek értem. Teljesen összetörve ébredtem fel, de a táska a kezemben volt, és senki nem várt rám, senki nem akart letartóztatni. Megérkeztem Bukarestbe.

Innentől fogva egy csomó részletre nem emlékszem. Például fogalmam sincs, hogyan jutottam el a magyar követségre. Valahogy ott voltam. Bementem az ajtón, és kerestem az illetőt, akinek oda kellett adni az aktatáskát. Az kijött, intett, hogy jöjjek vele, bementünk egy üres szobába. Kérdezte a nevem. Mondtam. Nyújtotta a kezét az aktatáskáért. Én átadtam. Semmi papírt nem kaptam. Az illető csak bólintott, és mondta, hogy „el van intézve”, mehetek. Én meg álltam ott egy darabig, valami másra várva, de nyilvánvaló lett, hogy nem akar semmit beszélni, mondani, csinálni, csak várta, hogy menjek el. Kimentem az ajtón, ki a kapun. Most már csak haza kell mennem.

Amire szintén nem emlékszem, hogy miképpen jutott eszembe, hogy addig ne szálljak fel a vonatra, amíg nem nézem meg, hogy mennyibe kerülne repülni. Soha életemben nem repültem, de valahogy az ördög belém bújt, mi lenne ha repülnék?

Szintén nem emlékszem, hogy kit hívtam fel, milyen nyelven beszéltem, hiszen csak magyarul tudtam, és néhány szó erejéig angolul. De arra igen, hogy teljes megdöbbenésemre a repülőjegy annyiba került, mint a vonatjegy. Pénz volt nálam, a visszafelé jegyet valami miatt nem vették meg nekem. Arra emlékszem, hogy kimentem a repülőtérre. Jegyet kell venni. Megyek a pénztárhoz (vagy ahol a repülőjegyet árusították), Budapestre szeretnék repülni. Innen ugyan nem. A nő nem beszél magyarul, de mutogatva megértem, hogy Magyarországra nem erről a repülőtérrel indul a repülő. Teljes pánik. Volt vagy egy óra a repülő indulásáig, és én rossz repülőtéren vagyok. A vonatot

már rég lekéstem. Szerencse, hogy Bukarest felé a vonaton annyira izgatott voltam, hogy egész úton nem ettem, így volt pénzem taxira. De hova? Szerencsére csak két repülőtér volt Bukarestben. A másikra. Kiszállok, rohanok, mint egy örült. „Budapest, Budapest!”, ismételve. Bólintanak. Itt a jegy. Kiszámolom a pénzt, átadom. Mondja, hogy még 6 lei mit tudom én, milyen díjat kell fizetni. Nekem meg pont 4 lei volt már csak a zsebemben. Magyarul kiabálva, felháborodva veszekszem, hogy kifizettem a jegyet, mit akarnak még tőlem. Nem értik, csak mutogatják a hatos számot.

Én mondom a magamét, ők is a magukét, egyre hangosabban. Valamilyen hivatalosnak tűnő személy kijön, végre valaki beszél magyarul (vagy hajlandó). Mondom, 4 lei van nálam, nem tudom, mit akarnak. Adja ide, mondja a pasas. Odaadom. Zsebébe süllyeszti, és int, hogy arra menjek. Megyek balra, jobbra, erre, arra, és egy repülőgépen találom magam.

Egy-két perccel később a gép a felhők fölé ért, miközben naplemente volt. A látvány annyira lenyűgöző volt, hogy nemhogy nem felejtettem el, de azóta is élesen él emlékezetemben. Már csaknem negyven éve, hogy mindez történt, de azóta, akárhányszor repülőgépen utazom, ragaszkodom hozzá, hogy az ablaknál üljek.

A gép sötét este érkezett meg. Férihegyen sem várt a rendőrség. Miután „ezt is megúsztam”, az akkori Rudas László utcába való hazamenetel borzasztó szürkének és unalmasnak tűnt a különleges kaland után.

Később megtudtam, hogy szüleim megkapták a pénzt. Nekem nagyon megköszönték, de egy forintot sem ajánlottak fel belőle. Érdekes módon, ez nekem csak most jutott eszembe. Akkoriban nem, mert annyira hálás voltam a kalandért.

Laufer Gábor – Varga Domokos György

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=45901>)

Kérdések Gyurcsány vagyonnyilatkozatával kapcsolatban

2006. január 11.

Gyurcsány Ferenc 2005. március 24-én benyújtott vagyonnyilatkozatával kapcsolatos eljárást kezdeményez Varga Domokos György, a gondola.hu főmunkatársa a vagyonnyilatkozatban foglaltak valóságtartalmának ellenőrzése céljából.

Kiss Péter
Miniszterelnöki Hivatal vezető
miniszter úr
részére
Budapest
Kossuth tér 1-3
1055

Tisztelt Miniszter Úr!

A Kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról és felelősségéről szóló 1997. évi LXXIX. törvény (a továbbiakban törvény) 5/A §-a értelmében Gyurcsány Ferenc miniszterelnök is köteles vagyonnyilatkozat-tételre. A vagyonnyilatkozatot a törvény rendelkezése értelmében a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter őrzi és kezeli, illetve – a hozzátartozói nyilatkozat kivételével – nyilvánosságra hozza. A benyújtott vagyonnyilatkozat valóságtartalmának ellenőrzése céljából az illetékes miniszternél bárki eljárást kezdeményezhet.

A fentiekben rögzítetteknek megfelelően, az alábbiakban kifejtett indokaim alapján ezúton Gyurcsány Ferenc 2005 március 24-én benyújtott vagyonnyilatkozatával kapcsolatos eljárást kezdeményezek a vagyonnyilatkozatban foglaltak valóságtartalmának ellenőrzése céljából.

A vagyonnyilatkozat II. rész A pontja alatt köteles felsorolni a nyilatkozattevő azoningatlanjait, amelyek a tulajdonában, vagy állandó, illetve tartós használatában állnak, vagy amelyekre vonatkozóan haszonélvezeti joggal rendelkezik. Az ingatlan természetbeni elhelyezkedésén kívül annak alapterületét is meg kell jelölni. Fel kell tüntetni ezen kívül a tulajdoni hányad mértékét, amennyiben tulajdonszerzés esete áll fenn, valamint a feltüntetésre kerülő jog megszerzésének idejét és jogcímét.

Gyurcsány Ferenc a vagyonynyilatkozatának fent megjelölt II/ A része alatt kizárólag egyetlen, Pápa városban található 50 nm alapterületű, 1/1 arányban tulajdonát képező, 1995. március 30-én adásvétel jogcímén tulajdonába került lakóingatlant tüntetett fel.

A Fidesz – Magyar Polgári Szövetség Országgyűlési Képviselőcsoportjának www.fideszfrakcio.hu honlapjára 2006. január 3-án felkerült a Fővárosi Főügyészség határozata, amelyben elutasította dr. Deutsch-Für Tamás országgyűlési képviselőnek a Fittelina Kft. ingatlan beruházásnak tárgyában, adócsalás és más bűncselekmények kapcsán tett feljelentését. Szintén a megjelölt honlapon olvasható dr. Deutsch-Für Tamásnak a Legfőbb Ügyészséghez benyújtott panasza, amelyben a Fővárosi Főügyészség határozatának megváltoztatását kéri.

A Fővárosi Főügyészség határozatában arra hivatkozik, hogy azért nem állhat fenn bűncselekmény gyanúja az adott ügyben, mert a Fittelina Kft. a Budapest, II. Szemlőhegy u. 42. szám alatti ingatlanának tulajdonjogát az általa végzett beruházás alapján, ráépítés jogcímén, részben megszerezte. Az Ügyészség hivatkozik arra is, hogy ezt a tényt Gyurcsány Ferenc – 2000. október 12-én a parlamenti vizsgálóbizottság előtt tett – kijelentése is alátámasztja. Az Ügyészség határozatában továbbá arra hivatkozik, hogy Gyurcsány Ferenc a Fittelina Kft. tulajdonába kerülő ingatlanra vonatkozóan lízingszerződést kötött. A lízingszerződés létrejöttének dátuma – szintén a honlapon olvasható feljelentésből megállapíthatóan – 2002. november 4-e. Gyurcsány Ferenc elektronikus médiában közvetített parlamenti vizsgálóbizottsági meghallgatásán 2005. október 12-én nyilatkozatában megerősítette, hogy lízingszerződés áll fenn közötté és a Fittelina Kft. között.

A fenti tényállásból egyértelmű ellentmondások állapíthatók meg az ügyészi határozatban rögzítettek, valamint Gyurcsány Ferenc vagyonynyilatkozatának tartalma között. Amennyiben az ügyészi álláspont helytálló, úgy Gyurcsány Ferenc vagyonynyilatkozatában nem került feltüntetésre a Budapest, II. Szemlőhegy u. 42. szám alatti ingatlanra vonatkozóan fennálló, lízingszerződésből fakadó jogosultság.

A fentiek alapján kérem, hogy a vagyonynyilatkozat valóságtartalmának megvizsgálása céljából T. Miniszter úr a vagyonynyilatkozási eljárás elrendelése érdekében a szükséges intézkedéseket megtenni szíveskedjen.

Budapest, 2006. január 11.

Varga Domokos György

újságíró

a gondola.hu főmunkatársa

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=45965>)

A „príma” meseíró – körutazás Lázár Ervinnel (I. rész)

Beszélgetés az írásról, a sikerről, a világról, a kilátásokról és a politikáról

2006. január 21.

Ismerősként mentem oda, ezért is a tegeződés. Megpróbáltam önözösre igazítani a szöveget – a rend, az olvasó kedvéért –, de nem ment, nem megy. Lázár Ervin surgárzó természetessége, bája, humora – ami méltán népszerű írásait is megtölti – nem engedi, hogy bármit is merevítsek beszélgetésünk – körutazásunk – hangulatán. Pedig helyenként igencsak komorra sikeredett a mondanó. Be-betoppant az öregség. Szerencsére még a derű kíséretében... Lázár Ervin 1936. május 5-én született. Ki hinné? Mindjárt hetven éves.

Az írásról

– Miért írsz mesét? Vagy: miért pont mesét írsz?

– Ez az a kérdés, amire nem tudok válaszolni már kezdettől fogva. Mert amikor elkezdtem írni, egyszerre kezdtem el művelni az ún. felnőtt irodalmat meg a mesét. Mivel olyan gyakran megkérdezték tőlem, miért írok mesét, el kellett rajta gondolkodnom, de igazából nem tudtam megfejtetni. Ehhez olyan dolgokat kellene tudnom, amiket nem adatott meg tudnom. Végül arra jutottam, hogy alsórácegresi gyerekkoromban nagyon sok mesét hallottam, volt honnan ihletet szereznem, és nyilvánvalóan az én lelkemben is van valami gyermeki, ami vonzódik a meséhez. Nemcsak írok mesét, hanem olvasok is, a mai napig, nagy örömmel.

– Akkor igazítsunk a kérdésem: Miért vonz annyira a mesevilág, vagy mi vonz annyira benne?

– Ez szintén megfejtethetlen számomra. Ugye, ott vagyunk mi, az alsórácegresi testvérek, az egyik gyerek én vagyok, aki reggeltől estig olvas, a másik gyerek meg természettudományokkal foglalkozik, sportol, és az irodalom különösebben nem érdekli. Ezt fejtse meg valaki, hogy ugyanattól az apától, ugyanattól az anyától, ugyanazon körülmények között két gyerek, s az egyik szöges ellentéte a másiknak! Természetesen ez nem jelenti azt, hogy bármilyen ellentét volna is köztünk, mert nagyon szeretjük egymást. Egy idő után megállapítottam, hogy nyilván azért olvastam én annyit, mert kevésbé vagyok életrevaló, mint a testvérem... Kezdetől fogva érdekelt az irodalom, minden

könyvet elolvastam, lett légyen ponyva vagy Arany János. S gyerekkoromtól próbálkoztam az írással – verssel, prózával egyaránt. Húszéves korom tájékán aztán ez komolyra fordult. De nem volt olyan felismerhető, kirívó pont az életemben, amikor eldőlt, hogy én irodalommal fogok foglalkozni. Mint ahogy arra sem tudok válaszolni, hogy mikortól tudok úszni. Mert a Sió mellett van ez az Alsórácegres-pusztá, pici korunktól fogva jártunk oda fürödni, és egyszer csak azt vette észre az ember, hogy tud úszni. De hogy mikortól, azt nem tudjuk.

– *Motoszkál benned olyan érzés, hogy neked az írás feladatod, kortársaid boldogítására, szórakoztatására?*

– Ezen sincs olyan sok gondolkodnivaló, mert magától jött. Természetes állapotom volt, hogy írok. Nehezményeztem is számtalanszor, hogy miért kell nekem írni, amikor annyi szép foglalkozás van a világon?! De hát valahogy itt ragadtam. S nyilvánvaló, hogy ha van valami ilyesmi, mint gondviselés, felső irányítás, amiben lehet hinni vagy lehet kételkedni, akkor arra gondol az ember, hogy erre az útra lettél terelve, ámen.

– *Amikor ihletet állapotba merülsz – vagy éppen emelkedsz –, szoktad-e érezni a gondviselés, a gondviselő jelenlétét?*

– Természetesen van olyan pillanat, amikor az ember úgy érzi, valaki áll a háta mögött és segíti. Mondjuk, nem ingyen. Nekem – vagy nálam – magától nem jön. Lehet, hogy van olyan ember, akit megszáll az ihlet, s a mű, mint valami csoda, kirepül belőle. Én nem így vagyok vele, mindig sokat kínlódom. De azt biztosan érzem, hogy vannak olyan pillanatok, amikor sokkal könnyebben megy az írás – előtte azonban ezért sokat kell dolgoznod, ide el kell jutnod. Több olyan eset volt tehát, amikor valamit leírtam, valamit befejeztem, s úgy éreztem, soha az életben ehhez hasonlót nem fogok tudni írni. S nem is értettem, hogyan tudott megszületni bennem, hogyan tudott kijönni belőlem. Amikor A bolond kútásót befejeztem, akkor éreztem például úgy, hogy ez egy sikerültebb dolgozatom, sőt azt is, hogy többé egyáltalán nem fogok tudni írni. Ez viszont teljes mértékben rávilágít az én amatőr lelkemre. Mert a profi egyáltalán nem így van vele. Ne érts félre, ez nem minősítés, a profi természetesen zseniális dolgokat alkot. Ez nem az ő lekicsinylése, meg az amatőrnek sem lekicsinylése. Csupán annyi, hogy az egyik csak azt tudja megírni, ami nagyon belülről fakad, a másik meg azt, amit megrendelnek tőle, de ebből is születhet nagyon zseniális mű. Az én bizonytalanságaim, az én küszködésem tehát innen, az amatőrizmusomból fakad. Ámde az eredmény szempontjából ez nem jelent semmit. Ugye mert, végül is, az írást magát nézzük, s kit érdekel, hogy az ürge szenvedett, miközben írta, vagy épp boldog volt.

– *Teremtés-e az írás? Mint a világ teremtése?*

- Annyira azért nem. De annyira igen, mint amikor valaki felépít egy házat. Nem teremtető, inkább alkotó. Létrehozok valamit. S az ember érzi, hogy valami kikerült a keze közül, vagy a szívéből, vagy a fejéből... és ez természetesen nagyon jó érzés.

- *Tud szorítani a hiánya? Ha egy ideig nem írsz, nem alkotsz...?*

- Az akkor tönkre teszi az ember életét, ha egy ideig nem tud dolgozni. Mert hiába mondják, hogy a munka öl, butít és nyomorba dönt... Már maga a munka szó is, amely a szlávból lett átvéve, azt jelenti, hogy kín. Ez nem igaz, mert a munka ad értelmet az ember életének, természetes nem minden munka, hanem az, amelyet a saját örömére, szívből végez.

A sikerről

- *Mikor ment neked jobban az írás: a Kossuth-díjad előtt vagy után? Számít-e a siker?*

- Ezek a díjak semmit nem változtatnak az írástudásodon. Természetesen mindenkinek kellenek sikerélmények. Már az olyan is számít, hogy a szomszéd asszony megdicsér, hogy "Olvastam az újságban, amit írt, és milyen szép volt!". Az ilyen díj, mint a Kossuth-díj, meg különösen számít, főleg akkor, ha az ember elég bizonytalan a saját munkáját illetően. Az irodalom meg erre nagyon alkalmas, hogy az író sose tudja: "Mit is csináltam én?" Persze tudom, hogy van olyan, aki azt mondja, én vagyok a világ legnagyobb embere, marhára irigylem őket, de én nem így vagyok, nekem mindig vannak kételyeim a saját munkásságom iránt, hol erősebben, hol kevésbé. Ezért szoktam azt mondani, hogy ha újra születnék, asztalos lennék. Mert ha elkészítenék egy asztalt, rögtön lehetne látni, hogy egy rendes, masszív darab, nem billeg, áll a lábán, ez még ötven év múlva is asztal lesz, vagy pedig azt, hogy vacak. Az írásműről nem tudhatod. Támadhatnak érzéseid, hogy ez ilyen jó, vagy olyan jó, ám még azoknál az írásaidnál is, amelyekről azt gondoltad, ilyen jót többé nem tudsz írni, előfordul, hogy később elkezdesz kételkedni, "Ez volna neked olyan jó?". Éppen ezért nemigen szoktam elolvasni, amit régebben írtam, mert attól tartok, hogy szörnyű kisebbségi érzés fog el: "Ezt tudtad te csinálni?". Színházban meg végképp nem nézem meg, mert ott ráadásul még a nézőktől is függ, melyik darabomnak milyen sikere lesz. Ha a közönség éppen jól fogadja, a darab elkezd szárnyalni. Ha meg néma közöny, az egész darab így kezd lefelé zuhanni. Ha tehát a szerző kifog egy ilyen előadást, az tragikus, azt nem jó végigélni. Ezért döntöttem úgy, hogy inkább nem nézem meg a kis színdarabjaimat.

- *És ilyenkor mi a siker - vagy épp a sikertelenség titka?*

(...) A Nyúl, tekintve, hogy a legműveltebb állatok közé tartozott az erdőben (lám, úritőkül is tudott), azon nyomban megértette, miről van szó, és méltóságteljes léptekkel közelebb jött. Legszívesebben futott volna, de hát ilyen nagy tudású állathoz, ugye, nem illik az ugrifüles futkározás.

- Na, csak mondjátok - mondta -, szerencsére én minden nyelven beszélek.

Ebbe a mondatba kicsit belepirult, mert az az igazság, hogy őzül éppen hogy csak makogott valamit, és sárgarigóul meg pacsirtául nem tudott egy kukkot sem.

De azért rendes kis állat volt, legalább elpirult, ha hazudott.

A Ló meg a Kecske nagyon megörült neki.

- Nyihaha - mondta a Ló.

- Mik-mek? Mik-mek? - kérdezte izgatottan a Nyulat a Kecske.

- Azt mondja, hogy mek-mek - tolmácsolta a Nyúl.

A Kecske arca földerült, és boldogan mondta:

- Mek-mek, mek-mek.

- Nyiha? Nyiha? - kérdezte most a Ló. A Nyúl fordított.

- Azt mondja a Kecske, hogy nyihaha - világosította fel a Lovat.

A Ló meg a Kecske összenevettek, és barátságosan lapogatták egymás lapockáját. Ezt a Kecske unta meg előbb. Karon fogta a Lovat, odaballagtak az Úritőkhöz, és megették.

"Vajon jól fordítottam?" - tűnődött a Nyúl, és a homlokát ráncolta.

(Lázár Ervin: A Hétfejű Tündér. A NYÚL MINT TOLMÁCS. Részlet)

- Nem tudom. Ugyanott játszották, ugyanazok, és egészen más eredménnyel. Az első darabom *A hétfejű tündér* volt, a Tháliában játszották. Megnéztem, s hát röpködtem a boldogságtól, mert olyan előadás volt. Valamelyik rokonom mondta, hogy meg akarja nézni. Mondtam, hogy gyere, menjünk, én is elmegyek veled. És amikor vártam, hogy na, itt most nagy röhögés lesz, mint az előző előadáson, néma csönd volt helyette. Ez a közönség nem röhögött. Egyre húzódtam össze, egyre kisebb lettem. És ezt a színpadon is érzik, hogy nincs kontaktus a közönséggel, és egyre rosszabbul játszanak...

- *Könyveid sikere min múlik, min múlhat?*

- Először is vannak a divathullámok. Én már elég öreg vagyok ahhoz, hogy megérhettem: egyszer divatba jöttem, meg egyszer kimentem a divatból. Ahogy a Temesi Ferkó fia mondta: "Ervin, te kimentél a divatból". S akkor az telitalálat volt, mert valóban így történt. A '70-es években, amikor megjelent A hétfejű tündér meg A Négyszögletű Kerek Erdő, ezeket nagyon kedvelte egy tekintélyes nagyságú embercsoport életkortól függetlenül. Aztán ez az időszak egyszer csak eltűnt, lehanyatlott. A Móra Kiadótól gyakran kapom a szemrehányást, hogy cserben hagytam őket, eleinte ugyanis náluk jelentek meg a könyveim. Hiába magyarázom nekik, hogy nem hagytam cserben őket, hanem az történt, hogy egyszer tárgyaltam az egyik vezetőjükkel, s az illető azt mondta, "az ön könyveit nem lehet eladni, ezért ezt a könyvét sem tudjuk kiadni". S én ezt tudomásul vettem, s úgy gondoltam, hogy ez így is van. Utána találkoztam a mostani kiadóm, az Osiris – akkor még Századvégnek hívták – embereivel, s kérdezték tőlem, nincs-e valami új könyvem. S mert éppen volt, azt mondták, hogy ők azt kiadják, s kiadják az összes régi művemet, és kiadják az összes új művemet, szerződjek hozzájuk. Egy darabig nyilván rám fizettek, de egy idő után már nyilván nem.

- *Mert megint sikeres lettél. De vajon mitől? A kiadótól?*

- Nem tudom. De az biztos, hogy ha az ember könyveit nem adják ki és nem terjesztik, elenyészik a dolog. Kell, hogy a közönség hozzáférjen a könyvekhez.

- *A számítógépes világhálón a munkásságod jelentős része hozzáférhető, elolvasható. De még az is kiderül innen, hogy egy-egy könyved megjelenését legalább fél tucatnyi ismertetés követi a magyar sajtóban. Vagyis mintha általában szeretnének téged. Nem ez számít?*

- Nem. Nem ezen múlik, hogy valaki divatba jön, vagy kimegy belőle. Ez teljesen természetes. Ha végiggondolnád az igazi nagy klasszikusokat, Arany Jánost, József Attilát, másokat, ők is hol divatban voltak, hol nem.

- *Te is élő klasszikusnak számítasz már...*

- Na!

- *A Mese.lap.hu internetes oldalon az egyetlen mai magyar író vagy, aki külön kategóriaként, kiemelve szerepelsz. Ez is azt mutatja, hogy általában szeretnek, nincsenek ellenségeid...*

- Nem tudom, hogy vannak-e.

- *Ezt azért szokta tudni az ember. Tapasztalja...*

- Én nem bántottam senkit se, s azt se látom, hogy engem meg akarna fúrni valaki – mi a fenéért tenné?! Nézd, én pontosan tudom a könyveim példányszáma alapján, hogy mennyire vagyok divatban. Nem nagyon. Nehogy azt

képzeld! Beszéltem én már valóban felkapott íróval, aki ámulva néz rám, amikor elmondom, hány példányban jelennek meg a könyveim. "Ilyen kevésben?" Ilyen kevésben, természetesen. Pár ezer talán elfogy, de tízezrekről szó sincs. Az viszont sokat számít, hogy némelyik könyvem már negyven éve él. Ez azért már szép, nem? S ezalatt azért már el-elfogy egy tisztességesebb mennyiség.

– *Ennyi siker elég a tisztességes megélhetéshez?*

– Most már? Természetesen. Amikor szabadúszó lettem, halálpontosan kiderült, hogy egy éves forgásokban élt az ember. Ha egy évet nem dolgozott, a következő évben járta az éhkoppot. Most már viszont negyven év múltán is bejöhet, amit akkor csináltál, az újrakiadások révén. Mint mondtam neked, ez nem olyan sok. Van olyan könyvem, amelyik a másfél százat éri el egy évben, van, amelyik az ezret, van, amelyik valamennyivel többet is. Nem kell félnem az éhenhalástól. Meg hát nyugdíjas is vagyok.

– *Mindenesetre, ha egy magadfajta menő író is csak tisztességesen, de nem gazdagon élhet meg a könyveiből, igen sanyarú lehet ma a magyar írók sorsa.*

– Ez biztos, hogy így van. Ma kezdő írónak lenni örült nehéz lehet. Ahogy beszámolnak a gyerekek arról, hogy a könyvükért mennyi pénzt kaptak, nevezetesen semennyit... De nemcsak a kezdő írónak nehéz, hanem olyanoknak is, aki mögött már jelentős életmű áll. Az ő könyvüket sem adják ki, vagy ha kiadják, az érte kapott pénzből nem lehet normálisan megélni. Nekem örült szerencsém ez az Osiris kiadó, az, hogy folyamatosan a piacon tartják könyveimet.

A világról – *Ha összeveted ezt a mai világot, mondjuk, a húsz évvel ezelőttivel, milyen érzés, milyen gondolat támad benned?*

– Hogy mennyivel fiatalabb voltam.

– *Ez a legfontosabb...*

– Hát, ugye, az ember az öregségben összeszedett sérüléseivel egészen másképpen látja a világot.

– *Húsz évvel ezelőtt a kádári puha diktatúrában éltünk, ma demokráciában...*

– Ez természetesen óriási nagy felszabadultságot jelent. Kiszabadultál egy olyan szorításból, amit hiába mesélsz a mai ifjagnak, nem is értik, miről van szó. Sőt, úgy látom, hogy akik átélték, azok is úgy érzik, hogy nekik akkor valamiért jobb volt. Én tudom, hogy ez a mostani kapitalizmus rettenetes, csupa rosszat tudok mondani rá, ráadásul nekünk a vadabb fajtája jutott. És az ember azt is tudja, hogy a társadalmi rendszerek akkor működhetnek jól, ha gazdag országban alkalmazzák őket. Gazdag országban egész más a kapitalizmus, mint egy szegény országban. S most jobban látja az ember a nyomorúságot is. Bizonyos részei ugyanekkorák voltak a szocializmusban is, csak akkor el volt takarva, most meg látod.

– *Mert most nagyobb a kontraszt is.*

– Ez is igaz. De akkoriban a hajléktalan nem mert az aluljáróban aludni, mert azonnal elfogták és bezárták közveszélyes munkakerülés miatt. Éppen ma jutott eszembe, mert hogy szeretik emlegetni, hogy akkor mindenkinek volt munkája – szóval hogyan nézett ki akkor, és hogyan néz ki mostanság egy tévéstáb. Amikor először kérdezték tőlem, hogy csinálnának velem egy felvételt itt a lakáson, jöhetnek-e, s én balga fejfel azt mondtam, igen, bevonultak ide tizenketten, teljesen átrendezték a lakást, s mikor elmentek, mint egy tatárjárás, úgy nézett ki utánuk minden. Akkor eldöntöttem, hogy ide többé tévéstáb be nem teszi a lábát. S ez így is volt, egészen a legutóbbi időig, amikor a Duna Tv akart valamit felvenni, s mondták, hogy nagyon fontos lenne itt a lakásban. Mondtam, hogy márpedig ide egy hadsereget nem fogok beengedni! Hogyhogy hadsereget? Hárman leszünk! Hárman? Hárman. Ebből látszik, hogy meg lehet ezt oldani három emberrel is, sőt kettővel is. És így van ez más területeken is.

– *Nem tenne mégis jót ennek az országnak, ha az arra érdemesülő szellemi embereknek – például az igazán kiváló íróknak – nem a mindennapi megélhetés gondjaival kellene küszködniük? Mielőtt veled belefogtunk volna a beszélgetésbe, feleségeddel, Vathy Zsuzsával váltottam néhány szót. Ő szintén író, s lám, ugyancsak kénytelen azon járattatni a fejét, kinél kellene lobbiznia, hogy valamelyik alapítványtól pénzhez juthasson következő könyve kiadásához.*

– Tudomásul kell vennünk, hogy ez piacgazdaság. A gazdag emberek vagy megértik, hogy fontos a kultúra és akkor kialakul egy mecenatúra, vagy nem, s akkor lenne igazán nagy a baj. Mondhat bárki bármit erről a Prima Primissima-díjról, de az már nagyon szép dolog, hogy itt gazdag emberek kijelentették, hajlandók ennyi pénzt áldozni a művészetre és hasonlókra.

– *Mellesleg ez a díj is azt bizonyítja, hogy éppen divatba jöttél, hiszen te is megkaptad.*

– Ezért is beszélek róla. Tehát a gazdag emberek érzik, hogy támogatni kell a művészetet, de e mellett állami támogatásra is szükség van. Csakhogy ezeket a pénzeket soha nem lehet igazságosan elosztani, mert mindig lesznek, akik éppen igazságtalannak érzik.

– *Főleg mert nem a nép, nem a civil társadalom, hanem a hatalom jelöli ki az osztogatókat.*

– Meg akárki választja is őket, valamelyik irányban biztosan elfogultak. De már maga az szép, ha ilyen támogatás létezik.

– *S ez még csak a megjelenés, a kiadás. Márpedig igazából azt dönti el a sikert, mennyit költenek reklámra. Reklám nélkül ma már talán semmit nem lehet eladni. Nem?*

– Úgy van! Ha nem volnának gyerekkönyveim, nem tudom, hol állnék. Mert ha csak a felnőtt-könyveimből kellene megélnem, az nem menne. Nyugodtan mondhatom, hogy ebből a szempontból épp olyan helyzetben vagyok, mint mások. Csak a gyerekkönyveket megveszik még, és ez segít.

– *Milyen napi kis örömök vagy bosszúságok szoktak érni e mostani világban?*

– Azt, hogy mit jelent ma a szabadság, azzal tudnám illusztrálni, hogy valamit kerestem a szekrényben, és kezembe akadt az apám háború előtti útlevele. Ez még szocializmusban történt, amikor meglehetősen nehéz volt útlevélhez jutni. Apámé 1924-ből származott. Néztem a formáját, néztem a pecsétet, meg hogy hova utazott az öreg. És sehova. Mondom neki, meg vagy örülve, miért nem mentél, rá van írva, hogy az egész világra érvényes. Azt mondja rá: “Fiam, ki gondolta, hogy aztán majd nem lehet? Ott volt a lehetőség!” Tudd meg, hogy a lehetőség maga a szabadság. Ma már utazgathatnék az egész világban, ha akarnék – az már más kérdés, hogy nem akarok, mert öreg vagyok. De ifjú koromban másképp volt. Akkor kértem útlevelet a Német Szövetségi Köztársaságba, de beintett a magyar hatóság. Erre különféle pártfogó embereket kerestem, lépjenek fel az érdekemben, s akkor sikerült végre megkapnom az útlevelet. Elmentem a Német Szövetségi Köztársaság budapesti nagykövetségére vízumot kérni, és nem adtak. Tehát a magyarok először nem engedtek ki, aztán a németek nem engedtek be. Így ment a dolog. Ez, mondjuk, ma már másképp van.

– *Bosszúság?*

– Ebben a világban mindenki be akar csapni, az hétszentség. Nagyon boszszantó, hogy állandóan gyanakodnod kell, s így megbántasz olyan embereket is, akik éppen nem akarnak becsapni. De nagyon kevesen vannak ilyenek. Sikk lett a másik átverése.

– *Hol, kik próbálnak becsapni téged?*

– Mindenütt. Kimész például a vásárcsarnokba és veszel valamit. Itthon kibontod, és sűrű káromkodások közepette jössz rá, hogy olyan árut sóztak a nyakadba, amelyet rég ki kellett volna vágni.

– *El szoktál gondolkodni azon, hogyan lehetne megváltoztatni ezt a világot? Vagy egyáltalán: meg akarnád-e változtatni?*

– Én már nem akarok megváltoztatni semmit. Nagyon a végén járok a dolognak. Nem is értek már egy csomó dolgot ebből a világból. Azt se tudom, hogy jó vége lesz, vagy rossz vége. Nyilvánvaló, hogy minden új technikai eszközben benne van a jónak is, meg a rossznak is a lehetősége, ahogy ez mindig is így volt, mióta világ a világ. De a mi generációnknak nagyon gyors volt ez a civilizációs változás. Amikor én iskolába jártam, még láttam palatáblát meg palavesszőt. Mára pedig a kompjuternél kötöttünk ki.

- *Te is számítógépen dolgozol?*

- Azon, persze... S közben még ott volt a töltőtoll, aztán a mechanikus írógép, aztán jött a számítógép, aztán a még újabb számítógép. Egyfelől gyökeresen megváltozott a technikai világ, aztán jött a fogamzásgátló, s ez gyökeresen megváltoztatta az erkölcsi világot is. A nem kívánt gyermekáldástól való félelem megszűnt visszatartó erő lenni. De nemcsak a szexualitás terén és a családi élet tekintetében változott meg sok minden, hanem a munka terén is. Egy kis túlzással azt lehet mondani, hogy a régi iparosoknak, akiket ismertünk, szinte a kezükben volt a tisztesség. Ha akarta, sem tudta volna rosszul megcsinálni, amit rábízta, mert a keze tiltakozott volna ellene. Akkor is voltak, persze, kontárok... És az is lehet, hogy ezek csak olyan öreges gondolatok. "Bezzeg a régi világban!" - mondjuk, s azt hisszük, hogy a világ állandóan romlik, pedig valószínűleg a világ nagyjából mindig ugyanabban az állapotban van. Egy csapat dolgozik az építésén, egy csapat dolgozik a rongálásán, s előfordulnak olyan korok, amikor az egyik csapatban többen vannak, mint a másikban, s az nagyon megérződik. Most, azt hiszem, több van a rongálóból. De majd ha rendeződik ez a keresztény-iszlám konfliktus, hátha rendeződik a világ.

- *Mondtad, hogy sok mindent nem értesz ebből a világból. Nem is akarsz érteni?*

- Bizonyos dolgokat már nem akarok követni. Amikor bizonyos televíziókról beszélnek és bizonyos televíziós műsorokról, azokból én egyet sem láttam. Pedig ez a mai korhoz tartozik. A mai kor átéléséhez. De ami talán még nagyobb szégyen, hogy az irodalmi világ sikerei sem érdekelnek, és egyáltalán nincs bennem késztetés arra, hogy például Harry Pottert olvassak.

- *És vágyakozás sincs benned az efféle zajos sikerre?*

- Biztos, hogy az ember nagyon örülne, ha nagy sikere lenne. De nekem pont elég, ami van. Amikor megkérdezték tőlem, hogyan szeretnék élni, mindig azt feleltem, úgy, hogy mindig éppen annyi pénzem legyen, amennyire szükségem van. Egy vassal se legyen több, mert az, ugye, mindig gondot okoz, és kevesebb se legyen, mert az még nagyobb gondot okoz. Ha annyi megvan, amennyit éppen megkíván, és természetesen nem akar bivalytejben fürdeni a kacsalábon forgó kastélyában, csak normális életet akar élni, akkor ez meg is valósítható.

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=46163>

A „prima” meseíró – körutazás Lázár Ervinnel (II. rész)

Beszélgetés az írásról, a sikerről, a világról, a kilátásokról és a politikáról

2006. január 23.

Ismerősként mentem oda, ezért is a tegeződés. Megpróbáltam önözösre igazítani a szöveget – a rend, az olvasó kedvéért –, de nem ment, nem megy. Lázár Ervin surgárzó természetessége, bája, humora – ami méltán népszerű írásait is megtölti – nem engedi, hogy bármit is merevítsek beszélgetésünk – körutazásunk – hangulatán. Pedig helyenként igencsak komorra sikeredett a mondanó. Be-betoppant az öregség. Szerencsére még a derű kíséretében... Lázár Ervin 1936. május 5-én született. Ki hinné? Mindjárt hetvenéves.

A kilátásokról

– Az az éned megvan még, amely egykoron a nyakkendőket nyesegette? Bárki jött hozzád, levágta egy darabot a nyakkendőjéből, s kitűzted a többi mellé a falra.

– Régen tele voltam életkedvvel meg nagy baráti körrel, amíg szerkesztőségben dolgoztam, muszáj volt egy bizonyos társaságban forognom, amikor szabadúszó lettem, akkor is volt egy baráti köröm, amellyel többé-kevésbé rendszeresen találkoztunk. Meg akkor még úgy volt – s ez nem annyira kor-, mint életkorfüggő –, hogy bármikor beállíhattál a barátaid lakására. Ma már ilyen nincs. Ma hosszasan kell előtte egyeztetni, hogy otthon lesztek-e, s ha otthon lesztek, elmehetünk-e csütörtök este, s ha igen, akkor hány órára menjünk... Nem, ilyen nem volt, hanem ha arra jártál, felrontottál hozzá, és fordítva, hozzád is felment, aki akart. De az életkorral más életforma jár. Ilyen öreges. Amikor már az okoz igazi örömet, ha éppen nincs semmi bajod. Akkor már hálát adsz a Jóistennek, hogy nem gyötört egész nap szívgyörcs, nem fáj az ezed vagy az od, nem látogatott meg a köszvény. Természetesen most is vannak baráti összejövetelek, mindhárom gyerekem sikerének örülök, a gyerekekkel való találkozásnak, és a veled való találkozás is örömet jelent...

– Miről tudhat írni az, akire így rátelepszik az öregség?

– Kaptam, ugye, ezt a feladatot, hogy az alsórácégresi gyerekkorom történeteit leírjam. Örült lassan készült a dolog, és tulajdonképpen most sincs kész, de arra gondoltam, hogy már nem kellene annyit foglalkozni vele, valami újba

kellene belekezdenem. Szóval elpiszmogtam a feladattal. Egyre kevesebbet írok, másfelől mesét egyáltalán nem írok. Amikor a te könyvedről, a Cin-Cinről beszéltünk, mondtam neked, hogy biztos van a környezetedben kisgyerek, mert ez látszik rajta. Nekem nagyon fontos volt, hogy a gyerekek ott voltak körülöttem. Nem mindenkinek fontos ez, hisz' számtalan olyan kiváló gyerekkönyv-író volt, akinek egyáltalán nem volt gyereke. Csak nekem volt szükségem arra, hogy inspiráljon. A gyerek mindig optimizmust, derűt hoz az ember életébe, akár észre-

Amikor Bruckner Szigfrid, a kiérdemesült cirkuszi oroszlán először üvöltött föl, Vacskamati megjegyezte:

- Ijesztgetni akar bennünket.

A második ordításnál azonban már gyanakodni kezdett.

- Talán éhes - mondta.

- Lehetetlen - rázta a fejét Ló Szerafin, a kék paripa -, tegnap kapta meg a nyugdíját, és negyven kiló parizert vett magának.

- Világos, telezabálta magát - vélte Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl. - Azért ordít, mert negyven kiló parizer nyomja belülről.

És ekkor megint fölhangzott a fájdalmas óú-aú-uó. Bruckner Szigfrid ordított. Keservesen.

- Mégiscsak meg kellene néznünk - mondta csendesesen Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa.

- Úgy van - bölintott Mikkamakka -, megtekintjük.

Fölkerekedett az egész társaság. Elöl ment Mikkamakka és Vacskamati Mamintival, a kicsi zöld tündérrel. Utánuk Ló Szerafin, Nagy Zoárd és Aromo, legvégül pedig Szörnyeteg Lajos, a legjobb szívű behemót és Dömdödöm.

Bruckner Szigfrid egy tölgyfa alatt ült, mellette érintetlenül hevert a negyven kiló parizer.

- Mi az, talán meg akarsz vendégelni bennünket? - kérdezte Vacskamati.

- Itt van - mondta síri hangon Bruckner Szigfrid -, csak egyétek meg, faljátok föl, tömjétek magatokat... Mit se törődjétek vele, hogy a halotti toromra tartogattam.

- Mire? - érdeklődött Mikkamakka.

- A halotti toromra - mondta még sírabb hangon Bruckner Szigfrid.

- Én ugyanis meghalok. - Egy nagy könnycsepp jelent meg a szeme sarkában. - Vége a világ legszebb oroszlánjának. - Már sírt. - Vége a világ legrendesebb élőlényének. Csodabruckner Csodaszigfridnek. Csodanekem.

- Megcsodaőrültél? - kérdezte Mikkamakka. - Micsoda történt?

- Óú-áú-uó! - üvöltött Bruckner Szigfrid.

- Színészkedik - morogta Aromo -, semmi baja.

- Nem látod, hogy nem nyúlt a parizerhez? - mondta neki szemrehányóan Ló Szerafin.

- És ünneplőbe öltözött - suttogta megrendülten Szörnyeteg Lajos.

- Hogyhogy ünneplőbe? - kérdezte Mikkamakka. - Tudtommal ez az egy pepita nadrágja van.

Erre Dömdödöm Bruckner Szigfridre mutatott.

- Dömdödöm, dömdödöm - mondta élénken.

Ahá! Most vették észre. Szigfrid a piros nadrágtartóját vette föl.

Mert nadrágtartóból kettő volt neki. Egy szürke és egy piros. Nagy ünnepnapokra pirosba öltözött.

(Lázár Ervin: A Négyszögletű Kerek Erdő. A FÁJÓS FOGÚ OROSZLÁN. Részlet)

veszed, akár nem. És hát derűre és optimizmusra van szükség ahhoz, hogy az ember írjon, és főleg ahhoz, hogy mesét írjon. Ezek nélkül, no meg humorérzék nélkül, nem megy.

- *Más kisgyerekek pátyolgatása...?*

- Nem, ez nem megy! Ez éppen olyan, mint a nevelés. Sokan úgy képzelik, hogy a nevelés abból áll, hogy akkor négy óra tízkor odahívom a gyereket és elmondom neki, hogy kisfiam, ezt így és így kellene, s ez tart négy óra ötvenig, s akkor elbocsátom. Hát nem. Az együttlét, az együttélés a nevelés. Ugyan-így a mesére való inspiráció is ez az együttlét, az a mozzanat, amelyről abban a pillanatban még nem is sejted, mit fog elindítani benned. Kaptam én már

nagy füzetet azzal, hogy kedves író úr, küldöm gyerekeim mondásait, mert ön egyszer azt nyilatkozta, hogy a gyereke mondásai inspirálják önt, s úgy gondolom, hogy ezeket a mondásokat ön fel tudja használni. Mondtam neki, hogy nagyon kedves, nagyon aranyos, és fogalma sem volt, hogy én azokból az ég adta világon semmit sem tudok hasznosítani, mert ahhoz még valami plusz is kellene.

– *Unokák jelenléte megfelelne?*

– Ilyet ne is kérdezz! Fel vannak háborodva a gyerekek, ha beleavatkoznak a belső életükbe.

– *Csak a te jövőd miatt kérdezem.*

– Az én jövőm az más. Az ilyen nagy perspektívákkal nem kecsegtet. Persze azért még szeretnék dolgozni. Meg próbálkozom is ezzel-azzal.

– *Mivel?*

– Nem szoktam elmondani, de azt mindig el szoktam mondani, miért nem. Mert Gárdos Péter egyszer elolvasta egy novellámat az egyik folyóiratban, aztán eljött hozzám, s megkérdezte, ilyen novellák vannak-e még. A Csillagmajor című könyvem akkor majdnem kész volt, s mondtam neki, hogy itt van. Hogy akkor ő azt elolvasná. Hol olvasnád el? Azt mondja, hát itt. Menj át a másik szobába, és ott olvasd el. És akkor fél óra múlva kijött, hogy elolvasta. Mondom, amit én tíz év alatt írtam?! Igen, azt mondja, mert ő gyorsolvasó. De, kérdi, nem akarsz még írni valamit hozzá? Mondom, akarok, de nem mondom meg, hogy mit, mert akkor nem fogom megírni. Ugyan már, ez hülyeség, csak mondjad el! És elmondtam neki, és azóta sem írtam meg.

A politikáról

– *Mi vonz, mi taszít a mai politikában?*

– Taszítani ugyanaz taszít, mint mindenki mást. Nem tetszik ez az ádáz torzszalkodás, viaskodás. Semmit nem tesz egyik párt sem az országért. Mind-egyiknek valami más célja van. Legfeljebb kiválaszthatod magadnak a szimpátia alapján azt, amelyikhez jobban vonzódsz. De ennek nincs semmi jelentősége.

– *Ha az ember nem akar rálépni erre az útra.*

– Erre a damaszkuszi útra, ahogy Esterházy Péter mondta. Csakhogy nem jól mondta, mert a damaszkuszi útra Saul lépett, és Pállá változott, ámde mit választott? Az üldözött pozícióját a kedvezményezett helyett. Most azonban a kedvezményezett újra a kedvezményezett pozícióját választotta, az üldözött meg maradt, ahol volt. Ez nagy különbség! És az ember az ilyen gyors és velejéig ható átváltozásokban nem hisz.

– *Ha lehet, ma jobban félnek az emberek a szókimondástól, mint régebben.*

– Hát persze. Mert ez mai szabadság főleg a pénz szabadsága. Akinek pénze van, ma az tud igazán szabad lenni. Meg főleg azok félnek, akik még a múlt rendszerben szereztek első tapasztalataikat.

– *Beszélgetésünk során olykor te is nagyon óvatosan fogalmaztál. Hogyan fér össze a demokrácia és a félelem?*

– Vannak azért, akik mernek nyíltan beszélni. De egyfelől van az emberben egyfajta bizonytalanság. Meghallgatod a politikával kapcsolatos szövegeket, s azt tapasztalod, hogy ugyanarról a dologról tökéletesen ellentétes adatokat mondanak s egyszer csak elbizonytalanodsz. Hol az igazság? Nyilván van valahol szegény, de valójában fogalmad sincs róla, s csakis a megérzéseid és a pártszimpátia alapján döntöd el, melyiknek hiszel. Ez az egyik. A másik meg: nyilván, aki elég sokszor megégette a körmét azért, mert valamit kimondott, az többé nem akar belekeveredni semmibe.

– *De hátha akkor lenne jobb, ha mindenki bele akarna keveredni.*

– Nekem az a véleményem, hogy azon a helyen, ahová az embert tette a sors, mindent tegyen meg legjobb tudása szerint, s akkor az már úgy nagyon rendben van. S ne akarjon jobban beleavatkozni, mint amennyi rá jut.

– *Tehát hogy valamelyik “törzs” mellett nyíltan hitet tegyél, az nem a dolgod.*

– Az nem. Mert az nem használna annak, amit csinálok. Nem beszélve arról, hogy a politika teljesen más logika szerint működik, mint egy normális ember életében a dolgok.

– *Amikor te mesét írsz, mindenkit szeretsz.*

– Dehogy szeretek mindenkit. Miért kéne? Ez a szeretet szó is olyan, mint a szabadság. Inkább nem kell kimondani, mert már nagyon el lett koptatva. Mindenkit szeretni nem lehet, sőt! Gyanús.

– *Ez kicsit meglep. Mert amikor mesét ír az ember, a boszorkánynak is megvan a maga fontos feladata, amit ha jól lát el, őt is lehet szeretni. Ilyen értelemben gondolom, hogy a mese világát értelemszerűen teljesen más érzésvilág hatja át, mint a politikáét.*

– Hát az teljesen biztos, hogy más érzésvilág hatja át. Közvetlen köze nincs az egyiknek a másikhoz, bár a politikáról is lehet mesét írni. Amikor az ember ír, óhatatlanul benne van a politika. Hogy mást ne mondjak, amikor a nyulat behívják nyúlfutást oktató tanfolyamra, és nagy kövér urak magyarázzák neki, hogy is kell egy nyúlnak futnia, akkor azért ebben benne volt kép arról a múlt világról, ahol hozzáértetlen emberek oktattak olyasmiről, amihez az oktatottak sokkal jobban értettek.

– *Valami hasonlót írni erről a világról, nem csábít?*

– Még ezer dologról lehetne írni, ami az embert irritálja. Persze, lehet a politikával foglalkozni, én is azt hittem, amikor a rendszerváltozás megtörtént,

hogy most itt az ideje, hogy a magam eszközeivel részt vegyek benne. Aztán nagyon rövid idő alatt kiderült, hogy szó se lehet róla, mert én ehhez nem értek, itt egyik pillanatról a másikra olyan változások történnek, amik bennem nem történnek meg. Mert nem úgy működik bennem a világ.

– *Nagyon rébuszokban beszélsz...*

– Ugye, én alapítója voltam a Magyar Fórum című lapnak. Ott dolgoztam, amíg a Magyar Demokrata Fórum lapja volt. Amikor levették róla, hogy Magyar Demokrata Fórum, akkor én is eltávoztam.

– *Vagyis amikortól Csurka Istváné lett a lap.*

– Igen. S akkoriban viszonylag közelről láttam, mi megy a politikában. És számomra rögtön kiderült, hogy ez nekem követhetetlen és elfogadhatatlan. Nem tudok benne részt venni, ám azt sem tudom, hogy egyes politikusok éles pálfordulásai esetleg nem hasznosak-e mégis a többség számára. Tehát neki meg kellett tennie, mert... Lehet, hogy meg kellett, én ezt nem tudom, csak azt tudom biztosan, hogy én nem tudnám megtenni, ezért minél távolabb szeretnék lenni az egésztől.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=46164>)

Kapcsolódó cikkeink

A „príma” meseíró – körutazás Lázár Ervinnel (I. rész)

Mi fán terem az igazi liberalizmus?

*Mese a turulról, a menoráról, a toleranciáról,
tóta w-ről és az szdsz-ről*

2006. január 26.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy turulmadár, a magyarság *egészének* ősi, szent jelképe, ezt a huszadik század zavaros vérzivatarában, annak rendje és módja szerint, kisajátította a magyarság egy csekélyke töredéke. Eme kicsiny, ám annál eltökéltebb és elvetemültebb horda haza- és nemzetmentő „isteni küldetésének” úgy vélt eleget tenni, hogy beszállt a módszeres emberirtásba. Történt azonban, hogy eme töredék helyére újabb töredék – újabb horda – nyomult. Emennek küldetése már ember- és emberiségmentésre, mondhatni: világmegváltásra szólt, méghozzá módszeres istenhitirtással, magyar- és nemzetpusztítással. Telt, múlt az idő, s ennek a hordának is kitelt az ideje; ám újabb nem jelent meg a színen, hogy amannak körmére nézhessen, esetleg néhány hordatagot annak rendje és módja szerint lefejezzon vagy felakasszon, vagy legalább tisztességes időre sittre vágjon. Ezért aztán mindenki beszállhatott és be is szállt a maga módján a demokrácia díszletének ácsolásába, s lett is belőle akkora Bábel, hogy ennél nagyobb már nem is lehetett volna. Mindenki a maga nyelvét, a maga törzsének nyelvét érti és beszéli, ezen ordít át a másik oldalra, és persze odaát az egészből egyetlen kukkot sem értenek. És persze amilyen nagy a torony, olyan ingatag, és senkinek nem a testi-lelki épülésére vagy óvására szolgál, hanem mindenkinek – valamennyiünknek – a romlására, biztos pusztulására.

Szép reménnyel már csak azok a ritka legények (leányok) kecsegtetnek, akik legalább hébe-hóba becsukják fülüket és szemüket a saját törzsük szólamai és hókuszpókuszai elől, s hajlandók a túloldalt is a maga önjáró törzsi valóságában – azaz némi beleérzéssel, empátiával – szemlélni. Ezek a ritka lények volnának fogalmaim szerint az igazi liberálisok, vagy inkább úgy mondanám: ez volna fogalmaim szerint a valódi liberális gondolkodás, világlátás. Erről fogok most mesélni nektek, gyerekek, meg arról, hogy hogyan jön ide a menóra, a tolerancia, az SZDSZ és tóta w, ám előbb még, tanulságképpen, elmondanék egy másik történetet.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer – hála az égnek, van is még – egy jeles költő s drámaíró barátom, aki végtelenül tisztességes ember lévén (akárcsak apám) becsületesen (no meg ártatlanul, akárcsak apám) leülte a magáét ötvenhatért

annak idején. Történt, úgy fél évszázad múltán, hogy jeles barátom ötvenhatról írt darabot, s ezt a Térszínház készült bemutatni. Jött egy kérő telefonhívás, jó lenne hírt verni az eseménynek. Hát, tényleg jó lenne, gondoltam, mert bal-liberális barátaink mind mocskosabb színjátékot üznek ötvenhat drámájából, amúgy pedig apám a halála előtt nem sokkal arra kért, hogy írjam meg ötvenhat hiteles történetét, én meg azt feleltem, hogy írja meg más, olyasvalaki, aki hitelesebb nálam, mert legalább bokáig benne volt. (Nem úgy mint én, aki éppenhogy négy éves múltam akkor, s csak a fütyülő golyókra emlékszem, ám az is lehet, hogy ezt is csak képzelem.) Végre vezekelhettek, gondoltam a telefonhívás nyomán, annál is inkább, mert kapóra jött a színdarab egy rövid, de velős jelenete. „Volt egy idős zárkatársam – szól a monológ –, egy vidéki nemzeti bizottság elnöke. Kis keresztet faragott magának fogkefenyélből. Az egyik hipisnél megtalálták. A smasszer röhögött, és bedobta a kiblibe. Amikor magunkra maradtunk, a jó öreg könyékig turkált az undorító szószban, míg a keresztjét ki nem halászta. (...) Vízünk inni is alig volt. A szerencsétlen nem tudta lemosni magát, csak a keresztet. Napokig bűzlött a zárka, de ettől a bűztől a rendszer lett még bűdösebb. Máig ideézni.”

Máris megvolt írásom főcíme: „Máig ideézni”. Aztán az alcíme is: „Gyere el, Feri, a Rongylabdára!” Merthogy ez volt a színdarab címe: Rongylabda. S merthogy erősen bennem kavargott Gyurcsány Ferenc kegyeletsértő pojácskodása a mártír miniszterelnök szobránál („Mondd, Imre, mit tennél az én helyemben?). Aztán már folyt is ki fejemből a mondandó:

„Máig ideézni.” Ezért írtad, Laci, a Rongylabdát. Most fogja bemutatni a TÉRSZÍNHÁZ. Hogy legyen hova beülni és szagolni.

Mert sehol másutt nem érezni már azt a jó kis kijózanító, fertelmes szagot. Mindenütt csak az illatot. „Imre, mit szólnál ahhoz...?” – kérdezi kedvesen-kedélyesen Ferike, és megpaskolja a mártír arany pofikáját... Szegény Nagy Imre! Békés idillben kénytelen-kelletlen ácsorog a szépen ívelő hazugság románcon hídján, ott csacsognak-suhannak el naponta mellette. De így, hullamereven, nem tud már a nyakára se bökní, dühtől tajtékozva: „Feri, inkább nem kellett volna felakasztanotok!”

Itt állunk tehát liberalizmusfejtő kísérletünk egyik stációján, s elkerülhetetlenül fel kell tennünk a kérdést: minek nevezzük azt a különös fordulatot, hogy az írás megjelenése után a Térszínház vezetője levelet küldött a cikk közlőjének, a gondola.hu főszerkesztőjének, egyebek között eme tartalommal:

„Varga a mai divat előtt hajlongva alpári az említett írásában. Varga cikke a Térszínház JÓ HÍRNEVÉT sérti. Sérti a készülő darabot és sérti színházi műhelyünk több mint harmincéves munkáját. Mindezek alapján nyomtatékosan kérem T. Főszerkesztő Urat, hogy

Varga Domokos György „Máig ideérezni” című cikkét azonnal vetesse le a világhálóról.”

Értitek, kedves gyerekek? Itt van előttünk egy igaz ember (Hegedűs László) igaz műve (Rongylabda), itt van előttünk egy nemes, harminc évével immár veretes társulat (Térszínház), és itt van egy nekik tisztelgő és értük szóló, amúgy pedig ilyen-olyan újságíró; és hármójuk kölcsönös létezésének különös eredménye eme rideg felszólítás, hogy tüstint vegyenek le a világhálóról.

Ám nyilvánvaló, hogy ennek semmi köze sincs, s nem is lehet, az igazi liberalizmushoz; az afféléhez, amely nemcsak magának óhajtja a szabad megnyilvánulás éltető szabadságát, de jó szívvel másoknak is. Amely nem igyekszik mindenáron a maga képére és a maga ízlésére formálni a világot. Ha a másik neki túl trágár (vagy túl szagos), odább húzódik; ha nem annyira, vitába száll vele; de nem siet elnémítani, a szellemi körforgásból kirekeszteni, virtuálisan megsemmisíteni.

No, gyerekek, akkor most visszafordulhatunk az első meséhez.

Egyszer, amidőn éppen úgy hozta a sors, hogy jobboldali pártok uralkodtak Budapest főváros XII. kerületében, hogy, hogy nem, egy természetes turulmádár került a második világháború áldozataira emlékeztető emlékmű tetejére. Mint közismert – s ezért a szó szaporítására most merőben felesleges –, menten felharsant a balliberális kórus, követelvén a turul azonnali eltávolítását. Mondván, a turul a nyilasoké. Eminnen azonnal visszakiabáltak, hogy nagy tévedés, a turul a magyaroké. A nyilasok csak kisajátították. Erre megint odaát következtek: a turul akkor is a nyilasoké, akkor is a zsidók kiirtására emlékeztet, akkor is el kell távolítani. Mire eminnen: a turul akkor is a magyaroké, akkor se adjuk, ha kell, a saját testünkkel, vérünkkel védjük!

Így ment és mehetett volna ez az idők végezetéig, ha a túloldali táborban nem akadt volna egy igazi liberális legény, aki attól igazi és liberális, mert agyát és jellemét még nem lúgozták ki – zsigereit, reflexeit nem itatták át és bénították le – a hangzatos törzsi szólamok; s azért igazi és liberális, mert úgy túri el a mást – a másságot –, hogy esze ágában sincs azonosulni vele, sőt, tele szájjal még gúnyolódik is rajta, ám mégicsak – teljesen félreérthetetlenül – arra szólítja fel táborbelieit: hagyjátok élni!

Javában Tóta W. Árpádról beszélek, az internetes magyar világtenger egyik balliberális vezérhajójának, az Indexnek az újságírójáról. Hogy ne a levegőbe beszéljek, idéznem kell tőle egy tekintélyes részt Turultolerancia című írásából:

Akkora szerencsém van, hogy időnként elhaladhatok a turul aurájában, sőt nézegetni is van időm, mivel a turul egy kereszteződést felügyel, ahol meg kell állni olykor. Az nem vitás, hogy áldozat-emlékműnek öleg vérbő ötlet, pont olyan, mintha egy Tigris tankot állítanánk fel holokausz-emlékműként.

De az se vitás, hogy a Tigris tank a maga nemében szép. Van olyan szép, mint egy Volvo. És a turul is szép abban az értelemben, hogy egy jó csomó embernek szemlátomást bejön. A turul meg van koszorúzva mindig, idős bácsikák álldogálnak a tövében, gyertyát gyújtanak, és szemlátomást élvezik, hogy ott álldogálhatnak, emlékezhetnek a fiatalságukra, a frontra, a megfagyott bajtársakra, arra, hogy egy szál csákánnyal várták a szovjetet, meg a seggfejekre, akik ezt megszervezték nekik, továbbá Karády Katalinra. Csak ők tudják, mi mindenre; meg az unokájuk, akinek a fejét tömik mindezzel. Aztán hazamennek békében tévózni, és beveszik a gyógyszert.

És engem mindez a legkevésbé sem zavar. Még senki nem kergetett oda a turulhoz koszorúzni vagy élőképet alkotni. Van a kerületben hatszáz ilyen bácsi, akiknek ez fontos. Hadd örüljenek. Másoknak a buziklub fontos: ők is hadd örüljenek, amíg egyik sem kötelező. Ki kell férnie a toleranciánkból, hogy kibírjuk a mások turulját.

Nem tudom, kedves gyerekek, hogy értitek-e most már az igazi liberalizmus lényegét? Mi szeretjük és becsüljük a turult, ezért nyilván nem örülünk annak, hogy valaki ezt a vonzódásunkat egy napon emlegeti a buziklubosokéval. Esetleg olyannyira nem örülünk ennek, hogy néhányunk mindjárt arra gondol, így csak egy szemét zsidónak járhat a feje, ezért rögtön egy menoratükörrel tromfolunk. Ilyképpen (idézet következik az egyik hírlistáról):

„Forgassuk ki kicsit tóta w úr szavait, játsszunk el a gondolattal, ha mondjuk nem egy ősi magyar jelképet gyalázunk, hanem egy másikat, ugyanebben a stílusban, ugyanezekkel a szavakkal. (...) Menoratolerancia. (...) Akkora szerencsém van, hogy időnként elhaladhatok a menóra aurájában, sőt nézegetni is van időm, mivel a menóra egy kereszteződést felügyel, ahol meg kell állni olykor. Az nem vitás, hogy áldozat-emlékműnek ölég vérbő ötlet, pont olyan, mintha egy Tigris tankot állítanánk fel holokauszt-emlékműként. De az se vitás, hogy a Tigris tank a maga nemében szép. Van olyan szép, mint egy Volvo. És a menóra is szép abban az értelemben, hogy egy jó csomó embernek szemlátomást bejön.”

És így tovább, és így tovább. Annyiból jók ezek a tükrök, hogy az erős kontraszt rendszerint kiemeli a hamisságokat, kettős mércéket. Most azonban rossz helyre lett címezve: tóta w úr ugyanis, ha feltűnt, ha nem, éppen táborának egyik legkedveltebb szokása, a kettős mércézés ellen dolgozik. Ha feltűnt, ha nem, az olyasféle kettős mérce ellen berzenkedik, amilyen a szabad demokratáknak is sajátjuk: a „buzik” bátran házasodjanak, vállaljanak s neveljenek akár (még) romlatlan gyerekeket is, minden megengedve, még erőszakos reklámozásuk, gáttalan fesztiválozásuk is; de már a turulnak vesznie, pusztulnia kell!

Kedves gyerekek, de jó lenne, ha így a mese vége felé erre az aprónak tűnő, ám annál lényegesebb különbségre felfigyelnétek! Ne kívánjatok lehetetlent! Elégedjétek meg azzal, sőt, hangosan üdvözljétek, ha valaki köti magát a közös játékszabályokhoz. Nem kell, hogy szeresse a turult, ha nem akarja elvenni tőletek. Nem baj, ha avittnak s idiótának néz benneteket, ha nem akar erőszakkal sem öregek otthonába, sem elmegyógyintézetbe zárni benneteket – azazhoggy minket. Az ilyentől, bizony mondom, még az sem lenne baj – hacsak saját magának nem –, ha imígyen fohászkodna: „Jöjjön el az én országom!” Az igazi liberális nem úgy képzei ezt, hogy kitakarítana belőle mindent, ami csak zavarja. Legfeljebb úgy, hogy nem az Isten, hanem ő van középen – no és mindenki más. Am ha a szabad demokraták mondják ugyanezt, azt érdemes fenyegetőleg fogadni. Ha a szocialista társaiknak nincs egy rossz szavuk sem erre, azt is. Az ő országuk ugyanis valóban az ő országuk lenne.

Csak az övük.

Turulmentes.

Magyar- és nemzetmentes.

Na, de akkor hol laknánk mi?

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=46251>)

Ügynök-ügy 3+1 felvonásban

2006. február 1.

Ebben a színjátékban megismerkedhetünk a kormányfőnek a Kommunizmus Ügynökeinek Áldozataiért Emléknapon tartott, nevezetes beszédével; aztán a Hírszerző (internetes hírportál) hiteles jelentésével („Gyurcsány kiállt egy volt ügynök mellett”); a harmadik felvonásban azt igyekszünk tetten érni, Gyurcsányostól, mindenestől „Mégis, miről beszélünk?”; mígnem a ráadásban kiderül a lényeg: „egyenértékű tag lehet az üldöző és az áldozat”.

I. felvonás

Gyurcsány Ferenc beszéde a Kommunizmus Ügynökeinek Áldozataiért Emléknapon

(Szerkesztett, rövidített változat. Az eredeti elhangzott a Holokauszt Áldozataiért Emléknapon az Országház Felsőházi termében. A csekélyke szövegváltoztatást, ill. –beírást dőlt betűvel jelöltük. – a Szerk.)

Köztársasági Elnök Úr! Házelnök Asszony! Excellenciás Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Emlékező Közönség – itt, a Magyar Országgyűlés épületében, és otthon, a tévéképernyők előtt!

Az ember csodálatos teremtménye a világnak. Csodálatos és jóra való teremtménye, aki mégsem tudja magát megóvni időről időre a Gonosz kísértésétől. Csodálatos és jóra való – mondom –, aki képes, tud és akar szeretni, egy új, egy önmagára hasonlító világot létrehozni, akinek van bátorsága álmodni, és képes arra, hogy kinyújtsa a kezét, befogadja a csaknem befoghatatlant, és képviselje a szeretet, a megértés, a nyitottság átható és örökérvényű értékeit. Ilyen az ember. Ilyennek születik. És ezt az embert újra és újra kísérti – nemcsak úgy általában, hanem valamenynyit és egyenként – a Gonosz, a Rossz: ajánl egy másik utat, ami nem a megértés és a szeretet, nem a befogadás útja, hanem a hiúságé, az önzésé, a hatalom- és uralomvágyé, az ezen virágzó felsőbbrendűségé. Az

ember küzd önmagával. Küzd a benne rejlő Jó és a Gonosz, és nekünk, a XXI. század eleje embereinek azt kell mondanunk, hogy időnként a Gonosz győzedelmeskedett, és a győzelemnek iszonytató ára volt. Olyan ára, amelyet aztán az egész emberiség fizetett, és fizet mind a mai napig az egész emberi nem, fizetnek a nemzetek, a népek és a népek különböző közösségei.

A *kommunizmus* nem a semmiből, nem hirtelen zuhant ránk. Az a Magyarország, amely Deák, Andrássy, vagy Eötvös korában szép és ragyogó példáját adta a magyar polgárosodás első időszakának toleráns magatartásából, abból, hogy milyen módon képes összeilleszteni különböző kultúrákat – no és eszméket –, és megérteni, hogy közös a sorsunk, ehhez alkalmas szabályokat tudott vallani, intézményeket tudott alkotni, hogy közös magyarságunk kellő erejű összekötőkapocs, és olyan erős azonosságképző legyen, amelyben képes volt egymást kiegészítve egyesülni sokfajta származási, vallási, etnikai vagy más különbözőségünk. De ez a XIX. század utolsó negyede.

A folyamat végét ismerjük: százezrek mentek nem önszántukból a halálba, százezreknek és millióknak jutott Európa-szerte a megaláztatás, és a megaláztatás végén az iparszerű fizikai megsemmisítés. Tették ezt azok az emberek, akik olyanok, mint mi. *Akik a kommunizmusra, a Szovjetunióra esküdtek fel.* Olyanok működtek közre ebben, akik azt gondolták, hogy a parancsra való cselekvés felmentést jelent.

Ha azt mondjuk, hogy százezrek pusztultak el, utólag ez akár száraz, kopogó ténynek is tűnhet. Nem szeretném, ha így lenne. Azt szeretném, hogyha becsuknánk a szemünket, és egy pillanatra elképzelnénk *a nyakuk köré a kötelet.* Éreznénk, hogy ránk tekintenek a szomszédok, azok, akikkel korábban együtt töltöttük a hétvégeket, és közös munkahelyre jártunk, és azt mondják a szemükkel, hogy nem akarunk, vagy nem tudunk megvédeni. Mi meg visszanezünk rájuk reménykedve, és kérve, de tudjuk, hogy a válasz a hosszú csönd marad.

Aztán nézzünk magunk elé egy pillanatra, és próbáljuk meg beleképzelni magunkat mindazok helyzetébe és szerepébe, akik nem áldozataik, hanem cinkosai, vagy éppen aktív közreműködő vétkesei voltak *a kommunizmusnak. Pártvezérei vagy pártszolgái. Nem egyszer előbb a nyilas pártban, aztán a kommunista pártban. Nem egyszer fedett ügynökként, besúgóként.* De mind közreműködtek abban – nyilván az elmúlt évtizedek közös társadalmi örölete alapján –, hogy elengedjük sok száz-ezer embertársunk kezét. És közreműködött abban, hogy gyermekek, asszonyok, férfiak, nagyszülők élete a félelem, a kiszolgáltatottság, élete

vége az értelmetlen, oktalan, megalázó halál legyen. Vitték a parancsot, irányították az erőszakszervezeteket, a besúgókat, a börtönöket, a haláltáborokat. *Vagy csak bezárkóztak a négy fal közé – az utcán ácsorogni nem volt ildomos –, a jobb érzésűek sírtak.*

Ki a felelős? Manapság oly sokszor megkérdezzük egymástól kisebb és nagyobb közügyekben: ki a felelős? De ki a felelős az emberiség egyik legnagyobb tragédiájáért, a legszennyesebb mocsokért? Nem egyszerűen és nem kizárólag az akkori magyar politika, hanem az az évtizedes örület, amelyben jóra való emberek hitték, végül elhitték, és elhitették másokkal, hogy van ok uralkodni más felett, csak az eszme okán. És erre a közös hitre épülhet végül a mocsok politikája.

Ez az ország volt az, ez az ország tette lehetővé. Az az ország, amelynek a képviselői ma itt ülnek a parlamentben. Muszáj megértenie Magyarországnak, hogy elsőrendű dolga megóvni a polgárait! Hogy az első parancsa minden közösségnek, minden nemzetnek, minden országnak, hogy gyámolítsd az összes polgárod! Hogy véd meg, hogy annak vallhassa magát, aki! Hogy szabadítsd fel, hogy szabadon megvallhassa identitását: hogy ki ő, mire való ebben a világban! Hogy ne kelljen gondolkodnia, hogy hiheti-e, mondhatja-e azt, amit egyébként a természetes, humánus emberi szabadság bázisán mond, egy szabad, demokratikus, alkotmányos rend keretein belül.

A megemlékezés nem egyszerűen a tisztelet, nem egyszerűen az együttérzés, vagy a bűnbánat kifejezése. A megemlékezés felkiáltójel. Annak a világos kimondása, hogy mi vagyunk a felelősek azért, hogy ebben az országban, ebben a világban mindenki úgy érezze, hogy olyan nemzeti közösségnek a tagja, olyan országnak a polgára, melynek vezetői, tagjai pontosan tudják, hogy a legegységesebb emberi parancs és elsőszámú kötelezettség megóvni egymást, és nem engedni a Gonosznak. És fel kell szólalni ellene, és nem szabad okot arra találni, rövid vagy hosszú távú indokok alapján, hogy most még teszek egy lépést, most még teszek egy engedményt, majd meg fogják érteni, hogy miért kellett megtennem.

A Gonosszal való szövetkezés gonosszá teszi a szövetkezőt. És nincs többejtéltávolodás, nincs többejtéltmentség. Nem lehet megmagyarázni azzal, hogy taktikai vagy stratégiai szempontból ez volt az érdeke valakinek vagy valakiknek.

II. felvonás **amelyben Gyurcsány kiáll egy volt ügynök mellett**

Szabó István 6-os kartonja

forrás: Hírszerző

Előszörszólalt meg exügynökügyében a kormányfő. Az Estében Gyurcsány Ferenc nem tért ki Szabó István történetének megannyi ellentmondására, ehelyett a kitűnő művészt méltatta, „Én Szabó Istvánt Magyarország egyik legkiválóbb művészeinek, a filmvilág egyik megkerülhetetlen csodájának tartom” – jelentette ki, összhangban azzal az értelmiségi petícióval, amely szolidaritást vállalt Szabóval ügynökmúltjának nyilvánosságra hozatala után („Szeretjük, tiszteljük és becsüljük Öt”).

„És nagyon-nagyon nehéznek gondolom utólag megítélni azt a helyzetet, amelybe ő került, és azt hiszem, hogy van annyi hite az ő elmúlt évtizedeinek, emberként és művészként, hogy most, amikor őt vádolják vagy szembesítik, akkor adjunk hitelt az ő szavainak” – mondta Gyurcsány a műsorban, bár az nem derült ki, mely verziójára gondol a történeteknek.

III. felvonás **amelyben elgondolkodunk, „Mégis, miről beszélünk?”**

Tavaly decemberben talán én magam kezdeményeztem, hogy csináljuk ezt meg.

Mert így nemcsak mindegyikünk külön-külön, hanem az ország is sebezhető – mondta a miniszterelnök az Este műsorvezetőjének aktuális okból feltett kérdésére, hogy „miért nincs ügynöktörvény”. A Hírszerző jelentése szerint Gyurcsány Ferenc elmondta: „Úgy találtuk, hogy ennek van egy fontos feltétele, az előterjesztésünkben is az szerepelt, hogy alkotmányt kell hozzá módosítani. Mi, a Magyar Szocialista Párt azt mondtuk, hogy akkor módosítsunk alkotmányt. (...) A mi koalíciós partnerünk sem akart alkotmányt módosítani, de az ellenzék sem akart. Azaz a kezdeményezésünket két oldalról tették lehetetlenné” – állította a kormányfő a törvénymódosításról, amely tavaly októberben azért bukkant el az Alkotmánybíróságon, mert egyes rendelkezései „a személyes adatok védelme nélkül bárki által megismerhetővé, hozzáférhetővé teszik az elmúlt rendszer szolgálatainál dolgozott személyek személyes adatait”.

Hát miért lenne ez baj, kedves Alkotmánybíróság? Miért kekeckedtél, miért kukacoskodtál? Hát nem mindannyiunknak, az egész Magyar Köztársaság minden polgárának elemi érdeke, hogy hulljon a férgese? Egy-szer akarnak történelmi igazságot szocialista testvéreink, egyszer akarnak

szembesülni vétkeikkel, s azt is meggátolod? Vagy ha nem te, akkor a szabad demokraták és az ellenzéki demokraták?!

Jesszusom, mi folyik itt?

Éppenséggel a lehető legundorítóbb, a lehető legocsmányabb politikai játszma.

Amelyben mindenki a saját érdekének és szájaízének megfelelően sütögeti a maga pecsenyét.

Merthogy.

Ha szocialista barátaink valóban az igazságot akarták volna szolgálni, most kapva kaphattak volna az alkalmon. Ország-világ előtt demonstrálhatták volna, hogy nem keverik össze az ügynök Szabó Istvánt a művész Szabó Istvánnal. Igen ám, de szocialista barátainknak elemi érdeke ez az összekeverés, összemérés, mert éppen azt kell bizonyítani vele és általa, hogy az ő országuk mennyire emberléptékű, sőt, művészléptékű, sőt, egyetemesen Oscar-díjazható volt. S akik a múltból itt maradtak, sőt, az új rendszernek, új köztársaságnak a kormányke-
rekéhez is oly kitartóan odaragadtak, ők is mind efféle humánlelkek, művészlel-
kek, akiknek igencsak feledhető és igencsak viszonylagos bárminő bűnük.

De szocialista barátaink azért sem akarhatják valóban a teljes ügynöklista maradéktalan napfényre kerülését, mert azért a titkosszolgákat sem ejtették egytől egyig fejükre. Ha valakik, akkor ők egészen biztosan nem feledkeznek meg egyetlen pillanatig sem a helyzet tökéletes abszurditásáról: azok akarnák kiadni őket, meghurcolni őket, akik egy rendszerrel korábban minden elkövet-
tek a beszervezésükért, most pedig újra ott tűszekednek a húsosfazék körül? Legfeljebb pártos, KISZ-es törtetőből azóta milliárdos ügyeskedőkké, gátlástal-
lan, elvtelen politikai mutatványosokká lettek?

Ha nem is mindig a baloldalon...

Bizony mondom, nem úszná meg szárazon a mostani politikai elit, ha egyszer felfedné a teljes listákat. Azt még meg-megússza, hogy a javát előbb kiszemezgeti, aztán a maradékot koncként vagy rágcálnivaló gyanánt oda-
dobja a köznek. Még azt is, hogy időnként megszellőzteti a túloldal néhány ászpolitikusának ügynökmúltját, s némi adok-kapok után szépen visszavonja, csendben fátylat borít rá. Azt azonban nem úszná meg ez a politikai elit, ha saját krémjét lebuktatná, ha az interneten keringtetett listákra az efféle politi-
kai nagyágyúk is rákerülnének, akiket jó okunk van most nem megnevezni, és azok a szellemi nagyágyúk is, mint amilyen éppenséggel Szabó István is. Mert
éppen ezeknek a listáknak a titka, titkos szövődése segíti az egykori szövetség
régi és új tagjait a háttérben ezer szállal összekapcsolódni, s a nyilvánosság
előtt egymást szépen legitimálni, kimosdatni, fényesíteni – másokat meg ép-
pen barnítani, ha ennek van sora.

**Ráadás,
amelyből kiderül, hogy egyenértékű tag lehet
az üldöző és az áldozat**

Egy '56-os szervezet elismerésben részesítette a volt munkásőrt

Forrás: Magyar Nemzet

Pro Fidelia érdemrenddel tüntette ki múlt hétfőn az '56-os Szövetség Zoltai Gusztávot, a Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége (Mazsihisz) ügyvezető igazgatóját. Zoltai Gusztáv kérdésünkre megerősítette: az elismerést személy szerint ő kapta, de az valójában az egész hitközséget illeti. Elmondta, az '56-os események alatt semmiféle aktív tevékenységet nem folytatott, a kecskeméti repülőtér őrszáradában teljesített szolgálatot 1958-as leszereléséig. Ezután a kőbányai textilgyárban kezdett dolgozni, ahol belépett a munkásőrségbe. Ismert, a munkásőrséget azért hozta létre a diktatúra, hogy az esetleges lázongásokat a megbízható belső hadsereg segítségével elfojtsa. Az ügyvezető igazgató – aki tagja volt az MSZMP-nek is – kérdésünkre úgy fogalmazott: nem érez semmiféle összeférhetetlenséget munkásőr, illetve párttag múltja és a kitüntetés között.

Wittner Mária '56-os halálraítélt a hír kapcsán arra hívta fel a figyelmet, hogy a forradalom értékeit folyamatosan és tudatosan amortizálják azok, akik számára kellemetlen az örökség. Elmondta: 2002 februárjában kilépett az '56-os Szövetségből, mivel nem kívánt olyan 1956-os szervezet részese lenni, melyben „egyenértékű tag lehet az üldöző és az áldozat”.

V. Epilógus

Akár szerethetem is Szabó Istvánt. Akár tisztelhetem is. Akár becsülhetem is. Akár fel is oldozhatom magamban. Egyet nem tehetek: e pillanatokban nem állhatok sem mellé, sem mögé. Mert e pillanatokban ő a besúgó Szabó István. Ha most, ezekben a tisztázó pillanatokban mellé állok, Sztálin és Hitler mellé állok. És majdanában-danában újra elengedem az áldozatok kezét – legyenek ők akár a holokausztéi, akár a kommunizmuséi.

Ez a majdani tétje a mostani cselekvésnek.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=46354>)

Értelmiség, titkosszolgák, ügynökök

gondola-interjú dr. Schmidt Mária történésszel, A titkosszolgálatok kulisszái mögött szerzőjével

2006. február 15.

Ritkán olvas az ember olyan művet, amelyről elejétől a végéig az az érzése, sőt, meggyőződése, hogy teljesen tiszta ügy. Nem valamilyen álságos politikai vagy történészi megfontolásból íródott, hanem a szerző meg akart tudni és el akart mondani olyan tényeket, összefüggéseket, amelyről körülöttünk mindenki mélyen hallgatott, vagy éppen bődületesen hazudott. Dr. Schmidt Mária történész könyve, *A titkosszolgálatok kulisszái mögött* ilyen mű.

Azt várnánk, hogy az ország minden, magára valamit is adó hangadója örül közös történelmünk gondos feltárásának, a történész, a Terror Háza Múzeum főigazgatója, a XX. Század Intézet és a XXI. Század Intézet igazgatója múlt-tisztázó elhivatottságának. Ehhez képest Magyarországon a balliberális oldalról sok fanyalgás és sok támadás éri...

– *Mit gondol, miért?*

– Nem érzékelttem, hogy most éppen sok támadás érne. Inkább a szokásos fegyvert vetették be: az elhallgatást. Ha valaki olyasmit hoz létre, ami nem esik egybe az ő szándékaikkal, céljaikkal vagy érdekeikkel, úgy tesznek, mintha semmi nem történt volna. Mintha meg sem jelent volna a könyv. Ha vannak támadások, azok személyes jellegűek. Számomra egészen döbbenetes, hogy magukat komoly tekintélynek tartó emberek néhány mondatot kiragadva a műből elsősorban a Vásárhelyi Miklósról szóló részhez kapcsolódnak. Egy szellemi értelemben szabad levegőjű országban még Vásárhelyi Miklós gyermekei sem vindikálhatják maguknak azt a jogot, hogy meghatározzák, az ő apjukról milyen szövegösszefüggésben szabad írni. Nem hiszem, hogy a világon bárhol egy közszereplő gyerekei megengednék maguknak azt, hogy ilyen cenzori szerepben próbáljanak fellépni, mint ahogy ezt nálunk a Vásárhelyi család teszi. Hogy olvasóimat tájékoztassam: Vásárhelyi Miklós a tárgyalt időszakban, a negyvenes évek végén a pártlap, a Szabad Nép egyik munkatársa volt, személyesen vett részt a Pócspetri-ügy nyomozásában, Mindszenty ellen megengedhetetlen hangú cikkeket írt, ezen kívül Rákosi elvtárrsal születésnap interjúkat készített, és egy ízben Rákosi elvtárs személyes követeként ment ki az ENSZ-be, hogy ott Gromikóval tárgyaljon. Ezzel kapcsolatban

kérdéseket tettem fel, ami a családnak nincs ínyére, de nem gondolom, hogy ezzel nekem különösebben foglalkoznom kellene.

– Eörsi István tavaly az Élet és Irodalom című hetilap hasábjain többek között azt írta Önről, hogy „történelem hamisításra specializálódott üzlet-asszony”. Ő azóta meghalt, de a kérdés kérdés marad: egy ilyen logikusan felépített és dokumentumokkal alátámasztott könyv olvasása után nehéz fel fogni, hogyan lesz Önből ilyesféle?

– Eörsi István pont azokban a negyvenes években szocializálódott, amikor a gyűlölet volt az egyetlen elfogadható érzés, ami egy igaz kommunistában ébredhetett az osztályellenséggel vagy az imperializmus „ügynökeivel” szemben. Eörsi bennem ellenséget látott, s ezért személyemben támadott. Nem azzal vitatkozott, hogy mit állítok, hanem minősíthetetlen hangon mocskolt. Ez egyébként a balliberális, posztkommunista tábornak a jellegzetessége. Tessék felütni a különböző gyűlöletorgánumokat, az Élet és Irodalmat, a 168 órát, a Népszavát: mindig személyre támadnak, a legalantasabb, a legaljasabb módon.

– Az indítékokat keresve eljutottam Andressew Iván – világhálón fellelhető – naplójáig. Ebben ezt írja Önnel, illetve a Terror Házával kapcsolatban: „a jobboldali politikusok nyilvánosan ávószolni mertek olyan képviselőkkel összefüggésben, akik nem tehettek arról, miket cselekedtek a szüleik. Mire elegánskodjon Pető Iván, ha ellenfelei vértahók módjára viselkedtek?” Ez érdekes helyzet: ha minden ávóst kirakok a falra, vértahó vagyok. Ha meg nem, éppen az ávósszármazékoknak kedvezek...

– Nem tudok mit kezdeni azzal, hogy ki vértahó, meg ki nem. Mindenki vállalja a saját véleményét. Én úgy gondolom, hogy akik az Államvédelmi Hatóságon belül operatív munkát végeztek – mert csak ők vannak a Terror Házában kirakva a Tettesek falára –, azoknak legalább annyi kijár az utókortól, hogy a szégyenfalra kikerüljenek. Aki ezzel nem ért egyet, indokolja meg. Ne minősítgessen, hanem érveljen! Ami pedig Pető Ivánt illeti: ő mást sem tesz, mint megpróbálja a saját apjának az ávós múltját eljelentékteleníteni, semmibe venni. Úgy vélem, ez nem szép magatartás tőle, egyrészt mert egy demokratikus ország parlamenti képviselője, másrészt maga is történész volt, pontosan tudnia kell tehát, mit csináltak azokban az években ennek a szervezetnek a tagjai. Szerintem Pető Ivánnak sokkal jobban állt volna, ha hallgat a Terror Háza ügyében, és nem vállalja magára azt, hogy pont ő, aki személyesen érintett s ezért elfogult az ügyben, lép fel az intézmény költségvetésének drasztikus megnyirbálásáért. Jellemző a Szabad Demokraták Szövetségére, jellemző a posztkommunista oldalra, hogy ezt az ízléstelenséget Pető Ivánnak nem róták fel.

– Andressewnél még egy érdekes megállapításra, illetve motívumra bukkantam, ami megmagyarázhatja az Önnel szembeni heves érzéseket. Szerintem Ön „amúgy történészként a zsidópusztítást relativizáló nyilatkozataival már régen komolytalanná tette magát”. Én ismerem az Ön írásait, és nem gondolnám, hogy amikor a kommunizmus bűneit hangsúlyozza, a zsidóság szenvedéseit szeretné kisebbiteni...De vajon miért akarják a nyakába varrni Önnek a relativizálás bűnét?

– Nagyon egyszerű a magyarázat! Nekik olyan stigmákat kell rám nyomniuk, amelyekkel azonkívül, hogy itthon ellehetetlenítenek, egyben a külföld felé is egyértelmű eligazítást adnak. És mi az, amivel egyértelműen, magyarázat nélkül el lehet valakit ítéltetni a nyugati közvélemény előtt? Nyilvánvalóan azzal, hogy antiszemita, vagy hogy holokauszttagadó. Mert azt mondani a külföldnek, hogy az a baj vele, hogy itt a Terror Háza Múzeumban kirakta az ávósok képeit, meg hogy a kommunizmus bűneit dolgozza fel, ez azért a kintiek számára nem vétség. Amerika, Németország vagy Franciaország szemében, akik elítélik a kommunizmus bűneit, ilyesmivel ma már senkit nem lehet lejáratni, ezért kellett kitalálniuk rám ezt a jól hangzó hazugságot. Tehát, akit meg akarnak bélyegezni, azt muszáj berakniuk ebbe az egyetlen toposzba, amelyet mindenhol értenek, s amelyre közmegegyezés van, hogy a főbenjáró bűn. És ezért próbálnak meg engem is beszuszakolni ide. Nem nagyon sikerül, de próbálkoznak. Mert osztályharcot vívnak továbbra is. Mert az a monopólium, ami az övék volt a múlt értelmezésével kapcsolatban, nincs már meg. És bizony nagyon fontos, hogy ki hogyan értelmezi a múltat! Mert abból van a legitimitás és az identitás! Nem véletlen tehát, hogy ők bennem nagyon veszélyes – nem is ellenfelet, hanem – ellenséget látnak. Azt már megtapasztalhatták, hogy engem semmiféle eszközzel nem tudnak szellemileg terrorizálni, ezért hát megpróbálnak rólam olyan képet kiállítani, másokba belesulykolni, hogy komolytalan vagyok, szavahihetetlen, nem is igazi történész stb., viszont antiszemita, és így tovább. Felemás érzés számomra, hogy külföldön elismerik a munkáimat, hivatkoznak kutatási eredményeimre, idehaza pedig szélmalomharcba kényszerítenek rossz intellektusok. Hadd jegyezzem meg, igenis fontosnak tartom azokat az írásaimat, amelyeket a magyar zsidók történetével kapcsolatban írtam, többek között a zsidó tanácsokról, vagy azt a holokauszt-kiállítást, amit munkatársaimmal legjobb tudásom szerint létrehoztam, s amelyet tízezrek kerestek föl. És arra is büszke vagyok, hogy én és munkatársaim készítettük el az első vidéki állandó holokauszt múzeumot Hódmezővásárhelyen. Ma már rezignáltan veszem tudomásul, hogy idehaza egyeseknek – köztük olyanoknak, akiknek egyetlen komoly publikációja sem jelent meg külföldön – még csak nem is vagyok igazi történész.

– Ön beperelte Eörsi Istvánt, s a bíróság Önnek adott igazat. Eörsi úgy vélte, hogy ezzel a sajtószabadság sérül, s igyekezett s sajtóban minél több érvet felsorakoztatni a maga igaza mellett. De csak egyetlen egy olyan konkrétumot találtam, amellyel az Önnel szembeni vádját, a történelemhamisítást vélte megalapozni. Idézem: „Ezen a ponton kikívánczik belőlem egy személyes vallomás. Amikor a Terror Házában azt olvastam, hogy »Arról a terrorkorszakról akarunk beszélni, ami 1944. október 15-én kezdődött« – kétségbeesett tanácsstalanság fogott el. Ilyen terrorkorszak nincs. Ha október 15-én kezdődött volna a terrorkorszak, akkor hogyan számolhatnék el szombathelyi nagyanyámmal és apám testvéreivel, összes rokonával? Nem deportálták őket, hanem csak úgy deportálódtak? Elgázosultak? Ötszázezer zsidó származású magyar állampolgár nem egy terrorkorszak áldozata lett, hanem elgázosult még október 15-e előtt. Ezt mondja dr. Schmidt...” Mit felel Ön erre?

– Nem is értem az érvelést. Ha valaki az Andrássy út 60. történetét a fókuszba állítva próbálja bemutatni a két egymást követő terrorkorszakot, nyilvánvaló, hogy valahol elkezdi, és valahol befejezi ennek a történetnek a mesélését. Mivel az Orbán-kormány egykor úgy döntött, hogy a Terror Háza Múzeum mellett létrehoz egy holokauszt múzeumot is, s annak lesz feladata a zsidók elleni adminisztratív intézkedéseknek s a zsidóüldözéseknek a bemutatása, ugyanezt nem lehet a mi feladatunkként is megszabni. Csak felvetem, hogy azok, akik nem mulasztották el, hogy ezt rajtunk számon kérjék, miért nem kérték és miért nem kérik számon, hogy miért nem készült el a Holokauszt Múzeum állandó kiállítása. Mikor már 2006 februárját írjuk? Hogyhogy ez nekik nem fáj? Hogyhogy ez nekik nem téma? Hogyhogy nekik nem probléma, hogy az épület már két éve kész és teljesen üres? Tehát ebből is látszik, hogy a történet valójában nem arról szól, hogy mi volt az ő nagymamájának és másoknak a sorsa, akiknek a kálváriája egyébként meg lett említve, mind az első teremben a szövegekben, mind pedig a bemutatott filmekben. Eörsi István egyébként úgy kritizálta ezt a múzeumot számtalan írásában, hogy saját bevallása szerint el sem jött megnézni. Ezt azért szögezzük le! És ez is jellemző a posztkommunista, liberális értelmiségre, de csak Magyarországon. Mert külföldön ezt azért már nem engedik meg maguknak, hogy úgy írjanak valamiről, úgy állítsanak róla bármit is, hogy nem olvassák, nem nézik meg; mert hogy erre nekik nincs is szükségük, hiszen e nélkül is tudják a tutit.

Annyit még elmondanék, hogy az azért nagyon hatásos, amit mi a Terror Háza Múzeumban bemutatunk. Azért is küzdenek ilyen erőbedobással ellene, mert ez a kiállítás megragadta az emberek szívét, ide már több mint másfél millióan eljöttek, és a világ is tudomást vesz róla. Az amerikai sajtókörökben

mindenki tud róla, Németországban, Franciaországban szintén. Az a tapasztalatom, hogy a fogadtatás tükrében Kertész Imre Nobel-díján túl a közelmúlt legnagyobb kulturális sikere a Terror Háza Múzeum.

– *A napokban dicsérték meg az egyik amerikai lapban.*

– A Wall Street Journal-ban hatalmas cikkben dicsérték meg, de Tony Judt új könyvében – A háború után – is van egy fejezet, amelyikben szintén foglalkozik a Terror Háza Múzeummal.. A könyvről a Nation-ben megjelent kritika is említi a Terror Háza Múzeumot. Ez a múzeum tehát benne van a köztudatban, s határainkon túl is fogalom, Nyugaton és Amerikán kívül Indiában is, Brazíliában is, a volt szocialista országokban is... A fanyalgóknak tehát azt tudom mondani: terméketlen fanyalgás helyett, tessék egy jobbat csinálni!

– *Az Ön könyve, ha más formában is, végeredményben ugyanazt a tisztázást végzi, mint ez a múzeum...*

– Nagyon jó lenne, ha a könyvem is ilyen hatásos lenne!

– *... vagy a szintén az Ön irányítása alatt álló tudományos műhelyek, a XX. Század Intézet és a XXI. Század Intézet. Márpedig erre a tisztázásra a jelek szerint nagy szükség van. Elég különös ugyanis, hogy amikor kiderül az Oscar-díjas filmrendezőnkéről, hogy ügynök volt, a magyar értelmiség önjelölt krémje rögtön szükségét látja mellé állni.*

– Tisztázzunk valamit! Szabó István nem ügynök volt, hanem besúgó. Ügynök az, akinek ez a hivatása, munkája. Aki például hírszerző vagy elhárító, és ezért kap fizetést. Aki pedig besúgó, az a hozzá közel állókról jelent. Tegyük már különbséget, mondjuk, Bácskai Tamás között, aki a saját szüleiéről, a rokonairól, a barátairól és a munkatársairól jelentett, és egy olyan ügynök között, aki külszolgálatban volt, és részben ez volt a feladata. Mint ahogy a világ minden országában, minden rendszerben részben mindig ez a feladatuk.

– *Tehát pontosítva a kérdést: amikor kiderült, hogy Szabó István besúgó volt, a magyar szellemi élet önjelölt krémje azonnal kiállt mellette...*

– Ezt se mondanám. Én nem láttam ott a magyar szellemi élet krémjéből senkit. Voltak, akik aláírtak, de közülük csak keveset neveznék a magyar szellemi élet elitjéhez tartozónak. Ők szeretnék, ha mi róluk így gondolkodnánk, de mi nem így gondolkodunk róluk.

– *Éppen ezért fogalmaztam úgy, hogy önjelöltek. Akik alighanem a múltat is védik, amikor Szabó Istvánt védik.*

– De miért kell egyáltalán megvédeni Szabó Istvánt? Ki bántotta őt? Nem bántotta senki! Szerintem Szabó István most kapott egy lehetőséget arra, hogy múltjának ezt a nagyon súlyos részét, amely nyilván nagyon nyomta a szívét, megvallja. Hogy ezzel segítsen magának is, és nekünk is. Hogy épp az ő példáján keresztül érthessük meg, milyen szörnyű korszak volt az, amely

az embereket besúgásra kényszerítette. Mert félniük kellett, mert veszélyben voltak. Mert ha nem vállalják a besúgást, esetleg internáló táborba kerülnek, vagy leültetik őket, vagy kirakják őket az egyetemről, nem tudnak megélni... Tehát szörnyű korszakról beszélünk, az egyik legsúlyosabbról a magyar történelemben. És itt lett volna az alkalom, hogy ezt a szörnyű korszakot a fiatatok Szabó István személyes példáján keresztül érthessék meg. A múltat muszáj megérteni és tisztázni, hogy túlléphessünk rajta. S én biztos vagyok benne, hogy Szabó István ezt a tisztázást meg is fogja tenni. Erre kötelezi őt a tehetsége és az érzékenysége is.

– *Egyelőre azonban ez a kétes szellemi csapat maszatolásra biztatja.*

– Nem kellene maszatolnia, mert ez ő rajta nemhogy nem segít, hanem őt is gátolja abban, hogy ezen túllépjen. Addig nem tud túllépni, amíg különböző fedőtörténeteket talál ki, s ez ráadásul nagyon méltatlan is hozzá. Azt várom tőle, hogy azt mondja, sajnálom, borzalmas volt, azóta sem tudok tőle szabadulni, minden második éjjel erről álmodom. Mert biztos vagyok benne, hogy ez őt nagyon-nagyon mélyen nyomasztja. S mivel ő egy jelképes figurája a magyar kultúrának, próbáljuk meg az ő és a besúgottjainak, sőt, valamennyiünknek ezt a közös tragédiáját a saját okulásunkra, épülésünkre felhasználni.

– *Kanyarodjunk vissza a könyvhöz, bár voltaképp eddig is róla beszéltünk. Adva volt két jó családból származó, „haladó” amerikai... akiket a vészterhes 1949-es esztendőben egyszerre csak kémkedéssel vádoltak meg. Noel Fieldet Budapesten azzal, hogy amerikai kém, Alger Hiss Washingtonban azzal, hogy szovjet kém. Fieldről kiderült, hogy szovjet kém volt, Hiss azonban élete alkonyáig sikeresen védekezett a vád ellen. Aztán jött Ön, s bebizonyította a kettejük között fennálló kapcsolatot. Mi a messze mutató jelentősége ennek?*

– Közvetlenül a második világháború utántól egészen a kilencvenes évekig egyik meghatározó témája volt az amerikai közbeszédnek, hogy Alger Hiss bűnös volt vagy ártatlan. A Hiss-ügy kettészakította az amerikai társadalmat. Sokáig nem tudta felfogni a széles közvélemény, hogy született amerikaiak, fehér protestáns ifjak, a harmincas években a legmagasabb kormánykörökbe és kormányhivatalokba beépülve kémkedtek a Szovjetunió javára. Jó családból származó értelmiségiekről van szó, akik neves egyetemeken végeztek, a Harvardon, a Johns Hopkinson, de hollywoodi forgatókönyvírók és hírességek is voltak közöttük. Általában nem vállalták, hogy kommunisták, még akkor sem, ha beléptek a kommunista pártba. Ők csupán rokonszenveznek a baloldallal, ők csak a „haladás” oldalára álltak, hiszen egy régi álmodat láttak megvalósulni a Szovjetunióban: a tökéletes társadalmat. Ezért az illúzióért nemcsak kémkedtek és dokumentumokat szállítottak Amerikából, de döntő fontosságú külpolitikai kérdésekben jókora befolyásukat is latba vetették. Az

például, hogy Kínában Mao Ce-tung, s vele a kommunizmus jutott hatalomra Csang Kaj-sek ellenében, részben köszönhető e titkos hálózat tevékenységének. Alger Hiss és Noel Field egy időben a külügyminisztériumban dolgoztak. Az előbbi Whitakker Chambers 1948 nyarán az Amerika-ellenes Tevékenységet Vizsgáló Kongresszusi Bizottság előtt azzal vádolta meg, hogy hivatali ideje alatt tagja volt az USA-ban működő földalatti kommunista szervezetnek; miután pedig ő ezt tagadta, azzal is megvádolta, hogy hírszerző tevékenységet fejtett ki a Szovjetunió javára. Noel Field, aki akkor már évek óta Európában dolgozott, a bizottság elé való idézéstől tartva úgy döntött, nem tér vissza az Államokba, hanem Kelet-Európába megy, hogy ott telepedjen le. Itt kötődik össze a két szál a Rajk-peren keresztül.

– Merthogy Noel Fieldet egykor koronatanúnak szánták a Rajk-perben – abban a perben, amelyet az Alger Hiss ellen indított per „kioltására” rendeztek –, és a vizsgálati anyagában Ön utóbb talált egy Hissre vonatkozó, kompromittáló vallomást.

– Sokáig nem is értettem, miért csak olyan sokára és csak Szabad György közbenjárására kaptam kutatási engedélyt a belügy irattárába. Aztán az anyagból kiderült, hogy Field a kihallgatótisztjének arról beszélt, hogy Alger Hiss be akarta szervezni, de azt válaszolta, hogy ő már régóta a szovjeteknek dolgozik. Amikor ezt megírtam egy tanulmányban, a tekintélyes The New Republic című folyóirat közölte az írásomat, de nagy terjedelemben foglalkozott vele a New York Times és a Washington Post is. Amikor Hissről és Fieldről előadást tartottam a New York-i egyetemen, még a csilláron is lógtak.

– Az amerikaiak hálásak lehettek önnek, legalábbis azok, akik meg voltak győződve Alger Hiss bűnösségéről, csak épp a bizonyíték hiányzott a kezükből. Legalábbis egy olyan bizonyíték, amellyel a közvéleményt is meg lehetett győzni.

– Richárd Nixon mint fiatal politikus a Hiss-ügy révén vált ismerté. Amikor az Amerika-ellenes tevékenységet vizsgáló bizottság tagjaként az ügygel foglalkozott, kaphatott olyan információkat a CIA-tól és az FBI-től, amelyek Hiss bűnösségét bizonyították. Ezek azonban titkos adatok voltak, ezért egész életében kénytelen volt elviselni, hogy az amerikai közvélemény számottevő része úgy tekintette őt, mint egy olyan derék, haladó, humanista ember üldözőjét, amilyen Alger Hiss. Nixon meg volt győződve arról, hogy a Watergate-ügyet is ennek „köszönhette”, hisz’ lássuk be, efféle lehallgatások, mint ami elnökként a bukásához vezetett, azelőtt is, azután is elő-előfordulhattak. Hogy végül is milyen sokat jelenthetett neki a felfedezésem, Nixon életrajzírójának soraiból derül ki: „Mielőtt Nixon meghalt, mégiscsak bebizonyosodott, hogy igaza volt. Hiss még fürdött a dicsőségben, amit az »ártatlan« újságcímek felett

érezte, amikor a magyar titkosszolgálatok irattárából megsemmisítő információk kerültek napvilágra. Ezek a dokumentumok Noel Field kihallgatási jegyzőkönyveiből származnak." És így tovább.

– *Könyve pozitív „főhőse” Whittaker Chambers: azon kevesek egyike, aki a szovjetek által beépített emberek közül a kiugrást választotta, vagyis a párt helyett saját országát, saját nemzetét. „Nagy árat fizetett bátorságáért: haláláig gúnyolták, gyanúsították, leszólták, mindennel megvádolták. Kiközösítették.” – írja Ön a könyvében. Nos Chambers megállapítása szerint „...ez a valóságos kis értelmiségi hadsereg úgy csatlakozott a kommunista párthoz, hogy a párt semmi különösebb erőfeszítést nem tett a beszervezésükre.” Mitől nevezhető ez a – szolgálalkú, rövidlátó – értelmiség értelmesnek? S mitől nevezhető ennek a miénk?*

– Ne legyünk igazságtalanok! A húszas években még lehetett hinni abban, hogy a kommunizmus egy jobb jövőt ígér. Azt se felejtjük el, hogy a harmincas évek elején az USA-ban a nagy gazdasági világválság alatt milliók váltak munkanélkülivé, kerültek utcára. Ezek az emberek elhittek, hogy a Szovjetunióban, szemben az USA-val a tervgazdaság megoldást jelent. Nem voltak még azoknak az információknak a birtokában, mint mondjuk később a negyvenes, ötvenes években.

– *De amikor már köztudottá váltak a sztálini rémtettek, amikor folytak az újabb és újabb pártbeli leszámolások, amikor világossá vált a koncepciók perek kiagyalt mechanizmusa, dramaturgiája, onnantól kezdve értelmes, gondolkodó embernek aligha nevezhető az, aki váltig kitartott a Szovjetunió mellett, a kommunizmus ideológiája mellett, s továbbra is a saját országa ellen ügynökösködött.*

– A történelem a maga bonyolultságában sosem mutatkozik meg azoknak, akik nem beleérzéssel közelednek rejtélyes törekvéseihez. Gondoljon arra: egy idő múltán már nagyon nehéz szembe nézni azzal, hogy rossz lapra, rossz ideológiára tettem fel az egész életemet. Hogy egy hamis eszméért elárultam a hazámat, a barátaimat, hogy kockára tettem a magam és mások életét. Aki ezzel nem tud szembenézni, annak marad a vak hit, a szent meggyőződés, hogy bár vannak hibák, vannak szörnyű áldozatok és óriási veszteségek, de ezek mind elkerülhetetlenek és mind elenyészők ahhoz képest, mennyivel szebb jövő vár ránk, ha a világban győz a kommunizmus. Jó példa erre a vakhitre Noel Fieldé. A szovjetek Prágába csalták és letartóztatták, majd később a feleségét is, a kutatására indult testvérét is, és végül a fogadott lányát is. Field eljátszotta a Rajk-féle koncepciók perben rábízott szerepet, leülte szépen a büntetését a kommunisták börtönében, majd szabadságkor politikai menedékjogot kért Magyarországon. Ugyanazoktól, akik

leültették. Cserébe kapott egy berendezett villát, ahol egy darabig gondosan őrizték, magas fizetést, amelyet sokallt s ezért egy részéről önként lemondott, végül pedig állást a Corvina Kiadóban. Első dolga volt feljelenteni Gimes Miklóst, mint nem jó elvtársat, akit aztán 56 után, a Nagy Imre perben, fel is akasztottak; s ugyancsak Field volt az, aki a forradalom után először adott ki angol nyelven egy kommunikét, amelyben fasiszta csöcselékről és ellenforradalomról írt. Magyarán: haláláig bigott hívő maradt, nem lehetett megrendíteni.

– „Ha nem hazudtál és csaltál a Szovjetunióért, soha nem voltál igazi kommunista” – idéz Ön valakit a könyvében. Biztos, hogy vége ennek a világnak? Ma a média és az értelmiség nagy része nem köti oda magát valamelyik párt-hoz, valamelyik törzshöz? Az igazságait innentől fogva ehhez igazítja...

– Nem szabad türelmetlennek lenni! Évtizedeken keresztül egyetlen párt volt Magyarországon, nem lehetett szabadon pártot választani. Csak alig több mint másfél évtized telt el a rendszerváltás óta, ez történelmi léptékkel mérve nagyon-nagyon kevés idő. A posztkommunista országok értelmiségijeit lubickolnak abban, hogy szabadon politizálhatnak, politikai szerepet vállalhatnak. Jó, hogy most már több párt van, hogy szabadon megválaszthatjuk, melyikük mellett tesszük le a voksunkat, s hogy ezek a pártok szabadon és valóságosan versengenek a választók, az állampolgárok és köztük az értelmiségiek kegyeiért.

– Ám miután az értelmiség két táborra, két törzssre szakadt, s mindkettő a maga pártját szolgálja, a két törzs értelmes gondolatai továbbra sem megteremkenyíteni fogják egymást, hanem kioltani. Mert senki nem a gondolatra figyel, hanem arra, hogy ki mondta, hol mondta, s pusztán ez eldönti a róla alkotott ítéletét.

– A pártharcoknak nem kell szükségképpen törzsi háborúknak lenniük. Megint azt mondom, nem szabad türelmetlennek lenni! El kell telnie még egy kis időnek, hogy az értelmiség észrevegye, más az ő feladata, és más a pártoké. Markánsan más. Egyelőre még új nekünk ez a demokrácia nevű játék, mindenki keresi a maga helyét, próbálgatja a maga szerepét. De biztos vagyok benne, hogy jó úton járunk.

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=46595>

Nemzeti Hírháló a semmiből

gondola-interjú Kovács János „mindenessel”

2006. február 17.

2003 őszén néhány magyar internetes levelező összehajolt, és a semmiből létrehozta az országos Nemzeti Hírhálót. Mivel bebizonyosodott, hogy feltétlen szükség van az egyszemélyes döntésre, egy tolnai műszerész magára vette ennek minden előnyét és hátrányát... A Nemzeti Hírháló ma már napi 10-13 hírt, cikket, levelet továbbít, kb. húszezer rendszeres olvasója van, levelezőlisták, hírportálok veszik át küldeményeit. Hogy csinálja, miért csinálja? – kérdeztük Kovács Jánostól, a hírháló egyik alapítójától, ma már mindenestől.

– Én már többször megemeltem a kalapom Ön előtt: szinte hihetetlen, hogy a semmiből ilyen rövid idő alatt megcsinálta és felfuttatta a Nemzeti Hírhálót. Felvázolná ennek az útnak a történetét? Mikor és hogyan vágott bele, és hogyan jutott el idáig?

– Régebb óta vezetek internetes levelezőlistákat vagy alapítóként vagy moderátorként, de 2002-ben fordulóponthoz érkeztem. A választási eredmény okozta csalódásomban csatlakoztam már működő levelezőcsoportokhoz, hogy mások véleményét is megismerhessem a vereség okáról. Ám a véleményalkotás, a vitatkozás lehetőségén túl valami többre, valami hasznosabbra is vágytam. Az információk továbbítása a hirtelen megszaporodó levelezőlisták között kezdett kaotikussá válni: mindenki hozta-vitte, amit talált, és sokszor ugyanazokat a híreket kaptuk meg egyszerre több helyről. Ekkor jött a gondolat, hogy rendet kellene vágni a rendetlenségben, s az információkat jobban hasznosítani, illetve hasznosabbá tenni. Hisz’ a média fő sodrából rendszerint csak egyoldalú hírekhez, illetve véleményekhez lehetett hozzájutni, mondhatnám, vagy balliberálisokhoz vagy Fideszesekhez, de a kettőhöz együtt ritkán, s ami ezeken túl mutatott – például mert túl radikálisnak ítéltettek – azokhoz még ritkábban. Ezen a helyzeten szeretünk volna változtatni. 2003 novemberében Pataki László – a Hírháló névadója – bejelentette, hogy létrehozná a Nemzeti Összefogás Internetes Hírhálót, s ennek elindításához a budapesti Cukor utcai kávéházban jöttünk össze. Itt meg is bíztak a Hírháló tervének részletes kidolgozásával és rendszerbe állításával. 2004 januárjában már működött egy kis szerkesztőség – persze

virtuálisan, mindenki a maga helyén –, s a levelezőlisták tagságából összeállt egy kezdeti olvasótábor, amely megkapta tőlünk a válogatott híryananyagokat. Azonban gondot okozott, hogy gyakran nem tudtunk megegyezni arról, hogy mi fontos, mi nem, mit közöljünk, mit ne. Mivel bebizonyosodott, hogy feltétlen szükség van az egyszemélyes döntésre, magamra vettem ennek minden előnyét és hátrányát, s ez megkönnyítette a további fejlesztéseket. Azóta több levelezőlista is fogadja a Nemzeti Hírháló leveleit, ajánlják egymásnak, továbbítják, másolják, nyomtatják, terjesztik őket...

– A Nemzeti Hírháló nemcsak szemelget, illetve szemléz a magyar sajtóból, de áttekinthetően, kulturáltan tálalja a közlendőket, háttérinformációkat, felméréseket, eredményeket közöl, amihez már komoly webszerkesztés is szükséges. Hány munkatársa van? Vagy teljesen egyedül csinál mindent?

– Vannak segítőtársaim, akikkel megbeszéljük a tennivalókat, lehetőségeket, akik küldik a hírlevélnek valót, kikérem véleményüket, ha valamiben bizonytalan vagyok. Ők a „pksz” levelezőlista tagjai, akiket meghívtam az általam alapított csoportba. A technikai, fejlesztői, szerkesztői és adminisztrációs munkát nekem kell elvégezni, mert magam írta szoftvereket használok. Így olvasóim igényeit, elvárásait is jobban, rugalmasabban ki tudom elégíteni. Mindehhez van egy számítógépem, ennek a jócskán megnövelt kapacitására támaszkodom. És sokat levelezek, hogy ha valamit változtatni akarok, akkor ezt gyorsan megtehessem, ha kell, kiterjedt ismeretségi körömből segítséget kérve. Sajnos egy nap csak 24 órából áll, ezért akadnak még megoldásra váró feladatok...

– Milyen végzettsége van ehhez a szerteágazó tevékenységhez?

– Finommechanikai és rádió-televíziós műszerész szakmám van. A Gábor Dénes Informatikai Főiskolát is elkezdtem 1997-ben, de mivel a hírhálónak szentelem minden időmet, negyedik éve állok „diploma előtt”. Ha most 45 éves fejjel mégis leteszem az utolsó vizsgákat, végre informatikus diplomát szerezhetek.

– Reggeltől estig figyelni a magyar sajtót, a világháló magyar vonatkozásait, iszonyú rabszolgamunka lehet. Nem tart attól, hogy rámehet a magánélete? Hogy rámehet az egészsége? Hogy egyszer csak ki fog dőlni?

– Sajnos a határon egyensúlyozok, hol ide, hol oda átbillenve a döntési helyzetekben. Az egészségem szerencsére rendben van, köszönhetően a spirituális önfejlesztésnek és egyéb technikáknak. Családom – így két középiskolás lányom is –, mi tagadás, gyakran szóvá teszi, hogy miért nem a rendes szakmámmal és munkámmal foglalkozom, ebben az egyébként is romló országos gazdasági helyzetben, ugyanis teljesen kiürültek a tartalékaink. Régebben többször gondoltam arra, hogy befejezem az egészszet, de a

visszajelzések mindig erőt és bátorítást adtak a folytatáshoz. Sajnálám, ha egy nagy úr maradna a Nemzeti Hírháló helyén.

- *Mennyire lehet üzlet egy ilyen hírháló működtetése? Milyen anyagi háttérből tartja fenn? Hirdetők? Önzetlen támogatók?*

- Sajnos most ez a legnagyobb problémám. A teljes anyagi lemerülés miatt kénytelen voltam hozzájárulást kérni az olvasóktól. Ez sem oldja meg a helyzetet, de így is hálával tartozom azoknak, akik vállalják a havi 200 Ft „előfizetést”. Javasolták, hogy csak azoknak szolgáltatssak, akik támogatnak, de erről nagyon nehéz dönten, hiszen közeleg a választás. Égető szükség van a sok ezer ember tájékoztatására, sőt, még több csatlakozóra lenne szükség... Hirdetőkre is gondoltunk, de a hirdetésszerzés, hirdetésszervezés egy külön szakma, s valószínűleg külön embert is kíván. Én ugyan nem üzletnek szántam a szolgáltatást, hanem a lehető legszélesebb hiteles informálásra, de igény szerint bármikor bővíthető a rendszer speciális feladatokra is, üzleti alapokon. Az efféle források híján a Nemzeti Hírháló működtetése, fenntartása egyelőre leginkább saját erőmből és időmből történik, a támogatók lassú gyarapodásával.

- *Voltképp mi hajtja még mindig?*

- Ugyanaz, ami kezdetben. Gyakran tettem fel a kérdést köreimben: Vajon miért nem tudnak az igazságról az emberek? Miért van az, hogy ennyire félre lehet tájékoztatni egész tömegeket az éppen aktuális politikai szempontok szerint? Miért félnek információkkal ellátni őket, hogy aztán ők maguk felelősen dönthessenek? Hozzám is gyakran érkeztek és érkeznek olyan üzenetek, amelyekben azt követelik – leginkább pártérdekekhez csatlakozva –, hogy ilyen meg olyan jellegű híreket, véleményeket ne tegyek fel a Nemzeti Hírhálóra. A visszajelzések azonban egyértelműen azt igazolják, hogy e hírháló olvasói köre zömében szereti a sokoldalú tájékoztatást, s nem azt várja el, hogy mindig csak azt kapja, amivel eleve egyetért. A jövő alakulása szempontjából ennek nagy jelentőségét látom. Kinek-kinek meglehet a maga világlátása, elkötelezettsége – nekem is megvan, a Nemzeti Hírhálónak is megvan –, de fontos, hogy ez ne bezárkózással, hanem a másokra, a világra való nyitottsággal formálódjék.

- *Előnyt vagy hátrány jelent – jelentett – munkája szempontjából, hogy egy vidéki kisvárosban, Tolnán él?*

- A vidéki lét inkább előny, mint hátrány, mert kellően távolról – mondhatnám, a szükséges távolságtartással, tárgyilagossággal – tudom megítélni egy-egy hír vagy vélemény fontosságát, igazságtartalmát. Nem a médiavilág hat rám fizikai valóságként, hanem a környezetem életmódjának, az itt élő emberek véleményének alakulása alapján érzékelem, követem a változásokat. Civil munkám folytán – amíg elkészül a hozott eszközök, műszerek

javítása – gyakran adódik lehetőségem a politikai helyzetről, a közös dolgainkról beszélgetni.

– *Mennyire lett nevezetes ember Tolnán? Büszkék Önre, csudabogárnak tartják, vagy éppen ellenségnek?*

– A szakmámnak köszönhetően sokan ismertek már a hírháló előtt is. Egyszer a helyi képviselőséggel is megpróbálkoztam, de nem sok energiát fektettem bele, mert nagyobb dologra vágytam, mint az efféle küldetésre. Arról nincs tudomásom, mennyire ismerik a városban a Nemzeti Hírhálót, mindenestre itt nagyon erős a szocialisták iránti szimpátia, az önkormányzatban 80%-os képviseletük van. Jó lenne, ha ez ősszel majd megfordulna. Különben felajánlottam a hírhálót a város népszerűsítésére, de nem vették igénybe a lehetőséget. Tudnak a hivatalban híradásaimról, de ennél többről nincs információ. Emberileg barátságban vagyok mindenkivel, ellenségeimről nem tudok.

– *Mit jelent Ön számára a függetlenség? Nem lenne-e könnyebb becsatlakoznia valamelyik politikai párt erőterébe?*

– Rendszerváltáskor MDF-tag voltam a helyi szervezetben, majd némi szünet után a Fideszt erősítettem. Ma már nem pártokban gondolkodom, hanem egy olyan közösségi formában, amelyben nem az elszabadult versenyt, a tolakodást részesítik előnyben, hanem a békés egymás mellettélést, az egymás tisztelését. Sajnos nem erre látom a haladási irányt. Ezért inkább mint kívülálló próbálok tevékenykedni a magam módján. Mennyivel könnyebb lenne a nép sorsa, ha nem egymás legyőzésére fordítódna minden pénzünk és energiánk.

– *Mi a legkellemetlenebb, legfárasztóbb, legkiábrándítóbb része a munkájának?*

– A legrosszabb dolog az a tény, hogy a hírhálózás előtt sokkal könnyebb volt életem, akár a családit tekintem, akár a társaságát. Nagyon nehéz növekvő elvárásoknak növekvő anyagi nehézségek mellett emelkedő színvonalon megfelelni. Ráadásul a környékemen élők nem tartják annyira fontosnak ezt a foglalatosságot, egyszerűen internetezésnek, szórakozásnak veszik.

– *Mi a legkellemesebb, leginkább szívet melengető? Szövődnek-e barátságok? Egymásra akadnak-e sorstársak?*

– Igen gyakran reagálnak a hírlevelekre, ami későbbi barátságához vagy munkakapcsolathoz vezet. Üzenetek továbbításakor „elvegyülök” a virtuális társalgók között. Sokan gratulálnak, bátorítanak, köszönik és kitartásra ösztönöznek. Ezeket a leveleket elteszem, és ha éppen lankad a kedvem, az erőm vagy a hitem, akkor újraolvasom őket. Különben megfigyeltem, nem egyszer fordult elő, hogy amikor éppen nagyon kedvesezgett voltam, mint egy isteni sugallatra, váratlanul megkeresett valaki, vagy történt valami

olyan esemény, aminek segítségével túljutottam a holtponton. Az új és régi barátok is támogatnak, sokszor segítenek jó tanáccsal. Munkám során sokan csatlakoznak hozzám és rendszeresen küldenek ollózott vagy első kézből származó híryananyagokat. Hálával tartozom ezekért.

- Egy manapság megkerülhetetlen kérdés: mit tippel? Tolnán kik fognak győzni az országos választáson? Ha nem az Ön számára rokonszenves pártok, nem fogja-e úgy érezni, hogy erőfeszítése teljesen hiábavaló volt?

- Remélem, a nemzeti radikálisok megerősödnek annyira, hogy segítségükre lehetnek a polgári oldalnak. Nagyon itt van már az ideje egy igazi, felvilágosult rendszerváltásnak, az előző rendszerből visszamaradt tabuk nélkül, a felelősök és bűnösök méltó helyre juttatásával. Egyébként pedig a pártok szereplésétől függetlenül végzem tovább az építkezést, ameddig csak bírom, s ameddig szükség van rá – mert hiszek Magyarország feltámadásában!

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=46645>)

Egy kóbor kutya nyílt levele Gyurcsány Ferenchez

2006. február 20.

Mi lesz – kérdezte a Vasárnapi Újság ügyes riportere –, ha a mentelmi bizottság elnöke nem indít vizsgálatot Gyurcsány Ferenc vagyonyilatkozata ügyében? Ezt feleltem: nem fogok keckeckedni. Elég nekem az, ha a kormányfő tisztában van azal, hogy még neki sem lehet büntetlenül bármit megcsinálni.

Az elhangzott riportból ez a kérdés és ez a válasz kimaradt. Talán azért, mert nem fogalmaztam elég pontosan: nem azt akartam kifejezni, hogy számítok rá, jogi értelemben, bíróságilag el fogják marasztalni – akár még sítire is vágnák –, hanem csupán azt, hogy a nyilvánosság őrző szeme rajta (is) ott van (nem csak Orbán Viktoron).

Nem, egyáltalán nem vagyok olyan naiv, hogy azt hinném, a mai nagyágyúk közül az elkövetkező időkben bárkit is el fognak jogilag, törvényileg marasztalni. Nem fognak. Az egész rendszerváltás a tisztázás helyett a régi és az új (vagy akár: régi-új) hatalom osztozkodásának, alkudozásának (akár: paktumának) jegyében folyt, kéz kezet mos alapon. S ahogy Horn Gyula nyugodtan mondhatta, hogy „Na és”, ugyanúgy Medgyessy Péter szocialista kormányfő-jelölt is nyugodtan kijelenthette a 2002. évi választások küszöbén, hogy becsületesen megdolgozott a 100.000 dollárjáért, amelyet – családi vállalkozása – a Gresham-palota építetőjétől, a Gresco Rt.-től kapott. Miért is? Azért, hogy „meggyőzze” Budapest főváros V. kerületének szocialista képviselőit: megbízója számára kedvező döntést hozzanak.

A kedvező döntés ugyan megszületett, a magyar igazságszolgáltatás azonban nem látta bizonyítottnak, hogy befolyással való üzérkedés történt; inkább azt vélelmezte, hiba csúszott a szerződésbe, valójában nem „meggyőzésre” akart vonatkozni a megbízás, inkább csak ismertetésre, tájékoztatásra... Mit is nyilatkozott Kolláth György alkotmányjogász az ügy kapcsán? „A közélet szereplői ilyen jellegű és súlyú cselekményeket nap mint nap elkövetnek”. Majd azt is hozzátette, hogy „eddig mindössze két esetben indult rendőrségi nyomozás befolyással üzérkedés címén”.

Szóval miért is lettem volna olyan hiszékeny, hogy majd éppen Gyurcsány Ferencnél fog megváltozni a „trendi”? A kayaibrahimos és postabankos ügyek

óta azt is tudhatjuk, hogy akárki legyen is a legfőbb ügyészi poszton, neki sem nagyon akaródzik borítani, mert akkor minden borulna. Gyurcsány Ferenc tehát az égadta világon mindent meg fog úszni (legalábbis jogi tekintetben), egész egyszerűen azért, mert ma a politika erősebb az igazságszolgáltatásnál, és rendőr, ügyész, bíró egyaránt úgy véli, miért épp ő iparkodjék tisztába tenni a dolgokat, miért pont ő vigye el a balhét, miért ő egye meg a feketelevest, melyet valójában a politikusok főztek egymással nagy egyetértésben.

Meg különben is.

Mit akarjon, mit erőlködjön a magyar demokrácia kicsiny polgára, tisztségviselője, amikor a demokráciák demokráciájának, Nagy-Britanniának a kormányfője veszi a fáradságot, s csak azért ideutazik, Európa túlsó felére, hogy megtámogassa Gyurcsány győzelmét? Ha neki, e szimbólumnak tökéletesen megfelel a mi Ferink, mi a fenét fanyalgunk mi? Ha Tony Blair simán elfogadja, hogy kormányfőnk meghívja otthonába (avagy: magától értetődőnek veszi, hogy kormányfőnk el fogja fogadni üzleti ajánlatát, övék a Budapest Airport, cserébe jön hozzá kampányolni), akkor mi a fészkes fenét remélhetünk mi itt még tisztesség dolgában?

Mondhatnám, semmit.

De nem igaz.

A Tony Blair-ek és a Gyurcsány Ferencek azt fedezték fel, hogy a demokrácia díszletei között könnyebben és olcsóbban lehet orruknál fogva vezetni a népet, mint diktatúrában. Hogy szedhette volna meg magát Kádár alatt ennyire Gyurcsány, mint demokráciánkban? Hogy hivatkozhatott volna jogi pontatlanságokra azok után, hogy három évig átvágta a hatóságokat? Hogy seftelhetett volna ilyen könnyűszerrel állami javakkal? Hogy engedhette volna meg magának, hogy az ország egyik leggazdagabb embereként vagyonynyilatkozatában csupán egy 50 négyzetméteres pápai lakást tüntessen fel ingatlanként, közben pedig luxususzodát és hasonlókat építsen színlelt vállalkozásban, és ennek eredményeképp „saját cégétől bérlő saját cége által saját pénzen épített saját uszodáját”, anélkül, hogy az igazságszolgáltatás ezen a legcsekélyebb mértékben is fennakadna?

Sehogy.

De most demokrácia van. Jogállam. Legalábbis a díszletet tekintve. Ezért aztán e díszletre ezeknek a mutatóványosoknak elengedhetetlenül nagy szükségük van. Gyurcsány Ferenc e nélkül nem illeszthetné össze gondosan ujjbegyeit, nem vághatna olyan ájtatos képet, s nem mondhatná el, mélységes felelősségérzettől csordultig átitatva, országnak-világnak: „nem lehet kóbor kutyákat kikergetni az utcákra, hogy azok rágalommal szórják tele az országot és megvádolják a miniszterelnököt”.

Nos, az egyik rágalmazó, az egyik kóbor kutya, ugyebár, én volnék.
Aki ártatlanul vádoltam volna őt.

Aki „nyilvánvalóan alaptalanul” gondoltam, hogy Gyurcsány Ferenc nem vallott be mindent vagyonynyilatkozatában. Géczi József Alajos, az országgyűlés mentelmi bizottságának elnöke legalábbis így fogalmazott elutasító határozatában: „a vagyonynyilatkozattal kapcsolatos eljárás megindítását nem rendelem el, a kezdeményezést, mint nyilvánvalóan alaptalant elutasítom”.

Biztos, ami biztos, határozata megalapozásához beszerezte „a köztisztviselői vagyonynyilatkozat-tétel kérdésében hatáskörrel rendelkező Belügyminisztérium szakmai álláspontját” is. Ma Magyarországon a politika bármilyen szakmai álláspontot be tud szerezni, mely büntetlenül futni hagyja kiváltságosait. Nagyon-nagyon ingatag ez a demokrácia-díszlet, helyenként máris szét van teljesen rohadva – lám, a teméntelen törvény nem annyira az ország működését, mint inkább az ügyeskedők kibújását szolgálja.

Nem egyszer a saját magunkét.

Jóformán már mindannyiunkét – hogy világos legyen.

Ezért ez a díszlet elkerülhetetlenül össze fog omlani.

De még áll. S amíg áll, ki kell használnunk.

Kóbor kutyák, vonítsunk, ahogy csak kifer a torkunkon!

Gyurcsány Ferenc, legyen ez a vonítás egy neked szóló nyílt levél.

1) Tényekkel cáfold meg ország-világ előtt, hogy nem igaz, amit Matolcsy György, a Fidesz gazdaságpolitikusa állít: a magyar gazdaságnak ma 100 forint megtermeléséhez 150 forint hitel felvételére van szüksége.

2) Tényekkel, számokkal igazold, hogy az államháztartás óriási hiánya, az államadósság óriási mértéke nem fenyeget gazdasági helyzetünk összeomlásával, nem kíván a magyar állampolgárokkal szemben drasztikus megszorításokat, tőlük fájdalmas lemondásokat.

3) Anyád életére esküdj meg, hogy ha a romlás mégis bekövetkezne, dübörgő gazdaságos hazugságaidért, szemfényvesztéseidért bocsánatot kérsz a magyar néptől, vagyonod neki szétosztod, s még így nincstelenül sem követed elődjaid példáját, akik miután kedvükre kikísérletezték magukat rajta, az igazi övéikhez, külhonba távoztak.

Ha mindezt megteszed, cserébe ünnepélyesen én is megígérem – akár anyámra, akár gyermekeimre esküdve:

Ha most megint Te lennél a miniszterelnök, s a romlás, a gazdasági katasztrófa – mondjuk tíz éven belül – mégsem következne be, a széles nyilvánosság előtt fogom elismerni, hogy minden ellened szóló szavam pusztán rágalom volt. Szó szerint megszagatom majd a ruhámat (ha nem lesz romlás, úgyis telik másikra), s mindenki által jól hallhatóan ki fogom jelenteni: Igen tisztelt

miniszterelnök úr, kedves Gyurcsány Ferenc, én öntől ezennel, tiszta szívből bocsánatot kérek.

Előbb azonban még te lépsz.

Varga Domokos György,
a gondola.hu főmunkatársa

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=46676>)

Kapcsolódó cikkeink

- > Nem indul vagyonynyilatkozati eljárás Gyurcsány ellen*
- > A miniszterelnöknek el kell számolnia*
- > Biztos jön az MSZP közleménye, csak késik – gondola segítség*
- > Megérkezett a kezdeményezés a kormányfői vagyonynyilatkozati eljárásról*
 - > „Gyurcsány segítse a vagyonynyilatkozati eljárást!”*
 - > Készülnek a vagyonynyilatkozatok – A köztársasági elnök már túl van rajta...*

Díszzsídózás és antiszemitizmus

2006. március 6.

Rogán Antal, a Fidesz kampányfőnöke bejelentette, hogy Pásztor Tibor szocialista önkormányzati képviselő internetes naplójában a Fidesz díszzsídójának nevezte az ellenzéki párt alelnökét. Pásztor Tibor később elnézést kért Deutsch-Für Tamástól és mindazoktól, akiket megjegyzésével megbántott. Az V. kerületi képviselő ugyanakkor hozzátette: az ő esetében, aki nyíltan vállalja zsidó identitását, képtelenség antiszemitizmusról beszélni.

Valóban képtelenség?

Nos, attól függ, mit értünk antiszemitizmuson.

Ha fajgyűlöletet – tehát a „zsidó faj” gyűlöletét –, akkor alighanem igaza van írásunk alanyának; nincs miért kétségbe vonnunk, hogy zsidó lévén, nem gyűlöli a zsidókat.

Csakhogy: Csurka István sehol nem adta bizonyosságát, hogy a zsidót mint fajt gyűlölné; írásaiból, nyilatkozataiból megítélve semmi baja a hétköznapi „kis” zsidókkal; azokkal van, akiről úgy véli – többé-kevésbé titokban, özszeesküvéssel –, a világ sorsát igazgatják. Faji értelemben tehát még Csurka sem antiszemita.

Ha antiszemitizmuson zsidóellenességet értünk, már eggyel bonyolultabb a helyzet. Ha Csurka nem beszél is a kis zsidókról, ha nem foglalkozik is velük, a zsidók szerepének démonizálásával minden zsidóval szemben növeli (növelheti) az ellenérzést, a gyanakvást, ilyen értelemben határozottan kárt okoz általában a zsidóságnak, tehát helyénvaló antiszemitának – értsd: zsidóellenesnek – nevezni. Hogy egyáltalán marad bennünk halovány kétség az ítéletet illetően, ez csak azért van, mert fülünkben cseng Heller Ágnesnek a televízió nyilvánossága előtt tett egykori kijelentése, már hogy „nem baj, hogy antiszemitizmus van Magyarországon, mert ez fékezi a zsidók asszimilálódását”. Ha ez igaz, hogy fékezi, és az is igaz, hogy nem baj, akkor Csurkát ugyebár mégsem helyes antiszemitizmussal vádolni, hiszen ő eszerint éppen hogy jót tesz a zsidók ama részének, amelyik nem lelkesedik a fajták (?), fajok (?), népek (?) keveredéséért.

Vessük el azonban ezt a kissé meglepő – bizonyos értelemben nagyon őszinte, más értelemben pokolian cinikus – felfogást az indirekt hasznosságot illetően, s a közvetlen károkozást (rossz színben való feltüntetést, ellenérzés-keltést, hergelést, uszítást) tekintjük továbbra az antiszemitizmus (mint zsidó-ellenesség) lényegének, illetve szükséges kritériumának.

Így most már csak annak tisztázása marad, hogy minden „ellenesség” biztosan károkozás-e, illetőleg minden „károkozás” feltétlen bűnös dolog-e. Ha Heller Ágnes – és a hozzá hasonlók nem tudni mekkora szellemi halmaza – örül annak, ha nincs keveredés, ez csak úgy képzelhető el, hogy éppenséggel van eleve elkülönülés magyar és magyar között, mégpedig a jellemzően zsidó identitásúak és a jellemzően nem zsidó identitásúak között. De ha van ilyen elkülönülés, akkor ennek minden bizonnyal kulturális, sőt, politikai különbségekben is meg kell mutatkoznia, azaz a jellemzően zsidó identitásúak akarhatnak lényegesen más kulturális és politikai irányt venni, mint a nem zsidó identitásúak. De ha akarhatnak, akkor a jellemzően nem zsidó identitásúak, ám határozottan magyar nemzeti érzelműek nemcsak eleve zsidóellenességből (tehát antiszemitizmusból), hanem önvédelemből is szembeszállhatnak eme akarattal és törekvéssel (lásd Csoóri Sándor hajdani Nappali Holdját); ebben az esetben viszont az ellenesség máris nem tekinthető bűnnek, semmiképp nem helyes tehát azt a kifejezést alkalmazni rá (vagyis az antiszemitizmust), amelyet a bűnök bűnére alkottak.

Megfordítva eme tételt: önvédelemről – s a bűnös antiszemitizmus nem létéről – csak akkor beszélhetünk, ha valóban van ki ellen védekezni, ha valóban vannak olyanok, akik származásilag és identitásilag élesen megkülönböztetik a „zsidót” a „magyartól”. De ha vannak is ilyenek, s ha emiatt jogosnak tekinthető is az önvédelem, a „zsidóellenesség”, akkor is igaz, hogy ez a fajta védekező ellenesség mindig generálhat olyan ellenességet, amely már nem a másik csoport jellemző identitására (sajátos szándékára, törekvésére) irányul, hanem a származására. Vagyis bűnös értelemben antiszemita.

Csakhogy a bűn elkövetésének felelőssége itt már igencsak megoszlik. Mert ki a bekövetkező kár legfőbb okozója?

Nem lenne helyes bűnösnek tekinteni azokat, akik kisebbségként – határozottan zsidó identitásúként – a saját identitásuknak megfelelő világot szeretnék kialakítani maguk körül. De ugyanígy nem lenne helyes bűnösnek tekinteni azokat, akik többségként – határozottan magyar identitásúként – csak addig a határig nézik szívesen bármely kisebbség akaratának érvényre jutását, ameddig – vélekedésük szerint – a többség életének, kultúrájának

gazdagodását vonja maga után, nem pedig határozott romlását. Annál inkább bűnösnek kell tekinteni azokat, akik ördögi ténykedésükkel ott akarnak különbségeket felmutatni, ahol nincsen. Ahol nem áll élesen szemben egymással zsidó és nem zsidó identitás. Ahol – akinél, akiben – a zsidó éppen annyira magyar is, ahol a magyar éppen annyira zsidó is.

Mint például Deutsch-Für Tamás esetében.

Pásztor Tibor nem azzal követett el főbenjáró bűnt, hogy számon tartja, ki zsidó, ki nem. Ha csupán azt mondta volna Deutsch Tamásra, hogy „zsidó”, talán még joggal védekezhetett volna is úgy, ahogy védekezett: lévén ő is zsidó, képtelenség őt antiszemitának bélyegezni. Csakhogy ő ennél sokkal rútabb dologra vetemedett: díszzsidónak nevezte politikai ellenfelét.

Ezzel ugyanis azt juttatta végletesen kifejezésre, hogy zsidó csak akkor ülhet meg egy „nemzetinek”, „magyarnak” tekintett-hirdetett pártban, ha ő a kivétel, a kilóra megvett, az áruló – a díszzsidó. Ha Pásztor Tibor ezt komolyan gondolja, akkor mindazoknak védekezni valójuk van vele – és Heller Ágnessel meg a hasonló felfogásúakkal – szemben, akik óvni akarják Magyarországot egy, magukat a többségtől határozottan elhatárolni („kirekeszteni”) igyekvő kisebbséggel szemben. Ha viszont Pásztor Tibor ezt a díszzsidózást nem gondolná komolyan, csupán a választók ama halmazának akart üzeni, amely tényleg meg van verve az igazi, faji alapú antiszemitizmussal, akkor bizony ő egyszerre két nagy bűnt is elkövetett.

A politikai előnyszerzés kedvéért mások származását firtatta, azaz zsidózott egyet. Így remélve, hogy a megrögzött antiszemita közül néhányan majd nem szavaznak a Fideszre, hiszen, lám, zsidó az egyik alvezér. Pásztor nemcsak politikai tetűnek tekinthető emiatt, de határozottan butának – tudatlannak – is, hiszen a faji alapú antiszemitizmus nagyon korlátozottan van jelen Magyarországon, a jónépnek jobbra nem a Deutsch-fajtákkal (azaz a zsidókkal) van baja, hanem a Pásztor-félékkel (azaz a Pásztor-módra gondolkodókkal). Éppen ezért a firtatás (zsidózás) nyomán alighanem kevesebb szavazatot veszít majd a Fidesz, mint amekkora veszteséget a visszafelé elsült fegyver okoz gazdájának.

Pásztor másik nagy bűne pedig, bizony, a valóságos zsidóellenesség – a valóságos kár, amit díszzsidózásával a magyarságnak és benne a magyar zsidóságnak okozott. Pásztor a fellépésével mindenképpen azt a képet erősítette a közgondolkodásban, hogy itt mégis csak vannak olyan kiváltságosok, akik megkülönböztetik magukat a magyartól, akik szóvá teszik, ha a fajtájuk a magyarral keveredik. És nemcsak kiváltságosak ők, de igen fontosak is lehetnek, mert pártelnökök, lám, nem kívánja „cenzúrázni” őket, holott ha a másik oldalon fordul elő bármiféle zsidózás, akkor akár Washingtonig is kiszaladnak

a példás büntetés harsány követelői. Egy-egy ilyen akció után sokat kell dolgozni azon, hogy a jónép belássa: a zsidók többsége éppen olyan jó magyar, mint akár Deutsch-Für Tamás, és a nem-zsidók között éppen annyi politikai és erkölcsi nulla van, mint amilyen nevezetesen Pásztor Tibor.

(<http://gondola.hu/cikk.php?szal=46961>)

Kapcsolódó cikkeink

> Rogán: Magyarországon senki nem zsidózhat

> „Zsidózik” az MSZP? – a Fidesz magyarázatot vár

Volt nékünk, volt nékünk egy rendszer-változásunk...

Zöldi László: Lefülest mondatok

2006. március 12.

Szeretem forgatni azokat a könyveket, amelyek egy-két mondatos idézetek sok-sok apró mozaikjából állítják össze a teljes képet. Ez a kép, persze, a valóságnak rendszerint így is csak egy-egy vékony szelete, s hogy ez végül is milyen jelleget ölt, függ a válogatástól, a válogató lelki világától. De mert mégiscsak eredeti idézetek sorjáznak szépen egymás után, az olvasónak megadatik a felemelő lehetőség: anélkül, hogy előzőleg a bányászás, kutatás fáradságos, időrabló munkáját el kellett volna végeznie, a lába (szeme) elé szórt kincsekből (valóságdarabkákból) olyan világot állít össze magának, amelyet akar.

Éppen ezért lehet(ett) egyformán élvezettel szemeztetni például a balliberális (antinacionalista) tábor 2000. évi sérelemgyűjteményét (Antiszemita közbeszéd Magyarországon 2000-ben) és Tóth Gy. Lászlónak, Orbán Viktor egyik főtanácsadójának 2000-ben megjelent kötetét, amelyben a magyar sajtóból idézi azokat a balliberális véleményeket, amelyek szerint a nemzeti erők szalonképtelenek, antiszemiták, fasiszták, szélsőségesek. (Politikailag korrekt. Balliberális eszmefuttatások határok nélkül.)

Az efféle dokumentatív gyűjtemények egyébként rendszerváltozásunk egy különös paradoxonának örökbecsű megtestesítői. Az egyik oldal harcosai fáradságot, pénzt nem kímélve összegyűjtik és terjesztik a másik oldal, tehát az ellenség gondolatait. Elrettentésképpen. Oly távol állnak ugyanis egymástól a két fél megítélései és érzései, hogy elegendőnek tűnik a másikéit csupán felmutatni ahhoz, hogy abszurditását, valótlanágát, igazságtalanságát demonstrálni lehessen.

Élvezet ide, élvezet oda, ezek a féloldalas kiadványok mindig hagynak azért egy kis űrt, hiányérzetet az emberben. Hiába teljességre törekvő gyűjtemények, a szemelvényekből mégis csupán egy torz világ áll össze. Mintha az elvarázsolt kastélyban hol az egyik, hol a másik torzító tükör előtt állnánk meg, s hol nevetségen hosszúak és soványak, hol pedig mulatságosan alacsonyok és kövérek lennénk, ám igazából sohasem ismerhetnénk teljes magunkra.

Zöldi László most megjelent könyvének, a Lefülest mondatoknak éppen az a páratlan értéke, hogy a kurta sajtóidézetekből, csodák csodájára, teljes rendszerváltozásunk teljes tükörképe összeáll. Csodaként, persze, csupán azért élhetjük meg, mert nincs előzménye. Ha valami velejéig sajátja a magyar de-

mokrácia immár több mint másfél évtizedes formálódásának, az éppen a törzsi háborúskodás, a szellemi táborok látványos, végletes elkülönülése. Jószerivel bárki, bármit mond az elmúlt tizenvalahány évről, az bizonyosan saját magáról is szól: ítéletei, válogatásai, elhallgatásai rögtön elárulják, melyik táborhoz tartozik. Az egyetlen kivétel, akivel eddig találkoztam, éppen Zöldi László.

Ezért tud üdítő olvasmány lenni tartalmas kis zsebkönyve, amelyben „művészek, politikusok, újságírók, írók, sportolók és egyebek”, azaz rendszerváltozásunk közszereplőinek figyelemre méltó mondásai szerepelnek. Nehéz volna biztosan megmondani, hogy ezek közül melyek igazán szellemesek, melyek lesznek örökbecsűek, melyek tekinthetők aforizmának, szállóigének, s melyek csak egyszerűen butaságnak; de éppen ez is a könyv egyik nagy erénye. Zöldi semmilyen módon – akár megjegyzésekkel vagy módszeres selektálással – nem törekszik arra, hogy a tárgyilagosság bármiféle mesterséges látszata mögött bárkit is befolyásoljon, manipuláljon, titokban erre vagy arra tereljen. Szigorúan az ABC sorrendjében következnek az egyes szereplők, s bár a szerzőnek vannak „kedvencei”, akiktől másoknál bővebben idéz, ezek között éppen úgy vannak – a közvélekedés szerint – „jobboldaliak”, mint „baloldaliak”; s még bővebben olyanok, akik sehova nem sorolhatók.

És éppen ezért tudja ez az idézetgyűjtemény olyan meghökkentően pontosan visszaadni rendszerváltozásunk közérzetét, hangulatát. Kinek-kinek, persze, a magáét! Érdeklődése, fogékonysága szerint. A játék kedvéért iderajzolom a közel kétezer idézetből válogatva az én Magyarországom – tudván tudva, hogy pontosan még egy ilyen kép senki másban nem fog kialakulni.

(rendszerváltás?)

Nehéz elképzelnünk, hogy éppen azok formálnák a kapitalizmust emberarcúvá, akiknek ez a szocializmussal sem sikerült. *(Lezsák Sándor)*

A régi káderek visszatérésétől nem kell tartani, mivel sokan nem is mentek el. *(Géczi József)*

Magyarországon ugyanúgy szocializmus van, mint volt, csak engedélyezték a kapitalizmust. *(Szilágyi János)*

A régi rendszer nem azzal bünteti az újat, hogy ellenáll, hanem azzal, hogy ráhagyja a módszereit. *(Pozsgay Imre)*

Aki benne van a pakliban, azé a demokrácia. *(Maczó Ágnes)*

Amikor egy országban nagy a vesztesek száma, ott a nyertesek sem érezhetik biztonságban magukat. *(Pozsgay Imre)*

A hangulat nagyjából így jellemezhető: idehaza minden meccsen van huszonkét ragyogóan felkészített labdarúgó, két szenzációs edző és három hülye. *(Puhl Sándor)*

(pénzisten)

Kis ország vagyunk, de nagyokat markolunk. (*Bauer Péter*)

Aki veszít, biztosan minden szabályt betartott. (*Tamás Pál*)

Korunk hőse fél lábbal a mennyországban, fél lábbal a sitten van. (*Temesi Ferenc*)

Csak az doppingol, aki lebukik. (*Egerszegi Krisztina*)

Aki ma szabadúszó, annak egyik szakmája a pénzbehajtás. (*Temesi Ferenc*)

A hatalom ott van, ahol az aláírás meg a pénz. (*Udvaros Dorottya*)

Most a pénz csinálja azt, amit régen a hatalom. (*Cseh Tamás*)

A színházból a büfét és a pénztárt szeretem legjobban. (*Bajor Imre*)

Most árubőség van, minden kapható, amire nekem nincs szükségem. (*Bertha Bulcsu*)

A legvidámabb barakk az egyik pillanatról a másikra átalakult a legszomorúbb shopping centerre. (*Csepeli György*)

Csak egyszer megengedhetnék magunknak, hogy úgy éljünk, mint ahogyan élünk. (*Blaskó Péter*)

Nem irigylem a fiatalokat, mert övék a jövő. (*Kállai Ferenc*)

Ha az ember régi-magyaros vendégszeretetre vágyik, legjobb, ha átmegy Ausztriába. (*Bertha Bulcsu*)

(hazudunk éjjel...)

Mindig az a veszélyes demagóg, akitől eleinte nem félünk. (*Kornis Mihály*)

Ritkán születik jó vers, ha a költő az üres papírra legelőször a saját nevét írja fel. (*Balla D. Károly*).

Mielőtt megszólalnál, gondold végig, hogy amit mondanál, szebb-e, mint a csend, amit meg akarsz törni. (*Jung Zseni*)

A hazugságok mindig kiderülnek, de beválnak. (*Kvári Sinkó Zoltán*)

Megtisztelőbb, ha valakit bűnözőnek gondolnak, mintha butának. (*Szabó István*)

Nem olvasok újságot, nem nézek televíziót. Megelégszem a múlt hazugságaival. (*Szabó Ildikó*)

Nem azt kunszt megjósolni, hogy milyen lesz a jövő, hanem hogy milyen lesz a múlt. (*Pozsgay Imre*)

(szolgalelkünk)

Tudja, sokan nyalták a fenekemet. Ha az beszélni tudna... (*Berecz János*)

A Szovjetunió segge után nálunk most Amerika segge a legfontosabb tényező. (*Bertha Bulcsu*)

Magyarországon a keleti hülyülést a nyugati hülyülés váltotta fel. (Faludy György)

Nem kell előre fölnyalni a brüsszeli küszöböt. (*Pozsgay Imre*)

(szabadtalan sajtó)

A közszolgálatosság a Magyar Televízióknak olyan, mint vénlánynak a szüzesség. (*Boda István*)

A Magyar Televízió inkább párt, mint televízió. (*Para-Kovács Imre*)

Kikötésem azért van: a velem folytatott vitában én is szót kaphassak. (*Fekete Gyula*)

Nézzé, én pontosan tudom, hogy ez az ország MTK-Fradi meccsből áll. (*Kállai Ferenc*)

Magyarországon nem szövegeket közölnek, hanem szerzőket (*Szócs Géza*)

A törzsi háború megosztja a magyar újságíró-társadalmat. Még szerencse, hogy a szellemi igénytelenség egyesíti. (*Zöldi László*)

Lassan a színészek helyét is politikusok foglalták el a képernyőn. (*Halász Judit*)

Az Operaház egy nagy hajó. Ha rángatják jobbra vagy balra, akkor ingadozik, nekünk pedig egyre gyakrabban kell hánynunk. (*Szinetár Miklós*)

Ha a hatalomhoz túl közel megy az író, megég, ha túl távol tartja magát, megfagy. (*Bertha Bulcsu*)

Sajtószabadság akkor lesz Magyarországon, ha az el nem kötelezettségből legalább olyan jól meg lehet élni, mint a székértolásból. (*Wessely Gábor*)

(Magánélet)

A szex a nőknek fontosabb, nekünk, férfiaknak pedig sürgősebb. (*Sáringer Károly*)

Az nagyon jó dolog, hogy csak szeretni kell az unokákat, nevelni nem. (*Novák Dezső*)

Az építész feladata, hogy az eget és a földet összekösse. (*Makovecz Imre*)

(*Zöldi László: Lefülelt mondatok. Kaján Tibor rajzaival. Pallas Könyvek 2006. A szerző a Klubháló nevű internetes újság főszerkesztő-helyettese*)

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=47085>)

Keresetlen kampánytanácsok 1.

2006. február 25.

Ezen a kampánytanácsokon a gondola egy árva fillért sem keres, leginkább ezért keresetlenek. No meg azért, mert nem keresgélünk hozzájuk díszítő, tompító elemeket: ami a szívünkön, a szánkon.

Dobrev Klárának

Maradjon, ahogy van! Ne változtasson semmit! Ezen az IQ-n, ilyen média-díszlet között a jónép vevő erre a nagyasszonyi eleganciára, átszellemült, civil ártatlanságra. Nagyon jók az arányai, a kutyának se tűnik fel az a kiszámítottság, kimódoltság, mesterkélttség, amellyel a „gátlástalan, hiperaktív, csörtető-törtető” férjét, Ferencet ellenpontozza. Nyertes stíluson ne változtass! Nem kell félnie, hogy a profi módon előadott műsoráról bárki is arra asszociálna, hogy nem hiába, jó családból származik, ahol a titkosszolgálati mélységű és alaposágú tréningezésnek megvan a maga szép hagyománya. A jónépnek pontosan annyi szeme van az ilyesmire, mint a vak egérnek. Annál mohóbban issza azt a kellemet, amit Ön folyamatosan magamagából sugározgat. A folyamatosan szón van a hangsúly, a zökkenőmentességen. Lehet, hogy a véletlen műve, lehet, hogy nem, de ez a vidéki rendőrségre betelefonáló rejtelmes ismeretlen, aki szorosan az Ön nyomában van – no és persze szegény Ferencnek is, no meg az egész baloldálnak, amire ugyebár a rendszerváltás kezdete óta még nem volt példa Magyarországon, szóval ez nagyon-nagyon jól jött, és Ön megint hibátlanul, de legalábbis zökkenőmentesen kezelte.

Persze, nem tudhatta teljesen leplezni, hogy most eggyel magasabb szintű színjátszásba fogott, kicsit kipirult és zavart volt ott az ország összes képernyőjén, de megint utalnék az IQ-ra és a készségesen idomuló médiakörnyezethez. Nem lesz semmi baj, biztosan nyertesen fog kijönni ebből is, mint ahogy Horn Gyula is győztesen jött ki abból a nevezetes, illuminált balesetéből a vaskoronájával, ha még emlékszik rá. Hát hogyan emlékezne, kedvesem, hogyan emlékez-nének! Szóval: hajrá Magyarország, hajrá Dobrev Klára!

(folytatjuk)

http://www.gondola.hu/cikkek/46789-Keresetlen_kampanytanacsok_1_.html

Keresetlen kampánytanácsok 2.

2006. március 3.

Ezen a kampánytanácsokon a gondola egy árva fillért sem keres, leginkább ezért keresetlenek. No meg azért, mert nem keresgélünk hozzájuk díszítő, tompító elemeket: ami a szívünkön, a szánkon.

Deutsch-Für Tamásnak

Ön egy profi politikus, jól tudja, hogy a látszat a valóság, és azt is, hogy a politika hadszínterét nem Grál-lovagok lepik el. Kövér László kötelének egykori reflektorfénybe állítása, jól manipulált, ellenfényes megvilágítása óta Önök nyilván csak a kedvező alkalmat lesték, hogy méltóképpen visszafizeszenek a szocialisták e szemérmetlen porhintéséért. A Fidesz akasztani akar! – kürtölték ők ugyebár szélteben-hosszában 2002 tavaszán, s ki tudja, nem éppen ezen múlt-e az Önök akkori veresége? Nem néhány bizonytalan szavazó oktanlan megriadásából lett-e az a valóban vékony paraszthajszál?

Éppen négy év telt el azóta, s az vesse Önökre az első követ, aki ebben a választási hisztériában nem arra hajlik, hogy szemet szemért, fogat fogért. Ön profi politikusként helyesen ráérezett, hogy ezzel az elkapott mozdulattal, Gyurcsány Ferenc lefelé mutató hüvelykujjával lehet mit kezdeni. Főleg, hogy előzményként ott van Medgyessy Péter cáfolhatatlan és tagadhatatlan, azaz beigazolódott obszcén mozdulata, innentől kezdve pedig tulajdonképp mindegy is, hogy Gyurcsány Ferenc tényleges mit mutatott, s közben mire gondolt, mert hiszen az a lényeg, hogy a szocialistáktól nem idegen az efféle durvaság, s ha most éppen nem mondta, nem mutatta, nem gondolta is, hogy „kapjad be, Magyarország”, de akár mondhatta, mutathatta és gondolhatta volna.

Sajnos azonban – vagy épp szerencsére, kedves Tamás –, ahhoz, hogy ez a gondolatfolyam így szaladjon át az agyakon, pártilag már kellőképpen strukturált elmékre van szükség. Ha előkerült volna eredeti filmfelvétel, ha nem, ezen a csakugyan lefelé tartott hüvelykujjon mindenki, aki nem szenved valamilyen fokú pártvakságban, jól láthatta és láthatja, hogy nem volt elég merev és – mondhatni – aktív ahhoz, hogy a bekapás képzetét simán, gond nélkül

hozzátársítsuk. Vagyis legalább azok bizonyosan észreveszik (észrevették) a hamisságot a dologban, akik közül – akik körében – az Ön pártja a mindent eldöntő szavazatokra számít. És akik talán még azt is elhiszik, amit a kormány-szóvivő mondott mindeme kísérletre, márhogy ennél mélyebbre már nem lehet süllyedni.

Kedves Tamás, a jobboldal nincs abban a helyzetben, hogy a hamisságainak, hazugságainak olyan erős médiahátszelet kavarjon, amely valóságos fenyegetettségérzetet képes kelteni például egy olyan vaklármából, mint amilyen a huszonhárom millió román beígért ideözönlése volt. Ha már nem erkölcsi okokból, akkor csupán praktikus megfontolásból, ne akarjon a Fidesz alantasságban a baloldal szintjére süllyedni. Nem azért szerettünk volna demokráciát, hogy eszközeinkben a régiekhez idomuljunk, inkább azért, hogy a nemes rendszerváltoztatók magukhoz emeljék a régieket. De hát ezek szép és hasznavehetetlen szavak csupán, így, a kampány kellős közepén. Ne is ezekre figyeljen, kedves Tamás! Hanem csak arra, hogy a Fidesz minden ilyen suta próbálkozását médiaütegekkel fogják porrá zúzni. Vagy figyeljen a főnökére – ő most nagyon jól csinálja. Ahogy ma reggel, a Nap-keltében is. Ez az igazi ellenpontozás! A lazára vett derű. Ez emeli ki igazán rivaldafénybe ellenlábasa szaporodó hörgéseit, sintértelepes vízióit. Ettől fognak majd a bizonytalankodók tőle félni – és nem a Fidesztől.

(<http://www.gondola.hu/cikkek/46914>)

Kapcsolódó cikkeink

> Keresetlen kampánytanácsok 1.

Keresetlen kampánytanácsok 3.

2006. március 14.

Ezen a kampánytanácsokon a gondola egy árva fillért sem keres, leginkább ezért keresetlenek. No meg azért, mert nem keresgélünk hozzájuk díszítő, tompító elemeket: ami a szívünkön, a szánk.

Orbán Viktornak

Kedves Viktor, mindenekelőtt: nagyon jól csinálod, s ezt most kivételesen minden gúny nélkül mondom.

Igaz, fűt-fát ígérsz, de akárhogy szeretném másképp látni, nem tudom: aki most alulmarad az ígéretversenyben, az alulmarad a választáson, az nem fog kormányra kerülni. Márpedig ha a Fidesz nem kerül oda, ott marad az MSZP s vele az SZDSZ. Márpedig ha minden így marad, akkor – jó esetben – újabb négy éven keresztül olvashatom majd az Indexen s Index-féléken az efféléket (mint pár napja): „Nincs válság, de kiigazítás kell.” „Zuhanó tőzsde, gyengülő forint. Aggódni ennek ellenére a kutatók és a piaci szereplők szerint sem kell, válság nincs, csak a magyar államháztartás tragikus helyzetét figyelmen kívül hagyó »aranykor« érhet véget.” Rosszabb esetben pedig nagyon hamar nagyon nagyot koppanunk. De ha a gazdaság agonizálása még egy darabig elhúzódna is, a szellem, az erkölcs pusztulásának-pusztításának semmi nem fogja útját állni. Aki a választások küszöbén, ráadásul '56 fél évszázados jubileumának évében megengedi magának, hogy a Magyar Köztársaság (azaz: a demokrácia) legmagasabb állami kitüntetései terjessze fel a Magyar Népköztársaság (azaz a kádári puha diktatúra) jelképértékű figuráit, annak rendszer és rendszer, önkényuralom és demokrácia teljesen egyre megy, mindkettő a hatalom, a hazugság díszlete csupán.

Kedves Viktor, ezért nyel egy nagyot a választópolgár, s fogadja el Tőled a nagyotmondásokat. Meg azért is, mert a mögöttük megbúvó ideológiák – irányok – egyre-másra dicséretesek. Csak egyet emelek ki közülük: a munka becsületének okos hangoztatását. Ebben az országban évek óta senki nem számolja ki azokat a veszteségeket, amelyeket a munkátlanság, a dologtalan-ság, a lődörgés a lelkekben, a közérzetekben, a környezetekben okoz. A ránk

szabadult vadkapitalizmus úgy járt el a munka világával, mint a vegyipar a mezőgazdasági termékeinkkel, élelmiszereinkkel: lassan többet költünk arra, hogy egészséges táplálékhoz jussunk, s hogy szervezetünket megszabadítsuk a mérgektől és idült betegségektől, mint amennyit a réven nyertünk. A közvetlen gazdasági nyereségekből végre-valahára le kellene vonni a közvetett veszteségeket, amelyek valójában a mi közérzetünk lehető legközvetlenebb kárai, elemi csapásai.

A politikus persze csak olyan választókkal tud főzni, amelyen megadatott neki (mint ahogy a választópolgár is csak olyan pártok és olyan politikusok közül választhat, amilyenek megadattak neki). Márpedig a tömeg nem arról ismerkszik meg, hogy átlátná a bonyolultabb összefüggéseket. Ilyen értelemben helyes, kedves Viktor, hogy a pártod azt szajkózza, hogy rosszabbul élünk, mint négy éve. Mert bizonyosan sokan vannak, akik rosszabbul élnek. Ám a bizonytalan szavazók között – akik megnyeréséért voltaképp az egész kampányháború folyik – sokan vannak, akik nem élnek rosszabbul; ám nem azért, mert a mostani kormánykoalíció jól gazdálkodott volna, hanem azért, mert irdatlanul eladósították az országot, volt tehát miből lízingelni a cseppnyi jobb létüket. Azzal, persze, hogy a lízingdíjat, ki másnak, mint nekik kell megfizetni, még nincsenek kellőképp tisztában. Nos, úgy vélem, kedves Elnök úr, hogy ezen a téren van még tennivalód Neked és pártodnak. A gondolat fajsúlyos tálalásához tisztelettel figyelmedbe ajánljuk ezt az aranyköpést: „Csak egyszer megengedhetnénk magunknak, hogy úgy éljünk, mint ahogyan élünk” (*Blaskó Péter*).

S akkor most kanyarodunk vissza kéretlen kampánytanácsunk lényegéhez: bár valóban úgy véljük, jól csinálod, kedves Viktor, vajon elég lesz-e ez a győzelemhez?

Aligha.

Az MSZP és az SZDSZ együtt több, mint a Fidesz, még ha a KDNP-t, a Nemzeti Fórumot stb. idesoroljuk is.

Akkor pedig, Elnök úr, Neked s a Fidesznek, bizony, azon kell ügyködni, hogy vagy a MIÉP-Jobbik pártszövetségnek, vagy az MDF-nek még az első forduló előtt a hóna alá nyúljatok, hogy valamelyikük biztosan bekerüljön az Országházba.

Ha az előbbivel teszitek, nagyobb a kockázata: a balliberális sajtókórus alig várja, hogy a szélsőségség, antiszemitizmus stb. jól bevált stigmáját azonmód százszor rátok süsse, mihelyst akár egy centit is nyilvánosan közelítenétek a MIÉP-es Jobbik felé. Ez, sajnos, ma tömény reálpolitika: többet veszíthet a Fidesz s vele az egész oldal, mint amennyit nyerhet.

Ha pedig az MDF hóna alá nyúltok, fájdalom, de az lesz az a pillanat, amikor erkölcsileg legalizáljátok – azaz szentesítitek – a rendszerváltoztató párt emlékezetes bolsevik módszerét: midőn a parlamentben a szocialistákkal játszott össze a saját belső ellenzéke felszámolásához.

De itt legalább van egy mentő körülmény: nem az MDF kezdte. Hanem a Fidesz, illetve Ön, Elnök úr, amikor mindent megpróbált, hogy kétpólusúvá tegye a demokráciát, s a „nemzeti” oldalról mindent magába szippantson.

Nos, mi úgy véljük itt a végeken, hogy az igazság eme talaján állva bőségesen van még lehetőség arra, hogy a választások első fordulója előtt a Fidesz és az MDF látványosan kezet fogjon. Ehhez az előbbinek nyilván sokat kell ígérnie az utóbbinak, de talán mégsem annyit, amennyit az MSZP szokott ígérni és adni az SZDSZ-nek.

Elnök úr, próbálja meg! Próbálják meg!

Mi itt a végeken, természetesen, nem tudhatunk mindent, nem láthatjuk át kéretlen kampánytanácsunk minden lehetséges következményét. Egyet azonban biztosan tudunk: a nagyvonalúság legalább egy szempontból mindenképp kifizetődő, kézzel foghatóan akármennyit veszítünk is rajta.

A lelkünk megszépül.

(http://www.gondola.hu/cikkek/47125-Keresetlen_kampanytanacsok_3_.html)

Keresetlen kampánytanácsok 4.

2006. március

Ezen a kampánytanácsokon a gondola egy árva fillért sem keres, leginkább ezért keresetlenek. No meg azért, mert nem keresgélünk hozzájuk díszítő, tompító elemeket: ami a szívünkön, a szánk.

Dávid Ibolyának

Tisztelt Elnök Asszony, kedves Ibolya, értem én, miért a két nagy pártra van kiakadva – s miért különösen a Fideszre. De ha az MDF elnökeként igazán történelmi tettet szeretne végrehajtani, olyat, amely valóban Magyarország legelemibb érdekeit szolgálja, akkor a hátralévő időben a figyelmét inkább a kisebbik koalíciós pártra kellene fordítania. Most megmutathatja, hogy Ön és pártja valóban leginkább a nemzet érdekeit kívánja szolgálni, ez pedig annál is inkább kívánatos, hisz' az MDF-ről ma már kevesen gondolják ezt kellő – szavazatban is megmutatkozó – meggyőződéssel.

De tételemet meg is fordíthatom: mivel alább következő keresetlen kampánytanácsom elfogadása és követése az Önök és a nemzet túlélési esélyeit minden valószínűség szerint egyaránt növeli, ha szó és érv nélkül elvetnék, azt kellene gondolnom, hogy Önök igazából nem kívánják sem a demokrácia, sem – vele s általa – a magyar nemzet megerősödését.

Nos, erősen úgy vélem, hogy ma az ország demokratikus rendszere a lehető legnagyobb torzulást szenved el amiatt, hogy a két, kiegyenlített erejű nagy párt harcában az SZDSZ tölti be a mérleg szerepét. Különböző, itt nem részletezendő okoknál fogva az SZDSZ mindig a szocialisták mellett fog dönteni, a mai szocialista elitnek pedig minden „pénzt” megér, hogy a legfőbb hatalmat ne engedje ki a kezükből. Akár azt is, hogy Magyarország irányításának, alakításának, fejlődésének legfontosabb kulcspozícióit átengedje ötszázalékos partnerének. Így állhat elő az az abszurd helyzet, hogy miközben éles harc folyik a szavazattöbbség megszerzéséért – ez önmagában bőségesen belefér a demokratikus vetélkedésbe –, a demokrácia logikájával merőben ellentétes módon egy éppen hogy csak bejutó párt dönthet az ország sorsáról gazdasági,

oktatási, kulturális, informatikai és környezetvédelmi kérdésekben. Látszólag, persze, a szocialista többség határoz a parlamentben, ám a lehetséges változatok kutatásakor, az előterjesztések kidolgozásakor, a pénzforrások szétosztásakor már nagyon sok minden eldőlt.

Nos, ha mindezt Ön, kedves Elnök Asszony, és pártja helyénvalónak ítéli, akkor nincs teendőjük. Ha azonban mégsem, Önökre nagyon nagy feladat hárul.

Ma egyedül Önök vannak olyan helyzetben, hogy a hátralévő napokban hitelen, folyamatosan hangot adhassanak annak, hogy nem szeretnék – mert a magyar demokrácia, a magyar nemzet jövője szempontjából roppant károsnak ítélnék –, ha az imént vázolt helyzet az elkövetkező négy évben megismétlődne. Ezért felszólítják a Magyar Szocialista Párt miniszterelnök-jelöltjét és pártelnökét, valljanak színt, pártjuk győzelme esetén ismét az SZDSZ-nek szánják a nemzetstratégiai kulcsfontosságú pozíciókat, vagy ezeket – a választók akaratának megfelelően – maguk fogják kézbe venni. Megint be kívánják-e csapni a választókat, vagy tiszteletben tartják a döntésüket?

Tisztelt Elnök Asszony! A választások előtti legutolsó felmérése után a Medián megbecsülte a várható mandátumelosztást is. Eszerint a legnagyobb esélye a Fidesz: 189, MSZP: 179, SZDSZ: 18 mandátum konstellációjának van. Az SZDSZ-nek öt százalékot valószínűsítene, az MDF-nek háromat. Ha minden így marad, Önök nem fognak bekerülni.

De nem kell mindennek így maradnia. Ha Önök megfogadják kéretlen tanácsomat, ez felhúzhatja Önöket az öt százalékra. Ne aggódjon, a jobboldali tétovázók közül kellően sokan meg fogják érteni az üzenetüket. Márpedig ha bekerülnek, Önök lehetnek a mérleg nyelve.

Ha nem haragszik, inkább ezt kívánom Magyarországnak

Csak félreértések elkerülése végett: ha az Önök felvetésére az MSZP ígéretet tesz arra, hogy győzelme esetén az SZDSZ csak akkora szerepet – súlyt – fog kapni, amekkora neki a választási eredménye szerint dukál, s ezt az ígéretüket a szocialisták be is tartják, őszinte tisztelettel adózom egy újabb MSZP-SZDSZ-es koalíció regnálásának – pontosabban a választók többsége demokratikus akaratának.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=47442>)

Kapcsolódó cikkeink

- > Keresetlen kampánytanácsok 1.*
- > Keresetlen kampánytanácsok 2.*
- > Keresetlen kampánytanácsok 3.*

A prosti esete Gyurcsány Ferencel

2006. április 5.

Hát, nem gondoltam volna, hogy „meglett” koromra, aprólékos kutatómunkákkal és vaskos kötetekkel a hátam mögött egyszer csak egy hivatásos kurva egyszerű szavai hozzák el számomra a megvilágosodást.

Ha másért nem, hát ezért biztosan hálás vagyok Pesty Lászlónak, hogy elkészítette filmjét Gyurcsány Ferenc hazugságairól. Az Egy hiteles ember című alkotás ezer sebből vérzik, a legfőbb gond vele éppen az, hogy nem mindig elég hiteles, ezért a Gyurcsány-fanokat aligha rendíti meg makacs hitükben. Zavaros a kóborló kislány története, túl sok a sejtetés, túl sok az ellentmondás, habár az így is nyilvánvalóvá válik, hogy a mese kikerekítésében, Gyurcsány, a nemmes lelkű lovag felmutatásában elévülhetetlen érdemeket szerzett a kormányfő piár csapata, nem kevésbé az őt lelkesen kiszolgáló-megcsináló-felépítő balos médiavilág. Csakhogy ez újdonságnak kevés, leleplezésnek meg végképp elégtelen. Ugyancsak elég zavaros a kétidegennyelves gimnáziumi történet, éppen mert egy meglehetősen súlytalan ügyet állít reflektorfénybe; ha Pesty nemcsak sugallná, de bizonyítaná is, hogy Gyurcsány azért hagyott fel pesti tanulmányával, mert az elvtársak pártmunkára, netán egyenesen ügynöknek készítették fel, akkor persze volna teteje a most mellékesnek látszó történetnek. Pesty elfelejti az arany szabályt: ami ennek az oldálnak esetleg kellemesen borzongtató sejtetés, az a túloldálnak merő ködösítés, ha nem egyenesen hazudozás, rágalmazás. Mindenképpen olyan hiteltelenség, amely a szerző szándékaival ellentétes hatást vált ki: nem filmje alanyát fogja szavahihetetlenné tenni, hanem saját magát. Gyurcsány bűnösből és üldözöből üldözötté, áldozattá – mondhatni, ártatlanná válik, akit nem elzavarni kell az ország éléről, sokkal inkább megvédeni, posztján, közjogi méltóságában megerősíteni.

Azt is mondhatnánk, persze, hogy ha valakit icipicit is érdekel az igazság, így is éppen elég cáfolhatatlan munícióhoz juthat a filmből. Ráadásul még két újdánsághoz is. Az egyik Mellár Tamás, az új Gyurcsány által elcsapott KSH-vezető személyes emléke: amikor egykoron az ifjú Gyurcsány vizsgázni készült hozzá, leszóltak odafönről, hogy „kérlek szépen, Gyurcsány elvtárs megy hozzád vizsgázni, figyelj oda rá”. A másik az egykori ellenzéki Dialóg

csoport három pécsi hölgytagjának ugyancsak személyes tanúságtétele. Hogy ez a részlet a többihez képest valóban mennyire hatásosnak bizonyult, hadd bizonyítsam az Index fórumának egyik hozzászólásával (a „webes” helyesírást az olvashatóság kedvéért kiigazítottam):

„A pécsi történet megrázó. Tudom, sokaknak ez nevetséges, de elbőgtem magam. Láttam azokat a lányokat, akiket tönkretettek akkoriban, akikről mindig is tudtam (csak ők nálam pár évvel idősebbek, csak látásból/hallomásból ismertem őket), de most itt szó szerint elmondták azt a bizonyos mondatot, ami évek óta kering a pécsi körökben, amióta a Gyurcsány visszatért a politikába: »*Marxista világnézete nem eléggé kiforrott, az ifjúság nevelésére nem alkalmas*«. Ez volt az a mondat, amivel a Gyurcsány (tanárképző kisztitkár) által aláírt főiskolai ajánlások kódolt üzenetben jelezték a megpályázott munkahelynek: nem szabad felvenni, állástalant kell belőle csinálni. El tudjátok képzelni, mit jelentett ez akkor???”

Könnyek ide, könnyek oda, az egész film úgy folyt volna át rajtam, mint mostanság az összes többi nagy leleplezés, akár a Magyar Nemzetéi, akár a Hír Tv-i. Kádárék végóráiban még volt jelentőség annak, ha valakire rámászott a nyilvánosság: bele is lehetett bukni. Ma már, úgy tűnik, nem lehet. Ma már jószerivel nincs általában nyilvánosság, csak jobboldali és baloldali közvélemény, s az egyik megdolgozásán a jobbra húzó, a másik megdolgozásán a balra húzó médiahadtest szorgalmazatoskodik. S ha balról támadják a jobboldalít – vagy jobbról a baloldalít –, ezzel még jót is tesznek neki, hisz’ a saját táborában nő az ázsiója, a másik oldallal pedig amúgy is megszűnőben mindenféle szellemi, szervezeti és egyéb keveredés.

Nem csoda, ha az ember egyre kevésbé érti maga körül a dolgokat. Itt van ez a csodálatos eszköz a jónép kezében: négy évenként leválthatná az így-úgy bűnösöket, a csalókat, a hazugokat, a tolvajokat, ám könnyen lehet, hogy mégsem teszi. Ellenkezőleg: minél több disznóság derül ki, íme, az éppen regnáló kormányfőről, annál magasabbra emelkedik, annál több tántoríthatatlan híve – rajongója – támad.

Ez volna hát a demokrácia? A népfenség legcsodálatosabb, legigazságosabb politikai rendszere, amely a nyilvánosság ellenőrzése révén egyre igazságosabb, egyre értékesebb világ felé terelné az emberiséget?

Hogy is van ez?

Ki érti ezt?

*

Ki gondolta volna, hogy elmém éppen egy hivatásos prostituált fogja hirtelen megvilágosítani? Pesty filmjének egyik epizódszereplője, Maya. Aki elmondása

szerint sok helyre bejut. „Mondjuk, nem egy és nem kettő politikust is ismerek – meséli a kamerának, stílszerűen egy széles heverőről –, és biztosan tudom, hogy azok a dolgok, amikről mi szavazunk, azok már rég el lettek döntve.”

Kisvártatva hozzáteszi:

„Ha szavaznék, valószínűleg az MSZP-re.”

Hogy is van ez?

Szóval biztosan tudja, hogy minden lap előre le van osztva, de azért elmegy szavazni, még hozzá a szocialistákra?! Valami hirtelen azt súgja, hogy ettől a kissé egyszerű észjárású, ám annál szókimondóbb hölgytől végre megtudhatom azt, amit évek óta hiába próbálok megfejteni. Hogyan képes a demokrácia népe egy volt karhatalmistának bizalmat szavazni? Hogyan képes egy hazug rendszer volt titkosszolgájának megbocsátani? Hogyan képes a világ szélhámosának, a kapcsolati tőkéik gátlástalan forgatójának bizalmat szavazni? Vajon mennyi ebben a zsigeri – önkéntes – hit, és mennyi az agymosás?

A film riportere itt mintha csak nekem akarna segíteni, megkérdi: – Mi az a mozzanat, amittől hitelesebbé válik egy politikus, mint a másik?

„Talán hihetőbben hazudik” – feleli Maya.

Nos, ezt biztos nem a kétoldali agymosás mondatta vele. Ilyen másfél évtized után, ami mögöttünk van, sokkal közelebb áll az igazsághoz, hogy a jobboldali és a baloldali politikai elit egyaránt átverte a jónépet, mint az, hogy a politikai elit legfőbb mozgatóereje a nép tisztességes szolgálata lett volna.

Maya azonban hozzátette: „Ami számomra döntő a Gyurcsány úr mellett, az annyi, hogy nem látom azt, hogy az MSZP pakolna.” Azaz hogy lopna. „Igazság szerint ez az a dolog, ami mellette szól. Nem látom azt, hogy harácsolná össze az államkasszát.”

Ez viszont, úgy tűnik, már a másik tényező jelenvalóságának bizonyossága. Maya, a prosti, ugyebár mi mást láthatna – eltekintve vagy nem eltekintve most a közvetlen politikusi behatástól –, mint amit a tömegtájékoztató látat vele, amit ez sulykol bele.

Azt gondolhatnánk ezek után, hogy végül is e két hatás logikus eredője, hogy Maya „szívesebben szavazna” Gyurcsány Ferencre áprilisban. A jobboldalnak nem sikerült lényegesen szavahihetőbbnek mutatkoznia a baloldalnál, a balliberális túlsúlyban leledző média pedig sikeresen elhitette Mayával, hogy a baloldali elit kevesebbet lop, mint a jobboldali.

Ennyi.

Ám ha csak ennyi, akkor bizony szemernyi sem lettünk okosabbak.

Csakhogya film láthatatlan riportere itt – nagy szerencsénkre – feltett egy nagyon fontos kérdést különleges hősünknek, s az erre adott válasz minden eddigi logikánkat, következtetésünket egyszerűen borítja. A kérdés így szól:

-Ha most kiderülne, hogy súlyos bűncselekményt követett el a múltban, akkor megváltozna a véleményed?

A válasz pedig – szó szerint, háromszori tagadással – így:

-Nem. Nem. Nem változna meg a véleményem.

*

Nos, ez volt az a pillanat, amelytől kezdve gyökeresen másképp látom egész demokráciánkat – s általában a demokráciákat.

Mert nem igaz az, hogy Maya, a prosti, azért szavazna inkább Gyurcsányra, mert az kevesebbet lop. Tőle Gyurcsány akár nehéz fajsúlyú bűnöző is lehetne, akkor is rá szavazna inkább. Vajon miért?

Vajon miért ne?

A prosti – az prosti.

A prosti világa nem valamiféle nemes „polgári” értékekből, közösségi ideákból, jogok és kötelességek vágyott harmóniájából épül fel. Gyurcsányra nem azért van szüksége, mert tőle várná a demokrácia rendszerének ügyes működtetését, Magyarország felvirágoztatását. Nem várja el Gyurcsánytól, hogy büntelen legyen, hogy példakép legyen. Gyurcsányra egészen másért van szüksége, Gyurcsánytól egészen mást vár el: azt, hogy ő legyen Gyurcsány. Az a kép, amelyet csináltak belőle. A táncoskedvű színész. A szenvedélyes harcos. A hórihorgas mutatványos. A színházigazgató. A cirkuszigazgató. Kit érdekel, hogy amúgy milyen jellem? Hogy mire fog az országgal menni?

Egyszeriben – meg kell mondjam, nagyon furcsa érzés – Maya szemével kezdtem el látni a világot. Egy hivatásos prostituált, ugyan bizony, milyen magasztos célokért szeresse a világot? Mitől emelhetné magát olyan magasra, ahonnan távlatokban látszik minden? Nem biztos, hogy egy prostituált leginkább rendre, komolyabb értékek szerinti rendezettségre vágyik; nem biztos, hogy számára a család, a munka – hát még a kereszténység – megfelelő hívószavak. Hiszen én (Maya) abból élek, hogy a magam testét árulom, egy szál magamban állok a magam lábán, nem látok magam előtt semmiféle nemzetet, nem látok magam előtt semmiféle magasztos tisztességet, értem és másokért hozott igazi lemondást, áldozatosságot. S akik a politika szószékéről effélékről prédikálnak, utána meg jönnek hozzám egy menetbe.

A demokráciának, a nép, a démosz hatalmának – legalábbis mostani formájában – alighanem éppen ez a lényege, veleje: éppen annyira torz, mint maga a nép. Persze, távlatosan hihetünk a nép (a magunk) megváltozásában, (a magunk) testi-lelki-szellemi felemelkedésében, valamikori nagyszerűségében, de egyelőre még itt vannak a Mayák – mondhatnám, mi vagyunk a Mayák, mi

vagyunk a nép. S ha mi vagyunk, mi döntünk. S aki halatomra szeretne kerülni, annak velünk kell főzni. Annak ildomos ránk figyelni, hozzánk hasonlítani.

Nem azon kell tehát meghökkenni és megbotránkozni, hogy a bűnben fogantat ily magasra tolja fel a nép (mi), inkább azon érdemes csodálkozni és annak érdemes örülni, ha a nemesebb értékek hordozója is egyáltalán labdába tud rúgni. El kell szakadnunk attól a hamis ideától, hogy a demokrácia önmagában egy nagyszerű dolog, s csak a Gyurcsány-félék (Blair-félék, Bush-félék) élnek vissza vele. A demokrácia valójában egy idomtalan zsák, amely mindig meg fogja találni a maga foltját. Hol ilyet, hol olyat.

*

Igazán izgalmas és lényegi kérdés már csak egy marad: Hány prostituált jut egy magyar demokráciára?

Látszólag nem olyan sok. Valójában nagyon is.

Légrádi Tibor közgazdász, egykori ellenzéki fejtegeti Pesty filmjében: „Kialakult egy olyan médiaelit, amelyet csak a hatalom, a befolyás, és csak a pénz, a vagyonosodás érdekel. És ezért mindent megtesz. És hogy ha ők a baloldal, a volt kommunisták és leszármazottak pártjától várhatja azt, hogy őket hatalomban tartja, és ebben a pozícióban – a társadalombefolyásoló pozícióban – tartja, akkor nyilvánvalóan hozzájuk fog húzni, és mindent el fog követni azért, hogy úgy manipulálják a tömegeket, hogy lehetőleg hatalomban maradjanak.”

A médiaprostitúció semmivel nem ritkább jelenség, mint a testi prostitúció. De nem ritkább jelenség a gazdasági prostitúció sem (a példa kedvéért ld. a kétszeres, háromszoros árú autó-pályaépítéseket), vagy akár a kulturális prostitúció, és így tovább.

Úgy tűnik, tényleg itt az ideje leszámolni a hamis illúziókkal, hamis eszményekkel. Amíg ezt nem tesszük meg, értetlenül állunk az előtt a jelenség előtt, hogy a magyar miniszterelnök minden további nélkül fogadhatja saját luxuslakában a világpolitika két olyan meghatározó személyiségét, mint a brit miniszterelnök és az orosz elnök, anélkül, hogy a magyar nép tudomást szerezhetne arról, milyen szándékból tette, s milyen haszna vagy kára származott vagy származik ebből Magyarországnak. Amíg mindent a demokrácia eszményei koordinátarendszerében próbálunk elképzelni, erre a jelenségre nem találhatunk kielégítő magyarázatot. Az illúziókkal leszámolva azonban azonnal előtűnik a válasz: Gyurcsány Ferenc sem tett mást, mint – képletesen szólva – ágyába fogadott két befolyásos politikust nyilván a számára megfelelő fizetségért. Akármennyire fáj, a létező demokráciának ez éppen olyan magától értetődő része, mint Maya létezése.

*

Fájdalom ide vagy oda, valójában nem kell félnünk leszámolni az illúziókkal, bátran felhagyhatunk a demokrácia eszményítésével. Ugyancsak személyesen átélt élményként számolhatok be arról – végigkövetve a két nagy párt hétvégi nagygyűlésének minden percét –, hogy van érezhető különbség nép és nép között. Négy évvel ezelőtt a Kossuth téri – Orbánért lelkesedő – sokaságról sokaknak sikerült olyan képet látni és láttatni a túloldalról, hogy itt valamilyen fasiszta lelkületű csőcselék gyülekezett volna össze. Most nem akarok még csak sugallni sem ilyet vagy hasonlót a baloldal hívására egybegyűltekről. Hogy Gyurcsány tábora csupa Mayákból állna. „Gyurcsány Kókára szavaz!” – olvasom az SZDSZ szórólapján; lám, a szabad demokraták a bűnben foganttal igyekeznek a magyar parlamentbe emelni saját jelöltjüket. Vegyes ez a tábor, s ott sorakoznak azok is, akik nem annyira Gyurcsányt szeretik, mint inkább Orbánt gyűlölik. Az Index egyik hozzászólásában olvasok egy hölgyről, egy hajdani – rendszerváltás előtti – ellenzékiről, aki négy éve Orbánt akarta mindenáron leváltani, ezért szavazott a „kommunistákra”; utána meg egész héten hányt, annyira megviselte, hogy örök ellenségeire voksolt...

Nem az a tábor – az a felünk – létezése érdekes most, hanem a másik. Nem arról beszélek, amit és is tudok a Fideszről meg a jobboldali média- és gazdasági prostikról, hanem amit érzek, amit átélek, amit ott látok: a Fideszes nagygyűlés minden pillanatát, minden mozzanatát figyelemmel követve. A szinte tapintható sugárzásról – kisugárzásról – beszélek, amely semmiképp nem a prostik nyomorúsága, nem is a jövőtlen, istentelen percemberek ráérős időmúlása, de nem is a félelem hangos szorongása. Van itt is „igehirdetés”, van itt is nagyotmondás, népbefolyásolás és -bolondítás, ám az egész teret belengő, szinte tapintható hit mégsem a győzelem öngerjesztő, arénás várakozása és vágyakozása; sokkal inkább a jövőbe, a nemzetbe, az összetartozás értelmébe – mondhatnám, az Élet értelmébe – vetett erős, derűs bizakodás.

Ez is a nép.

Ez is a démosz.

Ezek is mi volnánk.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=47585>)

Kapcsolódó cikkeink

> Letölthető dokumentumfilm Gyurcsányról

Szigorúan véve: a vereségről

2006. április 19.

Nem temetni jöttem a Fideszt – igaz, nem is dicsérni –, ezért csak a választások első fordulójáig terjed elemzésem.

Ha Dávid Ibolya volnék, vagy Boross Péter, vagy valamely megbízó – aki a nyolc pontot (az Orbánnak írt Dávid-levél nyolc feltételét) tollba mondta –, én is azt lovagolnám, hogy a Fidesznek elszállt minden győzelmi esélye.

Ilyen nyolc pontot MDF-es fejjel nem lehet leírni. Csak szocialista vagy szabad demokrata fejjel. Vagy még olyanabbal.

„Útban vagyok az MSZP-nek, SZDSZ-nek és az MDF-nek is. És a mögöttük álló pénzügyi, nagytőkés köröknek is útjában vagyok, ez az igazság” – nyilatkozta Orbán Viktor.

Ha ez igaz, igen nagy öröme ad okot számunkra. Szigorúan véve.

Mert akkor végtelenül megnyugodva kijelenthetjük, hogy Magyarországon *lehet* választást nyerni a pénzügyi, nagytőkés körök ellenében.

*

Mint közismert, Soros György a választási kampányra időzítve irdatlan nagy pénzzel támogatta meg a Közép-Európa Egyetemet. Akkorával, amekkorával a „rendes” egyetemek közül is egyedül az orvosi gazdálkodik, csakhogy emez klinikákat, kutató intézeteket is működtet. Furcsa érzés olyan országban, olyan demokráciában élni, ahol sem a politika, sem a média nem kezd el hangozatosan érdeklődni, vajon kiket erősítenek ezek a pénzek. Négy évvel ezelőtt legalább még tudható volt, hogy a hatalmas hídlepel, az óriásplakátok és a fizetett tévéműsorok közvetlenül a balliberálisokat támogatták, s e tényt jó néhányan szóvá is tették – így jómagam is. Hiszen efféle külső beavatkozások esetén egyáltalán nem garantálható, hogy a szabad választás valóban szabad lesz; hogy érvényesülhetne a választásokkal szembeni egyik legfőbb alapkövetelmény: az esélyegyenlőség.

Most csak logikánkra és megérzésünkre hagyatkozhatunk. Miért ne támogatta volna Soros most is a balliberálisokat; jó szokásához híven mindenekelőtt a szabad demokratákat? És miért ne támogatta volna meg most az MDF-et,

amikor ezzel ugyancsak a baloldálnak, s ugyancsak a szabad demokratáknak tesz jót?

És miért ne szállhatott volna be Soros mellé MDF-et támogatni Leisztinger Tamás, szocialista-közei milliárdos is? A Heti Válasz bizonyít: a párt országos listáján előkelő helyen hemzsegnak a Leisztinger-kapcsolatok.

És miért ne segített volna be a pénz a Tisztelet Társasága különös metamorfózisába is: hogy Hillerből hirtelen Dáviddá változzék a fedett politikai gyülekezetek e tipikus kreálmányának díszelnöke?

Egy dolog biztos.

Semmit nem vethetünk Dávid Ibolya szemére csak azért, mert a maga túlélésért mindenhol, mindenkinél próbálkozott.

Azért viszont már igen, hogy hazudik.

Hogy Borossal, Herényivel látványosan és hangzatosan úgy tesznek, mint-ha az Antalli örökséget vinnék tovább. Az MDF mai vezetői – akárcsak az SZDSZ-éi – a kádári szocialista túlélés (erkölcs, hatalomtechnikák) lekötelezett útítársai. Alighanem szintén túlélésből, kényszerűségből, de akkor is. „Antall József ma csodálkozna azon, hogy olyan emberek, akik az ő tanításait, politikáját szeretnék folytatni, azok nem látják azt, hogy igazából Magyarországon a rendszerváltozás sikeres befejezéséhez arra van szükség, hogy kormányváltás legyen” – fogalmazták meg a hajdani miniszterelnök egykori barátai és munkatársai (Jeszenszky Géza, Granasztói György és mások) az MDF-székház előtt.

S pokoli nagy hazugság az a mese is, amelyet „a gyermekét, a családját a politikánál előbbre helyező” elnök asszonyról maga az érintett költött s gerjesztett a készséges média segítségével. Elterelő hadműveletként közvélemény-kutatással (azaz befolyásolással) igazolták, hogy a nép helyeselte ezt a magatartást. Ez sem ad azonban választ arra: hová tűnt az elnök asszony a már javában zajló kampány kellős közepén három hétre? Olyan anyát még nem hordott a hátán a Föld, aki ne magához vette volna a fiát egy olyan nagy bajban, amelyhez állítólag az egész család három hetes kiutazására volt szükség. Csupán két eset lehetséges: 1) Nem hozhatta a fiát. Ám akkor ezt a baloldalon is tudják, hogy miért nem. 2) Nem a fiánál volt. Hanem titkos támogatóinál. Felkészítőinél. Megbízóinál.

Bármelyik igaz a kettő közül, annyi szent: semmit nem akarhatunk kevésbé, minthogy ez az MDF öt százalékos pártból valaha is a jobboldal meghatározó nagyságú pártjává váljék.

*

Szigorúan véve éppen ezért örömhír, hogy Orbán Viktor útjában áll a pénzügyi, nagytőkés köröknek. Mert ezt a választást a Fidesz most megnyerhette volna. A részrehajló nagytőke ellenében. A részrehajló média ellenében. Tehát a demokrácia ellenségeivel szemben.

Ezt a választást ugyanis, szigorúan véve, a „körmös”, a „szingli”, a „fülbevaló” és tsaik veszítették el a „kóbor kutyák” ellenében.

A nagy és titkos összefüggések feltárásához – legalábbis ennek megkísérléséhez – szokott elemző némi lehangoltsággal veszi tudomásul, hogy ezúttal igaza van a fecsegő felszínnek. Ha innen nézem, ha onnan, ha erre forgatom, ha arra, mindig ugyanaz az eredmény.

Mikola István „elszólásain” bukott meg a Fidesz.

Mikolából, a nemzet orvosából, egy szempillantás alatt a nemzet körmöse lett. S nem csak belőle. A Fideszből is.

*

Persze, amit a körmöst illeti, a kormányfő-helyettesi poszt Fideszes jelöltje voltaképp nem mondott semmi rendkívülit. Utólag botrányossá dagasztott előadása során fél szóval sem állította, de még csak nem is utalt rá, hogy (a Fidesz) hatalomra kerülése esetén akárcsak egy fél lépést is tenne a körmös újbóli bevezetéséért a honi iskolákban. Csupán emlékeztetett rá, hogy ha ő csúnyán írt annak idején az iskolában, kapott egy körmöst, s csodák csodája, mindjárt szebben írt. Most meg elviszik pszichiáterhez a gyereket. „Tehát itt elképesztő helyzet van” – szögezte le végül.

Ami 2002-ben Kövér kötele volt, most Mikola körmöse s többi, hasonló „elszólása”. Csak épp százszoros hatásfokkal. A tudománynak külön kifejezése van erre: szinergiának nevezi azt a jelenséget, amikor a tényezők megsokszorozzák egymás hatását. Ahogy most a körmös, a szingli, s az ezt kísérő fülbevaló, buzi, techno tették egymással.

*

Egy egész balos hadtest dolgozott azon, magnókkal, kamerákkal, hogy találjanak egy végtelenségig fújható lufit, amely nem ereszt le idő előtt, sőt, az utolsó pillanatig újra és újra kidurrantható. A Fidesz közben tálcán kínált egy nagy szabású önlejáratast Meggondolatlan, ostoba akciója – az MSZP központi számítógépének feltörése, a kampányelemek megszellozttetése – azonban „túl korán” jött, ráadásul hamar kitették az érintett „informatikusok” szűrét; a szóvivő megégett ugyan, de a nagyágyúk – élükön Orbánnal – inkább csak megpörkölödtek.

Innen még lehetett volna nyerni.

Főleg, hogy a – lám – szintén nem tétlenkedő jobboldali hadtest biztosnak látszó fogást talált a baloldal első emberén. Mivel a túloldal mindent egy lapra, Gyurcsány Ferencre tett, akár ügyis alakulhatott volna az első forduló eredménye, hogy Orbán nyer egy orrhosszal Gyurcsány előtt. Akkor most ő lenne az isten, s a „Gyurcsányizmusnak” lenne vége.

Ám nem így történt.

A körmös és társai könnyűszerrel feledtették a kóbor kutyát.

*

Kádár itt maradt népe – mi magunk – mitől félné jobban a levadászásoktól, befogásoktól, mint annak idején? Hiszen valójában, zömében akkor, a puha diktatúra idején sem félt. Ha megvolt a mindennapi gulyása – betevője –, s nem nyitotta túl nagyra a száját, nyugisan el lehetett tengődni; még talán annál is nyugodalmasabban, mint manapság.

Ha valakit mégis levadásztak, elhallgattattak, Kádár népe úgy volt vele, mint ma Göncz Árpád: Aki szembeszállt a hatalommal – jelentette ki március idusán a baloldal köztiszteletnek örvendő Árpi bácsija, demokráciánk első köztársasági elnöke, amúgy ötvenhat félévszázados jubilálásának évében –, az tudhatta, hogy mi vár rá, tehát ne sopánkodjon.

Ha valaki ma szembeszáll a balliberális hatalommal (egészen pontosan: Gyurcsánnyal), ha – a Hír Tv segítségével – nyilvánosság elé tárja Gyurcsány valóban rémisztő mondatait a kóbor kutyák befogásáról, s emiatt a munkahelyén szépen lefokozzák, műsorait szüntetik meg (amint ezt a Séd televízió műsorigazgatójával tették), Kádár itt maradt népét ez igazából hidegen hagyja. Hidegen hagyja az is, hogy a balliberálisok vezette rendőrség rendre törvénytelenül akadályoz meg tüntetéseket, nyilvános tiltakozásokat. Mert nem érzi úgy, hogy ez az ő köreit, az ő szabadságát sértené. Kádár népének ez a része még arra sem ugrik, hogy a régi elvtársakat, lám, sorban előszedik, leporolják, s a régi, kádári kitüntetések mellé most odabiggyeszti a demokrácia, a szabadság friss, üde jelvényét is.

Kádár népe annál jobban ugrik – annál jobban ugrasztható – a körmösre.

*

Bebizonyosodott: Kádár utódai jobban ismerik Kádár népét, mint azok – mi magunk –, akik végre, örökre szabadulni szeretnének Kádár árnyékától. A balliberális hatalomtechnikusok csalhatatlan érzékkel, hibátlan kivitelezéssel hitették el Kádár itt maradt népével, hogy ha Orbán győz, vége a világnak.

Pontosabban: a köztársaság, a demokrácia könnyed liberalizmusa helyett be-
köszön a szigorú körmösvilág.

Kádár itt maradt népe semmit nem érzékel abból, hogy a szabadság örve
alatt hatalomtechnikusok és médiamanipulátorok miképp terelik az országot a
felelőtlenség, a következménynélküliség zsákutcájába. Semmit nem fog fel ab-
ból, hogy a szabadság legnagyobb ellensége a közösségi rend felszámolása, az
okos kötöttségek, szabályok, normák elpusztítása, megszüntetése. Magyarán:
a fékevesztett liberalizmus. Azt viszont nagyon is jól el tudja képzelni, hogy
ha ilyen kemény, határozott ember, mint Mikola István hatalomra jut, akkor
vége a saját kis szabadságának. Hogy vagy ténylegesen, vagy képletesen, de
körmöst fognak osztogatni: számon kérnek és büntetnek. Szinte érezni véli
az ujjai hegyén. Kádár népe igazából nem fél azoktól, akik maguk is bűnben
fogantak. Akikről szinte kiabál, hogy csalással, ármánykodással lopták össze -
mentették át - magukat. Ettől ők csak emberibbek. Hitelesebbek.

Ezért hát elhiszi, hogy a Fidesz „nemzetgyógyászati programjának egyik
sarokpontja az iskolai körmös”; hogy „több Mikola, több körmös”, hogy „ne
adjanak körmöst a gyerekek, mert ha felnő, olyan lesz, mint Mikola” - és így
tovább. Február 23-a, a körmös elhangzása óta nem telt el nap, hogy valame-
lyik szocialista, szabad demokrata vagy magyar demokrata ne említette volna a
körmöst ilyen-olyan formában, összefüggésben, az utolsó leheletig. Gyurcsány
Ferenc az Orbán Viktorral való nagy csatározáskor sem felejtette el visszahan-
gozni. Különös jól jött az egész a szabad demokratáknak, akik - a népnek tett
miniszterelnöki fogadalom szerint - kénytelenek lesznek megválni az oktatási
tárcától. Magyar Bálint és a szabad demokraták itt nyújtott, rettenetes teljesítme-
nyét könnyen feledtették a Mikola körmösére kihegyezett SZDSZ-es közlemé-
nyek, nyilatkozatok. „Konzervatív oktatáspolitikai: erős szak otthon, az iskolában,
a kampányban.” „Április 9-én a szavazók két oktatási program közül választ-
hatnak. Dönthetnek úgy, hogy a liberális, diákközpontú, szabad szellemű, hasz-
nálható tudást nyújtó és felelős politikát választják. De dönthetnek úgy is, hogy
visszalépünk a 19. századba, mikolai körmösök az iskolában, gyermekbántal-
mazás otthon, Veres püspök ajánlásával, kötelező és kizárólagos egyházi okta-
tással.”

*

Gyermekbántalmazás otthon? Veres püspök ajánlásával? Kötelező és kizá-
rólagos egyházi oktatással?

Ha most lelki szemeink előtt bizonytalan szavazatokat látunk elúszni
a fiatal demokratáktól a szabad demokraták felé, az nyugodtan tekinthetjük
a valóságnak, s nem csupán merő képzelgésnek. Kádár itt maradt népében

bőségesen maradt annyi ideológiai fejlettség, hogy Veres püspök gondolatait a szeretetből és gondoskodásból fakadó szülői fenytésről úgy fordítsa át, hogy tehát a Fidesz szentesíteni fogja gyermekbántalmazást; a vallásos nevelés előnyeiről szóló eszmefuttatást pedig egyetlen szellemi bakugrással a kötelező és kizárólagos egyházi oktatás rémképévé lényegítse. Semmit nem fog észrevenni a sandaságból: hogy itt a szabad demokraták, szigorúan véve, nagyobbban lódítottak, mint a szocialisták az állítólag ideözönlő 23 millió románnal.

*

Ugyebár a Fidesz arra építette kampánystratégiáját, amit a sok millió magyartól megkérdezett, megtudott. Jó ötlet, jó elképzelés volt. Végeredményben alig több, mint egy százalékon múlt, hogy nem jött be. Jó, hogy végre van egy párt, amelyik komolyan gondolja, hogy a választópolgárok által előnyben részesített értékekre építse politikáját. Ez a párt sem feledkezhet meg azonban arról, hogy a szép számú bizonytalan nem annyira egy – meglehetősen homályosan – körvonalazódó jövőkép, tehát egy remélt valóság alapján választ, hanem sokkal inkább hirtelen érzésektől, pusztá benyomásoktól vezérelve. Orbánéknak akár okos – logikus – húzása is lehetett volna, hogy Mikolát a nemzet orvosa rangra emeljék. Ennek a Magyarországnak valóban velejeig sérült a teste és lelke, mi mással magyarázható, hogy átlagában tíz évvel élünk kevesebbet, mint alig pár kilométerrel odébb az osztrákok. Nagyon nagy szükség van tehát a nemzetben való gondolkodásra, a közös erőfeszítésre, közös boldogulásra. Ám nem ismeri Kádár itt maradt népét – nem ismeri a tíz millió magyart, de talán az egész nyugati civilizációt sem – az, aki a nemzet közös érdekeinek egyetlen lendülettel alá akarja vetni az egyedek érdekét, sorsát, szabadságát. Mikola „szinglizése” ezért hathatott akkora erővel, hogy a négy év teremtette győzelmi esély egy pillanat alatt elszállhasson. No meg azért, mert a Fidesz mégiscsak liberális pártként indult valaha. Mégiscsak a fiatalok pártjaként. Ilyesfélékkel, mint amiket rögtön szó szerint idézek, legfeljebb azokat szabad traktálni, akik már több-kevesebb élettapasztalattal a hátuk mögött jutnak el addig a meggyőződésig, hogy a kóros individualizmusra az egész ország, az egész nemzet rámehet – értelemszerűen az önző, rövidlátó egyedeit is beleértve. Élettapasztalatok és kikristályosodott értéksorrend – mély nemzeti elkötelezettség – birtokában lehet érteni és méltányolni az alábbi szavakat és mondatokat. Ezek hiányában csak félreérteni és utálni.

Igenis – szögezte le Mikola István –, a mindenkori irányításnak, menedzsmentnek, hatalomnak „korlátoznia kell az egyén parttalan szabadságvágyát. A közösség (...) a közjó és az igazságosság szellemében. Mít jelent a másik

oldal? Az egyén parttalan szabadságvágyának a kibontakozását kell segíteni. Nem kell a közösség. Az önmegvalósító, mai szingli életforma, az az igazi. Nem közösségek kellene, hanem szinglikből összeálló hordák kellene, és akkor már indul is az Andrassy úton a menet, a fiúk a lányok nyakában, fülbevalók, lufik, és szól a recsegő rádióban a zene, amit úgy hívnak, hogy techno. Elgondoltam ezt a két képet, két világot. Döntenünk kell a két világ között. Az egyik oldalon az élet kultusza, az egyén, a közösség boldogulásának a segítése, a másik pedig az önpusztító, talán prolongált öngyilkosság-kép is aposztrofálható.”

*

Bizonytalanként, fiatalként, szingliként rögtön más párthoz szaladtam volna, vagy legalábbis nem mentem volna el szavazni. De – Kozma György szavával élve – homológként is ezt tettem volna. Az író és karikaturista mostanság nagy erőfeszítéseket tesz azért, hogy a média fősodrában hinthesse álláspontját: nem helyes a homoszexualitást kizárólag örökletes hajlamnak tekinteni, nem helyes e kapcsolatokat természetesnek és konfliktusmentesnek ábrázolni, mert az efféle felfogás éppen az érintetteknek árthat a legjobban; közülük is azoknak, akik egyáltalán nem genetikai kényszerből kerültek szorongtató helyzetükbe, és mihamarabb szabadulni szeretnének belőle. Kozma György e figyelmeztető szavait is csak igen nyögvenyelősen fogadja be a túlsúlyos balliberális média; el lehet akkor képzelni, hogy Mikola lendületes levezetése, amely a szinglikből eleve megvetendő buzi hordát csinált, majd öngyilkos nemzet-képet prolongált, milyen hatást válthatott ki a média főáramából. S csak utána, csak rajta keresztül a választókból.

*

Mert bár Mikola mondta, amit mondott, de soha ne feledjük: a politika s a média dönti el, mit, hogyan hasznosít. Lesz-e nagy hír, lesz-e választóbefolyásolás valamiből, vagy nem lesz.

Ha rákeresünk a világhálón (mondjuk, a Google-val) a Mikolára és a körösre, de ugyanígy a Mikolára és a szinglire, sok százra rúg a tényleges találat. Ha a Séd tévére és az ominózus műsorelvonásra (megszüntetésére, levételére, a műsorigazgató háttérbe szorítására stb.) keresünk rá, alig egy pár találatnak örvendhetünk. Egy nem a balliberálisok és nem az MDF fogalmai szerint normális országban, demokráciában egy olyan újságíró, aki felfedi a miniszterelnök és a miniszterelnöki poszt várományosának efféle ellenzék-befogó hajlamait, bizonyára megdicsőülne. Az igazság jelképe, a szabadság

letéteményese lenne. Nálunk eldugják a nyilvánosság elől. Legfeljebb itt-ott megírják, ennek semmi köze Gyurcsány kóbor kutyaíhoz...

Ez Magyarország.

Ezentúl ezzel kell számolnia a Fidesznek.

S akkor a nagytőkések ellenében is lesz esélye.

Esélyünk.

Szigorúan véve.

*

Utóirat

Nem biztos, hogy a második forduló előtti feszült várakozásban mindenki úgy veszi írásom, ahogy szántam. Ha nem remélnék, nem írtam volna egy árva szót sem. Ha utólag írnék bármit is, késő bánat, hiábavaló okoskodás. Éppen azért mondom most. Mert még semmi sem késő.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=47818>)

Fidesz-vereség: az ország tényleg a változásra szavazott

2006. április 24.

Péntek éjjel, már a kampánycsend beállta után megnéztem felvételtől azt a beszélgetést, amelyet nem sokkal előbb folytattak Orbán Viktorral, a Fidesz elnökével a Hír Tv stúdiójában. Rokonszenvesnek és igaznak tűnt, amit mondott: Horn Gyula még adott a demokratikus játékszabályokra, de mára ennek vége. A baloldal mozgósította régi hálózatát, kapcsolatrendszerét, s bármilyen csalásra, bármilyen törvénytelenésre hajlandó a győzelem érdekében. Az Országos Választási Bizottság pedig, lám, segédkezik ehhez.

Eppen elég bizonyítékát láthattuk-tapasztalhattuk az elmúlt hónapokban napokban annak, hogy valóban így fest a dolog.

Orbán Viktor válaszút előtt állt: ő is nyakig beszáll e törvénytelen, mocskos politizálásba, vagy hagyja győzni a baloldalt.

„A győztesnek mindig igaza van.” Ha Gyurcsányék győznek, senki nem fogja – mert nem tudja – számon kérni rajtuk, milyen piszkos eszközöket, módszereket vetettek be. Ám ha ők, Orbán Viktorék nyernek, akkor sem. A Fidesz elnökének lépése logikusnak látszott: utánuk! Ha csálnak, mi is csaljunk! Ha törvényt sértenek, mi is sértsünk törvényt!

Utat tévesztettél, Viktor.

*

Nem tudom, hogy lesz-e Dávid Ibolya óhajának megfelelően földcsuszamlásszerű újrendeződés a magyar jobboldalon, de neked, Viktor, újra kell rendezned politikai felfogásodat.

Ha létezik különbség értékelvű és érdekelvű politika között, akkor ezt a különbséget semmilyen körülmények között nem szabad elmosni. Nem lehet a szeretetet, a tisztességet, a becsületességet, a keresztényi és polgári erényeket hirdetni magunkról, másfelől meg a gátlástalan csalók szintjére süllyedni. Nem lehet, mert elvész a hiteled, s nemcsak a tiéd, de követőidé, egész táborodé is.

S nemcsak hogy nem lehet, de nem is érdemes. Több okból sem.

A magad táborának még az az öröme sem maradhatott meg, hogy „bár vesztettünk, de legalább” becsületesek maradtunk. Törvénytisztelők. Lám, nekünk többet ért a tisztesség, mint a győzelem bármi áron való megszerzése.

Az idő előrehaladtával demokráciánk – ahelyett, hogy fejlődne, javulna – tartalmilag egyre jobban kiüresedik, egyre több a színjáték, a valóságos, érdemi és hatékony működéséhez egyre kevesebb a törvényi, jogállami garancia. Ezt a folyamatot egy valóban polgári erényeket csillogtató ellenzék még fékezhette, megállíthatta, talán még meg is fordíthatta volna. Egy olyannak, amelyik lemegy a másik mellé kutyába, semmi esélye sincs erre.

Egy hiteles pártnak (jobbboldalnak), előbb vagy utóbb, de lenne esélye a baloldali szavazók megszólítására. Sokszor elmondtam, sokszor elmondom még: az Emberben jellemzően minden érték iránti vonzalom ott van, csak különböző arányokban. Hányszor csodálkoztunk már el azon, hogy valakiről, aki pedig nekünk annyira rokonszenves volt, kiderült, hogy „a másik” pártra szavazott? A hitelesség, az elfogadtatás szempontjából kulcskérdés, hogy ne szabadítsam rá az aktivistáimat a habozókra, bizonytalanokra, hát még az engem már eleve elutasítókra, hanem engedjem bennük, saját magukban megerősödni az én erényeim s az én általam kínáltak iránti vonzalmukat.

A legnagyobb tévedésed az volt, Viktor, hogy ebben a kampányban nem visszafogtad, hanem inkább megtetézted a korábbi mozgósítási jelszavakat és módszereket. Sem Kádár itt maradt népe, sem a rendszerváltás új generációja nem szereti, ha akár jelképesen, akár ténylegesen megjelenik nála két elszánt ember, hogy magával cipelje szavazni. Persze, elszánt híveid megértik, pontosabban elhiszik és elfogadják, hogy a haza, a nemzet, a demokrácia minden előtt, de rajtuk kívül mindenki mást nyugtalanít, mindenki csak az erőszakosságot látja benne. S ez a fajta erőszakosság sokkal jobban fogja zavarni, nyugtalanítani, mint a gyurcsányi halalom egyre riasztóbb, egyre gátlástalanabb törvénytelenégei, hisz’ ezeket a táncos kedvű kormányfő kiapadhatatlan mosolygásai még sokáig jótékonyan el fogják takarni, el fogják feledtetni.

Nem lehet az ideákat odáig kergetni, hogy nem vetek számot a valósággal. Ma Magyarországon többen vannak, akik előbb hiszik és akik előbb hitetik el, hogy ennek a kampánynak, ennek a választásnak a fő csalója a Fidesz volt, sőt, maga Orbán Viktor, mint azt, hogy a régi-új elvtársak elővették a régi embereket és régi módszereket A tegnap estének, de az egész hosszú kampányidőszaknak is az erkölcsileg – és „igazságilag” – legmélyebb pillanata az volt, amikor Gál J. Zoltán hulla nyugodtan belemondta a világ képébe, hogy itt aztán minden törvényes volt, tehát törvényes a győzelmük, itt egyedül a Fidesz és elnöke csalt. De „szerencsére” akadnak a Fideszben, akiknek fontosabb a demokrácia, egyedül ennek köszönhető – állította a szocialisták szóvivője –, hogy az MSZP hozzájutott a belső információkhoz.

*

Intő példa lehet Kóka Jánosé is. Demokráciánk népe olyan, amilyen, de mindenkit óvnék attól, hogy a vereség felett érzett fájdalomában csűrhenék, ostobának tekintse. Kóka aztán minden lehetőséget megkapott a politikától és a médiától, hogy a fejlődés, a haladás, a siker megtestesítőjének szerepében tündököljön. Mégsem nyert. Mert nála működésbe lépett, ami Gyurcsány Ferencsel szemben nem, vagy csak jóval kevésbé: az erőszaktól való ösztönös félelem. Nincs korlát, amit Gyurcsány Ferenc, ha szándékainak, törekvéseinek útjában áll, le ne rombolna. Csak ezt, mint mondtam, mosolya, közvetlensége, a néphez való könnyed leereszkedése – azaz színjátszása, képmutatása – hamar feledteti. Kóka erre nem képes. Kóka emberei a választókerületben terjesztett egyik szórólapon horogkeresztet ikszeltek vetélytársa neve mellé. Nagy hiba volt.

*

Orbán Viktor az eredményhirdetésekor lényegében egy dolognak tudta be a vereséget: a kormánypártok összefogtak, tehát győztek, a jobboldal nem fogott össze, tehát veszített. Akármennyire is ellenszenves Dávid Ibolya baloldalt segítő politikája, az vitathatatlan, hogy a Fidesz megpróbálta lenyelni az MDF-et. Orbán Viktor 1998-ban a „nemzeti oldal” megmentője, bizonyos értelemben megteremtője, összekovácsolója volt. Akkor még volt létjogosultsága az egy a tábor, egy a zászló felfogásnak, törekvésnek. 2002-ben már nem volt; ezt nem most állapítom meg, már legalább két-három éve, hogy a Keresztútban néhány Fideszes politikusként felvettem.

Talán ha a leginkább elkötelezett, Fideszhez közeli sajtóban is hangot kaphatott volna ez a vélemény, másképp alakulhattak volna a dolgok. Csakhogy erre a sajtóra egyáltalán nem jellemző, hogy Orbán Viktor s általában a Fideszes vezérkar álláspontját, törekvését megkérdőjeleznék, megkritizálnák. Ellenkezőleg. Az egyik lap szerkesztősege, újságírói mintha négyévenként ellenállhatatlan vágyat éreznének arra, hogy választások előtt, lepedőnyi újságoldalakon világgá hirdessék, ők bizony a Fideszre szavaznak. Márpedig ha az egy a tábor, egy a zászló felfogás idáig fajul, végképp semmi garancia nem lesz arra, hogy okos, hiteles véleményekkel bármikor is kibillentsék a párt elnökét megrögzött elképzeléseiből. Fontos dolog a hűség, de legalább ilyen fontos a gondolkodás.

*

Ezt a választást, nem kétséges, Gyurcsány Ferenc nyerte meg a baloldalnak. Az azonban talán még nem világos, hogy éppen azzal nyerte meg, amit pedig a Fidesz hirdetett magáról: a változás ígéretével, pontosabban ígéretességével.

Mert nem igaz az, hogy az ország népe most, 2006-ban a változatlanság mellett döntött volna. Helyesebbnek tűnik az a megállapítás, hogy többen voltak, akik úgy vélték, úgy érezték, hogy Gyurcsány lendülete, ereje, kifogyhatatlan változékonysága több kedvező változással kecsegtet az ország jövőjére nézve, mint a megújulni már (vagy legalábbis most) kevésbé tudó Orbán Viktor.

*

Mindezt annak tudatában is igaznak érzem, hogy az első fordulót csak egy vastag paraszthajszállal veszítette el a Fidesz; ha akkor győz, alighanem a második forduló is az övé, hisz' az emberek zöme eleve erősebb vonzódást érez a nyertesek, mint a vesztesek iránt. Ám ha győzött volna, Orbán Viktor és pártja akkor sem odázhatta volna el a szellemi megújulást: az erőltetett táborképzésnek csak ideig-óráig lehet haszna és értelme egy polgári demokráciában. Meg kell kezdeni a táborok, a törzsek közötti átjárás szorgalmazását, meg kell kezdeni a civil világ erősítését. A pártoknak maguknak is gyengíteniük kell a nyílt pártoskodást. S nemcsak a baloldalon, de a jobboldalon is.

Orbán Viktornak és a Fidesznek, ha akarja, ha nem, nincs és nem lesz más választása. Ugyanis nem akármivel kell versenyre kelnie: Gyurcsány Ferenc és az MSZP hihetetlen elvi képlékenységgel és hatalmi pragmatizmusával. Tessék észrevenni, hogy az MSZMP utódpártja győzelme estéjén már nem a Fel, fel, ti rabjai a Földnek mozgalmi nótát énekelt. Hanem a Himnusz...

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=47923>)

Kuncze 7 pontja: végy egy nagy levegőt, és fogadd el!

2006. április 27.

Amikor egy párt s vele legfőbb vezetője alulmarad, hívei hajlamosak megfélemlkezni arról, hogy sok mindenbe ők kényszerítették bele. Ezt csak azért mondom, mert most szinte hallom azt a dühödt pfujolást, amely jobb oldalon – ám nyilván itt sem mindenütt – Kuncze Gábor javaslatát fogadja. Orbán Viktornak és párttársainak ilyen háttérzajban kell jó döntést hozniuk.

Alighanem inkább erősíti most ezt a zajt – semhogy csillapítaná –, az a kijelentésem, hogy a Fidesznek márpedig ténylegesen és látványosan (azaz gyorsan, körmönfont feltételek nélkül) el kell fogadnia az SZDSZ elnökének javaslatát. Sőt, tovább megyek: a szocialisták miniszterelnökének együttműködésre szóló felajánlását is hasonlóképpen kell üdvözölnie.

Nem értek egyet azzal, hogy ez bármilyen tekintetben is csapdát rejtene a Fidesz számára. Persze, van olyan logika is, hogy az a helyes, ha az MSZP és legerősebb embere – no meg rendíthetetlenül hűséges útítársaik, a szabad demokraták – most mind szépen megeszik, amit főztek, a hangzatos ígéreteikkel, a tetemes adósságokkal, a szorító hiányokkal egyetemben. Mi meg szépen megvárjuk, amíg nekik is, szavazóiknak is egyszer csak torkukon akad majd a megoldhatatlannak látszó csődhalmaz, s akkor majd újra eljön a Fidesz ideje...

Nem, így bizonyosan nem jön el.

Szükségtelen bővebb bizonyításokba fognom. Elég, ha annyit mondok, ha a Fidesz most a baloldal bukására játszik, akkor hasonló helyzetben a baloldal sem lesz rest a Fidesz bukására játszani. Márpedig napnál is világosabb: Magyarország szekere egyedül a kormányerők erőfeszítésével, az ellenzék segítségével nélkül már nem húzható ki az egyre mélyülő kátyúból. S akkor csak idő kérdése lesz, hogy a sár mikor éri el a legmagasabban ülőket – az egész politikát. MSZP-stől, Fideszestől, mindenestől.

Ha viszont ez ilyen biztosan megjósolható, legjobb, ha a Fidesz nem szembe halad a szükségszerűvel, hanem meglovagolja azt. Akármely táborhoz tartozzék is a szavazó, akár a jobboldalihoz („nacionalistához”), akár a baloldalihoz („antinacionalistához”), a tekintetben nagyon kevés a kétsége, hogy

a mai politikai és gazdasági helyzet kialakulásáért az egész politikai elit felelősséggel tartozik (még ha a fő felelősöknek nyilván a másik oldalbelieket tartja is). Éppen ezért bizonyosra vehető, hogy összességében sokkal többen vannak már ebben az országban azok, akik jó szemmel nézik és néznék azokat a pártokat, amelyek képesek felülemelkedni közvetlen, rövid távú érdekeiken és szokásos hatalmi (ellenzéki) reflexeiken, s képesek a maguk pártján túl az egész országot látni.

Lehet, persze, azt mondani, hogy eddig sem volt sokkal jobb az ország helyzete, s mégsem volt képes erre a magatartásra (nagyvonalú felülemelkedésre) egyetlen párt sem, noha persze mindegyik ezt hirdette magáról, s mindegyik ezt követelte a másiktól. Ám ha az ellenzék komolyan gondolta, amit az ország helyzetéről állított, s ha komolyan vesszük az idevágó hazai és külföldi elemzéseket, akkor lassan, szótagolva mondva le kell szögezni, hogy igenis, Magyarországon vészhelyzet van.

Helyes volt az elmúlt kampány során sűrűn hangoztatni, hogy a kormánynak, a kormánykoalíciónak s magának a kormányfőnek mindebben milyen szerepük volt s milyen felelősségük van. A szavazók többsége azonban úgy döntött, hogy őt ez különösebben nem érdekli, folytassa a baloldal. Innen kell most kiindulni.

S onnan, hogy ha a Fidesz most valóban, tevőlegesen besegít a baloldalnak, akkor ezen mindenki csak nyerhet. A habozás és a körmönfont feltételek sorolásának elmaradása ugyanis nem jelentené azt, hogy a Fidesz ne szabna néhány világos és egyértelmű feltételt. Például azt, hogy a baloldal felhagyna a médiakormányzással. Tehát mindama témában – Kuncze hét pontjában például –, amelyben a bal- és jobboldal közös erőfeszítése révén az ország számára kedvező változás indul el, a két oldal közösen (például közös sajtótájékoztatók keretében) arathatja le a gyümölcsöket.

Lehet, persze, a jobboldalon attól félni, hogy a baloldal megint csak a saját végtelen hatalmi ambíciói miatt ajánlgatja olyan lelkesen az együttműködést. A félelem helyett azonban érdemes végiggondolni s belátni: az ún. kétharmados törvények minden, éppen sorra kerülő kormány életét megnehezítik, előbb-utóbb akár ellehetetlenítik; ha pedig a Fideszben van annyi önbizalom, hogy egyszer megint sorra kerülhet, akkor érdemes most megragadnia a tálcán kínált lehetőséget, s besegítenie a kétharmados kötöttségek felszámolásába.

S még valamit gondoljunk meg! Mitől lett egyszerre ilyen nagy együttműködési hajlam a két kormányzó – kormányzásra ítélt – pártban? Vége a kampánynak, az újabban néhány napot legalább biztosan várnának. Nos, ők is tisztában vannak vele: csakugyan vészhelyzet van. A kampányt, a választás megnyerték, most már „csak” az országot kéne megmenteni. Ám ez egyedül

biztosan nem megy. Tehát ott ülnek nyakig a bajban. Szerencsére. Ezért nyújtogatják a kezüket. Jól felfogott önös érdekből.

Ezt kell most elfogadnia a jobboldalnak.

Szintén jól felfogott önös érdekből.

Kívánhat-e a ország civil polgára ennél nagyszerűbb pillanatot, mint amikor a kétoldali hatalmak együttműködésre kényszerülnek, kénytelen-kelletlen alkuba, pártok feletti megoldásokba bocsátkoznak? Egy valaki-valami biztosan jól jön ki belőle.

Az ország.

Végső soron: pártostul, mindenestül.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=47989>)

Kapcsolódó cikkeink

> Kuncze 7 pontja az ellenzékhez

> Gyurcsány tárgyalni akar a Fidesszel - újabb csapda

Baloldal: démonok vagy emberek? Válasz a válaszra

2006. május 1.

Nemcsak távoli olvasóim, de közeli családtagjaim s barátaim is határozottan elítélték, amit Kuncze 7 pontjáról, Gyurcsány kéznyújtásáról javasoltam: vegyünk egy nagy levegőt, s fogadjuk el. Mármint fogadja el a jobboldal. Fogadja el Orbán, fogadja el a Fidesz. Azt állítottam, hogy az ország vészhelyzetben van, ezért nyújtogatja a kezét a baloldal. S azt, hogy itt a kedvező pillanat: ha a Fidesz most segít, ő is, az ország is nyerhet rajta. Ha nem segít, ő is, az ország is bizonyosan megbukik. Mert egyedül senki nem nyerhet most meccset sem magának, sem Magyarországnak. Ha a Fidesz keresztbe tesz – például a kétharmados törvények körében –, biztos lehet benne, hogy (ha egyáltalán még egyszer helyzetbe jut), neki is keresztbe fognak tenni. Egyik kedves bírálóm egyenesen így fogalmazott: „*Ha nem tudnám, hogy ki vagy, kezdeném azt hinni, hogy téged ezekért az írásokért jól megfizetnek.*”

Másikuk (Nagy Mariann, itt a gondolán) pedig így: „*Már csak abból is látnunk kellene a csapdát, hogy itt egy újabb helyzet, amelyben a jobboldal megosztott, megosztható. Kinek is nyújtanak itt kezet? Annak, akinek el kell tűnnie a magyar politikai életből, a begőzölt csürrhének, az agymosott, csápoló tömegnek? Annak a sehol sincs szellemi erőnek? Az írástudatlanoknak? A válságban lévőeknek? Miért is nyújtanak kezet? Hogy sikerüljön keresztülvinni a megszorító intézkedéseket, amelyekről a választás előtt szó sem volt? Hogy a kétharmados törvények korlátozó sokaságát most az ellenzék jóváhagyásával felszámolják? Hogy a közreműködésünkkel csökkentse a közmédia felületét, miután bebetonozták a kereskedelmi csatornákat hét évre? Ez volna a soha nem látott lehetőség?*”

De a legkeményebben legjobb barátom fogalmazott. Magánlevele – amelyből engedelmével most bőven idézek –, úgy vélem, nagyon hű lenyomata annak az érzés- és gondolatfolyamnak, amely a kendőzetlen elutasításba torkollott; nemcsak nála, s nemcsak az imént említetteknél, de azoknál is, akik cikkem nyomán levelet írtak a gondolának vagy beírtak az Index idevágó topikjába.

„*Szerintem igaza van Nagy Mariannak, neked pedig nincs. Már abban sincs, hogy használd a sajtóban szokványos »jobboldal – baloldal« kifejezést, holott*

nagyon jól tudjuk, hogy a Fidesz valójában sokkal, de sokkal baloldaliabb párt, mint az MSZP. Az SZDSZ pedig egészen nyugodtan nevezhető szélső-jobboldali pártnak, hiszen a nagytőke kiszolgálóit, az állami vagyon eladásának ámokfutóit hogyan is lehet baloldalinak nevezni? Ezen hörgők már évek óta. Miért nem maradtál meg a nemzeti (nacionalista) és antinacionalista (internacionalista) szóhasználatnál?

Valójában csakis egyet remélhetünk: hogy a szoci-szadesz koalíciónak a torkán akad a konc, amelyet ő főzött. Ennek az emészthetővé tételéért a Fidesznek az ujját sem szabad megmozdítania. Te azt hiszed, hogy a kinyújtás elfogadása azt eredményezhetné, hogy a későbbiekben majd ők is elfogadnák a nemzetiek kinyújtott kezét? (...) A fasisztákkal nem lehet egyezkedni. Gyurcsányék elmentek addig a pontig, hogy nyugodtan nevezhetjük őket a másik oldal fasisztáinak: nem nemzetiszocialistáknak, hanem »nemzetköziszocialistáknak«, mindegy, hányszor éneklik el a himnuszt. Nem tudom elképzelni, hogy ezekkel a nemzeti oldal bármiféle konstruktív együttműködése lehetséges lenne. Nem tudom elképzelni, hogy a hatalom teljes megragadásának megszállottjai bármikor lemondának médiahatalmuk bármilyen kicsi szeletéről. (...)

Sajnos ez a nép egyetlen lehetőséget hagyott maga előtt nyitva: hogy amikor már nincs hova hátrálni, akkor felkel ez ellen a szennyes és gennyes hatalmi góc ellen, és eltapossa – kitapossa magából. Ha pedig ez nem következik be, akkor jaj nekünk. Az elsunnyogott forradalmat és leszámolást nem lehet büntetlenül megúszni. A nép erkölcsileg romlott volt, züllött, mert hagyta, hogy elzüllessze a Kádár-rendszer, ezért kitért a forradalom kötelessége elől, a legkényelmesebb utat választotta. A fogyasztói kapitalizmus ígézetében esztétikát veszítve belevetette magát immár másodjára gyilkosai karjába. **EZT NEM LEHET BÜNTETLENÜL, HOLMI EGYÜTTMŰKÖDÉSEKKEL MEGÚSZNI. HA NEM LESZ KATARZIS, NEM LÉPÜNK A KÍGYÓ TORKÁRA, AKKOR CSAKIS TOVÁBBI ROMLÁS KÉPZELHETŐ EL. (...)**

Hát ez az én véleményem. És azt továbbra is fenntartom, hogy egy köztörvényes bűnözővel nem szabad egyezkedni, hanem lépten nyomon hangoztatni kell, hogy ő **KÖZTÖRVÉNYES BŰNÖZŐ**. Valóban demokratikus országban már régesrég börtönben rohadna. De úgy ám. És az, hogy nem rohad ott, hanem esetleg megint ő lesz a miniszterelnök, az bizonyítja a legjobban, hogy itt semmiféle demokrácia nincs, csak mint színházi kellék van jelen. (...)”

Eddig a levél.

Ez pedig a nagy talány: ha számtalan részletkérdésben egyetérttek – márpedig egyetérttek – az imént szólókkal, hogyan lehetséges, hogy ennyire gyökeresen más következtetésre jutunk? Hogy én feltétlen tárgyalnék, alkudoznék az

„ellenséggel” – erre szólítok fel –, ők pedig kerek-perec visszautasítják még a gondolatát is, eleve reménytelennek, csapdának – ha nem mindjárt öngyilkosságnak – ítélve mindenféle közeledést, együttműködést.

Nos, igazából minden azon múlik, minek látjuk, minek gondoljuk magunkat (a magunk oldalát), és minek a túloldaliakat. Ha a másikat eleve elveteműltnek, született gonosznak, javíthatatlan ördögfajzatnak, minden jó elrontójának véljük és hisszük, magunkat meg nemes, becsületes lovagok csupán csalárdsággal legyőzetett seregének, akkor nem is tehetünk mást, mint hogy minden amonnan nyújtott kezet méltóságteljes határozottsággal visszalökünk. „Ha belepusztulunk is, *ezekkel* akkor sem!”

Ha történelmi távlatokba helyezzük magunkat, sorsunkat, még figyelemre méltó példát – érvet, bizonyítékot – is találunk arra, hogy miért „nem szabad” hinnünk most a baloldalnak. Tamáska Péter történész hívta fel rá a figyelmem, hogy a „felszabadulás” után hiába lett Tildy Zoltán, a Független Kisgazdapárt elnöke előbb a miniszterelnök, aztán a köztársaság elnöke, a rendőrséget megkaparintó kommunisták a háttérben hihetetlenül rövid idő, alig két-három hónap alatt gyakorlatilag magukhoz ragadták a hatalmat. S bár ez aligha ment volna ilyen simán az itt állomásozó szovjet hadsereg (azaz megszállás) nélkül, kellett hozzá az is, hogy Tildyék „emberszámba” vették őket. Aztán ezek az „emberszámba” vettek azzal „hálálták” meg a politikai nagyvonalúságot (vagy gyengeséget? hiszékenységet?), hogy 1948-ban Tildy vejét, Csornoky Viktort korrupció és hűtlenség vádjával letartóztatták, a köztársaság elnökét pedig még az ügy nyilvánosságra hozatala előtt lemondatták.

De hogy még egy darabig tovább érveljek magam ellen, s kritikusaim mellett: valóban hátborzongató, ahogy egy talpig becsületes – s most aztán tényleg mondhatjuk: igaz magyar – ember életét egészen a legvégéig gátlástalanul és módszeresen tönkretették – immár Apró Antalék. A Sulineten a gyerekek is megismerkedhetnek a rémtörténet főbb részleteivel: 1948. augusztus és 1956. május között Tildyt házi őrizetben tartották, s 1956 augusztusában is csak az után engedték szabadon, hogy a nyilvánosság előtt többször elkötelezte magát a mezőgazdaság kollektivizálásáért. De mivel 1956. október 26. és november 4. között a Nagy Imre-kormány államminisztereként gyakorlatilag miniszterelnök-helyettesi funkciót látott el, nem sokáig lehetett szabadlábban. A Nagy Imre-per negyedrendű vádlottjaként a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés előmozdítása címén hat évre ítélték. 1959 áprilisában idős korára (valójában betegségére) való tekintettel szabadlábba helyezték. Ezután 1961. augusztus 4-éig, haláláig teljes visszavonultságban élt.

Nem, egyáltalán nem csodálkozom azon, hogy az efféle rémdrámák százezrek ismeretében jobb érzésű embereken kitör a hideglelés. Hiszen a mai

magyar baloldal úton-útfélen okot ad a kényszerű képzettársításra. Ez a baloldal nem elfeledni és elfeledtetni akarja – valamiféle tiszteletteljes szégyenérzetből – a vérvörös színt, inkább büszkén kampányol vele. Nem ülteti a történelem szégyenpadjára az elmúlt rendszer jelképes figuráit, inkább most is kitünteti őket. Nem szégyentől megilletődve emlékszik vissza a végső romlást ránk hozó kékcédulás csalásra, inkább, amit lehet, újra hasznosít belőle. A most ellene tüntetők előtt sem süti le szégyenében a szemét, hanem a rendőreivel megint szétveri őket. S ugyan, miért dobna sutba hajdan már annyira bevált propagandamódszereit? Ha még mindig itt vannak néhányan a hajdani ténylegesen akasztók vagy leszármazottaik közül, akkor beszéljünk csak sokat Kövér – valójában teljesen ártatlan, teljesen jelképes, senkit nem fenyegető – köteléről. S ha ennyi mocskos politika után is marad még, terem még a jobboldalnak hiteles vezére, akkor ugyanúgy járassuk le, szigeteljük el, ugyanúgy igyekezzünk eltüntetni a közéletből, ahogy ezt hajdan Tildy Zoltánnal (és egytől-egyig a többiekkel) tettük.

És mégis, mindenek ellenére azt mondom: ez a baloldal nem az a baloldal. Nem a szocializációja miatt nem, hanem a helyzete miatt nem.

El kell döntenünk, hogy általában és alapvetően az embereket – az emberi természetet – tekintjük bűnösnek, vagy inkább egyes rendszereket, helyzeteket, körülményeket, amelyekben „az ember úgy elaljasul”.

Én azt tanácsolnám – bőséges történelmi tapasztalatok alapján –, hogy inkább a különféle helyzeteket, rendszereket tartsuk ludasnak. Noha magam is úgy vélem, hogy ez a mostani demokráciánk inkább díszlet, mintsem egy olyan, ideális polgári társadalom, amelyben a különféle szabadságjogokat (mindenekelőtt a szólás- és sajtószabadságot) arra használnák, amire kell – a legfontosabb szabadságjog, az egyenlőségen alapuló titkos választójog többé-kevésbé mégis érvényesül. Baloldali körökben az a hír járja, hogy Gyurcsány Ferenc elbőgte magát, amikor a második forduló után nyilvánvaló lett, megnyerték a választást. Ebben a rendszerben, akárhogy is, keményen meg kell dolgozni a jónép szavazataiért, ebben a rendszerben, akárhogy is, a baloldalt le lehet váltani. Nem tudom, hogy Gyurcsány tényleg bőgött-e, de minden további nélkül el lehet képzelni; az viszont teljesen elképzelhetetlen, hogy Kádár János főtitkárral hosszú uralkodása alatt ez akár egyetlen egy választás után is előfordulhatott volna.

Minden látszat ellenére ez elég lényegi különbség.

Persze, működnek az elvtársakban a régi reflexek, kínálják magukat a régi hatalomtechnikák, de ezek kiélésének határt szab a demokratikus intézményrendszer. Ha másképp nem, hát úgy, hogy a jónép – pontosabban a választani hajlandók többsége – „kijelenti” (azaz döntésével megmutatja), hogy na,

ebből elég volt. És persze, túlsúlyos a balliberális média, ám ne feledjük, mégis csak egy vastag paraszthajszálon – az első fordulón – múltott, hogy ma nem Orbánék állhatnak oda a kormánykerékhez.

Nem érdemes nagyobbak, erősebbnek képzelni ezt a baloldali hatalmat, mint amekkora. Különösen most nem, amikor az ország előtt álló óriási feladatokhoz képest nagyos is kicsi. Amikor nagyon is jól felfogott érdeke, hogy megtalálja a hangot a jobboldallal, ha nem akar bukni. S ha nem akarja az országot bukni hagyni.

De miért is akarná?

Nem érdemes elvetemültebbnek sem gondolni a baloldalt, mint amennyire elvetemült. Különösen akkor nem, ha a választók többsége, lám, nem vevő arra az igyekezetre, hogy a baloldalt szemét, kommunista, hazaáruló, no meg istentelen bandának – vagy akár fülbevalós, technós, szingli, buzi hordának – állítsuk be, a jobboldalt meg csakis felelősségteljes, emelkedett gyülekezetnek, amelyik őszintén aggódik hazája, nemzete, családja sorsáért, s minden lépésénél csakis az isteni tízparancsolat, a keresztényi alázat, a krisztusi szeretet vezérli. Mielőtt nagy göggel rácsapunk a baloldal felénk nyújtott kezére, nem árt, ha időnként tükörbe nézünk. Nem árt, ha nem feledkezünk el arról, hogy Fideszes zsarolt MDF-est, Fideszes tört be a szocialisták szerverére, Fideszes lap hetvenkedett az ellopott kampányanyagokkal, Fideszes politikus hamisított Gyurcsány mozdulatába, hogy „Magyarország bekaphatja”, s nemcsak szocialisták, de Fideszesek is akadtak, akik azt híresztelték vetélytársukról, hogy nem érdemes rá szavazni, mert már visszalépett.

Ha mi magunk büntetlenek volnánk – ha a Fidesz büntetlen volna –, érteném a gögöt. Bár lehet, hogy akkor is inkább Krisztus járna a fejemben: vajon ő mit cselekedne? Hinne-e abban, hogy minden emberben, legyen bármily gyarló, ott lakozik a jó? Ha a jót keressük, azt leljük meg. Ha a gonoszt, azt találjuk. Csodák-csodájára tehát, voltaképp rajtunk áll, hogy a jó legyőzi-e a gonoszt.

Ha nem volna elég világos: e vészhelyzetben – amidőn a baloldal a jobboldal segítségére szorul –, leginkább a jobboldal vezető erejének, a Fidesznek az okos politizálásán múlik, hogy milyen irányt vesz a baloldal. Milyen irányt vesz az egész magyar politika. Ha a Fidesz visszaél a baloldal szorult helyzetével, ha ellenfele bukására játszik, akkor Magyarországon megmarad a végletes törzsi megosztottság, a gazdaság elkerülhetetlenül összeomlik, ám ennek felelősségéből – magatartása miatt – a Fidesz is olyannyira osztozni fog, hogy ez egyenesen vezet el a bukásához.

Egy olyan baloldal, amelyik e vészhelyzetben tevőlegesen és látványosan – például Kuncze 7 pontjával – az együttműködést szorgalmazza, el fogja szívni a levegőt egy olyan jobboldal elől, amely a hűvös távolságtartást, az ellenséges

hangulat fennmaradását szorgalmazza. Egy olyan miniszterelnök (Gyurcsány Ferenc), aki az antinacionalista törzs trónjáról patrióta gazdaságpolitikát hirdet, el fogja szívni a levegőt egy olyan jobboldali vezér (Orbán Viktor) elől, aki eddig éppen a nemzet, a hazafiság jelszavával, nemzeti (nacionalista) politizálással édesgette magához leghívebb híveit. Esélye csak akkor maradna Orbán Vikornak, ha a választók többsége számára feketén-fehére kiderülne vagy kiderülhetne, hogy a baloldal valóban, úgy-ahogy van, hazaáruló, a jobboldal minden lépését pedig valóban a haza, a nemzet önzetlen szolgálata s a nép boldogítása vezérli.

Ez a pillanat azonban számos okból nem következhet be.

Mindenekelőtt azért nem, mert voltaképp nagyon nehéz átlátni, mi szolgálja a hazát, s mi nem. Életem szaporodó évtizedei bennem például azt az érzést keltették, hogy egyáltalán nem egészséges dolog, ha a magyar miniszterelnök olyan nagy hatalmak első embereit fogadja magánlakában, mint Nagy-Britannia és Oroszország. Tekintettel Gyurcsány Ferenc felettébb gyorsan ívelő vállalkozói és politikusi pályájára, az idevágó közismeretek birtokában nem tudok szabadulni a félelemtől, hogy most is sokkal inkább a maga hasznára biznisszelt, semhogy a hazáéra. De a legcsekélyebb mértékben sem vehetem zokon (mondjuk, hazaárulásnak), ha a baloldali szavazók többsége inkább úgy véli, Gyurcsány okosan és ügyesen cselekedett, mert egy ilyen kis országnak, mint Magyarország, létérdeke, hogy jóba legyen a nagyokkal. De még azt sem vehetem zokon, ha e szavazók egyenesen úgy gondolják: lehet, hogy Gyurcsány ügyeskedéssel, netán csalással, törvények áthágásával szerezte vagyontát, de hát ez egy ilyen világ, s ebben a világban egy ilyen fajta ember jobban eligazodik, mint egy olyan, aki „még sose dolgozott”.

Lehetne persze erre azt mondani, hogy az efféle praktikus szempontok szerinti politika legfeljebb rövid távon szolgálhatja Magyarország érdekeit, hisz ahol a nép egy csalót, egy törvényszegőt ültet a saját nyakába, ott a szóban forgó magatartás követendő normává lényegül, s akkor jaj ennek az országnak. Am hiába szent meggyőződésük ez akárhányaknak, a mai magyar politika és média alapszemlélete egyáltalán nem alkalmas arra, hogy ezt a meggyőződést szélesebb körben elfogadtassa.

A két oldal törzsi – zsigeri, érzelmi alapú – megosztottsága ugyanis oda vezetett, hogy ma nincs igazi erő Magyarországon, amely rábírná a hatalom különböző tényezőit, képviselőit a tisztességes, törvényes, felelősségteljes politizálásra. Ugyanis bárki bármilyen disznóságot elkövethet, hiszen biztos lehet benne: ha az ellenség kideríti is, ha annak a sajtója jó nagyra fújja is, az ő népszerűsége (ha van ott neki) legfeljebb az ellenséges táborban rendülhet meg, a saját táborában a támadások hatására inkább még nőni is fog. Nem kell

mást tenni, mint például merő rágalmazásnak nevezni a tényeket, ahogy ezt Gyurcsány Ferenc is mindig teszi viselt dolgai ügyében, s akkor táborának lakói végre megkönnyebbülten bólinthatnak. Alig várják ugyanis, hogy újra jó szívvel ragaszkodhassanak vezérükhöz, és újra szívből utálhassák, gyűlölhessék az ellenségét.

Persze a jobboldalon éppen ugyanez – ha nem még ügyabbul – folyik. A jobboldal sajtója – ennek főárama – oly mértékig kiszolgálja tábora vezetőit, oly mértékig óvakodik a fejükre koppintástól, s olyannyira ügyel rá, hogy az erre hajlamosakat messze távol tartsa a szélesebb nyilvánosságtól, hogy itt is rendre elmarad a saját oldali felelősségrevonás.

Ha mindehhez hozzávesszük azt a jól megfigyelhető jelenséget, hogy az igazságszolgáltatás is mindent elkövet, hogy ne kelljen a politika kavarta piszkos helyzeteket neki megoldania, máris világossá válik, mitől annyira helytálló ma Magyarországra az a megállapítás, hogy ez egy következmények nélküli ország.

Mielőtt e következtetésből újra eljutnék oda, ahová bírált írásomban jutottam el, még egy okot említek, amely miatt a választók többsége nem gondolhatja, s még a jobboldalon sem gondolhatja teljes egyöntetűséggel, hogy a Fidesz minden lépését valóban a haza, a nemzet önzetlen szolgálata vezérli. Noha a két nagy párt közül kétségkívül a Fidesznek volt inkább szívügye a magyar nemzet egészének összefogása, e liberálisiként indult párt „nemzeti elkötelezettségében” időnként meglepő következtelenségek, határozatlanságok mutatkoznak. Ha a réalpolitika számlájára írjuk is, akkor is tény, hogy a magyar földek védelmében elég változékony magatartást mutatott a Fidesz. A kettős (pontosabban kedvezményes) magyar állampolgárság dolgában is felemás volt az elszántsága: amíg világossá nem vált, hogy a Magyarok Világszövetségének sikerül elegendő aláírást összegyűjtenie a népszavazás kiírásához, addig a Fidesz, illetve vezetői nem szálltak be a kampányba. De általában is igaz – habár ugyancsak magyarázható a réalpolitika kényszerűségével –, hogy a Fidesz nem táplál túlságosan baráti érzéseket a magyar nemzetért erőteljesen („radikálisan”) elkötelezett szervezetek, pártok iránt. Olykor igyekszik ellehetetleníteni őket (Magyarok Világszövetsége), olykor csak semmibe veszi őket (Jobbik).

Megismétlem tehát: Magyarország ma nincs abban a helyzetben, itt ma nincsenek olyan politikai közállapotok, hogy a Fidesz az eddigi, elkülönülő, habár „nemzeti”, mégis határozottan önérdékű politizálásával segíthetne akár az ország, akár a maga sorsán. Ha kézbe vesszük a Magyar Nemzet mostani, választások utáni számait, látható, hogy minden ott folytatódik, ahol abba maradt: a lap arra fókuszálja igyekezetét, hogy a baloldal prominenseinek minél több disznóságát tárja olvasói elé. A magunk fogalmai szerinti normális

országban ez egy tisztességes és okos törekvés, a mai, következmények nélküli Magyarországon azonban nem alaptalan dolog ettől inkább a falra hányt borsóra asszociálni. A mai magyar nyilvánosság valójában nem tölti be hatalmat ellenőrző funkcióját. S ezzel szoros összefüggésben, a mai magyar elenzék sem számíthat arra, hogy egy elkövetkezendő győzelemhez elég lesz neki szüntelenül a kormányhatalmat bírálni, még akkor sem, ha lesz bőven bíráltnivalója, mert a koalíció a vészhelyzetből fakadóan népszerűtlen lépések tömegét lesz kénytelen meghozni.

Megismétlem tehát: a Fidesz nincs abban a helyzetben, hogy a régi politikáját sikeren folytathassa. Ahhoz még elég nagy és elég erős, hogy módszeresen és következetesen keresztbe tegyen a mostani kormányerőknek, ám ha e politizálás nyomán, valami csoda folytán, kormányra kerülne, ne legyen kétség, „kamatostul” mindent vissza fog kapni, s ugyanúgy bukásra lenne ítélve, mint lényegi változtatások nélkül a mostani koalíció.

Annyi finomítást kell azért kell tennem a gondolatmenetemben, hogy a mostani koalíció előtt azért van még egy másik út is. Ha nem fog bele lényeges változtatásokba, nyerési esélyként megmarad a már bevált lehetőség: az ország eladósításának folytatása. Még nagyobb veszteségekkel, még nagyobb veszedelmekkel. Ebben a következmények nélküli országban nem biztos, hogy maradt még annyi felelősségérzet a választópolgároknak, hogy elzavarják azokat, akik gyermekeik leendő munkájának gyümölcsét jó előre felzabáltatják.

Azt állítom tehát, hogy a Fideszen is múlik, hogy e vészhelyzetben jó irányt, vagy továbbra is rossz irányt vesznek a dolgok. S azt állítom, hogy mivel a kormánykoalíció nyakig bajban van, a Fidesz mindenki számára kedvezően aknázhatja ki ezt a mostani helyzetet. Nem a merev visszautasítással, hanem az „ellenség” együttműködési készségének azonnali elfogadásával.

S most érkeztünk el egy nagyon fontos mozzanathoz: sehol nem állítottam azt, hogy a Fidesznek bármit is feltétel nélkül el kell fogadnia. Az ellenkezőjét viszont hangsúlyoztam, s most is hangoztatom: éppen mert szorító a helyzet, van esélye annak, hogy a Fidesz a segítsége fejében – a maga s az ország érdekében – elősegítse hasznos változások elindítását, ám megakadályozza a meggyőződése szerint károsakét. Bár Kuncze 7 pontjából indultunk ki, de nagyon jól el tudom képzelni, hogy a valóban konstruktív együttműködés egyik eredménye az lenne, hogy éppen a Fidesz akadályozná meg az SZDSZ eltökélt vágyának teljesülését: nyugati érdekeltségű biztosítótársaságok húzzanak hasznót a magyar egészségügyből, pontosabban a magyar állampolgárok kiszolgáltatottságából.

Nem feltétlen bizalomról és nem feltétel nélküli támogatásról, önfeladásról van tehát itt szó. De arról sincs, hogy a Fidesz beállna a kormányba

harmadiknak, s osztozna a kormányzás felelősségében. Sokan kárhoztatták – és a mai napig kárhoztatják – Antall Józsefet azért, mert egykor paktumot kötött a szabad demokratákkal. S éppen a kétharmados törvények számának csökkentésére, éppen az ország kormányozhatósága érdekében. Sokan vélték és vélik úgy, hogy a paktumon az SZDSZ, s vele a baloldal (a magam meghatározása szerint: az antinacionalista törzs) nyert. Akkor most mi ez a jókora kishitűség, hogy egy fordított – de hasonlóan szorító – helyzetben a Fidesz, az ország, a nemzet ne nyerhetne?

Az elfogadás kulcsa, mint mondtam, a belátásban van.

Ott, a túloldalon sem démonok vannak, hanem emberek. Nem született gonosztevők; vagy ha igen, csak annyira, mint mi, valamennyien. Nem lesznek kevésbé gonoszak, ha gonosznak tekintjük őket. De jobbak még lehetnek, ha a jót keressük bennük. A világos alapokon nyugvó, kölcsönös előnyökkel járó, közös sorsot jobbító együttműködés lehetőségét.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48047>)

Kapcsolódó cikkeink

> Cui Prodest?

> Kuncze 7 pontja: végy egy nagy levegőt, és fogadd el!

> Gyurcsány tárgyalni akar a Fidesszel - újabb csapda

Időszerű elmélkedés Pelle János: Az utolsó vérvádak című könyvéről

2006. május 9.

Ha kívül-belül megnézzük Pelle János 1996-os kiadású (először egy évvel korábban megjelent) könyvének hátsó borítóját, nem mondhatnánk, hogy a kutyát se érdekelte volna alapos tanulmánya. Jelent meg róla – inkább rövidebb, mint hosszabb – méltatás a Népszabadságban, a Kritikában, a Magyar Sajtóban, a Múlt és Jövőben, a La Croix-ban, a New Yorki-i Figyelőben. Mint látható, zömmel kisebb példányszámú, a média főáramától távol eső lapokban. Nem csoda, hogy Pelle könyve nem került be a köztudatba. Pedig a magát zsidónak, sőt vallásos zsidónak valló szerző munkája ama roppant ritka művek közé tartozik, amely alkalmas lett volna arra – és persze máig alkalmas lenne –, hogy a magyar társadalmat egyébként mélyen megosztó „zsidó-”, illetve „antiszemita-kérdésben” közelebb hozza az álláspontokat.

Mik volnának ezek az álláspontok?

Nos, már abban sincs egyetértés, hogy van-e egyáltalán zsidókérdés, vagy csak antiszemita-kérdés van. Nem jelképes, nem formai, hanem lényegi e felfogások közötti különbség: aki azt hirdeti, hogy csupán antiszemita-kérdésről beszélhetünk, ezzel azt juttatja kifejezésre, hogy szerinte a zsidóságnak – múltjának, jelenének, életmódjának, magatartásának, törekvéseinek – semmi köze a zsidóellenességhez, ehhez a jelenséghez voltaképp még zsidó se kell. Ahogy a vicc mondja: „– Adj’ Isten bátyám, mondja csak, van itt antiszemitizmus? – Há’ most nincs, pedig volna rá igény.”

Zsidókérdésről ezzel szemben azok beszélnek, akik úgy vélik, a valóban antiszemita vagy csak ennek nevezett jelenségek megérthetetlenek és megváltoztathatlanok a zsidóság helyzetének, szerepének vizsgálata nélkül.

De vajon miért olyan nagy baj az, ha e két ellentétes felfogás, illetve ezek hívei továbbra sem közelítenek egymáshoz? Megfordítva: miért kell annyira örülnünk, ha akad egy könyv – éppen Pelle János könyve –, amely mégiscsak alkalmas lehet a közeledés beindítására?

Nos azért, mert ma jószerivel a szóban forgó felfogásokon áll vagy bukik, ki lehet Magyarországon a Szalon lakója. Azaz ki lehet „hivatásos”, a politika és a

média főáramától megtámogatott véleményformáló, s ki az, akit szalonképtelennek, szélsőségesnek bélyegeznek, s minden erővel igyekeznek kiszorítani a szélesebb nyilvánosságból; de legalábbis hiteltelenné, hatástalanná tenni a köz – a nagyközönség – előtt.

Ash különös kísérlete

Nem sokkal a világháborút követően Solomon Ash azt próbálta kideríteni, mitől függ az, hogy milyen benyomásunk keletkezik valakiről. Feltételezte, hogy a benyomás kialakítása nem egyszerűen az illető különböző vonásainak átlagolásával történik, hanem bizonyos „központi” vonásoknak aránytalanul nagy hatásuk van. Néhány kísérleti alany számára a célszemélyt az „intelligens, ügyes, szorgalmas, melegszívű, határozott, gyakorlatias és óvatos” jelzőkkel jellemezte. Más kísérleti személyek ugyanezt a leírást kapták, de a „melegszívű”-t a „hideg” váltotta fel. Ash azt találta, hogy egyetlen középponti vonás felváltása, vagyis a melegszívű felcserélés hidegre, jelentősen módosította a benyomásokat; ugyanezt nem tapasztalta akkor, amikor periférikus vonásokat cserélt fel. (Az első esetben pl. a „melegszívű” célszemélyre 91 pont jutott nagyvonalúságért, ugyanezért a „hideg”-re mindössze 8 pont; a második esetben, amikor az udvariast cserélte udvariatlanra, 56 és 58 volt pontszám.)

Nos, a holokauszt, s nyomában a – különben helyesen – kötelező normaként megjelenő büntudat és együttérzés miatt az második világháború óta egyszerűen nem létezett és nem létezik még egy olyan szó, amelynek akárcsak megközelítőleg is annyira erős negatív töltete, kisugárzása lenne mérvadó körökben, mint az „antiszemitá”-nak. Ebből – illetve a pszichológiai vizsgálat eredményéből – következően ez a szó azért képes akkora rombolást végrehajtani a megcélzott személy, szervezet, párt, politikai tömörülés hitelességén, népszerűségén, elfogadottságán (pontosabban a róla alkotott benyomáson), mert egyszerűen kisepri a látókörből (de legalább is elhomályosítja) az összes többi, akármily pozitív töltetű, kisugárzású jelzőt, illetve jellemvonást.

Baloldali antiszemitizmus?

Az antiszemitizmus, a zsidóellenesség a bűnök bűne tehát. Egészen addig, amíg a hazai baloldal („antinacionalista törzs”) többé-kevésbé sikeresen (mert többé-kevésbé „hitelesen”, azaz hihetően) ütheti rá az „antiszemita” bélyeget a hazai jobboldal egyik-másik részére (vagy akár egészére, a „nacionalista törzs”-re), addig ezt meg is fogja tenni. Addig ezt a rendkívül olcsó, annál pusztítóbb politikai fegyvert – így vagy úgy – be is fogja vetni. Alább megkísérlem igazolni, hogy Pelle könyvének leginkább ezért nem (volt) szabad a

köztudatba kerülnie: olyan történelmi bizonyítékokkal áll elő, amely alapjaiban rengeti meg (dönti romba) a baloldal saját magáról gondosan felépített és fennen hirdetett nimbuszát. Azt az etnikai gyűlöletet, amely ellen a mai napig olyan hangzatosan és látványosan harcol, a baloldal teljesen tudatosan gerjesztette, s addig-addig szította – a holokauszt utáni Magyarországon! –, amíg „eredményesen” ki nem robbantott több, zsidók elleni pogromot. A közvéleménynek – benne az egész baloldalnak – természetesen halvány emléke, szemernyi tudomása sincs erről; a „felszabadulás” utáni kommunista propaganda- és erőszakgépezet igencsak gondoskodott róla, hogy így legyen, hogy a legmagasabb körök szervezte borzalmas bűnténynek nyoma se maradjon.

A Pelle könyvében olvasható (alább ismertetendő) iszonyatos történetek és cáfolhatatlan bizonyítékok kiváló alkalmat kínálnak most a baloldal tisztességei számára, hogy ne engedjék tovább a baloldal hatalomtechnikusait az antiszemita-fegyverrel manipulálni. Álljanak ellen a könnyen megszerezhető politikai haszon nagy kísértésének! Sándor Györgyöt kell itt idéznem, aki 1991-ben ezt mondta A Hét műsorában: „Az antiszemitizmus a legnagyobb bűnök egyike, ennél nagyobb csak az, ha ártatlanokat vádolnak meg ezzel.” A baloldal tisztességei ne engedjék meg többé a baloldal hangadóinak, hogy az egész jobboldalra s a jobboldal mindenkori vezéralakjára alaptalanul rásüsésék az „antiszemita” bélyeget, úgy csinálva, mintha a jobboldalnak egyenesen „természetéből fakadna” a zsidógyűlölet, a baloldaltól viszont „természeténél fogva” volna idegen minden gyűlölködés, mindenféle zsidóellenesség. Ne engedjék még azt se, hogy az idevágó történelmet cenzúrázzák: Pelle kutatásai alapján két dokumentumfilm is készült, ebből az egyiket (a kunmadarasi pogromról) egy hétköznapi késő este tűzték műsorra, a másodikat (a miskolci lincselésről) 1996 óta őrzik dobozban.

Mindezzel a baloldal a maga részéről megtenné a közeledés korszakos lépését.

A jobboldalra váró feladat

Ha lehet, Pelle könyvének elolvasása a jobboldalnak még nagyszerűbb lehetőséget nyújt gondolkodásbeli megújulására, régi reflexei felszámolására, megrögzött gondolatsémái sutba vágására. A törzsi háború természetrajzáról szóló könyvemben, a témán való másfél évtizedes töprengés után megállapítom, hogy a helyes gondolkodás kialakulásához nem elég eljutni a felismeréséig, de tudatos önedzésre, kondicionálásra is szükség van, vagyis az újfajta felfogás rögzítésére-rögzülésére. E felfogás lényege, hogy soha nem csukom be a szemem a zsidósággal kapcsolatos, általánosítható jelenségek meglátása és megértése előtt – például: miért húz balra a hazai zsidóság? –,

ám az okoskodást soha nem fordítom meg, tehát soha egyetlen embernél nem fogom azt gondolni és azt mondani, hogy biztos zsidó, azért vélekedik és cselekszik így vagy úgy. Ugyanis – mint könyvemben bizonyítom – nem igaz, hogy lennének olyan tulajdonságok és olyan törekvések, amelyek kizárólag a zsidókra igazak; s bár a magyarországi törzsi háború kirobbanásában kulcs-szerepe volt a zsidóságnak (mindenekelőtt a zsidóság holokausztból fakadó félelmének), ma már napnál világosabb, hogy az „antinacionalista” és a „nacionalista” törzs heves harcában szerényebb szerep jut „a zsidóknak”, olyannyira, hogy ez a harc – mondjuk, *globalisták* és *nemzetiek* között – akkor is folya, ha egyáltalán nem lenne hazai zsidóság.

Pelle János könyve nemcsak a baloldal szította pogromok történelmi tényéről szállít drámai bizonyítékot, hanem arra is, hogy a tömegnek a zsidók elleni felhergelésében, a lincselés előkészítésében a kommunista párt, illetve az akkori Magyarország közismerten zsidó származású vezetői is részt vettek. E drámai körülmény – mint igazolni fogom – kiváló lehetőséget teremt arra, hogy a jobboldal is megtegye a maga közelítő lépését. Előbb azonban lássuk közelebből a könyvet, legfontosabb, idevágó részleteivel együtt.

Történeti tisztesség

Pelle Jánosnak lelke legmélyén fáj az, ami a zsidósággal történt. E fájdalom „jót tett” a könyvének, mert nagyon sok időt s energiát fektetett az utolsó vérvádak körülményeinek és következményeinek felkutatásába, tisztázásába. Az alaposan és hitelesen dokumentált történelmi események, ezek aprólékos, gondos és pontos leírása: a legnagyobb kincsei a könyvnek. Nemcsak korabeli dokumentumok, de egykori szemtanúk visszaemlékezései is segítik a maguk valóságában megragadni a – mint mindjárt látni fogjuk – valóban tragikus, valóban szívszorogató és lélegzetelállító történeteket. Ahhoz azonban, hogy a könyv betölthesse általunk vágyott feladatát – mondhatnám, küldetését –, még egy erényére szükség volt: az ember fájdalma sehol nem homályosította el a történész tárgyilagosságát. Nem állítható, hogy Pelle következtetései mindig helytállóak volnának; néhol éppen magának a vérvádnak tulajdonít a ténylegesnél nagyobb szerepet a zsidóellenesség kirobbanásában, mintha valóban leginkább egyfajta vérbosszú – tehát a lehető legirracionalisabb képzelődésen tenyészett vak indulat – mozgatta volna az eszement tömegeket. Ám az egyszerűen kétségbenvonhatatlan, hogy adatai, kutatási eredményei bemutatásánál Pellét egyedül a valósághűség – vagyis a történelmi igazság – vezérli. Például: „A kommunista párt egyik intézményt sem tudta volna működtetni zsidó értelmiségiek, elsősorban jogászok nélkül, aki az átélt

vészkorszak után érthető buzgósággal kértek részt az igazságszolgáltatásból” – állapítja meg minden köntörfalazás nélkül. Semmit nem hallgat el csak azért, mert az esetleg nem illene a koncepciójába; a tények bő és kendőzetlen tálalásával lehetővé teszi az olvasónak, hogy az levonja a maga messzemenő következtetéseit.

Kunmadarasi képtöredékek

„Csak amikor már öt fogam a kezemben maradt, jöttem rá, hogy nem mint szocialistát vernek, hanem mint zsidót” – vallotta később az 1946. május 21-én Kunmadarason kitört pogrom egyik áldozata. A vádlottakról – zömükben asszonyok – így írt a tárgyalás szemtanúja: „Piszkos, rongyos, mezítlábas, elbutított emberek, a szemükben rémület.” Ami a vérvádat illeti, arról a legtöbb őrizetes beismerte, hogy a meggyilkolt gyermek meséjét nem hitte el, de „hagyta magát rábeszélni” a megmozdulásra. Az egyébként írástudatlan fővádlott részletesen kifejtette a Haladás című lap riporterének a börtönben, hogy „amikor a zsidók hazagyűttek, nem volt semmijük, most mégis ők eszik a fehér kenyeret, én meg hiába túrom az orrommal a földet, csak nyomorult maradok”. Az asszony a fogdában elmondta, hogy a zsidók pénzt adtak egy helyi kislánynak, hogy hozzon cigarettát egy közeli trafikból. Így csalták el, s a gyerek egy Kun Sándor nevű zsidó pincéjében kötött ki, ott akarták megölni. A gyilkosságot az utolsó pillanatban sikerült megakadályoznia – mesélte az öt kihallgató rendőrszázados, majd hozzátette: – Meg voltam döbbenve, s azt mondtam neki: mutassa meg, hol történt az eset. Már a Kunék pincéjénél, egy nagy vasajtó előtt álltunk, amikor az asszony a fülemhez hajolt, és azt mondta: „aztán el ne árulja ezeknek a zsidóknak, hogy ez mind nem igaz!”

Schmidt Mária történész szerint a kunmadarasi pogrom felbujtója az NKDV ügynöke lehetett, s a szovjet titkosrendőrség megbízásából, a cári időkben szerzett tapasztalatok alapján szervezte a madarasi pogromot, melynek a nem sokkal későbbi kielcei pogromhoz hasonlóan politikai célja volt: a felszított antiszemizmussal aláaknázták a térség demokratikus intézményeit. Pelle megjegyzi, ezt nem tekinthetjük bizonyítottnak, de – teszi hozzá – tény, hogy az ismeretlenből előbukkant felbujtó később a többi vádlottól eltérő, „különleges elbánásban” részesült. A huszonhat éves, pozsonyi születésű férfiről a Demokrácia című lap 1946. június 23-i száma azt állította, hogy a Hlinka-gárda tagja volt, s részt vett a szlovákiai pogromokban. A bíróság előtt tett vallomása szerint viszont partizánként szolgált, és a németek ellen harcolt – de e két állítás, fúzi hozzá Pelle, nem zárja ki egymást. A MKP politikája, ha közvetlenül nem is, közvetve valóban előidézte a pogromot – állapítja meg. A parlamenten kívüli, machiavellista eszközök használata,

az eszmei-ideológiai ködösítés idézte elő azt a helyzetet, melyben a zsidók megrettentek, s igen sokan érezték úgy, hogy ki kell vándorolniuk a faluból vagy a kisvárosból, ahová a deportálásból visszatértek.

Makói mozaik

A makói zsinagógát alig néhány nappal később, 1946. május 31-én gyűjtötták fel. A dokumentumok alapján Pelle úgy véli, hogy a rendőrség politikai osztályának vezetői által megtervezett provokáció volt, a kátyúba jutott kunmadarasi nyomozás „megsegítésére”. Május végéig ugyanis egyértelműen kiderült, hogy a madarasi vérvadás pogrom mögött nem lehet felderíteni olyan összeesküvést, melyért az FKGP valamely vezetőjét felelőssé lehetne tenni, hiszen a résztvevők kivétel nélkül politikailag tudatlan, szegény parasztemberek voltak.

Miskolci beteljesülés

1945 vége felé a nagyipari munkásság körében is megjelent, érezhetővé vált az antiszemitizmus. Az infláció és a nyomor növekedésével kiéleződtek a szociális feszültségek, s elértektelenedtek a bérek. A vasgyári munkások, akik azelőtt jobb helyzetben voltak nemcsak a mezőgazdasági cselédekénél, de még a néhány holdas parasztnál is, a fizetésükért nem jutottak elegendő élelemhez, s rákényszerültek a „batyuzásra”. A korabeli hangulatot így idézte fel a Borsod megyei pártbizottság akkori ifjúsági titkára (Kosovits Gyula): „A munkásság nyomorgott, nehéz helyzetbe került, ugyanakkor észrevette, hogy a maradék zsidóság újra a jólét jeleit mutatja. Ráadásul a zsidók voltak olyan elővigyázatlanok, hogy lekezdték keckeckedni, pöffeszkedni. Kiöltözve üldögéltek a kávéházakban, bekapcsolódtak a feketekereskedelembe. Az egyszerű ember számára úgy tűnt, hogy megint itt vannak a zsidók, s az irántuk érzett szájalom gyűlöletté vált.” „Csak aranyért lehetett árut venni, mert a pénz egyre kevesebbet ért. Az emberek maguk kezdtek el batyuzni, de a feketézők, akik között sok volt a zsidó, ezt szervezeten csinálták.”

A kommunista agitációban – tudjuk meg Pellétől – 1946 nyarára teret nyert a burkolt antiszemita propaganda. Plakátokon, karikatúrákon ábrázolták a feketézőket és spekulánsokat, akiknek származását ugyan a szövegek sohasem tüntették fel, de vonásaik semita jellege egyértelmű volt. 1946 júniusától kiéleződött a politikai küzdelem, sorra utaztak le a kommunista vezetők Miskolcra, hogy ott rohanjanak ki a spekulánsok ellen. Gerő Ernő szónoki kérdést tett fel: „Miért nem kötöttek fel eddig egyetlen feketézőt sem?” Farkas Mihály, aki azért érkezett, hogy felmutassa az első forintos érmét, kijelentette: „Aki a

forintot rontja, pusztuljon!” Nógrádi Sándor sem maradt el mögötte: „Aki a forintot alá akarja ásni – s máris lelketlen üzelmekkel kísérleteznek az új pénz rontására –, annak lógnia kell!” Ennyi buzdítás hatására a diósgyőri munkások körében „divattá vált” bemenni Miskolcra, ököllel adni nyomatékot az MKP politikájának. A munkások többször is „kipakolták” a kávéházakat a benne ülőkkel együtt, ugyanúgy, mint az FKGP irodáit. A július 30-i forintvédő tüntetéssel egyszerre akarták figyelmeztetni a spekulációval vádolt kereskedőket és a szociáldemokratákat, s kívánták bizonyítani, hogy az MKP nem „zsidó párt”, hiszen nem fél kitenni a proletáriánus dühének a „rajtakapott” zsidókat.

Az MKP főtitkárának július 21-i látogatása és a Népkerthben megtartott agresszív hangvételű beszéde már szerves részét alkotta a lincseléssé fajuló népitételnek, a „konstruált vérvádnak”. Az imént idézett Kosovits Gyula visszaemlékezése szerint a gyűlést „Budapestről irányított, óriási szervezőmunkával készítettük elő”. Amikor aztán érkezett július 21-e, körülbelül 300.000 ember várta Rákosi Mátyást. S ő az óriási tömeg előtt egyebek közt ezt mondta: „Hallottuk már szerte az országban, hogy bár a jó pénz még meg sem született, máris vannak, akik spekulálnak vele. A mi véleményünk az, hogy aki a forinttal spekulál, aki alá akarja aknázni a demokráciánk gazdasági alapjait, fel kell húzni az akasztófára (*Úgy van, úgy van!*)”

Minden feltétel adva volt tehát – állapítja meg Pelle – egy nagy gazdasági és politikai tüntetés megszervezésére. De ki ellen irányuljon a tömeg dühe?

A lincselésszervezés magasiskolája

A munkásokat a helyi pártvezetők a szó szoros értelmében rászabadították az egyik miskolci malom zsidó származású, egyszersmind szociáldemokrata tulajdonosára (Rejtő Sándorra), valamint ennek unokatestvérére (Jungreis Erőre). Előbb gondoskodtak az ellenük szóló bejelentésekről, aztán a letartóztatásukról, az internálásukról, a „Piros levél”-ről (azaz egy 15-20 példányban kifüggesztett szórólapról, ezzel a címmel: „Halál a Flórián-malom feketézőire”); aztán arra is volt gondjuk, hogy a tüntetésen reakciós múltú személyek is legyenek a helyszínen, sőt, hangadók is, akik „nem voltak elegánsak, de jobban öltöztek, mint a többiek, és feltűnően izmosak”, és rögtön azután, hogy elindult a menet, efféle jelszavakat dobtak be a tömegbe kívülről: „Piszkos zsidók!”, „Spekulálnak a zsidók, tönkreteszik a forintot!”, „Megvédjük az új pénzt!”. Ám még itt sem szakadt vége a teendőknak, mert még meg kellett szervezni, hogy a két internáltat éppen akkor és éppen úgy szállítsák, hogy a tüntetők mintegy teljesen véletlenül beléjük botoljanak, de még azt is, hogy a menet elején a politikai rendőrség által felkészített „specialisták” vonuljanak,

semmit nem bízva a véletlenre, különösen azt nem, hogy a szükségesnél – értsd: a lincseléshez szükségesnél – kevesebb indulat támadjon a két kiszemelt áldozat ellen. Ezek a titokzatos férfiak jelszavaikkal „zsidózásra” bízatták a tömeget, értésére adták, hogy ezúttal nem kell fékeznie a „levegőben lógó” antiszemitizmusát.

S ami mindennek a teteje: a bőrönd és a hátizsák.

Az indulatok akkor szabadultak el végleg – írja Pelle –, amikor a provokátorok által a zsidók kezébe juttatott bőröndből, illetve hátizsákból szalámi, ementáli sajt, keksz, kolbász hullott ki. Az egyik szemtanú csokoládét és svájci útlevelet is látott. Az éhező munkások a számukra elérhetetlen élelmiszereket széttaposták a kövezeten, s a zsidókra támadtak.

E méltató sorok írójának itt hosszú másodpercekre elállt a lélegzete.

Emlékezzünk!

Amiképpen helyesnek ítélem, hogy a holokauszt borzalmait sohasem akarják engedni elfelejtenünk, ugyanígy kíváncsnak tartom, hogy a kommunisták által a zsidók ellen elkövetett – tudatosan és módszeresen előidézett – szörnyűség is örökre vésődjön be emlékeink tárházába. Ezért hát ez a mostani, pontos, szó szerinti idézet Pelle könyvéből.

„Jungreisz Ernőt, ezt a barna, jóarcú, mindenkihez barátságos fiatalembert, miután az ütések következtében már több mint száz sebből vérzett, az egyik tüntető kötél híján a nadrágszíjával a nyakánál fogva egy arra haladó stráfkocsi után kötötte, majd indulásra kényszerítették a kocsist. A szerencsétlen embert körülbelül hetven métert vonszolták. Boros Miklós emlékezete szerint a nyaka majd félméteresre nyúlt, elkékült az arca és kidülledt a szeme. Agóniája pillanataiban végig ütötték.”

S ugyanezért, az örök emlékezésért idézem ide aprólékosan a következő napra kiszemelt áldozat, a helyi rendőrkapitányság szintén zsidó származású vezetője (Fogarasi Artúr) agyonverésének rémületes mozzanatait:

„Az udvaron vascsővel fejbeütötték, s amikor földre rogyott, bányászcsákányt vágta a tarkójába. A karját ugyanezzel a szerszámmal egy stráfkocsihoz szegezték, mely időközben behajtott az udvarra. Itt a tömeg örvongése közben mintegy hetven métert vonszolták és ütlegelték. Később kivitték az épület elé, mert lámpavasra akarták akasztani, de ezt a tolongás nem tette lehetővé. Feldobták a vasgyár teherautójára, mely elindult vele, de üzemzavar miatt leállt: akkor újra ledobták a kövezetre, rugdalták és taposták.”

Baloldali hatalmi logika

De miért kellett a rendőrkapitánynak is ily halált halnia?

Rákosiék – s mögöttük a megszállók – sajátos kommunista, pontosabban hatalmi logikája miatt. Kecskés Ferenc, a miskolci lincselés egyik fő szervezője, a miskolci államrendőrség politikai osztályának egykori vezetője ('56 után eltávolítottak a kötelékből) maga mondta el egy régi, illegálisbeli társának, hogy kapcsolatban állt az NKDV-val, s mindent velük egyetértésben csinált. (A másik fő helyi szervező, Páricsi Ernő végig meg tudott maradni azokban a körökben – értesülünk Pellétől –, ahová a szovjet titkosszolgálat révén katapultált: az 1980-as évekig a magyar határőrség magas rangú tisztje maradt.) Fogarasi túl sokat tudott az első napi tüntetés és lincselés külső szervezéséről, irányításáról. Azt azonban nem sejtette, hogy éppen a gyilkos munkások letartóztatásával fogja elősegíteni a maga pusztulását.

A legfelsőbb kommunista vezetők valamelyike (történészek szerint Péter Gábor, vagy a szintén zsidó származású Tömpe András) készítette azt a jelentést a július 31-i tüntetésről, amelyben ez olvasható: „önhibáján kívül került a nép fejetlen káoszba, ami miatt nem lehet a vasgár környékbeli munkásokat és bányászokat lefasisztázni, mert ez pártunkra óriási hatással lesz. Terítse ki a sajtó a két bitang szennyes múltját, s mindenki meg fogja érteni, hogy miért történt úgy a miskolci esemény, ahogy történt.”

A lincselésszervezés magasiskolája – másodszor

Az MKP és a politikai rendőrség apparátusa a szokott határozottsággal tört a kitűzött cél felé – jegyzi meg Pelle. Felhasználták a július 21-i Rákosi-gyűlés előkészítésében szerzett tapasztalatokat, s egymás után riadóztatták telefonon a borsodi üzemek és bányák dolgozóit. Egyes források szerint augusztus elsején reggel Csepelről, sőt, Győrből is hoztak munkásokat az ingyenes különvonatok. „Az én rokonságom ezen a napon Békés megyéből jött fel az ingyenes vonattal. De még Szombathelyről is jöttek tüntetni a Zsolcai kapu elé. Ezt csak központilag lehetett megszervezni, mint ahogy azt is, hogy a tüntetést megelőzően az egész vasgyárban leoltották a villanyt és a szirénák megszólaltak” – emlékezett Pelle Jánosnak az egyik szemtanú.

Zsidó vezetők: válaszút előtt

A kommunista párt zsidó származású vezetői – legfőképpen is az akciót levezénylő Péter Gábor, a „négyesfogat” Rákosi után legnagyobb hatalmú tagja – válaszút elé kerültek: a „zsidó érdeket” vagy a „munkásszolidaritást” képviselik? „Egy pillanatig sem lehetett kétséges a döntés” – állapítja meg Pelle János. A rendőrség politikai osztályán monstre pert terveztek, a valóság teljes meghamisításával. Íme az első koncepció a megmozdulások háttéréről: „Az már bebizonyosodott, hogy a felbujtók ismert jobboldaliak és a demokratikus pártokba befurakodott nyílasok voltak, akik hetek óta készülődtek aljas cselekedetükre. (...) Kiderült az is, hogy a fasiszta lincselők budapesti felbujtói több vidéki városban szerveztek hasonló tömegmegmozdulásokat és így kívántak fellépni a demokratikus rend ellen.”

Amikor a miskolci hitközség temetkezési egyletében felmerült, hogy Fogarasi Artúrt vallásának törvényei szerint kellene eltemetni, óriási botrány tört ki. „Beállított egy Pestről érkezett dandártábornok – alighanem Péter Gábor –, és közölte, hogy ha ragaszkodunk a zsidó temetéshez, olyan pogrom lesz itt Miskolcon, amelyet még nem látott a világ” – emlékezett a Hevra Kadisha egykori alkalmazottja Pelle Jánosnak.

Fogarasi Artúrt végül dízsorsótűzzel, kommunista ceremónia szerint hantolták el.

Időszerű intelem jobbra, magunknak

Ha két énjük közül az országot nyúzó négyesfogat tagjai – s még oly sokan az alábbi szinteken – a kommunistát választották a zsidóval szemben, akkor ebből egy korszakos felismerésre és következtetésre juthatunk. Ha ezek az emberek ennyire kivetkeztek zsidó mivoltukból, s csupán a kommunizmus, az internacionalismus – de akár a birodalmi hatalom – parancsának engedelmeskedtek, akkor ők – bűnük elkövetésekor – **lényegüket tekintve már nem voltak zsidók!**

A történelem – valójában múltunk, jelenünk és jövőnk – megértéséhez, persze, van értelme azt kutatni, vajon hogyan kerülhetett annyi zsidó a hatalom csúcsára akár 1919-ben, akár 1945-ben. Meg is lehet találni ennek oka- it. (A törzsi háború természetrajzában igyekeztem is megragadni őket.) Mint ahogy annak is meglegelni, miért van az, hogy az iménti tények birtokában any- nyi, alapjában véve jóindulatú, tisztességes ember jut arra a következtetésre, hogy **a** zsidóval jobb vigyázni, mert eleve rosszat akar a magyarnak. Az álta- lánosítás hajlama, mondhatnám, szerves része az emberi gondolkodásnak, s csak nagyfokú tudatossággal lehet megszabadulni az indokolatlan kivetítéstől és rávetítéstől, vagyis a hamis előítélettől.

Popper Péter a példa kedvéért

Olyannyira nehéz dolog ez a megszabadulás, hogy lám, az emberi lélek hivatásos ismerője, Popper Péter pszichológus sem képes rá. Kimegy (kiment) kampány idején az utcára, és úgy látja, hogy csak a szocialisták és a szadeszosok plakátjait deformálták el. „Gyurcsány hitlerbajusszal, Gyurcsánynak vér folyik a szájából.” „Én nem láttam egy meggyalázott Orbán-képet sem” – teszi hozzá. Más viszont – így magam is – jobboldali meggyalázottakat is bőven látott. A Popper-féle, egyoldalú látásmódot hívják szelektív látásnak. Popper éppenséggel arra sem látszik emlékezni, hogy a hitlerezést, miniducézést a balliberális értelmiség kezdte Orbán Viktorra. Ezt meg szelektív memóriának hívják. Az efféle szelektív hajlamok ellen talán csakugyan védtelenek vagyunk. De az már leginkább a magunk elhatározásán és a magunk eltökéltségén (tehát önnevelésén) múlik, hogy hajlandók vagyunk-e ellenállni a hamis végkövetkeztetés könnyű csábításának. Popper, a neves pszichológus, lélekismeret ide vagy oda, éppenséggel nem hajlandó. Az egyik legnépszerűbb tévériporter nagy nézettségű politikai magazinműsorában azt mondja a nagyközönségnek („őszintén beszélek, ha egyszer ide hívtál”), hogy azt a tömeget, amely ezeket az erőket (vagyis Orbánékat) támogatja, „én úgy hívom, hogy csöcselék”.

Ha mi is Popper-módra gondolkodnánk, s hamis általánosítások révén jutnánk el a jelenség lelkiünknek leginkább tetsző magyarázatához, akkor arra a következtetésre kellene jutnunk, hogy Popper biztos azért mondta, amit mondott, mert zsidó. Hiszen ha „mi igaz, magyar emberek vagyunk”, s mi „szeretjük és tiszteljük Orbán Viktort”, az, aki „minket” lecsöcselékeztet, az nem lehet „igaz magyar ember”, csakis zsidó. Ám abban a pillanatban, hogy így véljük, egyúttal – kimondva-kimondatlanul – azt is feltételezzük, hogy minden zsidónak így kell gondolkodnia; sőt: minden zsidó nyilván így gondolkodik; tehát: **a** zsidók így gondolkodnak; s megint eggyel tovább lépve: **a** zsidó így gondolkodik.

Ha pedig így gondolkodik, minden zsidót úgy kell utálnunk, ahogy van.

„Kokárdáért ütött kislányt a zsidó”

Mélységes mélyen él bennünk ez a hamis logikai láncolat. Éppen ezért olyannyira időszerű hagyni magunkat megvilágosodni Pelle könyvének rémületes valóságától.

A magyar média harmadvonalának (mondhatnám, a harmadik nyilvánosságnak) a jobb oldalán óriási vihart kavart, hogy a március 15-i ünnepségen egy fiatalember letépte egy 13 éves kislány kokárdáját, aztán még pofon is ütötte őt. A vihart valójában az keltette, hogy a „garázdálkodó” személy

Dávid-csillagot viselt nyakában; no meg az, hogy az egész jelenetet felvette és sugározta az egyik televízió.

Csakis az imént ábrázolt általánosító gondolkodással lehetett azokra a kimondott és kimondatlan következtetésekre jutni, amelyek azonnal ellepték a szóban forgó nyilvánosságot. Az egyik körbejáró híradás címe szó szerint ez volt: „Kokárdáért ütött kislányt a zsidó”. A szó szoros értelmében az állítás kétségkívül megfelel a valóságnak. Ám igaznak, mégsem igaz. Az illető alighanem tényleg zsidó származású, s ha nem lett volna kokárda a kislányon, aligha verte volna szájba. Az is tény, hogy a kislány és társai fütyültek, zajongtak Gyurcsány Ferenc beszéde alatt, a fiatalember ezért is kiakadhatott. Ekkor sem igaz azonban, hogy *a* zsidó ütött. Nem *a* zsidó ütött. Akkor minden ott lévő zsidónak ütnie kellett volna. Meg mindenütt másutt, hasonló helyzetben ütnie kellett volna. Ám nem ütött mindegyik, csupán egyetlen egy. ***Mert amikor ütött, lényegét tekintve nem zsidó volt, hanem egy páratlanul szemét, vagy csak ostoba, vagy éppen nyomorult, idegbeteg alak.***

„Vérdíj” a zsidó fejére

Az egyik magyar honlapról, „Kokárdáért ütött a zsidó” cím alatt azt is megtudhattuk, hogy a felháborodás erős hulláma nyomán „vérdíjat” tűztek ki „a” zsidóra. Figyelemre méltó, mennyire visszaköszön a popperi szóhasználat! Nem véletlenül. Ugyanaz a fajta általánosító logika – s vele párosuló szómágia – előbb-utóbb ugyanazokhoz a kifejezésekhez vezet; szinte már mindegy is, hogy alkalmazójuk éppen hol helyezkedik el a társadalmi ranglétrán, s hogy éppen a Szalon lakója, vagy ellenkezőleg.

„Fontos a szélsőséges azonosítása” – közli a belső cím, majd a szöveg így folytatódik: „A csöcselék e képviselője tehát gyermekkorút, még csak nem is fiatalkorút ütött meg, meggyalázta nemzeti jelképünket, azonosítása és törvény elé állítása elemi igény. Ezért aki felismerni véli, jelezze a Kuruc.info szerkesztőségének (...), vagy Tomcat-nek, utóbbi egy barátjával közösen 100 ezer forintos jutalmat ajánlott fel a nyomravezetőnek (...), öt magánszemély pedig további 260 ezer Ft-ot, összesen tehát 360 ezer forintot.”

Legyünk tehát akármely oldalon, van honnan visszafordulni.

Intelem jobboldalamnak – másodszor

Ha azért rontasz rá valakire, mert Dávid-csillagot hord a nyakában – vagyis mert „zsidó” –, akkor minden „zsidó”, és minden jobb érzésű nem-zsidó a bűnös személy védelmére fog kelni, de még az is, aki ebből politikai hasznot

remél. Ám nem főbenjáró bűne miatt állnak majd mellé, hanem „zsidó” volta miatt. Nem a jogosan támadott bűnöst védik, hanem az oktalanul támadott zsidót; hisz valójában te sem a bűnöst támadod benne, hanem a zsidót.

Ám ha te minden emberre ugyanúgy rárontasz, aki egy tizenhárom éves kislányról letépi a kokárdát, és ráadásként arcon is veri, legyen neki (a támadónak) akár kereszt, akár Dávid-csillag a nyakában, a jóérzésű emberek – a jóérzésű „zsidók” is – temelléd fognak állni, és nem a bűnös mellé. Ha meglegszel azzal, hogy így írsz és így gondolkodj: „Kokárdáért ütötték a kislányt”, s rá tudod venni magad, hogy ezért és csakis ezért bőszülj fel, lesz esélyed, hogy körülötted a dolgokat olyan irányba tereld, ahogy neked is tetszik. Ha ennél többet is akarsz: a bűn mellett „a zsidót” is támadni, ki rettegni fog tőled, ki meg csak egyszerűen undorodni. Legyél te lelkedben az „igazságnak”, a magyarnak, a nemzetnek bármekkora bajnoka, maga leszel a csőcselék.

Időszerű ajánlás

Ajánlom Pelle János könyvét (*Az utolsó vérvádak. Az etnikai gyűlölet és politikai manipuláció kelet-európai történetéből*) mindazoknak, akik már megértették, s mindazoknak, akik még nem fogták fel, hogy mekkora veszteséggel, eltékozolt energiával jár Magyarország számára az előítéletek mértéktelen tobzódása, a törzsi háborúzás.

Ajánlom eme eszmefuttatásom nemcsak nemes lelkű jobboldali nemzettársaimnak, de nemes lelkű túloldali honfitársaimnak is, kiváltképp Kertész Péternek, a tisztességes, gerinces újságírónak. Felvetésemre, hogy egykori, vitára szóló meghívásáért viszonzásképpen elküldeném neki törzsi háborús könyveimet, blogjában előkapott egy időszerűnek és helyénvalónak vélt idézetet: „én még nácival sose fogtam kezét”. Levelemre pedig nem válaszolt.

Ettől még Péter gerinces, tisztességes újságíró marad.

Ez a lényeg.

Kun Béla és Rákosi Mátyás meg ettől nem lesz kevésbé alávaló.

Ez a lényeg.

Pelle könyve ezt a lényeglátást segíti.

Ez a lényeg.

A többi lényegtelen.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48186>)

Turul és piszoár

2006. május 20.

Ha te lerombolod az én Turulomat, én lehugyozom a te Holokauszt-faladat.
Tiszta helyzet.
Tiszta helyzet?

De hogyan keveredtünk bele?
S hogyan lehetne kimászni belőle?

*

Kezdetben vala az ige. Pontosabban a nem: a szoborügyekben illetékes fővárosi bizottság nemje. „Nem” Teleki Pálra, „nem” Wass Albertre, „nem” a Turulra. Azaz „nem” és „nem” Teleki Pál becsületes tisztelőire, Wass Albert nemes lelkű rajongóira, a magyar ősmúlt turulos álmodóira.

Miért is?

*

Még kezdetek előtt – vala a holokauszt. S ott röpködött, keringett fölötté a Turul. Kétségkívül. Mert néhány eszement felengette magának. Nem kérdezte meg a többi magyart, hogy szabad-e.

Nem, rosszul fogalmaztam: nem a többi magyart nem kérdezték meg, hanem a magyarokat. Mert ha Rákosi Mátyás, ha Péter Gábor, ha a zsidókat lincseltető eszementek tettük elkövetésekor már rég nem voltak zsidók – mert kivetkőztek zsidóságukból –, csupán csak alávalók, akkor mitől volnának (lettek volna) az eszement nyilasok magyarok? Mitől lennének a Turul igaz leszármazottai? Semmitől.

*

A Turul ottléte, Budapest XII. kerületében, sérti a zsidók érzékenységét. Meg a politikailag korrektek érzékenységét.

Teleki Pál, Wass Albert, a Turul kitagadása-megtagadása sérti a nem-zsidók s a politikailag kevésbé „korrektek” érzékenységét. Ám az nem lehet, hogy mindig csak az egyik érzékenység számítson. Mert ez megint érzékenységeket sért. Sokszorozódót. Gyülemlett.

*

Ne hadováljon itt senki jogról meg törvényről, engedély nélküli szoborállításról. A legeslegújabbkori eredendő bűn: a sorozatos „nem” a magyar nemzeti jelképekre és jelképes figurákra. Kár lenne a Politikailag Korrekt Hatalomnak azt hinnie, hogy bármeddig feszíthető a húr. Hogy keménykedő rendőreivel akármikor, könnyedén megzabolázza a jobboldali, nacionalista hóbörgöket. Mitnyán György nem sötétben bujkáló kisnyilas, nem egy fasisztoid bal- vagy jobboldali kis pártnak a vezére, hanem a „nemzeti” oldal mérsékeltjeit lefedő, csaknem félországos pártnak, a Fidesznek a polgármestere. Mitnyán mögött, ó, nagy tévedés lenne ezt hinni, nem valamiféle nyilas horda áll, hanem hétköznapi józan polgárok, akiknek csak egy mániájuk van: fontos nekik a magyarságuk, fontosak számukra a magyarság jelképei; no nem annyira, hogy ezzel keljenek és feküdjenek, de annyira igen, hogy elboruljon az agyuk, ha meg akarják tagadni, el akarják orozni tőlük.

Ezek az emberek ezért most oda fognak állni Mitnyán mögé, és oda fognak állni a szükségszerűen előbukkanó és rohamozó jobboldali radikálisok mellé. Mert ebben a dologban most a radikálisoknak van igazuk a hatalmával szorgalmasan visszaélő Hatalommal szemben. Mert a nem radikálisok már csak a radikálisoktól remélhetik, hogy megvédik a közös igazat.

*

A Hatalom nem követheti örökké a „politikailag helyes” élettől elrugaszkodott, hamis megfontolását. Nem figyelhet örökké csak az egyik alattvaló érzékenységére, mert a másikban végzetesen hamis képzeteket kelt. És végzetes gyűlöleteket. Nem festheti az ördögöt a falra, nem ügyködhet azon, hogy beteljesítse a sötét jóslatot. Mert kellő ostobasággal minden sötét jóslat beteljesíthető.

Ha békén hagyja a szent madarat, egészen bizonyosra vehető, hogy nem gyülekezik majd köré semmiféle nyilas horda. Minden gondosan táplált látszat ellenére a magyarok nem szerették és nem szeretik az eszement gyilkosokat. Ahogy a zsidók sem szeretnék újra Kun Bélát vagy Rákosi Mátyásokat a közös nyakunkba.

Ha viszont a Hatalom madárirtásba, jelképpusztításba fog – akármilyen jogi csúrcsavarásokkal körítve –, elszabadulhat a pokol. Soha nem állítottam még effélét, mert nem is gondoltam effélét. A mostani jelekből, jelenségekből azonban, sajnos, merek ilyen veszedelmes következtetésre jutni

A média fősodrában, a kihangosított közbeszédben kevésbé, a háttérben annál zajosabb témává vált a Turul létének vagy nemlétének kérdése. Kelemenynen nacionalista körökben – a második-harmadik nyilvánosságban teret kapó reakcióiból erősen így tűnik – mintha egyfajta útelágazáshoz érkeztek volna: ha most a Hatalom megint bekeményít, ha megint semmibe veszi őket – mindazt, ami számukra fontos –, harcolni fognak. Ezentúl ténylegesen, tettelegesen. A világháló, az sms korszakában ez már nem is olyan nagy ügy. Meg fogják védeni a Turult. Ha nem sikerülne: szemet szemért. Piszoárt csinálnak az Igazak Falából. A „Holokausz-emlékműből”.

*

Kár sült hülyének gondolni ezeket a fiatalembereket. Pontosan tudják, hogy az Igazak Falán leginkább azoknak a nem-zsidó magyaroknak a neve sorakozik, akik zsidókat mentettek a vészkorszak idején. Azt is tudják, hogy az Igazak Falára sem volt építési engedély. Mindez rendben volna. Ám azzal is tisztában vannak, hogy az Igazak Fala ugyanannak a Holokausz-kultusznak a része, amellyel átellenben a Turult viszont el akarják takarítani.

Ezek a nemzeti érzésektől túlfűtött emberek a rendszerváltozás szabadságát valójában soha nem használták ki erőszakos rendbontásra. Ezeknek a többsége jól elvan és jól ellenne mindenféle Holokausz-emlékművekkel, s az Igazak Falára sem jutna soha eszébe kezét vagy mászt emelni, ha békén hagynák az ő Turulját.

Élni és élni hagyni. Ezt szeretnék.

És a Hatalom?

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48366>)

Rémálom Orbánról

2006. május 25.

Az alábbi jegyzet egy távoli rádióban hangzott el, nem sokkal a választások után. Egészen pontosan: május második vasárnapján, amikor Kanadában Anyák napját ünneplik. Szerzője Bede Fazekas Zsolt, a torontói Magyar Rádió főszerkesztője.

Adás előtt, de már a választások után Magyarországra látogatott. Alaposan körülnézett mindkét oldalon. Aztán leszűrte a tapasztalatait, s az éteren keresztül megosztotta kinti magyar honfitársaival. Amikor a világháló jóvoltából magam is meghallgattam, meglepett, milyen markáns kép kerekedett benne. Nem mintha ez a kép teljesen ismeretlen volna előttünk, ám mégis egészen más – másképp hangzik –, ha onnan, távolról mondják: sokkal hitelesebbnek. Bede Fazekas Zsolt örömmel fogadta felvetésünket, hogy jegyzetét megismertetnének a gondola olvasóival is (– vdgy)

„Anyám intése” – Ez a címe az imént hallott dalnak, mely a Transylmania: „El ne add az ősi házat” című, vadonatúj CD-jéről forgott.

Holnap Anyák napja! Jólesik hallani az anyai intést:

„El ne add az ősi házat.

Ha elfáradsz a világban,

Gyere haza megpihenni, Az öreg fák árnyékában szép időkre emlékezni.”

Valahogy így vagyok ezzel én is, minden egyes hazalátogatás alkalmával. Még akkor is, ha egy olyan országban járok, ahol éppen választás utáni hangulat van. Ki ilyen, ki olyan arcot vág. A vesztes szomorút, a győztes pedig mosolygósat. Vagy legalábbis ez lenne a normális, de most mintha a győztesek még mindig valakire haragudnának odahaza. Ugye tudják, kire gondolok!?

A választás második fordulója után néztem a Duna TV-t, ahol egy politológus megjegyezte: most már nincs miért életben tartani az Orbán-fóbiát. A gépezet tökéletesen működött: a csapból is folyó Orbán Viktort sikerült az ország felénekegyébe beültetni, mint minden bajok okozóját, a haladás és jólét egyedüli gátját – teszem hozzá én! Miért? Mert ezt tapasztaltam cseresznyevirágos kis hazámban. És a cseresznye mellett tovább virágzik a zsigeri Orbán-kór.

Csaba László közgazdászprofesszor jegyezte meg találóan, hogy: „Magyarországon olyan mértékben kettészakadt a közélet, hogy ha valaki azt mondja, ma meleg van, akkor az ország másik fele hajlandó bundát venni.”

És valóban két Magyarország van, kéremszépen: az egyik most éppen nagyon szomorú volt. Nyoma sem volt a harci kedvnek, inkább a „ne is beszéljünk róla”, a „majd meglátjuk mi lesz” volt a jellemző. A másik oldalról megszólaló barátaim voltak a legérdekesebbek, mert nyomát sem láttam rajtuk a nagy lelkesedésnek. Győztünk! Győztek?

Hamar rádöbbsentem, hogy ők most sem valakire, hanem valaki ellen szavaztak. És akire szavaztak, azt is utálják, de a másikat valahogy jobban. Az egyiket „csak” azért, mert unszimpi, a másikat pedig azért, mert 4 éven keresztül „azt írta az újság” róla, hogy – és sorolhatnám a jelzőket „kis Mussolini”-től a „feleség verő”, „rohadt cigány Kolompárig”.

Hát kit választana a média csecsein nevelkedő honfi, és a kádári nosztalgiával fekvő-kelő öregmagyar?! Rohadjon meg az Orbán, mondja mellettem, a valamilyen virágnevű presszó sűrű füstjében hadonászó, svájcisapkás úriember. Hogy miért? Hát nem mindegy!?

Körülbelül ez az általános vélemény. Egy hétig hegyeztem a fülem, hátha a balra szavazók közül valaki megemlíti az ország katasztrofális gazdasági helyzetét. Mert, ugye, ha a logika alapján próbálom a kérdést megközelíteni, akkor pont fordítva kellett volna kijönni ebből a választásból. 2002-ben bukott a kormány, mert azt mondták vagy gondolták a honiak, hogy az ország kifosztva, romokban hever – az akkori politikai erőnek köszönhetően. Mint kiderült: 320 milliárddal adták át az államkasszát. Na meg azért épült is miegymás. Most az államkassza üres, a szakértők szerint az elmúlt négy év kormányzó hatalma eladósította, kiszolgáltatottá tette az országot. Ki kell mondani: Magyarországnak a rendszerváltozás óta még soha nem volt oly gyenge teljesítményű kormánya, mint most. És akkor miért beszélnek nekem baloldali barátaim egy Orbán nevű emberről? Kit érdekel Orbán, amikor a Hazáról van szó?! Miért foglalkozzam azzal, hogy valójában hányan voltak a Kossuth téren (mert még mindig ez a téma!), hogy mennyi követ termel az Orbán-bánya? És hogy mekkora képű ez a „focista ugri-bugri”, és hogy van-e szőlője vagy nincs? Vártam, hogy valaki csak előjön majd számokkal, és tiszta, érthető indokokkal. De nem!

Azt mondja egy zeneszerző barátom: én jobboldali érzelmű vagyok, de a szocialista polgármesterre szavaztam most, mert nem tetszik, hogy az egyház politizál. Megjegyzem, mások szerint az állami elismeréseket biztosította így a szóban forgó barátom. Hát akkor most mi a fontosabb? A Haza vagy a pletsni?

Egy másik barátom azt mondja, hogy ő nem politizál, és elege van mindenkiből, szavazni sem akart elmenni. (Bár ne ment volna.) Aztán csak elment.

A furcsa az volt számomra, hogy 40 percen át beszélt a telefonban arról, hogy milyen görény az Orbán, és majd ha megtisztul tőle a jobboldal, akkor természetesen ő is a szíve szerint jobbra fog szavazni. Íme, egy baloldali szavazó, aki nem politizál! Jól keres, sőt talán ő is része annak a számosnak, kiknek bére emelkedett az elmúlt években. Ezért aztán csak röhögtek a jobboldal „roszszabbul élünk” kijelentésén. Elvégre ők jobban élnek. Csak hát milyen áron? Mert arról már nem tudunk szót ejteni (vagy nem akart), hogy ez a pénz most hiányzik az államkasszából.

2005 nyara, rokonlátogatás. Reggel házigazdánk, jól láthatóan kialvatlanul, egy kemény szemdörzsölés közben megjegyzi: „Rémálmom volt, az Orbán Viktorral álmodtam.” Én még soha nem álmodtam kanadai politikusokkal, fut át rajtam a gondolat. Aztán azon töröm a fejem, hogy vajon milyen országban járok én, ahol a média orwelli ügyességgel szoktatta rá az egyszerű dolgozó embereket, hogy ha mást nem is, de legalább egy embert nagyon utáljanak. Mert ő minden baj okozója. És az egyszerű embernek még az tíz fillér sem fog leesni, hogy mindez nem más, mint egy nagyon okos és céltudatos politikai manőver része. A másik fél totális megsemmisítése.

Nem haragszom én rájuk, csak hát a racionális indokokat vártam. Hogy ki miért szavazott ide vagy oda. A jobboldal szomorú hallgatásba burkolózott, a baloldal pedig tovább ütötte-vágta az ördögöt, hisz addig jó, amíg valakire rá lehet kenni a nyomorúságunkat.

Hát ezen a Magyarországon jártam én. Ahol ma Isten mellett két lény létezik az emberek tudatában. Az egyiket a választások óta nem sokat látták: a sikeres jövő receptjén dolgozik. A másik nagyon is létezik, és a jóslatok ellenére is ott maradt; ezért aztán tovább lehet, kell gyűlölni.

Egyelőre ne várjuk, hogy ha Magyarország egyik fele meleget jósol, akkor a másik fele is fürdőgatyát húzzon.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48452>)

Hogyan terem az antiszemita? – avagy a Népszabadság „ártatlanságáról”

2006. június 9.

Révész Sándor – Debreczeni Józseffel vitázva – ezt kapja elő érvként a megboldogult miniszterelnök (Antall József) ellenében, hol másutt, mint a Népszabadságban (Hétvége, 2006. június 3.): „Antall József 1993-ban azt a Varga Domokos Györgyöt nevezte ki a Nemzeti Tájékoztatási Iroda vezetőjének, aki korábban hatalmas vihart kavart az »uralomra törő, összetartó zsidókról« írott cikkével, melynek a végkövetkeztetése az volt, hogy »politikai, vagyis mások, a többség életét befolyásoló dolgoknál viszont kívánatosnak tartom a számszerű arányok figyelembevételét«. (V. Domokos György: Kisebbség és zsarnokság, Népszabadság, 1990. április 29.)” Hát, mit mondjak, elég barátságtalan gesztus ez a Népszabadságtól, illetőleg rovatvezetőjétől.

Ha van égen és földön sajtó vagy újságíró, aki tisztában van e „cikk” keletkezésének körülményeivel, az éppen a Népszabadság és munkatársai. *A törzsi háború természetrajza – a rendszerváltozás Magyarországon* című hármaskönyvem alább közölt fejezetében részletesen beszámolok az egész esetről. Elöl járóban csak annyit, hogy a „cikk” valójában egy olvasói levél volt, amelynek végül azt a részét nem közölték, amelyet kértem, s azt jelentették meg, amelyet nem kértem. **A vihart valójában nem az én olvasói levelem, hanem a belőle bombát gyártó és azt – ügyesen időzítve – lehajító Népszabadság keltette, nagyon is alapos megfontolásból.** Mi is féltünk – vallotta be nekem az egyik lehajító, Tamás Ervin, a Népszabadság akkori (és azóta is) főszerkesztő-helyettese a vele készült interjúban (Elsőkből lesznek az elsők. A magyar média metamorfózisa. I. MédiaHarcok, II: MédiaArcok). Nagy kár, hogy amikor a köztünk azóta formálódott barátságos viszony okán vagy egy fél éve felkerestem A törzsi háborúval..., rögvest azt felelte, ő minden bizonnyal el fogja olvasni, ám a Népszabadság biztos nem fog írni róla...

Vajh’ miért nem?

Mivel, kivel nem akar szembenézni? Velem vagy saját magával?

Én azóta már mindenesete nem gondolom, hogy bármiféle arányosítás lehetséges vagy szükséges volna. A trilógiában világossá teszem, hogy miért

nem. Ám a tisztázás, a kibeszélés erős vágya az évek múltával semmit nem kopott bennem, egy „hangyányit” sem. A hajdani hatalmas viharok és a mostani váratlan villámdörgések ellenére sem.

Talán ez nem hiányzik most a Népszabadságnak. Manipulálni már nem tud, mást meg mit kezdhette velem?

Az árokbetemetésnek, úgy tűnik, még nagyon nincs itt az ideje...

HOGYAN TEREM AZ ANTISZEMITA?

Ami a levélből kimaradt

Verőfényes nyári délelőttön sziporkázik a természet pompájába rejtett hegyi strand feszített víztükre, és a káprázatból felém úszva, V. Éva néni megkérdezi: Miért zsidózol?

Én tetőtől talpig zsidó vagyok, mondja nyugodt hangon, miközben reszkető keze a medenceparton táncol – lehet, hogy egykor a fejemet simogatta vele. Anyám szerint ingyen és szeretettel gyógyított bennünket, gyerekeket. „Nekem ugyan már mindegy – mondja most Éva néni, negyven év múltán –, nemsokára meghalok. De mi lesz a többiekkel?”

Kurtág Gyuri bácsi – Kossuth-díjas zeneszerző –, feleségével, Márta néni-vel, úgy hírlík, végtelenített előadókörutakon kering a nagyvilágban. A Zenei Alapban összespórolt pénzét a hatvanas évek elején apámnak adta, és ő ennek köszönhetette, hogy – akkor már hat gyermek apjaként – nekiláthatott első könyve megírásának. Ma pedig, a 2000. év küszöbén Kurtág György nekem ajánlotta egyik szerzeményét, e szavakkal: „Amikor az ember rájön, hogy csak vendég a saját hazájában.” ... Radó Gyuri bácsi, a világ legaranyosabb orvosa, néhány éve halt meg, Ella néni, Szilágyi József ötvenhatos mártír özvegye, nem sokkal öleltte. Családunk fáradhatatlan segítői és elszakíthatatlan barátai voltak mindahányan.

Miért zsidózol? – kérdi Éva néni.

*

„A rendszerváltás után először 1990 tavaszán kezdte valaki politikai értelemben a zsidókat emlegetni” – indítja oldalas cikkét Ungváry Rudolf a Magyar Hírlap véleményrovatában (A tanácsadó meg a „zsidókérdés”, 2000. augusztus 26.). A sajtóválasz „nagyon heves volt” – emlékezik vissza –, ezért a szerző „Meg is sértődött, amiért antiszemitának nevezték”.

A szerző én volnék. Az írás a Népszabadságban jelent meg (A kisebbség és a zsarnokság, 1990. április 29., vasárnap), és akkorát robbant, mint most

(1999) Kövér László nemzetbiztonsági miniszter kijelentése, mely szerint „a zsidókérdés megbeszélendő”. Nem véletlen az összevetés: erősen úgy tűnik, ugyanaz történik most a Magyar Hírlap vezénylesével, mint egykoron a Népszabadságéval. Az antiszemitizmus fegyverét, akár a hirosimai bombát, újra ledobták a magyar közéletre. Az első elkészítésében kétségkívül magam is részt vettem – akárcsak a tudósok az igaziében.

*

A mai napig voltaképpen megválaszolatlan kérdés, hogy volt-e értelme és haszna az atombombák megalkotásának és kioldásának. Nem kevésbé, hogy kik az igazi felelősei az iszonyatos pusztításoknak, ártatlan civilek tömeges megsemmisítésének. A tudósok, akik a fegyvert megalkották? A politikusok, akik a parancsot kiadták? A katonák, akik végrehajtották? És ugyanígy: volt-e értelme, haszna írásomnak? És Kövér László miniszteri kijelentésének? És: vajon ki (volt) az igazi felelősük ezeknek a közéleti politikai robbantásoknak? Az újságíró? A politikus? A média? Vagy mindegyikük?

*

Tény, hogy a robbanásveszélyes írás alapanyagául szolgáló levelet én magam fogalmaztam meg és küldtem el Eötvös Pálnak, a Népszabadság főszerkesztőjének. Miként az is tény, hogy az atombomba létrehozását sem a politikusok, hanem maguk a tudósok kezdeményezték. A náciizmus elől Amerikába menekült tudósok: Szilárd Leó, Wigner Jenő, Teller Ede, Neumann János nemcsak magyar, de köztudomásúlag zsidó származásúak is voltak, és mindent megmozgattak, hogy Amerika megelőzze a németeket az atombomba elkészítésében. Szilárd Leó kereste fel Wigner Jenőt, hogy hozza össze ismerősével, Albert Einsteinnel. A relativitáselmélet népszerű atyja, miután „Szilárd szavai nyomán megértette a láncreakció fizikai lényegét, és mivel gyűlölte a náciizmust, magáévá tette az ügyet.” (Lásd Magyarok a természettudomány és a technika történetében, Életrajzi lexikon, OMİKK, Budapest, 1992., 503. o.) Einstein aláírásával jutott el az a levél Roosevelt elnökhöz, amelynek hatására megindult az atombomba-kutatás (a Manhattan-terv).

Hivalkodásnak tűnhet a két eset párhuzamba állítása, ám kísértetiesen egybevágunk egyfelől a helyi érdekű epizód, másfelől a világtörténeti esemény egyes fejleményei. Alább az eredeti levelemből vett idézettel bizonyítani fogom, hogy a gondolatok felvetése és levélbe foglalása ellenére óva intettem a robbantástól – azaz nyilvánosságra-hozataluktól. Ugyanígy az atombomba

elkészítői: pontosan tudták, hogy milyen tömegpusztító potenciált nyomtak a politikusok és katonák kezébe, ezért amikor Németország, a legféltettebb ellenségük már kapitulált, megpróbálták megakadályozni, hogy a pokoli találmányt emberek ellen vessék be. Mint tudjuk, nem sikerült. A fegyver már nem az ő kezükben volt. A levél már nem az én kezemben volt.

*

A párhuzamba állításra még egy jó okom van: úgy gyűlölöm az atomfegyvereket, az ölني fémtestekbe tömörített világfenyvegetést, ahogyan semmi mást, de hajlamos vagyok azt hinni (elhinni), hogy ma, a veszedelem árnyékában egy fokkal megfontoltabbak a hajdani esküdt ellenségek Japántól – Oroszországon és Németországon át –, Angliáig, Amerikáig. Akik az atomerő megteremtésében végső soron a béketeremtés nagyobb esélyét látták, nem feltétlenül voltak embertelenek, elvetemültek. S hasonlóképp: akik írásom kiállításával működésbe hozták rendszerváltozásunk első „antiszemita töltetű”, nagy hatóerejű fegyverét, ezt nem feltétlenül alantasságból tették. „Igen, megijedni is kár volt, mert visszatekintve nem volt annyira fasiszta, nem volt annyira horthysta, de iszonyatosan megijesztettek...” – nyilatkozta Tamás Ervin, a Népszabadság főszerkesztő-helyettese 1996-ban az Antall-korszakról, mégpedig egy ellenoldali hetilap, a Demokrata szerkesztőségében a sajtóról folytatott kerekasztal-beszélgetés során (Demokrata, 1996/11.sz.).

*

Nem, egyáltalán nem vagyok megsértődve amiatt, mert antiszemitának neveznek. Annyira képtelenség ugyanis. Az antiszemitizmus kifejezés zsidógyűlöletként, zsidóellenességgként értelmeződik bennem, s azt nálam jobban senki nem tudja, a lelkemben mi lakozik. Ugyanilyen képtelenség volna emberellenesnek nyilvánítani az imént felsorolt, nagyszerű tudósokat, csak mert, amit alkottak, emberek ellen vetették be. Nyilvánvaló, hogy különbséget kell tenni: szándék és eredmény; közvetlen kár és közvetett haszon között.

Attól még, mert nincs bennem szemernyi gyűlölet sem, egykori írásom a közölt formában valóban kelthetett gyűlöletet. Keltett is. Csakhogy erősen úgy tűnik, egyáltalán nem a zsidóság ellen! Butaság is azt feltételezni, hogy ezt a Népszabadság szerkesztői megkockáztatták volna. Völgyes Iván, akinek hozzászólását (*Az antiszemitizmusról – ma*) – talán hangtompító gyanánt – rögtön odabiggyesztették *A kisebbség és a zsarnokság* alá, ezekkel a szavakkal kezdi: „Igen fontos gondolatsor V. Domokos György cikke: tisztességből

íródott, fájdalommal töltött gondolatai arról a témáról szólnak, melyről »nem lehet beszélni«

Tíz év távlatából – talán nem is olyan különös módon – egyre világosabb számomra néhány aprónak tűnő mozzanat jelentése és jelentősége. A Népszabadság szerkesztői, miközben hadmérnöki pontossággal tervezték meg a levél és küldője manipulálásának, majd a levélből készült írás tálalásának módját (vagyis a robbantást), a valós szándékuk korlátozta lehetőségekhez képest igyekeztek megóvni a szerzőt, vagyis a politikában és médiában jószerivel teljességgel járatlan, naiv személyemet. Ezért nem volt kifogásuk ellene, hogy a cikket ne a teljes nevemen, hanem V. Domokos Györgyként jegyezzem; ezért mentek bele, hogy írásomat szerkesztőségi megjegyzés előzze meg, amelyből kiderül, hogy V. D. Gy. „egy dologban erős bizonytalanságát hangoztatta: szeretné-e igazában, hogy írása megjelenjen”; s végül nem zárható ki, hogy Völgyes Ivánt is ők terelgették afelé, hogy lássa meg és hangoztassa a bennem lévő jószándékot.

A Népszabadságnak nem az alkotó (a szerző) személyére, hanem a bombara volt szüksége. Mégpedig egy olyanra, amelyből – mint majd látni fogjuk – eltávolították a várható hatást bármiképpen is gyengítő-tompító részeket. A Völgyes Iván-féle hangtompító sem magának a robbantásnak az erejét, hanem a szerkesztőségre való visszahatását volt hivatva gyengíteni. Akár a legnyilvánvalóbb csúsztatás, sőt, hazugság árán is. „...maguk a zsidók (vagyis akik annak érzik és vallják magukat)...” – írtam egy helyütt. Ezt a több ízben is hangoztatott álláspontomat erősítettem meg a következő leszögezésével: „... zsidónak mindenekelőtt azt tekintem, aki ezt állítja magáról”. Ezek után negyed oldallal alább Völgyes habozás nélkül kijelentette: „Hogy szerintem ki a zsidó? Szerintem nem az, aki annak aki annak vallja magát, hanem az, akit valaki más, »kívülről« határoz meg. Istenem, ezen az úton már csak egy kis lépés tovább, s máris megcsinálhatjuk a numerus clausust megint.” „És mint a harmincas években, onnan már csak megint egy kis lépés a második zsidótörvényhez, s onnan a borzalmakhoz.”

*

Ha az, amit én írtam, véletlenül nem lett volna elég, azzal együtt, amit ott helyben a Népszabadság (Völgyes Iván) tett hozzá („numerus clausus” stb.), már bőségesen elegendőnek bizonyult a kívánt hatás – a láncreakció – eléréséhez. Harmincvalahánynál hagytam abba az országos sajtóreagálások számolását. Tíz év óta szüntelenül szembesülnöm kell vele: régi és új ismerősök azzal fejezik be békésen kezdődött beszélgetésünket, hogy megkérdezik: miért

kellett azt a bizonyost megírnom, és a szememre vetik, hogy mekkora fájdalmat okoztam vele. Tíz év óta állás- és munkalehetőségeim sora foszlott szét e módszeresen elővett és idézett írásomnak, s az írás nyomán rám sütött „antiszemita”, „fasiszta”, „szélsőjobbos” billogoknak „köszönhetően”. Tíz év óta sugárzik felém az a gyűlölet, félelem, keserűség, amelyet a robbanás idézett elő a magukat zsidónak vallók, a zsidósággal együttérzők, a zsidó – nem-zsidó békés együttélésért aggódók körében. De tíz év alatt egyetlen olyan emberrel sem találkoztam, akin azt észleltem volna, hogy írásom a zsidósággal szembeni előítélet, gyűlöletet táplálta volna benne.

S az egészben ez a legkülönösebb.

A bomba ledobói, mint a magyar tömegkommunikációban a legdörzsöltebb, legszakavatottabb emberek, előre tudták, hogy írásom nyilvánosságra kerülve – a megfelelő tálalás révén is – milyen körökben, milyen hatást fog kiváltani. Tudták, hogy a tőlem eleve beépített láncreakció-lassítók, a megértést és aggódást kifejező szavak a zsidósággal szembeni gyűlöletkeltés veszélyét vagy csirájában elfojtják, vagy minimálisra csökkentik. „Félek, hogy az eddig elmondottakkal szemben egyre dagad a meg nem értés, az indulat.” – írtam valahol cikkem közepe táján. Majd így folytattam: „Tény, hogy sarkosan és – minden konkrétum ellenére – általánosítva fogalmaztam. Most kijelentem, mert erről is van tudomásom, vannak olyan zsidók (barátaim, akik annak vallják magukat), kik nem tartják számon a másiktól, hogy az-e vagy nem. Egyszerűen magyarnak érzik magukat, s az ő reflexiójuk a zsidózásra, az antiszemitizmusra bár szintén a félelem, de ezt nem az összefogással, az uralom megszerzésével akarják feloldani, hanem – az országból való elmeneküléssel. (Nem kell mondanom, milyen borzalmasan szomorú dolog ezt tőlük hallani.)”

A nem kívánatos mellékhatások ezzel nagyjából kivédve. A bomba tehát kiélésíthető, ledobható. A szakértők által megjósolható, sőt, kiszámítható hatása: mielőtt a szétterjedő gondolatok elérnék az agyközpontokat, a borzalmak emlékeit őriző zsigerekből heves ellenreakciókat váltanak ki. Félelmet, dühöt, gyűlöletet. Van, akiből csak szomorúságot, keserűséget. (Miért zsidózol, fiam?) A közös félelmek, közös keserűségek és megalázottságok közös védekezésre és támadásra indítatnak. Összefogásra. Demokratikus Chartákra. A létet fenyegető ellenfelek ellen. A választások győztesei ellen. A Népszabadság profi szerkesztőinek tudniuk kellett, hogy ez fog bekövetkezni. Hetekkel korábban már megpróbálkoztak a „zsidókérdés” bevetésével, de nem jutottak elegendő atomtöltethez; az óvatos vita szinte még el sem kezdődött, máris érdektelenségbe fulladt. A véletlen azonban segítségükre sietett: 1990 tavaszán, az első szabad országos választások küszöbén Kenedi Jánosék (a Nyilvánosság Klub kebelében) elkezdtek számolni, hányszor hangzik el a magyar televízióban

a *magyar*, a *falu*, a *nemzet* szavak. Ez volt az a történelmi pillanat, amelyik levelem megírására készítetett. Az olvasó, a közvélemény erről mit sem tud, s ez nem csoda, mert – levélbeli kérésemmel szöges ellentétben – közlésekor éppen a szószámolásra vonatkozó részek maradtak ki belőle teljes egészükben. Azok, amelyek fehéren-feketén igazolták volna, milyen komoly alapja van az én félelmemnek, az én aggodalmamnak (vagyis nemcsak az *övéknek*, de a *miénknek* is). Azok a részek, amelyeknek tompító ereje nélkül írásom efféle konklúziói persze hogy úgy robbantak, mint az atombomba: „Politikai, vagyis mások, a többség életét befolyásoló dolgoknál viszont kíváncsiaknak tartom a számszerű arányok figyelembevételét is. A közelmúlt történelme egyértelműen bebizonyította, milyen veszélyes és kártékony dolog, ha az amúgy szép és igaz eszméket tűzzel-vassal, erőszakkal, fondorlattal (harsánysággal, manipulációval) próbálja a kisebbség a többségre kényszeríteni.” „Írásom első része annak megértéséről szólt, miért kész a zsidóság (illetőleg annak egy része) ebbe az újabb zsákutcába belemenni. Reflexek, ösztönök dolgoznak. Úgy éreztem, muszáj erre figyelmeztetnem, mielőtt nagyobb baj lenne! Muszáj szólnom: az antiszemitizmus – egy valamire való reakció. Létezik, létezhet a kisebbségnek is zsarnoksága, még ha rejtettebb, láthatatlanabb módon is. Ám a zsarnokság ekkor is rossz vért – háborúságot – szül.”

*

S most néhány részlet, ami a „Kedves Eötvös Pál!” megszólítással kezdődő levélben még ott volt, de a cikkből már kimaradt. S amelyekről állítom, annak tudatában hagyták őket ki, hogy lényegesen fékeztek volna a láncreakciót, ezzel megakadályozták volna, hogy a robbantás kifejtse a szükséges hatást, s beteljesítse célját.

/rövid bevezető után/ „A Kenedi János névvel jelzett, a Nyilvánosság Klub elemzését tartalmazó íráshoz fűzném gondolataimat. E cikk tartalma, a megjelenés időpontja, a vizsgálat és az elemzés kezdeményezőjének kiléte, az ezekből levonható következtetések – végsősoron mind szorosan kötődnek mondandómhoz.” */a holokauszt felidézése után/* „És a gondolat: ha én akkor élhettem volna, ezt nem engedtem volna! Védőleg a zsidók elé állok, hogy »inkább engem lőjetelek!«. Vagy kiszabadítottam, mentettem volna őket, ahogy ezt néhai nagybátyám, Vargha Tamás matematikus is tette.” */az uralom, a hatalom kifejezés értelmezésekor/* „Mindebbe inkább a hétköznapiak teljesen hétköznapi esetei tartoznak bele, mint például a hipofízis-ügy kreálása a szegedi László professzor ellen, vagy a Sánta Ferenc író választmányi tagsága elleni szervezkedés, mondván, hogy »magyarkodik.«.” */az SZDSZ stílusához*

és mentalitásához/ „Vajon miért tartotta fontosnak Sz. A. újságíró, halkán és kissé szégyenkezve kijelenteni, hogy »én zsidó vagyok bár, de nem tartozom köztük.«”

/s a levél veleje, amely tíz év múltán is helyénvaló okfejtésnek tűnik; vele együtt aligha lett volna olyan elementáris a robbanás/

„És most a Kenedi írására, ill. a Nyilvánosság Klub elemzésére térve.

’19, ’45 és ’56 után még mindig olyan nehéz megérteni, hogy az ember Magyarországon ma mindenekelőtt magyar akar lenni? Nem kommunista, nem szocialista, nem liberális, hanem magyar. Kötődni akar. Azért, hogy legyen mitől elszakadnia, de legyen mihez visszatérnie is. Azonosságtudat. Identitás. Miért csak a »felkészült szakemberek« elméleti munkásságában van ennek jelentősége? A gyakorlatban, a politikában miért képtelenek meglátni ennek fontosságát, s építeni rá?

Mert sokuknak mást jelent a kötődés. Ezért nem tudják a másik oldalról is nézni a dolgokat.

Az elemzés megállapítja, hogy túlsúlyba kerültek a *falú, magyar, nemzet* szavak. Miért nem azt állapítja meg, hogy eddig indokolatlanul ritkán szerepeltek? Miért nem azt látják be készítői, hogy a szocialista rendszer alatt szüntelen hangoztatott internacionalizmus, az annak megfelelt vezetői és tömegkommunikációs gondolkodás, viselkedés rengeteget ártott az ország népének, mivel talmi volt, hamisítvány volt, nem pedig oly szükséges kötőanyag.

Attól tartok, az SZDSZ, a Nyilvánosság Klub, Kenedi János most szintén olyasmit erőltet, ami számukra – de bizonyos fokig az egész ország számára is – feltétlenül szükséges, de talán nem feltétlenül ezzel a súllyal és kizárólagossággal. Ki ne akarná a végtelen szabadságot? De erre a szabadságra talán fel kell készülni. Ki ne akarna világpolgár lenni? De erre a világpolgárságra is fel kell készülni. Ha ma a falú szerepe Magyarországon akkora, amekkora, a tömegkommunikáció az esetben jár el helyesen, ha ezt műsorainál is figyelembe veszi. Nem tartom helyesnek egyáltalán, hogy a „civil társadalom” építését pusztán elméleti, ill. világpolgári megfontolások alapján, helytől és időtől függetlenül végezze bárki is. Mert újra csak az fog bekövetkezni, ami a szocializmusunkkal: sokaknak ideig-óráig jó, sőt, felettébb hasznos lesz, de a többség, s végül az egész ország tönkremegy bele.

Az elemzés kapcsán még nagyobb kifogásom, hogy elfogultsága révén akaratlanul is hamisít, olyan következtetéseket is levonva, amelyek az adatokból éppen hogy nem adódnak. Azt állítja, hogy a régi „[A] Hét” a „társadalom-ország-törvény-állam” szócsoporttal volt jellemezhető, szemben az új „[A] Hét”-tel. De ha figyelmesen megnézzük a számokat, kiderül, ugyanezeket a szavakat az új „[A] Hét”-ben – 4-gyel, ill. 2-vel – többször használták! Tehát

korántsem arról van szó, hogy eme »civil értékek« fontossága az új adásokban csökkent volna, hanem éppenséggel arról, hogy az eddig negligált értékek is végre szerepet kaptak.”

/s végül a szándékmat nyilvánvalóvá tévő befejezés/

„Kedves Főszerkesztő Úr!

Írásom még annál is hosszabbra sikeredett, mint gondolni mertem. De muszáj volt legalább ennyire árnyaltan fogalmaznom, mert tisztában vagyok a téma kényes voltával. Annyira tisztában, hogy még magamban is kétségek dúlnak, szabad-e eme gondolatoknak nyilvánosságra kerülniük. Csak annyit tudok, sokaknak hasznos lenne, másoknak viszont éppen nem. De azt hiszem, ez már az Ön gondja. Így öntől csak két dolgot kérhetek:

1. Ha van kedve és ideje, reagáljon levelemre – amely végül is a cikk határára született meg.

2. Ha lényegét tekintve igaznak ítéli a konkrétan a Kenedi-írással kapcsolatos megítéléseimet, kérem, ezt a részt közölni szíveskedjenek.

Bpest, III. 28.

Köszönettel és tisztelettel
Varga Domokos György”

*

Ami hajdani írásomat, az első „antiszemita töltetű” bombát illeti, már csak annak megválaszolása maradt hátra, miért mentem bele mégis a közlésébe (a ledobásába). Amidőn nem egy főszerkesztői választ kaptam, hanem egy készre szerkesztett kefelevonatot, de ezt sem a Kenedi-elemzésre vonatkozó reagálásommal, hanem éppen e nélkül, akkor miért nem küldtem el a szerkesztő urakat a fenébe?

Több okból sem tettem.

Részint a nagy megtiszteltetés miatt. Korábban – egyetlen novellától eltekintve – semmiféle kapcsolatom sem volt a nyilvánossággal, most pedig nem is olvasói levél, hanem igazi cikk formájában óhajtottak közölni. Ennél is lényegesebb volt, hogy ha másképp tálalva is, ha megcsonkítva is, de a gondolatok az enyéim voltak. Ráadásul – baráti beszélgetésekből láttam – nem csak az enyéim. S mindig is hajlottam arra, hogy a sokáig elhallgatott, visszafojtott gondolatok végül úgyis megtalálják a nyilvánossághoz vezető utat, ám könnyen lehet, hogy ekkor már hatalmasabb, pusztítóbb erővel törnek felszínre.

De amiért igazából kockáztatni mertem: az a meglehetősen naivnak tűnő hit, hogy bár sokan lesznek, akikből elutasítást, félelmet, gyűlöletet váltok ki, akadnak a címzettek (a magukat zsidónak vallók és érzők) között azért majd olyanok is, akiknél megértésre találok. Akik majd okosan felügyelni fogják saját reakcióikat és ösztöneiket, s miközben nagyobb megértést tanúsítanak mások iránt, nagyobb önmérsékletet is tanúsítanak.

Ma már egyértelmű, hogy én számítottam rosszul, a szerkesztők viszont jól. Ma már az is világos számomra, hogy a Nyilvánosság Klub-féle elemzés paradox módon éppen olyan bomba volt, mint amilyent én ellene, a hatástalanítása szándékával készítettem. A szétkürtölése annak, hogy a rendszerváltás hajnalán az addiginál többször használják a magyar, a nemzet, a falu szót, az erre érzékeny fülek dekódolási művelete után annyit jelentett, hogy újra felütötte a fejét a magyarkodás, a nacionalizmus – „tehát” az antiszemitizmus és a holokauszt veszedelme. Mindenféle hitem és szándékom ellenére, cikkemmel ugyanezt erősítettem meg. Hozzájárultam a nemzet kettéosztódásához, a konzervatív és liberális, jobboldali és baloldali érzelmű zsidók összemosisához és (politikai értelemben való) összetereléséhez. Félelmem önmagát beteljesítő jóslattá vált. Segítettem, hogy a nemzeti, konzervatív, keresztény erők ellen – a Schmidt Mária történész által oly szemléletesen leírt módon – sikeresen bevessék „az antiszemitizmus elleni harc” fegyverét. Hogy a bomba ledobása beteljesítse magasabb küldetését.

*

Mi lehetett ez a küldetés? A média nemcsak eszköz a hatalom kezében, de önálló hatalmi ág. A szerkesztőségek, újságírók rákaptak a rendszerváltoztatás, a politikacsinálás ízére. Az MDF választási győzelme után a „közszolgálati” rádiónál és televíziónál – így mondják – számos neves munkatárs összecsomagolt, várta menesztését. A leginkább kompromittálódott lapok felgyorsították átváltozási (privatizálási) kísérletüket. A Népszabadságnál, az ellenzéki szerepbe szorult szocialista zászlóshajónál az ellencsapás különféle lehetőségeit mérlegelték. A régi nómenklatúra elleni támadások, kommunistázások – az önkéntes fegyverletétel, sőt, a nyílt átállások ellenére – oly hevesse váltak, hogy létükben érezték fenyegetve magukat. A „zsidókérdés” egyre gyakoribb felvetése, nyílt feszegetése is mind nyugtalanítóbbá vált. Ott van a sajtófegyver a kezükben, de hogyan lehetne ügyesen használni. A kommunistázás dolgában most nem számíthatnak a társadalom kíméletére. A „zsidózástól” azonban összerándul a legtöbb ember gyomra. Ha sikerülne ledobni egy „antiszemita töltetű” bombát, a kommunista – nem kommunista

ellentétek helyett a jó és a rossz, az emberséges és embertelen, az emberi szabadságjogok és a nacionalizmus, az antiszemitizmus és a fasiszmus fogalma szerint lehetne megosztani a társadalmat. Csak arra kell ügyelni, hogy minimálisra csökkenjen a nemkívánatos mellékhatás.

*

Így teremnek tehát az antiszemiták... Ha nincs a robbanás, talán sosem veszem észre, hogy a magukat most vendégnek érző családtagjainkban az elképzelhetőnél is mélyebbek és maradandóbbak a sérülések. Minden okozott fájdalom ellenére sem tudom azonban sem bánni, sem megtagadni tíz éve közölt írásomat. *Amikor az ember rájön, hogy saját népe nevét nem használhatja saját hazájában...* Mindenesetre a bomba óriási erejű szellőzése kijózanítólag hatott rám; de ami talán még fontosabb: úgy tűnik, a bomba lehajítójára is. A Népszabadságot változatlanul izgatja ugyan „a zsidókérdés” (lásd Lovas István nagy port kavaráó cikkének, a Véralgebrának megjelentetését), félelmének elmúltával mégis szemlátomást kerüli, hogy kivegye részét az antiszemiták gyártásából, veszedelmes bombák ledobásából. Csinálja más, ha akarja!

Előbb-utóbb ők is kijózanodnak.

[\(http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48712\)](http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48712)

JETI-elemzés az új kormányról: „Mától számítva másfél év”

2006. június 11.

Kedves Olvasóm, töredekiesen bevallom, valójában nem tudom, mit gondoljak a JETI-ről. Amikor úgy két évvel ezelőtt az első JETI-elemzést találtam postafiókomban, arra gondoltam, bizonyára a bolondját járatja velem valaki. Minden áldott nap legalább egy fél tucat kéretlen levél érkezik hozzám, a legtöbbje idegen nevű feladótól, angol nyelvű tárgymegjelöléssel, ebbe így-úgy beékelődve a „Viagra” vagy valamely társa, ezért nincs is különösebb gondom a kiirtásukkal. Ezúttal azonban a levél feladója JETI névre hallgatott, pontosabban: nem hallgatott, mert aztán soha egyetlen válaszlevelre sem reagált.

De miért is éreztem szükségét, hogy írjak *nekik*, hogy megkeressem *őket*? Merthogy a JETI név – ennyi azért később kiderült –, nem egy, hanem több embert takar. Bizonyos értelemben egy egész iskolát – erre még visszatérek –, de hogy pontosan mennyit, nem tudni.

Nos, legelső levelükre – elemzésükre – nagyon sokáig nem válaszoltam. Még hozzá azért nem, mert szerzője bár nem látszott buta fickónak (fickónak sem feltétlenül), viszont annál idegesítőbb okostojásnak. Noha már akkor is imponált nekem a szöveg stílusa, az errefelé (mármint a hazai közéletben) teljesen szokatlan hűvös tárgyilagosság, szigorú logika, lényegre törő szűkszavúság (no és: meghökkenítő talányosság), ám sehogy sem tudtam lenyelni azt a nagyképűséget, ahogy két évre előre magabiztos, megfellebbezhetetlen jóslásokba bocsátkozott. Isten látja lelkem, nem a jóslás tárgyával, a beigért jövővel volt bajom, mert erre szoktam azt mondani barátaimnak, az életet úgysem lehet megúszni. Hanem a pökhendiséggel! Azzal, hogy egészen pontosan 2004. október 2-án, amikor még alig száradt meg a tinta Gyurcsány Ferenc miniszterelnökké való kinevezésén, JETI – mindenféle esélylatolgatás, mindenféle „ha” nélkül – megállapította, hogy 2006-ban a Gyurcsány vezette MSZP nyeri a választásokat az Orbán vezette Fidesz előtt, méghozzá az első fordulóban „orrhosszal”, a második fordulóban „nagyobb arányban”, s a szocialisták újra a szabad demokratákkal fognak kormányozni.

JETI-nek mindenesetre fontos lehetett az önigazolás, ugyanis pár nappal a mostani országos választások első fordulója előtt újra elküldte korábbi elemzését. Hacsak nem a jóslat „beteljesítettése” volt a célja; ám ehhez tömegesen,

az egész országban szét kellett volna szórnia jövőndölését, erről azonban nincs tudomásom. Sőt, egyelőre nem találkoztam emberrel, aki – rajtam kívül – megkapta volna a különös küldeményt.

*

Természetesen most már izgatott, ki vagy mi lehet az a JETI. Az is felvetődött bennem, hogy „megszerzem” őt a gondolának, azaz rábírom, hogy ezen a hírportálon fedje fel inkognitóját. S ha lehet, árulja el olvasóinknak, hogyan csinálja. Miben rejlik nála a jövőbe látás képessége? Mennyi benne a logika, és mennyi a megérzés, a ráérzés? Arra gondoltam, ha jóslata valóban beteljesedne, kapkodni fognak utána; ezért még az első forduló előtt elküldtem érdeklődő levelem, azzal a megjegyzéssel, hogy az interjú felvétele és megjelentetése csak a választás második fordulója után lenne esedékes, nehogy túlságosan befolyásoljuk vele a jónépet. Igyekeztem azért számára is elfogadható, korrekt ajánlatot tenni, ezért hozzáfűztem: „Az interjú persze akkor is elkészülne és akkor is megjelene, ha az Ön jóslata nem válna be – legfeljebb kicsit máshová tennénk a hangsúlyokat”.

A levelemre azonban – mint említém – nem érkezett válasz. Megpróbáltam más utakon információhoz jutni. A Google meg a többi internetes kereső okozott már néhányszor kellemes meglepetést. Most azonban – legalábbis úgy tűnt – kevésre jutottam. Számos változatára bukkantam a titokzatos himalájai majomembernek, de egyetlen egy olyan JETI-re sem akadtam, amelyik elemzésekbe és jóslatokba bocsátkozott volna. Csakhogy az elemzés szerzője határozottan éles eszűnek tűnt, olyannak, aki rejtőzködése ellenére minden szavát megfontolja, minden szavának súlya és jelentése van, tehát a névválasztása sem lehet nyomós ok nélkül való. Magyarán a JETI-jelenség közismert motívumai között vagy mögött mégiscsak ott kell lapulnia valamiféle üzenetnek – vált megingathatatlan meggyőződésemmé.

Megpróbáltam „dupla” szemüveggel olvasni az idevágó szövegrészeket, s még azt sem lehet mondani, hogy semmire sem jutottam volna. A jeti – olvashattam valahol – „alkalmazkodott az éghajlathoz, amikor az megváltozott egy póluseltolódás után.” Másutt meg erre bukkantam: „Természetesen az a lehetőség is fenn áll, hogy a jeti az első értelmes humanoid típusú életforma, mely a Földön kialakult”. Mindezekből azt a következtetést vontam le, hogy a JETI valószínűleg egy új kor első értelmes emberének tekinti magát, s mint ilyen, bár örült és rögeszmés – ámde zseniális.

Látomásos – szokták mondani az efféle alakokra.

*

Nos, a minap – egészen pontosan 2006. június 3-án, Pütkösd szombatján – JETI végre életjelt adott magáról. Ám nem a felkérésemre válaszolt, hanem kéretlenül elküldte az újabb elemzését. Mégis azt gyanítom, levelem elolvashatta – helyesebben: elolvashatták –, ugyanis a küldemény feladójaként bár továbbra is JETI szerepelt, a kurta-furcsa elemzés végén ez díszelgett: Jövő Elemzők Titkos Iskolája.

*

De mindennek a jelentősége most már eltörpül amellet, amit a sajátos stílusban megfogalmazott elemzés tartalmaz.

A „Mától számítva másfél év” cím után egy kurta-furcsa – ám hamar értelmet nyerő – megállapítás áll: „Ahol minden rész beteg, ott az egész is beteg”.

Ezután a dokumentum sorra veszi az új Gyurcsány-kormány minisztereit, a JETI-elemzésekre annyira jellemző tömörséggel, ugyanakkor lényeglátással s némi talányossággal. Nem tudom megállni, hogy a politikában kevésbé járatos olvasóim kedvéért néhány megjegyzést ne fűzzek hozzájuk. Aki úgy vélné, nem szorul rá, bátran ugorja át őket.

A Gyurcsány-kormány

Szilvássy György kancelláriaminiszter: puzzle

A közkedvelt játék neve itt nyilván arra utal, hogy a kancelláriaminiszternek kell összeillesztenie a teljesen különálló darabokból a működőképes Gyurcsány-hatalmat. A puzzle nagy türelmet és erős motiváltságot kíván; kirakójának kell tudnia lemondani a vakító rivaldafényről, ugyanakkor nem kell lemondania sem az anyagi, sem a címzetes hasznokról, elismerésekről. Azt már csak sejteni vélem, hogy a puzzledarabok jellegzetes amőba alakja is utalhat olyasvalamire, ami nem idegen sem a baloldaltól, sem a kinevezett kancelláriaminisztertől: talán a képlekenységre, a gyakori és könnyed alakváltozásra. Fontos különbségtételnek vélhetjük, hogy a puzzle-nál nem kell előre látni, sőt, zavaró túlságosan előretekinteni, szemben, mondjuk, a sakk-kal. A sakknál játék van, nemes küzdelem, győzelem, a puzzle-nál feladat és végrehajtás. Ugyanakkor itt is elengedhetetlenül szükség van az elvonatkoztatás képességre: egyetlen puzzle-darabka mögött sem szabad emberi sorsokat látni, nehogy izegni-mozogni kezdjenek az amőbák.

Kiss Péter szociális és munkaügyi miniszter: nehezek

Elég egyértelműnek tűnik: mint ahogy egyetlen igazi mese sem nélkülözheti a valóságelemeket, a virtuális kormányzást olyannyira kedvelő Gyurcsány Ferenc kormánya sem nélkülözheti a nyers valóságot. Kiss Péter földhözragadt

merevsége, áradó bürokratizmusa, „a dolgozó népet szolgálom” súlyos, ám hiteles kisugárzása nélkül az új kormány sok hívet veszíthetne. „Nehezek” híján a várható politikai forgószeklek – külső-belső örvénylések – könnyebben felkaphatnák a Gyurcsány-kormányt. A JETI-elemzés nem tér ki rá, de nyilván számol a szociális ellátások drasztikus romlásával és a munkanélküliség ugyanilyen drasztikus növekedésével. Mivel a helyzet előre láthatóan nem oldható meg, a háritáshoz jobb a lomha nehezek, mint valamiféle virgonc alkotó elme. E tekintetben, úgy tűnik, JETI igencsak rátapintott a lényegre.

Göncz Kinga külügyminiszter: hernyó

Hernyó?! Nos, kedves Olvasó, bevallom, az összes közül ez a jellemzés – pontosabban ennek megfejtése – okozta számomra a legnagyobb fejtörést (nem szólva arról az egyről, amelyet – ld. később – valójában nem tudtam megnyugtatóan megoldani). A JETI-elemzésektől egyszerűen távol áll mindenféle indulat, tehát nem tartom valószínűnek, hogy a „hernyó” elnevezés bármiféle undorkeltésre szolgálna. A JETI-féle gondolkodásmódból, higgadt logikából sokkal inkább arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a hernyó itt az élet egy egészen rendkívüli jelenségének, a metamorfózisnak – átváltozásnak – a jelképe. Ebben az esetben a hernyó utalás arra az élőlényre, amely hol lárva, hol báb alakját ölti, kifejlett állapotában pedig tetszetős pillangó lesz. Tehát a hernyó jóval több, mint aminek látszik. Alighanem összefüggésben áll a megfejtéssel, hogy a baloldali iránymutató lapjában, a Népszabadságban, a napokban ismét leszögeztetett, hogy Göncz Árpád volt köztársasági elnökünk (a mai napig) milyen óriási népszerűségnek örvend; ám véletlenül sem említettett meg, hogy ez a végtelen csodálattal adózás az ország jobbik felére egyáltalán nem áll. Magyarán: amott kitartó következetességgel folyik a pillangósítás, annak a ténynek a zajos feledtetése, hogy emitt nem kevesen és talán nem alaptalanul gondolják: egy bizonyos rágcsháló imázsa sokkal jobban ráillene egykori elnökönkre. Nem tisztem eldönteni, melyik félnek van igaza, de nem állhatunk messze az igazságtól, ha úgy véljük, hogy a hernyóval Gyurcsány Ferenc valójában a pillangót hozta helyzetbe, a pillangóval pedig újra a „szabaddemokrácia” – egyetemes – páholyokat. Nemcsak az átváltozás köztes állapota, a magatehetetlen „báblét” utalhat erre, de a hazai hernyófajták talán legjellegzetesebb színe is, az élénk zöld: szabad jelzés, szabad rablás. Magyarország feladta az önálló, önérdekű külpolitikát. Készen állunk a „globális” világba való teljes és feltétlen becsatlakozásra.

Hiller István oktatási és kulturális miniszter: tömjénke

JETI fejével gondolkodva, tömjénke mi más lehetne, mint egy alapjában véve nem rossz szándékú, kissé kenetteljes, kissé papos ember, akinek

azonban tömjénfüst lengi be a szívét is, az eszét is. Hívő, de nem Istenben, szolga, de nem az országé. A pártnál messzebb és Gyurcsánynál följebb elédig nem látott. Szemlátomást örült, hogy a miniszterelnök ezüstláncon lógó füstölőt csinált belőle: ide-oda lengetette, hadd borítson mindent a kellemes, illatos köd, a jótékony homály. Ám tömjénke a lelke legmélyén mégis érezheti, hogy valami nincs rendjén. Alighanem erre utal a JETI-meghatározás kicsinyítő képzője: a gyermek már sejt valamit, de még nem tudja, vagy épp nem meri nyakon ragadni. Biztos, ami biztos, a nappaliból visszamegy a gyerekszobába. Ártani különösebben nem fog, de hogy maradandót sem fog alkotni, az bizonyos – sugallja a maga szófukarságában a JETI-elemzés.

Gráf József földművelésügyi és vidékfejlesztési miniszter: bulldog

A bulldog nem túl okos kutya, viszont eltökélt. Megbízható, nem ugat vissza, sugárzó erejével, erőfitogtatásaival viszont magára vonja a figyelmet – elvonva ezzel a gazdiról, a lényeges bajokról, a valóban fenyegető veszedelemről. Elég egyértelmű JETI-jelző, különösebben nincs mit ragozni rajta. A bulldog ölebek nem ölebek, de nem is képes komondor vagy kuvasz módjára megvédeni a kifosztástól a magyar gazdákat.

Szekeres Imre honvédelmi miniszter: kocsonya

Ehhez sincs nagyon mit hozzátenni. Nyilvánvaló, hogy a kocsonyát akár-hogy zselézzük, soha nem lesz igazi tartása. Antikatona. Amely országban kocsonya üli meg a honvédelmet, az az ország teljesen lemondott a nemzeti önvédelemről, önállóságról, függetlenségről. Egyetlen dologra ügyel: az eminens igazodásra. Ettől várja a dicséretet, a kitüntetést is. Ahogy mindig is.

Lamperth Mónika önkormányzati és területfejlesztési miniszter: bamba

Első pillantásra itt egy komolyabb fejtörőbe botlottunk, ám az alany eddigi pályafutásának és személyiségjegyeinek akár felszínes ismeretében is hamar megvilágosodhatunk. A *bamba* legfőbb jellemzője, hogy az üdítő értelemnek még a szikrája sem mutatkozik nála soha. Nem mondható simán butának, hiszen megvan a magához való esze, nyilván JETI is ezért kerülte ezt a kifejezést. A bamba ugyanakkor kiválóan alkalmas báb arra, hogy mozgatói oda rakják, ahová akarják, s azt tegyenek a háta mögött, amit csak akarnak. A politika férfisovíniszta világában nagy szolgálatot tesznek az efféle nők azzal, hogy a másik nem agresszívabb példányai nyugodtabban kiélhetik szadizmusukat (ld. a megszaporodott rendőri atrocitásokat), a haszonlesők pedig zavartalanabban terelhetik a közpénzeket a maguk zsebe felé (ld. Kulcsár bróker és ld. majd most).

Petrétei József igazságügyi és rendészeti miniszter: kendő

A kendő, akárhogy is, nem kötél (de nem is selyemzsinór), vagyis JETI szerint a szóban forgó alany leendő irányítása alatt Magyarországon nem lesz beemlékeztetés sem a rendőrség, sem az igazságszolgáltatás területén. Bevallom, a magam fajta (némileg ellenzékiiségre hajló) firkásznak az egész elemzésből ez az egyik legfontosabb – s talán az egyetlen megnyugtató – jövődőlés. Ugyanakkor a kendő leginkább elfedésre, azaz elkendőzésre hivatott, ezért aligha várható, hogy a „Gyurcsányi”-ügyek tisztázása az elkövetkező kormányzati ciklusban erőre kapna, vagy hogy Medgyessy Péternek valami hivatalosság végre nekiszegezné a kérdést, *„Mondja csak, uram, milyen korrupciós ügyekkel van teli az SZDSZ?”*.

Veres János pénzügyminiszter: rókarege

Magyar kultúrkörbe tartozónak pillanatnyi gondot sem okozhat a „megfejtés”, vagyis az azonnali értelmezés. Önkéntelenül megszólal fejünkben a közkedvelt rigmus (a gyengébbek kedvéért: Weöres Sándor verséé): *„Három görbe legényke, róka rege róka, / Tojást lopott ebédre, / róka rege róka”*... Magyarán: rókarege egy görbe legény, aki tette társával szemrebbenés nélkül lop, ráadásul ugyanilyen gondtalanul (gátlástalanul) mesél, hadovál hozzá. JETI itt vélhetőleg nem egyszerűen arra gondol, hogy a közpénzt egyenest a saját zsebükbe, vagy pártjuk és barátaik kasszájába csúsztatná. Mondhatnánk, a rókaregélés minősített esetét meríti ki, hogy aranytojást tojó tyúkokat ígérnek a jónépnek; ezekből aztán párat meg is vesznek – ámde nem a saját maguk, hanem a jónép kontójára, majdani többszörös visszafizetési kötelezettséggel! S miután pedig hamis kincseikkel és görbe regéléseikkel fél ország hasába újra sikeresen lyukat beszéltek, szépen levágják ezt a pár tyúkot is.

Kóka János gazdasági és a közlekedési miniszter: bankó

Vajon miért nem simán pénz, miért *bankó*? Azt hiszem, itt érhető tetten leginkább JETI káprázatos képzettársító és jelképsűrítő ereje. A bankóban sereg minden benne rejlik, ami a pénzben nem, alanyunkra viszont jellemző. Bank – bankárkormány – bankkölcsonökből működtetett és fejlesztett gazdaság – virágzó bankvilág (ellenoldalán: virágzó szegénység, kivérző ország). Tank: átgázol mindenben. Bunkó: nem a „buta” értelemben, inkább lesújt, lebunkóz: ha nyerni akar – remélem, JETI-től sem idegen a példa – horogkereszttel jelöli meg riválisa homlokát. De a bankóban-bunkóban benne van az is: nem egy lumen, inkább csak egy jól kézre álló eszköz, amelyet azonban nagy és kölcsönös haszonnal lehet forgatni, a kölcsönösbe beleértve a kék pártot, a piros pártot, és nem utolsó sorban alanyunkat.

Molnár Lajos egészségügyi miniszter: torzulencia

Mi tagadás, ebbe a JETI-jellemzésbe – de csak ebbe az egyetlen egybe! – beletört a bicskám. Érezni vélem, hogy a „torz”-nak, a devienciának és esetleg a turbulenciának (mint örvénylés, kavaráss) lehet szerepe, de teljes meggyőződéssel semmit nem tudok állítani.

Persányi Miklós környezetvédelmi és vízügyi miniszter: puhány

Itt viszont elég világos a képlet. Talán egy apró véletlen miatt is: a napokban akadt kezembe Verne Gyula nevezetes könyve, a Nemo kapitány. S hol nyílt ki? *„Hét óra felé végre a gyöngytelepre értünk, ahol milliószámra tenyésznek a gyöngybagolyok. Ezek az értékes puhányok oly erősen tapadnak a sziklához, hogy helyükről el sem tudnak mozdulni.”* Alanyunk éppen ilyen: habár értékes, habár sokat tud, a politikai hullámverésben semmi vizet nem zavar, nem harcol az elemekkel, a környezetet fenyegető világveszedelmekkel, csendben megkapaszkodik, maradhat. Ennyi minden van benne JETI egyetlen szavában!

*

Az elemzés következő „fejezete” hasonlóan szűkszavú. Mindössze ennyiből áll:

Államreform Bizottság, Nemzeti Fejlesztési Ügynökség, Kormányzati Szolgáltató Központ: széfi

A szó első, magától értetődő része, úgy vélem, nem kíván semmi megjegyzést. Az „i” annál rejtélyesebb. Nyilván nem lehet a rövidítés és jópofizás – amúgy roppant divatos – „i”-je, mint az „édi”, az „ubi”, a „pari” és társaik esetén: a három új képződmény felállításának terve ennél azért monumentálisabb. Kizárásos alapon úgy vélem, az „i”-nek arra a személyre kell utalnia, akinél a széf kulcsa lesz. S az is világos, hogy ennek az „i”-nek némi média-karriert már be kellett futnia, ellenkező esetben a JETI-elemzés készítői nem számíthatnának arra, hogy bárki is megfejtje. Márpedig aligha lehet kérdéses, hogy az egész elemzéssel valamilyen határozott céljuk csak van.

*

A következő „fejezet” magával a miniszterelnökkel foglalkozik. Talán már nem okoz meglepetést, hogy egy, azaz egyetlen szóval csupán.

Gyurcsány Ferenc: Blogaras

Szerencsére, ha az ember megérti a JETI-jellemzések logikáját, régi-új miniszterelnökünkről viszonylag gyorsan összeáll a kép. Mindenekelőtt jelentőséget kell tulajdonítanunk annak, hogy az ő jellemzésére szolgáló kifejezés az egyetlen

len, amelyet a JETI nagy kezdőbetűvel írt. Más – bizonyos értelemben magasabb – kategóriába tartozik, mint a többiek. Semmiképp nem egy hétköznapi ember. Éppen ezért „*blogarassága*” sem intézhető el olyan könnyedén, mint akárki másé. A helyes értelmezéshez a JETI-elemzés ad biztos támpontot bevezető (nyilván kulcsfontosságúnak tekintendő) megállapításával: „*Ahol minden rész beteg, ott az egész is beteg*”. Aligha gondolhatunk itt másra, mint egy olyan szellemre, amely valamilyen értelemben beteg. Nyughatatlan, hajszolt – ha nem örült! S ahogy egy rendes örülthöz illik, ennek egyáltalán nincs tudatában. Az örültségnek ugyanis éppen az a lényege, hogy a kiválasztott nézőpontból – rögeszméből – minden lépés nagyon is logikusnak, ésszerűnek látszik, s minden „hétköznapi” ellentmondás teljesen érdektelenné és lényegtelenné válik. A nem simán bogarasnak, hanem „*blogarasnak*” van azonban egy további sajátossága: nem a csendes, visszahúzódozó fajtából való, hanem a kényszeresen magamutogatóból. Muszáj szerepelnie; újabb és újabb mutatóványokon töri a fejét, újabb és újabb szerepeken; bármit el tud játszani, és annak az ellenkezőjét is. Nem is akárhogyan. Egy magas kategóriás mániás zsenialitásával.

*

Már csak az a nagy kérdés, vajon mi lehet Blogaras rögeszméje?

Maga a magamutogató? Vagy ez is csupán egy szerep, egy mutatóvány, egyetlen lépés a maratoni játszmában?

Kár, hogy ennek megállapításával a JETI-elemzés nem „*fárasztja*” magát. Ám talán jól gondolom, hogy a következő – utolsó előtti – „*fejezet*” kissé furcsa mondata mégiscsak a megfektetés felé igyekszik terelni bennünket. Más magyarázatot nemigen lelni ottlétére.

A kalóznak más fűjja a szelet. A csalóz magának fűjja.

Megjegyzem, nem vagyok benne biztos, hogy a JETI készítője vagy készítő gárdája itt nem vetette-e el a sulykot. Ha jól értelmezem a különös mondatokat, miniszterelnökünket kalóznak, illetve csaló kalóznak (?), csalózónak (?) titulálják. Márpedig ha nem is mindenki ilyen magas szinten, de mégiscsak sokan voltak olyanok, aki a rendszerváltás zűrzavarát „eredeti tőkefelhalmozásra” – a közvagyon fosztogatására – használták ki, ennek fényében kissé túlzásnak tűnik a szigorú megítélés. Fel is vetettem ezt egyik – nálam lényegesen okosabb – barátomnak, aki erre ezt felelte: „Emlékszel, mit válaszolt Gyurcsány Ferenc a sajtónak, amikor a megtollasodását firtatták?” Mit? „*Azt, hogy jókor volt jó helyen.*” S mi a baj ezzel? – kérdeztem barátomtól. „*Képzeld el, ha egy sikeres bankrablót faggatnának ugyanerről, s ő válaszolná ugyanezt.*”

Ez igaz – feleltem neki.

*

Akármilyen hihetetlen, itt vagyunk a JETI-elemzés utolsó „fejezeténél”. Ha az eddigieket a magyarázataim és megjegyzéseim nélkül összerakjuk, alig tesz ki egy fél oldalt. De ennek a fél oldalnak is csak az ad igazán jelentőséget, hogy a Jövő Elemzők Titkos Iskolája ő utána biggyesztette jövőndölését. Íme:

Tony Blair le, Bush le.

Elszaladt a ló.

Elszalad a ló.

Lehet sokat hazudni.

Lehet sokáig.

De soha nem lehet sokat sokáig.

Mától számítva másfél év.

*

Ennyi, egy betűvel sem több. Eltekintve az említett aláírástól. Nincs okunk azt feltételezni, hogy a másfél év ne csupán a mi miniszterelnökünkre vonatkozna, bár a mi szempontunkból ennek talán nincs nagyobb jelentősége. Annak már nagyobb van, hogy másfél év múlva semmilyen választások nem esedékesek, miniszterelnökünket tehát vagy a népharag, vagy a pártharag – sajátjainak dühe – sodorja el. Hacsak nem – átvitt értelemben – célzott lövéssel terítik le. Jó lenne erről legalább halvány felvilágosítást kapni JETI-től, ám legutóbbi levele óta megint, ahogy mondani szokták, se kép, se hang, lehetetlenség róluk bármit is megtudni.

*

Időnként el-elmélázok: egyáltalán létezik-e JETI. Főleg, amikor egyre lan-
kadó próbálkozásaim, keresgéléseim során egyszerűen ilyen hírre bukkanok a világhálón:

„Leleplezte családjá az amerikai jeti, alias Bigfoot, azaz Nagyláb legendájának – és lábnyomainak – megteremtőjét. A 84 éves korában elhunyt Ray L. Wallace halálhírének bejelentésekor fia közölte a sajtóval, hogy édesapja volt az, aki egy 40 centi hosszú, lábat mintázó faragvány »nyomatékosításával« elhitette az emberekkel, létezik egy havasi óriás.”

De hát végül is mindegy, hogy létezik-e, vagy nem. Az igazi kérdés az, hogy igaza van-e.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48750>)

2006. június 14.

Egy idő után már nem akartam többé gyereket. Nem mondtam akkori feleségemnek, csak nem akartam. Ő pedig még kevésbé akart. Idősebb is volt nálam. Egész életében szedte a fogamzásgátlókat. Felvetette, hogy műtessem meg magam. Kisebb sebészi beavatkozással elkötik az ondóvezetékem.

Hallani sem akartam róla. Bármi mást, csak ezt ne!

Nem, egyáltalán nem az járt az eszemben, hogy egyszer még megint vágyhatok kisbabára. De nagyobb dolgok sem fordultak meg fejemben; olyasfélék, mint a Teremtő akarata, az Élet szentsége, a Haza becsülete – fogyatkozó magyar nemzet, nemzethalál, honmentés, hasonlók. Igaz, a költő (Weöres Sándor) sem jutott épp eszembe, aki hajdanában-danában megírta: a hazafiságnak nem a haza megtagadása a fő ellensége, de a handabandázó honmentés.

Alighanem az egészséges életösztön dolgozott bennem, semmi más. Amely születésünkkor mindannyiunkban ott leledzik, s ott is marad – hacsak a kor divatos Szellem ki nem irtja belőlünk. Mint oly sokunkból.

Én azért nem a „handabandázó honmentőre” gondolnék, inkább a túlhajtott liberalizmusra. Az ön- és közsorsrontóra. Az Élet-ellenesre. A sterilre.

Nekem óriási szerencsém volt: hétgyermekes családban nőttem fel, még hozzá olyanban, ahol mind a hetünket akarták. Nem állíthatom, hogy a Sors megkímélte volna életünket a vargabetűktől. Bizonyos értelemben burokból születtünk, de nem feltétlen burokból éltünk és élünk. Egy valami azonban örökre, mélyen belénk vésődött: az Élet tisztelete. Hogy vannak dolgok, alapvető értékek, amelyeket ha semmibe veszünk, akkor összeomlik az élet. Ezúttal kisbetűvel. A nagy betűs Élet ettől még bizonyára megy tovább, de a magunké biztosan darabokra hull. Megszakad bennünk a Harmónia.

Minden látszat dacára, tényekről, csakis tényekről beszélek. Cáfolhatatlan élettapasztalatról. Vaskos valóságról.

Tisztelni az Életet, annyit tesz, hogy hiszünk a bölcsességében. Hogy töredelmesen belátjuk, nem áll hatalmunkban eszünkkel kifürkészni őt, de ha szívünket a szolgálatába állítjuk, tőle telhetően megjutalmaz bennünket.

Négy éve megszületett a kisfiam.

Na jó, Kedves Felebarátom! Ha nem akarsz, ne foglalkozz Istennel, ne foglalkozz a nemzetmentőkkel, ne foglalkozz azokkal, akik elfogyásunkról, elöregedésünkéről, nemzetünk pusztulásáról szónokolnak. Akik most épp élőláncot készülnek vonni az Országház köré, tiltakozásul a sterilizációs törvény *hatályba* léptetése ellen. (Hogy ne használjam a kínálkozó, ám ide nem illő *életbe* léptet kifejezést.) Jobb- és baloldali körökben egyaránt szokás a Magyarok Világszövetségének efféle akcióit fitymálni. A liberális köröket meg egyenesen rosszullet fogja el az ilyen nemzetvédő demonstrációktól. Talán rögtön arra gondolnak, hogy ezek biztos arra gondolnak, hogy ők a magyarság szándékos kipusztításán fáradoznának. Netán másoknak igyekeznének helyet csinálni.

Mondom, Kedves Felebarátom, te ne foglalkozz ilyesféle nehéz és rázós kérdésekkel. Te ne a Nemzet érdekében demonstrálj, ne a közösségedért állj be mások mellé az élőláncba, hanem csakis magadért: a magad javára, a magad örömére.

Jó ez az elnevezés: élőlánc.

Életlánc.

Amikor egy nőt sterilizálnak, nem az a baj, hogy valakit, bárkit sterilizáltak, hanem az, hogy vele és általa az Életet csonkítják meg. Hogy a kifürkészhetetlenbe avatkoznak bele jóvátehetetlenül. Az élet egyik csodája, hogy az életük derekán túl jutó férfiak és nők milyen szeretettel – szinte szerelemmel – tudnak csüggeni kései gyermekükön vagy új unokájukon. Nincs az az ember, aki ezt az érzést előre át tudná érezni, élni. Nincs az a tizenéves, de még harmincöt éves sem, aki előre tudhatná, jutna-e neki ebből a csodából, vagy nem.

Jó, belátom, nem lehet felebarátainkra a magunk életét, világlátását ráatuszakolni. No de arra sincs felhatalmazásunk, hogy mi adjunk tippeket és lehetőségeket: tudatlanságból ki hogyan tehetné üressé a maga életét. Arra meg különösen nincs, hogy az Életre esküdött orvosok akár pénzért, akár rutinból Életet csonkoljanak.

Fiaskám felébredt. Idejön hozzám, nézi, mit csinálok. Próbállak megmenteni benneteket – mosolygok rá. – Vagy inkább magunkat – teszem hozzá. Csak a mosolyt látja rajtam – s visszamosolyog.

Tudom – úgy tudom –, Kínában még fizetnek is annak a nőnek, ha megelégszik egy gyerekkel, s utána sebészkes alá fekszik, meddővé tétetni magát. Nem arról beszélek, hogy az életben nem lehetnek olyan nyomorúságos vagy veszedelmes helyzetek, amikor egy kormány rákényszerül valamilyen mesterséges, művi beavatkozásra. Hanem arról, hogy ha ezt a szabadság, a jogi egyenlőség szólama alatt, épp népfogyatkozásban tesszük, akkor nemcsak önsorsrontásra buzdítunk és bátorítunk – hanem mások sorsának megrontására is.

A rosszkedvűek, az örömtelenek, a magukat elhagyók, az Életet feladók a közös rosszkedvünket, szorongásunkat táplálják. Az a gyermek, aki egy amúgy – tegyük fel – tisztességes egynemű (homoszexuális, lesbikus) pár életében kénytelen mintát találni magának, a mi boldogtalanjaink számát és a mi boldogtalanságunk mértékét fogja szaporítani. Szerencsére a pedofilok nálunk még nem sietnek pártot alapítani, nálunk még nem követelik, hogy tizenkét éves kortól a gyerekek szabad elhatározásból nemi szolgáltatásokat nyújthassanak, szabadon ihassanak, dohányozhassanak. Tényleg, miért pont tizenkettőtől? Miért nem, mondjuk, hat éves kortól? Vagy háromtól? De van gyerek, aki már egy évesen is tud beszélni, egy évesen is ki tudhatná mondani a boldogtalanító igent...

És tényleg: nálunk miért kellene megvárni a sterilizációval a tizennyolc éves kort? Miért ne lehetne, mondjuk, tizenkét-tizennégy éves kortól – hiszen vannak lányok, akik már ekkor elkezdik szexuális kalandozásaikat? Túlliberalizálódott polgártársaink amiképpen komolyan fontolgatják, hogy egyneműek is fogadhassanak örökbe csekély öntudatú kisgyereket, miért ne lehetne e kicsikről úgy döntení (mondjuk, az „előrelátó”, „gondoskodó” szülőknek), hogy már születésükkor nemző- és fogamzásképtelenné tesszük őket? Hiszen annyi későbbi kényelmetlenségtől és nem kívánatos izgalomtól meg lehetne óvni őket!

Aki letér az útról, az ne csodálkozzon, ha a legsötétebb, legriasztóbb sikátorokba téved.

Tizenhárom éve már, hogy Svájcban jártam. Gazdag életüknek egyetlen igazi sötét foltja volt: a fiatalok között elszabadult drogfogyasztás. Nem csupán a látvány volt szívszorongató, ahogy a bódult szerencsétlenek a nagyváros kijelölt pontján összeverődtek, de a drog nyomában járó bűnözési és öngyilkossági hullám is. Kértem a minap svájci rokonom, tudtak-e azóta kezdeni valamit ezzel a bajukkal. – Tudtunk – feleli látható elégedettséggel, sőt, büszkeséggel. – No és mit? – kértem felcsigázva. – Felszámoltuk a drogtelepeket, és nem engedjük, hogy bárhol is újabb jöhessen létre.

Ilyen egyszerű.

Nem engedik, hogy a „devienciák”, a nyilvánvalóan Élet-ellenes szellemi, viselkedési normák kedvükre szaporodjanak.

Élőláncot vontak az Élet köré.

Gyere, kisfiam, készen vagyok.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48794>)

Felhívás a Fidesz, a KDNP és az MDF vezetőihez – és egy levélváltás

2006. június 15.

E levél írói és aláírói úgy véljük, hogy Magyarország sorsa most a parlamenti pártok kezében van. Belátjuk és elfogadjuk, hogy (köz)életünk számos területén erőteljes és kényszerű változásokra (reformokra, megújulásra) van szükség ahhoz, hogy gazdaságunk ne omoljon össze, hogy versenyképességünk növekedjék, hogy az éles világpiacon versenyezve más országokkal, más nemzetekkel, vagy akár a tőkehatalmakkal szemben állni tudjunk sarat. Ezért arra bízgatjuk a Országgyűlés ellenzéki pártjainak vezetőit, hogy mindazokhoz a kormánypárti törekvésekhez, amelyekről úgy ítélik meg, hogy Magyarország fejlődését, megerősödését szolgálják, személyükben és pártjukkal nyújtsanak határozott szellemi és politikai támogatást – ámde szigorúan csak a következő feltétellel!

A kormánykoalíció pártjainak legfontosabb, leginkább meghatározó (párt- és kormánybeli) vezetői aláírásukkal hitelesített, közös nyilatkozatban nyilvánítsák ki:

- Mivel felelősséget érzünk a mai helyzet kialakulásáért,
- s mivel belátjuk, hogy a néhány héttel, hónappal, évvel ezelőtti választási ígéreteink élesen szemben állnak a most beharangozott, drasztikus megszorító intézkedésekkel;
- s mivel belátjuk, hogy az ilyen fokú politikai célú megtévesztés normális társadalomban semmiképp nem nyerhet szokásjogot, hiszen ez mindenféle reform értelmét és sikerét megkérdőjelezné,
- ám Magyarország sorsának jobbítását olyannyira őszintén kívánjuk, hogy ennek érdekében mi is hajlandók vagyunk meghozni a magunk áldozatát,
- ezért egybehangzóan kijelentjük, hogy ha mind az ellenzék, mind a magyar nép támogatni fogja mostani reformtörekvéseinket, valamint az ezekhez szükséges megszorító intézkedéseket,
- akkor a soron következő országgyűlési választások előtt lemondunk minden állami és pártvezetői tisztségünkről, és legalább négy éven át semmilyen szerepet nem vállalunk a közéletben,
- továbbá a negyedik év végén a köz javára lemondunk minden olyan többletjövedelmünkről és vagyongyarapodásunkról, amelyet a most előttünk álló négy év alatt szereznénk.

Felhívjuk a Fidesz, a KDNP és az MDF vezetőinek figyelmét, hogy ha a kormánykoalíció szóban forgó vezetői e nyilatkozat megtételére nem mutatnának hajlandóságot, törekvéseik bármilyen támogatása nyílt elfogadása lenne annak a politikai, közéleti magatartásnak, amely bármilyen megtévesztésre, hazugságra, csalásra és lopásra képes a hatalom önérdékű megszerzése, megőrzése és gyarapítása érdekében.

Budapest, 2006. június 11.

Varga Domokos György (újságíró, Budapest)

Kovács János (Nemzeti Hírháló mindenestől, Tolna), Lázár Tibor (fotós, Káva), Lázár Zsuzsanna (grafikus, Káva), M. Szabó Imre (újságíró, Budapest), Danielisz Adrienne (ny. könyvtáros, Budapest), Szabó Gergely (közgazdász-MBA), Szabó Imréné (vállalkozó, Budapest), Beck György (nyugdíjas informatikus, Budapest), Adámy Sándor (nyugdíjas,

Miskolc), László Erica (Budapest), Boros Béla István (tud.tanácsadó), Szabados János (mérnök, Szentendre), Licskai Attila, Vámos Józsefné (nyugdíjas, Budapest), Dr. Szitányi György (ny. újságíró, főisk. docens, Gödöllő), Péteri Attila Árpád (okl. népművelő, Budapest), Czifra Zsuzsi (gyeden lévő anyuka), Borbély Tibor (nyugdíjas, Tokaj), Dombai József (vállalkozó, Kaposvár), Polgár Ferenc (szoftverfejlesztő, Budapest), Fehér Józsefné (magánvállalkozó, Szentendre), Balla József (japán-német szakos tanár, Brisbane), Csongrádi Béla (nyugdíjas), Bartha Szabó József (szabadúszó tollforgató, Budapest), Csaba Kenessey (az MVSZ Svájci Tagozata főtitkára), Gál Elemér (író, Eger), Littvay Emese (háziasszony, Budapest), Lázár Vilmos (teniszező), Rozgonyi Ernő közigazda (volt országgyűlési képviselő, Velence), Kocsisné Nagy Margit (tanár), Kocsis József (műszerész, Pécs), Dr. Veress László (orvos, Szeged), Csanád Bálint (okl. gépészmérnök, Budapest), Debrődi Lajos (TV szerelő, Tiszaszőlős), Földi Judit (főnövér, Budapest), Nagybákay Antal János („polgár”, Budapest), Galgóczy Sándor (nyugdíjas, Budapest), Hajdú Szabolcs (’56-os közlegény), Káplár Tamás (mérnök, Budapest), Szalay Csilla (kertészmérnök, Budapest), Bihari Erzsébet (ny.tanár, Szentmártonkátá), Dr. Ott János (ny. erdőmérnök, Szentmártonkátá)

Surján László válasza a Felhívásra

Kedves Varga Domokos György!

Mint a KDNP egyik vezetője, érdeklődéssel olvastam „a Fidesz, a KDNP és az MDF vezetőihez” intézett felhívásodat.

Sietek kijelenteni, hogy első látásra nekem tetszik. Másodikra is.

A harmadik olvasat után fogadást ajánlhatok bárkinek: a kívánt nyilatkozatot az érintettek nem fogják megtenni.

Persze fogadás sem lesz, mert nem lesz, aki tartsa.

Az ötlet nagyon jó, mert világossá tenné, mennyire galád emberekről van szó.

Az elgondolás ugyanakkor naiv is: ha az illetők őszintén kívánnák az ország sorsának jobbrafordulását, nem is tartanánk itt.

Semmiféle áldozathozatalra nem tartom őket képesnek.

Amennyiben jogos kívánság, hogy az illetők négy évre távozzanak minden állami és párttiszségből, miért kell ehhez most éveket várni?

Amit tettek, büntett: a választási törvény megszegése.

Csalás.

Alkalmas volt a választók megtévesztésére.

Kisebbségi dologért, azért az állításért, hogy a bal-liberális kormány szüntette meg a sorkatonaságot, Fodor Gábort elítélték.

Jogerősen.

Hát ez a nagy átverés nem ítéltetik el?

Ekkora hazugság után lehet érvényes választásról beszélni?

Nem arra volna szükség, hogy Belgrád és Kiev példáját követve a becsapott választók addig tüntessenek, amíg el nem takarodik az egész hazug társaság?

Pedig ezt kellene tenni.

Jogos lenne.

De azt hiszem, Kedves Domokos, hogy te sem hiszed, hogy kellő keménységgel és elszántsággal megtenné ezt a nép.

Ha hinnél benne, akkor nem akarnál távozási nyilatkozatot kivenni a pillanatnyi urakból.

Akkor hinnél abban is, hogy ez a becsapás nem ismétlődhet meg 2010-ben.

De nem hiszel, mert már 2002 után is csalódtál.

Velem együtt.

Akkor is azt reméltük, hogy 2006-ben nem kábíthat többet a látszatprogramok csalóka tükrére vetített hazugság. Megtette.

Meg akarod szakítani a folyamatot.

Értelek és helyeslem.

A választó, és a gondolatait megfogalmazó, közvetítő publicista illetve a politikus között lényeges különbség: a felelősség a politikusra hárul, s tőle várható el a kellő körülmétekintés és azoknak is a mérlegelése, amik nem feltétlenül nyilvánvalóak.

Itt és most meg kell fontolni: szabad-e megfogadni javaslatodat és ezzel meggátolni a kibontakozást, hiszen biztosak lehetünk abban, hogy feltételeidet a kormány nem fogja teljesíteni, vagy sem.

Ha erről az oldalról tekintek a felhívásra, már nem tetszik annyira.

Mi – tudva és akarva – nem árthatunk Magyarországnak. Mi komolyan vesszük az eskünet.

Úgy látom azonban, hogy nem lesz olyan helyzet, hogy ez a megfontolás szembe állítson minket egymással.

Ilyen dilemma elé ugyanis csak akkor kerülnénk, ha a kormány olyan javaslatokkal állna elő, amelyek valóban érdemben javítanák a helyzetet.

Sajnos nem látok ilyen javaslatot.

Mindaz, amit a kormány előterjesztett, a látszatok világába tartozik.

Tűzoltásra jó, vagy arra sem.

Két példa: akik az adóprés fokozásával akarnak pénzhez jutni, csak a fekete-szürke gazdaságot növelik; akik a felsőoktatás mai helyzetében csak öt-hat év múlva várható bevételeket terveznek, elijesztve sokakat a felsőfokú tanulmányoktól, azok jó esetben nem tudják, hogy mit cselekszenek.

Ilyen körülmények között nincs miről egyezkedni, nincs mit támogatni.

Javaslatodat megköszönve arra kérlek, hogy tegyünk meg mindketten mindent, hogy a következő választásokon a valóságról s ne illúziókról döntsenek a polgárok.

Ha így lesz, szükségtelenné válik minden külön nyilatkozat.

Barátsággal köszönt:

Surján László

PS.: Mondd, ha mégis aláírnák az általad javasoltakat, meg is tennék, amit ígérnek? Szavartartó népeknek véled őket?

Varga Domokos György válasza Surján Lászlónak

Kedves Surján László!

Köszönöm barátságos szavaid, körültekintő érvelésed.

A következőt gondoltam és gondolom:

Valóban nem fenyeget a veszély, hogy a szóban forgó nyilatkozatot aláírják, hiszen ez 1) nyílt beismerése lenne annak, hogy a régi-új kormánykoalíció vezetői felelősek a mostani helyzet kialakulásáért; 2) nyílt beismerése lenne annak, hogy loptak, csaltak, hazudtak; 3) s bár mindezek alól valamelyest felmentést kaphatnának, ha aláírásukkal hitelesítve, a haza érdekében hajlandóságot mutatnának a hatalmukról való lemondásra, ám kötve hiszem, hogy ekkora áldozatot bármikor is meghoznának.

Márpedig ha elmarad az aláírás, abból az őket felszólító ellenzéki pártok csakis jól jöhetnek ki, ők meg rosszul: hiszen választóik azzal az igen kiábrándító „üzenettel” szembesülnének, hogy választottjaik őket bármilyen présbe

hajlandók beletenni, bárhogyan és bármennyire hajlandók megszorongatni, ám saját maguk már vonakodnak igazi, komoly áldozatot hozni.

De tegyük fel, hogy mégis aláírnák a nyilatkozatot. Ekkor két eset lehetséges: vagy a – nevezzük így – hazaszeretet moccan meg bennük – ezzel pedig, végül is, mindenki jól járna; vagy – ahogy Te véled – a politikai sandaság. Vagyis ismét ígérnének, de megint nem tartanák be. Nos, erről a következőt gondolom: ha egy ilyen, teljesen egyértelmű, aláírással megpecsételt, országvilág előtt megfogadott ígéretet nyíltan megszegnének, ez már a választóik zömének is sok lenne.

Ha mégse – ha négy év múltán mégis újraválasztanák őket -, akkor ezzel a néppel, ezzel a demokráciával, ezzel a színjátékkal okos embernek nincs mit kezdenie. Az erőszakosoknak talán még igen.

Szívélyes üdvözlettel,

Varga Domokos György
gondola

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=48825>)5

Gyurcsány-Magyar kéziszótár

Varga Domokos György beszéde Az igazság napján

2006. július 5.

Egy szép napon arra ébredtem, hogy már egy kukkot sem értek abból, ami körülöttem zajlik.

Azt dübörögték a fülembé, hogy dübörög a gazdaság, hogy feneketlen a jólét, hogy az ég adta egy világon itt minden rendben van, de legalábbis minden rendben lesz. S ha nem hiszem, ha gyanakszom, akkor kishitű vagyok, rosszkedvet – depressziót – árasztok, sőt, rágalmazok.

Aztán ezek a dübörgők megnyerték a választást. És kiderült, hogy minden pont fordítva van. Dübörög a válság.

Minden kis- és középmagyarnak óriási áldozatokat kell hoznia.

Kell? Tényleg?

És ha újra eltékozzolják munkánk – áldozatunk – gyümölcsét? Aztán újra agyba-főbe dicsérik és dicsértetik magukat? Aztán újra bepalizzák a fél országot?

Na, ezt nem kellene hagyni!

Meg kell tanulnunk magyarra fordítani ezt az új, különös nyelvet, amelyet a Gyurcsány vezette hatalom s legfőképp maga a miniszterelnök használ. Lát-szólag magyar ez a nyelv – hiszen a szavak ismerősek. Ám a jelentésük egészen más, mint amelyet mi, magyarok, eddig megszoktunk.

Éppen ezért mielőbb meg kell alkotnunk a Gyurcsány – magyar szótárt, még hozzá kéziszótárt. Hogy mindig ott legyen a kezünk ügyében. Bármit nyilatkozzon is miniszterelnökünk, mi csak felcsapjuk ezt a kis könyvecskét, s máris megnézzük,

melyik szava voltaképp mit is jelent. Soha többé nem tudnak lóvá tenni bennünket!

Én már el is kezdtem a Gyurcsány – Magyar Kéziszótár szerkesztését. Néhány szószeretet a példa kedvéért:

dübörög a gazdaság: dübörög a kampány

dübörgő gazdaság: csapnivaló teljesítmény, súlyos pénzügyi válság

Példamondat: A Figaro szerint Magyarország **rossz gazdasági teljesítményét**követően Gyurcsány kormánya **súlyos pénzügyi válságba** került.

fejlődés: lízingelt jólét; utódaink eladósítása

fejlesztési hozzájárulás: tandíj

egyensúlyteremtés: leverjük a népen – amit előtte mi vertünk el

húzzunk bele!: a nadrágszíjba

Új Magyarország-program: új ámokfutás

autópálya-építés: állami pénzmosoda; kormánypárti szabadkassza

adócsökkentési program: általános adóemelés

szolidaritási adó: EU-konform békekölcsön-jegyzés

privatizáció, magánosítás: költségvetési hiánypótlás; pártkassza- és magánzsebfeltöltés

igazságos közteherviselés: mégis áremelés

nem lesz áremelés: nem a fenét nem!

lárifári: ufilufi

kibontatlan igazság: oltári nagy hazugság

politikai racionalitás: hasznos hazugság; hatalmi arrogancia – *érted jöt-tünk, nem ellened*

politikai erkölcs: következmények nélküli erkölcstelenség

hiba volt évekig a jólét illúzióját kelteni: hazudtunk, hogy nyerjünk

a választás zavartalanságának biztosítása: a választók tisztánlátásának megakadályozása; adatvisszatartás, megvezetés, csalás

választóink akarata: vak vezet világtalant

patrióta gazdaság: multiparadicsom

jó irányban haladunk: fordítva ülünk a lovon

véleményszabadság: mondhatsz, amit akarsz – fütyülök rád

párhuzamosságok megszüntetése, koncentráció: ellenőrök, ellenfelek, vetélytársak kiiktatása; háborítatlan közpénzlenyúlás

Gyurcsány: Gyurcsányi

jókor voltam jó helyen: rendszerváltoztatlanság; pénznek, apósnak nincs szaga

törvényes vagyongyarapodás: már elévült, tehát vagyok; a jog én vagyok; lopj, csak rajt' ne kapjanak; a papír türelmes; magyar igazságtalanság-szolgáltatás

mi, magyarok, többet veszünk ki a közösből, mint amennyit beleteszünk: amit szabad Jupiternek, nem szabad a hat ökörnek

Nos, a Gyurcsány-nyelv olyan hihetetlen virágzásnak indult, hogy egyedül vagy néhányadmagammal nem győzném a szótárírást.

Éppen ezért mindenkit tisztelettel felkérek arra, hogy, aki csak teheti, vegyen részt a Gyurcsány-Magyar Kéziszótár elkészítésben: ha a miniszterelnöknél vagy szűkebb környezeténél olyan megnyilatkozásra bukkan, amelyben egyik-

másik szó jelentése nyilvánvalóan nem fedi az eredeti, megszokott tartalmat, küldje el **Az igazság napja** szervezőinek vagy a gondola.hu internetes újságnak, ők majd eljuttatják hozzám.

Megjegyzem, már kaptam is másoktól jó megfigyeltéseket. Csak mutatóba egyet-egyet Dr. Peitl Emőke tiltakozásszervező, illetve Maleczki József barátom ajánlatából:

költségvetés kiigazítása: megszorítás

nem a Fidesz az ellenség, hanem a kishitűség: aki nincs velünk, az ellenünk

Szóval, előre is köszönöm a küldeményeket.

2006. július 4.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=49139>)

Kapcsolódó cikkeink

> „Gyurcsány takarodj” - képriport a Kossuth téri tüntetésről

Gyurcsány–Magyar kéziszótár

Varga Domokos György beszéde Az igazság napja 2. menetében

2006. július 9.

A Gyurcsány-nyelv is olyan, mint a többi idegen nyelv: többször neki kell veselkedni, hogy megértsük. Ezért talán nem baj, hogy sokan most újra hallhatják a legutóbbi tiltakozásunkkor elhangzott Gyurcsány-szavakat és megfejtésüket.

Az élet, lám, nem áll meg. Azóta újabb szavakkal volt kénytelen gazdagodni a szótár.

vidékfejlesztés: falurombolás

gazdaságosság: hatékony munkahely-felszámolás

takarékosság: egyelés fűnyíróval

fiatalok, menjetek külföldre dolgozni!: én idejében szóltam!

érdekegyeztetés a munkavállalókkal: vedd meg és uralkodj!;
zsíros állásajánlat

érdekegyeztetetés a munkaadókkal: ha nem tetszik, el is mehettek!

rossz kormánykommunikáció: ereszt a lufi

Nomentana: köd előttem, köd utánam

SZDSZ: mossa kezeinket

csak addig leszek miniszterelnök, ameddig /a szocialisták/ akarják:
pénz beszél, kutya ugat

Örömmel látom, hogy másokat is foglalkoztat a magyarítás. Egy idevágó történet az internetről, a világgazdaság online fórumáról – alias *hehe* szellemes szövegét a könnyebb fogyaszthatóság kedvéért kicsit megszerkesztettem s megrövidítettem, a lényeg azonban ettől mit sem változott.

A minap négy haverommal elmentünk egy áruházba **privatizálni** (lopni). Alighogy **elTocsikoltunk** néhány cuccot, megjelent egy biztonsági őr és **kellerezni** (gyanúsítgatni) kezdett minket. Akkor derült ki, hogy a haverok közül az egyik **megyőzött** (besúgott). Amikor megkérdezte az őr, hogy van-e nálunk valami, akkor persze **gyurcsiztunk** (hazudtunk) és azt mondtuk, hogy nincs. Nem hagyta annyiban. **Kakaóbiztos?**

Újragyurcsiztunk egyet: persze! Csakhogy a biztonsági őr kivette a zsebünkből a **privatizált (lopott)** cuccot. Azt mondta, hogy látta azüvegzebeünkön keresztül. De ha neki is **kiprivatizálunk (kilopunk)** pár dolgot, akkor elenged bennünket. Nem lehet semmi baj, tette hozzá, mert ha elkapnának is, akkor sem tesznek **jegessyre**, el tudja intézni. Csak a jegyzőkönyvbe bátran **gyurcsizzunk (hazudjunk)**, s mondjuk azt, nem itt, a **baloldali**, hanem ott, a **jobboldali** kijáraton **privatizáltuk (loptuk)** ki a holmit. Bátran visszamentünk hát, s azóta rendszeresen ezt csináljuk: nagyon kifizetődő és nincs kockázat. Ha gáz van, leoltják a **lampert**. Vagy megtevesztésül, hogy mindenki hallja, fennhangon **lendvaizunk (hülyeségeket beszélünk)**. Már megrendelésünk is van: egy bunkó úgazdagnak le kellene szállítanunk egy **pannon pumát**, hogy vigyázzon a parkolóban a **heli-kopterére**. Ezen még a legsötétebb haverom **iskuncegott**. Na, ma ennyit a blogomba... Üdv csórikáim !

Van itt valami, ami nagyon elgondolkodtató. Orbán Viktorra aztán kígyóbékát kiabáltak, de arra nem emlékszem, hogy a hazudni ige rokonértelmű szavaként – *agyurcsizni* mintájára – megalkották volna az *orbizni* szót; vagy hogy a *lopocsánymintájára* kitalálták volna, mondjuk, az *Orzó Viktort*.

Mi következik ebből?

Gyurcsányi értelemben?

Lendületben az ország.

Magyarul?

Szakadééééééék!

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=49202>)

Kapcsolódó cikkeink

> Gyurcsány-Magyar kézisztár

> Piros lap „Fletónak” a bronzmeccs napján - képriport a civil tüntetésről

> „Csótány diktátor” - többezres szakszervezeti tüntetés Gyurcsány ellen (képriport)

> Újabb forduló - folytatódnak a kormányellenes tüntetések

Hazugságok szárnyain. Egy könyv és egy irányzat, amelyre nagyon oda kell figyelni I.

2006. július 31.

Rossz hírem van! – szokta mondani négyéves kisfiam; ilyenkor figyelmeztetőleg feltartott mutatóujjal érkezik, s közli, hogy már megint nem esznek a hangyák, hiába terített meg nekik az erkélyen külön a sárgarépából és a külön a zöldjéből. No, most nekem is rossz hírem van: Kuliffay Hanna Hazugságok szárnya-in című könyve nyomasztóan jó és nyomasztóan időszerű. (És tegyük hozzá: vitára ösztönző /a szerk./)

Bár a könyv Bushról és Irakról szól, no meg a Bushoz és Irakhoz (előtte Afganisztánhoz; utána Iránhoz?) vezető amerikai gondolkodásról, ám szinte minden sorában ott rejtőzködik valaki és valami, ami különösen fontossá teszi számunkra munkáját: természetesen a magyar miniszterelnökre gondolok, s a hozzá – az uralkodásához – vezető honi közfelfogásra. Közös sors, közös irányok? Egyetemes okok, egyetemes kilátások?

Hálátlan feladat

Kuliffay Hanna jó ismerője az Amerikai Egyesült Államoknak: évtizedek óta él ott, sThomas Painnek az álhazafisággal és demagógiával kapcsolatos figyelmeztetésével azonosul, amely szerint „A patrióta kötelessége, hogy megvédje az országot a kormánytól”. Természetesen ez mindazokra a kormányokra vonatkozik, amelyek félrevezetik, kihasználják, háborúba viszik, anyagi romlásba döntik a népüket, akár Amerikában, akár Európa szívében vagy a világ bármely táján. Ez a kötelességteljesítés hálátlan feladat: „jutalma” leginkább személyeskedő támadások és gáncsoskodások sora, mégis – a világ szerencséjére – minden válságos korban és politikai helyzetben akad rá vállalkozó.

Kuliffay nem hajlandó szemet hunyni semmiféle hazugság, csalás, szélhámosság, butaság, vallásos hitbuzgóság, hitbuzgó hazafiság (hazafias népirtás), gyilkos számítás (számító gyilkosság) felett. Könyve ezért és ennyiben ropant üdítő olvasmány; az itthoni értelmiségből és médiavilágból voltaképp még azelőtt kiveszett az általa képviselt fajta, mielőtt demokratikus rendszerváltozásunk nyomán egyáltalán kialakulhatott és megerősödhetett volna. Kuliffay Hanna úgy röpköd az igazság szárnyain, hogy semmiféle táborok,

törzsek, hatalmi vagy anyagi érdekek nem térítik el közben erre vagy arra. Azt hinnénk, hogy ez Amerikában, a szabadság és jólét – a szellemi és az anyagi függetlenség – hazájában magától értetődő dolog. Könyve egyik nagy tanulsága, hogy egyáltalán nem. Másik nagy tanulsága, hogy ha már ott sem magától értetődő a civil kurázsi ereje és győzelme, magyarán, ha már ott is hülyére lehet venni a jónépet (nem egyszer és nem kétszer), akkor mi, ugyan, miben reménykedhetünk még itt egyáltalán.

Hát majd mindjárt meglátjuk...

Balnak kedves szélsőjobb?

Minél nagyobbak a szembeötlő különbségek és távolságok az amerikai és a magyar világ között, annál fontosabb, hogy – a Hazugságok szárnyait emésztve – észrevegyük a lényegi azonosságokat. Amerikában a hatalom első embere egy hitbuzgó politikus, s ebben a pillanatban édesmindegy, hogy valóban az-e, vagy csak úgy csinál; Magyarországon viszont egy sült materialista, azaz istentagadó. Amerikát mostanság egy republikánus, újkonzervatív erőcsoport igazgatja – élén Bush-sal –, határozottan hazafias (nacionalista, patrióta) szólamokkal. Nem véletlenül nevezik ezt a politikát sokan – így Kuliffay is – szélsőjobbboldalinak. Honunkban is éppen az afféle újságokat „szokás” szélsőjobbboldalinak hívni (természetesen a túloldalon), amelyek hazafias lelkülettel, nemzeti szemszögből mérlegelik és ítélik meg az uralkodó politikai és gazdasági irányvonalat. Így például a Magyar Demokratát – ennek kiadója, a Magyar Ház jelentette meg a Hazugságok szárnyait. (A tanulságos elemzéseket korábban csupán a világhálón, Kuliffay egyszemélyes újságjában – az Empíria Magazinban – lehetett olvasni.) Éppen ezért első pillantásra érthetetlen, hogy a „szalonképes” baloldal megtestesítőjének, a Népszabadságnak és társainak csak nagyon ritkán van rossz szavuk Bush (háborús, antidemokratikus) politikájára, s általában az újkonzervatívokra. Újságíróikat, úgy tűnik, egyáltalán nem zavarja az ottani – a birodalmi és világhódító – hazafiság túltengése, csupán az itthoni – leginkább önvédelemre kényszerülő, mondhatnám, provinciális – nacionalizmus. Ha ennek okát megértjük, sok mindent megérthetünk...

Ürügy?

A London Observernek nyilatkozta még 2002 elején egy kazahsztáni kormánytisztviselő: „Tiszta dolog, hogy az Afganisztánban folytatódó háború csak fátyol, amely az U. S. dominanciára való törekvéseit hivatott takargatni a

régióban. A terrorizmus elleni harc csupán ürügy az energiaforrásaink feletti befolyás kiterjesztésére”.

A brit és az amerikai titkosszolgálat feltételezése szerint tömegpusztító fegyvert előállító és raktározó helyek mindegyike tiszta volt, mikor ENSZ-ellenőrzésre került sor – írja Kuliffay. A fegyverrejtegetéssel gyanúsított iskolákban gyerekek tanultak, a mecsetekben a hívek bombagyártás helyett imádkoztak. A Bagdad központjában, a Szaddám Huszein kórház pincéjében működő titkos laboratórium az UNMOVIC ellenőrei szerint soha nem létezett. Egy fegyverraktárnak kikiáltott festékgyárban lebombázása után egyetlen Kalasnyikovot találtak – az éjjelőrét. Egy *gyanúsépületről* kiderült, babatejpor-raktár volt.

Az állítólag hatalmas mennyiségű ideggáznak, amelynek szavatossága 5 év után egyébként is lejár, a szakemberek nyomát sem lelték. A kis hatósugarú rakétákat – amelyeknek hatótávolsága 150 km volt, és így állítólag 10-15 km-rel meghaladta az Irak „megfékezésére” előírt ENSZ-szabályokat – Hans Blix felügyeletével semmisítették meg, utolsó védelmétől is megfosztva az országot.

Azért hatolt Rumsfeld olyan magabiztosan, rohamtempóban, már-már könnyedén Bagdad felé, mint kés a vajban – állapítja meg Kuliffay –, mert tudta, nem kell ellentámadástól tartania. Irakot a 90-es években sikeresen le-szerelték. Valójában az első Perzsa-öbölbeli háború óta nem tudott magához térni – politikailag elszigetelve, szankcióktól és folyamatos bombázásoktól lebénítva nemhogy támadásra, de önmaga védelmére is képtelenné vált.

Tervezett káosz?

Na de akkor mi zajlik most Irakban? Ha Irakot kivéreztették, ha képtelen a védekezésre, hogy-hogy tart még az ellenállás?

Az amerikai népnek azt mesélték be, hogy az irakiak virágesővel várják a katonáikat, mint hős felszabadítókat. Ám a háború elindítóin nagyon is tisztában voltak a nagy hatású bombázások és nehézfegyveres akciók várható következményeivel: Rumsfeld nemegyszer a kameráknak dicsekedett, ilyen pusztító erejű fegyvereket még soha sem vetettek be. Nyilván egy perceg sem tételezték fel, hogy a romok alól kikászálódók virággal fogják üdvözölni a katonákat. Nagyon is számítottak mind az ellenállásra, mind a felfordulásra. És ez bizonyos szempontból még nagyon is jól jön...

Ez a káosz nem tévedések és véletlenek sorozata, hanem ellenőrzött, szabályozott – véli Kuliffay. A Colgate Egyetem professzorát, Nancy Riest idézi; ő a megszállást „tervezett káosznak” nevezi, s nem más ez, mint fedőneve

az összefonódó óriásvállalatok által szabályozott, kíméletlenül bevezetett piacgazdaságnak. „A káosz teszi szükségessé, ugyanakkor nemzetközileg elfogadhatóvá a fegyveres megszállást, kijárási tilalmat, cenzúrát, gyülekezési tilalmat, és ha úgy adódik, a statáriumot. A káosz bizonyítja, hogy a nép még nem érett az önállóságra...”

Tegyük hozzá, a káosznak lehet egy további magyarázata is: azért nem akar szünni a felfordulás sem Afganisztánban, sem Irakban, mert a megszállottak nem akarják hagyni magukat. Meg nem akarják hagyni magukat a megszállottakkal rokonszenvező más országbeliek, ám hasonló hitűek sem, akik pontosan tudják, hogy ha Afganisztánban vagy Irakban sikerrel járnának az amerikaiak, hamarosan ők következnenek...

Ezért van Amerika e tekintetben eleve bukásra ítélve. Elvileg egyetlen módon győzhet: világháborúval. Egy-egy országra szóló, erőszakos demokrácia-exportja a *bevallott* célokhoz képest mindig teljesen sikertelen lesz.

James Woolsey, volt CIA-igazgató hangoztatta egy rádióvitában: „Amerika célja az iraki elnök elintézésével egy demokratikus rezsim uralomra juttatása”. Valóban? Vitapartnere (Ramsey Clark) így válaszolt: „Mikor Washington lecserélte Mossadeghet Iránban, a sahot rakta helyére. Mikor Chilében Allendét egy-két jól irányzott lövéssel eltávolították, Pinochet diktatúrája követte. Lumumba meggyilkolása után pedig Mobutu 35 éves rémuralma szakadt Kongóra. Az amerikai intervenciók sohasem teremtetek demokráciát.”

Nos, szabad-e azt feltételeznünk Amerika elnökeiről, vezető politikusairól, hogy annyira félkegyelműek volnának, hogy semmit sem vesznek észre a valóságból? Hogy újra és újra megkísérelnék – amerikai katonák véráldozata, civil életek mérhetetlen pusztítása árán –, ami szemlátomást nem meg: fegyverrel demokratizálni a világot? Nyilván nem szabad. Akkor pedig mást kell gondolnunk: *abevallott* célok mellett – vagy akár helyett – egyéb céloknak is létezniük kell. Nos, így már van értelme a káosznak is. Mindent felforgatni, aztán a zavarosban halászni. Akár birodalmi érdeknek, akár magánambícióknak kényükre-kedvükre érvényt szerezni. Logikus.

Am ha ennyire logikus, miért dőlt be Bushnak a fél világ? Miért nem látott át a szitán? Miért választotta meg Amerika másodszor is elnökének George W. Busht?

Miért nem látott át a szitán Magyarország? Miért támogatta és támogatja Bush haszonleső, birodalmi politikáját? No, és miért választotta meg egy újabb ciklusra miniszterelnökének azt, akit?

Egyszerű hazugságok, bonyolult igazságok

A világ könnyebben elfogad egy egyszerű hazugságot, mint egy bonyolult igazságot – idézi Kuliffay Tocqueville-t. A Fehér Ház és a Pentagon az elmúlt években nagyüzemileg gyártotta és folyamatosan ontotta a legprimitívebb hazugságokat, amelyeket az amerikai tömegek minden bizonyított cáfolat ellenére készségesen benyakaltak.

Amikor az emberek félnek, mert minden bizonytalannak és kilátástalannak tűnik, azt választják vezetőjüknek, aki égi támogatásra hivatkozik, még akkor is, ha titkon sejtik, hogy hazudik. A magát az istenek küldöttjének valló beteges hazudozót – vélekedik Kuliffay –, nem korlátozza a lelkiismeret vagy a szégyenérzet. George W. Bush a (második) választási győzelmét ünneplő beszédében nem restellte az mondani – két bizonytalan kimenetelű megszállás, százezret meghaladó iraki áldozat, növekvő munkanélküliség és fokozódó deficit ellenére –, hogy „Belépünk a remény évszakába”.

A magát a magyar baloldal megmentőjének gondoló és megmentőjeként eladó beteges hazudozót sem korlátozza a lelkiismeret vagy a szégyenérzet, s a már kezelhetetlen államadóság, a katasztrofális államháztartási hiány és a nyomasztóan növekvő munkanélküliség ellenére sem restellte azt mondani, hogy Magyarország gazdasága irigylésre méltóan jó helyzetben van. Amikor a magyar emberek félnek a jövőtől, azt választják vezetőjüknek, aki tetszetősebben lódit: egyszerűbbeket és hangzatosabbakat; lendületesebben és magabiztosabban; a médiától – hiteles leleplezéstől – megkímélve; s ha nem is magától Istentől, de magasságos tekintélyektől (Bushtól, Blairtól, Putyintól) vállon veregetve.

Médialátszat és véres valóság

Az amerikai népnek egy sterilizált, vértelenített, emberi jajszó nélküli háborút tálaltak, távoli robbanások tűzijátékával, vonuló harckocsikkal, egy-egy, kamerának integető gyerekekkel – állapítja meg Kuliffay. Az éjszakai razziák felvételein mindig a berúgott ajtón beözönlő fegyveres katonákat mutatták a tv-kamerák, az amerikai erőfölényt, nem az álmukban meglepett, halálos rémületükben maguk alá vazelő gyermekeket. Irak megszállásának első évfordulóján egyetlen újságíró, egy angol: Robert Fisk emlékezett vissza a főváros utolsó békés estéjén ragyogó fényesre világított, csendes-nyugodt utcákra, és kontraszként az első bombázások után a sebesültekkel zsúfolt kórház iszonyú látványára. Egyetlenként emlékezett a „leírhatatlan fejsebű”

férfira is, aki a zűrzavar közepette egy tolószéken ült, a megüresedett jobb szemüregébe gyömöszölt zsebkendő csücskén keresztül pedig folyamatosan csepegett a kőpadlóra a vér.

Állami terrorizmus

Egy neves történész, „korunk esszéíró mestere”, Gore Vidal mondja *Örök háború örök békéért* című esszékötetében: „Bár állandóan szélhámosnak bélyegzünk más társadalmakat, mi magunk váltunk a legnagyobb szélhámossá. Mi nem tartjuk be az egyezményeket. Mi utasítjuk el gorombán a nemzetközi bíróságokat. Mi támadunk egyoldalúan, amikor úgy tetszik. Mi panaszkodunk terrorizmus miatt, holott a mi birodalmunk lett a legnagyobb terrorista. Mi bombázunk, szállunk meg, gyűrünk magunk alá más államokat.”

Lehetne-e másképp?

Amikor számon kérjük akár a politikusokon, akár a médián, akár a választókon, miért úgy döntöttek, ahogy, fel kell tennünk a kérdést: lehetne-e – lehetett volna-e – másképp? Kuliffay leginkább a média fősodrából kirekesztődő alternatív médiából idéz másképp gondolkodókat. Egyikük szerint „Meg kell értenünk, és figyelembe kell vennünk azt a mély gyökerű elidegenedést, ahonnan a terroristák legitimációjukat nyerik.” Hozzáteszi: a média keménykedik a terrorizmussal, de nem mutatkozik keménynek a terrorizmus kiváltó okaival szemben. Mondhatnánk: egyáltalán nem foglalkozik vele, mint ahogy a politikusok sem.

Deborah Caldwell Kenneth Kraft, buddhista tudós pedig egyenesen azt veti fel, mi lett volna, ha a temérdek pénzt nem a háború előidézése, hanem a terrorizmus megelőzésére fordítják. „Képzeljük el egy pillanatra, hogy az Egyesült Államok a háborúra való felkészüléshez hasonló méretű befektetéssel – dollármilliárdokkal, megfelelő előkészítéssel és áldozatvállalással – építette volna ki az erőszakmentes védelmi képességét.” A terrorizmusnak – akárcsak a társadalmi-gazdasági-politikai elégedetlenség egyéb megnyilvánulásainak – leghatásosabb ellenfegyverei az életszínvonal kiegyensúlyozott emelése, gazdasági, befektetési lehetőségek biztosítása, piacteremtés, kedvező hitelek nyújtása, szociális háló kiépítése, a szegénység intézményesített felszámolása, általános műveltség megteremtése, szabad sajtó, szabad választások garantálása... Ezek közül egyik sem igényli tankok és nehézbombázók bevetését, brutális katonai megszállást.

Vajon miért nem ezt az utat választotta – és rendre miért nem ezt választja – Amerika?

A jó polgár

Kinek van ideje a mindennapi robotban és nyűgök közepette a legfőbb döntéshozók taktikáját s a nagypolitika gubancait szálaire bontani? – teszi fel a kérdést Kuliffay. „Elvileg persze ez lenne a média szerepe – állapítja meg. – Hangadói azonban éppen az összekuszálás és megtévesztés nagymesterei, így a jó polgárnak magának kell a politikai halandzsából az ő taktikázásukat is kifürkészni.”

Kuliffay legnagyobb érdeme – s világunk számára bizonyára a legnagyobb haszna –, hogy ama nagyon kevesek közé tartozik, akik hajlandók vállukra venni a jó polgár e nagyon nehéz – s egyáltalán nem kockázatmentes – feladatát. Fél kezemen meg tudom számolni azokat a magasabb rangú magyar politikusokat és nevesebb médiamunkatársakat, akik kezdettől fogva nyíltan és hangosan szembeszálltak Bush erőszakos terjeszkedő politikájával. Még magyarázatra szorul, hogy mi rejlik e markáns jelenség mögött. Mikképp történhetett meg, hogy bár Tony Blair elérte, hogy Nagy-Britannia Bush hú szövetségese legyen az iraki megszállásban, 100 képviselőtársa mégiscsak aláírta az Irak megtámadása elleni tiltakozást, méghozzá a saját pártjából; *Magyarország viszont csak most szabadult meg az egyik világbirodalom fogságából, s máris a másik szorításába igyekszik. Miért van az, hogy volt honvédelmi miniszterünk egy idő után azért nem volt hajlandó kiállni (velem szemben) a Keresztútban, mert – mint bizalmasan közölte – miért ő szívjon az amerikaiak miatt. Hogy is van ez? Amerika a világszabadság letéteményese, de jaj annak, aki szembeszegül vele?*

Nem, egyáltalán nem biztos, hogy jaj annak. Alighanem több ebben a gyávaság, az igazodás – a biztos, ami biztos – kényelme, mint az igazi veszély. Az meg egészen bizonyos, hogy ha senki nem vállalja a maga személyes és korlátozott kockázatát, azzal valóban egy – voltaképp mindannyiunkat – fenyegető világveszedelem esélyét növeli. „Eddig 80 országban rendelte el az elnök az állítólagos terrorista csoportok felszámolását, propagandakampányok indítását, diverzáns alakulatok szervezését, informátorok bérlését, milliós vérdíjak fizetését” – írja könyvében Kuliffay.

Kis kitérő

Emiatt fontos látnunk a különbséget – ha már létezik – Orbán, valamint Medgyessy és Gyurcsány idevágó magatartása között. Az utóbbi kettő Blair-módra sietett – akár a hazai közmegítélés ellenében is – ott segíteni a háborús amerikai elnöknek, ahol csak tudott, Orbánról viszont ez egyáltalán nem

mondható el: Charles Gati árulta el egyik nyilatkozatában, hogy több mint két órán keresztül fűzte az akkori miniszterelnök fejét, hogy Magyarország ne vonja ki katonáit Irakból, ám ő nem volt hajlandó kötélnak állni.

Mindenesetre igen fontos lehet Amerikának az az ügy, amelyre ennyi meggyőzést áldoz. S fontos lehet a kijáróembernek is – róla annyit tudni, hogy 56-osként ment ki Amerikába, de igencsak felvitte az Isten a dolgát, mert politológus, egyetemei tanár, külügyminisztériumi tisztségviselő és végül (Bill Clinton mellett) elnöki tanácsadó lett; no meg a Council on Foreign Relations háttérszervezet tagja. Erről a szervezetről tudni vélik, hogy a népek nevében és helyett, titkos konferenciákon határoz kül- és belpolitikai ügyekben...

A jó polgár itt akár fel is tehetné a kezét: hogyan is lehetne titkos szervezetek láthatatlan erejével és titokzatos szándékaival szembeszállni? Szerencsére Kuliffay Hanna nem téved efféle útvesztőkbe: a háborús örület (egyáltalán: az örület) nála nagyon is logikusan áll össze – fejlődik ki – a mindennapi, látható tényekből, kitapintható összefüggésekből.

Miért hallgat a média?

Mikor a Baltimore Sun szókimondásáról híres zszurnalisztája és kommentátora egy kerekasztal-vita során „lunatic”-nak (eszelsőnek) nyilvánította George W. Bush intervenciós politikáját, a kritikus lelkek közül sokan fellélegeztek: nincsenek egyedül. Lám csak, ez a neves politikus is örületségnek találja, hogy háborút indítsanak akár olajért, akár hatalmi hivalkodásból, akár Ariel Sharon regionális ambíciójáért, akár a háromért együttesen. A nyíltan bírálók száma azonban csekély, csak kevesen vállalják, hogy lejárató jelzők áradatának, vádaskodásnak, sőt, retorzióknak tegyék ki magukat.

Ha a médiaszemélyiségek óvatosak az ellenvélemény-nyilvánítással, a politikusok még inkább – állapítja meg Kuliffay, s hozzáteszi: különösen az őszi kongresszusi választások előtt állóknak nincs szükségük az *antipatrióta* (*hazafiatlan*, de akár *hazaáruló*) vagy az *antiszemita* jelzőre. Ugyanis mindazok, akik felvetik a megdöbbentő félreinformáltság tényét, vagy a belső információkat birtokló döntéshozók és a kaotikus sötétben tartottak közti, egyre mélyülő szakadékot, azokat az újkonzervatív politikusok és a szövetséges médiairányítók *hazafiatlan ellendrukkernek*, *terrorista szimpatizánsnak* vagy *bérencnek*, az *ország biztonságát veszélyeztető bajkeverőnek* bélyegzik, és még a kis példányszámú periférikus médiából is kiebrudalják.

„Mellesleg: senki nem akarja vadul megharapni azt a kezét, amelyik eteti” – idézi Kuliffay Deborah Orrnak, az Independent újságírójának a véleményét a médiáról. *S ha ott nem akarja, itt miért akarná?*

No de kik azok az újkonzervatívok (neokonzervatívok, neokonok)? És miért az ő szövetségeseik a médiairányítók? Az egész könyv talán legfontosabb kérdései – ám várjunk még egy kicsit a válasszal.

A tudás hatalom, a tudatlan a hatalomé

Akárkik is a neokonok, Amerikában (és ugyebár Magyarországon is) demokrácia van, s ha nem tetszik az elnök (a *miniszterelnök*), legalább négy-évenként – pártostól-mindenestül – le lehet váltani. Amit Kuliffay szerint az amerikai alternatív média több zurnalisztája (pl. Leonard Pitts, a Miami Herald kommentátora) leginkább hiányol: a Fehér Ház eddig nyilvánosságra került szándékos hazugságdömpingje elleni kollektív felháborodás. Miért nincsenek leleplező vezércikkek, spontán tüntetések, vádemelési javaslatok, hivatali lemondatások? Miért nincs felelősségre vonás? Kormányválság?

Két hónappal azután, hogy a tömegpusztító fegyverek nem kerültek elő, egy Gallup-felmérés szerint az amerikaiak 56 százaléka azt mondta, a háború végül is jogos volt, akár találnak tömegirtó fegyvereket, akár nem.

Mit is kérdezett egy láthatatlan riporter Pesty László Gyurcsány-filmjében (Egy hiteles ember) egy hivatásos prostituálttól, miután kiderült, hogy a politikusok köreiben jártas hölgy a szocialistákra szavazna? „Ha most kiderülne, hogy [Gyurcsány Ferenc] súlyos bűncselekményt követett el a múltban, akkor megváltozna a véleményed?” A válasz – szó szerint, háromszori tagadással – így hangzott: „Nem. Nem. Nem változna meg a véleményem.”

„Ez az eredmény egyfajta morális képlékenységre vall, ami páratlanul visszataszító”, mondja Kuliffay könyvében Leonard Pitts. A Chicago Tribune pedig felmérést végzett olvasói körében: nos, csaknem felük arra szavazott, állítsák le végre az iraki börtönbotránnal foglalkozó sajtót. Vagyis elégük van a „hős” amerikai katona felelősségre vonásából, a „hazafias kötelességüket” teljesítők nyilvános meghurcolásából. Az emberek nem akarják, hogy a tények megzavarják az Amerika kivételességébe vetett hitüket!

James F. Welles írja *A butaság megértése* című (Kuliffay szavaival: zseniálisan tanulságos) könyvében: „A tömegek hajlandók minden kritika nélkül alávetni magukat a felsőbb hatóságoknak a magasabb értelmi erőfeszítést igénylő ügyekben.” Ha a tudás hatalom, a tudatlanság viszont a Hatalom számára felbecsülhetetlen érték. A legfelsőbb körök – állapítja meg Kuliffay – éppenséggel úgy látják jónak és előnyösnek, hogy az emberek minél kevesebbet tudjanak a történelem „problémás” eseteiről. Kivéve, ha azok szuper-hazafias, rendszertámogató üzenetekbe vannak csomagolva. Az amerikai multikulturális oktatási rendszer (véli az egyik amerikai kutató) a művelt generáció helyett egy „öntudatos” generációt

termelt ki, amely feltételezhetően nincs tisztában a háború és béke kérdésében rá háruló felelősség súlyával. A 18 és 24 év közötti korosztály támogatja legnagyobb számban a Bush-kormány intervenciós politikáját.

Szóval az amerikai választóknak – szögezi le a *Hazugságok szárnyain* szerzője – fogalmuk sincs, hova vezet és hol ér véget a kormány „ambíciója”. Mikor az elnök azt állítja, demokratizálni fogja a Közel-Keletet, mert az ottani nádvágók és vízhordók arra vágnak, az amerikai emberek még lelkesednek is, mivel nem ismerik a térség múltját és társadalmi szerkezetét, vallási, etnikai és tradicionális megosztottságát, az egész kaland százféle kockázatát.

Ráadásul tények, leleplezések, alternatív gondolkodók és médiumok ide vagy oda, e választók 57%-a makacsul összekapcsolja a Világkereskedelmi Központ és Pentagon elleni terrortámadást Szaddam Huszeinnel; 59%-a biztos abban, hogy a világ közvéleménye támogatja az Amerika vezette koalíciós háborút; 60%-a pedig továbbra is (2004-ben is) meg van győződve, hogy Iraknak nagy hatótávolságú tömegpusztító fegyverei vannak.

*(Jó-jó. És mi, magyarok, milyenek vagyunk? A mi többségünk miért szereti, ha újra és újra lóvá teszik? Miért ragaszkodik a szélhámosaihoz, átverő-
ihez, megvezetőihez?)*

Ki az a Bush?

Carol Norris, gyakorló pszichológus és publicista úgy véli, George W. Bush valamiféle képzeletvilágban élő, morális fejlődésben visszamaradott „nagy gyerek”. A királycsinálók nem véletlenül pécézték ki – teszi hozzá Kuliffay.

Lawrene Kohlberg, a morális fejlődés egyik kutatója megállapítja: A gyerekek azt ítélik jónak, amit szeret, amit akar, vagy ami hasznára lehet. Még nincs fogalma a szabályokról és kötelezettségekről, amelyeket tudomásul véve engedelmeskedne a személyes vágyaitól független elvárásoknak. Nem érti az ok-okozati összefüggéseket... Bush nyilatkozza egy helyütt: „Én vagyok a parancsnok, Nekem nem kell megmagyarázni, miért mondok dolgokat.” „Nem morfondírok...” Nyilván csak úgy élhet ennyi hiábavaló pusztítás és vérdíjat tudatával kétségbeesés nélkül egy felelős személy – mondja Kuliffay –, ha nem morfondírozik rajta. Ha nem mérlegeli a tettei erkölcsi oldalát. Ha egyszerűen túllép rajta, és soha nem gondol rá (pl. a védtelen, alvó népekre ezerszámra dobott kazettás bombákra).

Bush vágyálma: végre több legyen, mint ifjúkori önmagától való féelme – egy morális, üzleti és személyes csődtömeg. Többször leírták róla, hogy 40 éves koráig alkoholfüggőségben szenvedett, s ez részben megmagyarázza személyiségének elferdülését. Márpedig Bush személyiségferdülése – írja Kuliffay – komoly tényező az ország jelenlegi katasztrofális helyzetét és jövőjét illetően.

És Gyurcsányé?

Glenn Campbell szerint a szociopata nem érez empátiát mások iránt (bár megjártszhatja), és nem érez szégyent vagy megbánást visszaélései miatt.

„Jókor voltam jó helyen”, mondá a milliárdos magyar miniszterelnök az őt „rágalmazóknak”. „Tudom, mit jelent havi negyvenezer forint nyugdíjból élni” – mondá a nyugdíjasoknak.

Bush: „Akármit mondanak a nemzetközi jogászok, szétrúgunk egy-két segget.”

Gyurcsány: befogjuk a kóbor kutyákat.

Bush: Elfelejttem én szeptember 11-e leckéjét és elfogadom egy örült [Szad-dam Huszein] szavát, vagy akcióba fogok és megvédem ezt az országot? A választás lehetőségével élve én megvédem magunkat, mivel biztonságosabbá tettük Amerikát, mostanra több mint 50 millió ember szabad Afganisztánban és Irakban.

Gyurcsány: Egy új Magyarországot kell építeni, egy új Magyarországhoz kell programot adni. Ezt a programot fogom megmutatni holnap a párt kongresszusának. Ez a nemzet újra erejére talált és olyan vezetői vannak, akiknek volt bátorságuk nem csupán visszhangozni azt, amit hallottak az utcán, de programot adni, irányt mutatni. Megmutatni, hogyan lehet virágzó gazdaságot építeni. A demokratikus jogállamiság nem egy félredobható és elveszthető kereszt, amely szükséges a politika cirkuszához és színházához, hanem az emberi méltóság és szabadság megóvásának, a hétköznapi biztonság megteremtésének olyan fontos záloga, amelyből nem kevesebb, hanem több kell. Ezért kell a kevesebb demokrácia helyett a több, a hétköznapi demokrácia, több biztonság és félelemmentes élet – ezt ajánlja a baloldal.

Az iraki háború „országunk legmagasabb szintű erkölcsi hagyománya” – így George Bush 2003 elején. „A hit segítségére számítok a nemzet legkomolyabb problémáinak megoldásában.”

„Imádkozom a békéért” – hangoztatta közvetlenül az iraki háború előtt.

„Kedvenc filozófusom: Jézus.”

Vajon miért kell egy ilyen „hitbuzgó” ember a fősodratú liberális médiának? Miért kell egy protestáns (baptista) hitbuzgó az ortodox zsidók többségének? Miért kell egy ilyen velejéig hazug, veszedelmes ember az alacsonyabb IQ-jú tömegeknek, és miért kell egyszersmind a – feltehetőleg magasabb IQ-jú – neokon hatalmi elitnek is?

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=49491>

Hazugságok szárnyain. Egy könyv és egy irányzat, amelyre nagyon oda kell figyelni II.

2006. augusztus 3.

Rossz hírem van! – szokta mondani négyéves kisfiam; ilyenkor figyelmeztetőleg feltartott mutatóujjal érkezik, s közli, hogy már megint nem esznek a hangyák, hiába terített meg nekik az erkélyen külön a sárgarépból és a külön a zöldből. No, most nekem is rossz hírem van: Kuliffay Hanna Hazugságok szárnyain című könyve nyomasztóan jó és nyomasztóan időszerű. (És tegyük hozzá: vitára is késztető /a szerk./)

Bush szavazói

59 millió öntudatos keresztény és (többségében ortodox) zsidó szavazó voksolt Bushra (akit „nemzetközi viszonylatban háborús bűnösnek tartanak”), tudjuk meg Kuliffay könyvéből. Kicsit közelebről megnézve: Bush a republikánusok elnökjelöltjeként indult, és a „bibliai övezet”-nek nevezett déli államokban nyert, valamint az ország szívében: a „heartland” farmjain, küszködő településein és kisvárosaiban. Errefelé az emberek hagyományosan Isten jelöltjeinek (választottjainak), újjászületett, buzgón evangelizáló gyermekeinek tartják magukat, vagyis az „igazi amerikaiak”-nak. Általános vélekedésük szerint küszöbön áll Jézus második eljövetele, méghozzá Izraelben. Ezek az emberek Amerika Izrael-barát politikájának feltétel nélküli – ráadásul anyagiakban is megmutatkozó – támogatói. Az Egyesült Államok IQ-átlagát tekintve az első 16 legmagasabb (113-100 közötti) pontszámot elért állama a demokrata jelöltet (John Kerryt) támogatta, a 98-nál kevesebb IQ-átlagú államok viszont – a 85-ös átlagintelligenciájú – Mississippivel bezárólag, George Busht.

Bush magasságos médiabeli támogatói

Miért támogatja tehát Busht az amerikai média liberális-demokrata krémje? Mire mozdul, mire nem mozdul a magasságos média? Kuliffay a 2000. évi amerikai választást elemezve figyelt fel a buzgón tömjénező vagy épp buzgón lejárató média egyik sajátos mozgatórugójára (ld. Retorika? Szemfényvesztés? Hullámvágás? Empíria Magazin, 2000. szeptember). „Nyílt titok”, írja Kuliffay, hogy

tanácsadói próbálták lebeszélni Al Gore-t, a demokraták elnökjelöltjét, hogy Joe Liebermant válassza alelnök-jelöltjének. Idővel be is bizonyosodott, hogy valóban rossz választás volt, ám egy valami azonnal bejött Gore stratégiai elképzeléséből. A média mérlegnyelve a javára billent „abban a pillanatban, amint Joe Liebermant, a választott nép fiát jelölte, a politikailag korrekt Isten oldalán álló szenátort”, írta Suzanne Fields a *Washington Times*-ben (és idézi őt Kuliffay a szóban forgó esszéjében). A média által addig unalmas, egyéniség nélküli fabábnak kikiáltott Gore-t Lieberman egy csapásra *izgalmas, érdekes, felszabadult* fickóvá változtatta. És mintha csoda történt volna, az erőtlennek, stagnálónak, majdhogy nem céltalannak elkönyvelt demokrata kampányt egy csapásra „*felfelé ívelővé*”, „*robosztussá*”, „*történelmivé*” tette. És Lieberman feltűnésével párhuzamosan George W. Bush egyik napról a másikra az *intellektuálisan éretlen, bizonytalan, tapasztalatlan, távlat nélküli* és hasonló jelzők ellen kapkodhatta a fejét.

S még ma is kapkodhatná, ha az újkonzervatívok nem értették volna meg a nagyhatalmú médiával, hogy George W. Bush politikailag szintén nagyon korrekt, mondhatnám, kóser ember. *Hogy mit is jelenthet egy hitbuzgó, keresztény embernek kósernek lenni, arról már a magyar állampolgár is elég pontos képet szerezhet: nézze meg hogyan viselkedik a magyar média fősodra Orbán Viktorral, s hogyan Gyurcsány Ferencsel. Vagy egy kicsit nézzen el a HIT Gyülekezete virágzó, honi berkeibe. S vegye észre az ottani buzgó Krisztus-várást, Jeruzsálem és Izrael zajos dicsőítését. Nem kevésbé az eltévelyedettek buzgó befogadását, az újjászületés – közös megkeresztelkedés, fürdőzés – látványos ceremóniáit.*

Nem baj, ha örökre felfogjuk, megértjük, hogy Bush kereszténysége nem a mi kereszténységünk. Hitbuzgalma inkább a HIT Gyülekezete-féle szekták dupla fenekű vallásosságához hasonlít: egyszerre sajátja a szent örület (a „szent léleknek” való teljes alávetés, önkívület), valamint a nagyon is öntudatosan és körültekintően megszervezett hatalom- és pénzszerzés, beleértve az Izrael iránti – s akármilyen meglehetősen: a politikailag korrekt Isten iránti – feltétlen elkötelezettséget.

Újkonzervatívok?

Ideje, hogy utánanézzünk, kik is azok az újkonzervatívok (neokonok), akik annyira Bush hóna alá nyúltak? A *Hazugságok szárnyain* cikkeiből, elemzéseiből a következő kép kerekedik ki.

Gore Vidal már 1986-ban „Izrael publicistáinak” nevezte a neokonok vezéregyéniségeit, akik a szovjet veszélyt eltúlozva hatalmas fegyverkezési kiadásokat szavaztattak meg a kongresszusban, s a közel-keleti veszélyt hasonlóképpen felnagyítva milliárdokat Izrael támogatására. Visszavágásként

a neokonok propagandistái a szokásos módon lekomcsizták és antiszemitizmussal vádolták Vidalt (noha apai ágon zsidó származású).

Az új világrendet propagálván a neokonok legfontosabb célja Izrael határainak kiterjesztése és általános érdekvédelme. Minden más csak ezután következik. Ez az elkötelezettség befolyásolja minden országos, sőt globális döntéseiket, ezen alapszik minden ideológiai állásfoglalásuk, politikai tanácsuk és gyakorlati lépésük is – vonja le a következtetést Kuliffay Hanna.

No, akkor most álljunk meg egy kicsit! Nem rugaszkodott-e el itt Kuliffay az igazságtól? Nem légből kapott gondolatok-e ezek, akár az övéi, akár a másokéi?

Tény – s erre Kuliffay is emlékeztet –, hogy Simon Peresz egy interjú során megvallotta, a korábbi amerikai békeközvetítő elnökök, de a nemzetközi szervezetek is évekig egy politikai színjáték naiv marionettfigurái voltak, Tel-Aviv ugyanis csak időhúzó taktikai fogásként vett részt az izraeli – palesztin béketárgyalásokon. Az erőpolitikának az őt Washingtonból támogató hívei ugyanis némileg háttérbe szorultak a Clinton-Gore évek alatt, és ki kellett várniuk, míg ismét hatalmi pozícióba kerülnek – „miközben nem kis feladatként egy megválasztható balekot kerestek, aki Isten ostorának képzei magát” (Kuliffay). A szeptember 11-i tragédiát kihasználva aztán egyszeriben „nyilvánosságra hozható lett a szorosra fűzött kölcsönös együttműködés a világterrorizmus két ártatlanáldozata, az USA és Izrael között” (Kuliffay).

Joy-Ann Lomena Reid pedig az Új Amerikai Évszázad Terve néven alakult neokonzervatív ideológiai műhelyről számol be. Cheney, Rumsfeld, Wolfowitz, Kissinger, Jeb Bush (Bush testvére) és mások „az ország jövőjét ún. demokráciaterjesztő hódításokban látja.” A cél? „Full spectrum dominance.” Mindent kézben tartani.

Lényegében egy megválaszolatlan kérdés maradt számunkra, a *Hazugságok szárnyait* – világunk működési mechanizmusát – boncolgatóknak. Hogyan került a csizma az asztalra? Hogyan kerültek jobboldalra a hagyományosan a baloldalhoz húzó Izrael-barátok?

Lenin árnya a Fehér Házban

Amerikában nem szokás régi elnököknek az újakat bírálni, ezért is van súlya Jimmy Carter kijelentésének: „Mikor megszületett az iraki háborúról szóló a döntés, attól fogva teljes erőbedobással próbáltak okot keresni rá.” És súlyos következtetésre jut a *Hazugságok szárnyain* szerzője is: „a hazudozás, félreinformálás, elvi következtelenség, szégyentelenség és a hipokrizis minden elképzelhető mentség híján alakult kultusszá egy évtizedek óta formálódó politikai elit köreiben és árasztotta el mocskával az elmúlt években a fővárost”.

De honnan támadt ez a kultusz?

Earl Shorris Leo Strauss „politikafilozófusra” gyanakszik. Ő az 1930-as években Németországból Angliába, majd az Államokba emigrált. Tanítása szerint a hazugság, mások becsapása nem kínos és megbánni való morális vétek, hanem ellenkezőleg: a bölcs politika elismerésre méltó, nemes eszköze. Mint ahogy a médiafölénnyel való visszaélés, a tudatlanság kihasználása, a legsötétebb propaganda is az. Shorris szerint akik a Bush-rezsim számára szolgáltatták az új világrend teóriáját, azok Leo Strauss követőiként a hazugságot nyíltan éltetik, a „nemes” jelzővel illetik.

Kuliffay vélekedése szerint, Bush elnök intellektuális muníciójának egy másik adagját egy hajdani bolseviktól, David Horowitztól kapta. A volt marxista-leninista militarista a 60-as években a baloldali hatalomátvétel lehetetlenségét felismerve egy éles fordulattal radikális jobboldalivá vált, és részt vett abban a republikánus pártbeli puccsban, amelynek során az átnyergelt kommunisták magukhoz ragadták az irányító szerepet.

Gore Vidal idézi Irving Kristolt, a neokonzervativizmus egyik bábáját, aki Horowitzhoz hasonlóan a radikális baloldaliságot feladva azt a kérdést tette fel, „van érleme, hogy a zsidók csügghjenek a korábbi idők véleményén, mikor új érával kerülnek szembe?” Majd választ is adott kétségére: Izrael miatt „korlátozva vagyunk, hogy ott találjunk szövetségeseket, ahol tudunk.” Ha máshol nem sikerül, akkor a fundamentalista, Krisztus második eljövételét a modern Izraelbe holnapra váró bibliai övezet (az USA déli államai) újjászületett keresztényei között. „Megfelelő érzékkel és cinizmussal az izraeliták kihasználják ezt a vallási örületet” – vonta le a következtetést Vidal.

Pat Buchanan, republikánus politikai tanácsadó, zszurnaliszta és tv-komentátor szerint ezek a hajdani moszkoviták „erőszakkal eltérítették a republikánus pártot”, kiszorítva az „igazi konzervatívokat” a hatalomból.

A republikánus hatalomátvétel után – írja Kuliffay – belföldön is feketé felhők tornyosultak az ellenzéki politikusok, de az akadémia háza táján is. Egyes szélső-jobboldali ideológiai műhelyek és intézmények – mint az American Council of Trustees and Alumni (ACTA), amely az elnökhelyettes vérmes feleségét, Lynne Cheneyt is soraiban tudja – személyes támadásokhoz folyamodtak. Az ACTA, moszkovita módszereket idézve, dokumentumot adott közre *A civilizáció védelme* címmel, amely vagy száz akadémikust sorolt fel, akik neokonzervatív értékek és irányelvek kritikusaként politikai ellenségnek számítanak. Nem más véleményen lévő ellenfélnek, hanem ellenségnek.

Az eset pszichológiai szempontból nem meglepő, teszi hozzá Kuliffay. A fanatikus zelótáknak (vakbuzgóknak), a viláгуралom mániákusainak

mindegy, a politikai aréna melyik oldalán küzdenek, a lényeg, hogy „kontroll-helyzetben” legyenek az éppen nyeresre állók élén.

„Itt van Amerika...”

Messze kelet nyugatig ér – tartja a régi mondás. Számunkra ez a tét: nem csak az olajár tud begyűrűzni.

A kollektív félrevezetés (gyors és végleges győzelem), majd kollektív ki-magyarázás („hoppá, mégsem”) kitűnő példája: *a választások után mintegy varázsszóra az összes hírközlő ráébred a véres valóságra, és kezdi szépen beadagolni olvasóinak a közeljövő keserű piruláját.*

Ezt Kuliffay írta a Bush újbóli megválasztása utáni időszakról. *De nálunk is írhatta volna valaki a Gyurcsány újbóli megválasztása (a baloldali pártok újbóli választási győzelme) utáni időszakról.*

„A háború és béke kérdését tekintve az Egyesült Államok már nem demokrácia” – szögezi le Michael Kinsley a Washington Postban (Ki akarja ezt a háborút?). A Bush-kormányzat harckészültségének fenyegető növekedése Kinsley szerint alkotmány-ellenes botrány, amelynek során a kongresszus egyik fontos alkotmányos joga, a háború kérdésének eldöntése, szép csendben, minden feltűnés nélkül, áttevődött a Fehér Házba. Ez a hatalmi átrendeződés valójában kizár minden tiltakozást, ellenvélemény-nyilvánítást és vitára való lehetőséget, az egészséges demokratizmus nélkülözhetetlen alapfeltételeit.

Ismerős helyzet? Hatalomkoncentráció a magyar miniszterelnök körül: díszpintyek a minisztériumok élére, pénzek a jó barátok – a magyar „neokonok” – kezelésében.

Donald Rumsfeld védelmi miniszter váratlanul kijelentette, a kiemelt hadicél mégsem a világot fenyegető hatalmas fegyverarzenál felderítése és felszámolása, hanem a sokat szenvedett iraki nép felszabadítása.

„Dübörög a gazdaság”, mondta ugyebár Gyurcsány Ferenc a választások előtt. „Az adócsökkentés kormánya”, hirdette személyes reklámfilmjében, saját szájával. Most meg, a választások után? Adóemelés-dömping, végeláthatatlan megszorítások...

A viszonylag kevés szembeszegülő és lemondott politikusok egyike szerint a Bush-kormányzat politikai céljainak elérése érdekében szisztematikusan meghamisítja a hírszerzés eredményeit és a vietnámi háború óta nem látott mértékben szándékosan manipulálja az amerikai közvéleményt.

Kell-e még mondanom? A Gyurcsány-kormány módszeresen meghamisította vagy elhallgatta a költségvetés tényleges számaint...

Végső mozgató?

Hogyan történhetnek meg ezek a dolgok? Milyen rugók működtetik a kollektív félrevezetést? Ki vezényli az egységes szalutálást, máskor a süketnémaságot? – töpreng Kuliffay Hanna. Miért Orbán Viktor volt a fő ellenség még a választások után is? Miért falazott a magyar média Gyurcsánynak? Miért nem ront rá még most sem Gyurcsányra? Ha csak tizedannyi erővel tenné, mint amekkorával Orbánra szokott, Gyurcsánynak vége volna.

Ráadásul: ha új világírányzatról beszélünk, itt az ideje, hogy egyértelműen megragadjuk s világosan kimondjuk: mitől és mennyiben új ez. Politika és hazugság eddig is mozgatója volt különféle hatalmi erőcsoportosulásoknak. Irak és Afganisztán előtt ott volt Vietnám. De Kuliffay egy még régebbi történelmi előzményt is felfedezett: Albert J. Beveridge (amerikai szenátor és történész) 1900-ban beszédet mondott Washingtonban a szenátus előtt, s ebben a Fülöp-szigetek végleges megszállása mellett ekképpen érvelt: „A Fülöp-szigetek a miénk, örökre, az alkotmány szavaival: a terület az Egyesült Államokhoz tartozik... Nem fogjuk megtagadni a szigetvilág iránti kötelességünket... Nem fogjuk megtagadni a részvételt a fajunk küldetésében, a meghatalmazást, Isten jóváhagyásával, a civilizált világ részéről... hálaadásunk a Mindenható Istennek, hogy megjelölt minket mint választott népét, abból a célból, hogy vezessük a világ megújulását.”

A mai republikánus propagandaszöveg kiemelt címszavai tehát – mint az isteni meghatalmazás(sal folytatott tömegirtás), a világtól kapott megbízatás (nemzetközi koalíció), a vallási felsőbbrendűség hangoztatása, valamint a világ erőszakos megújításának és egyeduralkodói irányításának gondolata – mind történelmi örökség, szűri le a tanulságot Kuliffay Hanna.

De ha mind a múltból származik, akkor nincs dolgunk velük, s kár az egész könyvért, kár az egész eszmefuttatásért, amazért is, emezért is. Ha a történelem jön-megy, mi pedig a foglyaként kénytelen-kelletlen (mondhatnám, tehetetlenül) elszenvedjük, ugyan, mi dolgunk lehet még?

Ezen az egyetlen ponton tehát inkább ne értsünk egyet Kuliffay Hanna következtetésével. Keressük meg a kiábrándító helyzetnek azokat a legfontosabb összetevőit, amelyekről itt valójában már egy egészen új világról – s ennyiben új világírányzatról – van szó.

Először is: **korunk a kommunikáció világa**. Soha ennyi információhoz nem juthattunk, mint mostanság. **Új világunk paradoxona: a sajtó- és szó-lásszabadság (önmagában való) jóságának illúziója**. Százszor könnyebb azt a tömeget becsapni s mozdulatlanságra bírni, amelyik ott fogja a kezében a „világjáró” távirányítót.

Másodszor: **korunk a szabadság világa**. A két szuperhatalom közül a nyíltan diktatórikus szűnt meg, s a demokratikus maradt meg a világ trónján. **Új világunk paradoxona: a demokrácia mint intézményrendszer (önmagában való) jóságának illúziója**. Százszor könnyebb azt a tömeget megvezetni, amelyik úgy véli, hogy az ő akaratával, de legalábbis jóváhagyásával zajlanak körülötte a dolgok.

S végül harmadszor: **korunk a „politikai korrektség” világa**. Új világunk paradoxona: **a „politikailag helyénvaló” igazságának illúziója**. Azt hisszük, hogy valóban a terrorizmus ellen harcolunk, ha azok mellé állunk, akik a terrorizmus elleni harcot tűzik zászlajukra. Azt hisszük, hogy valóban az antiszemiták ellen, ha azok mellé állunk, akik az antiszemitizmus elleni harcot tűzik zászlajukra.

Ezért tehetnek mostanság a világ hatalommániás vakbuzgói jószerivel azt, amit akarnak. Úgy jártunk, ahogy a bűnüldözők járnak a bűnözőkkel e technikailag végtelenségig fejlett világban. Emezek – technika dolgában – egy lépéssel mindig amazok előtt járnak. Ám ettől még a bűnüldözők tisztességesebbje nem habozik a bűnösök nyomába eredni.

Mi sem tehetünk mást, ha nem akarjuk ennyiben hagyni a dolgot. A mai világ három nagy illúziójától, ha sokan akarjuk, éppenséggel meg is lehet szabadulni.

Igazságok szárnyain

Együtt kell repülnünk *az igazságok szárnyain* Kuliffay Hannával és a hozzá hasonlókkal. Mindenekelőtt ki kell vonni magunkat a világmozgató illúziók – mondhatnám, a felismert törvényszerűségek – hatása alól. Noam Chomsky szerint maga az egész oktatási és szakmai képzési rendszer egy gondosan kialakított szűrő mechanizmus, amely kigyomlálja mindazokat, akit túl függetlenek; így aztán, mikor valaki irodavezető vagy felelős szerkesztő lesz, vagy a CBS nagyjágyúja, addigra az elvárások a csontjaiba ivódnak. Az ember annyira magáévá teszi a megszabott értékrendet, hogy az meghatározza neki, mely dolgokról nem beszélhet, nem írhat – valójában többet még csak nem is gondolhat rájuk.

Noam Chomsky maga is jól példázza, hogy nem engedhetjük balgán a csontjainkba ivódni az elvárásokat, magunkévá tenni a mások által megszabott – politikailag „helyes” – értékrendet. Mihelyt átlátjuk s másokkal átláttatjuk (mint Kuliffay), hogy Bush és kormányzata a hazafiságra és a kereszténységre játszik, többé nem tudják ugyanolyan gátlástalanul megtenni ugyanezt. „Nem csoda, hogy a szélhámosok patriotizmussal takaróznak, mivel ez a kritikától való védelmet jelenti nekik” – állapítja meg Kuliffay az ottani szélhámosokról. *Valóban?*

Nosza, legyünk biztosak abban, hogy a hazafiság, a nemzet, a magyarság legkülönbébb jelképeit és jelszavait az itteni szélhámosok is egyre sűrűbben, egyre furmányosabban fogják használni; ne legyünk restek figyelemmel kísérni e kísérleteket, s felismeréseinket másokkal is megosztani.

Nem kell szó nélkül hagyni azt a nyomást, amelyet a „politikailag korrektek” igyekeznek kifejtteni ránk. S akkor talán egyszer eljön az idő, amikor már nem azzal kell kezdenie egy magyar újságírónak (M. Szabó Imrének) a Közel-Keletről szóló (világhálón szétküldött) cikkét (A világ szeme előtt. Izrael háborús büntettet követ el Libanonban), hogy „Ugye nem sütik rám az antiszemitizmus bélyegét, annak lassan lemoshatatlan vádját, ha azt írom-mondom: amit Izrael állam művel ismét Libanonban, a Beka völgyben, Bejrútban, Gázában, Nábluszban – az emberiségellenes”.

Mondani kell és kell, hogy a sajtó- és szólásszabadság önmagában még semmi; hogy a demokrácia intézményrendszere önmagában csupán egy díszlet; s haszon mindkettőből csak akkor származik, ha nem engedjük át őket a szélhámosoknak szabad garázdálkodásra; ha nem engedjük, hogy ez az ország a felelőtlen ségek és felelőtlenek világa, azaz következmények nélküli ország legyen.

Nem szabad engedni, hogy a modern világ nyújtotta kényelmek elménket, gondolkodásunkat is elkényelmesítsék. Kuliffay Hanna nem azért látta meg előre, hogy a Bush-féle politika elkerülhetetlenül háborúhoz vezet, ám nem lesz széleskörű támogatottsága a világban (nem jön létre tényleges, anyagi és véráldozatot vállaló koalíció); s nem azért jelentette ki elemzéseiben jóval a média ocsúdása előtt, hogy Iraknak nincsenek tömegpusztító fegyverei; hogy a katonai győzelmet megszállás fogja követni; hogy bábkormányt fognak felállítani; és hogy az olaj megszerzésén túl Amerika végleges támaszpontokat fog Irakban felállítani – mert kiváló jós volna, hanem azért, mert vette a fáradságot, s morzsánságként összegyűjtötte és elfogultság nélkül összerendezte azokat az információkat, amelyek amúgy bárki számára megszerezhetők lettek volna. Nem kötelező pusztán hitre alapozva döntenünk és szavaznunk.

S végül: meg kell értetni, amit Czakó Gábor is igyekezett megértetni Az igazság napjának nevezett – a Gyurcsány-féle hazugságok ellen tiltakozó – tüntetéssel: A köztársaság nem államforma, hanem közös rend. Alapja a becsület. Ha hazudunk, akkor fölbomlik a közös életrend. A Szent István-i államot okkal nevezhetnénk köztársaságnak, hisz ott rend volt. Ha valaki ledöntött egy házat, akkor nem merészelte azt állítani, hogy új egyensúlyt teremtett. Ha a hóhér levágta a tolvaj kezét, akkor nem állította azt, hogy ez kiigazítás. Ma? Az aljasok becsapják és megalázzák az igazakat. A szép lesz a rút, és a rút a szép. Szavahihetőség híján minden párbeszéd és megegyezés lehetetlenné

válík. Viszály kezdődik, átejtés, gyűlölet. Vajon meddig létezett az a törzs, amelynek főnöke csemegének nevezte a gyilkos galócát? Magyarországon ma nincs rend, nincs köztársaság, mert a csalás uralkodik. Az ország kormányát szélhámosok markolják, akik hatalmukat szédelgéssel szereztek. Olyan urak ők, akik bűneik rabjai: többé nem mondhatnak igazat, mert különben elvesztik hatalmukat.

Ők nem mondhatnak. Mi viszont – az igazság szárnyait próbálgatók – mondhatunk. Igaz, óriási feladatok várnak ránk. Hogy mást ne mondjak: nemcsak jelképesen, de valóságosan is, korszerű értelmező szótárokat kell alkotnunk. Jómagam tettem már erre kísérletet (szintén Az igazság napján mutattam be), s kedvező fogadtatása igazolja, az emberek ki vannak éhezve az igaz szóra. A Gyurcsány-Magyar Kéziszótár elsősorban a magyar világ értelmezését segíti, illetve segíthetné. El kell készíteni a Bush – Amerikai szótárt, majd a Hazug – Igaz világszótárt is.

Kuliffay Hanna okos és igaz könyve – A hazugságok szárnyain – bőséges forrást kínál mindehhez. „Ha Irak megtámadná Amerikát, az tönkretenné a gazdaságot”, nyilatkozta 2003 elején Bush. „A katonáink azonban készek rá, hogy megvédjék a hazát” – tette hozzá. Nos, ha kéznél van – akár jelképesen, akár ténylegesen – újfajta értelmező szótárunk, minden szót azonnal helyére tudunk rakni. Megtámadná = *megtámadnánk*; tönkre tennék a gazdaságunkat = *tönkre tesszük a gazdaságukat*; készek rá = *kénytelenek*; megvédeni a hazát = *megtámadni egy független országot*.

Ugye, nem is tűnik olyan reménytelennek? A hazugságokban való tapic-
kolás helyett az igazságok szárnyain repülni...

<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=49492>

Kapcsolódó cikkeink

> Hazugságok szárnyain. Egy könyv és egy irányzat, amelyre nagyon oda kell figyelni I.

Még egyszer: hazugságok szárnyain. Hogyan lesz az öncenzúrából libanoni háború?

2006. augusztus 6.

A fontosnak – vagy mondjuk így: a szokásosnál is fontosabbnak – vélt írásaimról véglegesítés előtt ki-ki szoktam kérni mások véleményét. Így tettem ezt Kuliffay Hanna könyvéről szóló hosszabb fejtegetésemmel is (Hazugságok szárnyain. Egy könyv és egy irányzat, amelyre nagyon oda kell figyelni; gondola, 2006. július 31.). Meglehetősen ritkán fordul elő, hogy a kapott vélemény hatására alaposabban hozzá kellene nyúlnom dolgozatomhoz. Most azonban ezt történt. Ráadásul egy olyan hosszabb rész kimetszésének kíváncsian merült fel, amelyről úgy gondoltam, hogy éppen egy meglehetősen kényes részletkérdésben bizonyítja kimerítően és cáfolhatatlanul a könyv szerzőjének igazát.

Kuliffay Hanna ugyanis erre a következtetésre jutott:

„Az új világrendet propagáló neokonok legfontosabb célja Izrael határainak kiterjesztése és általános érdekvédelme. Minden más csak ezután következik. Ez az elkötelezettség befolyásolja minden országos, sőt globális döntéseket, ezen alapszik minden ideológiai állásfoglalásuk, politikai tanácsuk és gyakorlati lépésük is.”

„No, akkor most álljunk meg egy kicsit!”, írtam erre én. „Nem rugaszkodott-e el itt Kuliffay az igazságtól? Nem légből kapott gondolatok-e ezek...?”

Néhány idevágó, rövid lélegzetű érv bemutatása után egy olyan – ráadásul alapos és hiteles – tanulmánnyal hozakodtam elő, amely minden elemében Kuliffay álláspontját látszik igazolni. Egy egyenes és világos gondolkodású, józan világban természetes volna, hogy egy ilyen kínálózó érvkészletet a lehető legteljesebben hasznosítsunk. Bírálóm azonban másképp vélekedett. Azt javasolta, a szóban forgó részt „úgy, ahogy van, hagyd el”, mert „a rá való hivatkozás minden alkalommal akkora vihart kavart, hogy az eredeti cikk vagy könyv állítása és jelentősége eltölpül mellette. Kedvenc trükkje a kritikusoknak, hogy ahol a két szerző neve megjelenik (*ugyanis két kutató jegyzi a tanulmányt* – VDGy), ott attól fogva csak velük foglalkoznak, az ő állításait szapulják, aztán az eredeti írást egészen a végén pár szóval ostoba hőzöngésnek és antiszemita firkának nyilvánítják”.

Felkért bírálóm tehát elfogadta annak a nagyon súlyos – politikailag „helytelen”, azaz „szalonképtelen” – állításnak a helyénvalóságát, hogy „a neokonok legfontosabb célja Izrael határainak kiterjesztése és általános érdekvédelme”, attól mégis óvott, hogy a súlyos állítást valóban alátámasztó tanulmányra a legkevésbé is hivatkozzak. Azt gondolhatnánk, hogy egy szellemi mazochistával állunk szemben, aki annak örül, ha álláspontja nem győzedelmeskedhet, ha csúfos vereséget szenvedhet. Ámde azonnal beláttam igazát: mai közgondolkodásunk nem engedi meg a „keresetlen” igazmondást. Ha egy könyv nagyszerűségét, alaposságát akarom a nagyközönségnek bizonyítani, legjobb, ha a legfajsúlyosabb érvekről, a legfontosabb forrásról hallgatok. Különben fordított hatást érek el: ahelyett, hogy a mennyekbe meneszteném a ragyogó művet, a pokolig lejáratom. „Ostoba hőzöngést, antiszemita firkát” csinállok belőle.

Úgy, ahogy volt, kimetszettem hát a könyvismertetésből a tanulmányra vonatkozó teljes részt.

Mondhatnám, jól felfogott érdekből öncenzúráztam.

*

A könyvismertetés azóta megjelent, s így, észrevétlenül megcsonkítva, talán kevesebben utasítják el kapásból, s többen értik meg, fogadják el legfőbb mondandóját: a hazugságok szárnyain csak romlásba lehet repülni; ha nem előbb, akkor utóbb; olykor teljesen értelmetlen és teljesen kilátástalan háborúkba. Hasonlóképpen vélekedem azonban az öncenzúráról is: semmilyen igaz nem maradhat kimondatlanul. Ideig-óráig hallgathatunk, s tekintettel lehetünk mások érzékenységre, szalonképes – politikailag korrekt – előítéleteire, és tekintettel lehetünk a magunk és családunk ilyen-olyan védtelenségére, kiszolgáltatottságára; ám ha soha nem keressük meg a megfelelő alkalmat és formát meggyőződésünk elmondására... Nos, akkor tevőlegesen és hatékonyan hozzájárulunk a romlás virágzásához.

Akár a háborúhoz is.

*

Meggyőződésem, hogy ha Amerika nem úgy fogadta volna a szóban forgó tanulmányt, ahogy, s ha a fél világ és benne Magyarország – *nem csak bal fele* – nem úgy fogadná az efféle tanulmányokat, ahogy, akkor a mostani izraeli-libanoni háború is megelőzhető lett volna. A „kánai menyegzőtől” nem jutottunk volna el a „kánai vérengzésig”. S akkor most jöjjön végre – „úgy, ahogy van” – a könyvismertetéből kimetszett rész:

Ennél is erőteljesebben igazolja Kuliffay felvetését egy azóta megjelent tanulmány. A magyar nagyközönség ezúttal is ki másnak, mint Lovas Istvánnak köszönheti a róla szóló híradást, ismertetést (A terrorizmus valódi oka. Magyar Nemzet). A tekintélyes tanulmány címe: Az Izrael-lobbi és az amerikai külpolitika. Szerzői: John J. Mearsheimer, a politikai tanulmányok professzora és a Nemzetközi Biztonságpolitika Programjának igazgatója a Chicagói Egyetemen, valamint Stephen M. Walt, a Harvard Egyetem és a kormányzással foglalkozó Kennedy Intézet dékánja.

Nem akárhik tehát.

A szerzők kiindulópontja – tudjuk meg Lovastól – egy alapvetően záró kérdés: „Vajon az Egyesült Államok miért hajlandó arra, hogy saját biztonságát félretéve egy másik állam érdekeit mozdítsa elő?” A kérdésre adott feltételes válasz az lehet, hogy a két ország – az Egyesült Államok és Izrael – közötti kapcsolat közös stratégiai érdekeken vagy pedig kényszerítő morális parancsokon alapul. Azonban – mint ahogyan az a tanulmányból kiderül – egyik feltételezés sem igaz. A valódi válasz az, hogy Amerika közel-keleti politikáját csaknem teljes egészében az amerikai belpolitika irányítja, elsősorban az „Izrael lobb” tevékenysége.

A lobb magját olyan amerikai zsidók teszik ki, akik napi életükben jelentős erőfeszítéseket tesznek, hogy Washington politikája Izrael érdekeit szolgálja. Tevékenységük messze nem csak abban merül ki, hogy Izrael-barát jelöltekre szavaznak, levelet írnak, pénzzel támogatják jelöltjeiket, és Izrael-barát szervezeteket támogatnak. Sikeres stratégiájának egyik oszlopa, hogy a kongresszust és a végrehajtó ágat nyomás alá helyezi: az általa kívánt módon támogassa Izraelt.

A lobb a Kongresszusban olyan nagy hatalomra tett szert, hogy – figyelem, szó szerint idézem a tanulmányt ismertető Lovast – **a potenciális bírálók egyszerűen nem merik Izraellel kapcsolatos bírálataikat hangoztatni, és azzal kapcsolatban gyakorlatilag nem is folyik vita.** Amely képviselőket vagy képviselőjelölteket a lobb nem tekint Izrael barátjának, azok ellenfeleinek kampányköltségeit finanszírozzák. A lobb egyébként még azt sem tűri, hogy az arab-izraeli konfliktusban valaki egyenlő mércével mérjen és pártatlan legyen. Nem meglepő tehát, olvasható a tanulmányban, ha a palesztin tárgyalók arról panaszkodnak, hogy a gyakorlatban „két izraeli csapattal tárgyalnak – az egyik előtt izraeli zászló, a másik előtt amerikai zászló van”.

A média manipulálása fejezetben az elemzők Közel-Kelet szakértők adataira hivatkozva azt írják – tudjuk meg szintén Lovastól –, hogy míg 61 olyan ország szerte ismert, befolyásos publicistát tartanak számon, aki reflexszerűen

Izrael-barát, csupán öten vannak, akik következetesen bírálják az izraeli magatartást vagy arabbarátok. A szerzők idéznek a CNN hírtelevízió egyik vezetőjét, aki elmondta, hogy alkalmanként egyetlen nap akár hatezer e-mailt is kap, amelyek kifogásolják, ha egy tudósítást „Izrael-ellenesnek” ítélnék. Számos szervezet pedig tüntetést szervez vagy igyekezik rávenni a pénzügyi támogatókat anyagi támogatásuk visszavonására, ha úgy ítélik meg, hogy egy médium nem a szájuk ízének megfelelően viszonyul Izraelhez, mint tették ezt a Nemzeti Közszoigálati Rádióval.

És így tovább, és így tovább.

Még néhány nagyon idevágó, nagyon fontos megállapítás.

Noha nem egy amerikai azt hiszi, hogy a háború az „olaj” miatt folyt, a szerzők szerint erre nem igazán van közvetlen bizonyíték. Arra viszont igen, hogy a háborút nagy részt az váltotta ki, hogy Izraelt biztonságát növeljék.

A lobbi hatása számos fronton okozhat bajt. Azáltal, hogy nem teszi lehetővé az amerikai vezetőknek: gyakoroljanak nyomást Izraelre az izraeli-palesztin béke érdekében, a lobbi lehetetlenné tette az izraeli-palesztin konfliktus befejezését. Ez a helyzet a szélsőségeseknek erős toborzóeszközt biztosít; növeli a potenciális terroristák és a velük rokonszenvezők merítési lehetőségét és hozzájárul az iszlám globális radikalizmusához.

Lovas arról is beszámol, hogy a tanulmány elérését először lehetővé tevő internetes hírportál (antiwar.com) főszerkesztője (Justin Raimondo) hosszú, méltató cikkét így fejezi be: e tanulmány „mérőföldkő az amerikai külpolitikáról folytatott vitában. Az emberi emlékezetben először a Lobb hatalmát két neves egyetemi tanár megkérdőjelezte. A Lobb aktivistái bár-hogy igyekeznek majd, Mearsheimert vagy Waltot nem fogják tudni neónácikként beszenyezni és az sem sikerül majd nekik, hogy aggodalmaikat »marginális figurák őrlöngéseként« elmismásolni. Ami a Lobbit illeti, a komédiának vége – és ennek nagyon is eljött az ideje”.

„Justin Raimondo rossz jösnak bizonyult”, állapítja meg írása végén Lovas. Eliot Engel New York-i kongresszusi képviselő a tanulmányt antisemitának nevezte és kijelentette, hogy „megérdemli az amerikai nyilvánosság” megvetését. 2006 áprilisában pedig az antiwar.com ezt közölte: Már nem a Harvard Egyetem Kennedy intézetének dékánja Stephen Walt, az Izrael-lobbinak az amerikai életre gyakorolt roppant befolyásáról készült Harvard-tanulmány társszerzője.

*

Az élet tehát, legalábbis látszólag, ugyanúgy folyik tovább: aki azt hiszi, vége a komédiának, az téved; politikailag korrekt politikusok „simán”, azaz gátlás nélkül antiszemitanak bélyegeznek egy olyan alapos, körültekintő tanulmányt, amely legalább akkora felelősséget érez és mutat a zsidók, illetve Izrael sorsa, mint bárki másoké iránt. Az amerikai nyilvánosság pedig jellemzően *nem* azok mellé áll, akik állásukat, megélhetésüket kockáztatva azt mondják, amit igaznak gondolnak, hanem azok mellé, akik azt mondják, amiről úgy gondolják, politikailag helyes és hasznos. Ám nem lehet-e, hogy eme jelenségek makacs léte nagyon is szorosan összefügg a izraeli-libanoni háború mostani, hirtelen kitörésével?

A nyilvánosságra, a nagyközönségre ugyanis nem jellemző, hogy a bátrakkal szemben a látványosan igazodók pártjára álljon. A választások ideje, az más, ott szereti az erőt, a harsányt, a lehetséges vezért követni; de ha egyébként is a hatalommal, a hivatalos állásponttal rokonszenvezik inkább a szókimondóval szemben, akkor ennek alapos okának kell lennie.

Például az, hogy jól hangzó szavakkal – hazafias, keresztény szólamokkal – egyszerűen becsapják, és effélékkel bőségesen találkozhattunk is Kuliffay könyvének lapjain. Ez azonban aligha lenne elégséges ahhoz, hogy Amerika népét Izrael (vélt vagy valós) érdekeinek rendelje alá, sőt! Ehhez ugyanis még legalább két dolog kell.

Egyrészt büntudat, amely a lelkeket irracionális módon mozgatja, tereli; másrészt félelem, amely nem engedi kimondani, hogy a király meztelen.

Kuliffay könyvét, a Hazugságok szárnyait elemezve jutottam erre a következtetésre:

Először is: **korunk a kommunikáció világa**. Soha ennyi információhoz nem juthattunk, mint mostanság. **Új világunk paradoxona: a sajtó- és szólásszabadság (önmagában való) jóságának illúziója**. Százszor könnyebb azt a tömeget becsapni s mozdulatlanságra bírni, amelyik ott fogja a kezében a „világjáró” távirányítót.

Másodszor: **korunk a szabadság világa**. A két szuperhatalom közül a nyíltan diktatórikus szűnt meg, a demokratikus maradt meg a világ trónján. **Új világunk paradoxona: a demokrácia mint intézményrendszer (önmagában való) jóságának illúziója**. Százszor könnyebb azt a tömeget megvezetni, amelyik úgy véli, hogy az ő akarata szerint, de legalábbis a jóváhagyásával zajlanak körülötte a dolgok.

S végül harmadszor: **korunk a „politikai korrektség” világa**. Új világunk paradoxona: **a „politikailag helyénvaló” igazságának illúziója**. Azt hisszük, hogy valóban a terrorizmus ellen harcolunk, ha azok mellé állunk, akik a terrorizmus elleni harcot tűzik zászlajukra. Azt hisszük, hogy

valóban az antiszemiták ellen, ha azok mellé állunk, akik az antiszemitizmus elleni harcot tűzik zászlajukra.

Az említett büntudat (amely a lelkeket irracionális módon mozgatja) és félelem (amely nem engedi kimondani, hogy a király meztelen) a harmadik illúzió egyik fő táplálója, ezért olyan nehéz – bár nem lehetetlen – kigyógyulni belőle. Ezért fordulhat elő, hogy végtelenségig civilizált világunk olyan képtelennek látszó helyzetekbe szalad bele, mint a civil lakosok válogatás nélküli, gátlástalan lemészárlása. De már nem is csak lakosoké, hanem ENSZ-megfigyelőké is. S most nem foglalkoznék a Hezbollah akár idézőjeles, akár idézőjel nélküli rémtetteivel: e „terrorista” szervezet létrejöttének világos oka Palesztina megszállása, a maradék föld megvédése, illetve az elfoglalt föld visszaszerzése. Teljesen megértem és elfogadom a zsidóság érintett részének törekvését, hogy saját földet, saját országot, szabad és biztonságos életet akar magának, de ez egy szemernyi sem kérdőjelezi meg azok önvédelmének jogosságát, akiktől elvették a kiszemelt földet, s akiket elűztek az anyaföldjükről. Béke a világnak ezen a tájékán egyedül akkor és attól kerekedhet, ha a két fél belátja, hogy egyik sem játszhat a másik elpusztítására, ha egyik sem próbál meg alkudozás és alkukötés helyett erőnek erejével felülkerekedni.

Nos, úgy látom, hogy Izrael egyedül azért próbálkozik olyan mértéktelenül az erő (az erőszak) alkalmazásával, mert maga is részévé, vagy inkább foglyává, sőt, áldozatává vált a három – s legfőképp a harmadik – nagy, világmozgató illúzióknak.

„Orwell azt írta egy magánlevélben valakinek – írta nekem felkért bírálóm –, hogy a zsidókról nem lehet úgy írni, se jót, se rosszat, hogy az ember ne kerüljön bajba miatta. Ezt jobb lenne szem előtt tartani, és legalább az éppen műsoron levő, felfújt témájukkal nem foglalkozni.” Ezért aztán kritikusom határozottan javasolta, hogy ezt a gondolatmenetet is hagyjam el: „A holokauszt valóban az emberiség ellen elkövetett bűnök egyik legfertelmesebbike. A világ szerencséje, hogy a miatta való büntudat máig bennünk él. Ám ettől még a világ szerencsétlensége, hogy e büntudat nem enged hatékonyan fellépni azok ellen, akik az antiszemitizmust jól felfogott önérdékből, álságos politikai vagy üzleti megfontolásból hangoztatják. Mint ahogy az is, hogy a holokauszt abszolutizálása automatikusan eljelentéktelenít minden más bűnt. Például a kommunizmuséit. De még ennél is nagyobb baj, hogy az antiszemitizmus ellen – s értelemszerűen Izrael mellett – látványosan hadakozóknak minden – minden bűnük – eleve megbocsáttatik.”

Hogy jön ide a holokauszt, hogy jönnek ide a zsidók, amikor a Hazugságok szárnyain mégiscsak Bushról, Irakról szól? – szegezte nekem a kérdést bírálóm. Hát úgy – s egész gondolatmenetemnek ez a lényege –, hogy már

rég nem a holokausztról (és a zsidókról) van itt szó, hanem a nyomában itt maradt legfőbb büntudat – no és kihasználóinak – erőteljes munkálkodásáról. Izrael például éppen ezért gondolhatja, hogy neki – a kicsiny országnak – lehet atombombája, a nála sokszorosabban nagyobbaknak viszont nem; s még azért gondolhatja, mert Amerika is ugyanezért gondolja ugyanezt. Hogy miért pont Amerika, és miért még mindig Amerika, ez kiderült Kuliffay könyvéből. Mindenesetre elég az ottani hatalomnak látványos zászlólobogtatással a terrorizmus és az antiszemitizmus elleni „globális” küzdelem élére állni, s onnantól kezdve „politikailag korrekt” követői otthon is, a világban is, bárkit óriási politikai nyomás alá helyezhetnek, aki nem hajlandó hozzájuk csatlakozni. „Terroristabarát”, „antiszemita” – ez a legkevesebb, amit bűnként kényükre-kedvükre rájuk húzhatnak.

*

Akár Magyarországra is. Politikusaink kellőképpen gyávák, de legalábbis rövidlátók – nem tanultak az „utolsó csatlós” örökké visszahangzó vádjából. Nem mernek ujjat húzni sem Amerikával, sem a „politikailag korrekt” világával; nem merik vállalni sem a „terroristabarát”, sem az „antiszemita” bélyeget; sem külföldön, sem itthon.

E magatartás egyenes következménye az a teljesen egyoldalú álláspont, amelyet hivatalos Magyarország foglal el az izraeli – libanoni háború dolgában. „A magyar külügy is tűzszünetet szeretne”, persze, olvashatjuk a híradások élén, no meg azt is, hogy „A Külügyminisztérium mély megrendüléssel és megdöbbenéssel értesült a hét végi súlyos háborús tragédiáról, amelynek során 56 polgári személy, köztük 37 gyermek veszítette életét egy izraeli légitámadás következtében a dél-libanoni Kánában.” Még az a megállapítás sem csak politikailag korrekt, hogy „Az eset ismét rávilágított a közel-keleti konfliktus elmúlt évtizedeinek fájdalmas tapasztalatára: az erőszak erőszakot szül, és semmilyen problémát nem old meg”, s hogy „tartós és igazságos közel-keleti rendezés csak békés eszközökkel, tárgyalásos úton, a nemzetközi jog tiszteletben tartásával valósítható meg”. A szólamok szintjén tehát minden rendben van. Ám pár nap „pihenés” után – amidőn a világ, s benne Magyarország közvéleménye többé-kevésbé megemésztette a civilek lemeszárlását – hivatalos Magyarország egy teljesen egyoldalú állásponttal rukkolt elő. „A Hezbollah a felelős a Dél-Libanonban és Észak-Izraelben kialakult fegyveres konfliktusért, ez a magyar kormány hivatalos álláspontja” – közölte Eörsi Mátyás, az Országgyűlés európai ügyek bizottságának SZDSZ-es elnöke. „A Hezbollah lefegyverzése a cél” – nyilatkozta Göncz Kinga külügyminiszter a sajtónak. Ezzel szemben mit ír magánlevelében újságíró barátom: „Egyébként katonák

foglyuk ejtése nem lehet ok egy ország tönkrebombázására: ha ez így lenne, az elrabolt libanoniak és a több ezer elrabolt és izraeli börtönökben fogva tartott palesztin miatt fel lehetne égetni Izraelt."

Egy ilyen vélemény azonban – legalábbis egyelőre – nem tartozik a szalonképesek, a politikailag helyénvalók közé. Amikor a Jobbik Magyarorszáért Mozgalom alelnöke, Balczó Zoltán a Magyar Nemzet egyik kérdésére azt felelte, hogy „nem fogadjuk el a szalonképesség kritériumának, hogy kínosnak tűnő, szenvedélyeket kiváltó kérdésekben ne mondjuk el érvekkel alátámasztott, világos véleményünket”, az újságíró megkérdezte, „Mik a kérdések, amik Önök szerint ebbe a körbe tartoznak?”. Balczó ezt válaszolta:

– Például állásfoglalás a közel-keleti konfliktussal kapcsolatban. Amikor a zsidósággal vagy Izraellel kapcsolatos kérdés napirendre kerül, egy politikai pártnak világosan el kell mondani a véleményét. Ha az izraeli-palesztin konfliktusról, háborús helyzetről beszélünk, akkor vállaljuk annak kimondását, hogy kit tekintünk agresszornak és kit az ENSZ-határozatokkal is támogatott módon saját függetlenségéért harcoló népnek. Ha ártatlan emberek meggyilkolása ellen emeljük fel a szavunkat és elítéljük az önmagukat felrobbantó palesztinokat, akkor hogyan adhatnánk felmentést azoknak az izraeli katonáknak, akik az Apacs helikopterek biztonságából gyilkolnak ártatlan civileket. Nálunk könnyen antiszemitának minősítenek valakit olyan vélemény megfogalmazásáért, amit meghatározó békepárti izraeli politikusok, értelmiségiek képviselnek.

Ha vesszük a bátorságot és a fáradságot hozzá, hogy kibújjunk a politikailag korrekt illúziójából (sematikus érzés- és szellemvilágából), azonnal szembesülünk az igaz valósággal: **a hivatalos Magyarország álláspontja sokkal inkább egyoldalú, s ilyen értelemben sokkal szélsőségesebb, mint a szélsőségesnek nyilvánított kis párté.** Balczó utolsó mondata (megjegyzése) különösen fontos számunkra: a „demarkációs vonal”, lám, nem a zsidók és barátaik, valamint a zsidók ellenségei (a „született antiszemiták”, „fajgyűlölők” stb.) között húzódik. Hanem a „politikailag korrektek” és a mérlegelni, gondolkodni – az igazság szárnyain repülni akarók – között!

Éppen ezért nem is reménytelen a „politikailag korrekt” világhatalmának megnyirbálása. Ezek a békepárti izraeli politikusok és értelmiségiek, akárcsak azok az izraeli katonák, akik megtagadják a szolgálatot, mondván, nem hajlandók civileket gyilkolni – szóval ők már javában érzik a súlyos veszedelmét, hogyan üt vissza Izraelre s általában a zsidókra a büntudatból és a politikai korrektből táplálkozó kivételezés. Az embernek és a hatalomnak egyenesen a természetéből fakad, hogy természetes járandóságként fogadja a vele szembeni kivételezéseket; természetszerűleg mindenki saját magát

gondolja a világ középpontjának – egészen addig, amíg ebből más erők ki nem ábrándítják. Aki nem egy az egyenlők között, hanem „egyenlőbb”, az akár a civilek legyilkolását is megengedi magának, ha meg merészelik sérteni „természetes előjogát”. Vagy független országokat száll meg kénye-kedvére.

Erőszakot tehát nemcsak erőszak szülhet, hanem előjogok is. Előjogokhoz azonban nemcsak valóságos (katonai, gazdasági stb.) hatalom révén lehet jutni, hanem mások „meggyőzésével” is: azaz megvezetésével, büntudatának táplálásával, érzésvilágának, gondolkodásának szabályozásával. Éppen ezért jelenthetjük ki teljes meggyőződéssel: minden egyes írástudó felelősséggel tartozik azért, milyen előjogok formálódnak a világban, s ezek nyomán milyen erőszakos tettek születnek. Egzisztenciális és más megfontolásokból lehet magunkat a végtelenségig öncenzúrázni, csak legyünk tisztában vele: akár az afganisztáni és iraki, akár a libanoni és izraeli – és sorra a többi – áldozatokért minket is megillet a felelősség.

*

Jó hírem van: van értelme a kockázat vállalásának, az öncenzúrázás visszafogásának. A hivatalos Magyarország álláspontja ugyan teljesen – és ostobán – egyoldalú (persze, mit várhatunk egy olyan miniszterelnöktől, aki nem lát túl a Hatalom orrán, s mit várhatunk egy olyan külügyminisztertől, aki egy „politikai korrektségben” felülmúlhatatlan apa politikai nyomdokaiba lépett); szóval a hivatalos Magyarország álláspontja bár szélsőségesen egyoldalú, a magyar médiáé – nem szólva a magyar közvéleményről – korántsem az. Hogy csak egyetlen példát említsek: a közszolgálati tévé egyes csatornájának Híradójában a bemondó a következő megjegyzést tette: „Az izraeli áldozatok száma tizede a libanoninak.” Ez bizony már óvatos lázadás a politikai korrekt ellen – amikor már nem csupán két tény, két számot közölnek, hanem egy lényeges összefüggésre is lopva rámutatnak: a hangoztatott – politikailag helyénvaló – igazság és a véres valóság ordító távolságára.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=49578>)

Kapcsolódó cikkeink

> Hazugságok szárnyain. Egy könyv és egy irányzat, amelyre nagyon oda kell figyelni I.

> Hazugságok szárnyain. Egy könyv és egy irányzat, amelyre nagyon oda kell figyelni II.

USA, Izrael, Hit Gyülekezete, Libanon?

Na hát, akkor vitassuk meg!

2006. augusztus 22.

Sose gondoltam volna, hogy az ember munkáját nyakló nélkül lehordó, lendületes kritika igaz örömet tudhat okozni, jótékony megerősítést tudhat adni. Már pedig ezzel a levéllel ez történt:

Tisztelt Főszerkesztő:

Nem tudhatom, milyen szándékkal ítélte halálra Varga Domokos György Kulifay Hanna Hazugságok szárnyain c. könyvét, de sikeres volt. Azok után, hogy már két részben agyon taglalta, harmadszor is visszatért rá, és végül a libanoni háborúnál kötött ki. Állítólag jónak ítélte a könyvet, aztán égető szükségét érezte, hogy utólag visszatérjen rá, mert tele volt kétségekkel, azon aggódott, KH esetleg „légből kapott” dolgokkal eteti a népet. Az ilyen ajánló mellett az embernek nem számít, ha ellensége is van. Ami a legmegdöbbenőbb, hogy egy olyan állítást alapján kezdi ki, amit talán nem is értett vagy felületesen olvasva félreértett. KH idézett mondata: „Az új világrendet propagáló neokonok legfontosabb célja,, ugyanis a neokonzervatívokról szól, VDGY az állítás bizonyítására viszont egy olyan cikket hoz fel, amelyik az izraeli lobbiról. Bár az utóbbinak befolyása van az előbbire, a kettő nem azonos. Ezt állítani enyhén szólva túlzás. Az pedig kifejezett felelőtlenség, és a könyv lejáratása, hogy állítólagos „védelmében” olyan más témában író írókat hoz fel, akiket, nem tudom, hogy okkal vagy ok nélkül, de minden nyugati újságban antiszemitának nyilvánítottak és nyilvánosan megbélyegeztek. A Hazugságok szárnyain terjedelmében kis könyv, de önmagáért beszél és sok érdekes dologgal foglalkozik, amik sokkal több figyelmet érdemelt volna, annál is inkább, mert magyarul máshol nem olvasható. Ha VDGY kétségekkel küszködött, jobb lett volna, ha még egyszer elolvasta volna.

*Tisztelettel:
Berger Andy*

No, persze, elsőre engem is majd' megütött a guta! Ha valaki, akkor én aztán pontosan tudom, a mai világban milyen nagy dolog, ha az ember olykor több éves munkáját egyáltalán figyelemre méltatják, nem hogy több részben, visszatérően, ráadásul jelentőségét méltatva foglalkozzanak vele, mint én Kuliffay Hanna könyvével, a Hazugságok szárnyainnal. S ezek után jön valaki, aki ex katedra kijelenti, halálra ítéltém a művet? Hogy kikezdtém? Hogy lejárattam? Hogy kétségekkel küszködtem? – mondhatom, majdnem hanyatt vágódtam.

Az alkotó az efféle pillanatokban szokott egyszeriben meginogni: van-e egyáltalán értelme annak, amit csinál, ha gondolatait, mondandóit ennyire ki lehet forgatni, ennyire félre lehet érteni? Nem szólva arról, hogy elemzésével – legjobb szándéka és meggyőződése ellenére -, lehet, hogy tényleg ártott. Hogy tényleg halálra ítélte a könyvet, s ha eddig lett volna is érdeklődés iránta, most buzgalmával ezt is agyonütötte. Holott a könyv „önmagában is ragyogó”, talán hírverés nélkül is szép jövő várt volna rá – kár volt tehát az USA, az Izrael-lobbi, a Hit Gyülekezete és a libanoni háború közötti összefüggéseket firtatnom, kár volt olyan amerikai szerzőktől idéznem, akiket „okkal vagy ok nélkül, de minden nyugati újságban antiszemitának nyilvánítottak és nyilvánosan megbélyegeztek”, s kár volt Lovas Istvántól, akit pedig itthon szoktak hasonló lelkesedéssel antiszemitának kinyilvánítani; lám, legutóbb már a Magyar Rádióból is kiebrudalták.

Nagy szerencséje a világnak – no és az alkotóknak -, hogy a nagy ívű vélekedések ellenében ott állnak a makacs tények és számok. Felhívtam Kuliffay könyvének kiadóját, vajon mit tapasztal: amióta szóban forgó eszmefuttatásom megjelent, nőtt vagy csökkent a könyv iránti kereslet?

Határozottan nőtt – szölt a választ.

Ennyi – mondhatnánk. Ám még hátra van mindaz a felfedezés, ami a kritikus hangú levélben váratlan örömet okozott. Midőn annak nyitjára igyekeztem rájönni, hogy vajon a levélíró elméjében mitől állhatott feje tetejére a világ, egyszeriben rájöttem, hogy hiszen éppen ama három jelenség egyikével állok szemben, amelyekről megfedett könyvismertetőmben írtam. Éppen az oktan kritikus hang a legbiztosabb igazolója legfőbb állításomnak.

Korunk a „politikai korrektség” világa. Új világunk paradoxona: a „politikailag helyénvaló” igazságának illúziója – állapítom meg. S példaképpen hozzászem: Azt hisszük, hogy valóban a terrorizmus ellen harcolunk, ha azok mellé állunk, akik a terrorizmus elleni harcot tűzik zászlajukra. Azt hisszük, hogy valóban az antiszemiták ellen, ha azok mellé állunk, akik az antiszemitizmus elleni harcot tűzik zászlajukra.

Nos, a levélíró szemléletét nem foglalkoztatta az az eshetőség, hogy a le-antiszemitázott szerzőnek esetleg igazuk van. Egyedül az volt fontos számára, hogy ő is az iménti zászló alá, mögé sorakozzék fel, nehogy szó érje a háza elejét. Sőt, ugyanezt kívánta volna meg tőlem is, Kuliffay védelmében. Levele ezért nem több és nem lehet több, mint érvek nélküli, lázas fogáskeresés. Ha fejét nem dugná tövig a „politikailag helyes” butító ballasztjába, fel sem mérülhetett volna benne, hogy egyszerű költői kérdésemet kétségek, aggodalmak sokaságának vélje, s elő nem fordulhatott volna, hogy ne vegye észre, minden mondatommal, példámval valójában Kuliffay igazát erősítem. Semmi más, mint a „politikailag helyeshez” való eltökélt igazodás vezethet csak el az afféle kacifántos gondolatfüzérhez, amelyben a szerző előbb „megdöbben” azon, hogy a kritikus „félreértett” mondat alapján „kezd ki” a művet; hogy a szerző „összekeveri” a neokonokat az Izrael-lobbival; ám aztán hozzáfűzi, hogy „bár az utóbbinak befolyása van az előbbire, a kettő nem azonos, s ezt állítani enyhén szólva túlzás”. Csakhogy a szerző (azaz én) természetesen ezt nem is állította (állítottam) sehol. Csupán azt, hogy az Izrael-lobbinak erős befolyása van az előbbire. S hogy Bush elnök gondolkodásának, küldetés-rögeszméjének, a HIT Gyülekezete-féle, Izrael-barát kereszténységnek, az Izrael-lobbi befolyásoló erejének, a „politikailag korrekt” diktálta öncenzúra világjelenségének és a libanoni háború kitörésének, szóval mindezeknek nagyon is szoros közük van egymáshoz.

S ebbéli meggyőződésemben nem hogy gyengítettek volna, inkább megerősítettek az azóta szerzett újabb információk. Például egy interjú, amely a Magyar Rádió amerikai tudósítójával, Járai Judittal készült, s 2006. augusztus 15-én hangzott el, méghozzá ezzel a címmel: „Az amerikai kormány szentül hiszi, hogy küldetése van”. S a felvezető szöveg is igen ismerős lehet mindazoknak, akik olvasták a Hazugságok szárnyainnal foglalkozó, kifogásolt írást: Amerika „a Bush-doktrínával megtalálta azt a szerepet, amit eleinte szeptember 11-e fényében még kevesen, azóta egyre többen bírálnak. Kinek van igaza, mi motiválja a világpolitika irányítóit, milyen szerepet játszanak mindebben a válságkövetek, például Irak, vagy a Közel-Kelet a most lezajlott izraeli-libanoni konfliktussal?” Járai szerint (akárcsak könyvelemzésem szerint) „a Bush-kormányzat elképzelései erősen ideologikus töltetűek a világpolitika alakításában. Sziklaszilárdan és szentül hiszik, hogy elhivatottsága van az Egyesült Államoknak, és pedig az, hogy a demokráciát úgymond elterjeszse azokban a térségekben is, ahol amerikai vagy nyugat-európai mércével nézve nincs demokrácia.” Később pedig így folytatja: „A küldetésstudat mögött természetszerűleg az amerikai érdekek nagyon erőteljes érvényesítése is meghúzódik. Azért nemcsak a demokráciát szeretnék elvinni a Közel-Kelet

országai. A közel-keleti politikát illetően muszlim lobbi nincs az Egyesült Államokban. Van egy Izrael-lobbi, ennek megvannak a maga szervezetei is, eléggé befolyásos. Azonban én úgy gondolom, hogy nem olyan befolyásos ez az izraeli lobbi, mint ahogyan azt nagyon sok publicista láttatja, vagy láttatni szeretné. Az amerikai közel-keleti politikát ma – meglátásom szerint – sokkal jobban befolyásolja az úgynevezett evangéliumi keresztény közösség (*amilyen a HIT Gyülekezete is* – VDGy), amely Bush elnök tábora és fő szavazóbázisa; 40 milliónyi szavazóról van szó. Ez a keresztény közösség cionista (*amilyen a HIT Gyülekezete is* – VDGy), és az ő közösségeik és a szervezeteik mindenütt nagyon erőteljesen Izrael-barátok, és egy erőteljesen Izrael-barát politikát követelnek meg az elnöktől is.” Továbbá: „...Bush elnök nem nagyon teheti meg, hogy pártatlanként lépjen fel a közel-keleti konfliktusban, éppen belpolitikai okoknál fogva, éppen a saját szavazói bázisának a valóban Bibliára hivatkozó elhivatottsága miatt. Az evangéliumi keresztény közösség mondja azt, hogy Izraelnek mindenben igaza van, és ebben összeér az izraeli radikális jobboldallal...”

Ezt tehát most nem én mondtam.

De én is ezt mondtam, s ezért beszéltem Kuliffay könyvéről, no meg a vele és általa felfedezett világjelenségekről olyan sokat; s beszélek még mindig, még most is. Mert Magyarország sorsa is, Berger Andy sorsa is múlhat azon, hogy meddig dugjuk még fejünket a „politikailag helyes” – büntudattól, butaságtól, hatalomvágytól, hazugságtól és gyávaságtól sűrű – mocsarába...

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=49790>)

Az SZDSZ elhatárolódhat az MSZP-től és saját magától, ha akar

2006. szeptember 5.

Az SZDSZ egy saját szövegezésű nyilatkozatot ajánl Tarlós István független főpolgármester-jelölt figyelmébe. Ennek aláírásával – a szabad demokraták szerint – a politikus elhatárolódhatna a Jobbiktól és a MIÉP-től. A szöveget világgá kürtölte az MTI, méghozzá ezzel a címmel: „SZDSZ: Tarlós elhatárolódhat a MIÉP-től és a Jobbiktól, ha akar”. Tisztelt Tarlós István! Akkor én most nyilvánosan és ünnepélyesen felszólítom Önt, hogy írja alá a szóban forgó nyilatkozatot! Persze csak akkor, ha ez a nyilatkozat valóban az, aminek látszani akar, s nem egy Gyurcsány-féle – ezúttal: Kuncze-féle – „kibontatlan igazság”, azaz egy oltári nagy hazugság, megvezetés, alantasság (tetszés szerint folytatható).

Azt kívánni Tarlós Istvántól, hogy szólítsa fel „a Jobbik, valamint a MIÉP pártokat és képviselőjelöltjeiket”, hogy haladéktalanul vegyék le nevét szórólapjaikról, kiadványaikról; utasítsa vissza, hogy „a szélsőjobboldal pártjai” őt nevezzék meg főpolgármester-jelöltként; jelentse ki, hogy a MIÉP-pel és a Jobbikkal semmilyen módon nem vállal közösséget, nézeteiket elutasítja; és végül nyilvánítsa ki, hogy nem ért egyet azzal sem, hogy az őt jelölő Fidesz „MIÉP- és Jobbik-jelölteket is támogat az önkormányzati választáson” – szóval mindezeket megkívánni Tarlós István főpolgármester-jelölttől akár egy tisztességes, demokratikus politikálás fontos, markáns eleme is lehetne. Úgynevezett rendszerváltásunk legkezdetén még okkal-joggal hihettük is, hogy demokratikus rendszerünket a Csurka-féle radikálisoktól kell megmentenünk; hogy voltaképp a Csurka-féle nemzeti radikalizmus járhatja le a jobboldalt, tereli a békés polgárokat a baloldalra (baloldali szavazótáborba), s hozza helyzetbe a volt pufajkásokat és a még nála is rosszabbakat. Akkoriban tehát még lehetett azt gondolni, hogy az SZDSZ-t valóban a magyar állampolgárok, a magyar demokrácia sorsa izgatja, s hogy a nagyobbik rosszal szemben horgonyoz le a kisebbik rossz mellett, azaz a régi nómenklatúrát erkölcsöstől, pénztől, mindenestől befogadó gyűjtőpárt oldalán.

Még több jóindulattal – de már legalább ugyanennyi politikai vaksággal – azt is el lehetett hinni, hogy az SZDSZ még 2002-ben is őszintén gondolta: jobb lenne az országnak, az ország állampolgárainak, ha nem a Fidesz-féle,

nemzeti ideológiás politika folytatódna, hanem újra a balliberális: a szabad versenyt hirdető, a külföldi tőke előtt az ajtót teljesen kitáró, az idegen tőkét teljesen kiszolgáló, a magyar közvagyonot teljesen felszámoló, a nagyhatalmaknak örökké hajbókoló. S talán még az attól való félelem sem volt teljesen oktalan, hogy ha Csurka MIÉP-je bekerül a magyar parlamentbe, s összeáll a Fidesszel, ez késleltetheti az uniós csatlakozást, Magyarország gazdasági fejlődését, virágzását.

A MIÉP azonban 2002-ben nem jutott be az Országházba, s innentől fogva jelentéktelen politikai tényezővé vált.

Kiderült viszont, hogy Medgyessy Péter és pártja a választási kampány során elmulasztott bejelentést tenni a miniszterelnök-jelölt D 209-es (titkosszolgálati) múltjáról. Az SZDSZ itt korszakos döntés előtt állt: messze ható politikai tisztesség és rövid távú politikai, halalmi érdek között választhatott. Kis János, az SZDSZ egykori alapítója és elnöke a tisztességet választotta: Medgyessy Pétert a lemondásra, az SZDSZ-t pedig a tőle való elhatárolódásra szólította fel; mivel egyik sem teljesült, szomorúan búcsút intett pártjának. Kuncze Gábor és pártja viszont a rövid távú politikai haszonra voksolt. Azzal, hogy kiállt Medgyessy mellett, az SZDSZ megőrizhette kiváltságos szerepét: alig 5 százalékos pártként stratégiailag és anyagilag rendkívül fontos tárcák sorát irányíthatta (például a gazdaság- és az oktatás-ig, hogy csak kettőt említsek).

De e történelmi pillanatokra visszagondolva – némi buzgalommal – még mindig található elfogadható politikai érv az SZDSZ viselkedésére. „Nem D 209-es az egyetlen sötét múltú egyén a politikai palettán, ha kicsit megvakarjuk, jobb oldalon is találhatunk ilyeneket.” „Nincs teteje a múltba nézéssel foglalkozni, amikor az igazi tét az Európai Unióhoz való mielőbbi csatlakozásunk.”

Sokan nem fogják elhinni nekem, de ekkortájt Kuncze Gábor is sokat vívódott magában. Rossz szokásom, hogy ha – szent meggyőződéseim szerint – az ország polgárainak érdeke úgy kívánja, bizony megszelleztetek bizalmas információkat. Így tettem például akkor is, amikor Domszky Gábor szavaival bizonyítottam, milyen elképesztő korrupció folyik város- és országszerte. De akkor is, amikor Juhász Ferenc szavaival bizonyítottam, hogy Magyarország támogatja ugyan az USA iraki politikáját, ám még a honvédelmi miniszter sincs meggyőződve ennek helyességéről. És így teszek most is: a Keresztút című televíziós összecsapásra várakozván Kuncze Gábor – akit egy neki dedikált könyvben kedvenc pofozósákomnak neveztem – egyszer csak kijelentette: „Az a baj, hogy nem vagyok elég geci a politikához”. Való igaz, hogy – legalábbis a plenáris üléseken kívül – Kuncze bármelyik párt akármely tagjával

minden ellenségeskedés nélkül szóba tudott elegyedni; akár még Csurkával is. Az is tény, hogy ügyesen forgatja a humor fegyverét, s nem jellemzi a személyre szóló, nyers fröcsögés. Nyilvánosság mögött bármilyen témáról lehet vele értelmes, hasznos beszélgetést folytatni. Nem elvakult pártkatona, de nem is politikusnak álcázott közrabló.

Ám hogy „geci” se volna, arról ma már egyáltalán nem lehetünk meggyőződve.

Mára ugyanis eljutottunk odáig, hogy minden az, aminek látszik. Attól a pillanattól kezdve, hogy ország-világ számára nyilvánvaló vált: a választások előtt kulcsfontosságú adatokat hallgattak el a választók elől; hogy a szocialisták már nemcsak a múltat, de a jelent, sőt a jövőt is gátlástalanul hazudják, lehetetlenné téve ezzel a demokratikus rendszer rendeltetésszerű működését; hogy Magyarország miniszterelnöke gátlás nélkül lop, csal és hazudik; hogy a szocialista-szabaddemokrata kormányzás nem hogy egy fejlett, virágzó országot teremtett volna, nem hogy a jólétet hozta volna el, hanem borzalmas válságba vitte az országot – szóval aki ettől a pillanattól – az igazság pillanatától – fogva is az MSZP-t és miniszterelnökét támogatja, és a saját, bukott gazdaságpolitikáját folytatja, és a saját, bukott ideológiáját hangoztatja, az bizony legkevésbé sem az ország és állampolgárai érdekeit szolgálja. Ennélfogva még az is okkal-joggal kijelenthető, hogy aki ekképp cselekszik, az elég geci a politikához.

Különösen, ha ennek az ország rontó politikának a továbbélését a lehető legalantasabb politikai fegyver: az „antiszemita” bomba újbóli ledobásával is elősegíti. Ha még mindig nem a nyilvánvalóan, bizonyítottan ország rontó politikai ellen lép fel, s nem ennek kormányzó képviselőit és támogatóit tekinti szélsőségesnek és legfőbb veszedelemnek, hanem olyan jobboldali (nacionalista) csoportcskákat, amelyek legutóbb még a parlamenti küszöböt sem tudták átugorni. S amelyek valójában a legkevésbé sem felelősek azért, hogy Magyarország oda jutott, ahova. Sőt: amelyek a számottevő politikai tényezők közül a talán a leghangosabban figyelmeztettek annak a „nemzetellenes” politikának a veszélyeire, amelyről mára feketén-fehéren bebizonyosodott, hogy valóban a nemzet ellen való volt, s immár nyugodtan elhagyható körüle az idézőjel is.

Még akkor is helyénvaló mindezt leszögezni, ha nem hunyjuk be szemünket a jobboldal vadhajtásai előtt. De ma e vadhajtásokról – akár jobboldali antiszemitizmusról, akár nacionalizmusról, akár más jobboldali szélsőségről – beszélni nem más, mint az Igazság eltakarása. Nem más, mint alantas módon építeni emberek félelmére, jóhiszeműségére. Nem más, mint a nemzetvesztés meghosszabbítása.

Eppen ezért, tisztelt Tarlós István, csak akkor írja alá az SZDSZ által készített közleményt, ha előbb az SZDSZ elnöke is aláírja a következőt:

„Alulírott Kuncze Gábor elhatárolódom az MSZP-től, az SZDSZ-től és saját magamtól. Követelem, hogy haladéktalanul vegyék le nevemet szórólapjaikról, kiadványaikról, kormánykoalíciós megállapodásaikról, pártlistájukról. Visszautasítom, hogy a szélsőséges nemzetellenesség e pártjai hatalmi és egyéni érdekeik érvényesítésére használják fel politikai képességeimet, visszaéljenek erkölcsi hibáimmal, gyengéimmal. Felszólítom Gyurcsány Ferencet, hogy haladéktalanul mondjon le, s a mögötte állókat, hogy haladéktalanul buktassák meg, hogy ezzel vegyék elejét a biztos országpusztulásnak: annak, hogy Magyarországon a jövőben a lopás, a csalás, a hazudozás legyen a norma, az általánosan követendő politikusi és nem politikusi magatartás.”

Ha az SZDSZ és elnöke valóban az ország, a nemzet érdekeit akarja szolgálni, a feladata egyszerű: Kuncze Gábor írja alá ezt a nyilatkozatot, és ezzel rögtön tisztázza magát és pártját a nemzetellenesség, az országrontás, a hataloméhség, idegen érdekek kiszolgálásának gyanúja alól.

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=49979>)

Gyurcsány: elkúrtuk. És mi?

A balatonőszödi kormányüdülőben – a Magyar Rádióból származó s a Hír Tv-n lejátszott hangfelvétel szerint – Gyurcsány Ferenc miniszterelnök azt mondta volt hallgatóságának – még májusban, az MSZP országgyűlési képviselőinek -, hogy „elkúrtuk”, „nem is kicsit, nagyon”. Meg: „Nyilvánvalóan végig hazudtuk az utolsó másfél, két évet. Teljesen világos volt, hogy amit mondunk, az nem igaz.” Meg: „...azt nem tudtuk korábban elképzelni, hogy azt a Magyar Szocialista Párt és a liberálisok kormányzása azt valaha is megteszi” . És: „...nem csináltunk semmit négy évig. Semmit.”

Nos, kedves magyar honfitársaim!

Ha holnap lemond a Gyurcsány-kormány, akkor még van rá halvány remény, hogy a magyar demokrácia rendezi sorait.

Ha Gyurcsány Ferenc – legalábbis jó időre – eltűnik a magyar közéletből, halványan ugyancsak reménykedhetünk.

Ha viszont az elkövetkező hetekben bár a szocialista párt megrendül, néhány neves politikusuk távozik, Gyurcsány Ferenc azonban átveszi a párt vezetését, a kormány – némi változásokkal – a helyén marad; s Gyurcsány Ferenc úgy fog feltűnni a magyar nyilvánosságban, mint a sok tehetetlen hazug között az egyetlen tökös, szókimondó gyerek – aki ugyan hajlandó volt idomulni a legnagyobb párthoz, de valójában, az ország érdekében minden bátor ütközésre, minden szóbeli, hangzatos felelősségvállalásra képes és hajlandó -, s eme új személyiségvonásokkal felvértezve mégiscsak végre tudja hajtani – a pénzvilágnak tetszően – országrontó programját (a Gyurcsány-csomagot); nos, akkor, kedves magyar honfitársaim, jó, ha tudjátok, mindennek vége.

Mert akkor egy új típusú diktátor uralma alá került az ország, egy olyan politikus kezébe, aki adottságai folytán bármikor visszájára tudja fordítja a demokráciát. Zseniálisan játszik – egyebek mellett – a titkosszolgálati eszközökkel. Szépen megeteti most az egész országot – vagy majdnem az

egészet – egy olyan felvétellel, amely látszólag a lehető legsúlyosabb rá nézve; s csak lassan derül ki – ha egyáltalán kiderül – a jónép számára, hogy hiszen ez volt neki az egyetlen lehetősége, hogy csak azért is végigvigye, amibe belevágott.

Amivel megbízták.

(http://www.gondola.hu/lovesvaltas.php?lv_id=253)

Demokráciában a Gyurcsány-félék a politika vandáljai

Na, ez eszkalálódott!

2006. szeptember 19.

Amit tehát ma az utca művel – az új pesti srácok -, az most egy ígéretes kísérlet, hogy Magyarországot letérítsék (letérítsük) a gátlástalan hazudozás és lopás pályájáról. Éppenséggel lehet a TV székházba betörőket vandáloknak nevezni, de kéretik előtte felfogni, megérteni, hogy demokráciában a Gyurcsány-félék a politika vandáljai. Akik mindent tönkretesznek, darabjaira törnek, ami a demokráciának egyáltalán értelmet ad.

Nagy tévedés azt hinni, hogy valamiféle melldöngető magyarságot zavarná: tegnap este óta Szili Katalintól Juhász Ferencig, Bánó Andrásig mindenki eszkalációról beszél. Eszkalálódott a tüntetés. Eszkalálódtak az események. Eszkalálódott a Fidesz utcai politizálása.

Nem, nem a lelkemet zavarja, hanem az eszemet. Az beszél eszkalálódásról, akinek az utcai tüntetés a lehető legszörnyűségesebb, legelvetemültebb dolog. Olyan valami, amire még szép magyar szó se létezne, csak efféle szörnyűségei idegen.

Az beszél így, aki semmit nem fog fel a mai magyar valóságból, a magyar demokrácia borzalmas torzulásairól. Aki nem érti meg, hogy itt arról beszélni, hogy a parlamenti pártoknak kellene a parlamentben megoldani a válságos helyzetet, a mai magyar valóság ismeretének teljes hiányára utal. Hiszen a válságot éppen az okozta, hogy a mostani politikai elit – mindenekelőtt a kormánykoalíció pártjai, politikusai – képtelen volt (képtelenek voltak) az Országházban kezelni az ország betegségeit.

Lett volna még erre egy utolsó esély, ha a válság egyik fő okát, a „demokratikus” hazugsággyártást egy huszárvágással megszüntetik – azaz, ha Gyurcsány Ferencet menesztik. Ehelyett azonban teljes mellszélességgel kiálltak Gyurcsány mellett, szinte egy emberként odaálltak a botrányosan hazudós miniszterelnök mögé.

Nem érv az, hogy ezúttal „őszinte” volt. Mert ennek az „őszinteségi rohamnak” tökéletesen ugyanaz volt a célja, mint a hazugságainak: keresztülvinni akaratát; egy olyan terv megvalósítását, amelyhez sem a választóktól,

sem párttársaitól nem volt felhatalmazása, annál inkább szolgálja a pénzügyi körök érdekeit.

És a saját őrült hatalmi és egyéb ambícióit.

Mert ne felejtjük: az éjjel-nappal folytatott hazugságok nemcsak arra szolgáltak, hogy elfedjék aényt: a szocialisták és a liberálisok semmi érdemit nem csináltak négy éven át, hanem a hazugságokkal fedezték a saját maguk gyarapodását, mondjuk ki: a szemérmetlen lopást.

Amit tehát ma az utca művel – az új pesti srácok –, az most egy ígéretes kísérlet, hogy Magyarországot letérítsék (letérítsük) a gátlástalan hazudozás és lopás pályájáról. Éppenséggel lehet a TV székházba betörőket vandáloknak nevezni, de kéretik előtte felfogni, megérteni, hogy demokráciában a Gyurcsány-félék a politika vandáljai. Akik mindent tönkretesznek, darabjaira törnek, ami a demokráciának egyáltalán értelmet ad.

(<http://www.gondola.hu/cikkek/50245>)

„Akkor biztos, hogy semmi nem lett volna!” – interjú Toroczkai Lászlóval

Beszélgetés a budapesti tüntetés egyik vezetőjével

2006. szeptember 21.

– A Magyar Televízió elleni ostromnál ön főszerepet játszott: Takács Andrással, a Kossuth téri tüntetés egyik irányítójával együtt ön vitte a Szabadság térre a követeléseket tartalmazó petíciót, mondhatni, önt követte a tömeg. Hogyan jutott ehhez a szerephez?

– Magánemberként én is megjelentem az Országház előtt, hogy tüntessek Gyurcsány Ferenc ellen, s lemondását követeljem. Nagyon sokan felismertek és azt kérték, hogy én is szólaljak fel. Elmondtam, amit fontosnak gondoltam, s miután lejöttem a színpadról, valaki odajött hozzám a tömegből, odaadta a szóban forgó petíciót, s kérte, hogy a Magyar Televízióban olvassassuk fel, illetve kérjük meg a televízió illetékeseit, hogy az MTV ne hazudozzon, ne mondja azt, hogy pár százan vagyunk a téren, amikor már sok ezren voltunk. Azt feleltem, hogy én erre csak akkor vállalkozom, ha felhatalmazást kapok rá a tömegtől. De már akkor többen felvetették, hogy ne csak néhányan vigyük át, hanem menjen át az egész tömeg. Én e helyett azt javasoltam, hogy előbb próbáljuk meg a petíciót felolvastatni, hátha sikerrel járunk, s akkor nem kell a tüntetést oda áthelyezni a Kossuth térről. Nos, ezután a szónok felhatalmazást kért a tömegtől, hogy a követeléseinket Takács András és jómagam vihessük át. Megkaptuk a felhatalmazást, s mi Takács Andrással akkor átballagtunk.

– *De hogy lett ebből összecsapás tüntetők és rendőrök között? Mire a hír TV átjutott oda az Országház elöl, addigra már dúlt a háború. A kemény mag rögtön nekiesett a rendőröknek, vagy fordítva?*

– Szó sincs erről! Az MTV székházában szépen megkértük a biztonsági embereket, hogy a tévé vezetője vagy egy őt helyettesítő személy jöjjön le hozzánk és tárgyaljon velünk a petícióról. Telefonálgattak egy darabig, azt mondták, lejön valaki, de aztán mégsem jött le senki. Jó, mondtuk, adunk még egy negyed órát. Megtelefonálták, de utána se jött le senkit.

– *Ha ott szóba álltak volna önökkel, bekövetkezett volna, ami?*

– Akkor biztos, hogy semmi nem lett volna! Óriási hibának tartom, hogy egy közszolgálati televízió megengedte magának, hogy több, mint tízezer tüntető követelését semmibe vegye. Baló György éppen ott ment el. Odakiáltottam

neki, hogy Baló úr, legyen szíves, álljon velünk szóba! Ő ránk se hederített, az operatőr pedig, aki vette ott az eseményeket, kiszólt a kamera mögül, hogyan képzeljük, hogy Baló úr szóba áll velünk, amikor neki most kezdődik a műsora. Én meg erre azt feleltem, hogy majd szóba áll velünk, ha itt lesz a tüntető tömeg!

– *Őnök a petícióban egyebek között Gyurcsány Ferenc leváltását és elszámoltatását követelik. Demokrácia van, megválasztották, törvényes miniszterelnök, nemde?*

– Hazugsággal nyerni egy választást épp olyan csalás, mint magát a választást meghamisítani. Semmi különbséget nem látok.

– *Azonban már a köztársasági elnök is többet beszél az erőszakos tüntetésekről, mint Gyurcsány felelősségéről. Nem lehet, hogy most az a kisebb veszedelem, ha a miniszterelnök a helyén marad, mintsem erőszakkal megpróbálni lemondadni?*

– Nem szeretném kommentálni a köztársasági elnök megnyilatkozásait, ám abban biztos vagyok, az erőszakos tüntetéseknak nagyon könnyen elejét lehetne venni: le kell mondania Gyurcsány Ferencnek. Még csak nem is kellene más pártból miniszterelnököt választani, ha megint szocialista lesz, akkor is már lenyugodnak a kedélyek.

– *Említette, hogy magánemberként keveredett a tüntetők közé, nem mint a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom vezetője. Tehát a magánembertől kérdezem: ön szerint mi a helyes tüntetési stratégia? Tartani a radikális irányt, vagy csendesen tüntetgetni, amíg – ahogy Gyurcsány Ferenc fogalmazott – meg nem unják, s haza nem térnek?*

– Nyilván lehet felelősöket kreálni a hétfői tüntetés, illetve ostrom résztvevőiből. Én azonban továbbra is azt mondom, hogy a kialakult helyzetnek Gyurcsány Ferenc az egyszemélyi felelőse. S ezzel csak újra olajat öntött a tűzre, hogy ezt a cinikus megjegyzést tette. Az emberek ettől vadultak meg igazán. Akik ott ostromoltak, akiket most randalírozó huligánnak és köztörvényes bűnözőknek mondanak, azok nem a rombolás örömeért romboltak. Hanem mert meg akarták mutatni, hogy egyáltalán nem olyanok, mint amilyenek Gyurcsány Ferenc szeretné látni és láttatni őket.

– *Amikor kijöttél az MTV székházából, s később megjelentek a tüntetők, akkor éppen ez dolgozott bennük? A sértett düh?*

– Ez nem akkor dolgozott bennük, hanem már jóval előtte. Ha nem a tévét támadták volna meg, akkor a parlamentet. S akkor még nagyobb baj lehetett volna, mert itt eleinte még többen voltak. És lehetett érezni, hogy pattanásig feszültek az indulatok. Amikor én ideértem, azok, akik később megostromolták a televízió épületét, itt már rángatták a rácsokat.

– *Akkor viszont az is lehet, hogy őket már a petíció beolvasása se csillapította volna le.*

- Dehogynem! Éppen egy ilyesféle gesztusra vártak! Hogy hallathassák ők is a hangjukat! S az a tény, hogy a kutya se törődött velük, ez mindenképpen szította a hangulatot.

- Önt hogyan kezeli a rendőrség: mint aki szította, vagy inkább csillapította a hangulatot?

- Nem tudom. Napok óta nem megyek haza, az utcán vagyok. Különböző hírek kaptak szárnyra: többeket bevittek, s állítólag engem is kerestek. A családom viszont ezt nem erősítette meg. Ha kerestek is, remélem, tanúnak. Azt tudom, hogy Takács Andrást már bevitték és kihallgatták... Egyébként amikor a sikertelen próbálkozás után kijöttünk a tévé székházából, feldobtunk egy pénzérmet, hogy eldöntsük, melyikünk jelentse be a Kossuth téren a tüntetőknek, hogyan jártunk. Rám esett a „választás”, s én mondtam el, hogy mi történt, s hogy menjünk akkor az MTV elé tüntetni. Egész odáig még mindig békés volt a tömeg. Csakhogy mire odaértünk, már lehúzott rácsok fogadtak minket, s ez biztos, hogy felpaprikázta a tömeget. De még akkor is lett volna esély arra, mivel a tömeg elején haladtam, hogy kiszóljanak a kapun, Torockai úr jöjjön be. Valószínűnek tartom, hogy még akkor is meg tudtam volna nyugtatni a tömeget. Mindenesetre tény, hogy később én mentem oda a helyszínt biztosító rendőrök parancsnokához - ő is meg volt sebesülve, vérzett a feje -, hogy nézze, uram, egyetlen egy lehetőséget látok arra, hogy a kedélyek lecsillapodjanak: ha ön mint parancsnok szimbolikusan bevonul velem, s valakinek át tudjuk adni a petíciót. Jó-jó, rendben van, mondta. Csak kérjem meg a tüntetőket, hogy vonuljanak a kordon mögé, és békésen demonstráljanak. Akkor már a tévét elfoglalták és megszállták a tüntetők, a rendőrök pedig sokkos állapotban voltak. Én megpróbáltam a tüntetőkkel megértetni, hogy menjenek vissza, de a hangzavarban semmit nem hallottak. Akkor a parancsnok kérésére odaálltak egy rendőrautóval, én pedig annak a hangosbeszélőjén, egy rendőr mellett ülve, elmondtam a tömegnek, hogy át fogják venni a petíciót, nyugodjanak meg.

- Abból a helyzetből, amelyben éppen Ön volt, lehetett-e valamit észlelni, érzékelni annak a felvetésnek az igazságtartalmából, hogy a televíziót védő rendőröket magukra hagyták, legyen csak egy olyasféle balhé, mint 1956-ban a Köztársaság téren volt, s akkor a megriadt jónép mégis inkább a hatalmon lévőkre szavaz? Még egy velejéig hazug miniszterelnök is jobb, mint ha vér folyik...

- Azt tudom csak megerősíteni, hogy a rendőrök sokkos állapotban voltak a félelemtől, rettegéstől. Ült az egyik rendőr a lépcsőn és zokogott. És a parancsnok is, aki nemcsak a fején, de - ahogy mondta - a lábán is megsérült, ő is iszonyatosan meg volt rémülve. Azt, hogy e mögött mi minden volt, azt nem tudhatom, de Gyurcsány Ferenc jellemének ismeretében azt nagyon is el

tudom képzelni, hogy valóban ő szivárogtatta ki az ominózus felvételt. Milyen jól el lehetett vele terelni a figyelmet például a megszorító intézkedésekről! S amin teljesen meg vagyok döbbenve: egyre többször hallom az utcán, hogy Gyurcsány – végre egy őszinte politikus! S eszükbe sem jut, hogy szó sincs itt semmiféle őszinteségről, hiszen nem állt ki az ország, a nép elé, hogy hazudtam nektek, hanem csak azoknak mondta, akik vele hazudtak.

– *Horn Gyula azt mondta, nem érti, mi baja van a tüntetőknek, amikor ez a nép olyan sokat kapott a szocialista – szabad demokrata kormánytól.*

– 1956-os szerepe miatt Horn Gyula számomra egy erkölcsi hullá, abszolút nem érdekel, mit mond.

– Jó, akkor a köztársasági elnököt idézem. Ő szerinte a rongáló, garázdaságot elkövető tüntetők köztörvényes bűnözők, s kikérte magának, hogy a televíziós székházban történeteket bárki is 1956-hoz hasonlítsa. Vagyis az akkori pesti srácok forradalmárok, a mostaniak vandálok. Ha azt tekintjük, hogy akkor diktatúra volt, ma meg demokrácia, logikus különbségtétel, nem?

– Nem egészen. Hiszen az akkori rendszert is demokráciának, népi demokráciának nevezte az akkori hatalom. És az a hatalom is ugyanazt mondta akkor, mint amit most a mostani: köztörvényes bűnözők támadták meg a demokráciát. Ilyen köztörvényes bűnöző volt például Wittner Mária...

– *Aki ma a Fidesz országgyűlési képviselője... Adódik egyébként rögtön a kérdés: ha a most körvonalazódó szocialista-liberális forgatókönyv fog érvényesülni, magyarán hazugsággal választást nyerni normális dolognak számít, becsapni, csalni normális dolognak számít, ám ezen semmiféle békés eszközzel változtatni nem lehet, radikálissal meg nem szabad, mivel ez ugyebár köztörvényes bűn lenne; szóval ilyen helyzetben ön mit remél a tüntetések folytatásától? El lehet-e kerülni, hogy hamarosan ne Gyurcsány Ferenc legyen a legnagyobb magyar forradalmár, s Wittner Mária pedig megint egy alávaló ellenforradalmár?*

– Nem hiszem, hogy úgy kellene radikálisnak lennünk, hogy bárkinek vagy bárminek nekimegyünk. Nagyon szép példa van előttünk: amikor Ukrajnában megdöntötték a posztkommunista kormányt, az ellenzéki erők azal tudtak nyerni, hogy hetekig nem mozdultak a parlament előtti térről. Az emberek ételt, italt hordtak nekik, s ők kitartottak. Én ezt a modellt tudom támogatni. Tehát folytatódjanak a demonstrációk, békésen, de kitartóan. S amíg nem érünk el eredményt, az országban mindenütt ilyen demonstrációk legyenek. Tegnap, amikor jöttek hozzám fiatalok, hogy menjünk megostromolni az MSZP székházát, mondtam nekik, hogy ez egyáltalán nem jó ötlet.

– *Mert hogy ez a mostani kormánypártok malmára hajtaná a vizet?*

– Egyrészt. Másrészt pedig – s ezt eddig is hangoztattam –, hogy nekünk egyáltalán nem a Magyar Köztársaság rendőrei az ellenségeink, és

megmondom őszintén, ugyanúgy nem volt jó a rengeteg sérült rendőrt látnom, mint a rengeteg sérült tüntetőt látnom. Tehát nem gondolom, hogy nekünk az ártatlan rendőrök az ellenségeink, hanem nekünk Gyurcsány Ferenc és kormánya, és szűkebb köre a célpontunk.

– *A legújabb hírek szerint a regnáló hatalom arra készül, hogy csak olyan tüntetést lehessen tartani, amilyen neki tetszik; a többről majd mindig előre megmondja, hogy nem tudná garantálni az erőszakmentességet, ezért nem engedélyezi. Ilyen helyzetben mire lehetne menni a demonstrációkkal?*

– Mindenkinék tudomásul kell venni: a Magyar Televíziónak, ennek a jelképnek az elfoglalása egy olyan esemény volt, amely mindenképp beírja magát a történelembe. Hiszen ilyen dolog 1956 óta nem volt. Ha mostantól minden békésen folyik tovább, amit én nagyon remélek, ennek az egyetlen eseménynek az árnya vagy fénye – ki honnan nézi – már mindenképp rávetül az eseményekre. Emlékeztet például arra, hogy más országokban ennek az egytizede után lemond a miniszterelnök és vele a kormánya, ezzel szemben nálunk tíz körömmel kapaszkodik a bársonyszékébe. Gyurcsányék ugyanis rettegnek egy új választás gondolatától, mert nagyon jól tudják, hogy akik eddig rájuk szavaztak, most nagyon sokan közülük nem fognak rájuk szavazni, mert becsapták őket. De a Magyar Televízió munkatársai sem fognak tudni már ugyanúgy beszélni, ugyanúgy hazudni, manipulálni, mint az ostrom előtt. Az egyik boltban, ahol a tévéműsort nézték, éppen elkaptam, amint Baló György beszélt Gyurcsány Ferencel. Hát nagyon kemény és nagyon határozott volt vele szemben, olyan, amilyen korábban csak Orbán Viktorral.

– *Talán csak mert személyesen is nagyon érintette. Vagy más tévéknél is érzékeli a változást?*

– Kétségtelen, hogy amikor megláttam, hogyan tálalja másnap az RTL Klub híradója az eseményt, arra gondoltam, hogy legközelebb az RTL székházát kell megostromolni a tüntetőknek, hogy ott se torzítsanak már ekkorákat. Félelmetes, hogy mennyire manipuláltak! A Magyar Televízió is, és az RTL is rendszeresen csak a csata végét mutatta, amikor olyan emberek voltak bent a tévé épületében, akikkel én nem tudok közösséget vállalni. Például mert a büfét fosztogatták. Szóval egyetlen egy képet nem mutattak abból, mi vezetett el az egészhez, csak azt, mi volt erőszakos vagy mi volt felháborító benne.

– *Nekem is feltűnt, hogy bár az MTV belülről megörökítette a történéseket, egyetlen képet sem mutattak arról, hogy önök először csak páran, s egy szál papírral érkeztek.*

– Rengeteg fotós és több kamera is megörökítette, amint a rendőrpáncsnokkal kart karba öltve megyünk be a televízióba, s ott átadom neki a petíciót, kezét fogunk, én aztán nyugtatgatom az embereket – nos, ezeket a felvételeket senki nem mutatta. Mint ahogy nagyon sok televízió csinált velem interjút, de

aztán nem adták le. Meggyőződése, hogy azért nem, mert nem azt mondtam, mint amit vártak. Hogy újabb ostromokra és fosztogatásokra szólítok fel. Ehelyett azonban azt hangoztattam, hogy Gyurcsány Ferenc a felelős mindazért, ami történt, s békés demonstrációra buzdítom az embereket.

– *Őn a tüntetők által alakított Nemzeti Kerekasztal egyik tagja. Mit terveznek?*

– Itt is voltaképp csak sodortak magukkal az események, hiszen a sajtóból tudtam meg, hogy beválasztottak a bizottságba. Természetesen megtisztelő dolog és nem is utasítottam vissza. Kedd este a Kossuth téren megkérdeztem, hogy ha engem elvinnének, ki állna a helyembe? Tizenöt-, húszezer ember egyöntetűen emelte magasba a kezét. Vagyis megbíztak bennem és megválasztottak, a megbeszélésen azonban nem voltam ott. Takács Andrásról annyit tudtam meg, hogy a bizottság elsődleges feladata, hogy törvényes és békés keretek közé fogja össze ezt a forradalmi helyzetet.

– *Ha tényleg elvinnének, kire számíthatasz?*

– Mindenekelőtt a nyilvánosságra, hogy elmondhassam és mások meghallhassák az igazságot. De hívott már engem Eva Maria Barki, Bécsben élő, nemzetköz jogász asszony, hogy vállalja a védelmemet, akár a szlovákiai, akár egy itteni meghurcolásom esetén. És apám is ügyvéd: ő lesz az első, aki lépne szükség esetén.

– *S a többi letartóztatott sorsa?*

– Az lenne a legjobb, ha Gyurcsány Ferenc, mielőtt lemondana, amnesztiát kezdeményezne. De ha nem ő, akkor más. Volt már ilyenre példa a rendszerváltozás óta: ha Antall József miniszterelnöksége idején meg lehetett tenni, miért ne lehetne most is megtenni, a szocialisták és a szabad demokraták kormányzása idején?

(<http://www.gondola.hu/cikkek/50294>)

Ha másképp nem megy, jöjjön a forradalom

Varga Domokos György felszólalása a Kossuth téri tüntetésen

2006. szeptember 25.

Azt hittük, a rendszer csinálja a gonoszt.

Mert van ebben igazság.

Mert akadnak ugyan korok, amikor az ember úgy elaljasul – de ezek különlegesen gonosz idők. Világháborúk, effélék.

És valóban vannak rendszerek – rezsimek –, amikor az ember szintén úgy elaljasul. De ezek igazán gonosz rendszerek. Az elnyomás, a hazugság, a félelem, a hallgatás, a szolgaság rendszerei.

Ám mi nem efféle gonosz rendszer építésének fogtunk neki, hanem a demokráciának. Nagyon sokan nagyon szívesen gondoltunk arra, hogy a békés átmenet fejében most mindenki kap egy lehetőséget a megjavulásra. Nagyon sokan nagyon szívesen gondoltunk arra, hogy a volt pártállami ilyen-olyan hatalmasságok biztosan kapva kapnak az alkalmon, hogy életük hátra lévő részét tisztességben tölthessék el: tisztességes versenyben, tiszta lélekkel, tiszta kézzel.

Ehelyett?

Lopnak?

Csalnak?

Hazudnak?

A szocialista nomenklatura bűnszövetkezetbe tömörült: egy emberként zárt össze egy notórius közpénzlenyúló és multinacionalista hazugsággyáros mögött. A köztörvényes bűn nekik kisebb bűn, mint a másik törzshöz – a nemzeti oldalhoz – való tartozás.

A szabad demokraták azonnal csatlakoztak a bűnszövetkezethez. A köztörvényes bűn nekik is kisebb bűn, mint a másik törzshöz – a nemzeti oldalhoz – való tartozás.

Közös titkosszolgálati szövedék segíti ezt a összetartást.

Meg rohamrendőrök.

Meg feljelentők.

Ma égen-földön keresik az utcán randalírozókat. A kutya nem keresi a politikában randalírozókat. A médiában randalírozókat. A rend nevében randalírozókat.

Demokráciában a Gyurcsány-félék a politika vandáljai. Az általuk mozgott sajtómunkatársak a média vandáljai. Az általuk mozgott rendfenntartók és igazságszolgáltatók az igazságszolgáltatás vandáljai.

Ők azok, akik mindent tönkretesznek, mindent-mindent darabjaira törnek, ami a demokráciának egyáltalán értelmet ad.

Az ő megállítása, megfékezése ezért mindennél fontosabb.

Ha ők nem lesznek, nem lesz utcai zavargás sem.

Ha ők maradnak, utolsó – hangsúlyozom: utolsó – esélyként utcai zavargások is lesznek. Ha ez kell, majd tetszik nekünk forradalmat csinálni. Igazi rendszerváltozást.

Igazi demokráciát.

Esküszöm.

Esküszöl?

No, álljunk meg gyorsan egy szóra!

Nemrég megtisztelte lakomat egy civil baloldali mozgalom vezetője. Kölcsönös megbecsüléssel, tisztelettel váltunk el egymástól.

Nem olyan rég levelet váltottunk az egyik balliberális internetes újság főszerkesztőjével. Én szókimondó jegyzetért gratuláltam neki: az összes eddigi kormány közül messze a Gyurcsány-kormány nyújtotta a legrosszabb teljesítményt – állapította meg. Az országos választások második fordulója előtt. „Most is fontos, de miért nem előbb?” – kérdeztem tőle. Tisztességesen válaszolt.

A minap a Bálint Zsidó Művelődési Házban jártam. Két fiatal lánnyal beszélgettem. Kedvesek, értelmesek, őszinték voltak. Egyetlen hazug szó sem hagyta el ajkukat. Készen állnak arra, hogy csináljunk egy közös, klassz országot, amelyben mindenki megtalálhatja a maga helyét, ám senki nem a másik kárára.

Legyen világos: ha másképp nem megy, jöjjön a forradalom. De csak azokat vigye, sodorja el magával, akik tetten érhetően a Gyurcsány-féle bűnszövetkezetbe tömörültek.

Tűnjön el tehát mindenki, akit csodálattal tölt el, hogy másfél évig milyen zseniálisan hazudtak.

Tűnjön el tehát mindenki, aki négy évig nem csinált semmit, ám mégsem volt rest féktelen hazudozással, száz trükkel újra magához csalni a hatalmat.

Tűnjön el mindenki – minden elkövető és minden tettetárs –, aki előbb össze-vissza szurkálta áldozatát, aztán most foggal-körömmel, médiával-rohamrendőrrel ragaszkodik ahhoz, hogy ő kezelhesse, ő ápolhassa a halálra sebzett, halálra rémült beteget. Szegény országunkat. Szegény nemzetünket.

<http://www.gondola.hu/cikkek/50364>

A szellem kiszabadult a palackból

Interjú Pokorni Zoltánnal a Gyurcsány-válságról

2006. szeptember 28.

– Bűn-e hazugsággal, adatok elhallgatásával, trükközéssel választást nyerni?

Amit Gyurcsány Ferenc és a socialisták csináltak és csinálnak számomra minden szempontból elfogadhatatlan. A politikában vannak íratlan játékszabályok, melyeket a miniszterelnök felrúgott. Szándékosan becsapta az embereket és ez megbocsájthatatlan bűn egy demokratikus országban.

– Kimeríti-e a csalás fogalmát?

– Az ember józan igazságérzete szerint igen.

– És jogilag nem? Szándékos becsapással jutni többlet szavazathoz lényegében ugyanaz, mint a szavazatszámhláláskor csalni. Nem?

– Jogilag valószínűleg jelentős különbség van a kettő között, s ezt a jogászok minden bizonnyal ki is tudják mutatni. A legtöbb ember számára viszont, aki becsületesen, az eleven igazságérzet szerint próbálja élni az életét, nincs sok különbség, ezért is vannak most nagyon sokan, érthetően felháborodva.

– Habár a köztársasági elnöknek mindenképp a jog, az alkotmány figyelembevételével kell eljárnia, mégis úgy tűnik, mintha megnyilvánulásaival inkább Gyurcsány Ferencet segített volna a Fidesz ellenében...

– Sólyom elnök úr erre a példátlan helyzetre példás gyorsasággal és keménységgel válaszolt. Ismertette a jogi helyzetet, de nem állt meg itt, hanem hozzá tette, hogy kiüresedik a demokrácia, kiüresednek az alkotmányos jogok, ha az embereket megtevesztik és megtevesztéssel kerül valaki hatalomra. Tehát nem jogi, hanem a demokrácia mindennapjait veszélyeztető morális probléma áll előttünk. Ez nem a kisebb probléma, hanem a nagyobb. A köztársasági elnök úr szavaiból ez világosan kiderül, hiszen a köztársaság működésének elemi feltétele, hogy az alapvető morális szabályokat betartsuk. Sőt, még ennél is tovább ment, mert nagyon pontos szavakkal kifejezte, hogy ez a magatartás elfogadhatatlan, és ugyanígy elfogadhatatlan a miniszterelnök úrnak az a kísérlete, hogy a személyes politikai felelősségét igyekezett összemosni az elmúlt 16 év politikai felelősségével. Ennek az elismerésére szólította fel Sólyom László Gyurcsány Ferencet. Úgy gondolom, minden normális országban megértenék az elnök úr szavait: ennek az embernek le kell mondani.

– Csakhogy egy nem normális országban erre lehet azt mondani, hogy bár elismerem, hogy hazudtam, ám az ország érdeke azt kívánja, hogy maradjak. Nem szólva arról, hogy egy jogi válasz egyértelmű helyzetet teremthetne, az erkölcsi felhívásra viszont minden további nélkül lehet az a válasz, hogy akkor se mondok le, ha az önkormányzati választásokon vereséget szenvednének a koalíciós pártok.

– Jogi értelemben Gyurcsány Ferenc lehet ennek az országnak a miniszterelnöke, erkölcsi alapon azonban már nem. Nem szabad elfelednünk, hogy gazdaságilag, költségvetési szempontból rendkívüli helyzetben vagyunk: gyakorlatilag államháztartási szükségállapot van. Nem beszélve arról, hogy pár hónap, és itt van 2007. január 1., az Európai Unió hétéves költségvetésének kezdete. Erről a szocialisták úgy beszélnek, hogy jön a 8 ezermilliárd, mintha a Mikulás jönne megmenteni minket a szorult helyzetünkből, de realisabb, ha úgy tekintjük, hogy az utolsó kézzel fogható esély, hogy kimásszunk abból a szakadékból, amelybe az elmúlt négy évben kerültünk. Ebben a helyzetben azt, hogy egy béna kacsa állapotban lévő politikus irányítsa az országot, tehát olyasvalaki, aki minden erkölcsi alapot nélkülöz, aki híján van minden bizalomnak, nem engedheti meg magának Magyarország. Ezt kell felismerniük a szocialistáknak is, ám látom, hogy az október 1-i választások előtt ezt elvárni tőlük, naivitás lenne. De talán akkor, amikor már nem az lesz a legfontosabb, hogy minél több polgármesteri széket szerezzenek, már nem azt fogják vallani, mint Gyurcsány Ferenc, hogy ő az egyetlen, aki a kilábalás programját végig tudja csinálni. Ironikus, de a valóság ennek pont az ellenkezője: jószerivel ő az egyetlen, akitől az emberek többsége már nem hajlandó elfogadni ezeket a nadrágszínhúzó intézkedéseket, és reformnak keresztelt keserű pirulákat.

– Akárhogy nézem, mégiscsak kiáltó különbség van aközött, hogy a most hatalmon lévők kezén milliárdok tűntek el, csaltak és hazudtak, a rendőreik nemcsak randalírozókat, de bámészkodókat is brutálisan agyba-főbe vertek – itt van a kezemben több dokumentum, ami bizonyítja, hogy fiatal lányoknak verték szét a fejét, egyetemistának rúgták ki a fogát, újságíróról szaggatták le a kabátját, s mikor felháborodott, azt felelték, örüljön neki, hogy nem verik szét a pocáját... Szóval kiáltó ellentét van aközött, hogy odafent erkölcsi elvárásról beszélünk, odalent meg gyorsított, helyenként brutális eljárással teszik hűvösre a joggal elégedetlenkedőket. Nem kellene a Fidesznek más szintre helyezni a helyzet kezelését?

– Egyfelől van egy olyan jogos elvárás, hogy sokkal egyértelműbbnek, sokkal határozottabbnak kellene lennie a Fidesznek. De azt is látom, hogy van egy határ, amelyet – rendőri túlkapás ide, titkosszolgálati gonoszság oda, provokatív szándékok és vérforraló pimaszság ellenére sem szabad átlépni. Nehéz pillanatok előtt állunk most is, de szerintem majd október 1-jét

követően is. Nemcsak a Fidesz mint szervezet, de a vezetői is, személyesen. Ellent tudunk-e állni a kísértésnek. Az erőszak kísértésének.

– Merthogy a jónép békességre vágyik és a választáson büntetné a radikálisnak mutatkozót?

– Nem ettől tartok. Az október 1-i választás eredményét ez most már nem nagyon befolyásolhatja. Amit én most talán hangosan gondolkodva próbáltam megfogalmazni az, hogy mit tegyünk elsejét követően. És úgy érzem lesznek olyan pillanataink, amikor nagyon határozott különbséget kell tennünk az erő mutatása (demonstrálása?) és az erőszak között. És el kell vetnünk azt a lehetőséget, hogy a másik oldal sportszerűtlenségei, aljasságai miatt elkeseredett, kilátástalanságot és méltánytalanságot érző emberek felhívásainak vagy akár követeléseinek eleget tegyünk. És azt kell mondanunk, hogy nem, mert nem tehetjük ezt meg. Mert akkor elveszítjük azt, a legfontosabb értékünket – hogy demokraták vagyunk.

– De hiszen itt már nincs igazi demokrácia!

– Demokrácia akkor nincs, ha az emberek már nem hisznek benne.

– Szerintem meg akkor nincs, ha a miniszterelnök és a mögötte álló hatalom nyugodtan megengedheti magának, hogy ne viselkedjen demokrata módra.

– Nekünk akkor is demokrata módra kell viselkednünk.

– Csakhogy akkor mindazok, akik keményen fellépnek a demokrácia érvényesítéséért, úgy fogják érezni, hogy önök cserbenhagyták őket. Nem?

– Pontosan emiatt nagyon nehéz ez a helyzet. Miután, én 1988-ban, 89-ben még nem voltam a Fidesz tagja, talán elfogulatlanul dicsérhetem az akkori szervezetet és alapítóit. Messziről néztem – miközben mi éppen egy anti-kommunista tanárszervezetet alakítottunk –, hogy néhány fiatalember úgy viselkedik, mintha demokráciában élne. Tudták, hogy Kádár Magyarországa nem az, de akkor is, ők úgy cselekedtek, úgy éltek, mintha normális ország lenne, vagyis demokrácia. Persze, gyakran hatósági figyelmeztetés, beidézés, atrocitás lett belőle. De csak úgy születik demokrácia, ha én magam is hiszek benne és ennek megfelelően kezdek el viselkedni. Csak így születhetett meg a demokrácia intézményrendszere. Ha erről a sarokkőről a Fidesz most lelép, akkor saját magát tagadja meg. A lényegét. Tehát nem lehet puccsot csinálni. És nem lehet demokratikus szabályokat átlépve, erőszakkal élni. Lehet erő mutatni. Ha a téren összegyűlik félmillió ember, az erő. Ha az ország hatvan városában összegyűlnek a polgári oldal hívei, az erő. Ezt lehet. És tudom, hogy mindenki úgy szeretné érezni, hogy őt felmentheti a másik oldal aljassága. És persze: a jó cél érdekében le lehet térni a helyes útról, de nem úgy hogy feladjuk az elveinket, vagy akár eladjuk a lelkünket.

– A lelkünk eladásáról azért talán nincs szó.

-De arról mindenképpen, hogy feladjuk e az elveinket a jó cél érdekében. Mert a cél szentesíti az eszközt. Mert le lehet őket győzni. Kisebbségbe lehet szorítani őket. De saját magunkat, tartásunkat, elveinket csak mi adhatjuk fel. Most egy ilyen kísértésnek leszünk kitéve. Orbán Vikornak és valamennyiünknek nagyon nehéz napjai lesznek. Úgy vélem, győzni fogunk az önkormányzati választáson. Gyurcsány Ferenc erre meg fogja vonni a vállát, és azt fogja mondani, amit a nagy elődje, hogy „na és?”. Ez az egyik véglet. A másik véglet pedig Csurka István, rézfejú fokosával, székelői önvédelmi fegyverével. A baj az, hogy túl jó a fantáziám, és én nemcsak a fokost látom, szépen kisuvickolva, de azt is, ahogy roppan a koponyacsont, és elszabadul az erőszak.

-*Honnan van ilyen személyes emléke?*

-Szerencsére nincs ilyen emlékem, de elég csak belepillantani a történelemkönyvekbe. És ez sem járható út, ahogy a Gyurcsány-féle sem. A kettő között kell megtalálnunk az egyensúlyt, a nyugodt és békés utat.

-*Ön szerint ki követett el nagyobb bűnt s ki okozott nagyobb kárt? Az, aki ilyen válságos helyzetbe hozta az egész országot, vagy az, aki odavágott egy követ a rendőrökhöz.*

-Ok és okozat között sose fordítsuk meg a kapcsolatot! Gyurcsány Ferenc hazugsága, az országnak ártó politikája, a választók pökhendi lekezelése vezetett oda, hogy az emberek kivonultak az utcára. Hogy a jó szándékú emberek közé került radikálisokból kiprovokálta a gyújtogatást, rombolást, az egy másik kérdés. De hogy az ok Gyurcsány Ferenc, és a kődobáló fiatalok az okozat, azt mindenki látja. Ám tegyük emellé a jogászok megközelítését is: mindegyik cselekedet önmagában méretődik meg, s az én bűnömet nem menti a másik bűnös volta.

-*Ha ilyen világos az ok és okozat iránya, nem merül fel a Fideszben, hogy támogatnia kellene a közkegyelmet?*

-Ez fontos kérdés, amire felelős választ kell adnunk. Én úgy gondolom, hogy a rendőrség durvasága, a fiatalok sok esetben indokolatlan letartóztatása – három napig, harminc napig –, s az erről szóló folyamatos híradások nem véletlenek. Tartok attól, hogy még a héten, a választás napjához közeledve, ugyanazok a provokátorok, akik a tévé épületének ostromára rávették az embereket, a Kossuth-téren most azzal fognak előállni, hogy nem igaz magyar ember az, aki nem jön kiszabadítani a foglyokat. Ezt én rendkívül veszélyesnek látom, mert ez az erőszak elszabadulását jelentheti. S szerintem a hangfelvételt kiszivárogtató politikai erőknél, a tévészékház megtámadását megszervező felbujtóknak lehet ilyen céljuk, hogy egészen idáig elvigyék az eseményeket. Hogy fel tudják tenni a kezüket, s elmondhassák, lám-lám, ide vezet a Fidesz politizálása. Béke vagy békétlenség, nyugalom vagy ribillió? Szavazzatok Gyurcsány Ferencre. Ez a kép

még hiányzik a kampányukból, a választási hirdetésükből. Tehát én nagyon féltetem ezeket a fiatalokat, s még jobban félek attól, hogy mire próbálják majd rávenni őket a kormány fizetett emberei.

– *Ennek lehetne elejét venni azzal, ha szemük előtt lebegne az amnesztia esélye.*

– Ezért van nálunk napirenden a téma, és rövid időn belül véleményt fogunk erről mondani.

– *Gyurcsány Ferenc és Demszky Gábor közös sajtótájékoztatója: van arra rövid magyarázata, hogyan kerülhetett egymás mellé a hajdani KISZ-vezér és a hajdani ellenálló?*

– Van. Ebben a helyzetben mindketten szorult helyzetben vannak. Ha Demszky bukik, Gyurcsány is bukik.

– *Érdekes helyzet. Atkári János, Demszky egykori helyettese Budapest helyzetéről így fogalmazott: a főváros adósságcsapdába és gazdasági csődbe került. Magyarul ott áll egymás mellett az ország egyik jeles tönkrevője, ott áll mellette a főváros egyik jeles tönkrevője, és mindketten a jobboldali szélsőség veszedelmével riogatnak. Meddig lehet még ezzel etetni a jónépet?*

– Azért csinálják, mert a demagóg politizálás, az érzelmek nyelve mindenki számára ismert és érthető. Régi recept, de az ellenségképnél, a riogatásnál nincs egyszerűbb és hatásosabb propaganda. Ehhez képest a költségvetés helyzete, az állam vagy a főváros eladósodottsága bonyolult intellektuális kérdés.

– *Egészen addig megy tehát, amíg az emberek tönkre nem mennek? Amíg már ki nem látszik fenekük a nadrágból?*

– Ez az ellenségképre épülő primitív logika, érzelemittas nyelv akkor működik, ha mindkét oldalról folyamatosan táplálékot kap. Bibótól származik az elhíresült mondás: „demokratának lenni annyi, mint nem félni”. Mindenki azt gondolja, hogy ez azt jelenti, hogy bátornak kell lennie, pedig a mondat úgy folytatódik, hogy nem félni az ellenféltől, nem titulálni őt se zsidónak, se kommunistának, se fasisztának, se tótnak, se oláhnak. Mert mihelyt azt mondom az ellenfelemről, hogy ez mindenre képes, ez nem is ember, felmentve érzem magam a demokrácia játékszabályainak betartása alól. Még ha rászorgalna is, akkor se tekinthetem ilyennek. Ahogy az imént mondtam: attól lesz demokrácia, ha én magam így viselkedem. És nem attól, hogy az ellenfelem hogyan viselkedik.

– *Csakhogy ez a viselkedés teret nyerhet-e nemcsak ilyen ellenfelek, de ilyen média mellett? Az egy dolog, hogy ön faképnél hagyta az ATV műsorvezetőjét, mert az anynyira elfogultan, a hatalom szája íze szerint kérdezett. Ennél sokkal riasztóbb, hogy a magyar média jószívről semmit nem közvetít a Kossuth téren történetekről, mondván, nem történik ott semmi. Ugyanis számára csak az a történet, ha a tüntetők összecsapnak a rendőrökkel, vagy ha a tüntetők összevesznek valamin, de az már nem, hogy a felszólalók milyen kiutat javasolnak. Márpedig ott nemcsak Makovecz Imre mondta*

el a magáét, de például Csath Magdolna és Drábik János is. Mindketten jó előre megmondták, hova fog vezetni a balliberális gazdaságpolitika, tehát már csak ezért is van hitelük. Akar-e a Fidesz ezen a helyzeten változtatni, vagy nem áll érdekében, hiszen a Kossuth tériek bizonyos értelemben a konkurencsei?

– Az, hogy ez a helyzet előállt az október 1-i választás előtt, semmiképpen sem a Fidesz érdeke. Néhány hónappal ezelőtt az ország Gyurcsány Ferenc megszorító csomagjáról beszélt: vizitdíj, receptdíj, tandíj, gáz-, villany-, közmű-áremelés, áfaemelés, dupla tébészámítás, nem beszélve a vállalkozások adóterheinek növekedéséről. És mindenki arra kereste a választ, hogy Gyurcsány Ferenc most nagyon rossz miniszterelnök, vagy kicsit. Szeptembertől aztán megváltozott a helyzet. Gyurcsány Ferenc kampánykörútja már utólag nézve előrevetítette a későbbieket. Tíz fő előtt megtartott „nagygyűléseken” hergelte a közönséget, ennek egyik fele fütyült, pfújolt, másik fele tapsolt, szidta a helyi, ellenzéki polgármesterüket, az előre felkészített sajtó pedig követelte, hogy Orbán Viktor vonja vissza az embereit. Aztán jött a névtelen CD a rádióba, a Nemzeti Nyomozóiroda nagy erővel elkezd nyomozni, vajon ki állhat a fenyegetés mögött, a válasz pedig: nyilván a Fidesz. Látja, ebből lett nekem elegendő, s ezt a kis stílusú szándékot éreztem Kálmán Olga viselkedésében is az ATV-n. Ehhez nem akartam asszisztálni. Akkor még nem gondoltam, hogy a kormányhatalomnak lehet innen még lejjebb is jutni. Hogy is történtek az események: A kiszivárogtatásra, amelyet nagyon felkészülten várt Gyurcsány Ferenc Győrben, Lendvai Ildikó másfél órán belül sajtótájékoztatót tartott. A Népszavánál már hétfőn hajnalban betördelve megvolt az egész beszéd, jó szándékú emberek hirtelen megjelentek a Kossuth téren, világítással, hangosítással, a rendőrség, láss csodát, úgy értelmezi a gyülekezési szabadságot, hogy kampányidőszakban mindenki ott gyülekezik, ahol akar, a rendőrök eltűnnek a tévészékház előtt, mintegy odacsalogatva a tüntetőket, gyűjtsátok már fel a székházat, mire vártok, majd bent az épületben viccelődnek az őket hajigáló randalírozókkal...

– *Tény, hogy a környező utcákban végig ott voltak...*

– Én azt gondolom, hogy előre összerakott forgatókönyv játszódtott le a szemünk előtt, s ennek következtében az emberek már nem a valós problémákra figyeltek, arra, hogy jól dolgozik-e a Gyurcsány-kormány, vagy rosszul, hanem arra, hogy kié legyen a hatalom. Gyurcsányé vagy Orbáné. S itt bizony visszatérnek a tavaszi érzelmek, indulatok. De tovább megyek: béke legyen, vagy békétlenség; gyújtogatás vagy nyugalom. Ez most a kormány számára sokkal jobb kérdés, mint ami a nyár során foglalkoztatta az embereket.

– *Többször is jártam a Kossuth téren, többeket is ismerek a tüntetés szervezői közül, s nem jellemző, hogy lefizetett emberként viselkednének. Ügynökök, persze, mindenütt felbukkannak, de nem az ő jelenlétük a meghatározó.*

- A Gyurcsány-féle felvételen éppen elég vérlázító dolog hangzik el ahhoz, hogy tüntessenek az emberek. Természetes, hogy sok becsületes ember ezt vérlázítónak és elfogadhatatlannak érzi. Ilyen szempontból nincs választási lehetőségünk, és a Fidesznek sincs választási lehetősége. A szellem kiszabadult a palackból. Én sem azon sóhajtozom, hogy de jó lenne a tandíjról meg a vizitdíjról vitatkozni, mert most nem lehet. Csak azt mondom, hogy ezt a szocialisták intézték úgy, hogy ne lehessen. Mert a mostani helyzet sokkal jobb nekik, mint a korábbi volt, mert ez máshogyan hasítja ketté, más módon osztja meg a társadalmat. Ez egy óriási manipuláció, amelynek legfontosabb célja, hogy mozgósítsa a kiábrándult szocialista híveket, akik különben nem mentek volna el szavazni a különböző adók és díjak, no meg az élelmiszerek árának növekedése miatt. Most viszont elmennek, mert félnek. Félnek a békétlenségtől, a felfordulástól, s azt gondolják, hogy a nyugalom záloga, ha a kormányra szavaznak. S mi sem vagyunk választási helyzetben, mert olyan alapvető kérdéseket provokált ki Gyurcsány Ferenc a magyar társadalomból, amelyekkel nekünk is foglalkoznunk ki. Óriásit kockáztatott, házárdírozott, s még az is lehet, hogy rövidtávon bejön neki. Ám akkora léket ütött ezzel a politikusi megítélésébe, hogy hosszabb távon biztos, hogy belebukik.

- *Hány napot, hónapot, évet jósol neki?*

- Medgyessy Péter két évig húzta még aztán, hogy kiderült, ő volt a D 209-es, s emlékezzünk vissza, hogy akkor sem ebbe bukott bele, hanem abba, hogy belepiskált az SZDSZ - no meg az MSZP-s Puch László - autópályás játszmáiba. Mert abban a pillanatban, hogy el akarta mozdítani Csillag István gazdasági és közlekedési minisztert, az SZDSZ megelégedte. Aki erkölcsileg megbukott, nem tudni, meddig húzhatja még utána, de az biztos, hogy a napjait onnantól fogva számolni kezdik valahol.

- *Ahhoz, hogy kikerüljünk a csávából, az Európai Unió segítségére is szükségünk lehet. Gyurcsány Ferencet az unió most megtámogatta azzal, hogy az önkormányzati választásunk elé időzítette a konvergencia program elfogadását. Lehet, hogy mégis ragaszkodnunk kellene hozzá?*

- Gyurcsány egyszer már kérte a kivételes bánásmódot - jól emlékszem, ott állt Barosso mellett, és még egy magyarországi éhséglázadást is kilátásba helyezett -, ám ez sem segített. Az esélyei azóta csak csökkentek.

- *Talán azért is, mert az Európai Néppárt lemondásra szólította fel... Mindenesetre, ha nem lesz kivételes bánásmód, ezzel szemben itthon nyakra-főre megszorítások, akkor az önkormányzatok is nehéz helyzetbe kerülnek. Ön is megmérkőzik most a XII. kerület, a Hegyvidék polgármesteri székéért. Miért jó ez önnek? Mi jóra számíthat?*

- A XII. kerület sose volt gazdag kerület, holott a polgárai módosabbak, mint más kerületekéi. Amivel viszont gazdálkodhatunk az a polgáraink

igényessége, tehetsége és sokirányú képességei. Ez óriási erőt és tartalékot is jelent. A közvetlen költségvetési forrásunk, az ország gazdasági helyzetének tükrében, nem lesz több, inkább kevesebb lesz – ám ha jobban ki tudjuk aknázni azt az erőt, ami az összefogásban, aktivitásban rejlik, beleértve saját pénzügyi áldozatvállalásukat, akkor előbbre tudunk lépni.

– *Marad-e a Turul?*

– Őszintén bízom benne, hogy marad. És abban is bízom, hogy véget ér az az időszak, amikor a főváros politikai indíttatásból megpróbálja szembe állítani polgárait egymással.

– *Jogerős bírósági végzés van a bontásra...*

– Továbbra is vitatjuk a főváros eljárásának jogszerűségét. Kétségtelen, hogy a főváros jogszerűtlenségére nem lehet válasz a kerület jogszerűtlensége. De én abban bízom, hogy én leszek az a polgármester, aki javasolni fogja a jogszerűtlenség felszámolását a fővárosnak, és Tarlós István pedig a főpolgármester, akivel ezt a kérdést remélhetőleg meg fogom tudni oldani.

– *Az Alkotmánybíróság megtorpedózta a koalíció oktatási törvényének egyik passzusát; önök újragondolást javasoltak, az MSZP ehelyett „gyorsított eljárással” igyekszik keresztül venni. Mi lehet a sietség oka?*

– Az egyik ok talán a privatizálási szándék. Hiszen gyakorlatilag három ágazat maradt Magyarországon, amelyet még privatizálni lehet: az egészségügy, az oktatás – és a közigazgatás. Utóbbin, amikor barátaimnak említtem, mindig elcsodálkoznak, pedig csak arra kell gondolni, Szilvássy György hogyan készül eladni a belvárosi minisztériumi, közintézményi épületeket. Ami pedig az oktatást illeti: a tandíj brutális bevezetése mögött is az lehet az egyik szándék, hogy az oktatási rendszer megrendítése megkönnyítse az utat a privatizálás felé.

– *A Fidesz nem volt mindig ennyire a magánkézbe adás ellen. Megvilágosodott?*

– Ahol versenyhelyzet van, ott tényleg jobb a magántulajdon. Ott azonban, ahol nincsen, ahol természetes monopóliumok vannak – ilyenek például a közművek, a tömegközlekedés -, ott a monopol pozíciót csak a közösség tudja ellenőrizni, szabályozni. Ha pedig magánkézbe kerülnek, ez nagyon kiszolgáltatottá tesz minket, állampolgárokat.

<http://www.gondola.hu/cikkek/50436>

Mi lesz a közkegyelemmel?

Levél Pokorni Zoltánhoz

2006. október 6.

Kedves Pokorni Zoltán! Az önkormányzati választások küszöbén a gondolának adott interjújában arra a felvetésemre, hogy a Fidesznek támogatnia kellene a közkegyelmet, Ön egyebek közt ezt válaszolta: „Ez fontos kérdés, amire felelős választ kell adnunk.” Később hozzátette: „Ezért van nálunk napirenden a téma, és rövid időn belül véleményt fogunk erről mondani.”

Tisztelt Alelnök Úr! Ön ebben az interjúban egy nagyon fontos politikai-filozófiai kérdést boncolgatott: felelős politikusnak hogyan szabad a nyilvánvalóan antidemokratikus megnyilvánulásokra reagálnia? „...csak úgy születik demokrácia, ha én magam is hiszek benne és ennek megfelelően kezdek el viselkedni. Csak így születhetett meg a demokrácia intézményrendszere. Ha erről a sarokkőről a Fidesz most lelép, akkor saját magát tagadja meg. A lényegét. Tehát nem lehet puccsot csinálni. És nem lehet demokratikus szabályokat átlépve, erőszakkal élni.”

A kész interjúba nem fért bele, ám szóban megemlítettem Önnek: már-már krisztusi politika ez. „Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel.”

Úgy tűnik, az önkormányzati választások teljes mértékben igazolták az Ön s a Fidesz politikai hitvallását: egyfelől el kell ítélni az erőszakot (tüntetni, demonstrálni lehet, mert az erő, randalírozni nem, mert az erőszak – fogalmazta meg Ön a lényegi különbséget); másfelől világossá kell tenni: a helyzet kialakulásáért Gyurcsány Ferenc felelős, s mindazok, akik feltétel nélkül kiszolgálják a politikáját. („Ok és okozat között sose fordítsuk meg a kapcsolatot! Gyurcsány Ferenc hazugsága, az országnak ártó politikája, a választók pökhendi lekezelése vezetett oda, hogy az emberek kivonultak az utcára” – nyilatkozta Ön.)

Orbán Viktor, a Fidesz elnöke hasonló szellemben beszélt véges-végig a kampány utolsó napjaiban. Ugyanúgy mint Ön, figyelmeztetett arra, hogy csakis a mostani kormánykoalíciónak áll érdekében, hogy az ország a televíziós székház ostromáról beszéljen, és ne a megszorításokról; és azt meggyőződését is hangoztatta (akárcsak Ön), hogy a székház ostromát is a hatalom provokálta ki. A Fidesz „krisztusi” krédójába szépen belefért a Kossuth téri

tüntetőknak, kitartásuknak szóló elismerés is: a Fidesz elnöke még a nagyon fajsúlyos, szózszerű politikai hirdetésébe is belevette ezt az ország-világnak szóló, fontos üzenetet. Viszont a krédójába – mint láthattuk, s megért-hettük – nem fért bele, hogy az erőszakos tüntetőknak, a „randalírozóknak”, a „vandáloknak”, a székházat „ostromlóknak” bármiféle politikai gesztust tegyen.

S nemcsak a krédójába nem fért bele, hanem a politikai ésszerűségbe, célszerűségbe sem: hiszen a balliberális politikai hadtest egész kampánya egyik fő pillérévé tette a jobboldali erőszakossággal, szélsőséges-séggel, radikalizmussal való riogatást. Örökké emlékezetes marad számomra Demszky Gábor leplezetlen lelkendezése legújabb választási győzelme este-jén, amidőn kampányfőnökét dicsérte ugyancsak ország-világ előtt: „zseniális volt” – mondta nemes egyszerűséggel. Nos, e zsenialitásnak négy fő eleme volt – uram, Istenem, mivé is fajult derék rendszerváltozásunk?! Ugyanúgy elhallgatni, eltagadni a főváros katasztrofális pénzügyi helyzetét, ahogy Gyurcsány tette az országéval; mindenáron elkerülni a szemtől szembeni megmérettetést (nyílt televíziós vitát) a legfőbb riválissal; bezárni a Combinókat; s végül a legfajsúlyosabb elemként: megállás nélkül azt sugallni-állítani a legfőbb ellenfélről és a mögötte kiálló pártokról, hogy radikalizmusukkal, szélsőséges-ségükkel romba döntenék a fővárost (no meg, persze, az országot).

Politikai értelemben – a küszöbön álló választásra való tekintettel – a Fidesz tehát helyesen vonta meg olyan élesen a határt erőszakos tiltakozás és békés tüntetés között. A választásnak azonban vége.

Tisztelt Alelnök Úr!

Ön a szóban forgó interjúban azt is helyesen jósolta meg, hogy az erőszakos tiltakozások megítélésének kérdése a választások után is gondot fog okozni a Fidesznek, legfőbb vezetőinek. Éppen azért, mert – mint felvettem – mégiscsak kiáltó különbség van aközött, hogy a most hatalmon lévők kezén milliárdok tűntek el, bizonyítottan csaltak és hazudtak; hogy a rendőreik nemcsak randalírozókat, de bámészkodókat is brutálisan agyba-főbe vertek; hogy odafent erkölcsi elvárásról beszélünk; és aközött, hogy odalent meg gyorsított, helyenként brutális eljárással teszik hűvösre a joggal elégedetlenkedőket.

Ezért szegeztem Önnek a közkegyelem kérdését, s úgy érzem, abban a politikai helyzetben Ön a lehető legmesszebb ment, amikor kijelentette, hogy a pártjában napirenden van a téma, és rövid időn belül véleményt fognak mondani róla.

Tisztelt Alelnök Úr!

Most azonban, hogy a választásnak vége, s hogy a Fidesz ügyes, hiteles – de legalábbis ennek tűnő – politizálásának köszönhetően megerősödve került ki belőle, szeretném Önt és a pártját szaván fogni.

Habár tisztelettel elfogadom az Ön érvelését, hogy az antidemokratákon is csak demokrataként lehet győzedelmeskedni, teljes mértékben elfogadhatatlannak tartom, hogy a Fidesz nem emeli fel a szavát, nem tiltakozik hangosan a világ színe előtt az ellen a rendőri, bírói, ügyészi gyakorlat ellen, amely minden kísérletet megüti, hogy a legfőbb bűnösöket nyilvánvaló bűneikért a törvény előtt elszámoltassák, ám azokat, akiket ez a felelőtlen, országrontó politika a hazugság egyik fő fészke elleni támadásra indított, hatalmas erővel üldözik és rohamtempóban ítélik el. Mint igazságszerető embernek borzalmas nap mint nap hallanom, hány embert fogtak már el, hányat embert hány évre ítélték már el, hányat keresnek-üldöznek még, amikor az Ön számára is, és minden tisztességes ember számára világos a nyíl (az ok-okozat) iránya. Talán Önnek még nem volt alkalma meghallgatnia azt az interneten keringő hangfelvételt (<http://tdyweb.wbteam.com/GyurcsanyFelszolalAKiszben.mp3>), amelyen Gyurcsány Ferenc 28 évesen szónokol a KISZ talán utolsó kongresszusán, itt történetesen az alelnöki posztért. Hátborzongtató, hogy már akkor ugyanazokkal a ragyogó – mert amennyire álságos, a rövidlátó embereknek annyira könnyen emészthető – szónoki fogásokkal győzte meg elvtársait, mint tizenvilahány évvel később. Természetesen itt nemcsak Gyurcsány Ferenc az ok, hanem az az egész hatalmi tömb, amelyből kinevelődött, s amely most is védőpajzsot von köré. Tisztelt alelnök úr, személyesen beszéltem a székház elleni ostrom néhány résztvevőjével, s ennek alapján néhány fontos körülmény világossá vált. Mindenekelőtt: a támadást megelőzte a tüntetők petíciójának átadása, illetve a beolvasásának elutasítása. A petíció egyik átadója, Toroczka László, a gondolának adott interjújában határozottan kijelentette, hogy ha felhívásukat közzé tették volna, biztos, hogy nem lett volna semmiféle ostrom. Enyhén szólva is a legsötétebb cinizmusra vall, ahogy az ostrom óta a Magyar Televízió azzal reklámozza magát, az igazat mondja, „ha hagyják”. A Magyar Televíziót csupán egyetlen este, egyetlen éjszaka nem hagyták szabadon beszélni: amikor éppen ostromolták. Különben úgy ferdít el, úgy hallgat el fontos dolgokat, ahogyan akar. E közszolgálatinak nevezett televíziónak a hatalom ellen joggal demonstráló, Kossuth téri tüntetők kiáltványa sem volt eléggé hír, merthogy az igazság helyett jó szokása szerint e történelmi pillanatban is inkább a hatalmat s a hazugságot szolgálta.

Továbbá: nem a tüntetők rontottak neki a rendőröknek, hanem a rendőrök a tüntetőknek. Szeretném, tisztelt alelnök úr, ha nem félne párhuzamot vonni a pesti srácok és a székházat ostromlók között. Én például rá merném bízni a kerületemet arra az önkormányzati képviselőre, akit Önök a választás előtt – hangsúlyozom, politikai szempontból helyénvalóan – gyorsan kizártak a pártból, mert a rendőri rohamra válaszul odavágott egy üres sörösdobozt. Ha Magyarországon valódi demokrácia lenne, egy pillanatig nem gondolnám ugyanezt. Akkor én is azt mondanám, hogy '56 más volt, mert akkor diktatúra volt, s nem volt más eszköz, más lehetőség a tiltakozók kezében, mint az erőszak. Ám mitől tekinthetnénk igazi, normális demokráciának azt, amelynek legfőbb jellemzője a következmény-nélküliség? Ugyan, tisztelt alelnök úr, az országot a mai helyzetbe taszítók közül hányat ítélték el az elmúlt tizenvalahány évben? És hányat hurcoltak meg azok közül, akik teljes szívükkel-lelkükkel éppen ettől a veszedelemtől óvtak? Hogy csak egy nagyon friss, nagyon fájó példát említsek: M. Szabó Imre újságíró esetét. Mint a nemzet dolgainak egyik legelszántabb, legbecsületesebb krónikása hősieles küzdelmet folytat a pusztá megélhetésért, szó szerint az életben maradásért, eközben szókimondásáért egymillió forint büntetésre ítélte a magyar bíróság. Uram, Istenem, hol van arányban a szókimondás, a markáns véleményalkotás bűne azzal a százezerrel, amelyet miniszterelnökünk és csapata követett el – teljesen büntetlenül? Tudom, tisztában vagyok vele: az igazságszolgáltatás valójában jogszolgáltatás. Ám ez sem menti fel az alól a Fideszt, hogy az igazságért – legalább, amikor eljött az ideje – kiálljon.

Márpedig, ha valamikor, akkor most ennek nagyon itt van az ideje. S nincs itt az oktan taktikázásnak. Ma sokkal inkább az veszélyezteti a demokráciát, aki indokolatlanul óvatoskodik, indokolatlanul elhatárolódik a „radikálisoktól”, „szélsőségesektől”. Ma az szolgálja az igazságot s vele a demokráciát, aki hangosan közkegyelemért kiált, ezzel téve világossá mindenki számára az elvitathatatlant: nem az okozatban keresendő a fő bűn, a mindenáron megtorlandó bűn, hanem az okban. Aki ezt nem teszi világossá, az előbb-utóbb maga is foglya lesz a képtelen helyzetnek. Esetleg azért, mert így vagy úgy, szépen átlépnek majd feje felett az események.

Például azért, mert a Fidesz gyorsan elveszíti most megerősödött hitelességét. Nem lenne jó, ha a Fidesz – győzelme után – hirtelen úgy csinálna, mintha nem köszönhetne semmit a Kossuth téri tüntetőknek. Nem lenne jó, ha ellenzéki társával, a KDNP-vel együtt konnektor-üggé silányítaná az együttműködés kérdését a Kossuth téri tüntetés szervezőivel. Nem lenne szerencsés, ha a Fidesz – győzelme után – a társkeresés politikája helyett újra elővinné cethalpolitikáját. A Fidesz hitelvesztése könnyen a kormánypártok malmára

hajthatja a vizet. S akkor Gyurcsány marad. S vele – legalábbis jó ideig még – a demokrácia sztanioljába csomagolt diktatúra: a demokratúra. De az is lehet, hogy a Fideszben ezúttal már örökre csalódók végképp új erőket keresnek majd „a haza megmentésére”. Radikálisabbakat. Erőszakosabbakat. Lehet, hogy forradalom törne ki, lehet, hogy polgárháború. Gondolom, egyiknek se örülne, tisztelt alelnök úr.

Éppen ezért gondolom, hogy igazság dolgában, ameddig csak lehet, addig most mindenképp el kell menni. S éppen ezért kérdezem: mi lesz a közkegyelemmel, Fidesz?

(<http://www.gondola.hu/cikkek/50614>)

Egy kecskepásztor elmélkedése elé

gondola-interjú Polczer Miklóssal

2006. október 16.

Eleinte naponta jöttem-mentem, aztán kétnaponként, aztán a feleségem lejött hozzám egy héten egyszer, majd azt mondta, ez nem állapot, és ő is ideköltözik... Így kerültünk ide a kecskék miatt. És a kecskepásztorkodás egy olyan életforma, ami nagyon különleges, nagyon érdekes és nagyon szép. Alkalmat ad az elmélkedésre, meg a normális emberi életre, ellentétben a várossal.

A választások előtt nem sokkal Lázár Tibor barátom kezembe nyomott egy kéziratot. Én Most Itt Vagyok – ez a címe. „A kecskés Miklós”, azaz egy kecskepásztor elmélkedése az életről, a világról. Rögtön megfogott. Csakhogy a választás örületében kit érdekelnek az efféle tűnődések? Majd utána foglalkozom a témával, gondoltam. És most, ebben a Gyurcsány-örületben, remélt távozása küszöbén (amikor már a bűnbakfejek hullása is megkezdődött), vajon érdekelhet bárkit is az efféle – egyszerre emelkedett és elmélyült – gondolkodás? Nos, úgy vélem, nem csak én vagyok vevő rá. Nem csak én gondolom, hogy a pillanat tisztánlátását inkább segíti, mintsem homályosítaná, ha egy kicsit messzebből fürkésszük önmagunkat...

Bénye, ahol a kecskepásztor, becsületes nevén Polczer Miklós él, közel esik Kávához, ahol meg a barátom lakik; s mindkét település mintegy harminc-negyven kilométerre esik Budapesttől, dél-keleti irányban. Ha úgy tetszik, közel, hisz' autóval hovatovább egy óra; ha meg úgy tetszik, nagyon távol, hisz' csakugyan egy egészen más világ. Dimbes-dombos, erdős-bokros tájék, szépen művelt szántóföldekkel tarkítva-gazdagítva – olyasféle vidék ez, amely nyugalomával, sugárzó harmóniájával szinte csábít a világ dolgain való tűnődésre.

Már akit.

Ahányan vannak – főleg fiatalok –, akik legszívesebben forgatagos városokba költöznének e „süket” csönd és „idegesítő” nyugalom elől! Akiknek nem a rohanó időt megállító, elmélyült szemlélődés a leghőbb vágyuk, hanem éppen az időt gyorsan múló „szórakozás”, „kikapcsolódás”, diszkózás, effélék. Már csak azért is, mert ugyan, mit lehet még elmélkedni ezen a világon? Ma akkor vagy valaki, ha pénzed van, akkor érezheted sikeresnek magad, ha ked-

vedre fogyaszthatod a fogyasztói világ káprázatosan gazdag és változékony kínálatát, erre pedig akkor van esélyed, ha egyedül azon tépelődsz, hogyan tehetnél szert minél több piacképes tudásra, praktikus ismeretre, pénzszerző trükkre, s hogyan tudnád tenmagadat, megszerzett tudásodat minél magasabb árfolyamon, minél nagyobb haszonnal értékesíteni az elszabadult világ-verseny öldöklő piacán.

No de mert csakugyan ilyenek vagyunk, ezért van egyre nagyobb szükségünk – mondhatnám: létszükségletünk – azokra az elmélkedésekre, amelyek mélyen a mindennapi valóságunkban gyökereznek, ám messze-messze kiemelkednek belőle, messze-messze túl látnak rajta. Onnan, a magasabb szférákból visszatekintve van csak – akármily szerény – esélyünk arra, hogy idejében üstökön ragadjuk magunkat, s erélyesen magunkra ripakodjunk: Allj meg, ember, ha jót akarsz!

„A kecskés Miklós” olyan nagyon azért nem hisz a világ önkéntes, megértő, belátó, azaz okos és bölcs megváltoztatásában. Nem annyira a emberiségnek, mint inkább csak gyermekeinek írta, foglalta össze világról szóló elmélkedéseit. De mikor telefonon arra buzdítottam, a **gondola** segítségével ossza meg másokkal is felfedezéseit, hiszen ilyesfélékről tűnődni igencsak időszerű, ráfér az egész magyarságra, a világra – akkor hamar kötélnek állt.

Elmélkedésében leszögezi, hogy ő semmi újat nem talált ki. Legfeljebb mások felfedezését, tudását fogalmazta-rendezte újra a saját lelke, a saját megérzései szerint. Munkájának éppen ez a szerénység, ez az egészséges alázat az egyik legrokonszenvesebb vonása: nem azért tesz kirándulásokat magasabb szférákba, hogy mint messziről jött ember, azt mondjon, amit akar; hogy hangzatos sületlenségekkel „igazolja” ezoterikus jártasságát, „bennfentességét”. Minden szavát mérlegre teszi, minden szavát megfontolja. Jó matematikusokra, fizikusokra jellemző szigorú pontossággal, következetességgel ragadja meg nemcsak az adatokkal, statisztikákkal alátámaszthatókat, de a láthatatlant és megragadhatatlant is. Azt persze nem tudhatjuk, hogy a hit s a személyes élmények ellenőrizhetetlen dimenzióiban objektíve igazat mond-e; azt viszont éppen szikár – minden nagyizolást, szenzációhajhászást kerülő – szavaiból derül ki nagyon hamar, hogy mindig azt mondja, amit vagy igaznak tud, vagy igaznak érez.

Mielőtt elmélkedéseit a gondola olvasói elé tártam volna, biztos, ami biztos, szemébe akartam nézni. Meg akartam győződni arról, hogy személyes találkozásunk során is egy ugyanolyan egyenes, mindenféle hókusz-pókusz nélküli ember fog-e velem szemben állni, mint amilyen írásai nyomán jelent meg lelki szemeim előtt. No meg persze arra is kíváncsi voltam, hogyan fér

meg egy testben, egy lélekben a magasröptű bölcselkedő és a földhözragadt kecskepásztor.

Nos, ez is „A kecskés Miklós” vonzó varázsához tartozik: midőn meglátogattuk őt (Lázár Tibor barátommal – ki nemcsak engem elkalauzolni tartott velem, de őt lefényképezni is), nem kecskebőr dudával vagy báránybőr bundában fogadott bennünket, hanem farmernadrágban s rövid ujjú ingben. Zömök, erős testalkata Diogenészt juttatta eszembe (nem mintha az ókori bölcselkedővel akár egyszer is találkoztam volna, de legkülönbébb ábrázolásai nyomán ilyen kép ülededett meg bennem). Mélyen ülő szeme, szakállas-bozontos arca első pillantásra azonban már inkább egy kecskepásztor, sőt, egy vadembert mutatott meg, semmint egy kifinomult lelkű, fennkölt filoszt. S ahogy kapva kapott a felesége ajánlatán, hogy hozna neki egy kávét (merthogy mi, barátommal, éppen túl voltunk rajta), az is egyértelműen azt mutatta, hogy vendég-látóm egyáltalán nincs híján a gyarló emberi vágyakozásoknak – ám minden óvó szavának ettől csak nagyobb hitele lett előttem.

Amikor aztán beszélgetni kezdtünk, s cicomáktól mentes, lényegre törő gondolatai fonalát végigkövethettem, közben pedig arcát, tekintetét is szabadon fürkészhettem, ekkor vált bizonyossá számomra, hogy tényleg egy nagy tudású, bölcs ember ül velem szemben. Olyan, akinek éppenséggel jól esik, ha meghallgatom, de esze ágában sincs rám tukmálni egyetlen felfedezését sem. Nem azért lát, hogy megváltoztassa a világot, de ha már megadatott számára a látás, ha kérdik, elmondja.

Egészen addig érteni vélem, ameddig a világ nagy dolgairól, az emberről és az emberiségről, nem túl derűs kilátásainkról beszélgetünk. Akármennyire nyomasztó is helyenként a téma – a könyörtelen, vészjósló adatokkal -, határozottan élvezzük az októberi nap fényét és melegét: ahogy megtalál bennünket itt egy kis asztal körül, tornácos ház tövében, a falu távoli zugában, fölénk magasodó fák lombjai alatt. Már csak ilyen – ilyen kettős lelkű – az ember. No meg olyan, hogy sajnálkozik, ha nem szabadon látja legelészni, szaladgálni a kecskéket, hanem kerítés mögött. „A kecske, az olyan ám – magyarázza házigazdánk –, hogy az egyik pillanatban ezen a hegyen van, a másik pillanatban a szemközti, és ma már nem tudom utolérni őket”. Átnyalából egy jó adag kukoricaszárat, s áthajítja a kerítés fölött. Aztán a végeláthatatlan telek túloldalára kerülünk, hogy megnézzük a frissen elkészült kukoricakályhát. Útközben jókora libasereg támad ránk az erdőből, házigazdánk elkapja a legharciasabbat s a hóna alá vágja, amíg mi a kályhaépítő műhelybe szabadulunk. Itt megmutatja a saját maga tervezte és saját kezűleg legyártott szerkezetet, hogyan adagolja önműködően a kukoricaszemeket, hogyan szabályozza önmagát, szóval itt már kezdek nem mindent érteni. Aztán amikor további, megvalósítandó

elképzeléseiről beszél, bomlási anyagokkal fűtő, nagy hatásfokú berendezésről, s papírt, ceruzát ragad, számokat ír egymás alá – végképp elveszítem a fonalat. Annál kevésbé a meggyőződése: ez az ember tud valamit.

*

– *Elmélkedését úgy írta alá, hogy „A kecskés Miklós” ...*

– Mert engem így ismernek ezen a tájékon.

– *Hány kecskéje van?*

– Most éppen húsz-huszonkettő. Eddig negyven-ötvenet tartottam, s abból éltünk, hogy a tejből sajtot készítettünk és a feleségem a piacon árulta. De mivel nem is tudunk és nem is akarunk megfelelni az európai uniós elvárásoknak, nem tudunk és nem is fogunk egy külön tejüzemet létesíteni azért, hogy csináljunk két kiló sajtot, ezért ezt most abbahagyjuk.

– *Miből fognak élni?*

– Elég sok mindenhez értek. Most éppen azt találtam ki, hogy kályhákat és kazánokat fogok gyártani. De csak egy évig, amíg el nem megyek nyugdíjba. Utána ha valakinek – úgy értem, családtagnak vagy barátinak – kell ez a vállalkozás, átadom neki, ha nem kell, ennyi volt a története.

– *Kecske és elmélkedés hogyan függnek össze egymással? Mert, gondolom, ezért is írta alá az elmélkedéseit úgy, ahogy.*

– Valóban. A kecskék miatt jöttem le ide lakni Pestről, immáron tizenkét éve.

– *Előtte mivel foglalkozott?*

– A Budapesti Műszaki Egyetemen dolgoztam mint mechanikus. A kísérleti szilárdság analízis egy speciális szakágában szereztem szakértői igazolványt. Ha egy gép eleme gyakran tört el ugyanott, a szóban forgó speciális módszerrel elemezni kellett a gépalkatrészben keletkező feszültségeket, miért épp ott tört el, s mivel lehetne a további töréseket megelőzni.

– *Tehát a kecskék miatt jött...*

– Ezt a telket nekik vettem.

– *Pesten már voltak kecskéi?*

– Tizennégy. Azért kellett elhoznom őket, mert a környezetemben lévő emberek nagyon rosszul tűrték.

– *A szagukat?*

– Meg engem.

– *Önt miért?*

– Kevés volt a hely. S ezért – hogy is mondjam? –, kicsit szétfolytam.

– *Már hogy a kecskék ide-oda szaladgáltak?*

– Igen. Megtették azt is, hogy a tetőterazon keresztül átmentek a szomszéd kertjébe. Mert ott elég egymás hegyén-hátán vannak a házak... Vagy a tetőteraszról bámulgattak az utcára... Szóval elég furcsa helyzet volt, nem illett oda.

– *Pest melyik részéről van szó?*

– Lőrincről.

– *Tehát egy szép napon onnan ideköltözött velük.*

– Először csak úgy volt, hogy lehozom őket, naponta lejövök hozzájuk, ellátom őket, aztán haza megyek.

– *Bénye milyen messze van onnan?*

– Harminc két kilométer volt háztól házig. Nem egy borzalmas távolság. Eleinte naponta jöttem-mentem, aztán kétnaponként, aztán a feleségem lejött hozzám egy héten egyszer, majd azt mondta, ez nem állapot, és ő is ideköltözik... Így kerültünk ide a kecskék miatt. És a kecskepásztorkodás egy olyan életforma, ami nagyon különleges, nagyon érdekes és nagyon szép. Alkalmat ad az elmélkedésre, meg a normális emberi életre, ellentétben a várossal. Nagyon sokan irigylik tőlem ezt az életformát, de senki nem meri utánam csinálni. Minden városlakóban megvan a vágy, hogy így éljen, csak nem meri utánunk csinálni. Igaza van egyébként, mert ez valóban kényelmetlenebb, s nem olyan elegáns... Szóval, van arra, fönn egy nagy diófa, az alatt üldögéltem én két éven keresztül egy ilyen gyorsan gyártott széken, ölemben a kutyámmal, és nem csináltam semmit, csak töprengtem az élet dolgain.

– *Elmélkedéséből tudom, hogy a töprengésen kívül egy különös élménye is segített másképp látnia a világot. Amikor 1994-ben a beteg kecskáját magához szorította és meggyógyította...*

– Akkor jöttem rá – pontosabban: éreztem rá, hiszen itt nem olyan ismeretekről van szó, amit az ember tud, hanem olyanokról, amit az ember érez –, tehát hogy a látható dolgokon túl is van egy valóság. Én soha nem voltam vallásos, nem foglalkoztam ilyen nem e világi dolgokkal, s nagyon meglepett, nagyon nagy hatással volt rám...

– *Elmélkedését a gyermekeinek, utódainak írta. Mi végett?*

– Hogy ha majd ezek a dolgok vagy ehhez hasonlóak bekövetkeznek, elő tudják majd venni, s meg tudják nézni, mit gondoltam én akkor, amikor ez még csak kezdődött.

– *Használati utasításokat is ad, hogyan kellene innentől fogva élni.*

– Mert most nagyon rossz irányba megy a világ. Magyarország különösen. Mert itt volt egy nagyon jól működő paraszti életforma, s az emberek még tudták, mit, hogyan kell csinálni. S ezt most kezdik elfelejteni. A falvak népe beköltözött a városokba, más ember mondja meg neki, mit kell csinálnia, s azt csinálja. És azt már nem tudja, hányadikán kell kukoricát vetni, vagy hogyan

ellik az anyadisznó. Most már állatorvost kell hívni a tehén elléséhez. Régen ez nem volt így. Akkor egy parasztember ezt maga is el tudta végezni. Minden faluban volt egy pék, és minden faluban volt egy kovács, aki megpatkolta a lovat vagy meg tudta csinálni a kerítést. És most már a kovács elment nyugdíjba, a pékség tönkrement, és most már az emberek Monorra járnak autóval bevásárolni. Haza viszik az egy hónapra elegendő szlovák mûsajtot, német tésztát, s nincsenek magyar élelmiszerek. Mert amire ráírják, hogy magyar, az is hamisítvány: elhozták Kínából, s itt valamelyik volt téeszmajornak a területén átcsomagolják magyar csomagolóanyagba, újracímkezik, és eladják mint kiváló magyar terméket. Drágábban, mint a külföldit, mert mégiscsak egy kiváló magyar termék. Tehát ilyen disznóságokból élnek az emberek, nem pedig abból, hogy becsületes, tisztességes munkával megkeresik a kenyerüket.

– *Miért ne menne az ilyen ember Monorra bevásárolni, ha egyszer ez a jó neki?*

– Nem az a baj, hogy oda megy vásárolni, hanem az, hogy elfelejtette, hogyan kell krumplit termesztani. És ha majd egyszer eljön az az idő, amikor már nem lesz elegendő üzemanyag, és nem Romániából, Bulgáriából, Marokkóból, Spanyolországból, és ördög tudja, még honnan hozzák az élelmiszert ide hozzánk, mert olyan drágán már nem tudjuk kifizetni, akkor majd nem fogunk tudni magunknak termelni és nem fogjuk tudni megoldani a problémáinkat.

– *Am egyelőre olyan a világpiac, amilyen. Hogyan lehetnék versenyképesek, ha háztáji vagy kisipari termelésre rendezkednénk be?*

– Nem kell nekünk versenyezni! Versenyezzenek ők egymással. Legyen ez az ő gondjuk. 2020-ra a mai értékekhez képest duplájára emelkedik az energiaigény, ha így megy tovább. Nincs ennyi energia. Ezt kristálytisztán lehet látni. Ezt mindenki tudja, aki ezzel foglalkozik. Nem lesz üzemanyag arra, hogy a kamionok tízezrei rohangáljanak az utakon. És arra se, hogy ennyi vacakot legyártsanak, megvegyék, aztán kidobják a szemétkbe.

– *Tehát 2020-ban annak lesz esélye, aki most idejében felhagy az őrült versengéssel, s készül az akkori korszakra?*

– Amit a különböző adatok, összefüggések alapján én és mások megállapítottunk, nem biztos, hogy ugyanúgy bekövetkezik, hiszen egy háború vagy egy természeti katasztrófa felülírhat mindent. És akkor arról, amit én leírtam, kiderülhet, hogy még a legjobb eset. Egy biztos: ezer nyoma van annak, hogy ez a társadalmi-gazdasági rendszer válságban van. 2003-ban írtam arról az Elmélkedésben, ami most Gyurcsány Ferenc „jóvoltából” bekövetkezett: a hazugságáradatról. Kiáll az egyik párt politikusa, és dupla nyugdíjat, ingyen utazást, habzsi-dabzsi ígér, a másik párt politikusa pedig ezt még megfedezi ötven százalékkal. Kit fognak megválasztani? Aki nagyobb hazudott. Aztán

ha megalakul a kormány, elkezdik csavargatni az emberek fejét, hogy ezt ezért nem lehet megcsinálni, azt meg azért nem. A következő választásra aztán ezt elfelejtik az emberek, s kezdődik minden előlről. Mert nem lesz olyan ember, aki bevallja, hogy kevesebbet fogunk enni, nem lesz fűtés, gyalog fogunk járni, vagy biciklin, vagy lóháton. És lovas ekével fogjuk szántani a kis kertünket, hogy meglegyen az az ötven kiló krumpli télire. Mert erre az emberre senki nem fog szavazni.

– *Noha neki van igaza?*

– Noha neki van igaza. Mert nem lesz energia.

– *De ön azt is mondja, hogy azért is úgy lesz, ahogy a mostani tendenciák már mutatják, mert az emberek nem tudnak lemondani a kényelmükről.*

– Valóban nem tudnak. De igazuk is van. Miért mondanának le? Gondolja meg, hogy egyszer csak azt mondanák a magyarok, hogy ennek a kecskésnek igaza van, elfogy az energia, az autózás, a széndioxid-kibocsátás tönkre teszi a környezetet, és így tovább. Ne csináljuk! És akkor mire mennek vele? Kínában 1 milliárd 200 millió ember él. Indiában ugyanannyi. Összesen két és fél milliárd ember él abban a térségben. És önáluk a gazdasági növekedés évente tíz százalék. Mert Kínában tíz és fél, Indiában kilenc és fél. Ehhez energia kell. És ezt az energiát ők fel fogják használni. Mert ők abból élnek, hogy mi megveszszük azt a sok lim-lomot. Amely valójában nem is csak lim-lom. A kínaiak a lítium-ion bázisú akkumulátorok gyártásában elsők a világon. Volt egy japán professzor, aki készített egy elektromos autót, egy kiállításon bemutatta és a kínaiak nagyon érdeklődtek iránta, mert hogy ők is csinálnak hasonlót, csak persze nem olyan szupert, mint a japánok. A professzor megkérdezte, elmehetne-e hozzájuk megnézni, mit csinálnak. Hát persze! Működjenek együtt. És akkor elment Kínába, és ott megmutatták neki azt a várost, ahol azokat a szakembereket képzik, akik majd a városrésznyi gyárakban gyártják a lítium-ion bázisú akkumulátorokat, amelyekkel ők már szériában működtetnek városi taxikat kísérletképpen. Tehát nem arról van szó, hogy ők mögöttünk kullognának, hanem számos tekintetben évtizedekkel vannak előttünk. És ők fel fogják használni az energiát, mert ők a környezet-szennyeződésre meg a felmelegedésre azt mondják, hogy ez a Nyugat halandzsája, hogy konzerválja a jelenlegi helyzetet. Mert az amerikaiaknál minden negyven kilós asszony két és fél tonnás dzsippel jár, harminc litert fogyasztva száz kilométeren a napi bevásárlásához, otthon pedig a deszkából épített házaikat a negyven fokos melegben lehűtik húsz fokra, mert nem számít, semmi sem számít. Az épületek alatt ott van a több ezer literes olajtartály, mert olajjal fűtenek. De ők bármit megtehetnek, mert ők gazdagok. És azt mondják a kínaiaknak, hogy te ne menjél kis motorral, mert füstölsz vele. Hát fog menni.

– *És akkor már mindegy is, hogy itt mi mit csinálunk pár millióan.*

– Így van. Ha mi egy csepp olajat sem fogyasztanánk többé, a világ helyzetén az sem változtatna. Ez olyan, mintha elszabadult volna egy vonat, s most rohan lefelé a hegyről. Megállíthatatlanul. Majd ha lesz egy olyan kanyar, amelyet már nem tud bevenni, kisiklik.

– *Őn azt mondja, hogy az embernek feladata van.*

– Feladata és felelőssége.

– *De ha feladata van, akkor ezt valaki adja neki. Akinek pedig célja van ezzel. Ő volna Isten?*

– Istennek nincs célja. Mert ő végtelen és örökkévaló. Tulajdonságok nélküli. Nem jó, nem rossz. Teljesen semleges.

– És akkor mit szolgál az ember?

– Egy magasabb rendű életet... Úgy gondolom, hogy az Élet Istentől való, és maga Isten. Mert az Élet maga az Idő. Az élet tehát nem más, mint az idő folyamatában lezajló változás. Tehát akkor, amikor valami nem változik – változatlan, mozdulatlan –, akkor az halott. Amíg abban vegyi, fizikai vagy bármilyen más változás folyik, valami miatt mozgásban van, valami mozog benne, addig az élő, még akkor is, ha számunkra nem nyilvánvaló. Amikor például azt mondják, hogy a Mars bolygó élettelen, ez nem igaz, mert hatással van a környezetére, mert mozog, mert van valamilyen változás rajta, és része egy nagyobb életnek. Van egy kicsi élet, egy nagyobb élet, egy még nagyobb élet... És a legvégén ott van az univerzum, ami végtelen és örök...

– *Őn ugyanezeket a szavakat használta Istenre is...*

– Mert ő Isten, és mi is így vagyunk részei Istennek. Személy szerint mi magunk is, és a Föld egésze is. Ezért sem szabad elpusztítanunk a Földet, mert a Föld maga egy élőlény. Része Istennek. És így rendkívül értékes és különleges. Nem tudom, milyen része, de értékes és különleges. És biztos, hogy élőlény. És mi ennek az élőlénynek az életét szolgáljuk. És minden élőlénynek van egy megadott ideje. Akkor is, ha egy bolygó, akkor is, ha egy kérész. vagy egy szálkás fenyő. A kérésznek egy nap jutott, a szálkás fenyőnek ötezer év. De ez az ő szempontjukból egy élet. Egy egységnyi idő. És ez minden egyes szervezetre igaz, kivéve Istent, aki rendelkezik az összes anyaggal, összes energiával, az összes idővel. Ez mind ő maga.

– *És ezeket mind a diófa alatt „sütötte” ki?*

– Ez egy lassú folyamat volt. A meditációk alatt az ember mindig magyarázatot keres. Különösen akkor, ha olyan életet élt, mint én, igyekszik magyarázatot találni a dolgokra. És valamilyen okot keresni a dolgok mögött. És nagyon nehéz azt megélni, hogy nincsenek okok és nincsenek magyarázatok a történetekre, hanem egy létezés van. És az emberi lét mint létezés nem fontos.

Ez csak egy szakasza az emberi lélek létezésének. Mert az emberi lélek része Istennek, és örökké való.

– *Őn azt írja, hogy a gazdagok kapzsisága vezet el a tragédiához. Ez most Isten szándéka vagy akarata szerint való volna?*

– Isten természetesen nem foglalkozik ilyenekkel. Egyénekkal. Hogy ki milyen műanyag vacakokat gyárt...

– *De rámehet az emberiség...*

– Ez a százötven év, amióta elkezdődött az erőteljes pusztulás, csupán egy szempillantás a Föld történetében.

– *Es majd úgyis minden vissza fog állni?*

– Természetesen.

– *Ahogy ön írja, jönnek az éhínségek, pusztul az emberiség...*

– Ezeknek a nyomai már most itt vannak.

– *Éhínség Afrikában?*

– Meg például a természeti katasztrófák áldozatai Indiában. Mert a túlszaporulat kiszorul olyan területekre, amelyek nem alkalmasak az életre. Csak annyira, amennyire mesterségesen alkalmassá tették. De ezek a területek védtelenek a természeti csapásokkal szemben. A Föld kétmilliárd embert képes eltartani. Ha ennél több van, az már baj. Valahol valami sérül.

– *A gazdagok kapzsiságának ebben a folyamatban mi a jelentősége?*

– Ha visszagondol a rabszolgatartó társadalmak végére: miért engedték el a rabszolgákat a gazdagok? Mert olyan rendes emberek voltak? Egy fenét. Lusták voltak gondoskodni a rabszolgáikról. Házat kellett nekik építeni, enni kellett nekik adni, ruhát kellett nekik varratni, gondoskodni kellett arról, hogy dolgozni menjenek a helyükre. Ehelyett azt mondták, hogy elengedünk titeket, s adunk pénzt a munkátokért. És mindig csak annyit adtak, hogy legyen erejük másnap bemenni dolgozni. A birtok az enyém. Megengedem, hogy dolgozz rajta, de add ide a részem, ami a birtokomért jár. Aztán te éljél, ahogy tudsz. S hajszál pontosan így működik ez ma is. Vannak mérhetetlenül gazdag emberek, és vannak olyan csórók, akiknek az élete csak arra jó, hogy keressen annyi pénzt, hogy ne halljon éhen és ne fagyjon meg, legyen tető a feje fölött, hogy be tudjon menni másnap dolgozni. Mert egy parasztnak vagy proletárnak nincs más választása, mint hogy megy dolgozni, mert különben éhen hal vagy megfagy.

– *Elmélkedésében mégis van egy kis derűlátás. Azt írja, hogy a civileknek kell átvenniük a világ irányítását, a vezetőket fizessék meg, de ne legyen hatalmuk.*

– Így van.

– *S ezt talán segíthet...*

– Nem, nem segíthet. Ebben az évszázadban a drámai változás mindenképp bekövetkezik. Nem tudjuk pontosan, hogy tizenöt évvel előbb vagy húsz évvel később, de bekövetkezik. Nem én állítom ugyanis. Mert ha csak én állítanám, lehetne tamaskodni. Hanem tudós emberek csoportja, akik a hetvenes évek végén elkészítették a jelentésüket arról, mikor fogynak ki a nyersanyagok s az energiakészletek. Ha most elővesszük ezt a diagramot s megnézzük, nagyon furcsa dolgot látunk: a világ élelmiszertermelésének a maximumán vagyunk. Közeledik az ipari termelés maximuma. Indiában és Kínában ugyebár tíz százalékkal nő a termelés. Amerikában és Európában egy-két százalékkal, a bevétel azonban jobban nő, mert tőkét helyeznek ki. Magyarország viszont tőkét használ fel és ezért másoknak fizetünk kamatot. Minálunk tehát már csak akkor lehet növekedés, ha olyasmivel próbálkozunk, mint Orbán Viktorék: mesterséges keresletnövekedéssel. Emberek, hitelből építsetek házat! És azt ál-lam majd magára vállalja a hitel kamatainak a visszafizetését. Amikor ez már nem ment, a szocialisták nekiálltak utat építeni, hogy a gazdasági növekedés látszatát fenntartsák. Mert ez nem valódi növekedés, s ez a lényeg! Ha a világ növekedése összességében már nullán van, Indiáé és Kínáé tíz százalék, akkor valahol csökkennie kell. Hát csökken is, például Magyarországon.

– *És ha nem jön be az alapfeltételezés? Ha mégsem nulla lesz a növekedés?*

– Ez nem pusztá feltételezés! Ez megfigyeléseken és számításokon alapul, s bár valóban több változatot dolgoztak ki, az eredmény lényegében ugyanaz. Például nemcsak a hetvenes években ismert nyersanyagkészlettel kalkuláltak, hanem ennek a kétszeresével is. Ebben az esetben később következik be, ám annál nagyobb lesz a pusztulás: 2100-ra a Föld népessége az 1900-as szintre esik vissza.

– *Az ön ezoterikus gondolkodását hogyan tűri a család, a falu?*

– A faluban kevesen ismerik. Nem szoktam senkire ráerőltetni a gondolataimat.

– *Gyógyító képességéért sem keresik fel?*

– Nem gyógyítok. Magamat se.

– *Pedig tudná?*

– Tudnám. Ha nagyon fáj valami, akkor előfordul. Olyankor elállítom a vérzést vagy a fájdalmat, de egyébként nem.

– *Miért nem, ha egyszer adottsága, képessége van rá?*

– Mert nincs hozzá közöm. Én úgy fogadom el az életet, amilyen. Nem akarok tenni ellene semmit. Nekem már nincs felelősségem...

– *Milyen értelemben? Gyerekeinek?*

– Senkinek. Nem kell számot adnom senkinek, nem tartozom sem pénzzel, sem semmivel. Teljesen szabad vagyok és gondtalan.

– *Kecskét mindig fog tartani?*

– Fogok. Én akkor is tartottam, amikor nem volt divat, akkor is, amikor divat lett, s most is tartok, amikor már megint nem divat. Az életmódomon nem változtatok. Csak most kukoricakályhákat fogok gyártani. Egy évig. Aztán nem érdekel az egész. Akkor majd azt is lehet, hogy nyárra kimegyek a rétre, ott fogok élni. Kiviszem magammal az állataimat...

– *És az asszonyt is?*

– Ha lesz kedve, eljön... Azt találtam ki, hogy a betakarított szénából... De ez már nem fontos.

– *Ki tudja? Mondja csak!*

– Tehát a betakarított szénából, a bálákból rakok egy nagy kazlat, amelynek üres a közepe. Egy favázzal kimerevítem, nehogy összedőljön. Letakarom egy nejlonfóliával, hogy ne rohadjon meg a széna, s beteszem oda az állatokat. Én meg egy kis lakókocsiban eléldegélek. Van egy szép kis rétem, egy patak folyik át rajta. Lesz tehát vizem is. Minden, ami csak kell.

(folyt. „A kecskés” Miklós: *Én Most Itt Vagyok. Elmélkedés 1.*, <http://www.gondola.hu/cikkek/50870>)

(<http://www.gondola.hu/cikkek/50796>)

Szózat a javíthatatlan kétszázhoz

2006. október 18.

Magyar Testvéreim!

Lelki szemeimmel szinte látom szívetek hevesen dobogni 1956 méltó megünnepléséért. Ti, „neves közéleti személyiségek”, több mint kétszázan, mily jó, hogy még nem adtátok fel a reményt, október 23-ra még tisztába lehet tenni ezt az országot, mindenekelőtt a Kossuth teret; meg lehet győzni az ott tartózkodó tüntetőket, hogy sürgősen távozzanak, ha nem szép szóra, hát az illetékes hatóságok „mindent elkövető”, „jogszerű” közbenjárására.

Magyar Testvéreim!

Milyen jó, hogy ebben az országban akadnak még, akik, lám, felül tudnak emelkedni párt- és politikai érdekeken, s egyetlen igaz cél lebeg szemük előtt: meghitt ünnepeléssel, közösen, viszályok, széthúzások nélkül, méltósággal örülni egykori forradalmunk máig ható kisugárzásának, a nemzet- és országrontó hatalommal szembeni bátor felkelés oly szép és oly nemes emlékének.

Drága Magyar Testvéreim!

Azt gondolhatnánk, amíg Ti vagytok, tán nem is kell igazán félnie ebben az országban senkinek amiatt, hogy ez a jó nép elvetemült, hőzöngő, magukról megfélemedező emberek uszályába kerülhet. Olyanok volnátok, mint az élő lelkiismeret, amely végtelen felelősséget érez a közös hazáért, a közös sorsunkért, a közös boldogulásunkért. Mint ötvenhat igaz szellemi örökösei, valljátok, hogy „a forradalom sem térfoglalással, sem retorikával nem zárt ki senkit soraiból”. Ma, amikor az országot végzetes ideológia megosztottság jellemzi, fontos, hogy a közös dolgainkért felszólaló civilek ne törzsi alapon tegyék ezt. Jellemzően se a „nemzeti” („nacionalista”), se a „balliberális” („antinacionalista”) tömörüléshez ne tartozzanak; főleg ne ez utóbbihoz, hiszen Gyurcsány Ferencsel az élen éppen a balliberálisok vannak legfőbb hatalmon. Ha kiderülne, kedves magyar testvéreim, hogy Ti, kétszázan, leginkább Orbán- és Semjén-, és nacionalista-, szélsőjobb-, stb.-fóbiában szenvedtek, s úgy véltetek, hogy „inkább egy hazug miniszterelnököt a züllött bagázsával, mint ezeket”, akkor nekünk, szegény népnek, sajnos arra a következtetésre

kellene jutnunk, hogy az írástudók már megint cserbenhagytak minket. S már megint az értelmiség – de legalábbis egy része – árulásának minősített esetével állunk szemben.

Mert akkor Ti, kedves magyar testvéreim, igazából nem 1956 szellemének méltó megünnepléséért aggódtok és harcoltok, hanem ellenkezőleg; nem valamiféle igazságvágy, felelősségérzet mozgat benneteket, nem valamiféle forradalmi, bátor hevület, hanem éppen ellenkezőleg. Ti valójában attól féltetek, hogy a Kossuth téri tüntetők forradalmi jelenléte a nektek kedves hatalom méltóságát csorbítja, az átelleni erőket pedig segíti.

No de ki tud bele látni ennyi civil fejbe? Több mint kétszázba? Vannak közöttük, persze, valóban nevesek, régi ismerősök, akik időtlen idők óta hintik a port. Néhányuk a Heti Hetesben. Mások az MTV-ben, az ATV-ben, a Népszavában, vagy akár mindháromban. Róluk kiabál. De a többségnél, a valójában kevésbé vagy egyáltalán nem neveseknél ki a megmondhatója, hogy határozottan a mostani hatalommal rokonszenveznek-e és az éppen ellenzéki erőket (ideológiájukat) rettegik, rühellik-e, vagy fordítva?

Nos, van egy.

A Google.

A világháló közkedvelt Google-ja (keresőprogramja) irdatlan mennyiségű adatot szív fel, és viszonylag ritkán felejt. Számítógépes adattárolói évek múltán is megőrzik egy-egy aláírási akció csatlakozóinak nevét.

Például azokét, akik amiatt tiltakoztak, mert a Legfelsőbb Bíróság rehabilitálta „a Ságvári Endrét 1944 nyarán meggyilkoló csendőrkülönítmény egyik tagját”. Különösen felfogásuk szerint csendőrnek nem lehet igaza. (Karhatalmistának például igen.)

De őrzi a számítógép azoknak a nevét is, akik ezt a nyilatkozatot írtak alá: „Mi, magyar demokraták hitet teszünk a jogállam alapértékei, az alkotmányos rend mellett. Tiltakozunk a nyílt törvénytelenység és a törvényesség látszata mögé bújó, pártköntösbe bújtatott uszítás ellen is. Árpád-sávós zászlók alatt nem lehet a demokráciát éltetni. Az országgyűlési választások legitimációjának kétségbe vonása, a parlamenti demokrácia intézményeinek megkérdőjelezése, az alkotmányos rend erőszakos megdöntésére, forradalomra hívó szavak és jelképek önmagukban is kártékonyak. Veszedelemes az a szellemi lánc, amely az utcai ellenállásra buzdító politikusoktól a Kossuth téri szónokokon át az általuk feltüzelt szélsőségesekig, Budapest utcáinak feldúlásáig vezet. A nyílt erőszak és a politikai uszítás egyaránt veszélyezteti a Magyar Köztársaság rendjét és biztonságát, polgárainak erkölcsi és anyagi érdekeit, Magyarország jó hírét.” Stb.

Eme aláírók, lássunk csudát, eddig nem féltették a demokráciát a családsággal megszerzett balliberális győzelemtől, nem féltették Magyarországot jó hírét miniszterelnökünk krónikus hazudozásaitól. Csakis a jobboldali, azaz ellenzéki veszedelmektől tartanak. A hatalom hatalmával minden rendben van.

Egy harmadik aláírási kampány alanyai a 2002. évi választások előtti – azaz orbáni – időket ítélték elviselhetetlennek. „Otthont Magyarországból!” címen indítottak „összefogást” – lényegében a nemzeti oldal erőinek meg-buktatására. Mint tudjuk, sikerrel jártak. Nekik is köszönhető a másik hatalmi tömörülés hatalomban töltött négy szép éve (nem kevésbé a ráadás), amikor legalább tényleg ne csináltak volna semmit. Csakhogy inkább el.ták. Magyar Testvéreim!

Egyáltalán nem gondolom, hogy Titeket a gonoszság vezérelne. Amikor például jó néhányan közületek nyilvánosan – aláírásával – kiállt az ügynöki múltjával lebukott Szabó István mellett, meg is fogalmazódott, hogy „szere-titek, tisztelitek és becsülitek Őt”. Ráadásul miért ne lehetne annyi kis emberi hívság bennetek, hogy örüljete annak: Ti képviselitek a magyar szellemi éle-tet. Hiszen az iránymutató Népszabadság is szó szerint ezzel a címmel tudó-sított az akcióról: „A magyar szellemi élet képviselői Szabó István mellett”. Megint bebizonyosodott: a ti kutyátok kölyke pufajkástól kezdve, titkosszol-gálati tisztén át, három per hármas ügynökig bármi lehet, ettől nincs félni való-tok. Ti csak nemzeti ideológiáktól, nemzeti érzelmű állampolgároktól féltetek erkölcsöt, rendet, demokráciát.

Például Semjén Zsolttól. A Google két olyan aláírási akció alanyainak nevét is megörökítette, amely a – Fidesszel szövetségre lépett – KDNP elnökének egyik-másik kijelentése nyomán indult el. Semjén Zsolt szerint Hitler – elítélendő módon – magánügynek tekintette a vallást, és ennek lett következménye Auschwitz. Másutt pedig azt mondotta, „Aki azt szeretné, hogy a tizenéves fia első szexuális tapasztalatait egy szakállas bácsitól szerezze, szavazzon nyugodtan az SZDSZ-re”, s tegyen így az is, aki azt szeretné látni, hogy gyermeke „extrém szekták szeánszán veri magát a földhöz”, vagy aki az eutanázia és az abortusz „halálkultúráját” képviseli. Nos, nem vitatom, hogy kellő lelki fel-hevültséggel és zsigeri félelemmel (no meg, persze, jól megfontolt politikai haszonlesésből) ne lehetne az iménti szavakból ilyesféle következtetésre jutni: „a Fidesz-KDNP pártszövetség vezetői, valamint a Magyar Katolikus Egy-ház szó nélkül hagyta az aljasságnak és a cinizmusnak fenti tobzódását”; Semjén Zsolt „ferde és alantas ösztönökkel azonosította az azonos neműek közötti érzelmi kultúrát; az emberiség történetének legsötétebb fejezetét idé-ző kódolt üzenettel hozta félre nem érthető összefüggésbe a homofíleket és a

szakállviselést; a lelkiismereti és vallásszabadság elemi értékeit is megkérdőjelező gúnyos kitételekkel illetve a vallási másságokat; megvető szavakkal szólt azokról, akik válságos életük kínjainak enyhítése végett az eutanázia vagy az abortusz eszközét választják”, és így tovább.

Csupán azt vitatom, hogy ezek a vélekedések felülemelkednének a törzsi háborúzás mindennapi csatározásain, hogy a kölcsönös belátást és boldogulást segítenék. Egyáltalán nem. Ezek az aláírási akciók mind-mind ugyanakkor a tábornak a térnyerését, hatalmának megszerzését vagy megővését szolgálták. És éppen ezért és ennyiben: közös országunk, közös életünk romlását, elsilányítását.

Akárcsak ez a legújabb.

Ha valakinek van kedve hozzá, keressen rá a Google-val, számoljon utána, hogy a mostani aláírók közül hányan csatlakoztak már valamely korábbi „hűségnyilatkozathoz”. Van, aki nem is egyhez, de háromhoz. Például Jancsó Miklós filmrendező: igaz, a második Kossuth-díjat miért is adták volna ingyen?

De ha nem találjuk nyomát korábbi aláírásoknak, rábukkanhatunk a világhálón egyéb érdekességekre. A mostani lista első helyén Ádám György akadémikus szerepel: Nevére már köpi is a Google: „dr. Ádám György kontra Ifj. Hegedűs Lóránt. Az ügyvéd állítja, ha végigjárta a haláltábor, és most megint kirekesztésre uszítanak, akkor ő személyesen érintett.” A második helyen: Ádám Györgyné tanár, azaz családtag. A harmadik helyen: Ádám László, g. mérnök. A Google így, mérnökként nem tud róla, tehát vagy névtelen vagy szintén családtag. Ha a listán kicsit tovább megyünk, Bálványos Huba, grafikusművész nevével találkozunk. Mire is bukkanunk a Google-val? „Vendégünk Bálványos Huba. Bálint Ház. A Művészet Mindenkinék sorozat keretében foglalkozunk az általános művészeti kérdések tárgyalásán túl zsidó (és nem zsidó) festők életművével.”

Magyar Testvéreim! Engedjétek meg, hogy ha már Ti bátorkodtatok felszólítani a hazugságkormány ellen tüntetőket a Kossuth tér elhagyására, én is hadd kérjelek meg benneteket a szigorú önvizsgálatra, a saját magatokkal való szembenézésre. Nem lehetséges-e, hogy mégsem az igazság vágya, a forradalom emléke, ötvenhat szelleme indított titeket az aláírásra? Nem lehetséges-e, hogy sokkal inkább fortélyos félelem avagy javíthatatlan hiszékenység igazgat benneteket?

Nem lehetséges-e, hogy a Kossuth tér kiürítésének követelésével ugyanúgy a népellenes hatalmat támogatjátok a nép nevében, mint elődeitek. Mint azok, akik 1956. október 25-én géppuskával igyekeztek megtisztogatni ezt híres-nevezetes teret – akkor éppen az „ellenforradalmároktól”.

* * *

Közéleti személyiségek felhívása

„Több mint kétszáz neves közéleti személyiség” felhívást tett közzé, amelyben felkérjük „honfitársainkat, hogy a Forradalom 50. évfordulójának méltó megünneplése, és az arra való felkészülés érdekében függesszenek fel minden térfoglalást, tüntetést október 20. este 7 óra és november 4. éjfél között”.

A felkérés szövege:

Alulírottak felkérjük honfitársainkat, hogy a Forradalom 50. évfordulójának méltó megünneplése, és az arra való felkészülés érdekében függesszenek fel minden térfoglalást, tüntetést október 20. este 7 óra és november 4. éjfél között. A forradalom szellemiségében, mely sem térfoglalással, sem retorikával nem zárt ki senkit soraiból, kérjük a folyamatban lévő térfoglalások részvevőinek, szervezőinek megértését. A Kossuth Lajos tér kiürítését október huszadikán este hétig azért kérjük, hogy a hosszas, fokozott használata után az ünnepléshez méltó állapotba lehessen hozni. Nagyon reméljük, hogy a terület eddigi használói eleget tesznek kérésünknek. Ha mégse, akkor felkérjük az illetékes hatóságokat, hogy minden jogszzerű eszközzel tegyék alkalmassá a Kossuth Lajos teret e mindannyiunk számára fölemelő évforduló megünneplésére. Onnan szállíttassanak vagy szállítsanak el minden, nem oda tartozó tárgyat, építményt és bódét, az Ország Háza előtti-körülötti park állapotát, tisztaságát állítsák helyre mindannyiunk számára elfogadhatóan. E terület részleges igénybevételére se adjanak engedélyt a fent megjelölt időszakban, igényelje azt bármilyen társadalmi csoport, érdekképviselő.

Köszönettel:

(200 név)

(<http://www.gondola.hu/cikk.php?szal=50833>)

Ötven évvel ez előtt, ötven év múltán – Ünnepi ajánlás a kitartó tüntetőknek

2006. október 22.

Az alábbi vallomások 1956-ról szólnak. Egyik részét apám írta – *kénytelen-ségből*, ám nem *kényszerítésre* – a börtönben: Varga Domokost 1957-ben két év börtönre ítélte a mostani hatalom szellemi, fizikai elődje. A másik részét pedig édesanyám, Vargha Domokosné – az apámról szóló könyvében: *Merre jársz most, Dombikám? (Ötvennégy közös esztendő kései krónikája)*. Ajánlom e részleteket a Kossuth tér kitartó tüntetőinek: egy pillanatilag ne legyen kétségük, milyen szerepet kapnak majd 2056 visszaemlékezéseiben, s milyen jut azoknak, akik ma hol rendőrróhamokkal, hol három méter magas paravánokkal igyekeznek eltüntetni őket.

1956. A XX. Kongresszus, és ami utána következett.

Az Életképek

Rákosi hazajön, s kijelenti, nem fog változni semmi, akik ebben hisznek, tévednek „éhes disznó makkal álmodik”. [...]

1956. augusztusában Kuczka Péter komoly ígéretet kapott illetékes párt-szerveink részéről, hogy megindíthatja az Életképek című új folyóiratot, melynek tervét hónapokkal azelőtt felvetette. Engem is felkért, vegyek részt a lap szerkesztésében. [...]

A lap első számába többek közt Ádám György közgazdásztól kértem cikket, a második ipari forradalomról. A cikken valami igazítani való volt, úgyhogy telefonon megbeszéltük, a Petőfi-kör már említett mezőgazdasági (Kertmagyarország) vitáján találkozunk, melyre ő is készült. Sikert is összeakadni, s kimentünk beszélgetni a folyosóra. Miután a cikk ügyét letárgyaltuk, megkérdezte tőlem: „Mondd, mi a véleményed, engem aggaszt a dolog, nem lesz mindebből ellenforradalom? Én úgy érzem mintha vulkánon járnék.” Meglepett a kérdése, de szinte gondolkodás nélkül ráfeleltem: „Ki van zárva. Ki tudna itt ellenforradalmat csinálni? Végeredményben mindez egy több ezer főnyi hadsereg és ÁVH-s csapatok jelenlétében megy végbe, az ellenforradalmároknak pedig legfeljebb kis, elszigetelt csoportjaik lehetnek. Én nem félek.”

Akkor el se tudtam képzelni, hogy mindez túl meheessen egy fegyvertelen, békés, demokratikus tömegmozgalom keretein.

Október elején volt ez. Én akkor már – több mint négyéves szünet után – ismét a Rádió munkatársa voltam.

Október 1-ével léptem be, azzal, hogy kötetlen munkaidőben dolgozhatom, csak a tényleges munkateljesítményemet nézik, s így lehetőségem marad az Életképek szerkesztésében való további részvételre is.

Valamikor ezekben a napokban jártam néhány más íróval Nagy Imre lakásán. Nekem Kuczka szólt, vele és Lukácsy Sándorral mentünk az 5-ös autóbusz végállomására, hogy találkozzunk a többiekkel. Emlékezetem szerint a következők jelentek meg ott még hármunkon kívül: Sarkadi Imre, Márkus István, Tardos Tibor, Cseres Tibor, Szeberényi Lehel, Sipos Gyula.

A beszélgetés során Nagy Imre elmondta, hogy párttagsági ügyében kezdeményező lépést tett, levelet intézett a Központi Vezetőséghez, melyben késznek mutatkozott bizonyos hibáit elismerni, s önkritikát gyakorolni. Valahogy így fejezte ki magát: elment addig a határig, meddig lelkiismerete szerint elmehetett. (Ezt a levelet később a Szabad Nép is közölte, legalábbis azt hiszem, ez volt az.)

Bizakodó volt a tekintetben, hogy vissza fogják venni a pártba. Kuczka kérdezte, nem adna-e valami írást az Életképekbe. Erre határozottan azt felelte, hogy csak akkor, ha a párttagsági ügy rendeződik, mert a dolgoknak nem szabad elébe vágni; s abban az esetben is csak akkor, ha nem vét vele a pártszerűség ellen, tehát olyan írást adhat, mely nem a párton belüli viták körébe tartozó témával foglalkozik. De még ezt is erős fenntartásokkal ígérte.

Elmondta, hogy a Mezőgazdasági Egyetemen dolgozik jelenleg, néhány napja vagy hete.

Szó került régebbi közgazdasági munkásságáról, elmondta, hogy főleg a moszkvai magyarnyelvű kommunista folyóirat számára írt cikkeket.

Valaki megkérdezte a társaságból: milyen viszonyban volt odakint Rákossival, Gerővel, Révaival, a magyar emigráció vezetőivel. Azt felelte: keveset találkoztak, alig érintkeztek, mert ő kinn élt a városban, az említettek pedig a Komintern fellegrárában működtek. Mintha azt is mondta volna: később, a háborús években ő dolgozott a moszkvai magyarnyelvű Kossuth Rádiónál, akkor már inkább volt alkalom a fentiekkel való találkozásra.

Egy kérdésre, hogy miben látja a legsürgősebb gazdaságpolitikai feladatokat, azt válaszolta: jelenleg a mezőgazdaság fellendítése volna a leghalaszthatatlabb feladat, s a mezőgazdaságon belül is a termelés növelése a legfontosabb.

Szó került ipari problémákról is, elmondta, hogy ezekben ő kevésbé járatos. Viszont ha minket ezek érdekelnek, ajánlja, hogy keressük fel Kiss Árpádot, a

Műszaki Fejlesztési Tanács elnökét, ő neki igen józan, reális elképzelései voltak abban az időben, mikor miniszterelnök korában együtt dolgozott vele.

Az egész beszélgetés kötetlen, közvetlen hangon zajlott le, bár Nagy Imrén látszott, hogy minden szavát háromszor meggondolja, számolva akkori helyzetének kényes és felelős voltával. Minden szavából az sugárzott, hogy szigorúan tartani akarja magát a pártszerűséghez, s a párt vezetőinek józan belátásától várja ügyeinek a rendezését.

Miután eljöttünk tőle, még valami eszpresszóban megittunk egy-egy feketét, aztán szétszóródott a társaság, én is hazafelé indultam.

Valamivel később, de még mindig október első felében volt, hogy a Zrínyi-kollégista lányok találkozt rendeztek a kollégium egykori épületében, a Gorkij fasorban. Engem is meghívtak mint egykori énekmesterüket, feleségemmel mentünk el. Előtte azt mondták, ne ijedjek meg, ha én leszek az egyetlen férfi, mert férfiek nem jönnek, de úgy látszik, mégis megadták nekik az engedelmet, mert voltak ott vagy hatan-heten. Mind énutánam jöttek, miközben a lányokkal körbeültünk és sorra énekeltük a régi nótákat. Ott volt Jóború Magda is, ő ült a fő helyen mint egykori igazgató.

Aztán abbahagytuk a nótázást, s a lányok (jobban mondva többnyire már mind asszonyok) sorra elkezdték mesélni egymásnak, mi történt velük azóta. Én ezalatt kimentem az előlő terembe, a férfiak közé, a feleségemmel együtt.

A következőkre emlékszem, hogy ott voltak: Donáth Ferenc, Vásárhelyi Miklós, Győrffy Sándor, Csatári Dániel, Kemény István. Rémlik, hogy tán Radó Gyuri is – Veress Anna férje –, de erre nem tudok határozottan visszaemlékezni. Az viszont biztos, hogy ott volt egy jugoszláv újságíró, gondolom, Altman nevezetű.

Mindezek nem egy csoportban ültek, büfé volt ott, néhány asztal, ezek között mozgott a társaság, ki-ki hol evvel, hol azzal beszélgetett. Győrffy, Csatári a belső teremben is üldögélt közben, a nők háta mögött. Kemény is ott volt.

Én először Donáth-tal beszélgettem. Kérdeztem, hogy milyen munkát végeznek a Közgazdaságtudományi Intézetben, melynek ő – úgy tudom, helyettes – vezetője volt. Különösen a mezőgazdasági vonatkozású témák érdekeltek, kérdeztem, tartanak-e már ott a kutatások, hogy azok alapján már esetleg általánosabb jellegű következtetéseket is le lehessen vonni a hazai agrárpolitika különböző kérdéseire vonatkozólag. Erre elsorolt egy néhány témát, mellyel az Intézet munkatársai foglalkoznak, és elmesélte, hogy ő is gondolkodik már egyes következtetéseken, ezekről a kérdésekről egy előadása is van készülöben. Mint mondta, Debrecenbe hívták meg a hónap végére, hogy előadást tartson. Kérdeztem: megkaphatom-e majd a szövegét az Életképek számára, ígéretet tett rá, hogy odaadja.

Később Vásárhelyi is odaült az asztalhoz, s különböző napi kérdésekről folyt a társalgás, például a Hétfői Hírlapról. Vásárhelyi meglepetésemre élesen kikelt Gimes Miklós cikke ellen, melyben nyílt tárgyalást követel a Farkas Mihály perben. Farkas megérdemli a sorsát, mondta, de ha elkezdjük bogozni véges-végig, ki mit csinált ezekben az években, akkor nincs megállás, mindenre lehet találni valamit, aki kommunista volt. Valahol határt kell vonni.

A Rajk-temetés is szóba került, főleg München beszédének az éles hangja. Ezt viszont, úgy emlékszem, helyeselte Vásárhelyi.

Altman, a jugoszláv újságíró csak hallgatta a beszélgetést, nemigen szólt közbe, legalábbis amíg én ott voltam.

Kemény Istvánnal és a feleségével mentünk el az elsők között, gyalog ki a körútig, onnan villamoson haza.

Még a Rajk-temetésről. Az Életképek többi munkatársával mentünk ki, egy koszorút is vittünk. A néma tömeggel végigvonultunk az úton, a ravatalok előtt, de aztán egy olyan helyre kerültünk, ahol hangszórón lehetett tisztán érteni a beszédet. Az élmény azonban beszédek nélkül is megrendítő volt.

Ezekben a hetekben én pokoli sokat dolgoztam a Rádiónál, Életképeknél, állandó hajszában voltam: okt. 20-a körül a laphoz megjöttek az első nyomdai hasáblevonatok, ezek korrigálásában is részt vettem. 22-én is, úgy emlékszem, épp ezt csináltam, amikor Kuczkát áthívták az Írószövetségbe. Visszatérve nem kérdeztem, mit akartak tőle, de gondolom, a Szabad Népben megjelent másnapi írószövetségi közleményről lehetett szó, mert tanúja voltam egy telefonbeszélgetésnek, melyben ő a másnapi tüntetést gyanús, provokációs ügynek nevezte, mellyel vigyázni kell, mi, ha lesz is, nem megyünk, mondta, nincs hozzá semmi közünk.

1956. október 23. – és az azt következő események

Jómagam, azt hiszem, ekkor hallottam először az egészről. S másnap úgy ébredtem fel, mint egy közönséges hétköznapot ahogy kezd az ember.

Déli 1 órára vagy fél 2-re a Lapkiadó Vállalat helyettes vezetőjéhez voltam hivatalos. A feleségem is bent volt aznap a városban, s kérte, találkozzunk délbén. Mondtam, ez nagyon nehéz, mert fogalmam sincs, meddig tart az Áccsal való tárgyalás. Elég sokáig tartott. Ő azt vetette fel, hogy az eddig tervezett kisebb példányszámú, ráfizetéses Életképek helyett csináljunk egy nagyobb példányszámú, mélynyomású, rentábilis lapot. Ezzel én egyetértettem, csak azon vitáztunk aztán életre-halálra, hogy mekkora legyen ennek a lapnak a terjedelme, nem növekedhetnének-e 3 ívről 4 ívre, vagy ha nem, az árát nem

csökkenthetnénk-e 3 Ft-ról 2-re. Végül azzal váltunk el, hogy sürgős lévén a döntés, feltétlenül beszéljek még Kuczkával, s az hívja őt fel telefonon.

Lent a portán, mikor feljöttem, egy levelet hagytam feleségemnek, azt hiszem 100 forinttal, mert előzőleg erre kért. Ahogy most Ácstól megyek le, mondják, hogy épp az előbb vitte el a levelet. Szaladok le az utcára – nincs sehol. Benézek a sörszanatóriumba, hátha ebédelni ment – ott sincsen. Kijövök, látom, hogy a Lapkiadó épülete (a New York palota, Lenin krt. 9-11.) előtt egy fiatalember valami papírt szögez a fára. Pillanatok alatt összesereglett egy-két tucat ember, köztük én is, s olvastuk. Gépelt szöveg volt rajta, különböző követelésekkel, 12 pontba szedve, ha jól emlékszem, s aláírva, Építéstudományi egyetem METESZ szervezete.

Egyszerre jön a feleségem, az éjjel-nappaliban volt vásárolni.

Saját mondandóm az 56 előtti időszakról

Most félbeszakítom ezt az érdekes és számomra is sok újdonságot tartalmazó beszámolót az 56-ot előkészítő évekről, hogy kiegészítsem a magam emlékeivel.

Nagyon szép éveink voltak. Legalább is utólag így emlékszem ezekre.

Ha egész életünkben szegények voltunk is, ez a többihez képest kissé nyugodtabb időszaknak számított. A Színművészeti Főiskolára járás azt is jelentette, hogy egész nyáron a gyerekekkel voltam, és minden újabb gyerek születése utáni hónapokban a többiekkel is együtt lehettem.

Nem tudom, mióta engedhettük meg magunknak, hogy háztartási alkalmazottat tartsunk. Talán éppen 1954-től volt ehhez elég jövedelmed, és ekkor már én is ösztöndíjat kaptam. 800-Ft-ot – épp ennyi volt Marikának a bére. Ekkor már két gyerekünk óvodába járt, és Marika vigyázott a másik kettőre. Az, hogy már nem családok laktak nálunk, kissé enyhítette a lakás zsúfoltságát. Marikával ráadásul jó viszonyban voltunk, vizsgára az ő fehér kardigánjában mentem, mert arra már nem futotta, hogy magamnak is vegyek egyet. Tegeződött velünk, és minden vendégünkkel. Egyelőre jó újra átélni a bizakodó hangulatot. Emlékszem arra, amikor Nagy Imre vezércikkét 1953 júniusában kézbevevttük. Én szorongást éreztem, annyira váratlan volt. De lassanként beleszoktunk abba, hogy reménykedni is lehet. Nem kell többé szégyenkezni a szocializmusba vetett hitünk miatt, hisz még minden jóra fordulhat.

A te beszámolódból is világosan kiolvasható, hogy bár örültünk annak, hogy őszintén beszélhettünk az átélt rossz dolgokról, de nem ezeknek a felhánytorgatása volt a legfontosabb feladatunk ebben az időben. Nekünk különben sem kellett önkritikát gyakorolni, amely akkoriban olyan divatos tevékenységnek számított. Mi kisemberek voltunk. Azt írod, hogy szinte elszigetelten éltél az

emberektől, és időd nagy részét a Parlamenti Könyvtárban töltötted. Ennek, amikor az Irodalmi Újsághoz kerültél, vége szakadt. Te alapvetően mindig, vagy legalább sokáig, közösségi ember voltál, aki emellett „országban gondolkodott”. Jó olvasni, a mai körülményekre vonatkozóan is mennyi hasznos terv fordult meg az agyadban, és hogy a levegőben volt ez az „építkező” hangulat. Ami a kettőnk életének hétköznapijait széppé tette, erről sok apró emlékem van. Először is előfordult, hogy együtt ebédeltünk, legtöbbször a Sörszanatóriumban, a körúton, olcsósága miatt, s azért, mert mindkettőnk munkahelyéhez igen közel volt. Ahogy erre visszagondolok, régi hétköznapi ételek íze tolul a számba. Rántott hús, pörkölt, máglyarakás. Mindennap élveztük a randevú izgalmas örömét. Később azt is megengedhettük magunknak, hogy az Újságíró Szövetség vendéglőjében ebédeljünk. Mindig kétféle ételt rendeltünk, és félidőben kicseréltük a tányérjainkat. Ott összetalálkozhattam az akkori fiatal írókkal, akik szeretettel nézték szóke hajamat, örömmel bámultak bele világítóan kék szemembe, és gyengéden figyelték gömbölyded hasamat. Jó volt ránk nézni.

Kissé szégyenkezve gondolok arra, hogy fiatal házasként évekig egy tányérból ettünk. Természetesen csak otthon.

Jó érzés volt tapasztalni, hogy az emberek együtt szeretnek minket. Egy sokkal későbbi emlék villant az eszembe. A 90-es évek végén történt, hogy Gyulán találkozott az Irodalmi Társaságok Szövetsége. Ott sétáltunk együtt, kézenfogva. Egyszerre hallom, valaki megszólal, tőlünk nem is olyan messze: „Milyen szép öreg pár!” Nagyon jól esett hallani a kedves szavakat. Könnyű fiatalon vonzónak lenni...

Nagyon szerettem az Irodalmi Újságnál lévő szobádban megpihenni. Ott engem mindenki szeretett...A drága Lányi Saskával voltál egy szobában, aki annyiszor kisegített minket gyors kölcsönnel, ha bajban voltunk. Illés Béla is kedvelt, sok csokoládéval ajándékozott meg az ott töltött esztendőkből.

Amikor csütörtökönként nyomdában voltál, akkor is szerettem veled lenni. Ott ültem melletted, olvastam, tanultam. Ilyenkor Marika fektette le a gyekeket. Késő este együtt fogasoztunk fel a Széchenyi-hegyre. Legtöbbször összebújva aludtunk. Egyszer egy régi barátunkkal találkoztunk a fogason. Megtudtuk tőle, hogy ő is évek óta a hegyen lakik. „Hogyhogy még eddig nem találkoztunk?” – kérdeztük tőle. Nevetve válaszolt: „En sokszor láttalak titeket, csak mindig aludtatok, és nem akartalak felébreszteni benneteket.” Egyszer – ez már akkor történt, amikor Te már odabenn voltál – arra ébredtem a Fogason, hogy békésen pihenek egy idegennek a vállán. Megrettentem, nem mertem kinyitni a szemem, ki lehet az illető. Végül csak ránéztem. Kedves idős hölgy volt, anyásan mosolygott rám.

Néhány Petőfi-köri ülésre is elmentem veled. Minden érdekelt. Diplomám megszerzésének küszöbén voltam, és az 56-os évre jellemző bizakodással készültem egy új és szebb, elnyomás nélküli világban való munkára, félelem nélküli életre. Nagyon szerettem a szakmámat, és már rágondolni is jó volt, hogy színházban fogok dolgozni.

Mielőtt esténként hazamentünk, együtt vásároltunk be az „Éjjel-Nappali”-ban a nagykörúton. Sok finom ízes falatot lehetett ott vásárolni a családnak, és talán meg is engedhettük magunknak, ha nem is a legdrágább dolgokat. Mivel örökké gyereknek tartottál, kérés nélkül vettél nekem csokit vagy fagyit, vagy valami ínycsemeget, ami egy pocakos asszonykának mindig kijárt.

Hiába töröm a fejem rossz emlékek után. Biztos voltak, de most nincs kedvem előbányászni őket. Ahogy a „Vallomás”-od segítségével újra átéltem ezeket az éveket, amelyekben annyi szép és hasznos teremtő gondolat született meg benned, elfog a nosztalgia, jó lenne kicsit újra hinni magunkban és abban, hogy fontos dolgokat tudunk cselekedni.

Valami szomorú emlék mégis megmozdult bennem. Téged ezekben az években, miközben teljes erőddel azon dolgoztál, hogy népes családot elartsad, elsősorban a közügyek érdekelték. Azon, hogy én ki vagyok valójában, nem nagyon volt időm gondolkozni. Nyugodt voltál, örömmel vetted tudomásul, hogy én sikert, sikerre halmoztam a főiskolán. Arra, hogy mi mit jelentettünk számodra, igazán a börtönben döbbsz rá. Ettől az időponttól kezdve mindig mi voltunk a legfontosabbak a számodra.

A Vallomás legérdekesebb része az 56-os eseményekről szóló beszámoló

Sok új dolgot tudtam meg belőle. Folytatom tehát ott, ahol abbahagytam.

Akkor már lehetett látni csoportokat, az úttesten velünk szembe jöttek. Néztük őket. Ahogy a Király (jobban mondva a Majakovszkij utca) sarkára értünk, ott egy csoport épp befordult a körútra, vagy 100-200 fő. Észrevettük köztük az Irodalmi Újság néhány munkatársát is. Ott volt Földes Anna, a lap egyik titkárnője, Éva, tán Örvös Lajos is, de erre nem emlékszem határozottan. Odamentünk hozzájuk, mi is bevágódtunk a sorba, s elindultunk visszafelé, mostmár az úttesten. Innen kezdve sodródtunk a tömeggel. Az útvonal: Körút, Rákóczi út, Tanács körút, Bajcsy Zsilinszky út, Marx tér, Szent István körút, Margit híd, Falk Miksa utca, Bem tér volt. A Bem téren a laktanya előtt ott állt egy rádiós hangfelvevő kocsis, amellezt húzódtunk meg, hogy az összetorlódtott tömeg meg ne nyomja a feleségemet, aki már akkor a nyolcadik hónapjában volt. Ő egy időre be is ült a kocsiba.

Később oszlani kezdett a Bem téri tömeg, sokan a parlament felé indultak. Mi is velük tartottunk, néhány gyalogos Rádió-munkatárssal: Gyalog Rozival, Molnár Auréllal. A Fő utcán és a Kossuth hídon keresztül értünk a Kossuth Lajos térre. Ott már alkonyodni kezdett. Valakinél egy egylapos újság volt, kértem, mutassa meg.

A Szabad Ifjúságnak volt különkiadása nagybetűs vezércikkkel: „Miénk az utca”.

Fél hét felé járhatott az idő. Vagy tán még csak hat óra volt. A feleségem sürgetett, gyerünk, őt várja a doktor, a nőgyógyász, akihez járt, hétig rendelt, el ne késsünk.

Átmentünk a Kossuth hídon, s a 9-essel (villamossal) utaztunk a Gellért térig. A doktor ott lakott a Budafoki út elején. Idejében odaértünk. Ahogy a vizsgálatnál végzett, elmentünk bátyámékhoz, Vargha Balázsékhoz, a Bocskai úton lévő lakására, hogy meghallgassuk a Gerő beszédet, melyről már hallottuk, hogy 8 órakor lesz.

Meg is hallgattuk, nem nagy gyönyörűséggel. Egy ideig beszélgettünk még, vacsoráztunk, s aztán indultunk Magdussal haza, villamossal. A Móricz körtéren szálltunk át a 61-esre, ott a villamoson mondta valaki, hogy a Rádiónál lövöldöznek, öt halott van. Budán szerencsére nem volt akkor még semmi, a Fogas is járt, baj nélkül hazaértünk.

Másnap otthon voltam, tehát szerdán, 24-én. Hallgattuk a rádiót, lestük a híreket, közleményeket, beszédeket. Próbáltam a testvéreimmal telefonon beszélni, Balázssal, úgy emlékszem, sikerült is.

Estefelé, vagy már 25-én, csütörtökön reggel bemondta a rádió, hogy mindenki menjen dolgozni.

Október 25-én lefelé indultam a városba. A rádió előző este mindenkit felszólított, hogy vegye fel a munkát a hivatalában, üzemében, de a levegő puszkaporos volt, távoli lövések zaját lehetett olykor hallani. Én mindenesetre megígértem a feleségemnek, hogy vigyázok magamra, és nem megyek sehová, ahol lőhetnek. Mielőtt Pestnek vettem volna az irányt, Budára leérve felferestem a lakásán Tamási Áront, jobban mondva a feleségét, mert ő nem volt otthon. De a lakásáról tudtam vele telefonon beszélni, mondtam neki, hogy aggaszt, hogy az első éjszaka kiadott statáriumrendelet alapján olyanok is halállal lakolhatnak, akik nem érdemlik meg. Kérni kellene a kormányt, hogy egyelőre ne engedélyezzen kivégzéseket, nehogy jóvátehetetlen igazságtalanságok történjenek. Egyetértett ezzel, s azzal is, hogy jó lenne ez ügyben másoknak is szólni, íróknak, művészeknek.

Ezután Pest felé vettem az utamat, a Lánchídon készültem átmenni. De mire odaértem, már jött a nép Pestről szörnyülködve, mi történt a Kossuth

Lajos téren, belelőttek a fegyvertelen tömegbe. Több száz halottat emlegettek. Erre elhatároztam, hogy nem megyek át. Néhány telefonbeszélgetést sikerült lebonyolítanom a Lánchíd eszpresszó nyilvános készülékén, részben a testvéreimtől érdeklődtem, megvannak-e egészségben, részben az említett statárium-ügyben beszéltem Török Erzsébet énekesnővel, s Kurtág György fiatal zeneszerzővel.

Ez elég soká tartott, mert alig lehetett... *(Itt hiányos a napló.)*

Lent az intézetben csakugyan sikerült kinek-kinek egy-egy beszélgetés, kivéve Gőz Lajosnét, aki el is volt kenődve szegény. A férje bent volt a Belügyben, s nem hívták oda a telefonhoz, hiába kérte.

A pesti hírek különben riasztóak voltak, itt is, ott is harcok, lövöldözés. Sőt már Budán is megkezdődött, épp jöttünk visszafelé, akkor mondta valaki, a János kórház előtt, hogy Széna téren is áll a bál. Igyekeztünk hazafelé, fel a hegyre, bele ne kerüljünk a szórásba.

Másnap 28-án, vasárnap otthon voltam egész nap, csak a házbeli ismerősökhöz mentem át egy-egy félórára.

29-én, hétfőn mintha már csendesebb lett volna a helyzet, a harcok megszűnőben voltak. Beszéltem telefonon Hubay Miklóssal, azt mondta, állítólag valami írómegbeszélés lesz Pesten, Belgrád rakpart 24. szám alatt. Mondtam neki, lemegyek, gyérünk át együtt.

Úgy is történt. A Lánchíd el volt zárva, a Szabadság híd felé kerültünk. A Belgrád rakpart 24-ben azonban nem találtunk írókat. Némi töprengés után elindultunk az Írószövetség Bajza utcai épületébe.

Ott meglepően békés világ volt, még valami ebédfélét is lehetett kapni, s elég sokan voltak ott írók. Később, délután felé már ritkult a nép, én ottmaradtam, gondoltam, ott töltöm az éjszakát, sok lett volna még aznap gyalog visszamenni a hegyre.

Ott volt többek közt Sarkadi Imre, valakitől kaptunk egy paksaméta kéziratot, nézzük meg, lehetne-e ezekből egy Irodalmi Újság számot csinálni. Elég gyenge anyag volt, kevés jó írás. Imre később elment, én pedig próbáltam telefonon felcsöngetni néhány író, adjanak ők is kéziratot.

A telefonvonalak nagy része halott volt. Szerencsére Nyíry Tibor író segített, volt valami ismerőse a rendőrségen, annak adta meg a telefonszámát, hogy hívjam fel, az bekapcsolatja a kívánt vonalat. Beszéltem vele, s vagy 20 írónak be is kapcsolhatta a vonalát, bár egyikét csak egy óra hosszára, a késő esti órákban, mondván, hogy nem bírja a központ.

Én hát telefonálgattam jobbra-balra, mindenkinek azt mondtam, azt írja meg, amit látott, vagy amit érez, gondol; minden szerkesztői megkööttség nélkül. De később aztán, hogy pénteken megjelent az Irodalmi Újság, nemigen

volt benne olyan írás melyet én beszéltem meg ezen az éjszakán, kivéve talán Dallos Sándor kis cikkét.

Ebben az időben, hétfőről keddre virradóra valami olyasféle hangulat volt az Írószövetségben, hogy az írók nagyokat hallgattak az elmúlt napokban, ideje lenne, hogy megszólaljanak. Ki-ki üljön le és írjon. Azt hiszem, ebben a hangulatban született Sarkadi Imrének egy igen értelmes kis cikke, melyet akkoriban nagyon sajnáltam, hogy nem jelent meg. A lényege az volt nagyjából: most pedig ne adjanak teret a konclesőknek, az új hatalom, illetve a kormány támaszkodjék minél következetesebben a munkások, parasztok tömegeire, azoknak a forradalmi szervezeteire. Jómagam is írtam egy cikket ezen az éjszakán, mely szintén abban a gondolatkörben mozgott, hogy az előállott helyzetben kié lesz a hatalom, kié lesz az ország, és az akkori kormány támogatására szólított fel. Vallomásomban erről már részletesen beszámoltam.

Másnap, ha jól emlékszem, a Rádióba mentem be délelőtt, s a romeltakarításban, meg az épület különböző részeiben szétszórt töltények, kézigránátok összeszedésében segédkeztem, ezeke az udvar közepén álló katonai teherautóba hordtuk papírkosarakban, csak úgy beöntöttük, válogatás nélkül.

Aztán haza indultam a hegyre, úgymint fáradt, törődött voltam az előző éjszaka után.

Otthon aludtam, s másnap, szerdán, 31-én megint a Rádióba mentem. Egy ideig folytattam a takarítást, majd a VI-os stúdióban vettem részt a rádiós dolgozók gyűlésén, ahol vagy 300-an jelentek meg. Itt közölték, hogy a munkástanács megbíz egy öt vagy vagy 6 tagú szerkesztőbizottságot, hogy menjen át a Parlamentbe, és biztosítsa a rádiós munka folyamosságát. Ennek tagjai közé delegáltak engem is, Gömöri Endrével, Burján Bélával együtt.

Átballagtunk. Olvasgatva bőven az utcai falragaszokat, nagyrészüket a kormányt támadta, egyik például Nagy Imrét Nagyimrov néven emlegette gúnyolódva. Riadtan tárgyaltuk, mi lesz ebből? Teljes anarchia?

A Parlamentbe érve még fokozódott ez az érzésünk. Néhány tucat fegyveres őrizte az egész épületet, de azokról sem lehetett feltételezni, hogy ellenforradalmi puccs – támadás – esetén készek lennének meghalni a kormányért. Elkezdtük a munkát. Küszködöttünk az üzenetáradattal, a kormány mellett egy füst alatt minket is meglátogató és követeléseiket előterjesztő küldöttségekkel, amellet híreket teszteltünk, s közben mi is érdeklődtünk, mi a helyzet odakint, a városban. Jöttek a fegyveres pogromok, lincselések hírei. Gömöri félrehúzott, s kérdezte, mi a véleményem, az jobb-e, ha otthon marad a felesége a gyerekekkel, vagy ha ismerősökhöz költözik, mert esetleg épp a költözés hívhatja fel rá a figyelmet. Gellért Endre a hároméves pártiskolára telefonált, amelynek hallgatója volt, hogy azonnal semmisítsenek meg minden névsort,

lakáscímeket, nehogy lincselő banda kezébe kerülhessenek. Más részről jöttek a külföldi hírek: az angolok, franciák megtámadták Egyiptomot, szóval mintha az egész mindenség recsegett-ropogott volna a fejünk felett.

Ebben a helyzetben mi azt éreztük a legfontosabbnak, hogy minden jóakaratú, tisztességes embert, aki ellene van az ellenforradalomnak, anarchiának, igyekezzünk a kormány mellé állítani, többek közt az egyházakat is. Ez a szándék szülte azt a gondolatot, hogy a reformáció emlékünnepe lévén (okt. 31) szólaltassunk meg a három protestáns egyházból egy-egy vezetőt, hátha ezzel hathatnánk a tömegek egy részére. A műsor kb. félórás volt. Vető Lajos evangélikus püspök, Szamosközi István református esperes, még egy református pap és egy unitárius püspöki helynök működött közre benne, olyan hangon, amely alkalmasnak látszott a kedélyek megnyugtatóására, semlegesítésére. Felvételében én is közreműködtem, a magnetofonos szobában.

Közben híre jött, hogy a balatonszabadi állomás át akar kapcsolni a győri stúdió műsorára. Szolnokkal, a szolnoki adóval valami technikai hiba volt, s az a veszély fenyegetett, hogy a Kossuth Rádió teljesen leáll. A rádiós kábelvonalon többek közt én is könyörögtem a balatonszabadi technikai személyzet vezetőjének, ne hagyják cserbe a Kossuth rádiót, hivatkoztam rá, hogy ez ma az egyedüli országos fórum, ha elhallgat, abban a pillanatban darabokra esik szét Magyarország. Ezen az estén Kádár János is átjött a rádiós részlegbe. Elmondtam neki többek közt, hogy beszéltem délelőtt egy Pestről 30 km-re falun lakó fiúval, a technikus a rádiónál, s az milyen híreket hozott a falusi osztályharc fellángolásáról, kulákok és szegényparasztok közötti ellentétekről a földkérdésben, s a tanásházán hogy ki legyen az úr. Mondtam neki, hogy véleményem szerint most, hogy a valóságos osztályerők sokkal nyíltabban és közvetlenebbül hatnak, mint eddig, óriási felelősség és súlyos feladatok hármlanak az MSZMP-re mint az egyetlen forradalmi marxista pártra. Volt ott egy másik fiatalember, a nevét nem tudom, az erre közbeszólt, hogy ő eddig pártonkívüli volt, de most szeretné, ha tagja lehetne az MSZMP-nek, s ő azt hiszi, sokan vannak hozzá hasonlók.

Kádár akkor, úgy emlékszem, azért jött át hozzánk, mert a szolnoki forradalmi tanács küldöttsége járt nála, s azt kérte, mármint Kádár, hogy a küldöttek egyikének átadott írásbeli üzenetét a szolnokiak részére a Rádióban is olvassák be.

Aztán jött Vas Zoltán, egy írástudó embert kért, aki megfogalmazná a kormány felhívását a munkássághoz, hogy hagyják abba a sztrájkot. 400 millió forintba kerül ez nekünk naponta – mondta.

Elmentem vele a Parlament egy másik fertályába, mintha nem az ő szobája lett volna, hanem Bognár Józsefé, ott szövegeztem meg egy rövid írásművet,

mely elég drámai hangon szólította fel a munkásságot, dolgozzanak, termeljenek, hisz követeléseik már lényegében teljesedtek – „Ügyis szegények vagyunk, ne tegyük magunkat koldussá” – ez volt az egyik utolsó mondata.

Nem hangzott el a rádióban. Mikor ugyanis Vas Zoltánnal visszamentünk a rádiós részlegbe, ott a munkatársak közt az a vélemény alakult ki, a városból kapott információk alapján: ha ez a felhívás az angyalok nyelvén szólna, ebben a pillanatban még akkor sem hallgatnának rá. A kormány pedig csak magát járatná le vele, ha szavai hatástalanok maradnának. Közben odajött Tildy Zoltán is, s a beszélgetésből az a javaslat született: hívja össze a kormány másnapra a nagyobb üzemek küldötteit s közvetlen tárgyaláson igyekezzenek szót érteni velük...

Csütörtök, nov. 1-e. Éjszaka még jött egy fiatalember, aki autóval kint volt a városban nem tudom már, mi ügyben (*olvashatatlan*) kimentek, az utcák, mint mondta részeg bandákkal, fegyveres csoportokkal van tele, őket is többször igazoltatták, egyszer agyon is akarták löni, alig tudták magukat kimagyarázni.

Ezen az éjszakán alig aludtam, hánykódtam a díványon s járt az agyam, mint a megvadult motolla, mi lesz ebből. Hajnali háromkor át is mentem a stúdió-szobákba. Ott azzal fogadtak, hogy záhonyi hírek szerint, nagyobb szovjet egységek lépték át a határt. Egyre elkerülhetetlenebbnek láttam a szovjet katonai beavatkozást, és egyre reménytelenebbnek azt, hogy ennek a helyzet belső normalizálásával, egy szocialista jellegű államhatalom megszilárdításával elejét tudnánk venni. Ady egyik verssorát mormogtam magamban:

*Minket korszakok tűzdühe nem edzett,
S felolvaszt a világ kohója,
Elveszünk, mert elvesztettük magunkat.*

Ebben az elkeseredett hangulatban mentem át délelőtt az Írószövetségbe, majd a Rádió Sándor utcai épületébe, többeknek elmondván kínzó kétségeimet. S déltájban az álmatlanságtól dülöngélve indultam fel, haza, a hegyre.

Ez a lelkiállapotom érteti meg talán, hogy pénteken, szombaton (nov. 2-3.) én a konszolidáció minden jelének százszoros jelentőséget tulajdonítottam. Görcsösen kapaszkodtam abba a gondolatba: nem szabad, hogy mindez után, ami okt. 23-a óta történt, az derüljön ki, hogy magyar nép éretlen kamaszbanda, mely képtelen arra, hogy atyai felügyelet nélkül a maga sorsával felnőtt módon, józanul rendelkezék.

Ezen a két napon megint lent voltam a városban. S amennyire meg tudtam ítélni, a kormány semlegességi nyilatkozata óta szilárduló volt a helyzet. A munkásság késznek látszott a munka felvételre, a garázdálkodó ellenforradalmi fegyveres bandák mintha megijedtek volna, hogy a tömegek a kormány

mellé álltak, s ők elszigetelten egyedül maradnak, s lakolni fognak a bűneikért. Ezen a két napon, nem tudok róla, hogy folytatódott volna az embervadászat. Bár a kommunista ellenes hangulat még mindig erős volt, s a pártokon belül is tovább nőtt azoknak a hangja, akik minden „kollaboránst” (tehát aki az elmúlt években együttműködött a párttal) ki akarnak zárni a közéletből...

Madártávlatból: részlet egy 1986-os riportból

Tekintve, hogy november 4-e ugyanolyan szörnyű sokk volt számomra, mint annak idején 1944. március 19-e és október 15-e, a németek bevonulása és Szállasi uralomra kerülése, két kézzel kaptam ezen a Bibó-féle tervezeten. Tóbiás Áron barátom is biztatott, hogy vigyük ki az Egyesült Izzóba, ahol épp tartották a Nagy-budapesti Munkástanács alakuló ülését, és ismertessük a megjelentekkel. Nekem akkor már születőfélben volt a hatodik gyermekem, akkor lépett a feleségem a kilencedik hónapba, őrá igazán tekintettel lehettem volna, de nekem most sem volt veszélyérzetem, pedig a forradalomban is lényeges szerepe volt annak, hogy az írók és munkások kontaktust találtak egymással. Tudhattam volna, hogy ez nagyon fáj Kádáréknak. Mégis vettem magamnak a bátorságot, kimentem az Írószövetségből a munkástanácsok vezetőinek a gyűlésére, és ismertettem a tervezetet. Valóban nagy érdeklődéssel fogadták. [...]

1957. január 19-étől a Fő utcai fogház lakója lettem, nem akarom itt részt venni, hogy és mint, legyen elég most annyi, hogy akkor úgy éreztem, ezt én megérdemeltem. Nem azért, mert kimentem Újpestre, az Egyesült Izzóba, nem azért, mert kivittem a Bibó-féle tervezetet, hanem mert előző években sok mindennel megalkudtam önmagammal és a lelkiismeretemmel. Nem azért szenvedek tehát, amiért ők akarják, hogy szenvedjek, mégsem kaptam méltatlanul ezt a csapást a sorstól. Hozzáteszem, hogy ez csak az egyik érzésem volt. A másik még ennél keservesebb: hogy fogja ezt túlélni a családom, amely nem tehet semmiről.

Apját letartóztatják

Hogyan éltük túl? Szavaidat megszakítva, hadd beszéljek erről.

1957. január 19-én azzal a rossz hírrel jöttél haza, hogy letartóztatásokról beszélnek a városban.

Szorongással fektettük le hat kis gyerekünket. Próbáltunk elaludni. Kismagdus akkor 5 hetes volt, Andris, a legnagyobb fiunk, novemberben töltötte be hetedik évét.

Én azt álmodtam, hogy letartóztattak. Fölébredtem, boldogan láttam, hogy mindez, álom volt csupán.

Csöngettek. Nem sokkal lehetett éjfél után. Hálóingben fogadtam őket. El sem tudtam képzelni, hogy mindez valóság. Figyelmeztettél, hogy öltözzek fel. Én teljesen kába voltam. Sokan jöttek, fegyverekkel. Ezeket a pribékeket azzal tüzelték fel ellenünk, hogy az írók, akiket a népidemokratikus hatalom elkényeztetett, jó dolgukban fellázították a dolgozó népet. És e helyett mit tapasztaltak? Száradó pelenkákat, szegénységet, ócska bútorokat. Láttam, hogy néhányan meg vannak rendülve. Az egyik fegyveres, akit később az egyik legvadabb nyomozótisztal tudtam azonosítani, odajött hozzám, és fülembe súgta, adjak a férjemre meleg ruhát, és a zsebébe összetett kenyeret.

Miután téged elvittek, itthon mindent átkutattak. Minden írásodat, amely a sublótban volt összegyűjtve, átolvasták. Nem találtak semmit, én valamiféle megjegyzést is tettem arra, hogy rájuk fér egy kis kultúra, jó írások olvasása.

De ezt csak a fogaim közt mormogtam. Sohasem ingereltem őrzőidet, tudtam, rajtad vernék el a port.

(<http://www.gondola.hu/cikkek/50912>)

Október 23: ahogy a szemtanúk látták

2006. október 31.

2006. október 23-ának kimenetelét eldöntötte, ami aznap hajnalban történt: mindenféle korábbi ígéret ellenére rendőrök üritették ki a Kossuth teret. Alább szem- és fültanúk mesélnek arról – kerítéssel, rendőröktől változatlanul kívül rekesztve –, mi is történt 2006. október 23-án hajnalban, majd a nap folyamán.

2006. október 23-ának kimenetelét eldöntötte, ami aznap hajnalban történt: mindenféle korábbi ígéret ellenére rendőrök üritették ki a Kossuth teret. Egyes híradások szerint több ezer rohamrendőrt mozgósítottak, az 50. évforduló központi ünnepségére készülődven ennyien szállták meg a környéket. A rendőrség és a kormány illetékes vezetőinek nyilatkozata szerint a demonstrálók nem tartották be a rendőrséggel kötött megállapodást, nem engedték a tűzszerészeknek, hogy átvizsgálják a sátrakat. Nos, egyetlen szó sem igaz ebből. Kuncze Gábor, az SZDSZ elnöke durván meghamisította a valóságot, amikor parlamenti heves szónoklatában azt állította, a „rendőrök provokálták a tüntetőket” magyarázat ócska politikai cinizmus, mert a tüntetőknél „rendzavarásra alkalmas eszközök” voltak. „Nem nevezhetők békés tüntetőknek, akik Molotov-koktélokkal, vasgolyókkal, fejszékkel grasszálnak Budapest utcáin” – állította a pártelnök, s milyen sokat elárul, hogy az SZDSZ honlapján már „Molotov-koktéllal, vasgolyóval és baseball-ütőkkel közlekednek a városban”-ra finomult a szöveg. Még a rendőrség sem akadt senki olyanra, aki vasgolyóval, fejszével rohangált volna, s a Molotov-koktél is csak akkor került elő, amikor már lőtték a védtelen, békésen tüntető népet...

A tér erőszakos kiürítése, persze, nem önmagában vezetett az összecsapásokhoz. Ezt meg kellett tetézni két további hazugságnak. Az egyik: hogy ez az ünnep az országé lett volna. Másnap Gyurcsány Ferenc bánatos képpel előadta újabb színjátékát a magyar Országgyűlésben: egy erőszakos kisebbség nem hagyta ünnepelni az ország népét (no meg a kislányát), és neki „ez fáj leginkább”. Éppenséggel semmi közöm nem volt a tüntetőkhöz, amikor 23-án tizenegy óra körül a Kossuth tér felé tartottam, megnézni, mi a helyzet. Egyedül voltam, mások családotól jöttek, kisgyerekekkel, de mindannyian fennakadtunk a Patyomkin-ünnepséget körülzáró rohamrendőr-sorfalaknál.

Hangosbeszélőn parancsoltak ránk, hogy tessék a Bajcsy-Zsilinszky út irányába hátrálni. Már túljutottunk a Szabadság téren, s a népet még mindig tölték elfelé. A másik hazugság az volt, hogy a központi ünnepség után, délután három óra körül a Kossuth téri tüntetők visszamehetnek az Országház elé. A többit már tudjuk: az Alkotmány utcánál rohamrendőrök fogadták a próbálkozókat. Nincs ebben az országban valamelyest is értelmes ember, aki az előzmények után azt gondolhatta, hogy a többszörösen átvert tüntetők, az addig hangsúlyozottan és bizonyítottan békésen demonstráló Kossuth tériek nem tesznek kísérletet a visszatérésre. Gyurcsány Ferenc is csak egyszer gondolhatta, hogy a tüntetők majd előbb-utóbb megunják és hazamennek. Már csak ezért a pofátlanságért is, hogy mégsem voltak hajlandók megunni, megérdemelték, hogy azt kapják, amit jó előre elterveztek nekik. És mindenki más is azt kapja, amit megérdemel, amiért nem volt hajlandó részt venni az ő nagy fáradtsággal összehozott, nagy műgonddal megalkotott Patyomkin-ünnepségén.

Egyszer már megadta a sors, hogy utánanézhettem október 23. tényleges történéseinek, hazugságainak. Az 1992. év e nevezetes napján Göncz Árpád köztársasági elnököt saját bajtársai fütyülték ki – méghozzá több ezren – a Kossuth Lajos téren. A Bánó András vezette Egyenleg aznapi híradásában bődületesen meghamisította a valóságot: úgy állította be, mintha néhány – Árpád-sávós zászlót lengető, náci sasos sapkát viselő, leginkább távolabb ácsorgó – szkinhed fojtotta volna bele a szót a köztársasági elnökbe, s egész egyszerűen elhallgatta, hogy a fő fütytösök az öreg ötvenhatosok voltak. 1992 hazugsága, ha lassan is, ha részben is, felfeslett. Egy pillanatig ne legyen kétséges, hogy a mostani hazugságokkal is nem ugyanez fog történni. Ehhez szeretnék most néhány adalékot szolgáltatni: alább szem- és fültanúk mesélnek arról – kerítéssel, rendőröktől változatlanul kívül rekesztve –, mi is történt 2006. október 23-án hajnalban, majd a nap folyamán. Csak azokat a részleteket emelem ki, amelyekről meglehetősen hamis információk keringenek médiaszerte, illetve amelyek kulcsfontosságúak lehetnek annak megítélése szempontból, mi bújhatott meg a brutális rendőri fellépés hátterében. A beszélgetésen összesen heten vettek részt. Csak azok nevét említem meg külön, akik eddig is vállalták a nyilvánosságot, s nem kell tartani attól, hogy megkülönböztetett rendőri figyelmességben részesülnek.

– Idézem a sajtót: „A rendőrség reggel 7 órára feloszlatta a 36 napja tartó Kossuth téri tüntetést, miután közlésük szerint a demonstrálók nem tartották be a rendőrséggel kötött megállapodást, nem engedték a tűzszereknek, hogy átvizsgálják a sátrakat. A demonstrálók három napig nem tüntethetnek a téren, mivel a tüntetést a gyűlekezési

törvény megsértése miatt oszlatta fel a rendőrség. Gergényi Péter budapesti rendőr-főkapitány elmondta, rengeteg veszélyes anyagot és eszközt (kést, benzint, glicerint, vasgolyókat) találtak a tüntetőknél." Így volt?

-No, akkor vegyük sorra! A megállapodás szerint minden egyes sátornál egy ember bent maradhatott. Sőt, kíváncsi volt, hogy maradjon bent az átvizsgálás miatt! A különféle eszközöket mi magunk gyűjtöttük össze, már csak azért is, nehogy a rendőrök behozzanak valamit, és ott elhelyezzék. Elhatároztuk, hogy amikor bejönnek a tűzszerészek ellenőrizni, mi azt mondjuk, hogy mi már összeszedtünk ennyit, de azért tessék megnézni a sátrakat. Minket azonban, akik bent maradtunk, szó szerint kihajítottak onnan, aztán a kosárban megtalálták a késeket, amelyek össze voltak készítve, gyűjtve.

- Szalonnázó bicskák?

-Meg húsvágó kések. Egy órával az ígért ellenőrzés előtt, a színpadról el is hangzott, hogy össze van minden készítve az ellenőrzéshez. Úgy volt, hogy közösen fogja őrizni egy rendőr meg egy általunk kijelölt személy.

- Átvágták volna önöket?

-Nem is kicsit. Nagyon.

- Akkor viszont miért nyilatkozta Takács András, a tüntetés főszervezője, hogy jogszerű volt a rendőrség eljárása? Már ha valóban ezt nyilatkozta.

-Másnap biztos, hogy azt nyilatkozta, hogy nem volt jogszerű. És azt mondta, hogy előző nap sem mondott mást.

-Egy biztos: megállapodás szerint maradt ott minden sátornál egy ember, tehát hazudtak, amikor arra hivatkoztak, hogy azért takarították ki a tüntetőket, mert nem tartották be a megállapodást. Kérdés, hogy a rendőrség is így tudta-e, így gondolta-e? Mi azt vártuk, hogy a mi részünkről elhangzanak ezek a dolgok, a több ezer rendőr közül pedig idejön valaki, és azt mondja, igen, ezt kell csinálják.

- Ehelyett szó nélkül nekiindultak?

-Mi már kint voltunk, amikor ők bementek.

-Én a sátrat őriztem, mert nekem ez volt a feladatom.

- És akkor odamentek Önhöz a rendőrök. Hányan, mit csináltak?

-Semmi különöset: ketten megragadtak és a kerítésen kívül leraktak.

- Maradtak bent olyanok is, akik nem a sátrat őrizték?

-Maradtak. A nagy sátorban. De ők meg a koronás címert őrizték. A rendőrök hangszórókkal állandóan beszéltek, hogy mit csináljunk; hogy ne hangoskodjunk, mert most ők fognak hangoskodni; ugyanígy tehát hangszóróból elmondhatták volna, hogy mihez tartsuk magunkat. Ez nem történt meg. Ha tehát egy megállapodást csak az egyik oldal ad át nekünk, akkor nekünk azt kell elhiggyük. Ahhoz kell tartanunk magunkat. A rendőrök közül

egy se jött oda, vagy egy se mondta, hogy jó, ha mi ezt meg ezt csináljuk, ha mi ezt meg tesszük, akkor utána ez meg ez lesz. Ezek után a médiában folyamatosan azt nyomták, hogy mi nem engedjük oda őket, és a terület tele volt szűrő-vágó fegyverekkel. Egyébként az is bizonyítja, hogy eleve nem akarták betartani a megállapodást, hogy eszük ágában sem volt idehozni a beléptető kapukat. Hoztak helyettük vízágyút.

*

(Válaszol: Molnár Tamás, a Magyar Nemzeti Bizottság 2006. ügyvivője)

– *Valóban így volt, hogy a rendőrséggel kötött megállapodás szerint minden sátornál maradhatott egy-egy személy?*

– Így. A rendőrség a következőkben szegte meg a megállapodást: egyrészt az élénk rakott, három méter magas paravánnal, másrészt a kordonnal, harmadrészt nem hajnal kettőre jöttek, hanem már éjfélkor itt voltak, negyedrészt pedig valóban minden sátorban bent maradhatott egy ember.

*

(Válaszol Gonda László, a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 egyik vezetője)

– *Tűzszerészek jöttek?*

– Végül jöttek, s arról volt szó, hogy öten együtt megyünk be velük.

– *Valaki itt elmondta, hogy Takács András még nekik, a biztonságiaknak sem mutatta meg a szerződést, hogy mi van benne.*

– Az igazsághoz hozzátartozik, hogy nekem is vállalni kell egy dologban a felelősséget. 22-én este tíz óra tájban, 11 felé minket, vezetőket Lapid Lajos dandártábornok kihívott, és átadott Takács Andrásnak egy papírt. Rá volt írva, hogy nem nyilvános, s ez még alá is volt húzva. Takács András ezt a papírt – amelyet én a mai napig nem olvastam –, zsebre vágta. És én őt másnapig nem is láttam. Én azt tudtam, hogy a végső megállapodás szerint a kordont például az úthoz közel fogják rakni, s nem vágják ketté vele a teret. S ez köszönhető volt annak, a jó Istennek, hogy én Sólyom Lászlót a Magyar Tudományos Akadémián tartott 56-os konferencián meg tudtam szólítani. 22-én este itt volt egy hölgy, aki ott volt az akadémia dísztermében, és elmondta, hogy Sólyom László kétszer is behívta a testőrért és egy rövid jegyzetet adott át neki. Aztán történt, hogy magához hívatta Petréteit, beszélt vele, és aztán történt, hogy a vezérkari főnökét is ide küldte tájékozódni. A közvélemény semmit nem tud erről, de én megtudtam, mi a kocsinak a rendszáma, amellyel idejöttek, s innen tudom, hogy itt volt a teljes kíséretével, a színpad mögött. Tény, hogy nagyon

sokat köszönhetünk Sólyom Lászlónak, például hogy nem napokkal előbb vertek ki minket innen.

– De ez óvatlanná is tehetné Önöket, hiszen nem gondolhatták volna, hogy a köztársasági elnököt is becsapják.

– Ez már a vége volt. De nem voltunk könnyelműek, csak úgy gondoltuk, hogy hiteles emberekkel tudunk tárgyalni, akik belátják, hogy nem lehet a tüntetők számát száz főben korlátozni; nem lehet, hogy lebontsuk a sátrakat, hiszen emberek a nap huszonnégy óráját itt töltötték, ezért volt szükségük szerszámokra, csőkulcsokra – a csőkulcsot fegyvernek minősíteni, gátlástalan hazudozás... Szóval, a Lapiddal megegyeztünk, hogy nem a Rákóczi-szobornál húzzák a kordont, hanem kint a járdánál, a villamos sínél, át kell helyeznünk a vécéket, és ki kell ürítenünk a területet körülbelül egy-másfél órára. Éjfél-től el kell kezdeni, legkésőbb két órára ki kell üríteni a területet. Akkor még arról volt szó, hogy a sátrakból is mindent ki kell szedni, és addig, amíg a különleges biztonságot igénylő személyek, tehát az államfők itt vannak, addig elkülönített helyen kell tárolni. Ebbe beleegyeztünk, tehát hogy éjjel kettőtől másnap 3 óráig átadjuk így a teret. Akik tehát itt aludtak, azok vállalták, hogy az otthonukat átengedik, csak azért, hogy meglegyen a biztonság. Viszont bármekkora számban tartózkodhatunk a téren. Másnap, vagyis 22-én este tíz órakor, fél tizenegykor kerestem az Andrást, hogy jöjjön már ide, intézkedni kell, az emberekkel meg kell beszélni a dolgot. A HírTV-nek nyolc felé adtam egy interjút. Kérdezték, mitől félek. Mondtam, hogy attól félek, hogy ha nem beszélünk hamarosan az emberekkel, hogy el kell hagynunk a teret, hiszen a szavát adta rá Lapid Lajos dandártábornok, hogy átvizsgálás után visszamehetünk, akkor itt baj lesz, mert az embereket váratlanul érinti. Az embereket lelkileg fel kell készíteni. Takács Andrást nem lehetett elérni, nem lehetett tízkor, tizenegykor elérni, hanem megjelent röviddel éjfél előtt, és kitört a palotaforradalom. Az emberek becsapva érezték magukat. Nem is értem a mai napig sem, hogy miért történt ez? Illetve egy magyarázatom van rá, de engedd meg, hogy ezt ne mondjam el. Mindenkinek a fantáziájára bízom. Az a lényeg, hogy kitört a palotaforradalom, az indulatok elszabadultak, olyan emberek, akikkel azt hittem, lehet józanul beszélni, váratlanul megmerevedtek, s erőszakkal is megakarták védeni a területet.

– Provokátorok lehettek közöttük?

– Ennek az egész rendezvénynek, a vezetőségnek becslésem szerint az egyharmada.... Nem tudom, mekkora része, de az biztos, hogy nagyon sok téglát érzek, akik a háttérben együttműködtek a hatalommal.

–Akkor éjjel, hajnalban utalt valami a provokátorok jelenlétére?

–Mi, ötszázan kijöttünk. Mi onnan kívülről semmit nem láttunk. Arra ügyeltünk, hogy végrehajtsuk a kéréseket. Folyamatosan bekiabáltunk, hogy gyertek ki, gyertek ki, hogy végre véget érjen ez a procedúra. Közben egy víz-ágyú is megjelent, tele lett a Kossuth tér rendőrrel. Annyira, hogy ennyi rendőr ott még soha nem volt. És érdekes módon, az az átvizsgáló kapu sehogy sem akart ide érni.

*

(Válaszol Gonda László)

–Az előbb még itt volt valaki, aki bent maradt...

–Én tudok egy tanúról, aki bent maradt, de nem árulnám el a nevét. Egy tény: amit a rendőrség állít, az szemem szédett hazugság. Ugyanis azt állítják, hogy mi nem engedtuk be őket. Tizenegy ember valóban bent maradt. Nem mind a sátorörzés miatt, de mivel volt bent ennyi sátor, jogilag mondhatjuk, hogy ők őrizték a sátrakat. Hiszen azt mondták, hogy minden sáternál maradhat egy ember. Ezek az emberek a nagy sátorban összeültek, és semmiféle ellenállást nem fejtettek ki. Takács András is elmondta a Corvin közben, hogy az akkori ügyeletes tiszt megkért minket, hogy nyissuk meg a kerítést, az egyik szegmensét, én adtam tovább, mondjuk úgy, hogy a parancsot, és az emberek minden további nélkül kinyitották. Tehát a rendőröknek nem erőszak ellenében kellett bemenniük, hanem nyitott kapukon. Én próbáltam volna utánunk menni, mert úgy illett volna a megállapodásunk szerint, hogy közölünk legyen ott valaki. Erre rám kiabáltak belülről, hogy nehozz bemenjek, mert azonnal letartóztatnak. Ezek után kint várakoztunk egy-másfél órát. Korábban még jött is egy ilyen kérdés a parancsnoktól, hogy ki az az öt ember, akit kijelöltünk arra, hogy a tűzszerészekkel bemehetünk. Mi öten tehát ott várakoztunk. Valamikor egy óra múlva megjelentek a tűzszerészek, adjunk utat nekik. Bementek. Akartunk utánuk menni a társainkkal, hát úgy elparancsoltak onnan minket, mintha kirúgtak volna a saját lakásunkból. Körülbelül így éreztük magunkat. És erről nem beszél a magyar média. És nem telt el egy óra, kijött tíz erős ember, meg egy kőkemény parancsnok, és ez azt mondta, hogy ha nem hagyjuk el második felszólításra az egész Kossuth teret, letartóztatnak. Fáber Karcsi volt az egyetlen, aki azt mondta, ő márpedig nem megy el. Nagyon csendes, nagyon jó szándékú gyerek, a Kossuth téren mindig szorgalmasan dolgozott. Egy kicsit jóhiszemű. Mert én mondtam neki, hogy nincs értelme, hogy itt maradjál, mert letartóztatnak, s nem tudsz nekünk segíteni. Nekünk itt kint kell az emberekben a lelkesedést, a hitet tovább tartani, s valami útmutatást adni. S akkor mi átmertünk az út másik oldalára, s szegényt,

annak ellenére, hogy semmi ellenállást nem tanúsított... Civilizált, nyugati országokban elfogadhatatlan, hogy álarcos rendfenntartók leteperik a földre és rátérdepelnek és megbilincselik. Érthetetlen és felháborító. Emberi méltóságában sértették, alázták meg.

*

- Mit tapasztaltak a 23-i tüntetésen?

- Már délelőtt megkezdődött a terelés

- Én elmentem innen este, és reggel úgy jöttem ide, hogy azon a bizonyos kapun be fognak engedni. Jöttem, nem engedtek be, mindenhol korlát volt. Ezt még tudomásul vettem, mert nyilván megmondták a rendőröknek, hogy oda senkit ne engedjenek be. De az, hogy innen a korláttól a későbbiekben valóban nyomták ki az embereket a külső utcákba, az már valóban örült nagy hiba volt.

- Mint a birkákat, úgy tereltek bennünket.

*

- Ez nem tömegoszlatás volt. Hiszen a tömegoszlatásnak az a célja, hogy eltűnjön a tömeg. Délelőtt fél tizenegykor már veréssel kezdődött a Szabadság téren. Ahol tényleg semmi nem volt. A templom előtt álló emberekbe egyszerűen belement a rendőrség.

- Úgy tudom, Novák Elődöt, a Jobbik volt szóvivőjét is megverték. Láttá valaki, hogyan történt?

- Én ott voltam a közvetlen közelben, öt-tíz méterre. Az az ember kicsi is, nem lehet több, ötven kilónál, és egy nagy dobot vert elismerésre méltóan. S az egész olyan volt, mint amikor egy nagy sasmadár lecsap az égből s csak utólag látjuk, hogy elvitt egy csirkét. Egyszer csak kinyílt a rendőri sorfal, ketten kiugrottak, az egyik a dobot fogta meg, a másik a lábát kapta el, s mire felocsúdtunk, már vitték a rabszállítóba. Az egyik dobütője ott maradt utána.

- Jellegzetes kommandós módszer.

- Mit csinált? Miért kapták el?

- Semmit. Dobolt.

- Biztos behallatszott a Kossuth térre, zavarta a hivatalos ünnepség méltóságát...

- Onnan?!

- Az egész belvárost kordonokkal zárták le. Egybe terelték a kóválygó embereket. Sem befelé nem engedtek, sem kifelé, egyedül arra ügyeltek, hogy egybe maradjon a tömeg. Ha valaki bement a kocsmába borozgatni, miért kellett onnan kirángatni? Nem az volt nekik a lényeg, hogy eltűnjön az utcáról az úriember?

-Ha már a terelésnél tartunk. Mi, rendészek voltunk hátul, mi toltuk magunk előtt az embereket, hogy ne tudják bántalmazni őket, illetve felállítottuk azokat, akik elestek. És egészen „véletlenül” betereltek minket egy olyan utcába, ahol karók százai és boros üvegek voltak előre odakészítve, és hatalmas kábeldobok. Gondolom azért, hogy a felháborodott emberek nekitámadjanak a rendőröknek, hiszen egy előre eltervezett útvonalra tereltek minket. És fel is vették az emberek a botokat, az üvegeket, de hál’ Istennek, sikerült kivenni a kezükből, sikerült jobb belátásra téríteni őket. Szóval, ez is nyilvánvalóan provokáció volt.

(Válaszol Gonda László)

-Először a Roosevelttérre mentünk, aztán a Bazilikához. Ami a demokrácia alapja. Hogy mi egy spontán tüntetést megtarthatunk. Sem az Európai Unió, sem a strasbourgi bíróság nem engedélyezi a békés spontán tüntetés felosztatását. A 2002-es hídlezárás óta arra hivatkozik a hatalom, hogy a nem bejelentett tüntetést fel lehet osztatni. Ez nem igaz, mert a spontán tüntetés is alapvető emberi jog. Ha békés célú. És a miénk békés volt. Békésen végigmentünk aztán a Rákóczi úton, a Nagykörúton, a Corvin közbe, s onnan a tömeg egy része vissza ide, a Kossuth térre. S döbbenetesen konstataáltak, hogy le van zárva, s nemcsak a Kossuth tér, de a hozzá vezető utak is. Hiszen azt ígérték, hogy délután három órakor, mikor elmennek a külföldi vendégek, megnyitják a teret. Amikor értesültem, hogy nem nyitották meg, elindultam a Fidesz rendezvényre, mert arra gondoltam, hogy ha vége lesz a gyűlésnek, majd csatlakozni fognak a békésen tüntető tömegek egymáshoz. Amikor az Erzsébet térhez értem, láttam, hogy a rendőrök válogatás nélkül lövik a tömegekre a könnyfakasztó gránátokat. Az Erzsébet téren, a gödörnél, úgy lőtték összevissza, hogy nem is látták, hogy ki hol van, előttem, az orromtól három méterre, vízszintesen repült el egy ilyen gránát. És nem tudtam kijönni a körből.

Az Erzsébet téren láttam, amint a fiatalok pajzsul rakták maguk elé a SZABADSÁG feliratot, ezt az álcát, ezt a hazugságot a Budapest a szabadság fővárosa feliratról, amelyet az SZDSZ rakott ki. Le a kalapot a fiatalok előtt! Ennél szebb performanszt ki sem lehetett volna találni: ez volt a szabadságharcosok barikádja a lövöldöző rendőrökkel szemben. Mert amit a rendőrök csináltak, az a terror, a diktatúrák jellemzője. Nem maszkírozott, nem brutális rendőrökkel simán szét lehetett volna osztatni a tüntetőket. Oda kellett volna engedni a népet a Kossuth térre, mert joga volt ott megemlékezni, s joga volt ott békésen tüntetni. És nem is történt volna az égvilágon semmi, ha nem csapnak be, ha nem hazudnak, ha nem provokálnak. Itt lehetett volna sok százezer ember, s nyugodtan tüntetett volna, ahogy eddig is. Ezek után próbáltam haza menni,

mert itt lakom a közelben, a Hajós utcában, de nem tudtam hazamenni, mert nem engedtek át sehol. Hol azt egyik átkelőhöz küldtek el, hol a másikhoz, de át sehol nem engedtek.

Hívtak a Magyarok Házába, nem tudtam bemenni, mert az Astoriánál is le volt zárva. Próbáltam az Andrassy úton kimenni, le volt zárva. Minden mel-
lékutca le volt zárva. Ezek a rendőrök egyszerűen, mint a birkákat a karámba, úgy tereltek össze bennünket.

Telefonált Karcsi is, a motorosok egyik vezetője, valahol az Astoria és a Blaha között volt, hogy körbe vagyok zárva, nem tudok kimenni. Végül az Erzsébet-híd felé mentem, mert ott volt leparkolva az autóm, valakinek kölcsön adtam, aki sokat segített nekem a téren. Ott láttam a barikádot, a lelkes fiatalokat. Mondtam nekik, hogy gyerekek, úgy sincs semmi esélyetek, mert pillanatok alatt elsöpörnek benneteket. De hát ez valójában egy szimbolikus barikád volt. Azt is mondtam nekik, hogy ne dobáljátok a téglát, mert semmi értelme. Ott megjelent két-három olyan ember, akikről most nem beszélek, akik nyilvánvalóan provokátorok voltak, akik azt mondták, hogy jönnek a gazdák, akik mindig azt mondják, hogy jönnek a gazdák, de soha nem jönnek, van néhány kőkemény sameszük, akik ki akarták tépni a kezemből a megafont, hogy beszélhessenek, azt hazudták, hogy az övéké...

– Itt valaki megjegyezte, hogy Körösi Imréről van szó...

– Valóban... Szóval mikor a híd felé mentem, már jöttek a hókotrók, az oldalsó utcákba hihetetlen mennyiségben lőtték be a könnygázgránátokat, és olyan borzalmasan erős, maró volt, hogy azt nem lehet leírni. Nekem ott mutatta valaki, hogy olyan gránátokat lőttek ki, amelyeket az Európai Unió szabályok tiltanak. Tehát próbáltam elmenni a kocsimért az Erzsébet-híd alá, Pestről nézve tök egyedül álltam a jobb oldalán, amikor szemben velem megjelent körülbelül száz állarcos rohamrendőr. „Én csak a kocsimért szeretnék menni”, mondtam, mire az egyik odakiabált, „Gyere csak, te köcsög, majd megkapod a magadét!”. „De hiszen csak az autóm akarom elhozni”, s akkor valaki jóindulatúan odaszólt, hogy hagyd ott. Volt egy indulat, hogy csak azért is elviszem, milyen jogon akadályoznak meg benne, de hát agyon vernek. Semmi tanú nem volt ott.

*

– Volt esélye a tüntetőknek?

– Semmi. Azt hiszem, ezt kimondhatjuk.

– Persze. Esélyünk sem volt.

– Nem lehet, hogy kommandósok, terrorista-elhárítókat vetettek be?

- Nagyon is lehet. Az Alkotmány utcánál oroszul beszélő, magyar egyenruhájú rendőrök várták a tüntetőket.

- *Ez terjedő pletyka, vagy valamelyikük hallotta is?*

- Konkrétan hallottuk. Nincs tiltva, hogy magyar rendőrök oroszul beszéljenek, csak kicsi a valószínűsége, hogy magyar rendőr oroszul beszél.

*

(Válaszol: Rozgics Mária, a Magyar Világ főszerkesztője)

- A Kossuth térhez elsőként érkeztünk. Én voltam az, aki odaálltam a sorfal elé egyedül, utána jött oda egy zászlós úriember, hogy tudjanak kijönni a fiatalok, és hátul német, francia és szláv nyelvű vezényszavak hangzottak el több területről.

- *Ez mikor volt?*

- 23-án fél három óra után, fél négy fele a Kossuth térnél. Az Alkotmány úton akartunk bejönni.

- *23-án nem lehetett odaférni a Kossuth térhez.*

- Az Alkotmány utca sarkához, a végéhez mentünk oda, s nem sokára a külső kordont ledöntötték. Akkor a rendőrök elkezdtek szaladni, és akkor nem magyar vezényszavak hangzottak el. Aztán felzárkóztak alakzatba, úgy jöttek vissza, én feltartottam a kezemet, ne üssenek minket, addig a fiatalok hadd menjenek el. És folyamatosan nem lehetett érteni, hogy az autóból milyen vezényszavak hangzanak el, biztos, száz százalék, többen hallottuk, hogy nem magyar vezényszavak.

- *Őn is ott volt 23-án hajnalban...*

- Egy fontos információ ehhez: mi a nagy sátor felállítására birtokvédelmet és fennmaradási engedélyt kértünk. Megkaptuk március 20-ig, viszont a rendőrök ráírták, és ez nagyon fontos: október 17-én, hogy a tér október 23. és november 4. között műveleti területté lesz nyilvánítva, és akkor nem használhatjuk. Nekünk meg azt hazudták, hogy egyezkedjünk, és csak ki kell jönnünk, de aztán visszamehetünk, holott 17-én már eldöntötték, hogy kihajtanak bennünket. Megvan az eredeti dokumentum, ügyvédnek átadtuk. A másik: amikor kihajtottak bennünket, én az egészségügyi sátorban feküdtem a kórházi ágyon, és hallottam, amikor bejelentették, hogy most mennek ki az utolsók, és Lapid Lajos kiadta a parancsot, hogy azonnal rabszállítókat, és hajtsátok ki őket. A Gergényi hazudott, amikor azt mondta, hogy mindenki arra mehetett, amerre akart. Megmondták, hogy kizárólag a Nyugati és a Zoltán utca felé szabad hajtani őket, és vigyázzatok, hogy a szállodák közelébe ne menjenek. Igyekeztek egybe terelni a csapatot. Szó-

val ott feküdtem a sátorban, és mindent hallottam. Ez egy előre megtervezett akció volt. Később kaptuk meg az engedélyt, ma reggel adták át az eredeti példányt, s ebből derült ki világosan.

*

–Most tíz perccel ez előtt jöttem fel a Metróból, s a szemetesek a szemem láttára a magyar nemzeti zászlót tették be a kukába.

*

Epilógus

A bíróság összesen hét ember szabálysértési ügyét tárgyalta, a rendzavarás miatt indult eljárásokban zömében pénzbüntetést és elzárást szabott ki azokra a személyekre, akik a hatóság felszólítása ellenére nem voltak hajlandók elhagyni a Kossuth teret – közölte a Fővárosi Bíróság sajtótitkársága

(<http://gondola.hu/cikkek/51083>)

Gyurcsány, köszönöm

2006. november 8.

A jó nép fejében beindult a megvilágosodás. Helyet követel magának a civil értelem, a polgári józanság, méghozzá a törzsi indulatok, vakságok helyén. Bár nem ezt akartad, mégis köszönjük neked, Gyurcsány.

Különös, de mind többször villannak eszembe a kecskepásztor szavai (ld. itt, a gondolán). Mivel sok mindenről elmélkedik, nyilván az én személyisége-men (s ki tudja, még min) múlik, éppen mely gondolatait engedem magam-hoz. Most éppen ezt: „...ha valaki önző, erőszakos, törtető és kíméletlen, kitű-nő gazdasági vezető lehet és sok hasznót hozhat a közösségnek”. Meg ezt: „Ha elfogadjuk azt, hogy valamennyien azért vagyunk a földön, hogy egy adott feladatot teljesítsünk, könnyebben elfogadjuk saját magunk és mások hibáit. Ebből adódóan a számunkra ellenszenves embereket sem fogjuk gyűlölni, mert tudjuk, hogy csak a dolgukat teszik.”

No persze, én nem kedvenc állataim kellemes társaságában ücsörgök egy terebélyes diófa árnyékában, amiként ezt „a kecskés Miklós” (azaz Polczer Miklós) tette, s friss szellő helyett is leginkább forradalmi változások süvítő szele borzolgat. Így hát mostanság, habár a gyűlölet nagy ívben elkerüli lelke-met, ha éppen Gyurcsány Ferenc miniszterelnökünkön merengek, hasznossá-gát nem a vezetői erényeiben fedezem fel, s nem gondolom, hogy az ő dolga lenne kihúzni az országot a slamasztikából. Ellenkezőleg.

Az ő dolga – feladata, jelképes küldetése –, akármily hihetetlen is: hogy minden eddiginél nagyobb és határozottabb, feltűnőbb válságba sodorja az or-szágot. Ennek a szerencsétlen embernek adatott meg, hogy káprázatos, ördögi sötétségeivel vezessen ki végre a fényre, mutassa meg a kivezető utat. Előre is hálás vagyok neki.

*

A mai magyar társadalom – nemcsak én mondom, sokan mondják – súlyo-san beteg. A sok rákfene minden ízében úgy ellepte, hogy az immunrendszere – védekezőképessége – csaknem teljesen becsődölt. Rendszerváltozásunknak jómagam csupán három átfogóbb szeptét vizsgáltam meg tüzetesebben (egy-

egy tanulmánykötetben és soktucatnyi cikkben): a médiavilágot, a baksisvilágot (azaz a korrupciót), valamint a törzsi háborút (azaz a két nagy tábor, az antinacionalisták és a nacionalisták engesztelhetetlen küzdelmét), ám ezek mindegyikéről egyöntetűen állítható, hogy mostani állapotuk, természetük – már csak szoros összefüggésük miatt is – közvetlenül okozza a társadalmi válsághelyzetek keletkezését és elburjánzását. Csakhogy e vizsgálódások során az is kiderült, hogy jószerivel az egész magyar társadalom tehetetlenül sodródik. Az ország bő harmada, szűk fele teljesen hátat fordított a demokráciának nevezett politikai színjátéknak, s feleslegesnek tartja még a négyévenkénti szavazást is. A maradék kisebbik része bizonytalan, ide-oda vándorol, a zöme azonban szinte kimozdíthatatlanul lehorgonyozott a két törzs (ezeken belül leginkább a két nagy párt) egyikénél vagy másikánál. Mivel politikailag e biztos szavazók a legaktívabbak, gondolkodásmódjuk, magatartásuk döntően meghatározza Magyarországnak sorsának alakulását.

*

Elemzéseim alapján mindenekelőtt állítom, hogy a rendszerváltás eddigi időszakának a társadalmat leginkább megosztó törésvonala az antinacionalisták és a nacionalisták között húzódott. A szabad demokratákat a hangsúlyosan antinacionalista („nemzetellenes”) liberalizmusuk „természet-szerűen” kötötte a magyar szocialistákhoz, miután ezek teljesen háttérbe szorították a Pozsgay vezette, nemzeti érzelmű szárnyat. 1994, a közös kormányalakítás éve már maga a cáfolhatatlan bizonyosság: az SZDSZ-nek és szavazó táborának kevésbé zavaró tényező a diktatúra (akár karhatalmista) múlt, mint a nemzeti szólamos jelen. Megfordítva: nagyobb ellenség, ami hangsúlyozottan magyar és nemzeti, mint akármilyen más.

Akkoriban a fiatal demokratákat sem jellemezte a magyarság mint nemzet iránti erős fogékonyság. Ám a szabad demokraták hangsúlyos antinacionalizmusa sem. Így hát 1994-ben (sőt, már előbb is: ld. taxis blokádnál, ld. Demokratikus Charta) választani kényszerültek: mint liberálisok a szabad demokratákat követik, vagy mint igazi rendszerváltoztatók, igazi antikommunisták elutasítják az MSZMP utódpártjának bárminemű politikai támogatását. A nemzet, a magyarság iránti kötődésük (elkötelezettségük) erősebbnek bizonyult: ekképp válhattak – immár nemzeti liberálisként – a nemzeti tábor fő erejévé, s kerülhettek kormányra 1998-ban.

*

A rendszerváltás első négy évében a törzsi háborúzás fő gerjesztője a Szabad Demokraták Szövetsége, illetve holdudvara volt. Vonatkozó kötetemben (A törzsi háború természetrajza – a rendszerváltozás Magyarorszáján) bebizonyítom, hogy erős aktivitásuk háttérében jelentős szerep jut a félelemnek: a nacionalista szólamok, a „nemzetvédő” törekvések netán tetteleges antiszemitizmusba, zsidóüldözésbe csaphatnak át.

Horn Gyula miniszterelnökségének négy éve alatt (1994-98) e veszély hangoztatása számottevően csökkent, mintha a két törzs szembenállása mérséklődött volna. Valójában az antinacionalista törzs uralmi helyzete és újbóli győzelmének reális kilátása egyfelől tompította a nacionalizmustól való félelmet, másfelől szükségtelenné tette az antiszemitizmus elleni harc politikai fegyverként való sűrű bevetését. (Utóbbi lényege nem más, mint a szemben álló fél tudatos és módszeres lejáratása a „zsidóellenességének”, „szélsőjobbboldaliságának” – értsd: „elvetemültségének”, „aljasságának” – folyamatos, erőteljes hangoztatásával. Jellemzője még, hogy alkalmazói a legfőbb bűn legfőbb ellenségeinek szerepében – mint igaz demokraták – tetszeleghetnek, holott e demokrácián túli eszköz alkalmazásával éppen a demokráciát ássák alá.)

Volt azonban még két fontos oka az akkori, viszonylag békés helyzetnek, a törzsi háborúskodás visszafogottságának. Az egyik: az akkori miniszterelnökben, Horn Gyulában, az egykori karhatalmistában még dolgozott a bűntudat, ennél fogva – tőle telhetően – igyekezett megfelelni a demokrácia szabályainak, hát még a demokrata látszatának. Eszébe sem jutott olyan nyíltan erőszakos, törvénytelen, diktatórikus módszerekkel elbánni ellenfeleivel, ahogy ez mostanság dívik. Belügyminisztere, Kuncze Gábor volt az, aki „liberális” létére még leginkább megengedte magának a legénykedést, pontosabban a rendőrségnek a keménykedést néhány tüntetővel szemben. De hát az az időszak így is szinte idillien békésnek tűnik a mostanihoz képest.

A „békesség” másik fontos oka (magyarázata), hogy a Fidesz, bár idővel a legnagyobb ellenzéki párttá erősödött, mégiscsak a túloldalról, meghozza a szabad demokraták árnyékából indult, így „antiszemitizmus”, „nacionalizmus”, „szélsőjobbboldaliság” dolgában nagyon nehéz volt fogást találni rajta. Ráadásul a nemzeti tábor élére való masírozása éppenséggel azzal a reális lehetőséggel is kecsegtethette egykori szövetségeseit, hogy ő fogja majd a maga képére, azaz liberálissá formálni a nemzeti oldalt, ily módon növelve az antinacionalisták számára – legyenek ők jelen akár a politikában, akár a médiában, akár a gazdaságban – az új társadalmi rendszer biztonságát. Az antinacionalista tábor hangadóí, véleményformálóí – beleértve a

médiát – ezért is bántak viszonylag kesztyűs kézzel a Fidesszel; s ezért is következhetett be másodszor is a csoda: kormányra került a nemzeti oldal.

*

A törzsi háborúskodás tekintetében már-már idilli helyzet Orbán Viktorék győzelmével és Csurka István pártjának, a MIÉP-nek a parlamentbe kerülésével egy csapásra megszűnt. A Fidesz „nemzeti”, „nacionalista” retorikája és a nemzet érdekeit többé-kevésbé valóban szem előtt tartó politizálása (beleértve a MIÉP-pel való hallgatólagos együttműködést) zsigeri félelmet, de mindenképpen zsigeri gyűlöletet keltett a szabad demokraták köreiből (beleértve értelmiségi holdudvarukat és médiahátországukat). A Fidesz nemzeti-hatalmi ambícióitól azonban a szocialisták is besokalltak. A fiatal demokratáknak, illetve híveiknek a gazdaságban való lendületes térnyerése legelemibb érdekeiket sértette (a szabad demokratákét, persze, nem különben). De a „nemzeti” („jobboldali”) kulturális intézmények és médiatámaszpontok kiépülése sem kecsegtetett számukra – mármint az antinacionalisták számára – sok jóval, hiszen a „nacionalisták” nem kívánatos megerősödésének, a hatalomban való sikeres megkapaszkodásuknak rémét vetítette előre.

Ettől az időtől fogva a törzsi háború gerjesztéséből a szocialisták és köreik ugyanolyan szorgalommal kiveszik a részüket, mint a szabad demokraták és híveik. Ám előbbieik számszerű súlyából következően a szabad demokraták szerepe másodlagossá vált. Ennek hangsúlyozása annak belátása miatt fontos, hogy a magyar társadalmat ma leghatározottabban kettészelő törésvonal – tehát az antinacionalisták és nacionalisták közötti – akkor is létezne, ha történetesen nem volna SZDSZ, vagy ha nem lenne többségében (tehát nem egészében) balra húzó, a jobboldaltól (pontosabban: a nemzeti, nacionalista táborból) zsigerileg viszolygó a magyar zsidóság. Csakhogy a teljesség kedvéért két dolgot ehhez is rögtön hozzá kell tennünk.

Mivel a sajátos magyar politikai helyzetben az SZDSZ a mérleg nyelve, nagyságához, szavazóbázisához képest aránytalanul nagy a hatalmi befolyása; mivel pedig a nemzeti törzs híveinek gondolkodásában az SZDSZ – nem általában, nem kizárólagosan, de jellemzően – mint zsidó párt jelenik meg, óhatatlan, hogy az antinacionalista törzs másik oldali heves elutasításában a zsidóellenesség is szerepet játsszon.

A törésvonal természetének megértésekor azt is szem előtt kell tartanunk: hogy miképp az antiszemitizmushoz sem kell feltétlenül zsidó, az antiszemitázáshoz sem kellene valóságos antiszemiták, náci, fasiszták,

szélsőjobbboldaliak. A zsidóság ellen elkövetett történelmi bűn nyomán részint természetesen keletkezett, másrészt mesterségesen gerjesztett büntudatot meglovagolva (nem kevésbé a részben erre épülő és ebből építkező „politikailag korrekt” közgondolkodást), a „baloldal” viszonylag könnyen és olcsón jut politikai haszonhoz, ha politikai ellenfeleire rásüti az imént felsorolt, viszolyogtató bélyegeket. Ennek átlátása és belátása híján nehéz felismerni, hogy a társadalmunkat – egyelőre még – legerősebben kettéosztó törésvonalnak valójában nagyon csekély köze van bármiféle eddig hangoztatott – jobboldali – szélsőségességhez vagy radikalizmushoz. Amikor az antinacionalisták hangadói Orbán Viktorral, s rajta keresztül a szélsőjobboddallal riogatnak, valójában nem az országukat s nem a nemzetüket féltik – hanem a saját hatalmukat.

A 2002. évi kormányváltást megelőző kampányt és országos választást már az antidemokratikus módszerek tobzódása jellemezte. A választási csalás bevett szokássá vált a „baloldalon” (ld. például Lendvai Ildikó – szocialista frakcióvezető – nyugdíjasoknak szóló „csekkjét”, vagy a szavazatok gyakori „elszámolását”). A jól irányzott, féktelen hazugság és félelemkeltés nem különben (ld. például: „a MIÉP a Fidesz rohamosztaga”).

A pénz nyakig beszállt a pártpolitikába; Medgyessy Péter személyében egy párton kívüli lett a szocialisták miniszterelnök-jelöltje; olyasvalaki, aki már múltjánál fogva is otthonosan mozgott a tágabb és szűkebb politikai és gazdasági világban (ld. a Grashem-ügyet, a Medgyessy világbanki és hazai banki kapcsolatait, azt, hogy pénzügyminiszter és miniszterelnökhelyettes volt a rendszerváltás előtt, lásd titkosszolgálati múltját, a rendszerváltás előtti (?) KGB-kapcsolatait – és a rendszerváltás után kapott francia becsületrendjét stb., stb.). Ám Medgyessy Péter országglása még mindezekkel együtt sem kínált igazán kedvező körülményeket a legfőbb törésvonal természetének világos felismerésére. Medgyessy ugyanis valóban baloldalinak mondható kampányprogrammal rukkolt elő (segítsük a leszakadókat, emeljük meg a nyugdíjakat, emeljük meg az alacsony fizetéseket, a gyerekek után ne adókedvezmény járjon, hanem alanyi jogon családi pótlék, s legyen a rászorulóknak ingyenes óvodai és iskolai étkeztetés, legyen ingyenes az általános iskolai tankönyv stb., stb.). Ráadásul Medgyessy ügyelt arra, hogy választási ígéreteit legalább részint betartsa, még ha ezzel jócskán növelte is a költségvetési, gazdasági kockázatokat. Benne is dolgozott ugyanis a büntudat, különösen azután, hogy fény derült D 209-es múltjára.

Nos, az efféle büntudatos baloldaliság Gyurcsány Ferenc fellépésével azonnal kiveszett, sőt, éppen az ellenkezőjére fordult. Medgyessy Péter rövid miniszterelnöki pályafutása azt bizonyította be, hogy a „baloldálnak” nem lehet egyszerre a pénz hatalmakat, a multinacionális nagyvállalkozókat és a hátrányos helyzetű tömegeket szolgálnia; hát még ha eközben – mindenekelőtt – saját magának is kapar. A magyar szocialisták és a szabad demokraták olyan zsákutcába jutottak, ahonnan nem vezetett kifelé egyszerre baloldali, demokratikus és tisztességes út. Ebből a helyzetből – ebből a csávából – a baloldálnak csak tisztességtelen eszközökkel, módszerekkel lehet kimászni. Zsák kereste a foltját. Olyan vezérre volt szükség, aki – legalább ideig-óráig – el tudja feledtetni a pártapparátussal és a pártaktivistákkal, hogy zsákutcába kerültek. Aki tehát a büntudattal szemben egyenesen a kóros öntudatra, önbizalomra játszik. Nem eldugdossa a múltat, sokkal inkább büszkén előveszi, egyenesen kérkedik vele (ld. például a vörös kampányszínt; vagy a Kádár-figurák kitüntetését). A legnagyobb politikai vetélytársból – módszeres démonizálással – fenyegető veszedelmet, pusztítandó ellenséget csinál, akivel szemben minden – akár törvénytelen – eszköz is igénybe vehető (ld. például a titkosszolgálatok sorozatos felhasználását). Olyan vezérre volt szükség, aki a választók „meggyőzése” – azaz megvezetése – érdekében sem válogat az eszközökben. Nincs az a hazugság, amelyre ne lenne hajlandó a politikai siker reményében (ld. pl. a „23 millió román” ideözönlésének hallucinálását, az adócsökkentési program adóemelésé lényegülését, a vizitdíj és a tandíj körüli látványos színjátékot, stb., stb.); nincs az a csábító rágalmazási lehetőség, amelynek ellen tudna állni (ld. például: „Kövér László akasztani készül”). Nincs az a törvénytelenesség, amelyet el ne követne, ha ezen múlik politikai sikere (ld. például a közérdekű adatok meghamisítását, elhallgatását, a rendőrség kézivezélését, brutális fellépésre buzdítását). Nincs az az ellenszolgáltatás, melyet meg ne adna a saját karrierje érdekében (ld. például a brit kormányfővel, Blairrel és az orosz államfővel, Putyinnal ápolt személyes, felettébb titokzatos – mert minden részletében titokban tartott – viszonyt; ha csakugyan Magyarország érdekében sertepertélne, miért is szeretnék őt e világnagyságok annyira?). S végezetül olyan vezérre volt szüksége az antinacionalista tábornak, aki nemcsak a maga számára, de a koalíció két pártjának és hűséges klientúrájának is kellő anyagi forrást tud garantálni a közpénzekből, ráadásul elég hatalmas ahhoz, hogy ebbe soha ne bukjon bele (ld.. Gyurcsányit és az idevágó, gondosan megsemmisített titkosszolgálati jegyzőkönyveket, hogy csak egyetlen, ám annál beszédesebb példa említettessék a számtalanból).

A zsákutcából való (legalább átmeneti) kitöréshez az antinacionalista törzsnek keresve sem lehetett volna alkalmasabb személyre lelni. Amit Gyurcsány Ferenc csinál, azt mesterfokon műveli. Kétségkívül önző, erőszakos, törtető és kíméletlen, ám igaza lehet a kecskepásztornak, hogy erényeink hibáinkból fakadnak, s képességeinket a magunk és közösségünk javára fordíthatjuk. Gyurcsány Ferenc balatonöszödi – amúgy nagyon is megfontolt – őszinteségi rohamának éppen ez adja a lényegét: napnál világosabbá teszi, kicsoda ő, és mi az ő közössége.

Ő: mindennek az alfája és ómegája. Nem számít, hogy vezényletével a szocialisták – no meg a szabad demokraták – „elkúrták”, de nagyon, ahogy egyetlen más nyugati demokráciában sem; nem számít, hogy „négy évig nem csináltak semmit”, pontosabban: lejtőre állították Magyarországot; számára ez az időszak akkor is örökre szóló, páratlanul csodálatos élmény marad: *„Fantasztikus dolog politikát csinálni. Fantasztikus. Fantasztikus egy országot vezetni.”*

Persze ehhez a fantasztikus élményhez neki is szüksége van egy saját közösségre, amelynek sikerei révén saját páratlan nagysága és hősiei küzdelme igazolódhat. *„Az utolsó másfél évet azért tudtam én személy szerint csinálni – magyarázza hírhedt beszédében –, mert egy dolog ambicionált és egy dolog fűtött: visszaadni a baloldalnak a hitét, hogy megcsinálhatja, hogy nyerhet. Hogy nem kell lehajtani a fejét ebben a kurva országban. Hogy nem kell beszarni Orbán Viktortól, meg a jobboldaltól és tanulja most már meg magát nem ő hozzájuk mérni, hanem a világhoz. Ez adta a hitet, hogy miért érdemes ezt csinálni. Nagy dolog volt. Imádtam. Életem legjobb része volt.”*

Az ő közössége tehát a baloldal. Esetleg a világ. Ahol jól lehet pénzzel, politikával, hatalommal seftelni. De nem Magyarország, nem a magyar nép és semmiképp nem a magyar nemzet (ezt már 2004-ben, a kedvezményes magyar állampolgárságról szóló népszavazás miniszterelnöki ellenkampányakor eszünkbe véshettük).

Az ő közössége egy olyan baloldal, amely szorult helyzetében, teljes kiútatlanságában képes lelkiileg, erkölcsileg lealacsonyodni az ő felettébb hitvány, ám kétségbevonhatatlan talentumához. Az ő közössége egy olyan antinacionalista embergyülekezet, amely jobban tart – mondhatnánk: retteg – az orbáni nemzeti lélektől, mint a gyurcsányi lelketlenségtől.

Gyurcsány Ferenc egy tökéletesen belülről vezérelt személyiség; az effélékre szokás mondani, hogy nem ismer sem istent, sem embert. Hihetetlen szömutatványokra – szómágiákra – képes önigazolása érdekében. Hogy csak a legújabbat említsük: megköszöni az országnak, hogy békében, méltósággal emlékezett meg 1956. november 4-ről. „Ja?” – idézem most mondandóhoz igazítva a miniszterelnök öszödi beszédét – Ha eltávolítjuk a népet a

központi ünnepség helyszínéről, „úgy könnyű konzisztens rendszert csinálni” – hiszen rendőrsorfalak kezeskedtek azért, hogy a nép ne férkőzzön közel az állami megemlékezésekhez. Az ő saját használatú, önigazolást szolgáló fogalmai szerint ez a rend. A személye ellen – pontosabban a hazugságai és a diktatórikus módszerei ellen – szóló bárminő tüntetés pedig maga a rendetlenség, zavargás. Vagy épp hőzöngés: „...vereséget szenvedtek azok, akik hőzöngtek, akik az embereket az utcára hívták” – írja nyilvános naplójában november 5-én.

Önmaga igazolásának tompíthatatlan rögeszméje természetesen – egy darabig még – sokba kerül országnak. Ő a saját szemében sokkal nagyobb annál, semhogy tévedésnek tudhassa be pártállami múltját; egyébként is, az ember nem szívesen látja be, hogy akár fiatalkori buzgalma, akár felnőtt kori szolgálata értelmetlen volt, ha nem mindjárt bűnös. No, ezért is kapóra jött Gyurcsány Ferenc a nagy színjátszócsoporthoz: végre visszakarta múltját, nem kell befelé fordulva szégyenkeznie. Persze, megünnepeljük majd ötvenhatot, de úgy, hogy a jónép belenyekkenjen. Tudok én demokráciában is csöcseléket csinálni, hőzöngőket, randalírozókat az ellenem – a hatalom ellen! – felkelni merészelő tüntetőkől, nem kell ehhez szovjet megszállás, nem kell ehhez egypárti diktatúra! Elég csak akarnom. Elég csak apámra gondolnom, szárnyra kélt szavaimra, miért nem tudtam szeretni őt: mert nem volt hajlandó ellenforradalomnak nevezni a forradalmat. Most, október 23-án, ötvenhat ötvenedik évfordulóján neki is megmutattam: nekem mindig igazam volt. Van. Lesz.

*

Azt mondom, nagy szerencséje az országnak, hogy egy ilyen kóros elméjű, a maga módján persze ragyogó tehetségű miniszterelnököt fogott ki magának. Ha ő nem jött volna, még sokáig maradt volna a homály, a két törzs végelelhetetlen marakodása, dágványozása, az erkölcsi és anyagi züllés. Ugyanis törzsi háborúzás közepette a megtisztulásunk, a gödörből való közös kimászásunk egész egyszerűen elképzelhetetlen. Hiszen ehhez törzsek feletti, pártokon túli, az ország, a nemzet egészére érvényes igazságok kellenek; a törzsi háború okán azonban táborokba, szellemi gettókba tömörültünk, s az igazság érvényét nem a tartalma dönti el, hanem az, hogy melyik táborban mondták s melyik táborban vagyunk mi magunk. A kétosztatú magyar média – jóformán minden ízével, elemével – szintén ennek az állapotnak a fenntartását szolgálta eddig; a „baloldali” média jóformán mindent megbocsátott a „baloldali” hatalmasoknak, a „jobboldali” média jószerivel mindent megbocsátott a „jobboldali” hatalmasoknak, ám soha nem néztek el semmit a másik törzsbelieknek.

Mindebből egyenesen, természetsszerűleg következett Magyarország meghök-
kentő státusa: mi volnánk a következmények nélküli ország. Mivel a saját tör-
zsből senki nem néz a hatalmasok körmére, ha pedig a másik törzsből teszik,
az felér egy dicsérettel – és mivel az igazságszolgáltatásnak sincs ínyére ki-
kezdeni a politikával, őhelyette rendbe szedni az országot –, ezért a pártok és
futtatóik meglehetősen szabadon, mondhatnánk: saját haszonra kezdtek bánni
és élni a közpénzekkel, a közvagyonnal, a közmédiumokkal, nem különben a
joggal, a társadalmi normákkal, az erkölccsel, a szavakkal, és mindennel, ami-
hez kiváltságos pozíciójuknál fogva csak hozzáfértek.

Teljesen világos, mert teljesen logikus, hogy ebből a helyzetből csakis olyan
felelős gondolkodók és követők tudhatják kiráncigálni az országot, akik nem
azt vélik, hogy hátat kell fordítani a politikának, hanem azt, hogy a pártpolitikát
helyére kell rakni. Némi közhellyel élve, nem az ország, nem a nemzet van a
pártokért és pártvezetőkért, hanem fordítva. Nem a közösségi értékeket, normá-
kat, jogi paragrafusokat kell a pártokhoz és vezetőikhez (no meg futtatóikhoz)
igazítani, hanem fordítva. Hogy ismét példával éljek: valódi baloldali értékeket
tisztletben tartó, valóban normális baloldal uralkodása esetén teljesen elkép-
zelhetetlen lenne, hogy egyfelől ki sem látszunk a megszorításokból, másfelől a
kormány több mint négyszeresére (de az abszolút szám is meghökkentő: 3 mil-
liárd forint) kívánja növelni a következő költségvetési évben a propagandára
fordítható összeget. Csak összehasonlításképpen: forráshiány miatt bezárta az
ÁNTSZ a Gyáli úton működő közfürdőjét, amely évente 80 ezer hajléktalan tisz-
tálkodási lehetőségeit biztosította – olvashattuk a hírekben. S még ezt is: a napi
2-300 hajléktalan tisztálkodását biztosító állami intézmény működtetéséhez évi
15-20 millióra lenne szükség, ám a fürdő már nem kapja meg az önkormányzat-
tól és az egészségügyi minisztériumtól kért 10 millió forintnyi támogatást.

S ugyanígy igaz: valódi liberális eszméket valóban tisztletben tartó „liberá-
lis” párt esetén teljesen elképzelhetetlen lenne, hogy hangos helyesléssel illessen
egy olyan mennyiségű és minőségű erőszakot, amelyet rendőreink mutattak be
nemzeti ünnepünkön, október 23-án. Teljesen elképzelhetetlen lenne, hogy – szin-
tén kóros önigazolási kényszerétől vezérelve – a párt első embere a többségében
békés szándékú tüntető kezébe is Molotov-koktélok, vasgolyókat és fejszéket
vizionáljon – márhow ezzel grasszáltak volna Budapest utcáin –, holott vasgolyós
és fejszés tüntetőkről egyetlen szemtanú sem számolt be, ilyeneket egyetlen felvé-
tel sem örökített meg, márpedig ha effélék lettek volna, a média nyilván ontotta
volna magából. Molotov-koktél valóban készült pár darab, nem is csoda, miután
a rendőrök válogatás nélkül ütötték, verték, könnygázolták, kardlapozták, gumi-
golyózták, rugdalták a megemlékezni szándékozó, a főbenjáró hazugságok ellen
éppenséggel ötvenhat szellemében tiltakozni kívánó tömeget.

Valódi liberális párt normális elnöke és főpolgármestere azonnal lemondásra szólította volna fel a rendészeti minisztertől kezdve a budapesti főkapitányig az összes illetékest – felelőst –, de még Gyurcsány Ferenc miniszterelnök ellen is vizsgálatot kezdeményezett volna, nincs-e politikai felelőssége abban, hogy Magyarországon a dolgok eddig fajultak; hogy nemzeti ünnepeket már csak Patyomkin-módra, a látszatokra adva, a népet elzavarva lehet megtartani...S ha a felszólításra olyan válaszok érkeznének, és ha vizsgálat címén olyan színjátékok kezdődnének, mint amilyenek szomorú valóságunkban, igazi liberális azonnal felmondaná a koalíciós szerződést. S ezzel megszabadítaná Magyarországot Gyurcsány Ferenctől, s vele egy súlyos problémától.

Ám ahogy a szocialistáink is elsősorban antinacionalisták és csak nyomokban baloldaliak, ugyanígy a szabad demokratáink is elsősorban antinacionalisták, s csak nyomokban valódi liberálisok. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy egy ilyen megrendítően brutális rendőrségi fellépés, tömeges népkiosztás után parlamenti beszédében Kuncze Gábor pártelnök azt találta mondani, hogy ezt a Fidesz csinálta az országgal, méghozzá *„Árpád-sávós lobogók alatt, amelyek 1944 óta nyilas jelképnek számítanak Magyarországon, amelyek jegyében tízezreket lőttek a Dunába, és milliókat tartottak félelem alatt”*.

Ez valójában sem kevesebbet, sem többet nem jelent, mint hogy nem csupán Gyurcsány Ferencnek, de Kuncze Gábornak is van köszönni valónk; még ha – mint másodhegedűsnek – szerényebb mértékben is.

*

A demokráciát – s vele az ország, a nemzet sorsát – alapjaiban veszélyeztető, rögeszmés szellem ellen végre megmozdult az értelmiség. Tekintve, hogy éppen „balliberális” kormánykoalíció van hatalmon, nagyon fontos, hogy baloldaliak, liberálisok is sokan megszólaltak. A Társaság a Szabadságjogokért jogvédő szervezet (TASZ) kezdeményezésére hatvanegy, zömében neves személyiség nyilatkozatban ítélte el az október 23-i rendőri fellépés módját, s hirdette meg, hogy nem enged ’89-ből. Ennek a dátumnak külön is jelentősége – jelképes üzenete – van: jogi értelemben a rendszerváltozás kezdete, ám még az a paradicsomi időszak („Lelkesedések kora” – írom egyik könyvemben), amikor a rendszerváltoztató erők közösen munkálkodtak a szebb jövő – a demokratikus intézményrendszer – megteremtésén. A következő évek már a „Félelmek kora”, amidőn az addig lappangó törzsi háborúzás féktelenné válik, s az intézményrendszer kiépülésével egyetemben megkezdődik a demokrácia tartalmi, lényegi eltorzítása-eltorzulása.

Nem számít, hogy a kezdeményező és a megnyilvánulók döntően balliberális társaságában olyanok is akadnak, akik a 17 év során a törzsi háborúzásban is jeleskedtek (a TASZ kirakott honlapjára egy zeneszámot, amely Lovas Istvánt gyalázta – épp a minap vesztett pert miatta; György Péter nyilvánosan követelte, hogy e sorok írója ne nyilvánulhasson meg – hogy hirtelenjében két példát azért említsek). Mondom, e pillanatban ez egyáltalán nem számít, az ég adta egy világon semmit nem von le a megszólalás fontosságából. Éppen ellenkezőleg: óriási jelentőségét éppen abban látom, hogy a megnyilatkozók (köztük ama kevesek is, akik a jobboldalhoz, sőt, magához a Fideszhez kötődnek, mint pl. Illés Zoltán környezetpolitikus és Elek István köziíró) végre felül tudtak emelkedni törzsi vagy pártos vonzódásaikon. Mind a médiáról, mint a korrupció világáról, mind pedig a törzsi háborúról szóló hosszas okfejtésem azzal fejeztem be, hogy a válságos helyzetből egyetlen módon lehet kimászni: a civil szféra, a civil kurázsiz oly módon való megerősödésével, amelynél a táborlakók áttörik a törzsi gettók falát, és törzsek és pártok és hatalmak helyett újra az igazságot, a tisztességet, a jogot kezdik szolgálni.

S éppen ez történt akkor, amikor Hajós András, a Heti Hetes egyik szereplője a HírTv-ben lemondásra szólította fel Gyurcsány Ferencet; amikor a Védegylet szervezésében Lányi András, Hankiss Elemér, Czákó Gábor, Fábry Sándor és még jó páran közösen tüntettek a rendőrállami módszerek ellen; és ez történt a szóban forgó nyilatkozat aláírásakor is.

De voltaképp még akkor is, amikor a kereskedelmi tévék kendőzetlenül mutatták a rendőri erőszakot; amikor a (Népszabadsághoz így-úgy kötődő) Index hírportál is kimondta, hogy Gyurcsányból elég volt; vagy amikor az RTL Klub operatőre bátor fellépésével megakadályozott két rendőrt abban, hogy törvénytelen módon meggátolják két tévéstáb – köztük a HírTv – forgatását, a rendőri brutalitás egyik szemtanújának és áldozatának meginterjúvolását.

*

Lehet, persze, minderre azt mondani, hogy édeskevés. Hogy a törzsi háborúzás úgyszólván folytatódik, hiszen a Heti Hetesben, ahol Hajós András igyekezett fékezni az utcai megmozdulókkal szembeni fröcsögést, Kéri László még azt hangoztatta, a rendőrök amiatt dühödtek meg, hogy a tüntetők lezsidózták őket. (No lám, újabb elmekórtani eset.)

És azt is lehet mondani, hogy hiszen Gyurcsány mögött az egész koalíció egy emberként felsorakozott; ha tehát ő csodák csodájára távozna is, érintetlenül megmarad a mostani hatalmi tömb.

És arra is hivatkozhatunk, hogy az Index kettős játszmát játszik, mert Gyurcsány-ördög mellé menten odafesti Orbán-ördögöt is; egyenlőségjelet tesz a rendőrséggel, titkosszolgálatokkal, parlamenti többséggel, kormányzati pozícióval megámogatott hatalom és a mindezek híján lévő ellenzéki erő között.

És figyelmeztethetünk arra is, hogy akármilyen brutális és törvénytelen volt is a rendőrség fellépése, vannak olyan, nem is súlytalan médiumok (ld. például a Népszabadságot vagy a Hírszerzőt), amelyek nem késlekedtek önként feltenni a hatóságtól körözött „rendbontók” képét. (A körülmények ismeretében ugyanilyen joggal, de sokkal több okkal kirakhatták volna – mint fő rendbontókat – az országos vagy a budapesti rendőrfőkapitány arcmását, de akár a kormányfőét is.)

És még azzal is elő lehet állni, hogy márpedig a megszorításokra szükség van. És hogy valójában nem is a gyurcsányi hazugságoktól és erőszaktól dühödött meg a jó nép, hanem a megszorítások miatt; ha viszont ezekre szükség van, akkor Gyurcsányra is szükség van; legjobb tehát, ha minden marad a régiben. És ha ez a legjobb, akkor maradni is fog – Gyurcsány Ferenc már meg is írta győzelmi jelentését naplójában: *„Van ok optimistának lenni, mert sok-sok ezer ember nyugodtan, kezében egy szál virággal eljött és meghajtotta a fejét 1956 emléke előtt november 4-én is, a most már a forradalom nevét viselő korábbi Felvonulási téren. Jöttek emberek, akik nem ijedtek meg, akik nem kívántak demonstrálni, nem kívántak tömeget alkotni, akik egy szál virággal magukban is bátrak voltak. Hat hétig állt pergőtűzben a kormány és támadás alatt a köztársaság. A köztársaság és a kormány is kibírta. Vereséget szenvedtek azok, akik hőzöngtek, akik az embereket az utcára hívták, akik forradalomért kiálltak.”*

*

Ám ennél sokkal megnyugtatóbb az összkép. Kis János, az iménti megnyilatkozók egyike, az SZDSZ egyik alapítója és első elnöke hívja fel a figyelmet – éppenséggel az egyik rögeszmésen ellenzékellenes hetilapban, az Élet és Irodalomban –, hogy bár igaz, a szocialisták támogatottsága a balatonöszödi beszéd nyilvánosságra kerülése után (a közvélemény-kutatási eredmények szerint) nem csökkent, ám *elutasítottsága* drámai mértékben növekedett. Az MSZP vált a legelutasítottabb párttá.

Megelőzve – Kis János szavaival – „a hagyományosan népszerűtlen szélsőjobb alakulatokat”.

Mit is jelent ez?

Talán kezd derengeni. Alkalmasint a jó nép fejében, úgy egészében nézve, beindult a megvilágosodás. Ha az országot, a nemzetet, no és a saját életét

fenyegető veszedelmek súlyát, nagyságát tekinti, nem gondolja már balga módon, hogy a parlamenten kívül rekedt, jelentéktelen kis pártoktól kellene rettegnie. De még azt sem, hogy a Fidesztől. Számára az igazi veszélyt, az igazi rettegést, az igazi szélsőséget ma már az a pártvonulat, az a kormánypáros testesíti meg, amelyik a rendszerváltás óta a legtöbbet volt hatalmon, a legtöbb közpénzt verte el, a legnagyobb adósságba sodorta az országot, a legnagyobb költségvetési hiányt produkálta, a legjobban becsapta, a legnagyobbat hazudta neki.

Helyet követel magának a civil értelem, a polgári józanság, méghozzá a törzsi indulatok, vakságok helyén.

Bár nem ezt akartad, mégis köszönjük neked, Gyurcsány.

(<http://gondola.hu/cikkek/51232>)

Csak jelzem – már nincs, aki szóljon értem

2006. nov. 20.

Amikor loptak, nem szóltam, mert nekem is loptak. Amikor hazudtak, nem szóltam, mert értem is hazudtak. Amikor csaltak, nem szóltam, mert én is nyertem. Amikor tönkre tették az országot, nem szóltam, mert én nem mentem tönkre. Amikor békés tüntetőket vertek, nem szóltam, mert én nem tüntettem. Amikor a parancsnokot kitüntették, nem szóltam, mert helyeseltem. Amikor összefogdosták a kóbor kutyákat, nem szóltam, mert én nem kóboroltam. Amikor a nép fellázadt, nem szóltam, mert a néptől jobban féltem. Most, amikor megint a csőcselék jön értem, már nincs, aki szóljon értem.

Csak jelzem.

(http://www.gondola.hu/lovesvaltas.php?lv_id=294)

Gergényi, csak így tovább!

2006. november 24.

Persze, magyar, viszket a tenyered, hogy pofán vágd ezt a faragatlan főrend-
őrt, ám szeretném, ha belátnád, hogy kapitány urunk momentán éppen olyan
fontos – ha nem fontosabb – funkciót tölt be nemzetünk dolgainak tisztázó-
dásában, kisiklott rendszerváltozásunk helyrerakásában, életünknek a '89-es
eszmék alapján való újakezdésében – mint miniszterelnökünk. Ezért hát,
kedves polgártársam, akárhogy háborog is a gyomrod, akárhogy teli van is a
micsodát *ezekkel* és *ezeztől*, egy darabig még gondolatban se siettesd a távo-
zásukat. Figyeld csak őket a lelátóról, s inkább bátorítsd őket, mint nyeresre
álló fogadók a célegyenesbe forduló hajtókat s lovakat: „Így, ahogy vagytok!”

S Gergényi kapitányt külön is bíztasd: csak így tovább! Ha rám hallgatsz,
még imádkozol is érte.

Gergényi ugyanis a mi demokráciánk, a mi jövőnk számára ugyanaz, mint
gyöngykagylónak a kosz. Mint ismeretes, a gyöngyképződés nem más, mint a
puhatestű állat önkéntelen védekezése a szervezetébe került piszok ellen: saját
csodálatos anyagával burkolja körül a neki idegen, irritáló anyagot.

Ha nem volna nekünk Gergényink, nem indulhatna be a gyöngyképző-
dés. Ugyanis mi sokkal ostobábbak vagyunk a kagylónál, sokkal nehezeb-
ben ismerjük fel a koszt, az idegen anyagot. Ha bevonja magát akár egy kis
vörös (szocialista), akár egy kis kék (liberális) mázzal, még akkor se ocsú-
dunk, még akkor sem ijedünk meg kellőképpen, ha már ott fészkel, ott rom-
bol életfontosságú szerveink kellős közepében. Hagyjuk elkábítani magunk
táncikálásától, művigyorától, s hagyjuk megrémíteni magunk rémmeséitől:
turulokról, árpásávokról, orbánokról.

Gyurcsány, a szép szál magyar fiú, jól tekeri a szót, Demszky, a kirakatba-
ba, műfogsoros bűbájjal metéli a nemzetiszín szalagokat, Kuncze, az öt száza-
lékos, jól forgatja gyilkos humorát az ötven százalékban – ennyi rikító máz,
ennyi lila köd, nem csoda, hogy elhomályosítja a balga tekinteteket.

Gergényi azonban egészen más. Nála aztán semmi ilyesmi nincsen.
Gergényi pontosan az, aminek látszik: közönséges, nyers kosz, minden-
féle mézes-mázos bevonat nélkül. Alkalmas arra, hogy a gyengén látók is

felismerjék: no, ez valóban idegen test egy tisztességes nemzet, egy szabad ország lüktető szívében. Mielőbb körbe kell venni tiszta anyagokkal, gondosan el kell zárni a nemes részekről!

*

Ám épp ezt szeretném megértetni: nem minél előbb. Gergényi nem játssza a szép fiút, nem játssza a jó fiút, nem játssza a demokratát, a polgárt, a magyart, a nemzetit. Gergényi üti, vágja, lövi a vele szemben állót, a neki nem tetszőt, a hatalom ellen merészkedőt. Gergényi habozás nélkül művelési területté nyilvánítja a polgárok köztulajdonát, minden tekintetben jelképes közterét, s csak kénye-kedvének múlik, mikor néz ki magának további tereket, hogy azokat is elzárja jogos tulajdonosaik elől.

Kedves polgártársak, vegyétek észre, hogy ma ennél nagyobb szolgálatot senki nem tehetne nekünk. Én magam többször megfordultam tüntetőként a Kossuth-téren, s bizony mondom néktek, fáradságos dolog az efféle tiltakozás a demokratikus jogokat sárba tiprók ellen. Az ember mégiscsak gyarló lény, ha várja, sürgeti a napi munkája, ha éppen-abban számít rá tisztelt családja, legfeljebb egyszer vagy kétszer tud csak nyugodt szívvel, felszabadultan demonstrálni elemi szabadságjogaiért, tiltakozni a diktatúra bontakozó jelenléte s fenyegető veszedelme ellen. Éppen ezért köszönet Gonda Lászlónak, Molnár Tamásnak és a többi fő tüntetőnek, hogy helyettem – helyettünk – is tartják a frontot; ha nem is a Kossuth téren, de ott, ahol még lehet egyáltalán. Ám még ennél is nagyobb és határozottabb köszönetem a főrendőrnek, hogy megkímél engem (minket) a tüntetés napi kényelmetlenségétől, s pofátlanul és makacsul ott tartja dupla soros vaskordonjait a demokrácia legmagasztosabb fellelvára körül, világ csúfjára. Kell-e ennél beszédesebb bizonyíték arra, hogyan is viszonyul a most regnáló kormány- és párthatalom a demokráciához? Aligha. Többet elmond, mintha százezren szorongának ott hónapokon keresztül.

Persze fontos, hogy ezeket a vaskorlátokat – törvénytelenül korlátozott szabadságunk látványos börtönrácsait – minél többször mutassák a baráti és kevésbé baráti újságok, tévécsatornák. Érdemesnek tűnik, mondjuk, vetélkedőt hirdetni, kinek van jobb ötlete a köztől elzárt tér okos hasznosítására. Fényképezőgépek, tévékamerák szeme láttára be lehetne dobni például néhány ást, kapát, locsolókannát, s tavaszra néhány zacskó veteményes magot, hogy az odabent lebzselő rendőreink végre értelmes tevékenységbe fogjanak. Ha már „művelési területnek” nyilvánított, ugyan bizony, műveljék meg a Kossuth tér földjét.

*

Ám Gergényi apánk legfőbb értéke mégsem pusztán nyers brutalitásában, állampolgárverő hajlandóságában rejlik. Erősen karakteres személyiségének köszönhetően nemcsak kiváló igazgyöngy-stimuláló piszok, hanem párját ritkító reagens is. Különös jelentőséget ad ennek, hogy az efféle kémia szerek, mint talán közismert, nagy megbecsülésnek örvendenek a vegyelemzések tudományában, hiszen segítségükkel meg lehet határozni a legkülönbélebb vegyi anyagok jelenlétét és mennyiségét. A társadalomban azonban olyan ritkák az ilyen jó kis reagensek, mint a fehér holló. A vegyületeket ugyanis nem lehet különféle álcákkal átvágni, annál könnyebb az embereket. Szocialisták játsszák a nagy népbarátokat, liberálisok a nagy szabadságharcosokat, aztán meg lehet nézni, mire vitték, de azt is, hogy lám, csak újraválasztották őket, és előtte is többször. Ha nem volna nekünk a mi Gergényink ilyen páratlan jó reagensünk, akkor csak odáig juthatnánk el a felismerésben, hogy igaz, ami igaz, van egy, mondhatni, problémás főrendőrünk, de ettől még Gyurcsány nagy jellem és nagy demokrata, Demszky múltilag nagy ellenálló, jövőileg nagy építő, Kuncze pedig tényleg – ahogy bizalmas elárulta – nem elég geci a politikához. Egyes egyedül Gergényi kapitánynak köszönhető, hogy egy szót sem kell elhinnünk ebből a maszlagból.

Ugyanis abban a pillanatban, hogy magasztalták, aztán meg könyörögve marasztalták, aztán még kétszeresen ki is tüntették Gergényit, a népverőt, végre kristálytisztán megmutatkozott: miféle emberanyagok ülnek odafönt a magyar állampolgárok nyakán. Hasonló a hasonlóval, hasonló a hasonlóhoz. Nincs az a vak, aki ne látná most már napnál világosabban, hogy Gyurcsány ájtatos orcájának másik fele Gergényi-arc; Demszky másik arca kopóarc, Kuncze másik arca egy vérebé. S ha csak az övéké volna!

Mindenkinek Gergényi-arca van, aki ma akár szóval, akár hallgatással brutális tettét igazolja; aki ma a tüntetőket csöcselékezi a népverő és futtatói helyett.

Vége a sötét játszmának! Eddig lehetett azt mondani, hogy a vörös és kék színre a fekete ellenében van szükség. Csakhogy most már minden szín kikerült az asztalra, s lám, a fekete nem odakint van, ahova eddig mindig muto-gattak, hanem odabent: a vörös és kék között. Végre ki van terítve az összes kártya, senki nem mondhatja, hogy nem látta. Mindenki mindent láthat. Mindenki eldöntheti, hogyan reagál Gergényi-reagensre.

Ez lesz a mi kiválasztási szisztémánk, az, amely olyannyira hiányzott az első menetben, amelynek hiánya miatt nem tudtuk rendesen végrehajtani a rendszerváltást. Formailag igen, tartalmilag egyáltalán. Mert azt gondoltuk, hogy ha valóban a (diktatórikus) rendszer csinálja a gonosztevőket, akkor demokráciánkban mindenkinek – réginek, újnak – meg kell adnunk a lehetőséget, hiszen a demokrácia – a józan nép – megakadályozza, hogy hazugok,

csalók, tolvajok, diktátorok kerüljenek hatalomra. Nos, nem akadályozta meg. Mert az igazi népellenségek mindig másokra, politika- és médiafelfújt demónokra mutogattak.

Most egy darabig még semmi mást nem kell csinálnunk, mint a lelátón kényelembe helyezni magunkat, s figyelni, ki hogyan reagált s reagál a legtisztább vegyületre, a legtisztább reagensre. Egészen fönről kezdve egészen lentig.

*

Akik akár csak egyetlen jó szót emeltek s emelnek Gergényi mellett, azok nem demokraták, azokat az eljövendő demokráciaépítéstől minél távolabb kell tartani, minél messzebb kell zavarni. Még akkor is, ha arra hivatkoznak, hát hiszen milyen biztonságos lett a főváros. Kádár alatt ugyanis még biztonságosabb volt. Ráadásul nem is volt ilyen féloldalas a dolog. Baksisvilág (A korrupció természetrajza a rendszerváltozás Magyarországon) című könyvből idézek: *„Egy magas rangú szabad demokrata politikus, igaz, egyelőre szűkebb körben, de félreérthetetlenül, teljesen egyértelműen állítja: van olyan párt, amelyik a fővárosi önkormányzat minden megrendelésének minden egyes forintjából leszedi a maga részét. Tekintettel arra, hogy jelenleg a szocialisták vannak többségben, nem nehéz kitalálni, melyik pártról van. Kérdésemre, hogy igaz-e az az értesülésem, mely szerint az önkormányzatokban a pártok képviselői rendszerint felosztják maguk között „a terepet”, vagyis súlyuk arányában részesednek azokból a hasznokból, melyekhez befolyásolt döntéseik (azaz korrupció) révén juthatnak – nos, a szóban forgó politikus azt felelte, hogy ez valóban így van, s ez alól egyetlen párt, még a sajátja sem kivétel. Minden pártban a pénztárosok, illetve a legnagyobb befektetők a királycsinálók. Aki egymilliót ad egy pártnak, az ettől még nem fog labdába rúgni; aki tízmilliót, az már kérhet; aki százmilliót, az már a Gellért-hegyre is igényt tarthat.”* Később azt is elárulom – épp a jobbítás szándékától vezérelve –, hogy információforrásom, a „magas rangú politikus” nem más, mint Demszky Gábor. A könyv 2004-ben íródott. Azóta megvásároltuk a Combinókat... A közpénzlenyúlások nem lanyhultak, inkább fokozódtak, központosultak. Miért ne lenne jó ez a közállapot, amilyen ma Magyarországon és Budapesten van, Gyurcsánynak, Demszkynek és tettestársaiknak. Nehéz számukra kívánatosabb közállapotot elképzelni, mint olyat, amely rendet tesz az utcán, s szabadon hagyja garázdálkodni a politikusokat, köztisztviselőket, vállalkozókat.

Lám, a gergényi-próba tévedhetetlenül igazolja, hogy ezek a nagy rendbarátok egyáltalán nem demokraták.

*

Én mondom, barátaim, csodálatos ez a mi reagensünk! A pártok és törzsek eddig jótékonyan elfedték az igazi személyiségeket, az igazi lelkületeket. Többé nem kell álságos pártvonalakra, szellemi gettófalakra hagyatkoznunk. Többé nincs értelme azt mondani, hogy az egész MSZP egy megveszekedett kommunista bagázs, amilyen gyorsan csak lehet, az egészet el kell zavarni a demokráciaépítésnek még a közeléből is. Nem kell; csak azokat kell, akik kiálltak Gergényi és kiálltak Gyurcsány mögött; akik „elfelejtettek” tiltakozni a nyilvánvalóan tarthatatlan, antidemokratikus, törvénytelen megnyilvánulásaik ellen. Ugyanígy nem lehet szempont többé, hogy valaki tagja-e az SZDSZ-nek. Alapítója-e. Holdudvarába tartozik-e. Liberális-e. Egyedül csak az, hogyan reagált Gergényire; s hogyan Gergényi marasztalására, kitüntetésére (marasztalóira, kitüntetőire). Lám, a rendszerváltozásnak nevezett valami elmúlt 17 évében egyetlen egyszer sem volt fontos liberális barátaink számára, mit gondolunk mi, ideát a becsületükről. Gergényi-reagens jóvoltából hirtelen ez is fontos lett.

Rauschenberger Péter írja az Élet és Irodalomban (Gáz és könny), hogy *„neünk, az ország liberális értelmiségének kéne kimondani, nem kimondani, sikítva kiabálni, hogy tűrhetetlen botrány, ami történt, és hogy nem vállalunk ezzel semmiféle közösséget. [...] Ha nem tesszük meg, azzal azt mondjuk ki, hogy a liberalizmus már csupán azt jelenti számunkra, hogy nem Orbán Viktor van kormányon. És biztos, hogy többé nem formálhatunk igényt arra, hogy konzervatív polgártársaink becsületes embereknek tartsanak bennünket. Márpedig akkor – minimális értékkonszenzus és a legelemibb összetartozás igénye nélkül – kész, vége, puszi, földbeállt a köztársaság, egyszer s mindenkorra.”*

*

De az sem lehet szempont önmagában, hogy valaki jobboldali, nemzeti (legalábbis ennek nevezett) párthoz tartozik. vagy akár párton kívüli. Meg kell figyelni, hogyan reagál Gergényi-reagensre, s az dönt el mindent.

Azok a rendőrtisztek, akik vették a bátorságot s egy tisztességes jelentést készítettek az MTV ostromakor tanúsított rendőri magatartásról, irányításról, minden további nélkül alkalmasak a demokráciaépítésre. Mivel Gergényi mellett látványosan kiállt a nagypolitika, nem kis bátorság – mondhatni, becsület – kellett ahhoz, hogy a budapesti rendőrfőkapitányra nézve igencsak elmarasztaló tényeket szépen felsorakoztassák. Nem szólva arról, hogy e tények – a miniszterelnöki elszólással, beismeréssel megerősítve – igencsak alátámasztják annak a feltételezésnek a jogosságát, hogy mintha szándékos lett volna a tévészékház megostromoltatása, a rendőrök megverettetése. (Ugyan miért

tiltották meg eleinte a gumibot, a védőpajzs használatát? Ugyan miért nem engedték a megkülönböztető jelzés használatát azoknak a járműveknek, amelyek az erősítést vitték? Ugyan miért nem vetették be a szomszédos utcában ácsorgó rendőröket?)

Ezekről a rendőrtisztektől nem kell tehát féltenünk a demokráciát. Sokkal inkább attól az MDF-es politikustól, aki a becsületes szókimondást felfordulásnak, abszurditásnak ítéli, s kész arra, hogy kemény kézzel, személyes közbenjárásával véget vessen az efféléknek. Kedves Boross Péter, egykori tisztelt miniszterelnök uram, azt hiszem, legjobb, ha én mondom meg Neked, én, aki mindig kellő tiszteletet tanúsítottam irántad: amikor a Nap-keltében kijelentetted, hogy „ma egy keménykezű belügyminiszterre lenne szükség, hogy rendet tegyen az egymás ellen harcoló rendőri vezetők között”, s hogy fél évre elmenél belügyminiszternek, mert „itt most jó pár tábornokot be kell hívni, sorba kell állítani őket és nagyon kemény hangú eligazítást kell tartani, mert abszurd ami kialakult”, akkor a gergényi-féle reagens bizony azt jelzi, hogy Te letértél a demokrácia igaz útjáról. Kérünk szépen, térj vissza, amíg még visszatérhetsz.

*

S végül ez a csodálatos reagens még arra is képes, hogy ne csak törzseken és pártokon belül, de még a magánszférában is, baráti és családi kapcsolatokon belül idézze elő a megtisztulást, a kristályosodást, a nemes és kevésbé nemes részek elválasztódását. Lássuk be, kedves polgártársaink, hogy nem sokszor fordult elő rendszerváltozásunk 17 éve alatt, hogy egy nevezetes házaspár két tagja fontosnak tartsa nyilvánosság előtt tisztázni, hogy megnyilvánulásuk teljesen szuverén, s mindenki csak saját szavaiért vállal felelősséget. Morvay Krisztinának elege lett a rendőrállami szindrómákból, s nem hajlandó túrni és hallgatni; férjének, Baló Györgynek, a köztévé frontemberének még nem lett elege, még hajlandó úgy csinálni, mintha demokrácia dolgában nagyjából minden rendben volna.

Ha eljön az igazi demokraták ideje, ha elegendő tudással felvértezve lejönnek a lelátóról, már azt is tudni fogják, hogy az ország legkisebb szegletében kire lehet és kire nem lehet számítani.

Ezért hát: Gergényi, csak így tovább!

(<http://www.gondola.hu/cikkek/51533>)

Rendőrállam: szorul a hurok?

2007. január 9.

Ha ennek az országnak volna értelmes értelmisége és okos gyülekezete, rögtönzettel, népnüppéellyel fogadta volna a hírt: a Fővárosi Bíróság hatályon kívül helyezte azt az első fokú ítéletet, amelyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság négy fiatalembert négy-négy nap elzárással büntetett rendzavarás címén. Október 23-án délután állítottak elő őket a rendőrök a Deák tér közeléből („egy be nem jelentett tüntetésről”), s gyorsított eljárásban, október 26-án már el is ítélték őket.

A fellebbviteli bíróság pedig most úgy döntött: megszünteti ellenük az eljárást. Ugyanis – a Népszabadság megfogalmazása szerint – „Minden kétséget kizáróan megállapítást nyert, hogy az eljárás alá vont személyek semmiféle szabálysértést nem követtek el egy be nem jelentett rendezvényen, ezért velük szemben jogellenesen rendelte el a rendőrség szabálysértési őrizetüket”.

Okos nép és okos értelmisége rögtön összegyűlne egy rokonszenvtüntetésre a döntést hozó bírák mellett. Az sem érdekelné, hogy másnap a kormánypárti média attól lenne hangos, szélsőséges elemek demonstráltak „a különös bírósági ítélet mellett”. Okos népnek és okos értelmiségének egyébként is okos lenne a médiája: nem kizárólag azokat szólaltatná meg, akik „nyilvánvalóan nonszensznek”, „képtelenségnek” nevezik a bíróság döntést (ld. Takács Albert ombudsman-helyettes), meg azt hangoztatják, hogy a rendőrök számára „a gyülekezési törvény világos”, s „ennek megfelelően jártak el az elmúlt időszakban is, és a következőkben is így fognak eljárni” (ld. a BRFK szövivőjét).

Okos nép okos értelmiségét és okos médiáját legalább megérintené a felismerés, hogy az agonizálási tünetek kínosan hosszú sora után végre-valahára megkezdődött és megkezdődhet a felépülés, a gyógyulás. Helyre rakhatjuk kificamodott demokráciánkat. Életet lehelhetünk kiüresedett lelkébe. Megálljt parancsolhatunk a demokráciaellenes erők tobzódásának. A rendőrállami hajlamoknak, ösztönöknek. A diktatórikus hajlamok, ösztönök érvényesülésének.

Igazuk volt azoknak, akik hosszú évek óta azt hangoztatják, hogy egy új, virágzó Magyarország megteremtéséhez nem elegendő a régi rendszert levedleni, nem elegendő egy új intézményrendszert összeeszkábálni, de a fejekben,

a lelkekben is meg kell történnie a gyökeres átalululásnak. Hátborzongató volt megtapasztalni, hogy magukat demokratának gondoló és hirdető állampolgárok milyen tömkelege helyeselte a demokratikus jogaikkal élők elleni brutális, törvénytelen fellépéseket. Hátborzongató volt innen-onnan visszahallani a kunczei intelmet: nem volt muszáj utcára menni; nem kevésbé a hatalom szóhasználatát: a randalírozó, garázdálkodó, jogsértő tüntetőkről. A magyar nép, s főképp értelmiségének és médiájának zöme fordítva ült a lóra, éppen úgy, mint a miniszterelnöke – s nem csupán ama nevezetes óriásplakáton.

S eme zöm igencsak nehezen akar ocsúdni. Még mindig nehezen látja át az összefüggést a hazugságokkal, csalásokkal, közpénzlenyúlásokkal és diktatórikus módszerekkel átszótt politizálás, valamint az országromlás között. Hátra van még a megvilágosodása.

Ehhez pedig idő és alkalom kell.

Még egy jogban egyébként igencsak jártas ombudsman-helyettesnek is. A Fővárosi Bíróság döntése nyomán Takács Albert kétségbeesetten nyilatkozta az MTV híradójának: „A rendőrségnek gyakorlatilag intézkedési joga a tüntetés feloszlátásán kívül nincs. Ha a tüntető a feloszlátásnak nem tesz eleget, akkor a rendőr további intézkedéseket nem tehet. Számomra ennek az ítéletnek ez az olvasata, ami nyilvánvalóan nonszensz és képtelenség.” Takács Albertben, e nevezetes és fontos poszt betöltőjében, a régi – Kádár korabeli – észjárás dolgozik, ha akarja, ha nem. E szerint a tömeg engedély nélküli megnyilvánulása eleve valami rettenetes, törvénytelen dolog, s ez minden tagjával szemben rendőri intézkedést, beavatkozást, fellépést kíván. Ha tehát a rendőr nem léphet fel akármely résztvevővel szemben tettelegesen, ha nem vehet bárki tüntetőt őrizetbe, akkor ez azért képtelenség, mert tovább tüntethetnek az egyébként engedély nélkül tüntetők.

Érdekes, erre nem tudják azt mondani baloldali hatalmi körökben, hogy „Na és?”. Tudják mondani karhatalmi múltra, tudják mondani elkúrt kormányzásra és gazdaságra, de arra a helyzetre nem tudják mondani, amikor ötvenhat jubileumán összereverődik – sőt, összeterelődik – az okkal ünneplő és joggal elégedetlenkedő tömeg. És politikai oldaltól függetlenül, egyelőre még egy olyan tanult és neves embernek, mint Takács Albert, sincs füle arra, hogy a bíróság nem annak adott zöld utat, hogy – akár spontán, akár bejelentett – tüntetés ürügyén bárki nyugodtan garázdálkodjon, randalírozzon, azaz törjön, zúzzon, verekedjen, üvegeket, köveket dobáljon. Mindez ugyanis már kimerítené a szabálysértés fogalmát, s a Fővárosi Bíróság sem hozna felmentő ítéletet. A rendőrségnek sem kötötte meg az égvilágon senki a kezét (vagy akár a gumilövedékes puskáját) azokkal szemben, akik rá (vagy akár másokra) támadnának. A rendőrség csupán azt nem teheti

meg, hogy akár egy ácsorgót, akár egy kiabálva vonulót, akár egy magyar zászlót lengetőt kedve szerint elkapdováljon, megütlegeljen, földre teperjen, megrugdáljon, s ráadásképpen még őrizetbe is vegyen. Ahhoz is idő kell azonban, hogy a rendőrség fejében ez kellő mélységben és szilárdsággal megtapadjon. A rendfenntartók – szóvivőjükön keresztül – egyelőre inkább üzennek a levesükbe köpő bírának: „Számunkra a gyülekezési törvény világos. A kollegáim ennek figyelembevételével és taxatíve ennek megfelelően jártak el az elmúlt időszakban is, a következőkben is így fognak eljárni, tehát nem tervezünk változtatást a gyakorlatunkon.”

A hírek szerint a rendőrök egyelőre nem terveznek változtatást azon a gyakorlaton sem, hogy kordonnal zárják le a Kossuth teret. Csakhogy a tanulási folyamatot egy ilyen határozott bírósági döntés után már nem lehet megakasztani. Bátran megjósolható, hogy – hatalmi érdekek ide, hatalmi érdekek oda – a baloldalon is egyre többeknek lesz több mint kínos a demokrácia ilyesféle, szemérmetlen letojása. Szépen erősödik az a folyamat, amit itt a gondolán megjósoltunk (ld. *Gergényi, csak így tovább* c. írásunkat). Hiszen – mint írtuk – „Kell-e ennél beszédesebb bizonyíték arra, hogyan is viszonyul a most regnáló kormány- és párthatalom a demokráciához? Aligha. Többet elmond, mintha százezren szorongának ott hónapokon keresztül.”

A törvényhozói és végrehajtói hatalomban, sajnos, még túl erősen dolgoznak a régi reflexek; nem csupán a demokrácia alapjainak kikezdésében, módszeres gyengítésében mutatkozik ez meg, vagyis a nyilvánvalóan antidemokratikus – demokráciaellenes – törekvésekben, de a feljebbvalók gátlástalan kiszolgálásában, kritikátlan elfogadásában is. E hatalmi központoktól kicsit távolabb azonban, úgy tűnik, van erő és eltökéltség a rombolási hajlam megfékezésére. Lám, van eltökéltség és képesség a bírákban a rendőrállami vonások gyengítésére, a demokrácia irányába való visszaszorítására. Van elszántság a Hatalommal szembeni tisztas kiállásra, példamutatásra, példaadásra.

Így hát, kedves Rendőrállam, kedves Gyurcsány, Kuncze, Demszky, Gergényi s többiek, jó, ha ti is tudjátok: lassan, de biztosan szorul a hurok.

(<http://www.gondola.hu/cikkek/52226>)

Morvai: a mi kis Jeanne d'Arc-unk?

2007. január 12.

Levelek, telefonok jönnek-mennek villámsebessen. Morvai Krisztina közszereplései felvillanyozták a magyar közéletet politikára érzékeny, fogékony részét. Látszólag nem sok új történt: megint, jó szokásuk szerint, egymásnak estek a két törzs – a „nacionalista” és az „antinacionalista” – tagjai. Csak éppen most Morvai ürügyén.

„Nem hagyjuk bántani a mi kis Jeanne d' Arc-unkat!” – kapom az egyik e-levelet, már a tárgyban ezzel a felszólítással. Morvai volna a magyar szabadsághős? A haza megmentője? Inkább úgy tűnik, a haza megosztója. Aláírásokat gyűjtenek ellene. Cikkek születnek ellene. Vitaforumokon gyalázzák. Nyakló nélkül antiszemitázzák és hülyepicsázzák. No meg istenítik mások, ugyanitt. Az Indexen topikot törölnek, mondván, elszabadult a nyilas hangnem. („Csak nyugi: a mocskos nyilas дума törlése nem antidemokratikus, hanem nagyon is demokratikus, de persze töletek nem várható el ennek megértése, ezért egyelőre kénytelenek vagytok beletörődni abba, hogy nem a nációk fűjják a passzátszelet ebben az országban.”)

Helyben vagyunk.

Dúl a törzsi háború.

Ahogy rendszerváltozásunk, demokráciaépítésünk legkezdetétől fogva.

Nincs itt, kérem, semmi új!

Nincs?

*

Kéretik odafigyelni: nagyon is van!

Morvai Krisztina egyetemi docens, büntető jogász, az ELTE Büntetőjogi Tanszékének munkatársa. Nemzetközileg elismert, EU-ban megbecsült emberjogi harcos. Alapítója és vezetője az október 23-i rendőri fellépés kivizsgálására létrehozott civil bizottságnak. S nem melleleg: Baló Györgynek, a kormány felügyelte köztvé egyik kulcsemberének felesége.

Ki kinek a kije? Számít valamit? Elvileg nem. Gyakorlatilag annál inkább: a hitelesség miatt. Fontos például, hogy Hegedűs Zsuzsa az SZDSZ alapítójának,

első elnökének (Kis Jánosnak) volt valaha a felesége: ugyanis amikor szót emelt a elszaporodó antidemokratikus jelenségek (hatalmi túlkapások, választási csalárdságok) ellen, nem lehetett azzal elintézni, hogy „nyilas”, „antiszemita”, „szélsőjobb”, „fideszbérenc” és így tovább, „s nyilván csak ezért mondja”.

Demokráciánk, közös jövőnk leginkább ezen, éppen ezen múlik: lesz-e összességében elég hitelesség, elég meggyőző erő a hamis gondolatok, közfelfogások – no és az ezekből táplálkozó kártékony politikák, ficamos törekvések – „tömegosztatásához”.

Iszonyatosan nehéz a feladat.

Hogy mennyire nehéz, arra bajos volna szemléletesebb példát találni, mint Morvai Krisztina minapi, Keresztúzbeli szereplését, egy bizonyos Bánó András, egy bizonyos Ferenczy Krisztina és egy bizonyos Gréczy Zsolt ellenében. A bő félórás küzdelem és médiabeli fogadtatásának tárgyilagos elemzése és leírása szinte önmagában egy világos, beszédes esettanulmány lehetne elrettentő média- és politikabeli viszonyainkról.

Legyen elég itt csupán néhány jellemző mozzanat.

A meghívott vendéggel szemben a balliberális médiahaderő három katonája foglalt el tüzelőállást. Nem állítom, hogy zsoldosok volnának, inkább önkéntesek. De ez sem változtat a tárgyszerű lényegen: az első pillanattól az utolsóig mint elfogult törzsi harcosok viselkedtek. Harci jelszavakat és törzsi dogmákat hangoztattak. Nem kíváncsiak voltak a vendégre, nem meghallgatni akarták véleményét, nem tájékozódni akartak, a közönséget meg tájékoztatni egy – a demokrácia szempontjából – roppant fontos témáról (a rendőri túlkapások vizsgálatának eddigi eredményeiről), hanem mindent elkövettek, hogy egy jóelőre elkészített bélyeget („antiszemita”) üssenek rá.

Mindhárman foggal-körömmel ragaszkodtak ahhoz a gyurcsányi-kunczei-gergényi felfogáshoz (és persze sulykolták is nyakló nélkül – azaz legjobb tudásuk szerint – a nézőközönségbe), hogy a tüntetők (mind, úgy, ahogy voltak) bizony randalíroztak október 23-án, törtek-zúztak, vasgolyókkal, hasonlókkal voltak felszerelve, Árpádsávos zászlók alatt – azaz nyilas módra – vonultak, velük szemben tehát nagyon is jogos, sőt, határozottan kíváncsi volt a rendőri fellépés, eddig is, ezután is. És ugyancsak mindhárman foggal-körömmel ragaszkodtak ahhoz az értelmezéshez, hogy Morvai Krisztina egyik levelében a „magunkfajta” és a „magukfajta” megkülönböztetés nem jelent mást, mint kódolt zsidózást.

Tehát akár innen nézzük Morvait („nyilasok védője”), akár onnan („zsidózó antiszemita”), a felhevült önkéntesek (zsoldosok?), mondhatni, kutya kötelességüket teljesítették. Hiszen *a mocskos* („nyilas”, „antiszemita”) *duma törlése* (eltakarítása a Föld színéről) ugyebár *nem antidemokratikus, hanem*

nagyon is demokratikus, mint ahogy ezt megtudhattuk az Index vitafórumának cenzoros moderátorától.

Az észvesztve lövöldöző három törzsi harcos tehát egyáltalán nem valami elvetemült, aljas figura, csupán meggyőződéses. Megingathatatlan meggyőződésük, hogy Morvai Krisztina (és minden egyes védenca) maga a Gonosz, aki nem elég, hogy egy kisebbség ellen támad, de még a kisebbséget óvó államhatalom rendjét is veszélyezteti. Márpedig az ilyen ellenében nemcsak elfogadható, de egyenesen kívánatos az effajta hevület, éppen az ország, a haza (no meg azért saját kiváltságaik) megmentése érdekében. Vélekednek.

*

Persze attól még, hogy mindez megingathatatlan meggyőződésük, még óriásit tévedhetnek. Mint ahogy tévednek is. Bánó Andrásnak, a Nap-kele műsorvezetőjének, már 1992-ben, az Egyenleg hírszerkesztőségének vezetőjeként is az volt az (üldözési?) mániája, hogy nyilas suhancok veszélyeztetik az ország békéjét; ezt bizonyítandó, Göncz Árpád köztársasági elnök elmélyült szónoki hallgatása alá a háromezernyi ötvenhatos fütytös helyett néhány rá-érősen ácsorgó, fekete zubbonyos, gyanús alakot vágott be, no meg egyetlenegy, Árpád-sávós zászlót lengető, kiabáló fiatal. Ilyesféle „kényes” ügyekben Bánó tehát időtlen idők óta betegesen torzan látja és találja a valóságot.

Nem kevésbé beteges lelkületű, nem kevésbé (üldözési?) mániás szegény Ferenczy Krisztina sem. Ő sem képes egy pillanatra sem kinézni szellemi-lelki ketrecéből, egyéni, családi tragédiái (amelynek részleteiről nem tisztem számot adni) teljességgel megakadályozzák, hogy akár a legkisebb fogékonyt is mutassa az átelleni tábor szempontjai, igazságai iránt. Utolsó porcikájáig hagyja magát átítatni a kormányhatalom sokmilliárdos költséggel kitenyészett propagandájával, így keresvén magának – mániájának – biztonságos langymeletet.

Gréczy Zsoltnak (a Népszabadságosnak) még nincsenek efféle lelki-testi torzulásai. Ő egy politikailag íz-ig-vérig korrekt újságíró egy olyan országban, ahol a politikailag korrekt követendő normáit jellemzően balliberális és hangsúlyosan antinacionalista körökben szabják meg (például a Népszabadságnál), s ahol a helyi Pulitzer-emlékdíjat is kizárólag az ilyesféleképpen korrekt újságíróknak szokás adományozni. Ha egyszer Gréczyt sem valamiféle családi hagyomány (pl. vallás, hazafiasság), sem a magasabb rendű igazságokhoz való egyedi és különleges ragaszkodás nem téríti el a jól bejáratott, ígéretes úttól, miért is viselkedne másképp, mint ahogy?

*

Mert hiszen lehetne azért másképp is gondolkodni, másképp is viselkedni. Elküldtem a Torontóban fészkelő Magyar Rádió producerének és főszerkesztőjének, Bede Fazekas Zsoltnak a szóban forgó televíziós ütközet internetes elérhetőségét, valamint a hozzá kapcsolódó írásos anyagokat (előzményeket). Engedelmeivel közrebocsátom – közkinccsé teszem – személyes levele idevágó passzusát:

Elovestam mindent, és megnéztük a videót! Mit mondjak, mellbe vágott bennünket. Apám olyan ideges lett, hogy el is ment lefeküdni. (...) Csak abban reménykedem, hogy azért ezeknek a tetveknek (a két újságírónak és a műsorvezetőnek) valaki csak elmondja a véleményét; úgy, hogy minél többen meghallják azt. Egyébként egy közszolgálati média riportere hogy viselkedhet így?

Dombi, ez az antiszemitázás már szinte fájdalmat okoz nekem. Komolyan mondom! Én kétszer is elolvastam Morvai levelét. Egy szóval nem zsidózik. A „magunkfajta” és a „magukfajta” egyáltalán nem a zsidó és nem-zsidó párhuzam. Vagy csak én vagyok hülye? Esetleg hülyének néznek?

Barátsággal,

Bede Fazekas Zsolt

*

Mindezek tudatában legfeljebb már csak azt a kérdést tehetjük fel, hogy a magyar köztelevízió egyik legnézettebb műsorában miért csupán az egyik – antinacionalista – törzsből verbuválnak harcosokat, kereszttűzelőket? Gyárfás Tamás producer szereti hangoztatni, hogy hiszen ő válogatna „jobbról” is, ha volna kit. Ennek némileg ellentmond egy nehezen cáfolható példa, történetesen a magamé. A mai napig rendszeresen megállítanak az utcán, s kérdezik, hova tűntem a Keresztútban műsorából. Kénytelen vagyok elmesélni nekik az igazat, csakis az igazat: ahogy közeledtek az országos választások, úgy ritkítottak ki a képernyőről. Mígnem teljesen eltűntettek. Választások után aztán megint hívtak. „Elment a hajó”, üzentem vissza.

Tehát egy színjáték erejéig jó úgy megmutatkozni, mint a szólásszabadság erős bástyája. Valójában Morvai Krisztinát – és a hozzá hasonlókat – csak azért hívják be a Nap-keltébe, hogy fenntartsák a hitelesség – a sajtószabadság – látszatát. Lám, Gréczy Zsoltnak is kapóra jött, hogy – egyébként mint kérdező – hosszan kifejtette álláspontját (ugyan Morvaival szemben, ám a nagyközönség okulására) a jól működő hazai sajtószabadságról: ahol bárki bármit leírhat, elmondhat. Persze ha Gréczy nem volna ennyire tökéletesen korrekt politikailag, akkor felvetődne benne, hogy valamicskét a megszólalási arányok

és lehetőségek is számítanak. Ha a magyar média túlsúlyos balliberális része csak fele annyi szót vesztegetett volna arra a kézcsókra, amit Gyurcsány kapott, mint arra, amelyet Orbán kapott, s csak fele annyi szót vesztegetett volna Gyurcsány lopásaira, mint „Orbán bányáját”-ra, könnyen lehet, ma más lenne a miniszterelnök.

*

A helyzet azonban adva van, s ha Morvai Krisztina egyáltalán el akar jutni gondolataival a magyar nagyközönséghez, akkor be kell mennie a Nap-keltébe, s ott három politikailag korrekt, újságíróilag azonban tökéletesen inkorrekt médiaharcossal kell felvennie a küzdelmet. A tét voltaképp óriási.

Híveket kell szereznie az igazi szabadság, az igazi demokrácia világának. Most éppen nem az ún. nemzeti táborból, mert itt már (vagy még, ellenzéki pozícióból) elég jól átlátják az összefüggést a hatalom hazugságai, erőszakos, törvénytelen fellépései és az országromlás között. Hanem a másik táborból, illetve a táborok közt lebegő, ide-oda csapódó bizonytalanok köréből.

A túloldali törzsi harcosok megnyerésére, persze, szinte semmi remény. Az ún. kognitív disszonancia jelensége szinte korlátlanul érvényesül náluk: egész életfelfogásuk legfontosabb sarokpontjait kellene elvetniük abban a pillanatban, amikor hinnének Morvai Krisztinának. Személyes tapasztalataim, benyomásaim alapján állítom például, hogy Bodor Pál (Diurnus) tisztességes ember. Tehát nem a tisztességen múlik, hanem valami egészen máson, hogy nem látja meg Morvai Krisztinában a szabadság, a demokrácia nagyon okos, nagyon felkészült és valóban áldozatos harcosát. Ehelyett Morvai Krisztina „apropóján” ilyesfélét ír:

Sajnálom, hogy először előnytelen fotó jelent meg Morvai Krisztináról. A kép összezavarta a politikai ábrát. Most végre jó arcképét láttam egy lapban. Csinos, nyílt, magabiztos, bátran mosolygó asszony. (Endre László se volt ellenszenves fickó.) Tökéletesen érteni fogja e reprint legendát.

Megnyerő embernek tűnt a magas rangú főtitest is, akit nemrég rehabilitáltak illetékesek. Nagyon szeretném látni annak a bizonyára ugyancsak egyenes tartású férfinak a fényképét – nevezzük ma Szemes Mihálynak – akivel családilag távoli ismerősök vagyunk. Állítólag ő ölte meg magukfajta nagyapámat, léczfalvi (és sepsizaláni, gidófalvi, márkosfalvi) Bodor Pált, aki az erdélyi Agrártakarék-pénztár vezérigazgatója volt marosvásárhelyi székhellyel. A színház és az irodalom volt a mániája. (...) A nyilasok nem ismerték az öregembert, az „ellenséges állampolgár apját” – irtózatosan összeverték, majd agyonlőtték. Kékgolyó utcai lakásán rövidesen a nagyanyámat is (a Vígszínházban kezdte színésznői pályáját) agyonlőtték, mert (rákműtét utáni

transzban) a belépő nyilas fegyveresek láttán, eltűnt fia-férje miatt felkiáltott: végre itt vannak az oroszok. Véres hálójában a szanatórium parkjában temették el – ahol születtem és gyerekkoromat töltöttem.

Gyilkosát (a lapok szerint Szemes Mihályt) a Népbíróság ítélte el. A tárgyalás anyagát még nem leltem föl, semmit nem ellenőrizhettem. De kiderül, miért lettem baloldali. Meg író, újságíró. Azért is, mert Romániában csak a baloldal állt ki 44 után a magyar (és minden) kisebbség mellett. Egy ideig. Ennyit arról, hogy magunkfajta, magukfajta.

*

Mondhatnám én is: *ennyit arról*, miért tehet meg bármit Gyurcsány, Demszky, Gergényi és a többi „büntetlenül”, miért nem az ő torkukat akarják átharapni a Bánók, Ferenczyk, Gréczyk, Bodorok (Várkonyi Tiborok, Szilágyi Ákosok stb.), hanem Morvai Krisztinát (Orbán Viktorét stb.). És ennyit arról, hogy miért látnak ők minden „magukfajta-magunkfajta” különbségtételben egy holokausztos epizódot vagy magát az egész holocaustot, s miért nem látja és miért nem gondolja ugyanebben ugyanezt akár Morvai Krisztina, akár Bede Fazakas Zsolt, vagy bárki, aki a Lényegre, az Egészre, az Egyre figyel, s nem az ördögöt keresi, lesi mindenütt, minden mozzanatban, minden zörrenésben, minden jelképben (turulban, Trianonban, zászlóban, kokárdában, Erdélyben, nemzetben, hazában, és így tovább, és így tovább).

Sajnos a holokauszt direkt és indirekt hatasegyüttése – legfőképp a nacionalizmustól való kiterjedt félelem, sőt, rettegés – a mai napig meghatározója politikai életünknek (erről szól *A törzsi háború természetrajza – a rendszer-változás Magyarországon* című könyvem). Kitüntetett szerepe teszi lehetővé, hogy balliberális körökből lelkileg amúgy kevésbé érintettek politikai fegyverként vessék be a másik tábor (a jobb-, illetve nemzeti oldal) ellen. Szerencsére azonban – ezt is évtizedeim tapasztalatai alapján állítom – összességében a túloldalon is, illetve a hányódó bizonytalanok között is jóval több a jó szóra hallgató, valódi értelemre, tisztességre odafigyelő ember, mint a reménytelenül elvetemült, reménytelenül javíthatatlan (a kognitív disszonancia miatt valójában gondolkodásképtelen) alak.

És éppen ebben rejlik Morvai Krisztina nagy feladata, küldetése – s mindannyiunk páratlan lehetősége. Hiszen egy szokványos földi halandó hamar térdre zuhan egy olyan tűzcsapástól, amelyet Bánóék követek el; az ilyen földi halandón hívei, törzsbeli társai legfeljebb sajnálkozni tudnak, ő pedig lelkesíteni, bátorítani őket nem tudja, s főleg nem tud más körökből egyetlen hívet sem szerezni magának, nemes céljainak, elszánt küzdelméhez.

Ám Morvai Krisztina, éppen mert egy pillanatig meg nem rendült a fergeteges ösztűzben, éppen mert véges-végig helyén volt az esze is, a szíve is (neki, Baló-feleségnek!), szóval ő óriási örömet, elégtételt okozott mindazoknak, akiket vagy akiknek valakijét 56 emlékére megkergették, megverték, őrizetbe vették, dutyiba dugták; és feledhetetlen élményt nyújtott mindazoknak, akik láttak már jobb sorsra érdemes politikusokat, közszereplőket orra bukni az elementáris médiacsapásban, s most alig akartak hinni a szemüknek: ettől a „csinos, nyílt, magabiztos, bátran mosolygó asszony”-tól Bánó és csapata bizony – ahogy az Index „jobbós” topiknyitója fogalmazott – *bentégett* a Keresztútban.

A politikailag ártatlanabb, képzetlenebb bizonytalanok ebből a súlyos égből persze semmit nem érzektek. Annyira azonban ők sem vakok, hogy ne lássák, ne érzékeljék: ezt az asszonyt nem sikerült lelőni, legyőzni. Ezek a bizonytalanok leginkább az erősek, a győztesek mellé csapódnak; nem kedvelik a politikai hullákat, a gyengéket, a bizonytalankodókat. Kedvelik viszont az amazonok szépségét, talán kevésbé a szabadságharcosok elszántságát, valamivel jobban a közszereplők szellemi magabiztosságát.

Aztán van még itt egy elég jelentős értelmiségi réteg, amelyik valóban elég értelmes és elég felelősségteljes ahhoz, hogy a nyilvánvaló bűnnel, erkölcstelenséggel, jogsértéssel, törvényteleniséggel – vagyis mindenféle országrontással és országrontóval – szemben azoknak szorítson, azokkal szövetkezzen, akik az országrontó Hatalom ellenében is az igazságért küzdenek. Közülük sokan a Védegyletbe tömörültek, a törzsi háború viszonylatait tekintve tehát inkább a Senki földjén tanyáznak, semmint a parlamenti pártok (főképp az MSZP és az SZDSZ, illetve a Fidesz) által felügyelt törzsi hadszíntereken. Egyikük írásából idézek most egy bővebb passzust (Schiffer András: Párt a betonban), rögtön hangsúlyozva, hogy a cikk a balliberálisok egyik szellemi kirakatában jelent meg, az Élet és Irodalomban, márpedig ha itt jelent meg, akkor nyugodt szívvel kijelenthetjük, hogy a kognitív disszonancia szerepét, a félelmekből, előítéletekből, fals érzésekből táplálkozó gondolkodás jelentőségét nem szabad túlbecsülni!

Idén október 23-án az ellenszegülőkkel és barikádépítőkkel szemben – a hatályos jogszabályok alapján – a rendőrségnek joga és kötelessége volt nemcsak fellépnie, de kényszerintézkedéseket is foganatosítania. A rendőrségi fellépés azonban olyan szinten vált aránytalanná, hogy alapjaiban ingatta meg a jogállami intézményekbe vetett bizalmat. Élő, egyenes adásban láthattuk, amint a földön fekvő, megbilincselte tűntető testébe az összes arra járó egyenruhás rúg egy méretezt. Gergényi rendőrkapitány másnap ezt úgy kommentálta, hogy tömegoszlatás közben a rendőr belebotlik ebbe-abba.

A youtube.com oldalról most is letölthető videók arról tanúskodnak, hogy a Deák téren átvonuló rendőrök – minden előzmény nélkül – maguk kezdték vaktában utcaköveket hajigálni. A rendkívül heterogén tiltakozó tömegre fejmagasságban szórták a gumilövedékeket. Az egyik mellékcáiban, az öszszecsapásoktól távol egy bolttulajdonos egymagában tartott hazafelé, amikor a rendőrsorfal előbb elzárta előle! az eltávozási utat, majd egy adag gumilövedéket eresztettek bele. Ma még kétséges, hogy sikerül-e megmenteni szeme világát... A törvényesen megtartott Fidesz-gyűlés résztvevői apokaliptikus körülmények között hagyhatták el a helyszínt. A mentelmi jogát igazoló Révész Máriusz országgyűlési képviselőt eszméletlenre verték a rend őrei. Az elkövetők személyazonosságáról sem Révész képviselő, sem a karhatalmi agresszió más áldozatai nem tudtak számot adni, mivel az intézkedő terminátorok maszkot viseltek, azonosító jelvényt azonban – a törvényi előírás dacára – nem. A világhálón keringő felvételeken az is jól látható, hogy 23-án éjszaka a Váci utcában magányosan ácsorgó és üldögélő személyeket vertek cipóra és hagytak sorsukra a Gergényi-huszárok. A főkapitány és a miniszterelnök még aznap teljesen törvényesnek minősítette a 23-i rendőri fellépést. A koalíciós kormány feje később azért létrehozott egy bizottságot az „események” kivizsgálására, s abba elhívta Vörösmarti Mihályt, a BM Forradalmi Rendőri Ezred parancsnokát is, aki a jogállami időszámítás előtt – egyebek közt – a demokratikus ellenzék tüntetései kapcsán szerzett felbecsülhetetlen értékű tömegoszlátási tapasztalatokat.

*

Ha viszont nem értékeljük túl a kognitív disszonancia szerepét, a félelmekből, előítéletekből, fals érzésekből táplálkozó gondolkodás jelentőségét, akkor – a másik oldalról – Morvai Krisztina állhatatos szabadságharcát, ennek várható hasznát, eredményességét sem szabad alábecsülni, attól félve, hogy ilyen köztelevíziós magyar világban úgysem lesz, úgysem lehet elég követője, elég segítője, elég harcostársa. Éppen az efféle, most idézett példa elő-előfordulása bizonyítja legékeesebben, hogy a törzsekben is, és a törzsek közötti Senki földjén is van fogékonyság az igazi liberálisként, igazi demokrataként való gondolkodásra, viselkedésre. Márpedig ha van, akkor csak egyet kívánhatunk Morvai Krisztinának: győzze hittel, győzze erővel, győzze elszántsággal! Legyen ő a mi kis Jeanne d’ Arc-unk!

Magunkfajtaké és magukfajtaké.

<http://www.gondola.hu/cikkek/52293>

Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát

2007. január 21.

Rendőrhusángok püfölnek, lovak rohamoznak, könnygázok siratnak. Gumigolyók vadásszák szemünk világát. Húzzák, szorítják összebb rajtunk a nadrágszíjat, csak úgy nyekkenünk bele. Háborús árkok szabdadják keresztbe-kasul szerencsétlen civil életünket... én meg javíthatatlanul boldog vagyok.

„Próbálom magamévá tenni nyugtató mondataidat, de sajnos nem könnyű” – írja barátom messzi Kanadából. Éppen soroltam neki, hogy október 23. dolgában a balliberális (antinacionalista) táborból hány neves, hiteles ember szállt szembe a „hivatalos” – Gyurcsány-, Kuncze-, Demszky-, Gergényi-féle – állásponttal, s örvendtem, hogy milyen nagy jelentősége van ennek. Végre máshova, végre értelmes helyre tolóddhat a legfőbb törésvonal: nem annyira az „antinacionalisták” (globalisták, kozmopoliták, internacionalisták, individualista liberálisok) és a „nacionalisták” (határozottan nemzeti érzelműek) között fog húzódní, hanem inkább az „antidemokraták” és a „demokraták” között, ennek nyomán pedig végre-valahára megkezdődhet az okos országépítés, s a magyar nemzet módszeres önpusztítását felválthatja a magyar nemzet körületekintő önvédelme.

*

Csak hogy messzi barátomnak igencsak kedvét szegte az a tiltakozás és aláírásgyűjtés, amely Morvai Krisztina közismertté vált levele nyomán indult be. Ebben a tiltakozásban és aláírásgyűjtésben az a különös ugyanis, hogy egy lelkészképző főiskola teológus és lelkész szakának vezetői, oktatói és vendégoktatói kezdeményezték. Igaz, hogy a nyilvánosságra hozott listán hamar kiböki szemünket Majsai Tamás „teológus”, a szak dékánja, s ez némileg csillapítja rémületünket, hiszen megvan a magyarázat. Nem mi vagyunk agyalágyultak, ha Morvai Krisztinában nem leljük meg a súlyos antiszemitát, hanem politikailag ilyen korrekt ez az ország: a lelkészképző egyik nagyágyúja (Majsai) olyasféle, jellegzetesen balliberális, ateista lapok kedvelt szerzője, mint a Népszabadság, a Mozgó Világ, a Magyar Narancs és az Élet és Irodalom.

„Talán hagyjuk is az olyan esetek hosszú sorát, mint mondjuk a Krisztuskufár Semjén Zsolttal való tejtestvéri elköteleződésed” – írja ez a „theológus” ember (most éppen a Népszabadságban) Balog Zoltánnak, a Fidesz országgyűlési képviselőjének, majd így folytatja: „és a kötelező rövidség céljából maradjunk a végénél, a magyar demokrácia őszi elcsőcselékülésének heteinél”.

Hát persze, hogy a fejét veri ettől a falba szegény barátom, messze odaát, hiszen arrafelé az ilyen elképzelhetetlen. Egy notórius hazudozó lebukása nyomán meginduló össznépi elégedetlenség megnyilvánulóit egy címzetes lelkész – a lelkek hivatásos szakértője – minden árnyalás, minden finomítás nélkül csőcseléknek minősíti. S a teljesen jogosan elégedetlenkedő néppel szemben, s e nép mellett dicséretre méltó tisztességgel és bátorsággal kiálló Balog Zoltán ellenében a túlbuzgó rendőrök s az őket mozgató Hatalom mellett tesz hitet. Ki látott már ilyet?!

*

De én csak mosolygok. Hiszen ki *nem* látott már ilyet? Nem ezt látjuk, amióta csak megkezdődött legeslegújabbkori demokráciánk építése? Nem azok döngötték leginkább a mellüket, hogy mekkora demokraták, hogy mily elszánt védői a demokráciának, akik a legmódszeresebben, legkövetkezetesebben ásták alá ígéretes rendszerünket? Nem a Demokrata Chartások voltak az elsők, akik utcára vonultak színleg a demokrácia védelmében, valójában a kékek és vörösök összeterelésére a „barnák” ellenében? Nem arról prédikál megint Majsai a Népszabadságban, hogy a Kossuth téren „a világtörténelem legmocskosabb indulatai is felszínre gyűrődtek” (értsd: az antiszemitizmus), s nem azt kéri számon Balog Zoltánon, hogy „Te nemcsak nem ütköztél meg, de jól is érezted ott magad, és lelkészi identitásod (amit egyébként igyekeztél elrejtteni) súlyával »megszentelő« nyomatékot adott a hömpölygő indulatoknak”?

Persze, nem az a kacagtató, hogy teli van ez a nyomorult ország csőlátókkal – csőcseléklátókkal –, kik a lóból mindig csak a böglyöt látják meg. Szem- és fültanúként alázatosan jelentem, magam is tartottam példabeszédet a Kossuth téren, s ennek szövegét taps és elismerés fogadta. (Hogy közben a néhány keletlen böglyö mit csinált, valójában érdektelen.) Márpedig szónoklatomba egyebek közt ez foglaltatott:

„A minap a Bálint Zsidó Művelődési Házban jártam. Két fiatal lánnyal beszélgettem. Kedvesek, értelmesek, őszinték voltak. Egyetlen hazug szó sem hagyta el ajkukat. Készen állnak arra, hogy csináljunk egy közös, klassz országot, amelyben mindenki megtalálhatja a maga helyét, ám senki nem a másik kárára.”

Aki ennek tapsol, aligha nevezhető csőcseléknek. A Hatalom megbocsáthatatlan visszaélései ellen a Kossuth téren hónapszám békés, példás el-

tökéltséggel tüntetők aligha nevezhetők csőcseléknek. Ha ezt valaki mégis megteszi, napnál világosabbá válik: az nem demokrata. Akármilyen címekkel, rangokkal, álarcokkal van befedve, körbetapasztva.

S éppen ezért van okunk nagyon örülni.

A tisztulásnak.

*

Boldogságomnak tehát ez az egyik forrása: a tisztulás. A kikristályosodás. Minden Morvai-ügy, minden aláírásgyűjtés egy újabb tisztulás, megvilágosodás. Akik aláírtak Morvai ellenében, azok egytől-egyik demokráciadeficitben szenvednek, vagy csőlátásuk (butaságuk), vagy álnokságuk (szolgalelkűségük) okán. Eddig ez nem lehetett világos. Most már napnál világosabb.

Minden látszat ellenére igazi forradalmi helyzetben élünk; még akkor is, ha már a „nemzeti” oldal sajtója is legfeljebb nyomokban ad hírt a Kossuth térről kiszorítottak folyamatos – mostanság a Batthyány-örökmécsesnél zajló – tüntetéséről. Végre elkerülhetetlennek tűnik a törzsi háborús politikai kultúra megfékezése, visszaszorítása. A demokrácia alapkérdéseit kutatva-tisztázva végre lehet a lényegről, a bőrünkről, az igazi valóságunkról gondolkodni s beszélni: a Gyurcsány-jelenségről. A Gergényi-jelenségről. Torzulásunk méreteiről, forrásairól. Majsai Tamás Krisztust idézi meg Balog Zoltán ellenében.

„Te nem mondtad azt – rója fel neki –, hogy itt vagyok ugyan, de mint papi ember vagyok itt, és azért, hogy elmondjam: veletek együtt én is a zsidó Názáreti megváltottja vagyok, és legszorosabb kötelékeim ehhez a zsidóhoz láncolnak, aki a szeretet elkötelezettje volt...”

Gergényi és védelmezői árnyékában ezek a szép szólamok mostantól fogva üres dumák. Gergényi (Gyurcsány, Kuncze, Demszky) ugyanis nem szent lecke, nem erkölcsi prédikáció, nem ideológia, nem merő képzelgés, hanem: vaskos valóság. A foga fehérje.

*

Végre van mihez igazodnunk, van mihez képest építkeznünk. (Nem először mondom el, s vélhetőleg – jelentősége miatt – nem is utoljára.) Akárhogy csőcselékezzon Majsai Tamás, ez sem feledtetheti a rohamrendőrök és parancsnokaik (s az ő felsőbb parancsnokaik) esztelen brutalizmusát. Akárhogy antiszemitázzák Bánóék Morvai Krisztinát a Keresztútban, szólóvédékeik úgysem tudják feledtetni a szemre, arcra mért gumilövedékeket.

S a lelkészfőiskola oktatói is hiába buzgólkodnak afféle megfogalmazásokkal, hogy „Morvai Krisztina a rasszizmus és a nácizmus világnézetéből ismert gondolatiság jegyében értékelte a lap publicistája, Várkonyi Tibor

egyik glosszáját”, mert ezek a kiáltó egyoldalúságok a most bontakozó világlátásunk számára egyre-másra elveszítik korábbi propagandaerejüket.

Hogy mennyire elveszítik, azt mindennél jobban kifejezi egy másik felhívás, méghozzá a Raoul Wallenberg Egyesület elnökségének „Felháborodási Nyilatkozat”-a. Minden – előítéletes – várakozásunk ellenére, az egyesület nem Morvai Krisztinába kívánt „antiszemitizmusa” okán egy egészségeset belerúgni, s nem is az antiszemitizmus elleni harc – mondhatni, a törzsi háború – újabb fejezetét kívánta megnyitni, hanem ellenkezőleg: a törzsi villongásaink kölcsönös (!) megszüntetésére, közös gondjaink közös megoldására szólított fel.

„A Raoul Wallenberg Egyesület Magyarországon az egyik legrégebbi emberjogi és kisebbségi jogvédő szervezet – szól a felhívás. – Ezen az alapon kérjük, hogy Morvai Krisztina és Várkonyi Tibor kölcsönösen kérjenek egymástól bocsánatot, találkozzanak egymással, vitassák meg a nyilvánosság előtt azokat a kérdéseket, melyek véleménykülönbségre adtak okot. /.../ A kettejük vitájának, és a mindannyiunk vitájának eredményeként, társadalmi konszenzusra kell jutnunk olyan kérdésekben, mint az utóbbi időben felerősödő rasszista, antiszemita, cigányellenes jelenségek, cselekmények megelőzése, megoldása. A rendőrség szerepe és eszközei a közrend, közbiztonság megteremtésében, megtartásában. /.../ Mindannyiunknak meg kell találnunk az egymáshoz vezető utat, politikusoknak, civil embereknek, egyházi vezetőknek, jobb- és baloldali szellemiségű magyaroknak, cigányoknak, keresztényeknek, zsidóknak, más vallásúaknak.”

*

Nohát ezért tapsikolok, mint a jázminok, ezért mosolygok, kedves távoli barátom! Mérvadónak számító szervezetek eddig legfeljebb addig az „okosságig” jutottak el, hogy nincs zsidókérdés, csak antiszemita kérdés van; és ezt is, persze, a „csurkista”, „orbánista” jobboldal (értsd: „szélsőjobb”) gerjeszti. Meg csak addig az okosságig jutottak, hogy ne révedezzünk a távoli múltba, ne hánytorgassuk fel a közelebbi múltat, ne háborgassuk a sortüzelőket, úgy általában ne azt keressük, ami szétválaszt (pufajka, D-209), hanem közösen teremtsünk magunknak egy otthonos Magyarországot, amelyben betemetünk minden árkot, tisztelünk minden másságot, toleráljuk az összes kisebbséget, szeretjük egymást, gyerekek, kivéve Orbánt és csapatát, hiszen ez a jobboldal ugyebár szélsőséges, közveszélyes, szalonképtelen.

Nos, ez a mostani civil aggódás, felháborodás gyökeresen másképp hangzik, mint az eddig megtapasztaltak. Ez a hang a kölcsönös belátás és kiútkeresés hangja.

Olyan hang ez, olyan szemlélet, amelynek segítségével nem csupán igazi demokráciát lehet építeni, de – ugyanennek keretében – egy másik, elmondhatatlanul fontos dolgot is: nemzetet.

*

Elmondhatatlanul fontos? A nemzet?

Bizonyos értelemben tényleg elmondhatatlan. Laufer Gábor az egyik fontos „szereplője” a törzsi háborúnkra szóló hármaskönyvemnek. Bizonyítottan nyitott minden gondolatra. Nyíltan vállalja zsidó származását, szívesen vitába száll bárki megrögzött és nem megrögzött, idézőjeles és nem idézőjeles antiszemitával, feltéve, hogy emez hajlandó érvek alapján, és nem csupán indulatból polemizálni. Nos, ez a nyitott, fogékony ember szent meggyőződéssel hiszi és vallja, hogy a magyar nemzet mint olyan az Európai Unióhoz való csatlakozással értelmét és jelentőségét veszti (ugyanígy a mi kis törzsi háborúnk is). Ha nem is azonnal, de nem is olyan sokára. Laufer Gábor évtizedek óta Amerikában él. Laufer Gábor egyetemes világfelfogásában, fogalomtárában nincs kitüntetett helye és szerepe a nemzetnek. Nem, egyáltalán nem kívánja a megszűnését, hiszen ennél jobban tiszteli a másképp gondolkodókat. Csak éppen úgy véli, a globalizáció eredményeképpen, ha tetszik nekünk, ha nem, megszűnik.

Nem szükségszerű, de tény, hogy most idézendő vitapartnerem (Kerekes Sándor) szintén kötődik a zsidósághoz. Ő is távol él Magyarországtól (történetesen Kanadában), felesége (Janet Kerekes) kitűnő (körültekintő, adatokban bővelkedő) könyvet írt a zsidó asszimiláció kudarcáról (*Masked ball at the white cross café. The failure of jewish assimilation*), s egymással éppen úgy kerültünk kapcsolatba, hogy könyvet cseréltünk. Kerekes Sándor helyenként igen lesújtó véleményt formált világlátásomról (noha minden bántó szándék nélkül, tehát roppant udvariasan). Mindenekelőtt a „nacionalizmus” védelmét vetette szememre, mondván, hogy ez egyszer már elvezetett a holokauszthoz. Válaszomban figyelmeztettem rá, hogy „az EU-ba ágyazott Magyarország és a háborús Németországgal szövetségre lépő M.o. helyzete között éles különbséget látok. Akkor pedig a nacionalizmusukban is különbséget kell látnunk”.

Meglehetősen figyelemreméltó felelettel lepett meg: „Bizonyára van különbség annak, aki keresi azt. Azonban általában a nacionalizmus mint olyan, nem ér fabatkát sem. Egyszerűen nincs értelme »nemzeti«, vagy bármilyen más alapon megkülönböztetéseket tenni, mert nyilvánvaló, hogy az így egymástól elválasztott csoportok előbb-utóbb egymás ellen fordulnak, lévén, hogy a megkülönböztetés célja az alá-fölé rendelés, amibe a másik csoport aligha fog tétlenül beletörődni. De miért is törődne!”

*

Nos, ha igaza volna Kerekes Sándornak abban, hogy „a megkülönböztetés célja az alá-fölé rendelés”, akkor minden más szavában is igaza volna. Akkor csakugyan nem lenne értelme „nemzeti” alapon megkülönböztetéseket tenni, hiszen ez csakis rossz vért szülhetne; a nacionalizmus – a nemzethez való hangsúlyos kötődés – fabatkát sem érne, vagyis minden tekintetben értelmetlen, felesleges volna, ha nem éppen káros és veszedelmes.

Az ember azonban általában nem lát bele az elkötelezetten nemzeti érzelműek (nacionalisták) lelkébe, ezért általában abban sem lehet biztos, hogy célja-e a megkülönböztetésnek az alá-fölé rendelés. Ám ha a máséba nem is, a maga lelkébe bizonyosan belelát.

Igy aztán számot tudok adni arról, hogy amikor a lehető legmélyebben merítkezem meg a „nacionalizmusban”, akkor sem képzelem magyarságomat, nemzetemet magasabb rangúnak, többnek, mint más népeket, más nemzeteket. Semmiféle utálat, gyűlölet, kirekesztési vágy nem járja át közben szívemet, de még gumibotozásra és botoztatásra, könnygázosításra és szétlövetésre sem támad kedvem egyáltalán. Ellenben egész lelkemet átjárja a melegség. Az igazság, a szeretet, a szépség, a meghatódottság felemelő érzései ragadnak s rendítenek meg; olykor szomorúsággal, keserőséggel elegyítve.

Például amikor „Mihi” filmjeit nézem, hallgatom, olvasom.

*

Mihályfalvi János („Mihi”) szintén távol él Magyarországtól, történetesen Svédországban. Egyik legkedvesebb karácsonyi ajándékom legutóbb az volt, hogy a világhálón fellelhető „filmjeit” a magam és családom számára CD-re írhattam, méghozzá az ő nagylelkű segítségével (a szükséges jelszó megadásával). A filmek valójában nem mások, mint szépen „összekomponált” filmjelenetek, képek, zenék, versek és versmondások, prózai szövegek és felolvasások, így-úgy egymásra építve, egymáshoz hangolva. Minden-minden a magyarság korábbi és mostani sorkérdéseiről, sorsfordulóiról szól. Gyengébb idegzetű antinacionalistáknál már egyik-másik „filmcím” is kiverné a biztosítékot: Magyar Ébresztő, Magyarok vére, Mert a haza nem eladó. Nem különben kiverné néhány igazi „irredenta” dal, például Nagy Ferótól (Erdélyi induló, Igazságot Magyarországnak), az Egészséges fejbőrtől (Esküszünk); vagy „magyarkodó” dal, például a Kormorántól (Magyarnak lenni hivatásunk); vagy aktuális forradalmi dal, például Waslavik Gazember Lászlótól (Kossuth téri induló). Bőséges a kínálat. Arany, Ady, Dsida, Reményik, Babits, Márai, Illyés, Döbrentei, hogy csak a költők közül említsek néhányat. De akkor már szóljak a Magyar Ébresztő összeállítás sorrendben utolsójáról is, Szentmihályi Szabó Péterről s nevezetes verséről, a Térdre, magyar!-ról. Már csak azért

is, mert közvetlenül előtte Sólyom László köztársasági elnökünk 2006. október 1-én elhangzott intelmét hallgathatjuk; kicsivel előbb pedig Gyurcsány Ferenc miniszterelnökünk elhíresült böszmeségét.

Találkozhatunk igazi csemegékkel és igazi ritkaságokkal is. Egy olyan verssel például, amelynek eltüntetésére, kiirtására különféle illetékesek hosszú-hosszú évtizedek óta komoly figyelmet fordítanak. Nincs az a „József Attila összes”, amely tartalmazná, de csodák-csodájára, még a világhálóra kitett jubileumi összefoglaló gyűjteményből is kimaradt (csupán a fórumában, az egyik hozzászóló jóvoltából lelhető fel) a költőseni *Nem! Nem! Soha!* című verse. Hiánypótlásként – sem mert fontosnak vélt mondandót kötnék hozzá -, idézem:

József Attila: Nem, nem, soha!

*Szép kincses Kolozsvár, Mátyás büszkesége,
Nem lehet, nem, soha! Oláhország éke!
Nem teremhet Bánát a rácnak kenyeret!
Magyar szél fog fújni a Kárpátok felett!*

*Ha eljő az idő – a sírok nyílnak fel,
Ha eljő az idő – a magyar talpra kel,
Ha eljő az idő – erős lesz a karunk,
Várjatok, Testvérek, ott leszünk, nem adunk!*

*Majd nemes haraggal rohanunk előre,
Vérkeresztet festünk majd a határköre
És mindent letiprunk! – Az lesz a viadal!! –
Szembeszállunk mi a poklok kapuival!*

*Bömbölve rohanunk majd, mint a tengerár,
Egy csepp vérig küzdünk s áll a magyar határ
Teljes egészében, mint nem is oly régen
És csillagunk ismét tündöklök az égen.*

*A lobogónk lobog, villámlik a kardunk,
Fut a gaz előlünk – hisz magyarok vagyunk!
Felhatol az égig haragos szózatunk:
Hazánkat akarjuk! vagy érte meghalunk.*

*Nem lesz kisebb Hazánk, nem, egy arasszal sem,
Úgy fogsz tündökölni, mint régen, fényesen!
Magyar rónán, hegyen egy kiáltás zúg át:
Nem engedjük soha! soha Árpád honát!*

Nos, vajon csökkent-e költőóriásunk nagyságát, hogy ízig-vérig irredenta verset is írt? Nyilvánvalóan nem. Életének, költői pályájának egy meglehetősen korai szakaszában – 1922-ben, tehát tizenhét évesen – így érzett, így gondolkodott. Akkor még elvetemült lett volna? Alantas? Náci? Csak később kinőtte? Egyáltalán nem! Epp ideje hozzászoknunk és hozzászoktatni magunk a felismeréshez: a gyűlöletről, a kirekesztéstől valóban kell félni, ám a szeretettől, az aggódástól – a hazaszeretettől, a nemzet sorsa miatti aggódástól – önmagában nem. Attól, mert valaki a páratlan méretű trianoni veszteségeken bánkodik, attól, mert teli torokból éneklí a Székely himnuszt vagy a Fenn a Hargitánt, még könnyen lehet, hogy egyetlen tisztességes embertársának sem akar ártani, kötődjék ez bármely népcsoporthoz, legyen bármely nemzetiség tagja, legyen bármilyen identitású. Nem kétséges, hogy a fiatal József Attilában is az igazságérzet (pontosabban: az igazságtalanságérzet) dolgozott, s nem a gyűlölködés, valamiféle megsemmisítési, kirekesztési vágy.

*

Kerekes Sándornak tehát nincs igaza abban, hogy a nemzet létezésével, fenntartásával „a megkülönböztetés célja az alá-fölé rendelés” lenne. Attól, mert szeretem a családom, miért kellene gyűlölnöm a szomszéd családot? Kerekes Sándorból a rossz történelmi tapasztalatok beszélnek, s ezektől nem tud szabadulni. No de nemcsak azért nem tud szabadulni, mert minden szeretetet tévesen gyűlöletnek olvasna, minden önvédelmet kirekesztésnek vélne, hanem mert a szeretet és a gyűlölet, az igazságosság és az igazságtalanság, az önvédelem és a gyűlölettel kirekesztési hajlam, a bölcs belátás és az előítéletes ostobaság bizony nagyon sokszor egy helyen, egy időben jelenik meg e szép hazában.

Hogy hirtelenjében egy riasztó példát említsek.

A Nemzeti Hírhálót mint hír- és véleményforrást éppen azért kedvelem, mert viszonylag széles palettáját kínálja a legkülönbözőbb felfogásoknak. Az egyetlen szempont, amihez szemlátomást ragaszkodik, hogy közlendője az ország sorsával foglalkozzon. Ha éppen a Magyar Nemzetből merít, akkor is, ha a Népszabadságból, akkor is, ha a gondolából, akkor is. De ha éppen költőt idéz – mint ahogy ezt rendszeresen teszi –, akkor sem azt nézi, ki fia, borja (vagyis melyik törzs kegyeltje), hanem azt, mint mond a vers. Ezért aztán egyszer Faludy György került sorra. Nem sokkal később – egy egészen más témához kapcsolódóan – „Olvasó” levele jelent meg a hírportálon, ezzel a dühös indítással: „Az, hogy a közismerten liberális, homoszexuális Faludy György versét kell olvassam a NH-n -, enyhén szólva felháborít.”

Nincs is értelme idéznem a szóban forgó verset, hiszen Faludynak annyi kitűnő, szerethető verse (és prózája) van. Lássuk be, van miért nyugtalannak lenni, egzisztenciát, értelmes életet félteni azoktól a dühös csőlátóktól, akik nem tudják elképzelni, hogy liberálisnak lenni, homoszexuálisnak lenni, önmagában nem érték, de nem is értéktelenség. Éppen úgy, ahogy önmagában nacionalistának lenni sem az. Ezek mind-mind üres skatulyák, amelyek akár szeméttel, akár kincsekkel is megtölthetnek. Vagy akár – leginkább jellemzően – egyszerre mindkettővel.

*

Ezt írja levelében nemes vitapartnerem, Kerekes Sándor: „A minap a Kosuth téri tüntetésről szóló közvetítésbe néztem bele az MTV-ben. Az egyik tüntető ráordított a kamerára, amikor meglátta: »Mész a picsába, zsidó tévé!« Mármost a kamera csak nem lehetett zsidó.”

Nyilvánvaló, hogy a Raoul Wallenberg Egyesület ajánlotta tisztázó (megértő, belátó) beszélgetések (törekvések) nélkül az efféle helyzetek feloldhatatlanok maradnak, s továbbra is garantálják az éles szembenállást, no meg az ország pusztulását. Ugyanis párbeszéd (megértés, belátás) nélkül mindkét oldalon a skatulyaszemlélet (a csőlátás, a „csőcselék látás”) fog érvényesülni. Hiszen amikor tüntető barátunk zsidónak nézi a kamerát (pontosabban: a kamerát működtető tévétársaságot), ugyanazt a megbocsáthatatlan általánosítást követi el, mint nemes vitapartnerem (és mint Majsai és tsai), amikor zsidózónak (antiszemita-nak, zsidógyűlölőnek) nézi az összes tüntetőt, magyarán az egész Gyurcsány-ellenes tüntetést.

*

Miért ne hinnénk a Raoul Wallenberg Egyesületnek, hogy van értelme a kölcsönös felvilágosításnak, megvilágosodásnak? Főleg, ha ez a tisztázó törekvés nemcsak a túloldal türelmes „megvilágosítására” irányul, hanem ugyanúgy a magunkéra is.

Ahhoz ugyanis, hogy el tudjuk fogadtatni a másikkal: nemzeti érzelmeinkből, örömeinkből neki semmi kára nem származik, újra és újra bizonyosságát kell adnunk, hogy nekünk tök mindegy, hogy skatulyailag kicsoda ő, egyedül az számít, mit tesz közös közösségünk boldogulásáért (vagy épp pusztulásáért).

Bizony, türelmesen irtogatni kell magunkból a sokunkban szépen virágzó előítéleteket! Megint csak a példa kedvéért: mit gondoltok, kedves nemzeti érzelmű („nacionalista”) barátaim, honnan érkezett hozzám az alábbi, cseppet sem hibátlan, annál szívemengetőbb költemény? (Hogy ne éljek vissza barátaim, olvasóim türelmével, csak pár szakaszt idézek.)

Gyimóthy Gábor: Nyelvlecke

Egyik olaszóra sodrán,
Ím a kérdés felmerült:
Hogy milyen nyelv ez a magyar,
Európába hogy került?

Elmeséltem, ahogy tudtam,
Mire képes a magyar.
Elmondtam, hogy sok, sok rag van,
S hogy némelyik mit takar,

És a szókincsben mi rejlik,
A rengeteg árnyalat,
Példaként vegyük csak itt:
Ember, állat hogy halad?

Elmondtam, hogy mikor járunk,
Mikor mondom, hogy megyek.
Részeg, hogy dülöngél nálunk,
S milyen, ha csak lépdelek.

(...)

Hogy a kutya lopakodik,
Sompolyog, majd meglapul,
S ha ráförmedsz, elkotródik.
Hogy mondjam ezt olaszul?

Másik, erre settenkedik,
Sündörög, majd elterül.
Ráripakodsz, elődalog,
Hogy mondjam ezt németül?

Egy csavargó itt kóborol,
Lézeng, ódöng, csavarog,
Lőddörög, majd elvándorol,
S többé már nem zavarog.

Ám egy másik itt tekereg,
-- Elárulja kósza nesz --
Itt kóvályog, itt ténfereg. . .
Franciául, hogy van ez?

*S hogy a tömeg miért özönlik,
Mikor tódul, vagy vonul,
Vagy hömpölyög, s még sem ömlik,
Hogy mondjam ezt angolul?*

*Aki surran, miért nem oson,
Vagy miért nem lépeget?
Mindezt csak magyarul tudom,
S tán csak magyarul lehet...!*

Tehát honnan érkezett hozzám ez a küldemény, jobbos barátaim? Nos, Izraelből! Jeruzsálemből! Aki küldte, rég kivándorolt zsidó magyar (vagy talán helyesebb így: magyar zsidó), s lám, szereti ezt a verset. Lám, szereti a magyar nyelvet. Márpedig akkor ő része nemzetünknek! Meg kell becsülnünk, nekünk, „nacionalistáknak”.

*

Hosszú-hosszú tanulási folyamat, szellemi ön- és középítés előtt állunk. Szerencsére nincs okunk feltételezni, hogy valamiféle ellentétes törzsi érdekek miatt eleve kudarcra vagyunk ítélve. Megfigyeléseim, tapasztalataim alapján meggyőződéssel állíthatom, hogy a két törzs egyedeinek ellenségeskedését sokkal inkább hiedelmek, félreértések, félelmek, kulturális szokások, családi hagyományok táplálják, semmint igazi érdekellentétek.

Meggyőződéssel vallom, hogy a legkényesebb kérdésekben is dűlőre lehet jutni, ha egyszer már eljutottunk addig a felismerésig, ameddig a Raoul Wallenberg Egyesület vezetői: tessék nekilátni emberi hangon vitatkozni. Az emberi hangnak az a lényege, egyszersmind a feltétele, hogy nem akarom mindenáron magamra kicserélni a másikat, nem akarom magamat beleültetni, csupán meg akarom érteni őt, és meg akarom értetni magam vele. Amennyire lehet. Aki e szándékot, e törekvést elfogadja, az onnantól kezdve már nem akarja József Attilát mindenáron a saját képére formálni, s nem fél őt ifjú korával, irredenta verseivel együtt szeretni. De aki elfogadja, az a liberálisoktól, a homoszexuálisoktól – és a cigányoktól sem fog eleve félni, utálkozni, viszolyogni; mert megtanulja, hogy soha nem szabad és soha nem érdemes egy kalap alá venni, egy skatulyába gyömöszölni mindőjüket.

*

Hogy megint egy markáns, élő példával támasszam alá mondandóm: ha megtanulnánk ezt a gondolkodásmódot, akkor a Jobbik Magyarországért Mozgalom nem követné el azt a hibát (vétket), hogy honlapot nyit a „cigány-bűnözésről”; ám a túloldaliak sem könyvelnék el ez miatt a pártot, úgy, ahogy van, rasszistának, fasisztának, közveszélyesnek, a demokráciánkból feltétel nélkül kiirtandónak. Hanem türelmesen elmagyaráznák a irredenta József Attila-i korban lévő mozgalmároknak, hogy bár egy fontos társadalmi problémát feszegetnek, ám rosszul. Mert ha akarják, ha nem, egy ilyen honlap minden egyes cigánynak azt üzeni, hogy ő előbb bűnöző és előbb cigány, csak aztán magyar (ha egyáltalán magyar). Itt bizony megmutatja magát az az alá-fölé rendelés, amelyről Kerekes Sándor beszél!

A türelmes, okos disputa során a Jobbik bizonyára belátná, hogy „optikai”, azaz politikai csalódás áldozata lett. A honlappal, minden jó szándéka ellenére, nem javít, hanem ront a helyzeten. Nem azt segíti elő, hogy a tisztességes, normakövető cigányok beépüljenek a normakövetők demokratikus társadalmába, hanem azt, hogy védelemért, biztonságérzetért odacsapódjanak a normaszegőkhöz, mondhatnám, a bűnözőkhöz. Vagyis az általuk „cigány-bűnözésnek” nevezett jelenség a honlap jóvoltából aligha fog visszaszorulni. Ám a türelmes, okos párbeszéd arra is jó alkalmat teremtene, hogy a Jobbik kritizálói lássák be: az etnikai alapú pozitív diszkrimináció – ahogy az ifjú igazságkeresők is állítják – valóban nem jó semmire. Ha önmagában nem bűn és nem lehet hátrány etnikumhoz tartozni, akkor önmagában nem is dicsőség, és előny sem származhat belőle. Mert átrendezi, felülírja az értelmes közösségi normákat. Ha holnaptól fogva az mondatna ki, hogy minden elesett, rászoruló ember megérdemli a társadalom figyelmét, teherbírásához igazított támogatását, könnyen meglehet, hogy a cigány önazonosságúak összességében és végeredményben egyáltalán nem járnának rosszabbul, mint most. Egy életképes, fejlődő nemzet ugyanis valamennyi itt élőknek (s valamennyi velünk érző távollévőknek) csakis hasznára válhat.

*

Csakhogy éppen ez az, amit a csőlátók („csöcseléklátók”) olyan nagyon nehezen akarnak belátni: hogy ezek valójában mind nemzeti, és nem csupán társadalmi kérdések. Hogy nem elegendő itt társadalmi csoportokról, érdekezonosságokról és érdekellentétekről, állampolgári jogokról és kötelességekről, hasonlókról beszélni, hanem a nemzet mint különleges életközösség különleges életerejéről is beszélnünk kell. Mondhatnám éppen azt, hogy „Mihi” haza- és nemzetszeretettel átitatott filmjeinek nézegetése úgy el tud tölteni

fennkölt érzésekkel, áhítattal, hogy pár napot biztos többet fogok élni tőle. Más azonban erre azt válaszolhatná, hogy az ő életét meg éppen ezek a nacionalista túlbuzgóságok rövidítik meg. No akkor, jobb híján, vegyük elő a szakembert és a statisztikát!

Zonda Tamás pszichiáter régóta kutatja, mitől jutnak el odáig emberek, hogy megölik magukat. Mint köztudott, Magyarország élenjár az öngyilkosság gyakorisága terén, ám még így is csak százezrelékben mérhető azok száma, akik az egész népességhez viszonyítva önkezüikkel vetnek véget életüknek. Tehát ha oda akarnék kilyukadni, hogy összefüggés lelhető fel mondjuk a családdhoz vagy más közösséghez való kötődés ereje és az öngyilkosságra való hajlandóság között, ellene lehetne vetni, hogy itt elenyésző számokról van szó. Ha azonban úgy fogom föl, hogy minden öngyilkos mögött ott sorakozik egy sereg olyan ember, aki hasonló gondokkal (kilátástalansággal, reménytelenséggel) küszködik, csak éppen nem szánja el magát a legeslegutolsó lépésre, akkor bizony már érdekes, hogy hogyan is alakulnak ezek a százezrelékek, s mitől olyan magas hazánkban – sereg más országhoz képest – az öngyilkosok száma.

Érdemes tehát Zonda Tamás témába vágó könyveit bogarászni: Öngyilkosság, statisztika, társadalom – ez a legutóbbi címe. Minket azonban most egyetlen dolog érdekel belőle, éppen az imént felvetett összefüggés léte vagy nem léte: ha erősebb és zavartalanabb lehetne a határon inneni és határon túli magyarság nemzeti kötődése, ha nem kellene úgy éreznie, hogy idegen a saját hazájában, hogy szégyellnie kell hazafias érzelmeit, kötődéseit, történelmét, jelképeit, nem lenne-e összességében boldogabb ez a nép? Nem járna-e mindenki jól azzal, hogy a viselkedési normák, határok pontosabb megjelölésével elejét vennénk a kölcsönös kipellengérezéseknek: egyik nap nem szólítanának fel az egyik oldalon Faludy György eltüntetésére, a nemzeti kincsestárból való kihajtására, a másik nap nem döntenék le mások, a másik oldalon Wass Albert szobrát. Mennyivel egyszerűbb lehetne az élet! Talán boldogabb is?

Zonda Tamás és kutatócsoportja kiterjedt kutatást folytatott egy nyugat-magyarországi (Vas) és egy kelet-magyarországi (Bács-Kiskun) megyében. Ennek során érintőlegesen vizsgálták a hazaszeretet, a nemzeti identitás szerepét. Ezt azért tartották fontosnak, mert a nemzeti érzés, identitástudat meggyőződésük szerint „komolyan befolyásolja mindennapi életünket, döntéseinket, viszonyunkat a külvilággal, családukkal. A nemzeti azonosságtudat fontos tényezője annak a belső értékrendnek, mely meghatározó komponense, része pszichés stabilitásunknak.”

„Adott esetben – teszi hozzá Zonda – kapcsolódhat ez az érzés a vallásossággal is. Az erős nemzet-tudattal, identitással rendelkező népségek, akik

körében még egy vallás is meghatározó (kvázi állam-vallás), kifejezetten védettek több deviancia ellen. A mélyen katolikus európai, valamint a közép-dél-amerikai országokban ez a hatás igen régen egyértelműen kimutatható. A stabil nemzeti (faji) identitás és a vallás összefonódásának legimpresszionálóbb megnyilvánulása napjainkban az iszlám világ, ahol az öngyilkosságok száma minimális.”

Nos, az egész vizsgálatból és eredményeiből csupán két kérdést és két névsort emelek ki, néhány idevágó adattal, s azzal a megjegyzéssel, hogy maga a kutatás a 90-es évek derekán kezdődött, s az ezt követő években folytatódott.

Az első megemlíthető kérdés (kérs) arra irányult, hogy a megkérdezett soroljon fel három magyar történelmi személyiséget. Szó, ami szó, az egész vizsgált népesség csaknem 20 százaléka (19,4%) nem tudott egyetlen magyar történelmi személyiséget sem mondani! Akik viszont tudtak, azok válaszából ez a sorrend kerekedett ki:

Szent István, Széchenyi István, Mátyás király, IV. Béla, Göncz Árpád, Batthyány Lajos, Antall József, Árpád fejedelem, Kossuth Lajos, II. Rákóczi Ferenc.

Zonda Tamás megállja, hogy akár csak egyetlen szóval is kommentálja ezt az eredményt (azon túl, hogy utal az aktuális nevek érthető előtérbe kerülésére). Hát akkor most én is csak kérdezek: vajon egészséges történelmi szemléletre s nemzeti öntudatra utal a törzsi háború kirobbantásából tevékeny részt vállaló egykori köztársasági elnök oly előkelő helye? Vagy éppen ettől „vált” ő történelmi jelentőségű személyiséggé?

A másik kérdés pedig azokra a történelmi személyiségekre vonatkozott, akik „negatív szerepet játszottak és ártottak a hazának, illetve a magyarságnak”. Íme az eredmény:

Rákosi Mátyás, Kádár János, Horthy Miklós, Kun Béla, Szálasi Ferenc, Torgyán József, Horn Gyula, Gömbös Gyula, Orbán Viktor, Bokros Lajos.

No, itt is csak kérdezek: biztos, hogy egészséges történelmi szemléletre s nemzeti öntudatra utal, hogy akár Orbán Viktor, de akár Bokros Lajos – Rákosi Mátyással, Kun Bélával, Szálasi Ferencsel említetük „egy lapon”?

*

Annyi bizonyos, hogy jómagam e felmérés és eredményei nyomán megerősödtem abbéli hitemben, hogy márpedig nemzeti kötelékeink – összetartozásunk, összetartásunk – erősítésére általában egyedenként is, de mint közösségnek is szükségünk van. Érdemes lenne kihasználnunk

az új helyzetet: történt már elég égbekiáltó bűn ahhoz, hogy a túloldal is rossz bőrben érezze magát, s mind többen akarják újragombolni a kabátot és tisztességesebb mederbe (igazi demokráciába) terelni a politikát. Használjuk ki a Raoul Wallenberg Egyesület, a Védegylet és más civil szervezetek jelentkezését s törekvését a törzseken túli, a törzsek feletti megoldások keresésére, ajánlására. A rendszerváltozás beindulása óta igazából csak most először van esély ilyesfélékre.

Látod, ezért vagyok boldog, távoli barátom, messzi Kanadában.

(<http://www.gondola.hu/cikkek/52419>)

Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat I.

2007. január 24.

A reagálásokat a nevek említésének sorrendjében közli a gondola. Utánuk – mintegy velük vitázva, ellentmondásaink okát, gyökerét tisztázva – még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. Nem tenném, ha nem hinném: a lehető legfontosabb dologról disputálunk – a közös nemzetről, az élhető demokráciáról. Jövők zálogáról. – *Varga Domokos György*

Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat

Mondhatni, roppant tanulságos válaszokat, leveleket kaptam az itt (a *gondolán*) megjelent írásomra (*Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát*). Mindenekelőtt egyik-másik szereplőjétől: Kerekes Sándortól (Kanada) és Laufer Gábortól (USA). De nem kevésbé izgalmas Maleczki József barátom vélekedése – ő éppenséggel a másik oldalról nem osztja derűlátásomat. Akárcsak a negyedik levél szerzője – ám ennek küldőjét titokban hagyom, éppen *mondandójavédelmében*. (Azokról a levelekről, amelyek nagyon egyetértettek velem – akár Ausztráliából, akár Svédországból, akár itthonról érkeztek –, most nincs miért szólnom.)

A reagálásokat a nevek említésének sorrendjében közli a gondola. Utánuk – mintegy velük vitázva, ellentmondásaink okát, gyökerét tisztázva – még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. Nem tenném, ha nem hinném: a lehető legfontosabb dologról disputálunk – a közös nemzetről, az élhető demokráciáról. Jövők zálogáról.

Előzetesen, megjegyzésként csupán ennyit fűzök egyetlen levélhez, méghozzá Kerekes Sándoréhoz: ég és föld a távolság felfogásunk, világlátásunk között. Ám éppen ezért vagyok annyira hálás neki, hogy részletesen kifejtette és a gondola olvasói elé tárja a maga őszinte, világos álláspontját. Több mint tanulságos, főleg azoknak,

akik szeretnék legalább félig-meddig érteni, mi a fene történt és történik itt velünk rendszerváltás, demokráciaépítés címén. – *Varga Domokos György*

Levél Kerekes Sándortól, Kanadából

„Látod, ezért vagyok boldog, távoli barátom, messzi Kanadában”

Édes Dombi Barátom!

Ez a befejező mondata a cikkednek (Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát) arra a kis fickóra emlékeztet engem, akit Mrozek három hajótöröttje közül a másik kettő meggyőzött arról, hogy ő az, akit először esznek meg. (Slavomir Mrozek: *Nyílt tengeren.*) És amikor a két „meggyőző” rájön arra, hogy még mindig van egy húskonzervjük ott a tutajon, úgy döntenek, hogy nem mondják meg az áldozatnak: minek, hiszen nemcsak beletörődött már a sorsába, de boldog, mert hősnek és mártírnak hiszi magát.

Te is attól vagy boldog, hogy miközben a realitás lassan, de biztosan felfal téged és azokat, akik veled tartanak, ez boldoggá tesz benneteket, mert a saját hősi mivoltotokban kielégülést találtok.

Különös hited az aláírások erejében, ha nem lep is meg, mindenesetre el-
képeszt.

A Magyar Realitás hozzávetőleges ismerete bőven elég annak belátásához, hogy bármikor egyenlő számú aláírást lehet összegyűjteni bármely elképesztő badarságra és annak az ellenkezőjére is, attól függően, hogy ki az, aki az aláírást kéri.

Túl minden részleten és érven, leginkább az döbbsent meg írásodban, hogy nem a „tárgyat magát” tárgyalod, hanem annak sajtóbeli és PR-vonatkozásait; ki mit és hogyan írt róla. Mindezt a tőled megszokott „törzsi” kontextusba ágyazva. Ez a „házi készítésű” kontextus azonban nem felel meg a realitásnak. Amivel persze nem kívánom azt állítani, hogy ne lennének esetleg „törzsi jellegű” jelenségek, hanem inkább azt, hogy ez a felfogás nem a lényegét vészi célba, hanem a Te politikai meggyőződésed szerint ad félig-meddig kielégítő magyarázatot és ajánl esetleges megoldást. De ezek a pótmagyarázatok és pótmegoldások egyszersmind hamisak is, és nem fog sok időbe telni, mire kiderül, hogy másban és máshol van a realitás. (Persze, aki „igazságot” keres a „realitás” helyett, az ennyivel nyugodtan be is érheti.)

A csöcselek megtapsolt Téged a Kossuth téren? Remek!

Megtapsoltak az ultimátumot is. A zsidó névsort is. (Esterházyval!) A nemzetgyűlés ötletével és számtalan teljesen bizarr ötlettel együtt. Ők megtapsoltak mindent. Ne vedd rossznéven, de Te ott az emelvényen nem voltál egyéb,

mint „ha fér”. Kitöltöttem az időt az egyik naptól a másikig, és bármit is mondtál, vagy mondtál volna, a jelenlét elég volt a tapshoz. (Hogy őszinte legyek, felszisszentem, amikor megtudtam, hogy beszéltél ott.)

Ha most még nem is, egy vagy két év múlva be fogod látni, hogy a Kosuth téri epizód és ami követte, nem volt egyéb, mint egy tipikusan magyar, komikusan elcseszett puccskísérlet, melyet a kitervezői nem mertek személyesen vállalni, ezért inkább az összecsisztított sokaságra tolvaa a felelősséget, úgy tettek, mintha a „Nemzet” kívánságára cselekednének. Mindezt a tőlük megszokott slampos, mosdatlan bárdolatlansággal és persze az attól várható szálnalmas kudarccal.

Most, csak néhány hónap után, mit gondolsz, érdemes volt a nevedet adnod ehhez?

Egy bizonyos beismerést láttok a panaszkodban arról, hogy még a jobboldali sajgó is megfedekezett a „forradalomról.”

*

Rendben van, beszéljünk újra zsidókról, ha már egyszer ezt nem lehet elkerülni, bármiről legyen is szó.

Mindenki állandóan aggódik a zsidó és cigány és európai gyűlöletről, amely a magyarok ellen irányul, kivéve a zsidókat, a cigányokat és az európaiakat. Rettenetes kisebbségi érzés szükséges azt hinni, hogy a maroknyi zsidó, az elnyomorított cigányság vagy a minden mással elfoglalt EU egyébbel sem törődik, mint a magyarok tönkretételével.

Minden gyűlöletet és megvetést megszolgált az, aki ezt a kisebbségi érzést nemcsak támogatja, de erősíti, szorgalmazza, és ami a legaljasabb, ebből magának politikai tőkét próbál gründolni.

Feltéve, de meg nem engedve, hogy zsidók is vannak a felelősök között, akiket a jelenlegi helyzetért hibáztatni lehet, akkor is: nem a zsidóság testületileg, hanem azok a személyek egyénileg tartoznak felelősséggel. De! DE! Amikor a felelősségvonásra kerülne sor, bűnükül rónák-e fel zsidóságukat? Ugye nem? Nem a zsidóságuk, hanem a magatartásuk a bűn.

Ezért a zsidóságról szólni a politikai kontextusban a legnagyobb ostobaság. Viszont, amíg ezt mindenki be nem látja – és valóban, mindenki, kivétel nélkül! –, addig Magyarországon nem lesz továbblépés semmilyen irányban. A horthysta, nyilas, csurkista mentalitás megmérgezte mindent és mindenkit.

Hiába mondd a cikkedben és a könyvedben, hogy jó, jó, de vannak zsidók, akik „megértik” ezt és nem bánják „túláságosan”, ez még belefér, mert nem fér

bele! Nem akarom azt olvasni Tőled, hogy a Bálint Házban milyen engedékenyek voltak a zsidók! Mert a zsidók majdnem mindenütt engedékenyek, és nem ők ordítottak magyarellenes szlogeneket, nem ők olvastak fel listát a rohadt magyarok nevével és nem ők követeltek „nemzeti” kirekesztést. És nem is ők ünnepeltek, amikor a kirekesztés „comme il faut”-vá vált.

Mindaddig, amíg a zsidó szó bármi mást jelent, mint valakinek a vallását, az a „demokrácia építés”, amiről írsz, egy naiv illúzió. A demokrácia és a zsidózás nem fér össze!

Laufer Gáborral és velem kapcsolatban is előre bocsájtod, hogy „kötődünk a zsidóságunkhoz”. Habár csak felszínesen ismerem Laufert, és így nem vagyok felhatalmazva, hogy a nevében nyilatkozzam, valószínűleg egyetértene velem abban, hogy mi nem annyira a zsidóságunkhoz kötődünk – habár ahhoz is –, mint inkább a humanizmusunkhoz, egyetemes tisztességünkhöz és emberségünkhöz. Mielőtt azt hallom, hogy „Magyarság!”, azt szeretném hallani, hogy „Tisztesség!” és „Emberség!”.

*

A nacionalizmus különböző válfajai közötti különbségről szóló megjegyzésed nem állja meg a helyét. Sajnos.

Jó volna tudni, hogy napjaink nacionalizmusa jó értelemben meghaladja a korábit. De nem ez a helyzet. Hadd emlékeztesselek arra, amit már korábban a lelkedre kötöttem: itt nem egy állapotról, hanem egy folyamatról van szó. Ha a ma nacionalizmusa mutat is különbségeket a korábbihoz képes, állíthatjuk-e azt, hogy ez egy végleges formája a nacionalizmusnak és ez sosem fog a korábbihoz hasonlóvá válni? Hiszen az Árpád-sávós zászlók olyan kölykök kezében vannak, akik életükben nem hallottak, nem hallhattak róluk, amíg valaki a kezükbe nem adta. Persze, mindjárt a kellő ideológiai útbaigazítással együtt. Ne áltasd magad! Ez a nacionalizmus még akármi lehet, és ezt nem lehet egy naiv József Attila-versikével igazolni. De ha ez nem elég neked, itt van az ellenidézet, amit József Attila sakkozás közben dűnnyögött a Japán Kávéházban:

Eccer élünk, eccer élünk,

Egy parasztot lecerélünk.

Más szóval, aki nem megfelelően nacionalista, azt majd „leceréljük” egy megfelelőre. És hogy ki az aki megfelelő, azt „én” mondom meg! (De még az „én” is szabadon kicserélhető!)

Itt szeretnék közbeszúrni egy megjegyzést a magyarság „önvédelméről” és Trianonról.

A magyarság trianoni tragédiája napjainkra mintha más megítélést érdemelne, mint '89 táján. Az összes Trianon által kreált ország közül a két vesztes, Ausztria és Magyarország bizonyult csak időállónak. Az abból következő viszonylagos etnikai homogenitás és az erősebb humanista hagyomány őrizte meg e két országot, a mi életünkben még a szovjet megszállással szemben is. Mi az tehát, amivel szemben a magyarság védekezésre szorul? Csak nem a haladás és modernitás? Vissza a faluhoz? Narodnyik együgyűség?

Sajnos ma már bőségesen van megfelelően műveletlen és tudatlan tömeg, amely hajlandó ezeket a primitív eszméket (vagy ahogy manapság hívják: eszmeiséget) a magáévá tenni. Az én szememben ez éppen akkora hazugság, mint a kádári hazugság volt, ha ellenkező előjelű is, és meg kártékonyabb is, mert a hívek jóhiszeműségével él vissza.

Nem tekintem tisztességesnek azt az érvedet, miszerint én a nacionalizmusban a megkülönböztetés és alá-fölé rendelést látom célnak. (Habár el kell ismernem, hogy ezt a szót használtam óvatlanul. Ha több időm lett volna a mérlegelésre, és nem első felindulásból elkövetett érvelésre szorítkozom, talán a következőkben összefoglaltak helyesbítik a téves szóhasználatot.) Ez nem állja meg a helyét. Én az alá-fölé rendelést mint következményt hibáztatom, amelyet elkerülhetetlenül eredményez a nemzeti megkülönböztetés. Ez egy antropológiai tény, hogy a kirekesztett szabad prédává válik, a farkasoktól az izlandi sagáig minden egye példa ezt bizonyítja. Nem hivatkozhatasz tehát arra, hogy nem ez volt az eredeti szándéka a nacionalizmusnak, mert a szándék nélkül is óhatatlanul ugyanarra az eredményre vezet. Persze ezt senki, aki nacionalista követő, nem gondolja végig, és senki vezető nem törődik vele. A legenyhébb kritika ezek után, amit a nacionalista gyűlölködés szítói ellen felhozhatunk, az az, hogy ócska hipokriták, akik nem csak a nemzetet védik, miközben a kirekesztésnek és végső soron a kirekesztett megsemmisítésének a feltételeit teremtik meg. Mi értelme lehet ezek után annak, amit erről írsz ily módon:

„Ahhoz ugyanis, hogy el tudjuk fogadtatni a másikkal: nemzeti érzelmeinkből, örömeinkből neki semmi kára nem származik, újra és újra bizonyosságát kell adnunk, hogy nekünk tök mindegy, hogy skatulyailag kicsoda ő, egyedül az számít, mit tesz közös közösségünk boldogulásáért.”

Ha ragaszkodom is a jóhiszeműség vélelméhez, az efféle műtárgyilagosság bizony akkor sem meggyőző. A humanista „képlet” nem az, amit leírsz, hanem az, hogy „mi, magyarok, beleértve ebbe zsidó, cigány, szlovák görög, örmény, és általában valamennyi honfitársunkat...” stb. Az a „másik” nem létezik, az a másik is mi vagyunk. Minden ettől eltérő „képlet” veszedelmes. (Nem tudok ellenállni a kísértésnek, hogy példaként újra fel ne hozzam az

unos-untalan emlegetett magyar Nobel-díjasok példáját. Többségükben zsidók voltak, néhányuk éppen a Numerus Clausus elől menekült külföldre, de amikor a nacionalista büszkeség rájuk hivatkozik, akkor a zsidóságuk nem számít többé. Ez alól csak szegény Kertész Imre a kivétel, és csak azért, mert balszerencséjére, a díjat a csőcselék korszakában nyerte el.)

*

Akkor most néhány szót az ügyeletes mártír, Morvai Krisztina esetéről. Külön fel kellett kutatnom, hogy mi történt vele, mert nem értettem, hogy mi hozta a felszínre. Őt, a csinos, szöszi jogászt ugyan ki és miért bántaná?

De aztán látom, hogy ő az az alacsony beosztású EU-diplomata, aki akkor fedezte fel, hogy EGY hazája van, amikor oda kénytelen-kelletlen vissza kellett térnie. Azt megelőzően egy percig sem tétozott a később lezsírozott kormánynak dolgozni. Az ellenvetései akkor értek be, amikor már nem tartottak rá igényt.

Azt követően védelmébe vette a TV-székház ostromlóit, tekintet nélkül arra, hogy az ostrom alatt a saját férjének az autóját is felgyújtották. Nyilatkozataiban oly messzire ment, hogy férje kénytelen volt egy ellen-nyilatkozatban elkülönülni tőle. Majd egy vitriolos levélben személyében támadott meg egy neves, nagy múltú újságíró a véleményéért, miközben nemcsak zsidózott, de akarva, akaratlan, levelében virtuóz módon végigzongorázta a náci antiszemita klisék mindegyikét: a világuralomtól a kútmérgezésekig. Igaz, a tárgyla-gosság kedvéért le kell szögeznünk, hogy a vérvádat elfelejtette megemlíteni. (Lehet, hogy ez csak idő kérdése?)

Végül pedig a Nap-kele műsorban megvádolta zsidózással azt a zsidó újságíró, aki az ostobaságait számon kérte tőle.

Mindezt a hazaszeretet nevében.

Minden, a „szeretet politikáját” emlegető, szirupos megnyilatkozás kudarcra van ítélve. A magyarok összefogása, hogy végre együtt majd sokra visszük, csak hazug, ostoba propaganda, amelyet sem a hangoztatói, sem a hallgatói nem vesznek komolyan. Ez mind úgy hangzik, mint a szocialista embertípus kinevelése. Egy nagy, gusztustalan, vonagló, nyálkás, szőrös hazugság.

Nyomatékosan és a leghatározottabban követelem, hogy a hazug illúzióktól tessék megszabadulni! A mai nacionalista politika és a másik oldal között sem átjárásnak, sem megegyezésnek nincs helye. Amíg most egy nagyobbcska kisebbség hazudozik és csal, a megegyezés következtében akkor már az egész ország hazudozna önmagának és csalna. Ezt sem megengedni, sem ebbe beletörődni nem lehet. Megegyezni ezzel a politikai erővel egyenlő lenne az

ördöggel kötött egyezséggel, és engem az aggaszt a legjobban, hogy ez a ki-
mondhatatlanul aljas megegyezés esetleg mégis létrejön.

Mi, magyarok a megszállás alatt is megőriztük liberális szellemünket, intellektuális szabadságunkat és ellenállhatatlan humorunkat. Most pedig, minden külső kényszer nélkül kellene feladnunk azt a keveset, ami a korábbiakból még megmaradt, és egy hazug illúzió nevében hatalomra juttatni a hipokrita és cinikus manipulátorokat?

Nem hinném!

Szerencsére megvan az esélye annak, hogy a manipulátorok hada, miután vajmi kevés közülük van a realitásokhoz, és miután valódi politikát nem tudnak ajánlani, szépen, tempósan szétmállik a saját tehetetlenségének a súlya alatt, és mire a következő választás ideje elérkezik, legfeljebb csak hírmondó marad belőlük, aki majd a HírTv minden egyes műsorában egyedül gajdolja ugyan-
azt a mantrát.

Sándor

(folyt. köv.: Laufer Gábor levele az USA-ból)

(<http://www.gondola.hu/cikkek/52470>)

Kapcsolódó cikkeink

> Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát

Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat II.

2007. január 26.

A reagálásokat a nevek említésének sorrendjében közli a gondola. Utánuk – mintegy velük vitázva, ellentmondásaink okát, gyökerét tisztázva – még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. Nem tenném, ha nem hinném: a lehető legfontosabb dologról disputálunk – a közös nemzetről, az élhető demokráciáról. Jövők zálogáról. – Varga Domokos György

Mondhatni, roppant tanulságos válaszokat, leveleket kaptam az itt (a *gondolán*) megjelent írásomra (*Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd oszszam meg boldogságom titkát*). Mindenekelőtt egyik-másik szereplőjétől: Kerekes Sándortól (Kanada) és Laufer Gábortól (USA). De nem kevésbé izgalmas Maleczki József barátom vélekedése – ő éppenséggel a másik oldalról nem osztja derűlátásomat. Akárcsak a negyedik levél szerzője – ám ennek küldőjét titokban hagyom, éppen *mondandója* védelmében. (Azokról a levelekről, amelyek nagyon egyetértettek velem – akár Ausztráliából, akár Svédországból, akár itthonról érkeztek –, most nincs miért szólnom.)

A reagálásokat a nevek említésének sorrendjében közli a gondola. Utánuk – mintegy velük vitázva, ellentmondásaink okát, gyökerét tisztázva – még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. Nem tenném, ha nem hinném: a lehető legfontosabb dologról disputálunk – a közös nemzetről, az élhető demokráciáról. Jövők zálogáról. – Varga Domokos György

Levél Laufer Gábortól (USA)

Eloolvastam a cikket. Enyhén szétszórt, de ezzel is jól jelképezi a jelenlegi magyar helyzetet, amely legalább annyira – ha nem jobban – szétszórt.

A cikkben, látom, még mindig a nemzetet keresed, hiányolod úgy általában. Még idézel is engem, mint aki azt mondta, hogy ez meg fog szűnni. Na de hát nem pontosan erről van szó? Nem pontosan ez határozta meg a Gyurcsány-féle eseményeket, és az ezekhez kapcsolódókat? Amit nem említasz a cikkben, énszerintem az volna a legfontosabb: a nem-

zetközi reakció. Az öszvér-balos irány felé törekvő Európának Gyurcsány nagyon is megfelel, mert pont annyi gazdasági jobboság van benne, mint amennyi kell az amúgy balos viselkedéshez, alap-társadalmi struktúrához, amennyit Európa tervez és csinál. Így egyszerűen nem háborodtak fel, nem ítélték el, nem fenyegették Magyarországot szankciókkal, hogy ha nem változtat a módszerein, kirúgják Gyurcsányt.

Emlékszel, mi ment akkor, amikor Ausztriában az az erősen jobbos, nácisággal gyanúsított figura [Jörg Haider, a Szabadságpárt vezetője] kormánytag lett volna? Európa tombolt, megfenyegette Ausztriát. Végül is ezen dőlt el az egész, nem azon, hogy mi történt a Kossuth téri tüntetőkkal. Ha Európa fellépett volna Gyurcsány ellen, akkor is mennie kellett volna, ha egy lélek nem jelenik meg a Kossuth téren. A tüntetőknek fogalmuk sem volt arról, hogy nulla szerepet fognak játszani abban, hogy igazából mi is fog történni.

Szerencsétlen egy ország. Sok évszázad után először volt alkalma tényleg szabaddá válni, és még két évtized ideje sem volt arra, hogy az legyen. A különbség most csak annyi, hogy nem Moszkvának kell jelenteni, hanem Brüsszelnek. Mindezt úgy, hogy katonailag még csak nem is volt kényszerítve. A függetlenség el lett adva néhány milliárd euróért. Az egésznek a fonákja az (és erre figyelj jól!), hogy gazdasági szempontból ez éppen Magyarországnak jó, és azoknak rossz (!!!), akiknek eladták a függetlenségüket. Mert MOST a magyarok egy része csak azért lázadt fel, hogy őket ne vezesse egy önmaga által is bevallottan hazug ember, de néhány évtizeden belül a németek, a franciák, a hollandok, a gazdagabb európai országok népe azért fog lázadni, hogy ők nem hajlandók pénzelni a szegényebb országok népét. És az a lázadás sokkal szélesebb skálán fog lezajlani, sokkal jelentősebb lesz. Én még az EU esetleges feloszlását is el tudom képzelni.

Na de mindehhez hosszú távú gondolkodásra lenne szükség. És az igazán intelligens magyar elitnek ERRE kellene jó előre felkészülni. A jelenben csak szimbolikus jelentősége van annak, hogy Gyurcsány vezeti az országot, vagy Orbán, vagy akárki más. Az EU nagyon is specifikus feltételekhez kötötte a milliárdos „adományokat”, és akárki van a kormányban, ezeket teljesíteni kényszerül. Magyarország még nincs abban a gazdasági helyzetben, hogy megvonhassa a vállát, és mondhassa, hogy „tartsátok meg a pénzeteket és menjetek a fenébe!”. Az EU képes lenne izolálni M.o.-ot, és most, hogy már KGST sincs (nem mintha sokat ért volna, de a nullánál azért több volt), Magyarország gazdaságilag „megfulladna”, hiszen önfenntartásra vagy egyáltalán nem képes, vagy csak valamilyen nagyon alacsony szinten.

Gondolkodtál azon, vajon hogy lehetne kombinálni a globalizmust a nemzeti léttel? Ha egyáltalán lehet. Ha ott élnék és jobban ismerném a helyzetet, ezen gondolkodnék nagyon sokat. Ám lehet, hogy ennek megoldásához zseninek kellene lennem.

Gábor

(folyt. köv.: Levél Maleczki Józseftől)

(<http://www.gondola.hu/cikkek/52497>)

Kapcsolódó cikkeink

> Minek nekiünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat I.

> Minek nekiünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát

Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat III.

2007. január 29.

A reagálásokat a nevek említésének sorrendjében közli a gondola. Utánuk – mintegy velük vitázva, ellentmondásaink okát, gyökerét tisztázva – még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. Nem tenném, ha nem hinném: a lehető legfontosabb dologról disputálunk – a közös nemzetről, az élhető demokráciáról. Jövők zálogáról. – Varga Domokos György

Mondhatni, roppant tanulságos válaszokat, leveleket kaptam az itt (a gondolán) megjelent írásomra (Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd oszszam meg boldogságom titkát). Mindenekelőtt egyik-másik szereplőjétől: Kerekes Sándortól (Kanada) és Laufer Gábortól (USA). De nem kevésbé izgalmas Maleczki József barátom vélekedése – ő éppenséggel a másik oldalról nem osztja derűlátásomat. Akárcsak a negyedik levél szerzője – ám ennek küldőjét titokban hagyom, éppen mondandója védelmében. (Azokról a levelekről, amelyek nagyon egyetértettek velem – akár Ausztráliából, akár Svédországból, akár itthonról érkeztek –, most nincs miért szólnom.)

A reagálásokat a nevek említésének sorrendjében közli a gondola. Utánuk – mintegy velük vitázva, ellentmondásaink okát, gyökerét tisztázva – még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. Nem tenném, ha nem hinném: a lehető legfontosabb dologról disputálunk – a közös nemzetről, az élhető demokráciáról. Jövők zálogáról. – Varga Domokos György

Levél Maleczki Józseftől

Édes Barátom,

ilyen megrögzött idealista írással régóta nem találkoztam. És amikor találkoztam, az is a tied volt.

Nagyon szép és fontos részizgazságok vannak benne. Ilyen a nemzet-hez és a közösséghez való tartozás érzésének hiánya és az öngyilkossági statisztika közötti összefüggés megvilágítása, annak bizonyítása, hogy a

fennkölt nemzeti tudat és érzés egyáltalán nem jelent egyszersmind más-sal való ellenségeskedést, felsőbbrendűségi tudatot, nem jelenti más lené-zését stb.

De az itt következő idézetből csak előbújik az a fajta naivitás (vagy inkább álnaivitás?!), mely szerintem adott esetben károsabb lehet még a meg-átalkodott törzsi ellenségeskedésnél is.

„Hosszú-hosszú tanulási folyamat, szellemi ön- és középítés előtt ál-lunk. Szerencsére nincs okunk feltételezni, hogy valamiféle ellentétes tör-zsi érdekek miatt eleve kudarcra vagyunk ítélve. Megfigyeléseim, tapasztalataim alapján meggyőződéssel állíthatom, hogy a két törzs egyedeinek ellenségeskedését sokkal inkább hiedelmek, félreértések, félelmek, kultu-rális szokások, családi hagyományok táplálják, semmint igazi érdekellen-tétek.”

Hát nem vagyok róla meggyőződve, hogy a törzsi háború nem való-di érdekellentétek miatt folyik. Sőt, az ellenkezőjéről vagyok meggyő-ződve.

Miért lehet idézett kijelentésed károsabb az ellenségeskedésnél is? Mert a valódi érdekellentétek meglétét tagadó felfogás azt sugallja, hogy (és ez az önvédelem készségét ronthatja) csupán a békülés szándéka ele-gendő lehetne itt a békülésre Nos, ha így lenne, akkor talán így lett vol-na az első világháborúban is, amikor a központi hatalmak győzelemre állva békejobbot kínáltak az antantnak – ám az antant ezt elutasította. Ha egyszer megérted, hogy miért volt ez így, akkor értheted csak meg igazán a magyarországi törzsi háború lényegét és a zsidókérdést is – ad-dig nem.

Másrészt: a nem primitív, nem előítéletből fakadó, az ellenséget ellenfél-ként tisztelő harc nem feledteti a nemzet híveivel azt, hogy a velük szem-ben levők is harcolnak: leginkább tisztességtelen eszközökkel, álcázva, de kiélezett helyzetben lefeszlik róluk a jelmez, és harcmodoruk nyíltan brutá-lissá is válhat - ezt igazolja a tavalyi október 23-a. Ha azok, kiknek Gy. a helytartójuk, rájuk nézve és a „demokráciára”, azaz a demokrácia színjáté-kának mutatványosbódéjára nézvést (a fogalmat Bogár Lászlótól idézem) veszélyesnek tartották volna Gy. F. október 23-ai tébolyult bosszúját és erődemonstrációját, akkor ennyi idő már elég lett volna nekik az eltávolítá-sához. Vagyis a történetek azt bizonyítják, hogy akarhatsz te itt összefogni a másik törzs békülékenyebb tagjaival, úgy tűnik, még velük együtt sem képviselünk akkora erőt, amekkora ennek a külső hatalmaktól támogatott ávós, emeszempés, emeszpés, kiszkábs szeméthalmaznak az eltakarításá-hoz szükségeltetne.

De kívánom, hogy legyen neked igazad. Soha szívesebben nem fogadnám saját tévedésem.

Maleczki József

(folyt. köv.: Levél egy címzetes egyetemi tanártól)

(<http://gondola.hu/cikkek/52553>)

Kapcsolódó cikkeink

- > *Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát*
- > *Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat I.*
- > *Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat II.*

Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat IV.

2007. január 31.

A reagálásokat a nevek említésének sorrendjében közli a gondola. Utánuk – mintegy velük vitázva, ellentmondásaink okát, gyökerét tisztázva – még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. Nem tenném, ha nem hinném: a lehető legfontosabb dologról disputálunk – a közös nemzetről, az élhető demokráciáról. Jövők zálogáról. – Varga Domokos György

Mondhatni, roppant tanulságos válaszokat, leveleket kaptam az itt (a gondolán) megjelent írásomra (Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát). Mindenekelőtt egyik-másik szereplőjétől: Kerekes Sándortól (Kanada) és Laufer Gábortól (USA). De nem kevésbé izgalmas Maleczki József barátom vélekedése – ő éppenséggel a másik oldalról nem osztja derűlátásomat. Akárcsak a negyedik, azaz a mostani levél szerzője – ám ennek küldőjét titokban hagyom, éppen mondandója védelmében. (Azokról a levelekről, amelyek nagyon egyetértettek velem – akár Ausztráliából, akár Svédországból, akár itthonról érkeztek –, most nincs miért szólnom.)

A reagálásokat a nevek említésének sorrendjében közli (illetve közölte) a gondola. Utánuk – mintegy velük vitázva, ellentmondásaink okát, gyökerét tisztázva – még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. Nem tenném, ha nem hinném: a lehető legfontosabb dologról disputálunk – a közös nemzetről, az élhető demokráciáról. Jövők zálogáról. – Varga Domokos György

Levél egy egyetemi professzortól

Kedves Dombikám!

Mielőtt cikkedről szólnék – ám mégis idevágóan: kicsit rosszkedvűen írok, ha dramatizálni akarnám a helyzetet, kétségbeesetten, meg káromkodósan is. Miközben okkal védik az emberek az egészséghez való jogukat, nem veszik észre igazából a többi sündörgő szemétséget. Gondolom, tudod, a háromlábú suszterszéknél biztonságosabb ülőalkalmasság nincsen. A társadalom, a nemzet „suszterszéke” a család, a templom és az iskola. Hogy fűrészelik ki ezeket a

lábakat. Paroxisztikus örület zajlik. Nekem mindegyik fáj, mag talán sokaknak – de nem elegeknek. Az iskolákkal nagyon nagy a baj. Nem az ismert gondok-ról beszélek most, hogy bezárják az iskolákat, hogy elküldik a pedagógusokat, hogy a gyerekeket utaztatjuk, nehogy család- meg közösség- közeli helyzetben cseperedjenek., hogy funkció nélkülivé tesszük a falvakat, mert az manapság egy falu funkcionális elismeréséhez nem elégséges, hogy ott laknak emberek, stb., stb. De nem esik szó a felsőoktatásról. Ezt úgy teszik tönkre, hogy az un. Társadalomnak a szeme sem rebben. A múlt tavasszal egy egyedi bérintézkedéssel a rektorok havi összes járandóságát megemelték havi 2 millió forintra, s ez nálunk pont annyi Judást teremtett, ahány rektor van. (Legyen tisztelet a tavaly nyáron leköszönt ELTE-s Klinghammer Pistának, őt nem lehetett megvenni.) Ilyen stábbal bármilyen törvényi szabályozást el lehetett érni tavaly tavasszal.

Most ért véget az első „reformált” vizsgaidőszak. A nappali és a levelező tagozatosok tömegesen panaszolták a az oktatás minőségének a romlását. S ha manapság a hallgatóknak ilyen panasa van, akkor az már maga a gödör.

Hihetetlen leszakadás indult el, s egyre inkább gyorsul a folyamat. Kezdődött a bolognai rémálommal, amit az a félhomályos Pokorny írt alá. Mert hogy Európa... Azóta már az összes európai katolikus egyetem kilépett, újabban az olasz egyetemek hagyták ott az aklot. A legjobb 12 német egyetem eleve nem lépett be. Az angolok és az írek nem is tárgyaltak. A finn és svéd egyetemek ott hagyták. Mi, mint a homályökrök... 5-8 év múlva, nem hogy az innovációkból csúszunk ki, már azt sem fogjuk érteni, hogy mit is találtak ki mások. Az afrikai dagonok szépen lerajzolják a Syriust, csak fogalmuk sincs arról, hogy mit is rajzolnak. Mi leszünk az európai dagonok. (Mellesleg tanárnő unokahúgomtól tudom,hogy megszűnnek az iskolai tanulmányi kirándulások is, mivel ez az idő sehol sem lesz elszámolható.) Hogy aztán milyenek az egyetemi hangulatok, arról talán írnom sem kell. Békés alkotó munka? Látva a folyamatokat, belőlem is egyre inkább veszni látszik a keresztényi türelem, s ezt szégyenlem is. Időnként ázsiai indulatok keletkeznek bennem. Félek, hogy integritásom megőrzése miatt egyszer csak számomra is meglepően csapot-papot hagyok.

Szóval a gondolás írásodra térve: őszinte és becsületes. De... Kérdéseim vannak, biztosan más tapasztalatok miatt. Sorsom hozta úgy, hogy sokszor és nagy élvezettel ütköztem bele a tradicionális közösségek mindenféle dolgaiba és sok helyütt a világban. Vigyázat, a tradicionalizmus alatt nem a hagyományokra, s kizárólag csak ezekre hagyatkozó közösségeket kell érteni. A tradicionalizmus a kultúra – mondjuk – innovatív megőrzésének a dolga. Ebben rokon a konzervatívizmussal: semper reformare! A kultúra az, ami egy-egy közösség indentitásának a megőrzésére szolgáló normarendszer, s amely

a hitvilágtól kezdve az egyéni és közösségi létformákon keresztül az anyagi lét eszközrendszerinek célorientált működtetését, termelését és újratermelését szorosan meghatározza. Maga a rendszer természetszerűen zárt, egyetlen eleme sem bontható meg az identitás elvesztésének a kockázata nélkül.

A zártság értelemszerűen nem jelent mozdulatlanságot, mert pl. Toynbee halott kultúrákról szóló elméletét végiggondolva, belátható, hogy a kultúrahordozók számának a legegyszerűbb növekedése is folyamatosan megújítja a célrendszereket. S ekkor még a hitvilág, az emberi létformák és az eszközvilág közötti szinergikus hatásokról nincs is szó.

Ez a folyamatos reformálódás döntően nem lehet más, mint csak belső indíttatású. Az erre való képesség az összekapcsolt egyéni és közösségi létformák életképességének a mutatója. Dőreség és kontraproduktív lenne elhárítani azt a lehetőséget, hogy X közösség Y közösségtől a köztük lévő kapcsolat folytán szellemi és egyéb javakhoz jusson. Ennek az átvételnek azonban merev határt szab az önidentitás fenntartásának ésszerű és létfenntartó vágya!

Hogy melyik közösség mekkora transzmissziós tömeget bír el, az belső erejének a függvénye. Mi, magyarok ez ügyben meglehetősen fel voltunk szerelkezve – ezt Szt. István óta tudni véljük. Most, úgy érzem, nem sok okunk lenne a hetvenkedésre ezer ok miatt. Az egyik talán az a bizonyos „titkos féreg”. Az európai kultúra tragédiája az, hogy sok okból a befogadó képességét túlértékelte. (En azért Spenglert igen csak ajánlanám az Európáról, az európai nemzetekről gondolkodók figyelmébe.) Trendi lett az Európát megtartó identitások tagadása. Először meg kellett tagadni az összeurópai gyökeret. Hiszek Renannak, aki szerint Európában az is keresztény, aki nem Isten-hívő. Világ csúfjára Giscard vezetésével ezt sikerült az európai alkotmányból is kiiktatni. A következőkben a keresztény identitást megbontó nemzeteszményt bontották, szerkesztették át birodalmi eszmévé, olyanná, amit a belső kohéziók eo ipso nem tartanak össze, cementje a kevesek hatalmi akarata lesz, és nem a közösségi normák rendszere.

Miután a közösségi értékek teljesen efemerré váltak, a különféle identitás-töredékek átvételének semmi sem szabott gátat. S megjelent a multikulturalizmus iszonyata. A megoldást maga a birodalmi iszonyat hozza meg. A gazdaság egyre inkább csak a tőkeként szerepeltethető regionalizmus lehetőségeivel tud tovább burjánozni. Ez pedig a hajdan meghaladott identitások újraéledését hozza. Számomra hatalmas élmény volt Walesban látni, hogy idős emberek hangyaszorgalommal tanulják a gael nyelvet. Hasonló tartalmú példa ezer van. S a megjelenő új, vagy inkább megújuló identitást az új birtokosok óvják, s igen csak megnézik azt, hogy miből mit, mennyit és miért kooptálnak. S bizony kirekesztőek is esetleg, pláne ha gyakran már megunt, megismerten

hamis árut nagyon erőszakosan kínálják. Én is kirúgom azt a vigécet, aki sokféle címkével összeragasztott vulkánfíber bőröndjét cipelve, erőszakosan árulja a használt, lepusztult porszívóját.

A védekezés intenzitása nem lehet kisebb az agressziónál tapasztaltnál. S ennek eszközeit a közösségnek meg kell teremteni akár azon az áron is, hogy a settenkedők abba belesérülnek. Jó – modhatod –, ezek a settenkedők a frissen érkezők, de mi legyen a már régtől ittlévőkkel? Semmi. Pusztán meg kell tanulnunk a különbségeket az együtt élés és az egymás mellett élés között. Attól, hogy a szomszédommal nem öljük egymást, hogy gondosan kerüljük a birtokháborítást, még nem költözünk egy fedél alá. A szabályok a mi identitásunknak a tartópillérei, ezt kéretik tudomásul venni. Az én angol szomszédom nyugodtan eheti a véres steak-et, én maradok a rántott csirkénél, de a közutakon mindenkire a jobbos közlekedés a kötelező.

A múlt századi kahal-rendszer egyik tartópillérét, az un zsidó-esküet Széchenyi is, Kossuth is elítélte, 1844-től a kahalok hitközséggé alakultak. Aki ezt nehezményezte, nekik maradt a Herzl-féle Der Judenstaat. S övék minden őszinte tisztelem. Kirekesztő lennék? Nem hiszem. Pusztán csak éppen sok-sok tapasztalatom okán azt hiszem, hogy minden kultúrának, identitásnak meg van a helye, s ezt sem demokrácia-exportnak mondott aljassággal, sem pedig a saját közösségből könnyedén kiváló vagabundizmussal nem lehet felcserélni.

A valamikor nagyjából egységes zsidóság a 19. század második felétől egyre szakadozottabbá válik. Mondhatni – bizonyos álláspontról – idegesítően sokszínűvé. Ilyen-olyan cionisták Hertzltől Nordauig, különféle chasszid szekták, lubovicsiek, a neológok számos csoportja, s akkor még a földrajzi jellegről – askenázik, széfárdok, szabrék, jemeniták, falasszák stb. – nem is szóltam. Ki ne felejtsem a Magyarországról elszármazó hiperortodox szatmáriakat. Hova vezet ez? Ha valamilyen egységet akarok, s ezzel a szajánokat is szerszámba akarom fogni, meg kell találnom a közös nevezőt, s ez kézenfekvően lesz a shoa.

Az identitásom gyökere tehát az üldözöttség, s ha ez valamiért konkrétan nem működik, hát vagy megkérem a környezetemet arra, hogy szíveskedjen engem üldözni, ne nagyon persze, vagy ha ehhez vagy kedvem nincs, vagy partnerem nem akad, akkor ki kell valamit találni. Pl. ha az utcán mögöttem sántikál egy kapósbotos öregember, elterjeszthetem, hogy egy megvadult bennszülött rohant utánam furkósbotot lóbálva. Aki pedig szemtanúként a fejét csóválja, na, ő lesz a szolidáris sötétség képviselője. S ím, eljutunk a legutóbbi századforduló legmeghökkenőbb találmányához, a holokauszt-tagadás bűncselekményé nyilvánításához. Én nem tagadom, ám úgy vélem, hogy

aki mondjuk egy történeti tény, pl. a tatárjárást a muhi csatával tagadná, az illetőt szelíden nem a dutyiba, hanem a pszichiátriára igazítanám. Legutóbb két enigmatikus elmeállapotú ipse a korai középkor mindjárt három évszázadát tagadta le, s ezzel némi derűt is keltett a tudomány szürke világában. S ha hozzáteszem, hogy a büntetőjogilag tagadhatatlan holokauszt egyedi volt a történelemben – mert hogy ez felel meg a kiválasztottság bibliai toposzának –, már is készen van a szükséges közös nevező. A magam fajta meg csak bánkodik, hogy édes Istenem, hova lehet eljutni Majmonides, Spinoza, Mendelsohn és mások után.

Vedd ehhez hozzá, hogy Izraelben nincsen állami anyakönyvezés, hogy a vegyes házasságban születettek között különbség tétetik attól függően, hogy az anya melyik religióhoz tartozik, kerek a történet. Egy nagynak tűnő ugrással az jut eszemben, hogy a szovjet identitás is egyelemű volt, a nagy honvédő háború. Mind a kettő mesterséges identitás, pótszer, egyszer használatos, a következményt szovjet-relációban már ismerjük.

A komor duda-zenés Margit-napi körmenet is, meg a compostellai kasztyenyettes körmenet is keresztény, de skót és spanyol. A mindenszentek Mexikóban piknikkosaras hepening, nálunk gyertyafényes, csöndes emlékezés, de mindkét helyen keresztény.

Ugye érted, hogy miről beszélek?

A nemzeti jellegű kultúra értelmét az egyetemességgel való összekapcsolhatósága adja meg, s egyszersmind az egyetemes kultúra (kereszténység) a nemzeti kultúrákkal együtt lesz gerendája az európai jellegű világnak. A kettő együttesen értelmes és – ami lényeges – tartós. A zsidó vallásra épülő kulturális rendszer törzsi jellegű, s hiába az Ó- és Újszövetség folytonossága, ez a jellege nem is változott. Az egyetemesség és a törzsi kultúra nagyon korlátozottan tud egymással mit kezdeni, lesi egymást. De hát akkor meg miért kéne túllépni az egymás mellett élésen, csak azért, hogy aztán az egyik, aki védekezik, kirekesztőnek legyen nevezhető, a másik meg – mert bután vágyik az összeborulásra – tolakodónak?

Akiknek ezek a nemzetibe oltott egyetemes identitások útjukban voltak – persze nem gonoszságból, csak rövidlátásból –, most bajban vannak. Velük persze mi is. A gazdaság extenzív szakaszában kellett a munkaerő, telepítettük őket eszetlenül. Most az intenzív szakaszban már nincs rájuk szükség, de nem akarnak visszamenni. Most mi legyen? Hova tegyük a magukkal hozott csoporttudatukat, alig kikezdhető identitásukat? Mit válaszoljak én muzulmán barátomnak, aki felteszi a kérdést, hogy hogyan is képzeljük a multikulturalitást, ha a Korán pl. súlyos bűnnek gondolja a homoszekszualitást, a katolikus Spanyolországban meg házasodhatnak a szerencsétlenek.

A dolgok ilyen egyedi kérdésként vetődnek fel, és nem filozofikus rendszerkérdésekként. Az erőszakolt, „birodalmi” identitások múlandóak, s ha idejében nem hagyjuk újjáéledni a magunkét, a következmények nagyon súlyosak lesznek. Fekete István okított így nagyon régen: légy türelmes, de ne sajnáld a késedet, ha a múltadról, nyelvedről, dalaidról, imáidról, vagyis a tiéidről van szó...

(folyt. köv.: Minek nekünk nemzet? Hogy lehessen demokráciánk!)

(<http://www.gondola.hu/cikkek/52587>)

Kapcsolódó cikkeink

- > Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát*
- > Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat I.*
- > Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat II.*
- > Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat III.*

Minek nekünk nemzet? Hogy lehessen demokráciánk!

Balek zsidók, balek antinacionalisták

2007. február 2.

Vitát kiváltó cikkemre (Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát) több tanulságos válasz is érkezett, ezeket a gondola az elmúlt napokban közölte. Még egyszer összefoglalom idevágó elképzeléseim lényegét. – Varga Domokos György.

Humanista embergyűlölők?

Az egész Gyurcsány-jelenség, és ennek keretein belül az október 23-i rendőri brutalitás fogadtatásának talán legkülönösebb és leváratlanabb mozzanata az az elementáris buzgalom volt, ahogy a szabad demokraták első emberei kiálltak a felelősök védelmében, illetve beszálltak az áldozatok megvádolásába. Vajh', hova illant a felkent emberi jogi harcosok minden maradék tisztessége? Írható mindez a hatalomszeretet számlájára? Aligha. Hiszen a nagyobbik kormánypárt tagjai, a szocialisták sem szeretik kevésbé a hatalmat, mégsem vete-medtek akkora hazugságra, mint az SZDSZ elnöke („Nem nevezhetők békés tüntetőknek, akik Molotov-koktélokkal, vasgolyókkal, fejszékkal grasszálnak Budapest utcáin”), s nem is könyörögtek olyan hosszan és hangosan a rendőrkapitánynak, hogy maradjon, brutalitásáért (na jó: brutalitása után) még meg is jutalmazva (ki is tüntetve) őt, miként ezt a szabad demokrata főpolgármester cselekedte.

S vajon legfőbb, a maga humanizmusát, egyetemes tisztességét, emberségét hangoztató vitapartneremnek, Kerekes Sándornak véletlenül vág egybe a véleménye a szabad demokratákéval?

„Szinte axiomatikus különbség közöttünk – írtam neki első és egyetlen reakcióként az itt, a gondolán is megjelent levelére –, hogy én nem tudok úgy humanista lenni, hogy közben csőcseléknek lássam a joggal elégedetlenkedőket.”

Ugyancsak röviden s tömören válaszolt: „Elégedetlenkedés – rombolás, próbáljunk disztingválni!”

Vajon mi lehet az oka s magyarázata, hogy egy humanista (Kerekes Sándor) esetünkben egészen csekélyke hajlandóságot sem mutat arra, hogy az

indulatok mögé pillantson, hogy a maga sokszínűségében, a maga árnyalt valóságában nézze és lássa a tömeget? Hogy lehet, hogy eszébe sem villan, neki, a baloldalinak, a liberális szószólónak a nehezen cáfolható ellenérv, s nekem kell figyelmeztetnem rá: „A Bastille lerombolása egy nemzet ünnepe, kedves Sándor!”. „Jó példa” – feleli; ám véletlenül sem azt, hogy „Jé, tényleg!”, vagy: „Igaz, ami igaz! Mostantól másképp látom 2006. október 23. tüntető, háborgó népét!” Semmi ilyesmit nem mond, mert Kerekes Sándor őszinte ember, s csak akkor mondaná, ha így gondolná.

De nem tudja így gondolni, képtelen így látni! Erőnek erejével megakadályozza ebben valamit. De vajon mi?

Érdekellentét?

Maleczki József barátom azért nem osztja derűlátásomat, mert szerinte megrögzött idealista vagyok. Például akkor, amikor így vélekedem: „Megfigyeléseim, tapasztalataim alapján meggyőződéssel állíthatom, hogy a két törzs egyedeinek ellenségeskedését sokkal inkább hiedelmek, félreértések, félelmek, kulturális szokások, családi hagyományok táplálják, semmint igazi érdekellentétek”. Ő inkább az ellenkezőjéről van meggyőződve, s erre történelmi példát is hoz: az első világháborúban, amikor a központi hatalmak győzelemre állva békejobbot kínáltak az antantnak – ám az antant ezt elutasította. „Ha egyszer megérted – írja Maleczki –, hogy miért volt ez így, akkor értheted csak meg igazán a magyarországi törzsi háború lényegét és a zsidókérdést is – addig nem”.

Nemcsak az első, de a második világháború különös alakulásában is szerepet játszhattak zsidó kötődésű pénz- (és nem csak pénz-) központok sajátos megfontolásai; ilyenre magam is hozok példát A törzsi háború természetrajza – a rendszerváltozás Magyarországon című könyvemben. Ám e szervezeteknek – megfontolásaiknak és érdekeiknek – csak nagyon áttételesen van közük ahhoz, hogy Kerekes Sándor hogyan gondolkodik. Valóban személyes tapasztalataim (nem egyszer baráti, őszinte beszélgetések) alapján állítom, s csak ugyan teljes meggyőződéssel: a zsidósághoz így-úgy kötődve Kerekes Sándor nem valamiféle zsidó világszervezetek fizetett ügynöke vagy megbízott szószólója, amint hogy általában világbeli és itthoni társai sem azok, egyszerűen botorság ilyet gondolni. Nem azért gondolja és mondja ő sem, a többi sem a Kossuth tériekről, hogy csöcselék, mert felsőbb parancsra tenné, vagy mert érdekében állna. Egyáltalán. Hanem azért mondja, mert őszintén így gondolja. Ez a „szent” meggyőződése.

„Hogy őszinte legyek, felszisszentem, amikor megtudtam, hogy beszéltél ott” – árulja el valóban őszintén itt, a gondolán megjelent válaszában. De neki

nem elég, hogy kifejezze megrökönyödését, azt is szeretné, ha azt az embert (engem), akivel ő barátként szóba áll, ne kelljen a gyűlöletes „csőcselékhez”, valamiféle antiszemitázó (zsidózó) hordához hozzáképzelnie. Szinte kérve kér, hogy határolódjak el ettől a „slampos, mosdatlan, bárdolatlan” tömegtől, s legalább most, csak néhány hónap múltán, a nyilvánvaló, „szánalmas kudarc” után szórjak hamut a fejemre és sajnálkozzak, amiért nevemet adtam hozzá. „Ha most még nem is, egy vagy két év múlva be fogod látni – jósolja reménykedve Kerekes Sándor –, hogy a Kossuth téri epizód és ami követte, nem volt egyéb, mint egy tipikusan magyar, komikusan elcsesztett puccskísérlet, melyet a kitervezői nem mertek személyesen vállalni, ezért inkább az összecsődített sokaságra tolvaa a felelősséget, úgy tettek, mintha a »Nemzet« kívánságára cselekednének.”

Félelmi logika

Hátborzongató tisztaságában bomlik ki előttünk a félelemből táplálkozó, valóságtól elrugaszkodó, kificamodott logika minden eleme, kelléke.

Hiszen gondoljuk csak meg!

1989-90-ban szippantunk egy nagyot a friss levegőből, és szavazatunkkal be-
szállunk a rendszerváltoztatásba, a demokráciaépítésbe, az erkölcsi és anyagi megújulásba. Pufajkás és D-209-es epizódok után jön egy KISZ-mozgalmár, aki múltból szerzett kapcsolati tőkét, ebul szerzett pénztőkét és minden gátlatlanságát mozgósítva (beleértve egy éppenséggel nem elcsesztett, feljebbvalója és pátyolgatója elleni puccsot is) egyenesen a miniszterelnöki székbe emelteti magát, megszerezvén ezzel a Magyarországon legnagyobb hatalommal járó közjogi méltóságot. Közérdekű adatokat elhallgatva, meghamisítva, adócsökkenést s ezer mást hamisan ígérve, s ezzel a választókat törvénytelen, csalárd módon, tudatosan megtévesztve újra választási győzelemre segíti a szocialistákat, újra kormányhoz juttatja őket és a szabad demokratákat, vagyis azokat, akiknek koalíciójáról ő maga mondja el ama bizonyos hangfelvételen feketén-fehéren, hogy négy évig nem csináltak semmit, viszont hazudtak reggeltől estig. S hogy ez volt az egyetlen kendőzetlen igazmondása Gyurcsány Ferencnek, amióta a politika színterére lépett, azt azóta már a külföldi, független elemzők Magyarországra vonatkozó, lesújtó gazdasági mutatói is híven igazolják.

Demokráciában, demokratikus fejjel gondolkodva, vajon mi az egyetlen logikus lépés egy ilyen helyzetre?

A heves tiltakozás! A közfigyelmet felkelteni, felrázni igyekvő hangos, zajos tüntetés! A hatalom, békés, kitartó ostroma – akár a Kossuth tériek módján!

Tehát, kedves Kerekes Sándor, nemhogy esetleg egy-két év múlva, de soha sem fogom tudni belátni, hogy ne lett volna szabad nevemet adni a Kossuth

téri tüntetéshez. Nem valamiféle makacsságból, szent konokságból nem fogom, hanem azért nem, mert a lehető legtisztább logikával cselekedtem, a lehető legtisztességesebb megfontolásból; és nem pedig valamiféle vétkes, felelőtlen meggondolatlanságból, ahogy Te szeretnéd hinni, remélni.

Hiszen lehet-e ennyi (gyurcsányi) gátlástalanság, ennyi politikai manipuláció, ennyi cinizmus ellen szépelegve hadakozni? Vajon jobbra fordulhat-e egy szemernyi is az ország sorsa, ha népe megfogadja a legújabb szocialista tanácsot: tavasszal ne az utcán tüntessen (Gyurcsány és kormánya ellen), inkább fát ültessen! Azaz: ne éljen demokratikus jogaival, ne mondja, ne harsogja, hogy baja, gondja, elege van, inkább fákkal bíbelődjön, kertészkedjen, ültetgessen, gulyást zabáljon (rég, szép gulyáskommunizmus!), amíg még futja rá egyáltalán, csöndben, magában!

Ebből, az effajta meghunyászkodásból soha, de soha nem lesz egészséges demokrácia, soha nem lehet virágzó Magyarország!

Nem felétlenül kell ezt felismernie Kádár itt maradt, agymosott népének. A tudatlanságából hasznót húzó, valóban érdek- és hatalom vezérelt kék-vörös politikai garnitúrának pedig – amely, lám, most is egy emberként állt össze a notórius törvénszegő, esküszegő és szószegő védelmében – mindig fontosabbak a pillanatnyi haszonszerzési lehetőségek, mint a bizonytalan hosszútávúak.

Ám Kerekes Sándor nem tartozik sem ebbe, sem abba a körbe. Harminc éve él Kanadában, demokráciában, s ezt éppen a Kádár-rendszer helyett választotta.

Lakik ám ott másvalaki is, ugyancsak magyar, ugyancsak hosszú évtizedek óta, s ugyancsak a Kádár-rendszer helyett választotta Nyugat demokráciáját: Bede Fazekas Zsolt, a torontói Magyar Rádió producere, főszerkesztője. Ő aztán a Kossuth tériek, a Gyurcsány ellen felkelők minden elkeseredését, minden dühét a sajátjaként élte át! Igazságosnak és kíváncsinak tartotta és tartja a tiltakozást. Magyarország elemi érdekének.

S esze ágában sincs csőcselétről, összeesküvésről, orbáni puccskísérletről vizionálni. Agyában úgy állnak össze dolgok, ok-okozat sorrendjében, ahogy a valóságban vannak: a Hatalom átvágta a Népet, a Hatalom lezüllesztette, végveszélybe sodorta Magyarországot, a Nép végre kezdi felismerni, megelégni, tiltakozik, lázad, mentené, ami még menthető.

Hála Istennek!

Ám Kerekes Sándor mégsem hálás ezért Istennek. Akármennyire logikus, helytálló, igazán demokratikus és igazán liberális, igazán emberséges és igazán tisztességes gondolatmenet is ez, s akármily emberséges és tisztességes is maga Kerekes Sándor, ez a szintiszta logika az ő fejében megbicsaklik, kificamodik, az ellentétére vált.

A tiltakozókból megvezetett csőcselék lesz, a szónokokból súlyosan megtevesztettek, a hatalomból és „rendfenntartóiból”, brutális népverőkből és népnyúzókból az ország megmentői.

Csak mert voltak a téren, akik zsidóztak...

A félelem vására

Valóban voltak. Nem akarnám azt mondani, hogy „Na és?”. De mint tünető, mint önkéntes résztvevő, kéretlen szónok; másfelől pedig mint elfogulatlanságra, logikus gondolkodásra törekvő elme, fenntartom, hogy ez a zsidózás úgy aránylott a demonstráció valódi okához és irányához, mint bögyöly a lóhoz. S amióta olvastam a Magyar Nemzeti Bizottság 2006 ügyvivőjének nyilatkozatát, különösen így gondolom.

Gonda László abból az alkalomból adott interjút a Nemzeti Hírhálónak, hogy immár 130. napja tüntettek a Kossuth tériek. „Ügyvivőként a feladatom – nyilatkozta –, hogy a felszólalások színvonalát védjem, a médiában képviseljem hitünket, céljainkat, bajtársaimat. (...) Mint említettem, egyetlen egyszer történt egy »hiba«, amikor egy ismeretlen felszólaló 50 országgyűlési képviselő nevét fölolvasta, akik 5. ciklusukat töltik a parlamentben, amihez hozzáfűzte, hogy ebből 15 »zsidó«, amire a áballiberális politikum és a média persze azonnal rácsapott (...) De ez az egész nem erről szól, az ismeretlen felszólalót el is küldtük, soha nem is jött vissza. Sokan a médiában »zsidó listákat« kezdtek emlegetni, holott nekem és a bizottságnak ehhez semmi köze nem volt. Az MNB 2006 elsődleges célja a Gyurcsány kormány lemondatása. A valódi rendszerváltás és a 1944.március 19-én megszakadt jogfolytonosság visszaállítása a végső cél. És végre egy államforma fölépítése, amelyet a nép szuverén választ és nem egy hazaáruló, puccsoló banda vagy idegen hatalom erőltet ránk egy nem szabad, megszállt országban.”

Gondolhatnánk, persze, azt is, hogy sokkal nagyobb szerepet játszik a tiltakozásban a zsidógyűlölet, csak épp ügyesen titkolják. S én vagyok a naiv, amikor nem veszem észre (nem akarnám észrevenni), hogy a „hazaáruló, puccsoló banda vagy idegen hatalom” Gondánál sem más, mind kódolt zsidózás. Ám akkor mit kezdjünk Laufer Gábor véleményével, akinek ugyancsak meggyőződése, hogy a függetlenség „el lett adva néhány milliárd euróért”, s a jelenben „csak szimbolikus jelentősége van annak, hogy Gyurcsány vezeti az országot, vagy Orbán, vagy akárki más”, hiszen „akárki van a kormányban, ezeket teljesíteni kényszerül”. „... mi nem annyira a zsidóságunkhoz kötődünk – habár ahhoz is –, mint inkább a humanizmusunkhoz, egyetemes tisztességünkhöz és emberségünkhöz” – vélekedik saját magáról és Laufer Gáborról Kerekes Sándor.

No de miért nem tud ugyanígy vélekedni a Kossuth téierekről?

Azt hihetnénk, hogy azért nem, mert a Nemzet, a Haza hangos szószólói, hungarista csöcselékbe verődve, egyszer már tevékenyen hozzájárultak zsidók százezreinek kiirtásához, pusztításához. Van is ebben igazság.

Kerekes Sándor maga is ezt írja: „Hiszen az Árpád-sávós zászlók olyan kölykök kezében vannak, akik életükben nem hallottak, nem hallhattak róluk, amíg valaki a kezükbe nem adta. Persze, mindjárt a kellő ideológiai útbaigazítással együtt. Ne áltasd magad! Ez a nacionalizmus még akármi lehet (...). A legenyhébb kritika ezek után, amit a nacionalista gyűlölködés szítói ellen felhozhatunk, az az, hogy ócska hipokriták, akik nem csak a nemzetet védik, miközben a kirekesztésnek és végső soron a kirekesztett megsemmisítésének a feltételeit teremtik meg.”

Kerekes Sándor láthatóan mindent-mindent a múlt, s fogalmazunk még világosabban: a holokauszt (shoa) szemüvegén keresztül néz és lát. Az ő szavával élve: nem tud disztinkválgni. Mindent, de mindent ehhez a tragikus ponthoz viszonyít. Bármilyen történet is, ez a vonatkoztatási pontja.

Ha egy tömegben Árpád-sávós zászlót, nemzetiszín zászlót lengetnek, akkor ez tömeg: csöcselék. Ha ez a csöcselék a baloldal ellen mozgolódik, akkor a társadalmi rendet készül felszámolni, még hozzá felelőtlen nacionalisták („ócska hipokriták”) ideológiai útbaigazításával: a „nem eléggé nacionalisták” (zsidók, mások) kirekesztésére bátorítva, végső soron pedig a megsemmisítésükre hergelve, uszítva.

Az már majdnem mindegy, hogy Kerekes Sándor nem feltétlen a mozgolódás (utcai tüntetés) céljának, inkább csak lehetséges következményének vizionálja a holokausztot. A rémület, a borzalom ott ül a fejében.

A fejekben.

Ám hogy ott legyen, valójában még mozgolódás sem kell. Elegendő, ha „jobboldali” hatalomátvétel fenyeget, a félelmi logika ugyanúgy beindul. Hiszen Popper Péter még a tüntetések előtt, a választási csatározások hatására írta Egy illúzió halála című könyvét, s benne mégis erről hallucinál: „A csöcselék csapatokba verődve kóborol és támad, ha biztos fölényben érzi magát”. Kérdezi is tőle minap egy újságíró: „Prognózisnak szánta?”. „Nem, noha nem leptek meg túlságosan az események” – válaszolja Popper Péter.

Hogyan is lephették volna meg, hiszen fejében ott áll készen, örökké készenlétben a „vészforgatókönyv”, azaz egy újabb vészorszak örök, múlhatatlan látomása. Nincs az az atyáúristen, akit ez a látomás el ne torzítana. A tüntetés résztvevői egy ilyen látomásos elmének csakis ostobák, céltalanok, hőzöngők lehetnek. „Inkább az ostobaság döbbsentett meg – folytatta mondanóját Popper. – Ötvenhatra hivatkoztak, csak hogy annak a forradalomnak

világos céljai voltak. De a tavalyi októberi hőzöngők mit akartak? Néztam Sas József szilveszteri kabaréját. Két úriember nemzeti slafrokban üvölti: »Monnyon le!« »Ki mondjon le, és miért?« »Nem tudjuk, de monnyon le!« Telitalálat” – vélekedik Popper.

Én meg csak ámulok-bámulok. A négy és fél éves kisfiam tudja, hogy Gyurcsány mondjon le, méghozzá azért, mert hazudott. Popper Péter, a tudós, nem tudja. Sas József sem tudja...

Nos, nagyon úgy tűnik, hogy a holokauszt miatt nem tudják tudni.

De még inkább: a holokausztüzlet miatt.

Nem, nem, soha?

Egyetemi professzorunk meglehetősen szarkasztikusan fogalmaz, de ettől még alighanem igaza van: „A valamikor nagyjából egységes zsidóság a 19. század második felétől egyre szakadozottabbá válik. Mondhatni – bizonyos álláspontonról – idegesítően sokszínűvé. (...) Ha valamilyen egységet akarok (...), meg kell találnom a közös nevezőt, s ez kézenfekvően lesz a shoa.”

Idevágó könyvemben (A törzsi háború természetrajzában) foglalkozom ezzel a részkérdéssel: hogyan vált az amúgy nemes célú, kíváncsatos holokauszt-megemlékezés (shoa: soha többé!) anyagi és politikai szempontból üzletté. A holokausztbiznisz ilyen-olyan művelői kihasználják azt az egyébként egészségesnek mondható büntudatot, amely a jólelkű emberek millióiban, milliárdjaiban támad: ha ezek a milliók, milliárdok felfigyelnek is a visszaélésre, a shoával való seftelésre, akkor sem teszik szövé, hiszen csak nem fogják a zsidókat (és nem zsidókat) igaz gyászukban az átélt borzalmakhoz képest ilyen „semmiségekkel” zaklatni.

Ha felfigyelünk arra, hogy a kicsinyke Izrael – pontosabban az amerikai Izrael-lobbi – milyen meghökkentő mértékben képes befolyásolni a legnagyobb katonai és gazdasági hatalom, az Amerikai Egyesült Államok kül- és belpolitikáját, akkor nagyjából képet alkothatunk arról, mekkora a tét – vagyis mekkora a jóhiszemű hallgatás, a „politikai korrektség” ára.

De felfigyelhetünk egy Magyarországra vonatkozó, aprócska hírre is: „Évente 40-50 történelem- és magyartanár, illetve újságíró utazhat Jeruzsálembe az izraeli holokauszt-kutatás legfontosabb intézetébe. A továbbképzés már évek óta folyik, Hiller István [oktatási miniszter] jeruzsálemi látogatásán azonban megegyeztek a program folytatásáról és kibővítéséről is.” (Net-Hírlap, 2007. január 16.)

Hol van ebben a politikai üzlet (hogy a haszonnak most csak erről a részeről beszéljünk)?

Mondhatnánk, ott, hogy ez a páratlan nagy számban mozgósított tanár és újságíró igazabban fog beszélni, írni, emlékezni a holokausztról, s ezért majd kevesebb antiszemita, rasszista, idegengyűlölő lesz kis hazánkban. Vagy akár ott, hogy ha az arab-zsidó ellentét további éleződése miatt élethetlenné válna Izrael, Magyarország kellőképpen felvilágosított lakossága könnyebben befo-gadná az onnan menekülőket. Akár ez, akár az volna igaz, mindkettő üdvöz-lendő volna. (Nacionalista barátaim „kedvéért” megerősítem: üdvözlendő. A maga helyén egyszer majd ezt is kifejtem.)

Ám egyelőre itt sokkal-sokkal többről, jóval nagyobb tétekről van szó! Méghozzá mindezekről: kik vezethetik, hogyan vezethetik Magyarországot? Lesz-e, lehet-e egyszer még igazi demokráciánk? Lesz-e nemzetünk? S ezzel szorosan összefüggve: lesz-e virágzó – vagy legalább élhető Magyaror-szágunk?

Ugyanis a holokausztban fogant gondolkodás – legyen bár átítatva akár gyásszal, rémülettel, gyűlölettel, akár büntudattal – képes arra, hogy teljesen felülírja a demokratikus gondolkodást. A tárgyilagos, józan ítéletalkotást. Ép-pen amiatt, mert oly erős a készítése minden más szempont elvetésére. A maga abszolutizálására. A kiindulási és végpontként való önmeghatározásra.

E holokausztos közgondolkodás tehát ilyen értelemben a demokrácia tes-tén növekvő hatalmas antidemokratikus daganat. S már nem is feltétlen jóin-dulatú.

Maroknyi zsidó, ám sok millió antinacionalista

„Rendben van, beszéljünk újra zsidókról, ha már egyszer ezt nem lehet el-kerülni, bármiről legyen is szó” – fakad ki Kerekes Sándor a vitáirátában, s hozzáteszi: „Rettenetes kisebbségi érzés szükséges azt hinni, hogy a maroknyi zsidó, az elnyomorított cigányság vagy a minden mással elfoglalt EU egyébbel sem törődik, mint a magyarok tönkretételével.”

Határozottan leszögezem: ebben egyetértek Kerekes Sándorral.

De ebben is:

„Minden gyűlöletet és megvetést megszolgált az, aki ezt a kisebbségi érzést nemcsak támogatja, de erősíti, szorgalmazza, és ami a legaljasabb, ebből ma-gának politikai tőkét próbál gründolni.”

S itt is, mindegyik szót akár én is mondhatnám:

„Feltéve, de meg nem engedve, hogy zsidók is vannak a felelősök között, akiket a jelenlegi helyzetért hibáztatni lehet, akkor is: nem a zsidóság testületi-leg, hanem azok a személyek egyénileg tartoznak felelősséggel. De! DE! Ami-kor a felelősségvonásra kerülne sor, bűnükül rónák-e fel zsidóságot? Ugye, nem? Nem a zsidóságuk, hanem a magatartásuk a bűn.”

Annál különösebb, hogy mindezekből aztán Kerekes olyan következtetésre jut, amelyet a legkevésbé sem tudok elfogadni:

„Ezért a zsidóságról szólni a politikai kontextusban a legnagyobb ostobaság.”

A törzsi háború természetrajzában bővebben is kifejtem, ezért itt inkább csak jelzem: élesen meg kell különböztetnünk a zsidóságról, illetve a zsidókról való elmélkedés két síkját.

Nincs értelme senki ember fiáról firtatni, hogy zsidó-e, vagy nem. Ugyanis nincs olyan jellemvonás, nincs olyan szemlélet, nincs olyan gondolkodásmód, amely csak a zsidókra volna jellemző.

De van értelme azon elmélkedni, hogy van-e olyan gondolkodásmód, magatartás, amely a zsidóságra inkább jellemző (például: antinacionalizmus), s ennek milyen politikai következményei vannak, illetve lehetnek.

Nyilvánvaló, hogy a második síkon való eligazodáshoz mégiscsak szükség van egyénekre vonatkozó adatokra. A gondolkodó ember – ha valóban el akarja kerülni a tisztességtelen firtatást – kétféle adatforrásra hagyatkozhat. Egyfelől kihasználhatja (kihasználja), hogy vannak olyanok, akik nem rejtik véka alá zsidó származásukat, vallásukat, identitásukat, kötődésüket, de még témánkba vágó véleményüket sem. Másfelől pedig kihasználhatja (kihasználja), hogy fellelhetők olyan szociológiai felmérések (például Kovács Andrásé), amelyeket célirányosan a zsidóság köreiből végeztek, s ugyancsak választ adnak a témánkba vágó kérdéseinkre. Például arra, hogy milyen szerepet játszik a holokauszt a hazai zsidóság önazonosságában, baloldali kötődésében, jobboldal-ellenességében. Ha ugyanis kiderül, hogy erőset, s ha kiderül, hogy a büntudaton s az együttérzésen keresztül a magyar választók számottevő része viszonylag könnyűszerrel a jobboldal („nemzeti” oldal) ellen hangolható és a baloldal („antinacionalisták”) mellé állítható, akkor bizony ezzel a következménnyel minden felelős gondolkodónak, minden igaz demokratának szembe kell néznie. Mert lehet, hogy a zsidósághoz így-úgy kötődők „maroknyian” vannak (talán nyolcvanezren?), ám antinacionalistából – no meg baloldali kényszerszavazóból – akár milliónyian is vannak.

Korszakos felismerések, beismerések

Amíg nem ismerjük fel s nem ismerjük be, hogy a farka csóválja a kutyát: irracionális érzelmek, eltúlzott félelmek torzítják el közgondolkodásunkat, hátrásozzák meg szavazatainkat; addig megállítani sem lehet a szellemi, erkölcsi és anyagi (gazdasági) romlást, s Magyarország törzsi háború sújtotta övezet marad.

Ezért hát: lehet-e számomra örömtelibb hír, mint hogy a balliberális tábor egyik értelmiségi kiválósága, mondhatni jelképe, Lengyel László legújabban rátévedt arra az útra, amelyen magam már évek óta járok, igencsak magányosan.

Egyebek közt ezt írja Lengyel László, nem is akárhol megjelent eszmefuttatásában (Két forгатókönyv, Népszabadság, 2007. január 7.):

„A baloldali és liberális törzsszavazók 1992-93 óta abban a hitben élnek, hogy a jobboldal először 1944-ben, a magyar holokauszttal és a nemzetvesztő háborús politikával veszítette el jogát az ország irányítására (...) De ennél is mélyebb a törzsszavazók érzelmi érintettsége: a jobboldal mindenkor készen áll arra, hogy megismételje 1944-es antiszemita és 1990-es baloldallelens szereplését [mármint e törzsszavazók szerint]. A »soha többet Orbánt« érzületre 2002-ben és 2006-ban építhetett a baloldal politikai osztálya. Orbán Viktor minden megmocnása életre galvanizálja a Gyurcsány Ferenc melletti érzelmeket: valakinek meg kell fékeznie az életveszélyes jobboldalt.” (az én kiemeléseim – VDGy)

Így gondolkodik tehát a balliberális oldal. S hogy még sokáig így gondolkodjon, nagyon is megéri gondoskodni erről – akár Gyurcsány Ferencnek is. Politikai pályájának figyelemmel kísérői újra és újra megtapasztalhatták, milyen módszeresen, milyen tudatosan építi önmagáról az „antinacionalista”, „antifasiszta”, „anti-antiszemita” imázst (hozzá keverve a „modern”-t, a „haladó”-t), másfelől viszont milyen módszeresen építi-terjeszti legfőbb politikai ellenlábasairól (Orbán Viktorról, a Fideszről) mindenek ellenkezőjét. Nincs egyetlen esély, amelyet a kormányfő e tekintetben kihagyna. Ha Bush elnökhöz látogat, akkor ott „derül ki”, hogy Orbán mekkora „antiszemita”, de ha épp saját magát (no meg az országot) kívánja szembesíteni önmagával, tévedéseivel, hibáival (ld. Szembenézés, Népszabadság-melléklet, 2007. január 26.), mondandójának legsarkosabb, legmarkánsabb részét ugyancsak a Fidesz szélsőségességének bizonygatása teszi ki.

A Fidesz – hozzá fizetett hirdetésben ország-világ tudtára – „mára antiliberális, populista, radikális nemzeti politikai alakulat” lett. „...klasszikus értelemben ma nehezen tekinthető konzervatív pártnak, sokkal inkább igaz rá a nacionalista, populista, Nyugat-ellenes és nemegyszer antiszemitizmussal operáló Csurka István egykori megfogalmazása: se bal, se jobb, hanem magyar”. Hazánkban ezekben az években „nem a mérsékelt középpártok parlamenti váltógazdálkodása zajlik, hanem bal- és jobbközép pártok demokratikus koalíciója vív kiélezett küzdelmet a demokratikus alapkonszenzust egyre inkább elutasító radikális, populista párttal, a Fidesszel. E küzdelem szélsőséges megnyilvánulásait is láthattuk az őszi események során”.

Csak aki legalább valamelyest jártas a média és a politika világában, az képes átlátni, milyen ördögi tudatossággal lettek felépítve ezek a mondatok, milyen megfontolt manipulációs szándék húzódik mögöttük. Nem, dehogy állítja a balliberálisok miniszterelnöke, hogy a Fidesz antiszemita volna, csak épp azt üzeni a gyanútlan vagy épp zaklatott elméknek, hogy a legnagyobb ellenzéki párt így-úgy egylényegű az „antiszemita” Csurka Istvánnal, a modern Magyarország, a haladás, a demokrácia ádáz ellenfelével. Nem a rendőrség és megbízóik lehető legszélsőségesebb megnyilvánulásait láthattuk az őszi események során (békés ünneplők és tüntetők brutális bántalmazását, indokolatlan letartóztatását, elzárását), hanem a Fideszeit (mit kerestek hívei, egyáltalán emberek, október 23-án az utcán?).

Hogy valóban nagy fokú tudatosságról van itt szó, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Gyurcsány Ferenc ugyanebben a „Szembenézésben” voltaképp igazolja azt, amit az imént Lengyel Lászlótól idéztem (s ebből következőleg: azt is, amit én A törzsi háború természetrajzában írtam). Szerencsére – az ördögien elmés, ám betegesen önhitt, valójában iránytű nélküli emberekre jellemző módon – most sem bírt ellenállni a kitarulkozás gyermekded vágyának. Amiképp elbüszkélkedett az ideözönlő 23 millió román történetének kitalálásával is; vagy azzal, hogyan etette meg a szavazókkal Kövér László nem létező akasztási hajlamát. Mostani opuszában ezt a felismerését osztja meg országa népével:

„Vannak olyan közvetlenül, személyesen megélt, vagy a családban áthagyományozott tragédiák, amelyek még ma is tömegesen hatnak, és szinte törvényszerűen meghatározzák, ki hova áll a jelenlegi politikai küzdelemben.” (az én kiemelésem – VDGy)

Márpedig ha szerinte „szinte törvényszerűen meghatározzák”, akkor biztosak lehetünk benne, hogy Gyurcsány Ferenc miniszterelnök – és általában a politika, gátlástalansága mértékében, várható haszna függvényében – mindent el fog követni, hogy ezek az áthagyományozott tragédiákat, a hozzájuk kötődő érzelmeket, félelmeket, büntudatokat – no és butaságokat – a maga javára aknázza ki.

És pontosan ez történik a szemünk előtt. Rendszerváltásunk legkezdeté óta.

Fejére ejtett nemzet

Bizony, fejére ejtették ezt a nemzetet, ezt az országot, választóit, szavazóit! Azt bizonygatják unos-untalan, mekkora nacionalista, mekkora antiszemita, holott ilyen kórosan antinacionalista országot, ennyire önvédelemre képtelen népet s kórosan nemzetellenes elitet, mint a mienk, közel s távol nem lehet még egyet találni!

Igazolásképpen hadd szolgáljak két súlyos, cáfolhatatlan ténnyel.

Noha a rá vonatkozó törvény határozottan tiltja, hogy a népszavazás kiírása után a kormány bármilyen módon is befolyásolni próbálja annak eredményét, a magyar kormány 2004-ben nyílt és zajos, ráadásul hazugságelemekkel átszőtt kampányt folytatott a külhoni magyarság „befogadása” ellen. Hogy még világosabban megértsük a magyar kormány magatartásának különösségét és súlyát, vessük össze vele a román, a szerbet, a horvátot – vagy akár a németet és az izraelit. Mindegyikről elmondható, hogy bármilyen színezetű volt éppen, határozottan ösztönözte határon túl élő nemzettársai kettős állampolgárságát. Románia kormányát például az sem aggasztotta, hogy Ukrajna törvényben tiltja állampolgárai számára a kettős állampolgárság státuszát – az ott élő román nemzetiségűek akadálytalanul kaphattak román állampolgárságot. Szerbia és Horvátország parlamentje nem sokkal a 2004. december 5-ei magyar népszavazás után döntött úgy, hogy a külföldön élő honfitársak – szerb, illetve horvát – állampolgárságot kaphatnak. Németország és Izrael pedig, mint köztudomású, egykoron még fizetett is a Ceausescu-rezsimnek azokért a szászokért és zsidókért, akiket Románia a fejpénz ellenében kiengett, s akik így német, illetve izraeli állampolgárrá válhattak.

Egyszóval legyen szegényebb vagy gazdagabb, kisebb vagy hatalmasabb, békésebb vagy békétlenebb valamely ország, egyvalamiben soha nem volt vita, soha nem támadt éles (sőt, semmilyen) belpolitikai csatározás, ez pedig a más-hol élő nemzettársakhoz való kötődés fontossága, természetessége, számukra a „nemzeti” állampolgárság megadásának magától értetődése. Valóban páratlan – példa nélküli! – a maga nemében, ahogy a balliberális magyar politika (a kormány és a kormánypártok képviselői), no meg a népszavazási kérdésben NEM-mel szavazók vagy nem szavazók megtagadták (kitagadták) saját véreiket.

A másik sokatmondó, tagadhatatlan tény: a balliberálisok által amúgy szüntelenül leszélsőségesezett, lenacionalistázott Fidesz minden további nélkül „aláírt egy biankó csekket” a valóban és okkal nacionalistának tekinthető román hatalomnak, illetőleg Romániának: úgy szavazta meg szomszédunk uniós csatlakozását, hogy semmiféle feltételt nem szabott hozzá, semmilyen garanciát nem kért arra, hogy az ottani népes magyar kisebbségnek az akár Gyulafehérvárott, akár Trianonban, akár Párizsban megígért, illetve határozatlan, szerződésben rögzített jogait végre érvényesítsék, jogos követeléseiket (pl. az önrendelkezésre vonatkozókat) végre teljesítsék. Ez a minden rossznak lehordott, lenacionalistázott, leantiszemitázott, leszélsőségesezett párt valójában még szólamaiban sem haladja meg kelet- és nyugat-európai megfelelőit, az ottani nemzeti pártokat, nemhogy tetteiben! Az, hogy a Fidesz radikális, szélsőséges lenne, ez csak a balliberálisok – a Gyurcsány-félék – nagy bűvészmutatványai!

Ez a mutatóvány – legalábbis rövid távon – sokat hozott a baloldal konyhájára (megismételt választási győzelmek, politikai hatalom gazdaságivá alakítása, gazdasági hatalom politikába való visszaforgatása, közpénzek gátlástalan megcsapolása), ám annál hatalmasabb veszteségeket okozott a nemzetnek, népnek, országnak. Ezekről másutt többször s részletesebben is írtam már (szellemi – értelmiségi – gettók, kétosztatú, pártos média, felelősségre vonások elmaradása, korrupció virágzása, a nemzetgazdaság legyengítése, kivéreztetése, piacaink eladása, közvagyonunk eltékozlása, Magyarország felelőtlen s végzetes eladósítása), ezért itt csak egyetlen, annál markánsabb példával hozakodnék elő. Még hozzá egy olyannal, amelyre már többször is felhívtam a figyelmet (nemcsak írásban, de képernyőn is). Mellbevágó adatai, különös módon, mégsem voltak képesek meghaladni a balliberálisok (antinacionalisták) ingerküszöbét, nem tudták áttörni a szellemi-érzelmi gettó falát, azaz nem tudtak átjutni a túloldalra, hogy ott felismerésként, vészjósló fenyegetésként hathassanak, hogy hoznák végre működésbe az egészséges önvédelmi reflexeket. Ám ez a példa talán most mégis elég csattanós válasz lesz Kerekes Sándornak arra a felvetésére, hogy nemzetként, ugyan, ki ellen, mi ellen kellene nekünk védekezni?

„A külföldi tőke 60-80 százalékos jelenléte a feldolgozóiparban, a pénzügyi szektorban és más szolgáltatásokban a világon egyedülálló jelenség. Az unió régi tagországaiban ez az arány 10-30 százalék között változik, és a többi rendszerváltó országban sem közelíti meg a magyarországi arányt” – állapítja meg 2004-ben Lóránt Károly közgazdász.

„Most már utolsó Magyarország” – így az Index.hu egyik hírének címe 2007. január 25-én. Majd a rövid hír: „Az ICEG European Center elkészítette legfrissebb makrogazdasági előrejelzését a nyolc kelet-európai EU-tagról. Az elemzés lesújtó képet fest Magyarország teljesítményéről: egyetlen olyan adatsor van, ahol nem hazánk az utolsó.”

Íme hát a nacionalizmus ellen folytatott honi hadjárat „eredményei”.

Az iménti „egyedülálló jelenség” okáról egy jeles szakember (Lóránt Károly) a következőképpen vélekedik:

„Lényegében ugyanaz a gárda, amelyik negyed százada a hitelfelvétel mellett érvelt, most könnyedén odadobta a magyar vállalatokat és magyar piacokat a multinacionális vállalatoknak. Erre sem a Nemzetközi Valutaalap, sem a Világbank nem kényszerítette, sőt, a Világbanknál módfelett csodálkoztak azon a könnyedségen, ahogyan Magyarország felszámolta saját iparát.”

Pedig mutatóványos – törzsi háborús – világunk legnagyobb kára és veszedelme éppen abban rejlik, hogy lényegét tekintve sem csak ugyanaz a gárda követte el, amit elkövetett. A sajátos magyar valóságközegben az antinacionalista

törzs sikeresen állította be szélsőséges (elvetemült, alantas) magatartásnak a nemzeti érdekek igazi védelmét. A kiterjedt ideológiai háború szorításában a „nemzeti” pártok is sokkal hamarabb adták fel nemzeti érdekeink közvetlen, hatásos védelmét, mint számtalan más európai ország akár bal-, akár jobboldali pártjai, kormányai.

Az egyik finn lap (Helsingin Sanomat) azt elemzi (2005-ben), mi lehet az oka annak, hogy az utóbbi időben több finn nagyvállalat kudarcot vallott, amikor Norvégiában próbált meg ottani, nemzeti vállalatoknál részvénycsomagokat szerezni. Az egyik vállalat (Finprom) elemzője szerint „a norvégok azon nyomban megijednek, mihelyst arról hallanak, hogy egy külföldi vállalkozás Norvégia infrastruktúrájából akar magának részt szakítani. A szállítási, a postai, a banki és energiaszektorok adják a társadalom gerincét, és ezekhez a szférákhoz Norvégiában sajátosan nagy érzelmek és lelki beállítottságok kötődnek”.

Más nemzetek, példás nyugati demokráciák, ugyan, ki ellen, mi ellen védekeznek olyan bőszen? Százszoros, ezerszeres erővel hozzánk – „veszedelmes nacionalistákhoz” – képest?

Balek zsidók, balek antinacionalisták

Másfél évvel ezelőtt törzsi háborús könyvemben még így fogalmaztam: „Adódik a nagy kérdés: amíg Magyarország törzsi háborús övezet marad, képes lesz-e valaha is valódi versenytársa lenni akár uniós társainak, akár a világ más, fejlett országainak?”

Mára már ott tartunk – a legújabb, meglehetősen riasztó gazdasági adatok és kilátások, a kiábrándító kormányzati teljesítmények, a rémisztően antidemokratikus elitpolitika és zuhlott közállapotok ismeretében –, hogy a tévedés legkisebb kockázata nélkül át lehet térni a kérdezésről a kijelentésre: ha Magyarország törzsi háborús övezet marad, ha lelkiismeretlen politikusok – circuszi mutatványosok – háborítatlan porondja marad, ha tehát nem erősödik meg mint nemzet és mint demokrácia, akkor soha nem lesz képes valódi versenytársa lenni akár uniós társainak, akár a világ más, fejlett országainak.

Lesz viszont – ha máris nem lett – az erősek és gazdagok kiszolgáltatottja, örök adója (adófizetője), sokszoros kizsákmányoltja, bér- és kamatrabszolgája.

Nem tudom elképzelni, hogy ez akár Kerekes Sándornak, ki Kanadában él, akár Laufer Gábornak, ki Amerikában, akár az Izraelből már ide menekülteknek vagy ide menekülendőknél, vagy akár az itthoni balliberális (antinacionalista) törzsszavazók legtöbbszörének érdekében állna. Sokkal inkább vélem azt, hogy ők valójában áldozatai a saját félelmeiknek, hiszékenységüknek, csúful becsapottjai

- mondhatni: szerencsétlen balekjai - a nagyban játszó politikai mutatóványosoknak.

Nyilván nehéz megbarátkozni ezzel a felismeréssel. De megéri.

Hiszen azoknak is kockán forog a hazájuk sorsa, a magyarságuk, a békéjük és a boldogságuk, akik éppen nem itthon laknak. Ám nemcsak eme hazájuk sorsa, hanem a későbbi maguknak választotté is. Ugyanaz a mutatóványos szemlélet - liberálisnak, demokratikusnak, igazságosnak, humanistának, „korrektnek” hazudott politika -, amely tönkrevágta Magyarország immunrendszerét, s elképesztő lejtőre vitte Magyarországot, már az Amerikai Egyesült Államok társadalmát is kikezdte, nem szólva Izraelről. Mindenütt, ahol hamar antiszemita-kérdést csinálnak minden kritikából, mindenütt, ahol úgy gondolják, mint Kerekes Sándor, hogy „a zsidóságról szólni a politikai kontextusban a legnagyobb ostobaság”, mindenütt, ahol a holokauszt bűnének abszolutizálásával relativizálják a politikai és köztörvényes bűnöket, mindenütt, ahol így vagy úgy üzletelnek az emberiség egyik szörnyűséges tragédiájával (ilyen-olyan előnyöket, hasznokat húzva belőle), ott előbb-utóbb lejtőre kerül az ország.

Nagyon szoros összefüggés van aközött, hol tart és merre tart Magyarország, és aközött, hogy a zsidóság elleni bűnök abszolutizálása, állandó előtérben és napirenden való tartása, mindenek feletti és túli hangoztatása megbocsáthatóvá tette '56 sortüzes gyalázatait, valamint az 50 évvel későbbi karhatalmi brutalitásokat, kitüntethetővé tette a kádári diktatúra - a kommunizmus - jelképes pilléreit, holott akikre a náci bűnöknek csupán az árnyéka vetül (legyenek bár matuzsálemi korban), már azoknak is vezekelniük kell egész életükben. De még ennél is veszedelmesebb következmény adódik az abszolutizálásból: ha - miként Lengyel László fogalmaz - „valakinek meg kell fékeznie az életveszélyes jobboldalt”, akkor az sem számít, ha ez a lehetséges valaki egyébként csal, lop, hazudik, magyarán politikai és köztörvényes bűnök, erkölcstelenségek, kihágások sorozatát követi el.

Már most látható, hogy Amerikának is milyen nagy árat kell fizetnie azért, hogy az Izrael-lobbi nyomására belement egy hazug háborúba, Irak megszállásába.

És már most látható, hogy a holokausztüzlet látszólag legnagyobb kedvezményezettje, Izrael is milyen óriási árat kénytelen fizetni az anyagi és politikai előnyökért. Bolond az, aki még mindig nem látja, nem hiszi az összefüggést a szóban forgó „holokausztos” - egyetemi professzorunk szavával élve: egyelemű - szemlélet és aközött, hogy a zsidó állam legfőbb közjogi méltóságai keverednek egyre-másra köztörvényes bűnökbe, botrányokba (ld. korrupció, nemi erőszak).

Nemzet és demokrácia: nincs más lehetőség

Az országok (nemzetek) közötti versenyben Magyarország sem akkor nem fogja tudni megúszni a teljes lecsúszást, a hosszú időre szóló leszakadást, ha megmarad erőteljes törzsi (nemzeti) kettéosztottsága, sem akkor, ha a demokráciája (a népfenség érvényesülése) megmarad többé-kevésbé hamis illúziónak, csekélyke valódi tartalommal csupán.

Nemzet és demokrácia: nincs más lehetőség.

Nagyon fontos a kötőszó, az és. Ha nincs (ha nem lesz) nemzeti összefogás, összetartozás, nincs (nem lesz) demokrácia. Ha kölcsönösen nem erősítjük, ha kölcsönösen nem töltjük fel tartalommal közös demokráciánkat, ha közösen nem ügyelünk demokratikus jogainkra és kötelezettségeinkre, nem lesz közös nemzet. Legfeljebb két nemzet egy hazában. Odavetve igazi, összetartó nemzeteknek könnyű prédának.

Igaza van abban Laufer Gábornak, hogy Európának az „öszvér-balos irány” felé törekedvén Gyurcsány nagyon is megfelel. Ezért „nem háborodtak fel, nem ítélték el, nem fenyegették Magyarországot szankciókkal”. Európa más népei és Magyarország között nagyon is éles az érdekellentét: mindenki inkább a maga javára és inkább a másik kárára igyekszik érvényesülni. Ha valakinek eddig még lett volna olyasféle illúziója, hogy Európát inkább a közös szabadságésszmék, semmint a „piszkos anyagiak” (piacbővítés, versenyképesség-növelés) vezérlik, az most nézzen szembe azzal a szomorú ténnyel, hogy Románia mindmáig büntetlenül megúszott egy minden elképzelést felülmúlóan nacionalista, sovíniszta tettet: két magyar oktatónak a Babes-Bolyai Tudományegyetemről való kirúgását, csak mert magyar nyelvű feliratokat helyeztek ki az egyetem falán! Románia pontosan tudja, hogy Európában jóformán egyetlen nemzetnek sem fontos a másik nemzet védelme, sőt erősödése, inkább mindenkinek csak a sajátjáé, ezért a továbbiakban sem kell túlságosan számítaniuk súlyosabb büntetésekre.

Magyarán: csakis magunkra hagyatkozhatunk. Nem áltathatjuk magunkat tovább az az átjárható határokkal, a törvénybe-alkotmányba foglalt egyetemes emberi szabadságjogok mindenhatóságával.

Ha lesz nemzet, itt még lehet olyan ország s olyan demokrácia, amelyet voltaképp mindkét törzsbéliek egyformán akarunk: élhető, lakható, s remélhetőleg egyszer még virágzó. Ha nem lesz, itt olyan ország lesz, amelyet mások szeretnének nekünk: gyenge, könnyen ugráltatható, szabadon kizsákmányolható.

Na de hogyan?

Na de hogyan lehetne, hogyan kellene nekiállni a közös építkezésnek?

Hiszen igaza van Maleczki Józsefnek, hogy itt történelmi léptékű érdeklentések feszülnek.

Hiszen igaza van Laufer Gábornak, hogy itt világnyi tendenciával, a globalizmussal kell szembefordulni, s talán még abban is, hogy zseninek kell lenni ahhoz, hogy valaki a globális és a nemzeti létet hatékonyan összekombinálja.

És egyetemi professzorunknak is alighanem igaza van abban, hogy a (keresztény) egyetemesség (amely „a nemzeti kultúrákkal együtt lesz gerendája az európai jellegű világnak”) és a (zsidó) törzsi kultúra „nagyon korlátozottan tud egymással mit kezdeni”, akkor pedig joggal vetődik fel, „miért kéne túllépni az egymás mellett élésen, csak azért, hogy aztán az egyik, aki védekezik, kirekesztőnek legyen nevezhető, a másik meg ... tolakodónak?”

Legalábbis Kerekes Sándor minden egyes szava őt látszik igazolni. Morvai Krisztinát alantas módon megtámadja egy bolsevik őskövélet (nem mondanám, ha újságíróként nem járna el zavarba ejtően ugyanúgy, mint pártállami korszakában), ő (mármint Morvai) védekezni merészel ellene, ennél fogva Kerekes Sándornál rögtön kirekesztő – antiszemita, kútmérgező, náci stb., stb. lesz.

Egyáltalán, hogyan is lehetne túllépni az egymás mellett élésen, amikor Kerekes szerint minden, a „szeretet politikáját” emlegető, szirupos megnyilatkozás kudarcra van ítélve, a magyarok összefogása (hogy végre együtt majd sokra visszük), csak hazug, ostoba propaganda, a mai nacionalista politika és a másik oldal között sem átjárásnak, sem megegyezésnek nincs helye, mert „ezzel a politikai erővel egyenlő lenne az ördöggel kötött egyezséggel, és engem – írja Kerekes – az aggaszt a legjobban, hogy ez a kimondhatatlanul aljas megegyezés esetleg mégis létrejön”.

Uramisten, csakugyan! Hogyan is akarhatok én közös nemzetet és közös demokráciát építeni Kerekes Sándorral, és mindazokkal, akik ördögnek látják (és bőségesen megadatott eszközeikkel ördögnek festik is le) a hozzájuk képest másképp gondolkodókat? Nem lenne egyszerűbb erőnek erejével eltávolítani őket? Kiseperni őket? Örökre kirekeszteni, örökre távol tartani őket?

Őket? Kiket?

Kerekes Sándort?

A zsidókat?

Milyen zsidókat? A hazafias érzelműeket? Az igaz demokratákat? A másképp érzőket és másképp gondolkodókat? A szerencsétleneket? A balekokat?

Az árulókat? Ki döntené el, ki Kicsoda? Kinek kell jobbra menni, kinek kell balra? Ki szeretne még egy holokausztot? Kérem szépen, van olyan hülye itten?

Vagy az összes antinacionalistával kellene leszámolni? És őket hol találni? A baloldalon? És mi legyen a nemzeti érzelmű baloldaliakkal? A liberálisok között? És mi legyen a valóban demokrata érzelmű liberálisokkal? És egyáltalán, mit kezdjünk a jobboldalra szavazó antinacionalistákkal, azokkal, akik távolmaradásukkal vagy voksukkal ugyancsak határon túli testvéreink „befogadása” ellen szavaztak?

Akármily furcsa, derűlátásom egyik legfőbb forrása a felismerés: nincs igazi választási lehetőség. Aki nem szándékozik megszökni, legjobb ha megszokja a gondolatot: együtt kell megpróbálnunk. Akárhogy kapálózik Kerekes Sándor – és kapálóznak nemcsak az egyik, de a másik oldalon is – a közeledés ellen, én bizony továbbra is, kitartóan kísérletet teszek annak bizonyítására, hogy van értelme.

Mert van értelme.

Mert van érdekazonosság: élhető demokrácia; élhető Magyarország.

Mert van közös ellenség: a bizonyítottan országrontók, a többszörösen visszaesők.

Mert még mindig kevesebben vannak az aljanépek: a tudatos országrontók, nemzetvesztők, összeesküvők, ügynökök, hasonlók, mint a megtévesztettek.

Mert nincs az az érzelmi és szellemi vakság, amelyből súlyos érvek nyomán, a valósággal való, kijózanító szembesülések után ne lehetne kigyógyulni. Nincs az a hazugság, amelyet előbb-utóbb ki ne kezdene a kiáltó igazság.

Alig pár napja hívott fel egy baloldali civil szervezet vezetője: „Kár, hogy nem ti győztetek. De csak neked mondom” – teszi hozzá.

Egyelőre csak nekem mondja. Nemsokára társainak is. Rendszerváltoztató léptékkal mérve valóban történelmi pillanat: Orbán nacionalista démona hirtelenjében összezsugorodott az országromboló réméhez képest!

Hét régióból egy sem hagyta jóvá az egészségügyi miniszter javaslatát...

Ellenállhatatlanul terjed a megvilágosodás.

Ellenállhatatlanul nő a keletje a törzsektől független igazságnak. A demokratikus igazságnak.

Már az SZDSZ-ben is egyre többen tudják és mondják, hogy a Kossuth teret rendőri önkényre zárva tartani – botrány. Hogy Gyurcsány Szembenézése valójában: a régi lemez. Lenini út.

Nem lesz, persze, túl gyors ez a megvilágosodási folyamat. Sokára fogja felismerni Kerekes Sándor, hogy hiszen a Morvai Krisztinák megvilágosodása, törzseken felüli és túli tisztessége, bátorsága és eltökéltsége vezethet csak

el egyáltalán az élhető – valóban demokratikus, valóban szabad – élethez. Ma még meg tudná fojtani egy kanál vízben. Holnap? Holnap észre fogja venni, hogy Morvai nem magának, inkább a családjának, nem a Fidesznek, hanem az állampolgároknak keresi a szabad, törvényes, félelemmentes boldogulás útját. Holnapután pedig már talán azt is észre fogja venni Kerekes Sándor, hogy erről az útról leszorulnak az igazi (rasszista) antiszemiták, a hőzöngő (sovén) nacionalisták, és ezen úton azok az emberek szeretnek járni, akik nem félnek, nem utálkoznak még az ő véleményétől sem, nem akarják voltaképp vérlázító véleménye miatt a nemzetből kirekeszteni, hanem megköszönik őszinteségét, hogy ezzel is hozzájárult a helyzet tisztázásához. S lám, még majd ezt is hozzáfűzik: Legyen máskor is szerencsénk!

(<http://gondola.hu/cikkek/52639>)

Kapcsolódó cikkeink

- > Minek nekünk nemzet?! – avagy hadd osszam meg boldogságom titkát*
- > Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat III.*
- > Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat II.*
- > Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat I.*
- > Minek nekünk nemzet?! – avagy akik nem osztják boldogságomat IV.*

„Mi, kommunisták, különleges emberek vagyunk”

Döbbenetes dokumentum! – Molnár Lajos miniszter levele egy szakmai kollégium elnökének

2007. február 5.

Ha még akadt valaki, aki túlfűtött elmék merő képzelgésének hitte a kommunista diktatúra lopakodó visszatérését, az olvassa el Molnár Lajos miniszter levelét!

Ez a hang, ez a stílus a legelső betűtől a legutolsóig egy sült kommunistáé, egy hamisítatlan diktátoré. Egy olyan emberé, akinek elvtársai körében megingathatatlan meggyőződésévé vált azt a sztálini felismerés, hogy pártunk és kormányunk eleve mindenkinél mindent jobban tud, hiszen „mi, kommunisták, különleges emberek vagyunk, különleges anyagból...”.

Magyarországon szélsőségesnek, elmebetegnek s hasonlóknak bélyegzik azokat, akik úgy vélik, ebben az országban az ún. balliberális oldalon bőven akadnak idegenszívűek: a magyar nemzet módszeres gyengítésén, tönkretételén fáradozók. Alighanem drasztikusan csökkenne e lázalmot látók száma, ha drasztikusan csökkenne a Molnár Lajosok és futtatóik (Gyurcsányok, Kókák stb.) száma.

Az egészségügy-miniszeri választ a Neurológiai Szakmai Kollégium és a Pszichiátriai Szakmai Kollégium egyeztetett álláspontja váltotta ki. Saját tapasztalataikon túl mintegy öt oldalnyi szakirodalomra támaszkodtak. Részletes, tartalmas levelüket így összegezték:

„A fentiek alapján a két Kollégium kategorikusan elutasítja azt az állítást, miszerint az ún. könnyű drogok nem okoznak egészségkárosodást, sőt arra hívja fel a figyelmet (bőséges szakirodalom alapján), hogy a szubklinikus károsodások miatt(pl. reakció-idő megnyúlása, ítélőképesség csökkenése) kifejezett veszélyt jelenthetnek környezetükre, mivel szinte valamennyi drog kedvezőtlenül befolyásolja a mindennapi életben olyan fontos figyelemműködést, reakció-időt valamint a rövid és hosszú távú memóriát.”

S akkor, íme, a miniszteriális válasz.

Egészségügyi minisztérium
Miniszter

1492-1/2007-0003 EGP

Prof. Dr. Bitter István úrnak

elnök

Pszichiátriai Szakmai Kollégium

SE Pszichiátriai és Pszichoterápiás Klinika

Budapest

Balassa út 6.

1083

Tisztelt Elnök Úr!

Ezúton tájékoztatom, hogy az előző egészségügyi miniszter kérésére készített, az egyes kábítószeres egészségügyi károsító hatására vonatkozó Pszichiátriai és Neurológiai Szakmai Kollégiumi állásfoglalást elfogadhatatlannak tartom. Véleményem szerint az állásfoglalás szakmailag erősen kifogásolható, és minősíthetetlen, hogy az külföldi szakértői anyagok szó szerinti felhasználásával készült, mely akár szerzői jogokat is sérthet. Megengedhetetlennek tartom továbbá, hogy a jövőben a szakmai grémiumok a kérdést ne a társadalmi súlyának megfelelő komolysággal kezeljék.

A fentiek alapján kérem a kiadott állásfoglalás haladéktalan írásbeli visszavonását, illetve az attól történő teljes elhatárolódást, és egyúttal kérem egy olyan új állásfoglalás kialakítását, amely illeszkedik a probléma társadalmi súlyához, erkölcsi, szakmai tartalma igazodik az európai normákhoz, és ami alkalmas az egészségügyi tárcához méltó drogstratégia kialakítására.

Budapest, január 19.

Tisztelettel:
Dr. Molnár Lajos

* * *

Eddig a levél.
S még meddig?!

(<http://www.gondola.hu/cikkek/52685>)

„Hozzád száll minden álmom”

Beszélgetés Mihályfalvi Jánossal, a „Mihi filmek” alkotójával

2007. február 17.

Hirtelenjében nem is tudom elképzelni, hány olyan alkotóművész lehet Magyarországon, aki azzal büszkélkedhet, hogy közönségétől több mint ötezer levelet kapott. Gyanítom, hogy nem sok. Mihályfalvi János, a világhálón megglehető „Mihi film”-ek szerzője Svédországban él, de valamennyi kompozíciója annál inkább magyar. Talán ezért is olyan nagyon népszerűek...

– *Mikor hagyta el Magyarországot?*

– 1988. március végén. Lehet, hogy a feleségemmel mi voltunk az utolsó disszidensek.

– *Nem volt más választása?*

– Azt hiszem, a bosszú és a harag dolgozott bennem. 1968-tól kezdve számtalanszor benyújtottuk a kérelmet, de soha nem kaptuk meg az útlevelet. Így aztán magam próbáltam „feltérképezni” a déli határt. Elfogtak, három évi próbaidőre felfüggesztett börtönt kaptam. Ennek lejártá után is újra és újra próbálkoztam, de mindig elutasították a kérelmeimet. Majd egy alkalommal az illetékes rendőr elvtárs behívatott és azt mondta nagy vigyorogva, hogy a feleségem és a nagyobb fiam megkaphatja az útlevelet, de nélkülem. Majd odaintett magához, és az ablakon át rámutatott a szemben lévő pártbizottság épületén éktelenkedő hatalmas vörös csillagra: „Amíg az a csillag ott lesz, addig maga soha nem kap útlevelet!”. Nos, 1988-ban még ott volt a vörös csillag, de egy 1987-ben hozott törvény alapján már minden magyar állampolgárnak alanyi jogon járt az útlevel. Így hát – feleségemmel és kisebbik fiammal együtt – én is megkaptam.

Lett volna tehát más választásom, de mi mentünk az ismeretlenbe. Minden nyugati ismeretség és rokoni kapcsolat nélkül. Mint a mesében: „szerencsét próbálni”.

– *Hány évesen?*

– Én negyvennégy voltam, a feleségem meg negyven.

– *Ilyen korban azért már kevesen vágnak neki egy ekkora kalandnak.*

– Nem is kaland volt ez, inkább elkeseredett menekülés.

– Írja az egyik filmben magáról: „A kommunizmus elrabolta és megcsonkította ígéretes életem.” Hogyan tette ezt? Mi volt az „ígéret”?

– Hát nem volt az megcsonkítás, amit a kommunista uralgók elkövettek velünk szemben, az akkori fiatalokkal?! Hát lett szebb és jobb élet, amit állandóan ígértek?! Volt viszont helyette egy velejéig hazug eszme, amely egész életünket átszötte. Elhallgatták az igaz történelmünket. Akik pedig nem hódoltak be az elvtársaknak, azok előtt nem volt igazi kilátás. Habár valójában ma sincs ez másként! Ma is ugyanaz a lemez forog, ugyanazt az ígéretet hajtogatják: meglátjuk, nemsokára betoppan a szebb és jobb jövő. Legfeljebb egy kicsit másképp cifrázzák, szebben, modernebbül csomagolják ugyanazt.

Új hazában

– *Hogyan sikerült új hazájukban beilleszkedniük?*

– Egy szóval: sehogy. Bővebben: sehogy. Szól a Duna TV, huszonnégy órától úgy huszonkettőn át. Nincs svéd baráti kapcsolatunk. Ez lehet a mi hibánk is... De nincs magyar baráti kapcsolatunk se, ez viszont már nem csak a mi hibánk. Az Erdélyből idejött magyarok között ez nem így van. A Magyarországról jött magyaroknak más a lelkületük, hogy finoman fogalmazzak. Olyasféle, mint azoké, akik 2004. december 5-én „nem”-mel szavaztak otthon. Az arány is hozzávetőlegesen ugyanaz. Java részét a bármi áron való érvényesülés, azaz önérdék-érvényesítés vezérli. Szerencsére a feleségem igazi magyar asszony, jó magyaros ételeket főz, ezért legalább itt a konyhában van egy kis Magyarország. A lakásban. És hát a szívünkben.

– *Nejével negyvenkettedik éve élnek szemlátomás békés házasságban. Ő megtalálta a számítását?*

– Hozzám hasonlóan, ő sem. Elsősorban én akartam jönni, de ebben soha nem volt vita közöttünk. Hűséges, igazi magyar asszonyként követett, mert úgy érezte, az csak jó lehet, ha velem van.

– *Fia?*

– Ő úgy-ahogy megtalálta a helyét. Elvégezte a középiskolát és a főiskolát, japánt és idegenforgalmat tanult. Ma már a fővárosban az idegenforgalomban tevékenykedik, de újra tanul, mert itt is több lábon kell állni, hogy valaki élni tudjon. Nevet is változtatott a könnyebb érvényesülés, előrejutás érdekében. Itt sem egyszerű: 8,7% a munkanélküliek aránya jelenleg Svédországban!

– *Ő inkább magyar, inkább svéd vagy inkább mindkettő?*

– Ő már itt vált gyermekből felnőtté, és ez meghatározó. Nem valamiféle karrier végett változtatta meg a nevét, csupán a mindennapi megélhetésért. Szíve mélyén magyar. Már 35 éves. Munkája révén csak svédek között forog, a

magyart csak a velünk való telefonbeszélgetések során használja. Igaz, naponta felhívjuk egymást. És évente többször is találkozunk, habár több mint 600 kilométer választ el bennünket. A kicsitől 600, a nagyobbtól 2000 kilométer!

Tehát a kicsi az magyar is, svéd is. De jobban magyar, hiszen ha költő gyanánt, író gyanánt neki legelőbb Petőfi, Arany, Ady, Jókai, Mikszáth jut eszébe, és nem egy svéd, angol, német, amerikai vagy bárki már, akkor legelőször is magyar. Még ha hébe-hóba tagadná is.

– Nagyobbik fia? Nem akart önökkel menekülni?

– A nagyobb fiam 41 éves, otthon él, illetve tengődik, mint a többi átlagos, hasonló korú és helyzetű szegény család. Amikor eljöttünk, akkor volt éppen katona és nagyon szerelmes az első feleségébe. Nem volt szándékában jönni. Kárpótlásként életünk addigi munkájának kézzel fogható eredményét mind ráhagytuk. Hármunknak csupán öt bőrrönd ruha egy kis Skoda tetején és az engedélyezett valutamennyiség, így vágtunk neki az ismeretlen útnak. Fiamnak, egy új házasságából azóta van egy 10 éves gyereke. A menyem ápolónő. Hát, mit mondjak? Nincsenek gond nélkül.

– Ha pár mondatban kellene megfogalmazni, mi az, ami Svédországban sokkal jobb, s mi az, ami inkább Magyarországon, mit mondana?

– Mivel rendszeren öregszen, az orvosi ellátás az, ami leginkább érint és érdekel, sajnálatos módon. Nos, az egészségügy sokkal jobb és sokkal erkölcsösebb Svédországban, mint Magyarországon. Sajnos mindkettőnket operáltak már itt, tudunk különbséget tenni; volt egy súlyos autóbalesetünk, de erről nem szeretnék többet mondani, mert nem szeretek panaszkodni... Szóval itt elég egy csokor virág a hála jeléül, nem szükséges a sokszor erőn felül nyújtott hálapénz. Tudom, most sokan azt mondják, Svédországban az orvosok rendszeren meg is vannak fizetve. Ez igaz. Ám nem ebben rejlik a lényeg. Hanem a szemléletbeli különbségben! Egy kétágyas szobában feküdtünk egy híres angol biológia professzorral. A főorvos – aki mindkettőnket operálta – éppen olyan kedves volt velem is, mint a professzor úrral, és éppen annyi időt töltött el az én ágyam mellett is, mint a híres emberé mellett. S még valami. Látván és hallván azt a tisztességes módot, ahogy a takarítókkal és ápolónókkal beszélt, megkérdeztem tőle, hogyan is van ez? Azt felelte, hogy a takarítónő és az ápolónő munkája nélkül nem tudná rendszeren elvégezni a munkáját. „Emberileg nincs köztünk különbség. A különbség csupán a fizetésünkben van” – fűzte hozzá. Hát ha majd kis hazám is ilyen erkölcsök uralkodnak az élet bármely területén, akkor lesz csak ott igazándiból jobb világ! Ugyanis ez a más erkölcs az utakon, a közlekedésben is megmutatkozik. Meg a természet szeretetében, óvásában...

S hogy mi az, ami Magyarországon jobb? Egyszerű a válasz: az, hogy a hazám. Ez meg inkább csak a lakhelyem.

Honvág

– Ön 1944-ben született, Kaposvárott. Sok filmkockáján szerepel a város...

– Nagyon szeretem Kaposvárt. Nekem az a legszebb város a világon. Oda köt minden. A gyökereim, a 44 év, amit ott éltem. A szüleim, testvéreim sírja. A „nagytemplom”, ahol kereszteltek, ott voltam elsőáldozó, ott béráltak, ott léptem házasságra az én szeretett feleségemmel. A főtér, a Kossuth tér, a színház, a híres Csiky Gergely színház – ahol annyi mai híresség kezdte. Az utcák, parkok és terek. Mindenhol csak emlékek.

Itt, ez a város egészen más. Jóval kisebb. Kedves kis tengerparti település. Régi, patinás, ám szépen karbantartott épületeivel nyugalmat, békességet áraszt. A szép kis színes házacskaival a régmúltat idéző utca hangulata leírhatatlanul kedves tud lenni. A tengerpart gyönyörű, nyaranta a szörfözők paradicsoma. Olyankor rengeteg itt a turista. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem szép, és nem érzem itt jól magam. De lassan már húsz év elmúltával is csak vendégnek érzem magam itthon, Svédországban. Az, akinél ez nem így van, talán szerencsésnek mondhatja magát, de ebben nem vagyok biztos.

– „Oly távol, messze van hazám, ó, ha még egyszer láthatnám... hozzád száll minden álmom” – hallható az egyik” filmjén”. Mióta?

– Fél évvel azután már hozzá szállt, hogy elhagytam Magyarországot. S ez az érzés nem szűnik, sőt!

– „Minden, minden idegen... más táj, más nép, bár csak otthon lehetnék”. Készül hazajönni?

– Minden évben hazalátogatok. A családom és a szívem egyik fele ott maradt Magyarországon: unokám, fiam, menyem. Nem is szólva a barátokról és az ismerősökről. Végleg hazamenni? Nem hiszem, hogy mostanában erre sor kerülhetne. Az itteni fiamat sem tudjuk még a mai napig sem úgy igazándiból elengedni. Tehát ideköt minket. Igaz, a másik fiam és családja viszont oda, a hazához köt. Nagyon nehéz kérdés. Az is biztos, hogy a mai hazai politika erősen visszatart. Mikor azt látom, hogy verik a magyart, hogy újra meggyalázzák...

Széchenyi-, Babits-, Wass Albert-szobrokat lopnak, döntenek. Gyalázzák ősi jelképeinket, és olyanok kezében van az ország irányítása, akikhez nincs bizalma az ország többségének, mert bizonyítottan – Wittner Máriát idézve – „erkölcsi hullák”. Hova mehetnék én most haza? Ama bizonyos rendszerváltás után pár évvel azt írtam egy „hivatalos” levélben, hogy a csodálatos koronás címeren kívül semmi nem változott Magyarországon. Nos, azóta csak tovább romlott a helyzet. Ma az egész politika „üzletre hangolva” folyik, minden a pénz körül forog. S még valami: amikor a Horn Gyuláék megnyerték

a választásokat, az itteni rádióban szó szerint ez hangzott el, természetesen svédül: „A magyarok ismét a kommunisták mellett tették le a voksukat!” Nem volt ám „szödösző” meg „mösöpö”, csak ennyi: a kommunisták! Hát, ez van!

Filmkészítés

– *Miért, hogyan kezdett neki a "filmkészítésnek"?*

– Először hazafias honlapjaim voltak. Főként a történelem, ezen belül főként Trianon tárgykörében. Majd vénségemre elkezdtem megtanulni az ún. flesh-technikát, a képek, szövegek mozgatását, úsztatását. Már fiatalon is szerettem volna valamiképpen filmet készíteni. De sem időm, sem anyagi lehetőségem nem volt erre. Hát így kezdődött valahogy.

– *Hogyan áll össze egy-egy „Mihi film”?*

– Csak úgy jön. Nagyon szeretem a verseket. Egészen fiatalon nyertem is szavalóversenyeken, igaz, csak városi, megyei szinten. Szeretem a magyar népzene és a régi, hazafias dalokat. A népdalok szeretete, azt hiszem, az édesanyámtól maradt rám örökségül. Nagyon szép hangja volt, sok-sok régi népdalt tanultam meg tőle. Karádi lány lévén – Karád egy somogyi község –, a gyökereiben volt a népdal. Csak érdekességgéppen említem meg, hogy Gárdonyi Géza is tanította édesanyámat a somogyi évei alatt. Szóval, hol egy vers, hol egy szép dallam ösztönöz egy-egy film elkészítésére.

– *A családja nem érzi úgy, hogy tőlük rabolja el a filmkészítéshez az időt? Ők is fontosnak találják?*

– Megpróbálom megkímélni tőle a feleségem. Korán, hajnalban kelek, hisz csendben a legjobb dolgozni. Ma már inkább úgy érzem, minden más elpazarolt idő, amit nem a honlapjaimmal foglalkozom. Eleinte bizonyára idegesítő voltam, mert ez bizony eléggé időigényes munka. Aki már készített hasonlót, tudja mit jelent ez: grafikát, hangot, képet összeilleszteni. Néha mérhetetlenül fáradt vagyok. Szóval, azt nem tudom, hogy számukra is fontos-e, de azt érzem, hogy büszkéek rám, amikor idézek nekik az elismerő, szép e-mailekből, vagy a filmjeimhez csatolt vendégkönyvből.

– *Valóban fontos egyébként?*

– Úgy gondolom, valóban. Például azért, mert igazi történelmünk tanításából kimaradt először 45 év, aztán most újabb 17 év, hisz’ e tekintetben sem történt igazi változás. A magyar történelemkönyvekből hiányoznak az igazságok. Ezt nemcsak én mondom, hanem azok a történelem tanárok, akik levélben írják meg nekem, milyen hiánypótlóak ezek a filmek.

– *Mintegy három ezer levelet kapott, se ereje, se ideje megválaszolni őket. De azért merít erőt belőlük?*

– Helyesbítenék: ma már ötezer felett van a számuk. Természetes, hogy meríttek erőt belőlük, a visszajelzésekből. Sajnálom nagyon, hogy nem vagyok képes válaszolni rájuk. Elvértve azért előfordul, főleg, ha nem értek egyet a tartalmukkal. Mert kaptam ám már olyan levelet, amelyben feltették a kérdést: „Ugyan már, milyen lehet az az oldal, ami Radnóti Miklós versével, a Nem tudhatommal kezdődik és ráadásul még Latinovits Zoltán az, aki előadja?” Vagy amelyikben kétségbe vonták, hogy keresztény vagyok-e? Nos, ilyen levelekre kell válaszolni, s ilyenkor kénytelen vagyok megmagyarázni, hogy mit jelentenek számomra ezek a fogalmak. Hogy attól, mert volt Kun Béla, volt Rákosi Mátyás és mások, még nem helyes és nem is szeretnék etnikai különbséget tenni magyar és magyar között. A most készülő egyik oldalamon Babits Mihály ezt nálamnál szebben, gyönyörűbben fogalmazza meg: „Magyar vagyok: lelkem, érzésem örökséget kapott, melyet nem dobok el: a világot nem szegényíteni kell, hanem gazdagítani. Hogy szolgálhatom az emberiséget, ha meg nem őrzök magamban minden színt, minden kincset, ami az emberiséget gazdagíthatja? A magyarság színét, a magyarság kincsét!” És így tovább! Szóval azt kérdezem ezektől az emberektől, hogy Kálmán Imrét most azért ne szeressem, mert zsidó volt? Mert egyébként nagyon szeretem! Azok, akik ilyeneket írnak, vajon lekapcsolják-e a tévét, kikapcsolják-e a rádiót, ha felhangzik egy-egy gyönyörű, világhírű dallam például a Csárdáskirálynőből? Nem imádom, de nem is gyűlölöm az embereket etnikai hovatartozásuk miatt. Aki így tesz, annak jusson eszébe, van-e erkölcsi alapja, hogy számon kérje a délvidéki, felvidéki, erdélyi magyar veréseket?

– *Honnan kapja ezeket a leveleket? Miről szólnak?*

A világ minden tájáról, Erdélytől kezdve, Európán és Amerikán, Brazílián, Argentínán át egész Ausztráliáig. Szinte kivétel nélkül elismerő hangú, a honlapjaimat méltató levelek. Egy-egy olyan akad csak, amelyet az imént említettem. Azt írta például valaki, egy Prágában élő magyar, hogy ne bántsam én meg a szomszédokat ezzel a „trianoni dologgal”, mert az gyűlölséghez vezet. Erre ezt tudom mondani: én csak emlékeztetek a nyilvánvaló történelmi igazságtalanságra. És egy kicsit sem zavar, ha csaknem 90 év múltán a szomszédaink esetleg megsértődnek, mikor azt látják a honlapjaimon, hogy milyen igazságtalanságok, milyen erkölcstelenségek történtek Magyarország feldarabolásakor. És azzal sem törődöm, ha azon sértődnek meg, hogy szóvá teszem a délvidéki, felvidéki, erdélyi magyarveréseket. Elragadtatom magam?! Természetesen! Hiszen 87 éve mindig csak arról szólt a politika, hogy nem szabad megsérteni őket, holott ők sértik meg folyamatosan a magyarokat.

– *„Kérem, ne haragudjanak rám, hogy nem tudtam és nem tudok válaszolni a levelekre. Nem gondoltam volna, hogy ezek az oldalak ilyen népszerűek lesznek”* – írja ön az egyik honlapján. Akkor miért csinálta?

- Csupán az eltitkolt, elhallgatott igazságokat szerettem volna végre bemutatni. Nem a „népszerűség” vezérelt. Ma sem érdekel túlzottan. Mégha persze jólesik is az elismerés a sok-sok fáradságos munkámért.

- „Nem született csillag, akik tudásával vagy bármi mással kitűnik. Egyszerű kis emberke született...” – írja magáról. Most is így gondolja? Mások is így gondolják?

- Most is így gondolom. Semmi különleges nincs bennem. Mindenesetre a visszajelzésekből azt látom, hogy szeretnek. Nem csillag vagyok, inkább egy viharlámpát hordozó, szomorú ember, aki szeretné megmutatni az utat az elévedt, megtévesztett magyarságnak. Sok-sok magyar család ablakán bevilágítani, főleg Magyarországon, de bárhol másutt is a világban...

Hazaszeretet vagy irredentizmus?

- 18 éves bátyát, „a család büszkeségét” az oroszok megölték? Ez mennyire meghatározó élménye?

- Végig kísérte életemet ez a családi tragédia. Édesanyánk csak évekkkel később mesélte el, hogyan halt meg, hogyan gyilkolták meg a várost „felszabadítók” a bátyánkat. Akkor vette elő a szekrény rejtékéből azt a gyászos ereklyét, amelyet bátyám a halála napján viselt: egy géppisztoly lövésektől széttépett, golyók lyuggatta fehér inget. Csak elmondások alapján tudható, mi történt. Sanyi SAS behívót kapott, és mint levante és igazi hazafi azonnal eleget tett a parancsnak. Állítólag a bevonuló, városunkat elfoglaló csapatokra kézigránát dobott. Majd a ruszkik tűvé tették érte a várost. Nyomatékot adva a keresés komolyságának, összeszedték a városban a leventéket, azt ígérve, ha Sanyi bátyám nem jelentkezik, megtizedelik őket. Ekkor Sanyi feladta magát. Szemtanúk állítása szerint két kozák lovas katona előtt futatták a város szélére, és közel a téglagyárhoz, hátulról, futás közben, egy géppisztoly sorozattal leterítették. Aztán, mint egy döglött kutyát, otthagyták. Ismerősök értesítették az édesapámat, aki egy talicskát kerített, s édesanyámmal együtt végigtolták a 18 évesen meggyilkolt fiuk holttestét a városon. Ez meghatározólag hatott egész életemre. Ez volt családunk szomorú golgotája. Kaposváron december 2. ünnepnap lett. Szegény jó édesanyám minden év december 2-án sírva jött haza a vállalati díszünnepségekről, ahol nem volt elég a kommunisták ünneplését elviselni, még a gúny tárgya is volt minden alkalommal. Családunk számára soha be nem gyógyuló seb maradt...

- „Lesz, lesz, lesz” – szól a nóta egyik filmjében –, „...erről majd a magyar virtus tesz tesz tesz”, és „Kolozsvár is magyar város lesz”, effélék. Ez nem tömény irredentizmus?

- Lehet, hogy az. De a célom csupán annyi, hogy ne feledjünk. Ne feledjük a trianoni igazságtalanságot! Ha ez irredentizmus, akkor vállalom. S vállalom,

hogy hasonlóképpen irredenta vagyok, mint számos nagy magyar költő, például Juhász Gyula, Babits Mihály, Wass Albert, Dsida Jenő, Márai Sándor, Reményik Sándor, akik csodálatos verseikkel adtak tanúbizonyságot a hazaszeretetükről. Mert József Attilának is van „irredenta” verse, csak ez kevésbé közismert... Bocssássanak meg nekem ott fenn az égben, hogy melléjük mertem sorolni magam, ha csak úgy is, mint a földi helytartójuk.

– *Hisz benne, hogy tényleg lesz még egyszer Nagy Magyarország? Ha maga sem hiszi, akkor miért jó ilyesmit énekelni, hallgatni?*

– Az a régi, igazi Nagy Magyarország aligha teremthető meg még egyszer, de az, amelyet a II. Világháború alatt hozott bécsi döntések alapján meghúzott határvonalak jelöltek ki a magyar etnikai határok mentén, még valamelyest elképzelhető. Persze némi módosítások árán, hiszen akkora rombolásra, mint amekkorát a szomszéd országok követek el az ott élő magyarsággal szemben, nincs még egy példa Európában. Csaknem 100%-osan magyar városokba anynyi idegent telepítettek be, hogy ma már egyértelműen román, szlovák, ukrán, szerb, horvát többségű városok lettek. Ha ezek vissza már nem szerezhetők is, legalább tudja a mai magyarság, amikor idegen nevű városokban jár – leginkább turistaként –, hogy ezeket hajdan Kolozsvárnak, Nagyváradnak, Aradnak, Kassának, Pozsonynak, Szabadkának, Újvidéknek hívták, és a magyar történelmünk tagadhatatlanul fontos részei!

– *A Hattyúdal, illetve Kamenitzky Antal Távozóban című verse mintha önből szólna: „Reménye vesztett, széthullt nemzetem, / Úgy távozol majd, mint én – vesztiesen”.*

– Igen... Sajnos ez van, amit a költő oly szépen és fájdalmasan megfogalmazott és leírt. A mi gyermekeink vagy unokáink, bármennyire is nem akarjuk, bármennyire is nem szeretnénk, az idők múlásával svédek, németek, franciák, amerikaiak, ausztrálok lesznek. Mert valóban vesztiesen távoznak mindnyájan, akik ma bárhol a világban élünk. Nincs már az a haza, ami volt, és nem is lesz többé soha. Ha visszaköltözünk Magyarországra, akkor sem lesz már ugyanaz a haza, amit egykor elhagytunk.

– *„Sokaknak tanácsára” a számítógépes oldalait – filmjeit – új helyre, „egy megbízhatóbb svéd szolgáltatóhoz” költöztette át. Mitől fél?*

– Nos, attól, hogy ha magyar szolgáltatónál maradt volna, az otthoni „illetékesek” könnyen hozzáférhettek volna, s bármikor egyszerűen letörölhették, azaz megszüntethették volna őket. Éppenséggel volt már ilyesmire példa! A „Tubi” is eltűnt, pedig elég népszerű oldal volt, különböző karikatúrákkal, hanganyaggal és fényképekkel bírálta a mai politikát. De itt van a Kuruc info ellen mostanság indított támadás. Mivel külföldi a szolgáltató, tehetetlenek vele szemben. Szóval Magyarországról hívták fel a figyelmemet, hogy jó lenne megóvni az oldalaimat, ezért tettem át őket svéd szolgáltatóhoz.

- *Mindent egybevetve: megbánta, hogy elment, vagy nem?*

- Nem bántam meg. Főleg a mostani otthoni helyzetet tekintve. Ám az is igaz, hogy a szívem és a lelkem otthon, a testem itt északon. Ezek a „Mihi filmek” nemcsak olvasóimnak, oldalaim látogatóinak hiánypótlók, hanem magamnak is. Alighanem ezt érzik meg rajtuk: őszintén a szívemből jönnek.

- *Lesz még új Mihi film?*

- Lesz. Rengeteg verset kapok. Ki a saját verseit, ki édesapja verseit küldi el, de jönnek szép fényképek is, számtalan. Szeretnék majd ezekből is egy filmet összerakni. Ugyanott lehet majd megnézni, mint a többit, vagyis a <http://www.igazsag.net/> címen.

(<http://gondola.hu/cikkek/52899>)

Na, itt a megoldás: zászlómat egy Gyurcsányért

2007. március 7.

„Időtlen idők” óta folyik az éles disputa az Árpád-sávós zászló körül. Vaskos könyvek hadát lehetne megtölteni a nagyobb nyilvánosság előtt és a szűkebb fórumokon egyaránt zajló vita érveiből és ellenérveiből. A szóban forgó jelkép ugyanis sokszorosan megosztja a magyar társadalmat. A „szociálliberális” tábor mai hangadói – az „antinacionalisták” – egyértelműen nyilas jelképnek tekintik, mondván, az Árpád-sávós zászlókat hivatalosan legutoljára Szálasi Ferenc nyilasai használták fő lobogóként, s akik alája gyűltek, azok – nemzetmentés címén – egyebek között zsidókat irtottak. Aki tehát ilyen zászlót lobogtat, az született antiszemita, méghozzá a legrosszabb fajtából.

De akik „odaát” nem tartoznak a hangadók közé, s nem hajlandók nyilas jelképnek látni és nevezni az Árpád-sávós zászlót, azok közül is sokan úgy vélik, hogy ki kéne vonni a forgalomból e történelmi jelképünket. Ám még ennél is többet mondok: még az ellenoldali politikai táborban, azaz a „nemzeti törzsben” is bőven vannak, akik ugyanígy gondolják: ha egyszer a zsidóság és általában a társadalom jelentékeny részében félelmet ébreszt e zászló, minek provokálni vele? Miért nem jelenti ki Orbán és pártja, hogy ez a zászló az általuk vezetett jobb oldalon nem kívánatos, elhatárolódnak tőle, olyannyira, hogy tömeggyűléseikről az Árpád-sávós zászlókat lengetőket szépen kivezettetik?

Tényleg, miért nem?

„Emlékezz vissza: a rendőrök nemcsak – sőt nem elsősorban – a magányos Árpád-sávós zászlós emberekre rohamoztak, hanem a nemzeti színűt lobogtatókra” – írom barátomnak, s hozzáteszem: „Semmit nem változna a lényeg, ha eltűnnének az Árpád-sávós zászlók az utcáról. Az igazi változáshoz belátás kell: pl. az, hogy a nyilas jelkép nélküli zászló nem nyilas zászló. Aki nem hajlandó eddig a felismerésig eljutni, az nem fog addig sem, hogy a nemzeti színű zászló szeretete még nem ugyanaz, mint a zsidóirtási vágyakozás vagy hajlam.”

Szóban forgó barátom (Orosz Ferenc) közelebb él ahhoz a közeghez, amelyben általában a rémületek ébrednek: ő a Raoul Wallenberg Egyesület

egyik vezetője. Mivel természeténél fogva nyitott minden súlyos emberi félelemre, szorongásra, ezt válaszolja: „...a magyar zászlóról senkinek sem jutnak eszébe a nyilasok vagy a népirtás. Az Árpád-sávokról viszont igen. Akár azért, mert hasonlít, s így a könyvedben is leírt módon idős emberekben rémképeket kelt, akár azért, mert elhiszi, hogy tényleg ezt használták, akár azért, mert tényleg használták ezt is (ami persze még nem írná/írja felül 800 év történelmét). Ezért azt gondolom, hogy az a dolgunk, hogy szép nyugodtan – mint ahogyan az Orbán Viktor-idézetben van, vagy ahogyan én is tettem –, elmagyarázzuk a történelmi dolgokat, s azt, hogy sok embernek ez fontos nemzeti – s nem pedig nyilas jelvény. De nem visszük pártrendezvényre, mert tisztelettel vagyunk egy kisebbség érzékenységre. Ha magánemberként tüntetünk, akkor azt csinálunk amit akarunk, de nekem furcsa az, ha mondjuk egy iskola- vagy kórházbezárás elleni tüntetésre valaki Árpád-sávot zászlót visz. Őszintén szólva az is, ha magyar zászlót visz. Október 23-án vagy március 15-én nem furcsa.”

Szép nyugodtan?! Elmagyarázni? Ahogy Orbán Viktor tette? Valóban úgy tűnt egy pillanatra, hogy a Fidesz elnöke végre átvágta a gordiusi csomót. Hisz érvelése napnál világosabb; olyan logikus, hogy kikezdhetetlennek tűnik: „Az Árpád-sávot zászló nem nyilas zászló, ez tévedés. A nyilas zászló úgy festett [keletkezett], hogy az Árpád-sávot zászlóba nyilaskeresztet festettek. Ugyanez a helyzet a magyar zászlóval. Az ötvenes években a trikolorba – tehát a magyar háromszínű zászlóba, piros-fehér-zöldbe – beletettek egy önkényuralmi jelképet. Éppúgy, mint az Árpád-sávot zászlóba a nyilaskeresztes jelképet. 56-ban kivágtuk onnan. De ettől még a magyar zászlót használjuk. Az Árpád-sávot zászló is egy önkényuralmi jelképtől megszabadított történelmi zászló.”

De ha ezt Orosz Ferenc barátom is hajlamos belátni, miért a furcsálkodás? Írom is neki, hogy épp itt van a kutya eltemetve: még Neked is furcsa, hogy kórháztüntetésre magyar zászlót visznek. Mit gondolsz: akár az ötszázalékos SZDSZ, akár az Apró-klános vagy újjazdag Gyurcsány és baráti köre elképesztő erőszakossága, mértéktelen gátlástalansága felelős gondolkodású, nemzeti érzelmű embereknek értelmezhető másképp, mint magyar- és Magyarország-ellenességnek? Nemzetrontásnak? Ezért kell oda a zászló! Minél tovább maradnak Gyurcsányék, annál biztosabb, hogy „erőre kapnak” (előtérbe kerülnek) azok a jelképek, amelyeket ők így vagy úgy üldöznek. Legyen ez akár nemzetiszín zászló, akár Árpád-sávot, akár más. Hogyan is akarhat itt bárki is megértést, belátást azok számára, akiknek sokkal inkább szúrja a szemét bármely nemzeti jelkép, mint Gyurcsányék uralkodása?! „Én nagyon szívesen elindítok egy olyan mozgalmat, hogy zászlómat egy Gyurcsányért – na, támogatnál benne?” – zártam leveletem.

Hogy magánlevelében barátom mit válaszolt, maradjon a kettőnk titka. Ám abban a pillanatban, hogy kérdésemet leírtam, megvilágosodott: kezünkben a megoldás kulcsa!

Ugyanis abban már a kutya sem hisz, hogy bármiféle tisztességes politikai gesztusra a balliberálisok velejéig romlott újjgazdagjai és szerencsétlen lakájai tisztességes gesztussal tudhatnának válaszolni. Nincs miből, nincs honnan. De abban még hihetünk, hogy mindazok, akik most a jobboldaltól, a „nacionalista” törzstől való félelmükben támogatják Gyurcsány Ferencet és barátait, hajlandók egy tisztességes politikai alkura: például arra, hogy beszállnak egy közös mozgalomba. Én s mindenki más, aki úgy gondolja, hogy nincs már hova hátrálni; hogy Magyarország sorsára nézve sokkal nagyobb, sokkal szélsőségesebb veszedelmet jelent Gyurcsányék hazudós, csalós, lopós antidemokratizmusa, mint az összes jobboldali együttvéve; nos mi hajlandók vagyunk mindig s mindenütt, amikor és ahol csak lehet, a hangunkat hallatni azért, hogy tegyük el és tetessük el, tüntessük el Árpád-sávós zászlainkat. Cserébe viszont azt kérjük: a baloldali aggódók és rémüldözők mindig s mindenütt, ahol csak lehet, hallassák hangjukat azért, hogy Gyurcsány Ferenc, a demokráciára ízig-vérig méltatlan kormányfő, távozzon posztjáról.

Zászlómat egy Gyurcsányért.

Zászlónkat a Gyurcsányokért.

Csere-bere.

Nos?

(www.gondola.hu/cikkek/53196)

„Új hitvallásom” – Varga Domokos György búcsúja olvasóitól, a politikai újságírástól

2007. május 16.

Olyan szüksége van ma az országnak az őszinte szóra, mint egy falat kenyérre. S mint az új, közös mesékre, mesélésekre. Amidőn gyanakvások, félszok, vérgig sértődések nélkül telepszünk oda egymáshoz, s figyelünk a másik szép és igaz szavára. Hogy közösen építsünk belőlük, rájuk egy hadovamentes, új világot.

Nem azoknak írok most, s nem azoktól – vagy inkább: *azoknak* – búcsúzok, akik eddig sem szerettek.

Hanem hozzátok szólok – azokhoz, akiknek egyike ezt írta nekem:

(...) Sajnos nem tudom érzékeltetni veled, hogy nekünk milyen sokat jelent olvasni az írásaidat – most csak annyit röviden, hogy állandó vitatémát adnak, más szemmel nézzük az otthon történeteket...

Vigyázz magadra, nagy szükség van rád! (...)

*

Nos, hát épp azért búcsúzok, mert úgy vélem, az eddigi formában s tartalommal már igazából nincs olyan nagy szükség rám. Éppen eleget írtam és szóltam a média álnokságairól, a korrupció veszedelmeiről, az eszement törzsi háborúzás pusztító hatásairól, a lelketlen honi politika szemfényvesztő mutatóványairól, hamisságairól, fékevesztett brutalitásáról. S mostanság egyre többet írtam azokról a bátor és okos civilekről és civil kezdeményezésekről, akik és amelyek végre a pártok feletti magasságokból igyekeznek láttatni a mai magyar valóságot. Majdnem minden napra jut most már egy-egy ilyen jobbító törekvés, kísérlet – az egyik legjelentősebb, a Márciusi Charta alig pár napja bontogatta ki szárnyait. Mondhatni, célt értem, s célt értek azok a közgondolkodók, akik nálam is bátrabban, szívósabban és jobban tették a dolgukat.

*

Nem kétséges, a gyurcsányi hadovapolitikának befellegzett. Ahogy már a bushi és a blairi hadovapolitikának is. A világinga megindult visszafelé. Minden korszaknak megvannak a maga ügyeskedői, kihasználói. Kitalálták, hogyan lehet demokráciát mímelve kényük-kedvük szerint terelni, vezetés helyett megvezetni a jónépet. Persze nem azért állt meg az ingájuk, mert a jónép nehezen bírja, ha átvágják. Hanem azért, mert a kényelmes és felelőtlen hazudozásokba, mióta világ a világ, előbb-utóbb mindenki belesántul. S nemcsak a kaszás-kapás nép, de még a televíziós is utoléri. Meg lehet nézni a legújabb közvélemény-kutatási adatokat. Amerikában is, Angliában is, Magyarországon is.

Ha nem biztos is, hogy mi, harsonások fújtuk a passzázszelet, de legalább jó ideje jó irányban, szélirányban állunk. Jó érzés arra gondolnunk, hogy Gyurcsánynak hamarosan vége; ám mégsem mindegy, meddig húzza még, meddig tartja még magát ő és szűkebb-tágabb csapata; és az sem mindegy, hogyan tovább, Magyarország.

Kétféle veszedelem leselkedik.

Az egyik: addig feszítik a húrt, hogy egyszer csak elpattan.

Belobban. Berobban az ország.

Leszámolások. Eddig elmaradt nagytakarítás.

Most igazi. Kíméletlen.

A másik: elhúzódó, lassú haldoklás, Magyarország végelgyengülésével, nemzetgazdaságának tönkremenésével, kivérzésével, állampolgárainak rab-szolgasorsba – bérabszolgaságba – süllyedésével. Egy virágzó gazdaság s egy bizakodó nép talán meg tudhat birkózni akkora adósságállománnyal, amelyet nyögünk; egy kiváltságokhoz szokott, lopásra szakosodott, KISZ-es mentalitású gárda, egy ilyenektől vezetett ország soha az életben.

*

Mindkét veszedelemnek – a túlfeszítésnek és a lassú haldoklásnak is – egy a legfőbb forrása. Nagy oka van annak, miért tűrte el a jónép, hogy Magyarország az első helyről olyan gyorsan az utolsóra csússzon, s miért hagyja még most is a helyén ennek legfőbb felelőseit.

Kétségkívül segített Gyurcsány Ferencnek hatalomban maradni az a pusztító tény, hogy Európa nemzeteinek, a nyugati demokráciák politikai és pénzügyi hatalmasságainak igazából nem fáj a magyar gazdaság gyengélkedése, a magyar nép kizsigerelése, lovasrendőrökkel, gumilövedékekkel való megzabolázása.

De mégsem ezen múltott.

Kétségkívül segített Gyurcsány Ferencnek hatalomban maradni az a pusztító tény, hogy a mögötte elvtelenül – hatalmi és anyagi érdekből – felsorakozók

napnál világosabban látják: ha ez a kurzus megbukik, ők is vele buknak. Vége lenne a jó világnak, amikor az uniós pénzeztől kezdve a titkosszolgálatokig szinte mindent a maguk érdekei szerint mozgathatnak – s a legkevésbé a nemzet javára, boldogulására.

De mégsem ezen múlik.

*

Hanem azon, hogy Magyarországnak, a magyar nemzetnek – másokhoz képest – rosszul működik az önvédelmi reflexe. Túl sokan „fáradoztak” s túl sokat ennek gyengítésén, kioltásán. S mesterkednek mind a mai napig. Ráadásul pokoli hatékonysággal.

Még mindig túl sokan vannak, akik jobban félnek, reszketnek az orbáni démontól, mint a gyurcsányi rohamrendőrös, gumilövedékes – no meg kórház-, vasút-, iskola- és kisposta-felszámoló, azaz életminőség-romboló – valóságtól.

S nem is akárhik!

Olyanok, akik kellőképpen okosak, ráadásul kellőképpen becsületesek ahhoz, hogy szavuknak, ítéletüknek súlya, hitele, hatása legyen.

Mint amilyen például Ranschburg Jenő.

*

Ez a „minden gyanú felett álló”, tisztességes ember ilyesfélét nyilatkozik a magyar sajtónak (ezúttal a Hit Gyülekezete lapjának, a Heteknek), a jónép okulására:

„Egyik oldal irányába sem bírok semmiféle elkötelezettséggel, de egyre mérgesebb vagyok, mikor kiváló értelmiségiek egyensúlyozni próbálnak a két oldal hibái, bűnei között, mondván, mind a kettő megéri a pénzét. Hát nem! Korántsem azonos a két oldal hibáinak a súlya. A veszélyessége meg főleg nem. Csak az egyik oldalon jelenik meg az a mértéktelen kockázatozállás, amely semmiféle árat nem érez túl drágának a cél megvalósításához, és így válik a társadalom számára is veszélyessé. Pontosan nyomon lehet követni a szélsőjobb fejlődését: azt, hogy az elmúlt tíz évben, az eleinte elszórtan tűnő jelenségek, megnyilvánulások, akciók hogy lettek egyre dominánsabbak, és hogy kezdtek összekapcsolódni a jobboldallal. Ma már az árpádsávós zászlók, az antiszemita kiadványok, a miniszterelnök fizikai likvidálását hirdető transzparenszek, szlogenek a Fidesz utcai akcióinak természetes kellékei. Mindezt a rettegés motiválja: nehogy szavazatokat veszítsek a szélsőjobb térfeléről. Ezért a folyamatos bátorítás, kéznyújtás, összekacsintás.”

*

Ki is retteg itt, drága jó Tanár Úr?!

Gyerekkori játszópajtásomnak nyílt levélben vagyok kénytelen megírni: vedd már észre, réges-rég nem áldozatok, hanem balekok vagytok! Titeket, a ti zsigeri félelmeteket használják ki Gyurcsányék arra, hogy legelvetemültebb eszközeiket, módszereiket is elfogadtassák, tisztára mossassák; no meg hogy minden komoly ellenfelüket ellehetetlenítsék. Viszsaélve a holokausztt nyomában támadt általános büntudattal, a hatalom bástyái mögül riogatnak az antiszemitizmus, a nacionalizmus, a fasizmus, a szélsőjobb fenyegető – s hol másutt, mint „az ellenzék soraiban” leselkedő – rémével.

Így védelmet meg magát sikeresen egy velejéig romlott hatalom talpig becsületes emberekkel. Ha már csak ideig-óráig is.

*

Hogyan lehetne a fenyegető veszedelmeket elkerülni?

Nem, én most sem egy küszöbön állónak képzeltem, újabb holokauszt veszedelmére gondolok. Európa, s benne Magyarország helyzete ma egészen más, mint a második világháború idején volt, egészen más politikai, gazdasági és katonai szövetségi rendszerben, környezetben élünk.

Ki kell mondani: ma a „szélsőjobb” hatalomátvételnek nincs semmi esélye, akár az alávaló gyurcsányok, akár a feddhetetlen Ranschburgok sugallják. Ám a két oldal kockázatvállalása között iszonyatosan nagy különbség van! Mert ha igaz volna is, hogy a Fidesz valamiféle „holokausztkra szakosodott” erővel azért kacsint össze, hogy „szélsőjobb” szavazatokat nyerjen, ennek legfeljebb annyi „kockázata” van, hogy az MSZP elveszíti a legközelebbi választást. De hogy aztán pogrom vagy holokauszt következzen, annak szemernyi valószínűsége sincs.

Annak viszont van, hogy ha most a túlfeszített húr hirtelen elpattan, vagy ha a lassú agonizálás végsőkéig kiábrándítja, elkészeríti az állampolgárokat, elinduljon majd egy zajos leszámolás. Vagy hívjuk a régi nevén: „nagytakarítás”. Ám vigyázat, szemfényvesztés! Nem a kicsinyke jobbszél fog akkor sem hatalomra, kormányra kerülni, hanem a széles, nyugodt közép fog „radikalizálódni”, azaz fellázadni. Éppen amiatt, mert kénytelen-kelletlen szembesül vele: ebben a világban azok oszthatják az ésszt és a pénzt, azok szónokolhatnak erkölcsről, nemzetről, demokráciáról, jövőt építő távlatos feladatokról, akik a legtöbbet tették mindennek elpusztításáért.

*

Mindez nektek, akikhez szólok – akik egyáltalán figyeltek rám –, bizonyára teljesen logikus, világos. Sokan tán még előre örültök is: ha most megszenveditek is a mindennapokat, de legalább egyszer majd eljön még az igazság pillanata. Az erőszakos leszámolás azonban azzal a nagyon komoly veszedelemmel jár, hogy egy átmeneti átrendeződés után minden kezdődik előlről. A legfőbb ok ugyanis, amely a mai áldatlan állapotot leginkább előidézte, éppen hogy nem gyengül, éppen hogy nem veszíti hatását.

Abban a tekintetben feltétlen jobb lesz a helyzet – sőt, máris jobb –, hogy az ország nem középen lesz kettészakítva. Erőtlenül beindult az a folyamat, amelyről idevágó könyvemben, *A törzsi háború természetrajzában...* szoltam reménykedve: szaporodik ama civilek és civil szervezetek száma, akik és amelyek megértik és hirdetik, hogy globalizálódó világunkban a nemzeti vonások, a magyarságtudat erősödése önmagában nemhogy nem jelent mindjárt veszedelmes nacionalizmust, hanem éppen kívánatos a versenyképességünk megteremtéséhez, vagyis ahhoz, hogy a nagypályán egyáltalán labdába tudjunk rúgni. Az is bekövetkezett persze, amit szintén megjósoltam: lám, eljött az az idő, amikor népszerűsége növelése érdekében már az antinacionalista törzs is mind sűrűbben él nemzeti szólammokkal. Nos tehát, eljutottunk végre odáig, hogy a – politikailag aktívnak tekinthető – magyar választók nagyjából fele pusztán antinacionalista és antiszemitázó szólammokkal nem terelhető egyetlen táborba (törzsbe) a másik törzs (a „nemzeti”) ellenében. Nem lehet többé a felelőtlen hadovákat, a beváltatlan ígéreteket, a reformnak nevezett rombolásokat egy fél országnyi választó számára hamis váltókkal fedezni.

*

Előbújtak a talpig becsületes Hegedűs Zsuzsák és Morvai Krisztinák, akiknek bár ilyen-olyan kötődéseik vannak a másik törzshöz, nem hagyják „elvakítani” magukat az Árpád-sávós zászlók látványától, nem hagyják „elsüketíteni” magukat a valóban szaporodó „zsidózásoktól”; nem hajlandók rémüldözni távoli, ködös veszedelmektől, amikor a gyurcsányi politika itt és most teszi tönkre a magyar demokráciát, itt is most él az önkény hol burkoltabb, hol nyíltabb eszközeivel.

Mindez elég is lesz Gyurcsány bukásához – de nem lesz elég egy egészséges, törzsiháború-mentes ország – közelet – kialakulásához.

Mert itt vannak s itt lesznek a Ranschburg-féle talpig becsületesek. A maguk hitelességével, hatásosságával. És félelmeikkel, lázálmaikkal. Amelyek, mint virágmagok, gombaspórák a széllel, úgy szóródnak szerteszét, nem hagyva semmit békén, érintetlen.

*

Márpedig őket – a Ranschburg-féléket – semmilyen logikával, semmilyen világos okfejtéssel sem lehet meggyőzni, lázámaikról, félelmeikről lebeszélni. Nem használ itt semmit az okos – okosnak gondolt – szó, nem használnak semmit a legkülönbébb politikai, történelmi kifejezések és összefüggések, hiszen ahova behatolni próbálunk, az nem az *értelem* világa, hanem az *érzelem*, a szívé.

„Sok nagyszerű, mindenki által tisztelt és elismert tudós, orvos, közéleti személyiség rajong a jobboldalért” – veti fel a Ranschburgot kérdező riporter. – *„Ennek egyik oka a tisztességes jobboldal teljes hiánya Magyarországon”* – feleli erre az amúgy okkal köztisztletnek örvendő gyermekpszichológus.

Ahol a jobbhoz és a balhoz, a nemzethez, hazához, országhoz, a demokráciához és a diktatúrához, a rendhez és az önkényhez, a hatalomhoz és az ellenzékhez, a múlthoz, a jelenhez és a jövőhöz, a magyarhoz és a zsidóhoz kibekiben gyökeresen más értelmezések kötődnek, ott szavakkal már lehetetlenség meggyőzni egymást. Közös alapfogalmak, közös nyelv híján lehetetlenség közös hazát, közös nemzetet, közös demokráciát építeni, lehetetlenség akár a legalapvetőbb dolgokban is egyetértésre jutni. Ahol ugyanazt a személyt a meghatározó értelmiség egyik fele a demokratikus rend megmentőjeként tiszteli, a másik fele viszont a régi önkény (régi hazugságok, régi kiváltságok) új megtestesítőjének tekinti, ott a nép nem jut könnyen követhető normákhoz, viselkedési mintákhoz, pedig egy közös, virágzó társadalom csak ezekre épülhetne aztán.

Törzsi trilógiám harmadik kötetében, amikor a megoldás nyomába eredtem, még nem voltam tisztában ezzel a lehetetlenséggel. Még nem jutottam el addig a felismerésig, hogy nem csupán lelkileg agyonsérült, erkölcsileg feletébb ingatag („kétmércés”), szellemileg szerény képességű emberek maradnak az elvetemült vezérek ideológiai szolgálatában, hanem – akarva, akaratlan – kiváló elméjük s talpig becsületesek is. Olyanok tehát, akikről nem lehet, nem szabad, s nem is érdemes lemondani.

*

Ám ha a politika, a közélet dimenziójában lehetetlenség megközelíteni s szellemileg, érzelmileg megérinteni őket, hogyan lehetne másképp? Hogyan lehetne megértetni velük, hogy itt, a „jobb”-nak nevezett oldalon legalább annyi tisztességes ember tolong, mint a másikon; s a másik oldalon sincs kevesebb olyan, akitől egy emberként összefogva – azaz törzsi kötődéseinken túllépve – kellene óvni közös hazánkat, közös jövőnket, közös sorsunkat? Nincs mit

tenni: vissza kell térni a még közös, romlatlan, feldúlhatlan alapokhoz. Oda, ahol a szavak még jóformán mindenkinek ugyanazt jelentik. Ahol a jó, az jó, a rossz rossz, a fehér fehér, a fekete pedig fekete.

Azaz: a gyermeki világba. A mese világába.

*

Ranschburg Jenőnek elküldtem frissen elkészült mesekönyvem első fejezetét. Arra kértem, ha tetszik neki, hadd küldjem el a többi is, s írjon majd pár szót a megjelentetendő könyv hátára. „Először is: pontosan tudom – amikor írása megérkezett, akkor is pontosan tudtam –, kicsoda Ön” – válaszolta egy aggodalmaskodó kérdésemre.

Vajon olyan-e ez az ember, amilyennek a képernyőn látszik? – tépelődtem. Csakugyan olyan emberséges és tisztességes-e? Vajon magához engedi-e még az én szavaimat? Vajon el tudom-e – el tudjuk-e – még hitetni, fogadtatni vele, hogy hiszen mi éppen olyan nagyszerűek és éppen olyan esendők vagyunk, mint ő. Mint ők. Túlpartiak. Csak épp más világnézetűek. Higgyük el ezt egymásról, és akkor nem kell félnünk, rettegnünk egymástól. Nem egymástól s nem a néptől kell félnünk – hanem mindkettőnknek a bármelyoldali szemfényvesztésektől, hazugságoktól, csalásoktól, önkényeskedésektől.

*

Nos, Ranschburg Jenő ezt kínálta könyvem hátára:

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy öreg király, aki birodalma minden lakóját szerette, de legjobban a kutájához ragaszkodott. Történt egyszer, hogy a Sors nevű gonosz boszorkány a királyt csúf, bozontos vén koldus-sá, kutáját pedig koszos, vézna kis vakarccsá változtatta. Mindketten alamizsnán, sietős, közömbös emberek hulladékán tengődtek, amíg egyszer csak összetalálkoztak egy tiszta lelkű, napsugáreszű négyéves kisfiúval. Ennek a kisfiúnak a hite, sértetlen embersége végül is erősebbnek bizonyult a gonosz varázslatnál: az öreg király visszanyerte trónját – helyét az emberek között –, és Fittyfirty, a kutya, szebb, okosabb és vidámabb lett, mint valaha. Erről szól Varga Domokos György gyönyörű meséje, amely itt játszódik valahol a Budakeszi út környékén, és – akár a többi valódi mese – a lényegét tekintve, elsőtől az utolsó szaváig igaz történet. Meggyőződésem, hogy felhőtlen, örömteli perceket szerez valamennyi olvasójának – kicsiknek és nagyoknak egyaránt.

*

Vezet-e, vezethet-e valóban bármi jóra is, hogy én és ő – s talán még néhányan innen és onnan – egymásra találunk ebben a kissé félre eső, politikától távoli világban? Hiszen még igaz barátom s szellemi küzdőtársam sem ért egyet velem, a legkevésbé sem! Szerinte a másik oldal „minden gyanú felett álló, tisztességes” emberei csak egyetlen „aprócska” dolog megítélésében tévednek: az origó helyének kijelölésében. „*És ez a tévedés ilyen helyzetekben, mint amilyenben mi most vagyunk, nem ítéltető csupán rossz szemmértéknek – ez annál jóval több: ERKÖLCSI tévedés*” – írja levelében, majd így folytatja: „*Mert egy nép létéről van szó, a léthez való jogáról. Ezt veszélyeztetik most azok, akik az Arpád-sávós zászlóktól meg a zsidózás miatt »félnek«.* A saját félelmük fontosabb nekik annál a rettegésnél, amelyre egy egész népet kényszerítenek a máskülönben a világ és az emberiség létét is veszélyeztető globalofasizták helytartói. Bocsánat, de tojok a félelmükre: most a mi létünkéről van szó. Ha valaki szellemi ember letére nem veszi észre, hogy egy haláltusáját vívó nép sorai között él, tőle ezt nem tudom csupán elfogultságnak, pártos részrehajlásnak látni. Az ilyen – lássék bármilyen jóindulatúnak és humanistának is – mégiscsak hatalmasat vét erkölcsileg. Mert érzéketlenül, részvétlenül szemléli egy nemzet kimúlás elleni küzdelmét.”

*

Meg hogyan is gondolhatom, hogy mindkét oldalon ugyanannyi tisztességes ember tolongana?! – tiltakozik igaz barátom. „*Persze, mindkét oldalnak megoannak a maga gazemberei, marha, aki ezt nem látja. De aligha tehetünk egyenlőségjelet a két tábor közé arra hivatkozva, hogy mindkettőben vannak gazemberek és tisztességes emberek is – a mostani helyzetben meg különösen nem. Hát ha a nemzetet értékek tételezzük, az egyik oldalt meg nemzetnek elkötelezett oldalnak, a másikat pedig inkább »antinacionalistának«, azzal máris felborult az egyenleted. A két oldal-erkölcsileg nem egyenlő. Akkor lenne igazad, ha mindkettő a nemzet érdekében munkálkodna, csak másféle módszerekkel. De ez itt nem Kossuth és Széchenyi ellentéte – itt Kossuth és Széchenyi ugyanazon az oldalon van, a másikon pedig Haynau és Metternich van, csak ezek már nem osztrákok, hanem labancok... Azt csinálsz, amit akarsz, de legfeljebb akkor tudnám elfogadni, hogy itt igazad van, ha pacallá vernének egy vériszamos, vizelettől bűzlő cellában.*”

*

S hogyan győzhetném meg még csak nem is kebelbarátaimat arról, hogy inkább engem kövessenek, s hagyják abba a mind lendületesebb, mind zajosabb „zsidózást”? A politika erőterében nincsenek, nem lehetnek ez ellen igazi érvek a birtokomban: hiszen akik ma már arra vetemednek, hogy ultimátumokat fogalmaznak meg „a zsidók” ellen, azok éppenséggel egy teljes képtelenségre

adnak egy – érhetően – szintén képtelen választ. Ma Magyarországon egy bizonyítottan hazug, aljas, türelmetlen, erőszakos – békés tüntetőkre lövető – ember hirdethet „az antiszemiták” ellen (no meg persze az előzőleg leantiszemitázott ellenzék ellen) „zéro toleranciát”; s a túloldalon nem akad egyetlen ember, egyetlen szervezet – sem zsidó felekezetű, sem másmilyen –, aki vagy amely ez ellen az elképesztő szemforgatás, szemfényvesztés ellen hangosan tiltakozna. Sőt! Annál inkább, foggal-körömmel, hatalomban tartják.

S táplálják vele az antiszemitizmust. Az idézőjelest és az idézőjel nélkülit.

*

Abban reménykedni, hogy e cudar világot majd éppen meséimmal fogom megváltoztatni, legalább akkora eltökéltség kell, mint egy négyéves, óvodakerülő kisfiúnak ahhoz, hogy inkább elmegy óvodába, csak hogy – onnan megszökve – segíthessen „Vademberen”, egy erdőlakó hajléktalanon, mert hogy „se kutyája, se macskája” nincs neki. De hiszen éppen erről szól „igaz történetem”! Meg arról, amit ugyancsak egyik barátom fedezett fel: a mese mindkét konok főhőse, a négyéves is, a hajléktalan is: én vagyok.

*

Így hát, kedves Barátaim, tisztelt Olvasóim, bocsássátok meg hirtelennek s talán elhamarkodottnak tűnő búcsúmat a politikai újságírástól. Úgy érzem, nekem már nem itt van teendőm. Van, s remélhetőleg – a vészjósló jelek ellenére – még lesz itt teendője viszont a Gondolának: örök hálával fogok emlékezni főszerkesztőjére és munkatársaira azért, mert befogadtak, s befogadták, ami velem együtt járt: az ön- és pártcenzúramentes megnyilatkozást. Olyan szűke van erre – az őszinte szóra – ma az országnak, mint egy falat kenyérre.

S mint az új, közös mesékre, mesélésekre. Amidőn gyanakvások, félszek, vérig sértődések nélkül telepszünk oda egymáshoz, s figyelünk a másik szép és igaz szavára. Hogy közösen építsünk belőlük s rájuk egy hadovamentes, új világot. Egy elviselhető országot.

(<http://www.gondola.hu/cikkek/54392>)

Időszerű elemzés A törzsi háború természetrajzáról...

2008. április 1.

Az alábbi levél – vagy inkább alaposabb elemzés – szerzője Botond Gyula, foglalkozására nézvést pszichiáter, pszichoterapeuta. Mint írja, három évet dolgozott egy olyan kórházi részlegen, amelyet lényegében zsidók alapítottak és működtettek, főként olyan – nem csak zsidó – betegek számára, akik egy speciális lelki zavarban szenvednek... A levelet – a feladó jóváhagyásával – a címzett, Varga Domokos György bocsátotta rendelkezésünkre, tekintettel időszerűségére (ld. a Bayer Zsolt-cikk nyomán „menetrendszerűen” fellángolt vitát). – a Szerk.

Tisztelt Varga Domokos György!

Pár hete vettem Öntől a Törzsi trilógia könyvet, melyet azóta elolvastam, a Gondolász fejezetekkel együtt. Csak most, a könyv kapcsán vettem észre, hogy Ön egy tévés ember. A heti másfél órai tévénézésem során még egyszer sem találkoztam Önnel a képernyőn, és ezt most sajnálom. Bár az a műsor, amiben szerepelni szokott, ha jól látom a Napkelte, hallomásaim szerint – bocsánat – kétes értékű. De ez nem is érdekes, egyébként melyik tévéműsor nem az?

A könyve nagyon lekötötte az érdeklődésemet, de hát azért is vettem meg, mert érdekel a téma. Mindenekelőtt tehát nagyon tetszett a dolgozat, rendkívül fontosnak tartom, hogy megszületett, bizonyos vagyok benne, hogy az egész ország hálás lehet Önnek érte. Ezek alighanem naiv szavak, lehet, nemhogy az egész ország, de még, akiknek feltétlen szüksége lenne rá, azok sem olvassák el. Persze az is lehet, hogy nincs igazam, hiszen három év alatt már fogyhatott belőle jelentős számban, bár a vásárlás nem jelent olvasást, az olvasás pedig nem jelent megszívlelést, változást meg még kevésbé, főleg ott nem, ahol kéne. A magyar politikai valóság azóta ezt a feltételezést támasztja alá, sajnos. No de azért a szuggesztiók bemennek és hatnak még akkor is, ha valaki ellenkezik velük, tehát nagy szükség van efféle írások publikálására. Úgy látom, a nagy terjesztőknél nem kapható, remélem ennek nem politikai oka van, hiszen az Ön előző könyveit elfogadták.

A könyv fő témáját, a zsidókérdést illetően nem tartom magam laikusnak. Foglalkozásom pszichiáter, pszichoterapeuta (www.botondgyula.hu) az Ön könyve pedig,

megítélésem szerint, elsősorban pszichoterápiás funkciójú. Három évet (1995-98) dolgoztam egy olyan kórházi részlegen, amelyet lényegében zsidók alapítottak és működtettek, főként olyan – nem csak zsidó – betegek számára, akik egy speciális lelki zavarban szenvednek (erről még szólok). A főorvos tudomásom szerint a Magyar Cionista Szövetség vezetője volt akkoriban. Tőle rengeteget tanultam a szakmát is, de inkább a zsidó mivoltot illetően. Ott kezdtem el szükségképpen foglalkozni ezzel a sajátos jelenséggel, mert annak az osztálynak főtengelye a zsidó létállapot volt, másodsorban a pszichiátria. Azért kerülhettem oda nem zsidó, és még csak nem is pszichoanalitikus létem ellenére, mert meglehetősen nagy empátiával (toleranciával, szeretettel) vagyok képes viszonyulni a zsidókhoz, és ezt ők megérik.

Amikor azt a megjelölést használom, hogy „zsidók”, nem teszem hozzá, hogy: de nem kivétel nélkül minden zsidó ember, mert ez szerintem olyan evidencia, amit fölösleges emlegetni. Viszont ha közös név van, akkor közös tulajdonságok is vannak, vagy eredendők, vagy választottak. Tehát a sommás megjelölésnek, következőképp a minősítésnek is van helye. Ebben a levélben a „zsidó” megjelöléssel leginkább a Fónagy János által elkeresztelt „főállású zsidókat” (524.o.) illetem, de hozzágondolva, hogy potenciálisan mindegyikük az.

Véleményem szerint az Ön könyve elsősorban terápiás funkcióval bír, feltételezem, hogy az írói szándék is ilyesmi lehetett. A kötet egész nyelvezetén kognitív terapeutai (elsősorban a tudatra, a gondolkodásra ható) attitűd érezhető, a harmadik könyvben pedig direkt módon is kimondatik, leginkább a „dinamikus filozófiáról” szóló fejezetben (és a 273. oldalon), itt még az empátia szó is szerepel. Amikor terápiát mondok, nem gondolok betegségekre. A zsidó kérdés azonban nem politikai, nem gazdasági, nem vallási, nem származási ügy, hanem lelki. A felszínen persze minden egyéb. A lelki jelenségek pedig legjobban (sajnos) pszichopatológiai fogalmakkal írhatók le, melyek viszont betegséget sugallnak, de betegségről ez esetben szó sem lehet.

Hozzászólásomat inkább afféle adaléknak szánom a témához, nem pedig az Ön könyve kritikájának, de mégis néhány ponton vitatkoznék Önnel, ám ezt mindig a tanulmánya iránti legnagyobb elismerésem és tiszteletem mellett teszem. A fő szempont tehát, amiből én kiindulok, megtalálni azt a helyet, forrást, gócot, ahonnan erednek azok a verbális vagy tettleges viselkedési formák (akciók), melyekre az Ön könyvében is számtalan példa található, és amelyek a törzsi háborút képviselik. Majd pedig megtalálni az ennek megfelelő viszonyulási vagy kommunikációs formát (reakciók).

Az az igazság, hogy ezekre a kérdésekre a válasz már több éve ismert (bár nem közismert) és részleteiben kidolgozott, illetve további finomítása zajlik. Ezt a munkát érdemben Sigmund Freud kezdte el a századfordulón, majd folytatták követői, a pszichoanalitikusok, lényegében mind igen intelligens és érzékeny zsidó, aminek következtében mára egy konkrét diagnosztikus kategória formájában a jelenség szerepel a pszichiátriai betegségek sorában. Legrészletesebb kidolgozója

Otto F. Kernberg, méltán népszerű fő műve (melyet a világ számos nyelvére lefordítottak): *Borderline szindróma és patológiás nárcizmus*. Ebben a könyvben természetesen zsidókról egyetlen szó sem szerepel.

Nyilván most már nagyon nehéz elhitetnem Önnel, hogy ennek ellenére sem betegségről van szó. A pszichiátriában számos dologgal kell foglalkoznunk, aminek betegséghez köze sincs, de ez nem feltétlenül baj. A lelki jelenségek, amennyiben erőteljesek és problémát jelentenek, jobb híján a pszichiátria tárgykörébe sorolódnak, így aztán ránk olvassák, hogy egészségeket kezelünk, meg hogy nem tudunk segíteni. Ez utóbbi nem igaz, mert tudunk segíteni, de embert, személyiséget kicserélni azt nem.

És itt el is érkeztünk a lényeghez. Pl. miért nyilatkozza Landeszmänn rabbi azt, amit nyilatkozik? Azért, mert ő egy ilyen ember. Ez egy meglehetősen buta válasznak tűnik, de ha okosabbak igyekezünk lenni, akkor fokozatosan elveszítjük a lényeget. Tehát a Nádas P., Kertész I., Barangó, TGM stb. bífangos, de érzelmileg nyilvánvalóan megalapozott kijelentései mögött tévedés politikát, történelmet, holokausztot, anyagi érdeket, vallást keresni, ezek a magyarázatok ugyanis intellektuális műtermékek. Ha belemegyünk a készségesen felkínált, okos és megértéssel kecsegtető csapdába, végeláthatatlan értelmezési folyondár jön létre, melynek árnyékában a „mérgező patak”, mely a folyondárt táplálja, érintetlenül csörgedezik.

Hasonló viselkedési szokásokat mutató és önmagukat közös névvel jelölő emberek esetén mondhatjuk azt, hogy az adott viselkedés az adott csoportot jellemzi. Azonban a Kernberg könyvben leírt és a főállású zsidók körében tapasztalható személyiség szerkezet és működési mód nem a zsidók sajátja. Ez a lelki akcentus egy kivülálló számára elsősorban

- érthetetlen következtetések (logikátlan logika);
- fáradhatatlan intellektualizálás (okoskodás);
- közlési (publikációs) kényszer;
- alaptalan félelmek (rettegő paranoiditás);
- ellenségkeresés, gyanakvás, vádaskodások, indulatok;
- gyenge frusztrációs tolerancia (nehezen viseli tevékenységének kritikáját, azt személyes támadásnak érzi „gyenge énhatárai miatt termékeivel, pl. eszméivel azonosul”);
- eszmei és identitásbizonytalanság;
- folytonos külső megerősítési igény (dependencia);
- közösséget megosztó (hasító) munkamód;
- tolakodó magatartás (kivételezettség, hatalmi, megalomán paranoiditás);
- gyenge empátiás készség (kellemetlen ember);
- kielégíthetetlen empátiás igény (feneketlen kút);

formájában mutatkozik meg. A súlyos tünetek pedig, melyek már pszichiáterért kiáltanak: érzelmi szélsőségek (dührohamok), öngyilkossági hajlam, droghaszná-

lat, antiszociális (bűnöző) jegyek, átmeneti elmebeteg (pszichotikus) állapotok. A teljes tüneti repertoár még ennél is szélesebb, de a speciális személyiségsszerkezet (nem betegség!) fennállásához nincs szükség minden jellemzőre. A fent említett munkahelyem e létállapotból fakadó hosszabb-rövidebb, a beilleszkedést már lehetetlenné tévő zavarok kezelésére specializálódott (az osztály azóta megszünt).

Mindez egy belső, lelki „permanens forradalmat” (Trockij: kommunizmus, Avineri: cionizmus) tart fenn, melynek állandó feszültségére enyhülést annak külsővé tétele (projekció) hoz átmenetileg. Manapság a legkelendőbb projekciós felület a holokauszt, ennek gyengülését jelzi, hogy az A-fegyver [az „antiszemitizmus” elleni harc mint politikai fegyver – a Szerk.] vaktában való használata is egyre gyakoribb. Szintén feszültségcsökkentő, menedék funkcióval bír az intellektus, intellektualizálás, mely megértés, értelmezés, megmagyarázás formájában csapongó, kifogyhatatlan gondolkodási, beszéd és publikációs aktivitást tart fenn. Az átlag fölötti zsidó IQ, mely kétségtelen, ezzel az ellenállhatatlan belső energiával turbóztatik föl, de ez sem a zsidók privilégiuma. [Ehhez még ld. itt a Gondolán (A törzsi háború természetrajza... című könyv képeire kattintva): Zsidó siker – zsidó IQ? Az aránytalanul nagy képviselő természetéről. – a Szerk.]

Az itt leírt személyiségforma a nem zsidók között is nagy számban előfordul, és a zsidók között sem mindenkire, illetve nagyon eltérő mértékben jellemző. Azonban tapasztalatom és irodalmi ismereteim, tehát meggyőződésem szerint ezen önmagát, hordozóját is zavaró, kellemetlen (de nem feltétlenül előnytelen) lelki struktúra nagyobb arányban jellemző zsidókra, mint bármilyen más csoportra. Az „objektív” megítélést bizonyosan nehezíti, torzítja az a szintén speciális jegy, hogy az efféle lelkületű emberek hajlamosak ugyan szoros közösséget (szektát) alkotni, de hogy ez származási alapon, egy valódi emberi rassz képében történjen meg, az csak a zsidók esetében áll fenn, akik zsidó mivoltukat, mint választott címkét kiválóan használják lelki késztetéseik technikai magvalósítására.

Egy személyiségstruktúra leírása és egy ember jellemzőjeként való használata – amennyiben tudományosan kellően megalapozott – nem erkölcsi ítélet, nem pejoratív minősítés, hanem hivatalos, világszerte elfogadott gyakorlat. (Az Ön könyvében számos helyen szerepel a „jellem” kifejezés, a 418. oldalon pedig a „kórosan”, „beteges”, „rögeszme” szavak is előfordulnak.) Ugyanez valamely csoport – pl. család, baráti közösség, vallási szekta – esetén szintén elfogadott, s habár ritkábban használatos, mégis szokásos. Egy rassz efféle jellemzése azonban manapság még kevésbé szokásos, csakhogy a „rassz” fogalom lényege éppen a származás, a genetika és a következményes tulajdonságok alapján való megkülönböztetés. Ha a politikát mint zavaró, de komolytalan tényezőt kikapcsoljuk, még mindig marad a tudományos megalapozottság kérdése mint bizonytalansági faktor.

A lélek nem fizikai szubsztancia, de létét ma már senki komolyan kétségbe nem vonja. A lelki működések tehát empirikusan nem mérhetők, „mérésük” azonban elkerülhetetlen, ha rendszeresen, tudományosan akarunk vele (vagyis az emberrel) foglalkozni. Az én szakmám hivatalosan a szubjektivitásra, az empátiára alapozódik, mindenféle dilettáns biologizáló (esetenként marketing) propaganda ellenére. A lelki hogylét megmondására manapság pszichiátereknek és pszichológusoknak törvény adta joguk és hatalmuk van szerte a civilizált világban. Ez persze nem jelenti azt, hogy a pszicho-szakemberek kivétel nélkül rendelkeznek azzal a képességgel, amely az empátiás ítéletalkotáshoz szükséges, azt meg végképp nem jelenti, hogy a nem szakembereknek nincs efféle képessége. Mindezzel csak azt akarom mondani, hogy a misztikába hajló szubjektív ítélet legitimitását a társadalmi lét szükségképpen teremtetten (teremti) meg.

A méréshez, ítélkezéshez vonatkoztatási pont kell, ez esetben az emberi lélek, személyiség etalonja. Tudomásom szerint ilyesmi hivatalosan nem létezik. Nem hivatalosan viszont mindenütt jelen van, kb. ennyi: optimális személyiség az, aki jól érzi magát, és a környezetében lévőek is jól érzik magukat az ő társaságában. (Ha ezt elkezdenénk intellektuálisan boncolgatni, eltűnne szemünk elől az egész.)

Az Ön könyvében számos helyen szerepel a „zsigeri”, „eredendő”, „ösztönös” jelző, egy külön fejezetet szentel a zsidó IQ-nak, melyben a személyiség (egyik faktorának) genetikai meghatározottságát vizsgálja Gábor Laufer segítségével. A Fónagy-riportban pedig F. J. a „genetikai félelem” kifejezést használja (517.o.). Mindez azt jelzi, hogy a lelki működések testi (genetikai) meghatározottsága, mint magyarázati lehetőség (szükséglet) a legnagyobb óvatosság mellett sem kerülhető meg. Nos, az én lelki hogylétemet, működésemet semmivel sem kevésbé határozzák meg származási, genetika adottságaim, valamilyen rasszhoz tartozásom, mint pl. egy magát zsidónak valló emberét, és így van ezzel minden ma élő ember. Származási alapú meghatározottságunk és vizsgálhatóságunk szempontjából tehát teljesen egyformák vagyunk, és éppen ebbéli egyenlőségünk teszi lehetővé és jogossá az efféle munkát, a vizsgálat eredménye pedig megbeszélés tárgyát képezheti.

Az emberfajta testi jegyinek leírása és lerajzolása látoányosan szerepel a lexikonokban, a lelki jegyeké viszont nem; alighanem azért, mert vizsgálatuk nagyon nehéz: változékonyak, instabilak, tehát nem igazán jellemzőek. De hát akkor miről ismerik fel pl. a zsidók egymást? A nagy orr komolytalan ügy, kb. olyan jellegzetes, mint a svédeké a szőke haj. Pár napig laktam Izraelben egy zsidó családnál. Tel-Aviv utcáján ismerőseim ismerőse, egy zsidó hölgy megállított minket, és tőlem azonnal azt kérdezte, hogy zsidó vagyok-e (akkoriban Izraelben minden harmadik idősebb ember magyarul beszélt). Rögtön elkezdett a szemével pásztázni, majdhogynem körbejárt. Később vendéglátóimnak célzást tettem a zsidó külső létezésére, mire tágra meredt szemmel kérdezték: „hát az látszik?”.

Tapasztalataim szerint a zsidók lelki jegyeiről ismerik fel egymást (az ortodox kosztümöktől eltekinthetünk). A személyiség letapogatása nem megy azonnal, de ha kölcsönös és pozitív, azt nem kell explicitté tenni, a kapcsolat létrejön. A személyiség pedig elsősorban a kommunikációs stílusból (főleg nonverbális csatornák), az eszmei, értékrendbeli (mikropolitikai) hovatartozásból, magatartásjegyekből ítélhető meg. A zsidó lét lényege tehát ezekben a pszichés működésekben van, nem pedig, mondjuk családi ereklyékben.

Őn felveti az IQ-fejezetben a kérdést, hogy honnan erednek a zsidók. A válasznak könyvtárnyi irodalma van, de én megpróbálkoznék egy sajáttal. A zsidók pontosan onnan erednek, ahonnan minden más ember is: az anyaméhből, a csecsemő és gyerekkorból, a családból, az otthonból. (Az ember léte nem a történelemmel kezdődik, hanem a fogantatással, az előzmények az újak számára mítoszok). Tehát, véleményem szerint, zsidónak nem születik senki. A zsidó mivolta valamikor, valahogy „rá kell tudni” és azt el kell fogadni. Ez a tudat (tudás) a származásról szól, de a származás nem hozza létre ezt a tudatot. Ez a tudat mint virtuális képződmény (képzet, ha tetszik: mém) hordozza a zsidó létet évezredek óta, és nyelvo, haza, nemzet híján is egységes, erős identitást tart fenn. A genetika, a rassz, a történelem, vallás stb. ennek a tudatnak (virtuális) építőelemei. Tudati tartalmak közvetítése kommunikáció, szuggesztivitás útján lehetséges (erről a pszichotechnikáról és következményeiről szól Média-mágia c. könyvem), a szuggesztív kommunikáció tehát a zsidók számára szó szerint létszükséglet.

Véleményem szerint tehát a zsidók minden szempontból ugyanolyan emberek, mint bárki más, kivéve a zsidó (ön)tudatot, ami azonban hiába virtuális képződmény, a valóságos realitást erőteljesen alakítja. A zsidó tudat rendkívüli módon terhelte – ld. pl. kiválasztottság, történelem, üldöztetés stb. –, s aki ezt fiatalon a nyakába kapja, bele is szédülhet (őrülhet). Ez a teher a személyiség problémáit (ha vannak) súlyosbíthatja, de egyben menedéket is jelenthet. Igen szemléletes példa Herzl Tivadar (kór)története, melyet részletesen elemez dr. Bódog Gyula pszichiáter főorvos (az ő fent említett osztályán dolgoztam anno). A tanulmány címe: „Herzl, a zseni” (a Múlt és Jövő folyóirat honlapján elérhető); lényegében a cionizmus atyjának (akit Mózzsal egyenrangúként említ) átmeneti pszichotikus állapotáról („kreatív betegségéről”) van benne szó, s ennek volna terméke Izrael állam fundamentuma. (A szó szerinti valóság tehát, amelyet egy nagytapasztalatú zsidó pszichiáter állapít meg: Izrael egy elmebeteg agyszülemény.)

Efféle kreatív betegség – mely a fent vázolt személyiségszerkezetnek nem ritka velejárója – alaposan gyaníthatóan Mózes, Marx, Freud, Wittgenstein, Oppenheimer esetében is fennállt, és még több tucat hírességet sorolhatnánk, ha utánanézünk. Nem is beszélve az ismeretlenekről (pl. az említett pszich. osztályon); bár az ő esetükben minden tünet stimmel, a jelentős kreativitás hiányzik – ám a személyes

megvilágosodás és „gyógyulás” megtörténhet. Aki (mint „közönséges halandó”) efféle pszichotikus – vagy ehhez közeli – állapotot nem élt át, az nem képes átérezni, igazából megérteni sem. Összefüggéstelenségbe hajló gondolattolongás kíséri, és elemi erejű szorongás, mely radikális cselekvésre készíti az egyént. Herzl, Marx, Oppenheimer kreatív (beteges) víziói megvalósításra kerültek, ki kell mondanunk: mindhárom esetben a gyakorlat az emberi élet semmibe vételével járt (jár).

Ismert „kreatív betegség” még az ún. „sámánbetegség”: egyfajta gyógyító, jövőbelátó transzállapot; valamint a kreatív magányos örület: pl. Van Goghnál, de ezekből a lényeg (a mérgefog), a csoportos paranoid mozzanat hiányzik. És ezzel el is érkeztünk a zsidó személyiségjegyek legfontosabbikához, a paranoiditáshoz.

Az Ön könyvében kicsit hiányolom a fogalom használatát. Véleményem szerint az idézett példák és a vizsgált attitűdök a fogalom nélkül rendszeresen nem magyarázhatók. A paranoiditás nem valami szitokszó, hanem az ember egyik természetes lelki működése, aki ilyesmire nem képes, alighanem hamar elpusztul. A paranoiditás egy körrel jellemezhető, melynek egy pontjáról elindulva a félelmet és menekülést találjuk, másik végén pedig a hatalmat és felsőbbrendűséget. A paranoid ember (nem beteg!) először tehát mindig menekül, de ha elég ügyes, ugyanabban a pillanatban már hatalmat is gyakorol. A paranoiditásnak van szükséges, kellemetlen és „kóros” fokozata. Ugyanakkor a paranoiditás önmagában még extrém formában sem betegség, akár pl. Sztalin, Hitler vagy Mao esetén. (A paranoid skizofrénia nem ide tartozik.)

A Törzsi trilógiában folyamatosan ott lebeg a pszichológiai magyarázat igénye (kognitív disszonancia, amygdala stb.), de kielégítés nélkül. Megértem, hogy a dolgozat nem erről szól, de alighanem éppen azért ilyen hosszú, mert a lényegét úgy igyekszik megmutatni, hogy kerületi, megragadását az olvasóra bízza. Szerintem ez egy nagyon tiszteletreméltó írói attitűd, de az olvasók számát aligha szaporítja.

De mit gondolok én lényegnek? Egyfelől azt, hogy bár van zsidó emberfajta, de ez nem jelent többet, mint hogy vannak pl. mongolok, bantuk, eszkimók. Ám a zsidó lét nem ez, hanem egy speciális (ön)tudati állapot, és mint ilyen, virtuális képződmény, melyet kommunikáció útján, hagyomány formájában (beszéd, írás) adnak át egymásnak a zsidók. Ez a tudat nem azonos a zsidó vallással, és nem jár együtt feltétlenül a származással sem. Ez lényegében tehát egy speciális szekta-formának felel meg, és mint ilyen különösen kedvező kapcsolatot talál a fentebb leírt személyiségszerkezettel. E tudat tartalmi összetevői és a személyiségjegyek alkotják a zsidó létet, és hozzák létre azokat a termékeket, melyeket tisztelünk vagy megvetünk a zsidókban. Tudomásom szerint nincs más rassz, amely efféle tudati képződménnyel lenne felruházva, és nincs olyan más szekta, amelyik származást is magába foglal.

A nemzettudatok – pl. a magyar – országhatárhoz, nyelvhez kötöttek, tehát alapjaikban nem virtuálisak (nem „narratívumok”, csak másodlagosan), és nem szekta

jelleget, nem kedveznek a fenti személyiségstruktúrának. Ezért nem lehet a zsidók hazája Izrael (sem), mert homogén szellemi környezetben a szekta megszűnik, a személyiség készítményei pedig nem élhetők ki. Pl. Kertész I. szívesebben menekül körbe a világban, minthogy Izraelben letelepedjen. Zsidónak csak relatíve lehet lenni, valami nem zsidó csoporthoz, lehetőleg többséghez viszonyítva. És ezért van az is, hogy a zsidók érzékenyebbek a virtuális térbeli támadásokra, pl holokauszt(mítosz) tagadás, melyre azonnal ugranak, szemben pl. a holokauszt valóságos, fizikai eseményeivel, melyekben ellenállást alig tanúsítottak, sőt aktívan közreműködtek.

Zsidónak lenni tehát elsősorban nem származás kérdése, hanem szándéké. Ezért képesek zsidó származású emberek, ha akarnak, nem zsidók lenni, és fordítva: megfelelő tudati ráhatással zsidóvá válhat elvileg bárki. Több esetben tapasztaltam zsidóként kijönni pszichoterápiából eredetileg nem zsidó embert (ez, mellel, szakmailag több mint etikátlan).

Ennek az állapotnak a racionális megértése tulajdonképpen lehetetlen, de igazán nagy lelki, szellemi terhet önmaguk számára jelent. A zsidók nagyon sokat foglalkoznak saját személyiségükkel, tudatukkal, identitásukkal, pontosabban ennek zavarai, lényegében erről szól a pszichoanalízis (kb. 100 éve). Ám a „terápiás” eredmény, melytől azt várnánk, hogy a zsidó lét nem jelent problémát viselői számára, meglehetősen gyenge, pedig az érdemi önismeretnek igencsak itt volna az ideje (és lehetősége): a holokauszt árnyékában, nem is beszélve az ismét éledő antiszemitizmusról.

Véleményem szerint az Ön könyve egy jóindulatú, nyugodt, empátiás segítség a zsidók önismereti munkájához. De hadd éljek egy képzeleti példával: egy 17 éves fiú épp ezekben a napokban válik zsidóvá, mert most éled a tudata. Ekkor elolvassa az Ön könyvét, gondolkodóba esik rajta, és megbeszéli az apjával, aki történetesen egy rabbi, mondjuk Landeszmänn. Vajon ki fog győzni? Efféle lelki, identitásbeli háború minden zsidó életében legalább egyszer lezajlik, de rossz esetben permanensen fennáll.

Nem zsidók – ez esetben magyarok – számára az Ön könyve, érzésem szerint, ha nem is nagymértékben, de némileg frusztráló. Számtalan helyen jelöli a háborúzó feleket két semleges fogalommal nacionalistáknak, és antinacionalistáknak. Csakhogy a két fogalom legfeljebb a képzelet senkiföldjén lehet azonos eszméi és gyakorlati értékű. Ez itt ugyanis Magyarország. Itt a nacionalizmus a magyar nép szeretetét, az antinacionalizmus pedig a magyar néppel való szembenállást, ellenségeskedést jelenti. (Ez minden más országban is így van, általában vett antinacionalizmus tehát nem is létezik.) Magyar földön a magyarokkal való szembenállást nem kell, nem is szabad eltűnünk. A „terápiás” nyelvezet persze más, mint a hétköznapi. De vajon elvárható-e egy dolgozó, tehát fáradt átlagembertől, hogy a nap bármelyik percében kész legyen az egyébként őt sértő kommunikációra (rosszabb esetben

cselekedetre) higgadt, toleráns, terapeutai reakciót adni? Az én válaszom az, hogy nem, sőt véleményem szerint a helyes terápiás reakció sem ez, hanem hogy megfogalmazzuk az érzéseinket, adott esetben indulatainkat is, és védekezünk. Ez még a pszichoterápiában is így van, feltéve, hogy a terapeuta képes fölállalni saját magát, de a mindennapi élet nem lehet pszichoterápia. Ha az lenne, akkor lennének felsőbbrendű és alsóbbrendű emberek. Egyenrangúak és -értékűek vagyunk azonban, tehát senkinek sincs joga terápiás attitűdöt (faji alapú toleranciát) követelni a másiktól.

A másik lényeges dolog pedig a zsidókkal kapcsolatban véleményem szerint az, hogy védeni kell magunkat velük szemben. Feltételezem, hogy ha Ön most írná ezt a könyvét, az utóbbi évek (véres) politikai eseményeinek tükrében, valamelyest másképp fogalmazna. Az, hogy a magyarok elleni háborút többségében a globalokratává vedlett posztkommunisták vívják, akik nagy többsége nem zsidó, igaz ugyan, de az ő „eszmeiségük” gyökértelen, múlandó, mint ahogy ők maguk is azok.

Végezetül még egyszer szeretném tiszteletemet kifejezni a Törzsi trilógia iránt. Nagyon fontos, hiánypótló, gondolatébresztő műnek tartom. Nem tudom, hogy rendeztek-e a kötet kapcsán konferenciát, megbeszélést. Ha nem, javasolnám, hogy legyen ilyen, esetleg az ott elhangzottakat is nyomtatásban meg lehetne jelentetni.

2008-03-21

Botond Gyula

(<http://www.gondola.hu/cikkek/58743>)